

Giới thiệu Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?

Một câu chuyện bi hài đan xen chặt chẽ với nhau sẽ là thể mạnh của truyện Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được khi mà một cặp đôi đã từng yêu nhau và họ đã xin lẫn nhau, cướp với nhau một đứa con khi mà tình yêu bắt đầu trên sự đổ vỡ...

Không vì thế mà nam chính của chúng ta quên được người cũ, từ ngày hôm nào. Hắn đã bắt đầu trở lại với cô ta và lên vào nhà thường xuyên, lúc ấy đứa con theo mẹ đã lớn, nó chẳng biết gì về chuyện này nhưng vẫn báo cảnh sát về vụ đột nhập. Biết là chuyện gia đình nên cảnh sát chỉ thêm quan tâm..

Cứ thế mà tiếp diễn, cho đến một ngày hai đứa con nhỏ bé chưa biết chuyện ấy vô tình nghe được ba mẹ chúng nói với nhau về vấn đề xin xin cướp cướp gì đó với nhau liên quan đến chúng. Mọi chuyện dở khóc dở cười bắt đầu từ đây khi mà cả 2 đứa đều lật cả 2 cái bàn kèm theo sự ngạc nhiên tột cùng!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Bề ngoài ôn nhu, bên trong hung hãn

Ánh đèn rực rỡ vừa mới thấp sáng mang theo một cỗ mưa gió rục rịch nổi lên.

Ở đại sảnh Mộ gia, tiệc sinh nhật Mộ tiên sinh mới bắt đầu, trần nhà đèn thủy tinh khổng lồ khúc xạ ánh sáng lạnh nhạt, Mộ Niệm Thần bị cha gọi vào một góc tối không người, bên kia trên mặt bác gái cùng chị gái chợt hiện lên nụ cười trào phúng

“Niệm Thần, những năm này ba đối đãi với con không tệ, như vậy ba nhờ con giúp chút việc nhỏ con cũng nguyện ý đúng không?”

Mộ Thiên Hùng mất lạnh nhìn tiểu nữ nhi trước mắt. Tuy khúm núm nhưng khuôn mặt chắc chắn là xinh đẹp nhất đêm nay. Là quân bài tốt để hắn lợi dụng. Tuy là giọng điệu thương lượng, lại mang theo một sự nghiêm túc không cho cự tuyệt.

“Ba ba, ngài muốn con làm cái gì thì nói thẳng ra đi.”

Mộ Niệm Thần, mười bảy tuổi, là con nuôi trên danh nghĩa của Mộ gia, nhưng không giống những người con riêng khác, bề ngoài ôn nhu, bên trong hung hãn.

“Con biết đêm nay ai là nhân vật chính chứ?”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, tầm mắt Mộ Niệm Thần nhìn theo Mộ Thiên Hùng chỉ, nam tử mặc một bộ tây phục đen cắt may vừa vặn, dáng người hoàn hảo, một tay dút vào trong túi quần càng lộ vẻ ung dung cao quý. Trên mặt không bộc lộ cảm xúc gì, từng chi tiết đều tinh xảo giống như tác phẩm đặc ý nhất của Thượng Đế, nhất cử nhất động làm mọi người diễm đảo.

Đúng là yêu nghiệt, đây là phản ứng đầu tiên của Mộ Niệm Thần, nam nhân kia nếu đến để cứu Mộ gia thì liên quan gì đến nàng?

nàng tự hỏi ở trong lòng, Mộ Thiên Hùng như hiểu rõ tâm sự của nàng, nhàn nhạt mở miệng:

“Con qua đó uống vài chén cùng hắn, tốt nhất là chuốc say hắn, nên biết đêm nay nếu hắn ký kia phản hợp đồng gia, Mộ thị mới có thể được cứu.”

“Con? Chuốc say hắn?! Sao cha không để cho bảo bối của cha là chị đi?”

Nói đùa! Rõ ràng cấp bậc không giống nhau? Nàng rõ ràng chỉ là cô gái yếu đuối mà?

“Vũ Tây quá tùy hứng, xử sự không đủ khéo, con yên tâm, sau khi chuyện thành công cha đáp ứng cho con đi Anh quốc du học.”

Mộ Thiên Hùng tràn đầy lòng tin, dù sao Mộ Niệm Thần muốn cái gì, trong lòng hắn biết rất rõ.

Chuốc say nam nhân kia? Dùng mỹ nhân kế? Được rồi... Vì có thể đi Anh quốc, vì có thể thoát khỏi cái nhà mà ngay cả hô hấp đều đè nén, uống rượu thôi có phải hay không, dầu gì nàng làm tại quán bar đã lâu như vậy, cũng chưa từng thất bại a.

“Tốt, ta đi, nhưng trước tiên xin cha hãy đem cái nữ nhi bảo bối không quản của cha ra khỏi nam nhân kia, ok?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Người là ai?

Editor: Bạch Nguyệt Phi Yên

Beta: Miu

“Ồ, Hoắc tổng, lần trước gặp tôi vẫn muốn tìm ngài, đến, tôi mời ngài một ly?”

Âm thanh ngọt ngào đến vắt được ra nước, giờ phút này ngay cả Mộ Niệm Thần nghe cũng không nhịn được run rẩy một lúc, toàn thân nổi da gà, về phần lần trước gặp mặt là lúc nào quý biết rõ, dù sao ngài nghe nói danh hiệu bên ngoài của vị hoắc tổng này là thay phụ nữ như thay quần áo, Chắc chắn không nhớ rõ mặt của mỗi tình nhân.

Lúc đó, Vương tổng đang cùng Hoắc Cảnh Sâm trò chuyện với nhau, thấy Mộ Niệm Thần đi đến rất thức thời đi ra ngoài. Lúc nói chuyện Niệm Thần cổ hướng lên, một ly rượu đỏ xuống bụng, ngài cho rằng ít nhất Hoắc Cảnh Sâm cần phải nể tình cũng đem ly rượu trên tay uống cạn.

Không ngờ, chỉ thấy Hoắc Cảnh Sâm cảm ly sâm banh đến bên môi mòng khê nhấp một ngụm, rồi sau đó về mặt mặt không chút thay đổi nhìn về phía người bỗng nhiên xuất hiện này..... Axx, tiểu nha đầu.

Môi mòng khê mở:

“Cô là?”

Mộ Niệm Thần thật sự rất muốn phối hợp với làm ra một loạt động tác ngược lại, Khóe miệng run rẩy, nụ cười trên mặt cứng ngắc, sau đó tiếp tục phát huy tinh thần tiểu Cường đánh không chết, về mặt mặt mờ đi tới gần:

“Hoắc tổng thật sự là mau quên, ngài chẳng lẽ quên cái đêm ba tháng trước?”

Không thể không nói vào thời điểm này, giờ phút này một loạt động tác của Niệm Thần phối hợp với vẻ mặt**, lời nói bí ối. Axx! Mộ tiểu thư, có muốn liều mạng như vậy hay không a?

Lời vừa nói ra, mắt Hoắc Cảnh Sâm rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay của nàng, mang theo hàm xúc ý tứ nào đó, từ từ dời xuống. Trong nháy mắt làm cho Niệm Thần có cảm giác bị xem thấu từ đầu đến chân. Quả nhiên người này phong lưu thành tính, thấy nữ sắc thì tâm hồn điên đảo.

“Thẹn thùng, tôi chưa chơi ** nụ hoa bao giờ, chơi tàn sẽ không tốt.”

Giọng nói nhàn nhạt, phối hợp vs đường cong khóe miệng tà ác, trong nháy mắt Mộ Niệm Thần lần nữa thất bại, nha, khối băng chết tiệt, một người tự động đưa tới cửa còn không hiểu phong tình.

Không sao, thứ khác không có, nhưng nàng có chính là da mặt đủ dày:

“Không quan hệ, tình cảm là có thể bồi dưỡng sau, đến, ta lại kính ngài một ly.”

Hơi ngửa đầu, rượu trắng xuống bụng, cô cũng không tin đêm nay rót không say hấn, nhưng là, Mộ Thiên Hùng đưa cho cô rượu gì? Như thế nào hai chén xuống bụng nàng cũng cảm giác đầu nóng lên rồi?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Sạch sẽ sao?

Editor: Bạch Nguyệt Phi Yên

Beta: Diệp Ưu, Miu

Lúc này đây, Hoắc Cảnh Sâm ngược lại dị thường phối hợp, ngửa đầu uống hết chén rượu màu hồ phách, chỉ là mắt thoáng nhìn người cách đó không xa

đang nói chuyện cùng với một vị lãnh đạo thật vui, đầy lòng hờ hững, lão hồ ly, mình không được sẽ tới ám? Cũng không nhìn chính mình có bao nhiêu cân lượng! Nếu không phải là vì thể diện lão gia tử nhà mình thì đêm nay hẳn sẽ không đến cái chỗ này!

“Lúc này xem ra Mộ thị cũng không phải quá quan tâm dự án hợp tác này, vậy tôi trước cáo từ!”

Hắn đứng dậy, đi về phía cửa chính, để lại Mộ Niệm Thần đang trợn mắt há hốc mồm, thời điểm nàng kịp phản ứng người đã biến mất tại cửa yến hội.

Mộ Thiên Hùng thoáng nhìn tình huống chỗ này, thấy trong chén Hoắc Cảnh Sâm rượu đã hoàn toàn không còn, nụ cười vui vẻ ở khóe miệng càng đậm.

“Niệm Thần, nhanh đi tiễn Hoắc tổng, nhân tiện làm cho hắn ký hợp đồng này.”

Lúc đó, đầu Niệm Thần đã nóng lên nên không có cảm thấy lời này có cái gì không đúng, cầm lấy hợp đồng lung la lung lay cũng đi theo ra ngoài.

Dưới đất bãi đậu xe, Hoắc Cảnh Sâm đang chuẩn bị lên xe, chỉ là ngón tay thon dài mới vừa chạm đến cửa xe, liền có một dòng lực đạo động ở trên cánh tay.

“Uy, khối băng chết tiệt, tỷ tỷ ta có cho mi đi sao? Đứng động... Bất lực ngươi liền nói! Lão nương đều đưa tới cửa ngươi còn không muốn, đây là vì cái loại kia nha?”

Niệm Thần giờ phút này thần trí đã hoàn toàn bị rượu cồn chỗ không chế, tính tình vừa lên đến cũng là nghĩ cái gì thì nói cái đó.

Nàng cả người tựa vào trên người Hoắc Cảnh Sâm, vô ý cọ cọ, trước ngực mềm mại cùng động tác linh hoạt, trong nháy mắt, Hoắc Cảnh Sâm cảm giác bụng căng thẳng, thậm chí có phản ứng. Có gì đó không đúng, hắn không đến mức bụng đói ăn quăng như thế này!

Như vậy chỉ có một giải thích, hắn bị hạ được!

Lão già chết tiệt này, trong buổi tiệc có can đảm chơi hắn một chiều này, đây có lẽ là lật thuyền trong mương? Nghĩ tới Hoắc Cảnh Sâm có chút tự giễu.

Rất tốt! Thật sự rất tốt! (Phi phi: quá tốt, ăn mỹ nữ khuyến mại cực cung) (Lạc Y *đập bàn * chất lượng của anh thật tốt 1 đêm có con luôn)

“Một trăm triệu mua ngươi vậy là đủ rồi, quả nhiên giá rẻ!”

Mâu quang buông xuống rơi ngay trước mắt lớn cỡ bàn tay tràn đầy đỏ hồng trên khuôn mặt nhỏ nhắn ón lạnh càng hơn, chỉ là đáy mắt nhưng dần dần bị ** chỗ không chế.

“Sạch sẽ sao?”

Hắn đưa tay nắm cầm của nàng, một chút cũng không có muốn không chế trên tay lực đạo ý tứ.

Một hồi nhe răng nhếch miệng đau nhức sau, Niệm Thần si ngốc cười một tiếng:

“Nói giỡn, tỷ tỷ ta là ai!”

“Rất tốt!”

Hoắc Cảnh Sâm khóe miệng vui vẻ sâu hơn, một giây sau ôm ở đêm Niệm Thần nhét vào trong xe, màu bạc thân xe tuyết trần mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ngươi tự chuốc phiền

Editor: Bạch Nguyệt Phi Yến Beta: Miu ‘ Billy ’ khách sạn 5 sao, 0001 phòng tổng thống.

Niệm Thần còn không có kịp phản ứng cả người đã bị Hoắc Cảnh Sâm áp ở trên tường một hồi hôn loạn,

từ đôi môi mềm mại của nàng một đường đi xuống, cuối cùng dừng lại tại trước ngực mềm mại của nàng. Đôi tay bị hắn giữ ở sau người không thể động đậy. Đang lúc hô hấp dồn dập, nàng cảm giác bàn tay trần trụi tinh lực đem vấy của nàng cùng cả nội y bên trong nhấc lên.

Hô hấp càng dồn dập, trong thân thể bắt đầu xao động bất an, sau đó ập đến một cổ khát vọng xa lạ.

“Ngô...”

Muốn nói cái gì đó, chỉ là lời vừa ra khỏi miệng bị vậy nam nhân ở trước ngực nàng đúng lúc găm cắn mà biến thành thân ngâm nhẹ nhàng.

Phản xạ có điều kiện dường như hai tay vừa được đến tự do liền ôm lấy đầu Hoắc Cảnh Sâm, tư thế càng thêm gần sát.

Trong đầu không tự giác trở lại mấy ngày trước bạn trai lui tới hai năm - Cố Minh Sâm cùng Mộ Vũ Tây ở trên giường triền miên, bị nàng phát hiện, sau đó trong miệng Cố Minh Sâm tràn ra trào phúng.

‘ Lui tới lâu như vậy hôn cô một chút đều mặt hồng tim đập, người nam nhân nào nguyện ý vì cô thủ thân như ngọc chứ? ’

‘ Ha ha, em gái thân yêu, nghe nói em còn là xử nữ? Không trách được ngay cả bạn trai của mình cũng không quản được. ’

‘ Không thể không nói chị của cô so với cô mất hồn hơn nhiều, công phu trên giường tuyệt vời, cô thì ngược lại. Chúng ta chia tay đi! Lúc trước đuổi theo cô chỉ vì cùng người khác đánh cuộc mà bắt đắc dĩ, cô lại tưởng thật! Cô cút ngay cho tôi! ’

...

Bây giờ nghĩ lại lúc ấy thật là uất ức, cũng chỉ đập cho tiện nam kia một cước, dù nói thế nào cũng có thể cầm dao trực tiếp làm cho hắn tuyệt hậu!!

Xi, chỉ là lên giường ai không làm được? Buổi tối ngày hôm nay bản cô nương muốn tại chỗ này phá thân!

Lúc đó, Mộ tiểu thư vô địch có lẽ đã quên mất mục đích thực sự đêm nay!

Bàn tay nhỏ bé dứt khoát vùng lên, mắt say lơ đãng lung nhìn về phía nam nhân yêu nghiệt trên người mình, ă, người này phá. Đối tượng cũng không tệ!

“Xi, anh đang làm cái gì vậy, anh bắt lực thì nói luôn đi, tại sao khúc dạo đầu lâu vậy?”

Khi đang nói chuyện nàng cũng không biết lấy khí lực ở đâu ra, xoay người một cái, thành công ngồi trên bụng Hoắc Cảnh Sâm, rốt cục phát hiện điều bất mãn, chết tiệt, nàng cũng đã bị ăn cạn sạch, người lại vẫn áo mũ chỉnh tề, thực là đồ mặt người dạ thú a...

Yên lặng nuốt nước miếng một cái, rồi sau đó không chút lựa chọn bắt đầu xé rách y phục trên người Hoắc Cảnh Sâm, một loạt động tác phi thường thành thạo. Nửa phút sau, đối mặt thẳng thắn với nhau, nàng tròn tròn mắt, ách, kế tiếp làm sao bây giờ? !

Hoắc Cảnh Sâm chịu đựng ** kéo căng hết sức, dục hóa hoành hành nhưng lại có nhiều hứng thú nhìn về phía tiểu nữ nhân ngồi trên người mình không biết làm sao, khoe miệng nâng lên một nụ cười tà ác.

“Tiểu nha đầu, cô tự chuốc phiền, đừng cầu xin tha thứ!”

Khoe miệng của hắn vui vẻ càng mê hoặc lòng người, nhưng, một giây sau, tại thời điểm Mộ Niệm Thần sững sờ còn chưa kịp phản ứng hắn liền nâng phần eo của nàng, linh xảo vừa động, lợi dụng nữ thượng nam hạ tư thế đem toàn bộ dục vọng dâng trào của hắn vào trong cơ thể nàng...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tôi yêu thân thể của cô

Khoe miệng hắn xuất hiện nụ cười mê hoặc lòng người, nhưng, một giây kế tiếp, thời điểm Mộ Niệm Thần đang sững sờ chưa kịp phản ứng, hắn đã nâng eo cô lên, linh hoạt khẽ động, lợi dụng tư thế nữ trên nam dưới đưa toàn bộ nam tính của hắn vào trong cơ thể cô...

"Đau, đau quá. Nha, mau đưa vật kia của anh ra ngoài!"

Cô đau đến đứt khoát trực tiếp nằm rạp trên người Hoắc Cảnh Sâm, mở miệng trách móc bộ dạng khác thường của hắn.

Trong dự liệu, đây là lần đầu của cô, lần đầu tiên đã dùng tư thế như vậy, không đau mới là lạ! Hoắc Cảnh Sâm một hồi hừ lạnh, cũng không có chút thương tiếc nào, muốn cài bẫy hắn, dĩ nhiên là phải trả giá thật lớn.

"Tiểu nha đầu, nể tình đây là lần đầu tiên của cô, tôi đưa nhà cô một trăm triệu, cô trở về nói với Mộ Thiên Hùng, không người nào có thể chiếm được một chút tiện nghi trên người tôi, trừ phi là không muốn sống!"

Trong lúc nói chuyện thân thể hắn từ từ chuyển động, hoàn toàn đè cô ở phía dưới, tình dục trong cơ thể cháy mãnh liệt. Muốn, nhưng trên mặt đều là biểu cảm lạnh nhạt, không hề có ý thương hoa tiếc ngọc, căn bản cũng không để ý về mặt khổ sở của cô, đuổi theo dục vọng nguyên thủy nhất, mạnh mẽ đâm vào cơ thể cô.

Không phân rõ một đêm này rốt cục đã bị muốn bao nhiêu lần, lại nhớ bộ dạng cô sau đó hòa theo tiết tấu của hắn, xa lạ mà lại chân thực nhất, người đàn ông này, đến tận cùng đã dẫn cô đến địa phương nào, hoàn toàn khiến cô đánh mất thân thể của mình.

"Tôi yêu. thân thể của em."

Triền miên thật sâu, hắn đang níu non nói nhỏ bên tai cô, mang theo sự mê hoặc lòng người, thật giống như một sự cứu rỗi nào đó, đôi mắt cô si ngốc nhìn người đàn ông tuấn tú đẹp đẽ kia, khóe miệng tạo thành một đường cong hoàn mỹ:

"Cô Minh Thâm. Tôi yêu anh như vậy." Yêu đến mức hận không thể trực tiếp bóp chết anh!

Đôi lấy là sự trừng phạt của người đàn ông trên cơ thể cô, càng lúc càng dùng dúc.

Mộ Niệm Thần bị đau đớn trên người hành hạ nên tỉnh dậy, ga giường lộn xộn, y phục tán loạn, hơn nữa trên người có dấu vết mờ ám, có ngu nữa cũng biết tối hôm qua xảy ra chuyện gì, tuy nói say rượu, nhưng không biết tại sao cô có thể nhớ mỗi một chi tiết nhỏ của đêm qua.

Hừ! Cô khề nguyên nửa một tiếng, tiểu thuyết ngôn tình đều gạt người, cái gì là kích tình khó quên? Cực kì vô nghĩa, bây giờ căn bản cô chính là sống không bằng chết đó?!

Xác định người đàn ông kia đã rời đi, nhưng chờ một chút, cô nhớ là mình hình như phải đi ký hợp đồng, vì sao đến cuối cùng lại phá thân, còn quên mất chuyện hợp đồng, nhất định là tên khốn Cô Minh Thâm kia gây tổn thương quá lớn cho cô, tâm hồn nhỏ bé của sau khi bị phá hủy thì không phân biệt nổi chuyện gì nữa!

Cô gái nhỏ quần ga ngồi trên giường, tiếp tục suy nghĩ ngổn ngang.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Giá của cô thật rẻ

Lúc sau, cô có cảm giác chết không sợ sùng, dù sao cũng mệt mỏi không thể cử động, hơn nữa hoàn cảnh khách sạn này cũng không tồi, tiếp tục nằm xuống suy nghĩ hợp đồng không xử lí xong, đợi cô ngủ một giấc rồi tìm Mộ Thiên Hùng nhận đòn chịu tội. . .

Vừa mới thất thân, cô cần phải ngủ một giấc thật ngon, để an ủi tâm tình!

Vừa lên đèn, Mộ Niệm Thần ngáp ngủ quyết tâm xử lí vụ hợp đồng, chuẩn bị về tìm Mộ Thiên Hùng.

Nhưng mà vừa mới ra khỏi khách sạn, đã bị sáu người đàn ông mặc tây trang vây quanh.

Đây là loại tình huống gì? Mới vừa thất thân, đã gặp ăn cướp! Trời, cô nghèo rớt mòng tơi, ngay cả sắc cũng không có, vậy mà gặp cướp được sao?

“Một tiểu thư, Hoắc tiên sinh sai chúng tôi chờ ở đây, đưa cô đi gặp ngài.”

Người đàn ông đeo kính mặc tây trang dáng vẻ lạnh lùng đứng đầu đám người, cô thật sự hoài nghi nếu mình dám nói không, người này sẽ trực tiếp rút khẩu súng ở trong áo khoác ra, giết cô diệt khẩu.

Cho nên, Mộ tiểu thư cực kì thức thời ngay cả cái câu nói yếu kém “không” kia cũng không dám nói ra miệng đi theo bọn họ tới chiếc xe đẹp đẽ có biểu tượng Rolls-Royce.

Tổng bộ Hoắc Thị, tầng 98, văn phòng Tổng giám đốc.

Lúc Mộ Niệm Thần đi vào thì Hoắc Cảnh Sâm đang dựa vào cửa sổ, trên tay cầm một ly rượu chân dài, làm nổi bật đôi mắt màu hổ phách của anh, bóng tối ngoài cửa sổ càng dày đặc, đèn đôi màu lấp lánh, nhưng bên trong phòng chính là lạnh giá, hơi lạnh mướt phàn, mặc dù trời mùa hè nắng chói chang nhưng gặp phải hơi lạnh toàn thân cũng nổi da gà.

Bàn tay cầm hợp đồng của Mộ Niệm Thần không tự giác nắm thật chặt, lồng ngực bị một luồng khí áp bức ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn,

người đàn ông này khí thế mạnh mẽ như vậy, duy ngã độc tôn, người khác ngay cả tư cách cùng hít thở không khí với anh cũng không có.

“Hoặc tiên sinh...”

Cô khẽ mở miệng, nói đùa, trừ phi là cô muốn bị đông chết, cần nhanh chóng giải quyết sớm, cô thật sự muốn trở về nhà ngủ.

“Đưa hợp đồng cho tôi.”

Anh ta lên tiếng cắt đứt lời cô, giọng nói lạnh lùng mạnh mẽ, nhú mày tỏ vẻ không có kiên nhẫn.

Cô theo lời anh, đưa hợp đồng, anh ta làm gì cũng không sao cả, cô chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, hợp đồng này sẽ không còn tác dụng.

Bàn tay màu mặt ong nhận lấy một xấp giấy tờ thật mỏng, trông mắt kẻ rú xuống nhìn qua, không chút suy nghĩ kí tên lên.

“Xem ra, trong ánh mắt ba cô con gái riêng chỉ đáng giá một triệu mà thôi, giá cô thật rẻ.”

Khóe môi khẽ cong, giọng nói tràn đầy trào phúng, tùy tiện đem tôn nghiêm của người khác đạp dưới chân.

“Giá của tôi rất rẻ, như vậy người nằm trên người tôi, Hoặc tiên sinh đây có phải giá càng rẻ hơn?”

Cô ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy quật cường, con gái riêng, ba chữ này cũng đủ để chà đạp tôn nghiêm của cô, nhưng cho dù ngã xuống trước cô tuyệt đối không nhận thua.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: kỹ thuật của người phải nhiều món ăn thì có nhiều món ăn!

Ads Edit: Anh Nhi

Beta: Diệp Tử Băng

Nàng cầm lấy phần hợp đồng kia, dĩ nhiên muốn trực tiếp đem nó xé nát ném tới bàn mặt đáng hận kia, nhưng, tia lý trí vẫn còn, thực tế trước mặt không thể không cúi đầu, đó là nàng dùng thứ quý giá nhất mà đổi lấy, nàng còn có tương lai thật tốt ở phía trước, nàng nhất định phải ly khai ngay cái chỗ này, đem bản hợp đồng kia mang về.

“A, công phu khuya môi múa mép cũng thực tốt a, cổ thần thể này cũng thực hấp dẫn người a, làm ta hảo rất thích ah? Một lần ta liền cho ngươi một trăm triệu!”

Hắn nghiêng thân thể dựa ở trên cửa sổ, ngay cả mâu quang đều chưa từng nhìn qua Niệm Thần, lộ ra cái bản tính tư sản tự cho là mình đúng.

Mộ Niệm Thần hít sâu một hơi, nam nhân chết tiệt, bộ dạng đẹp mắt thì có ích gì, có tiền thì có ích gì, nói trắng ra chính là một tên bại hoại, nắm chặt quả đấm, nàng thực tức giận, chỉ là nụ cười trên mặt lại càng xinh đẹp:

“Hoặc tiên sinh giống như con ngựa đực khiến cho Niệm Thần tiêu không nổi, cuối cùng tặng ngươi một câu, kỹ thuật của ngươi thật sự phải cải thiện hơn nữa a! Cho lão nương thêm tiền cũng tuyệt đối không muốn để cho ngươi thượng một lần nào nữa! Ta hiện tại không rảnh, ta đi trước, lão nhân gia ngài lưu lại đây từ từ mà tự luyện đi!”

Hắn quang hiện ra, thân ảnh của Mộ Niệm Thần đã di động đến cạnh cửa, nói nhảm, nói hết ra như vậy, không mau chạy chẳng lẽ ở lại chờ bị tiền dâm hậu sát sao? (Puz ta hảo thích câu này J)

“Chờ chút! Đem thuốc trên bàn kia uống đi!”

Niệm Thần nhú mày, bước chân chuyển một cái dừng ở trước bàn trà.

Thuốc tránh thai, rất tốt, nam nhân này nghĩ thực là chu toàn, cũng đỡ khiến cho nàng phải lúng túng ở hiệu thuốc !

Không chút do dự, nàng liền đem thuốc trên bàn toàn bộ uống hết.

“Ngươi không xứng mang thai con của ta, nữ nhân như ngươi ngay cả huyết thống cũng là loại hạ tiện, cút!”

Nàng còn muốn nói gì, chỉ là thuốc tạt ở cổ họng, hơn nữa đã đem những thứ trên bàn hoàn toàn uống sạch, một hồi buồn nôn, nàng cũng bắt chấp nhiều chuyện, trực tiếp cầm lấy hộp đồng chạy ra khỏi phòng giám đốc.

Trong phòng vệ sinh, nôn khan nửa ngày rốt cục đem cổ họng đầy thuốc phun ra, trong miệng một hồi khô sở, mới phát hiện trên mặt nước mắt giao thoa, toàn thân một hồi vô lực, suýt nữa ngồi sững trên đất.

Thanh lý sạch sẽ sự chật vật trên mặt, khẽ nguyên rửa, mẹ, hay là đi tới hiệu thuốc lúng túng một hồi a, nàng một cái thiếu nữ mười bảy tuổi duyên dáng yêu kiều xinh đẹp lại muốn đi làm chuyện tình bí ối như vậy, ngẫm lại đều cảm thấy một hồi tâm lực tiêu tụy.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: bảo bồi hài tử

Trong phòng vệ sinh, nôn khan nửa ngày, rốt cục đem cổ họng đầy thuốc phun ra, trong miệng một hồi khô sở, mới phát hiện trên mặt nước mắt đã tràn lan, toàn thân một hồi vô lực, suýt nữa ngồi sững trên đất.

Cô thấy bản thân mình trong gương thực xa lạ, trên cổ trắng nõn lưu lại một cái dấu đỏ biểu thị cho sự điên cuồng của tối hôm qua, mà cái nam nhân cướp đi thứ quý giá nhất của nàng lại là cái đồ lạnh lẽo vô tình.

Mà trên thực tế, cô xác thực không đáng đồng tình, mặc kệ quá trình là như thế nào, nàng xác thực là vì một cái hợp đồng liền có thể bán đứng thân thể của mình, cô xác thực là giá rất rẻ.

Bỏ đi cách vẽ chật vật trên mặt, khẽ nguyên rửa, mẹ, hay là đi tới hiệu thuốc lúng túng một hồi a, cô là một cái thiếu nữ mười bảy tuổi duyên dáng yêu kiều xinh đẹp lại muốn đi làm chuyện tình bí ối như vậy, ngẫm lại đều cảm thấy một hồi tâm lực tiêu tụy.

Sự thật chứng minh rất nhiều thứ là ý trời, Niệm Thần mới vừa ra khỏi công ty Hoắc thị, Mộ Thiên Hùng thế nhưng đã phái người tới đón cô, trước sau một vòng xoáy, chuyện thuốc tránh thai bị quên sạch sẽ.

Cho nên một ngày kia vào một tháng sau, Mộ tiểu thư thần kỳ phát hiện nguyệt sự của mình đã muốn chậm trễ một tuần lễ. Mẹ nó! Cô như thế nào lại đem việc thuốc tránh thai này quên đi ah?

Sau đó Mộ Vũ Tây trong lúc vô tình biết được chuyện này, chuyện tình Niệm Thần mang thai đã trở thành bí mật của Mộ gia, trước sau nghiêm chỉnh để ý rất nhiều chuyện miêu tả sinh động, lúc đó, Mộ Thiên Hùng đã thành công đem công ty Mộ thị vượt qua khó khăn, mâu quang lại lần nữa không có hào ý rơi vào trên người Niệm Thần, nàng nghi ngờ đây là hài tử của Hoắc Cảnh Sâm.

Kết quả là Mộ tiểu thư thu dọn đồ đạc, chuẩn bị tốt vé máy bay, một buổi tối trăng thanh gió mát, thần không biết quỷ không hay mà biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, chỉ để lại một tờ giấy ngắn gọn.

Ta thật sự chỉ là đi Anh quốc nạo thai thuận tiện đi du học...

Tám tháng sau, London, một bệnh viện tư nhân khoa phụ sản.

“A -- “

Mộ Niệm Thần nằm ở trên giường sanh mà kêu trời kêu đất, trong lòng lại càng yên lặng đem cả nhà già trẻ của mỗ nam nào đó lần lượt ân cần thăm hỏi một lần.

“Mộ tiểu thư, hít sâu! Đúng vậy, cứ dựa theo vừa rồi như vậy mà làm...”

Vị bác sĩ trung niên đỡ đẻ cho cô nói tiếng Trung thực đặc biệt sứt sẹ, cô thật sự rất muốn yếu ớt nói một câu, đã ở cái địa phương này ngày người gần một năm, thật lòng là có thể nghe hiểu tiếng Anh.

Tay cô đều muốn nắm thật chặt lại, không biết trải qua bao lâu, cô cảm giác tất cả lực khí đều thực nhanh bị rút sạch, trước mặt bỗng tối sầm, bên tai truyền đến một hồi thanh âm trẻ con khóc nỉ non.

Cô mệt mỏi nằm ở trên giường sanh, bộ dáng bác sĩ nữ cũng là thờ phào nhẹ nhõm, lại phát ra thứ tiếng Trung văn đầy sứt sẹ:

“Chúc mừng ngươi, là con trai.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: đem hài tử trả lại cho ta

Niệm Thần cảm giác mình ngay cả khí lực để nói chuyện cũng không có, vẫy vẫy tay ra hiệu cho bác sĩ ôm hài tử đi đến cho nàng nhìn một chút, chỉ là vừa thấy hài tử, Niệm Thần liền khóc nức lên, hài tử vừa sinh ra thật sự là rất xấu ah, toàn thân đều nhăn nhúm, mà hài tử lại chỉ biết khóc mà thôi.

Nhưng khi nhìn thấy hài tử thì đáy lòng của cô lại là một hồi mềm mại, khi chạm đến gò má mẫm mẫm của hài tử, cô không tự giác mà xuất hiện một cái đường cong tuyệt mỹ trên khuôn mặt.

Ôm hài tử rồi ngủ thiếp đi vì một lúc nào không hay biết, trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn cùng vui vẻ.

Một canh giờ sau, ngoài cửa phòng xông vào mười mấy người mặc đồ vest, mục tiêu chính là hài nhi đang ngủ say trên giường, chỉ là không biết tại sao, có một người áo đen vừa đem đứa bé kia ôm lấy, liền làm đứa bé ấy òa khóc lên nức nở vang dội cả bệnh viện, đồng thời cũng đánh thức người đang mơ màng màng còn đang rất yếu _ Mộ Niệm Thần.

“Các ngươi là ai, muốn làm cái gì?”

Nàng kinh hoàng khi nhìn thấy bọn người này đang ôm bảo bối của nàng trên tay, chỉ là hiện tại nàng lại vô năng vô lực.

“Mộ tiểu thư, Hoắc tiên sinh muốn ngươi nghe điện thoại.”

Người đang ẵm đứa bé cũng không có ý định trả lại nó cho mẹ của nó, nhưng lại đem điện thoại đưa tới cho Niệm Thần.

Cô run rẩy cầm lấy điện thoại màu đen kia, đem đặt ở bên tai, còn chưa kịp nói chuyện, trong loa đã truyền đến âm thanh đầy rét lạnh:

“Mộ tiểu thư, xem ra lúc trước cảnh cáo của ta đối với ngươi bị ngươi xem như gió thoảng qua tai rồi? Rất tốt! Vậy thì hình phạt dành cho ngươi là đứa bé này ngươi đòi này cũng đừng mong sẽ gặp lại hần!”

“Ngươi không được làm như vậy!”

Cô khóc nức lên phản bác, chỉ là còn chưa kịp nói nhiều hơn một lời, thì đầu dây điện thoại bên kia đã cắt đứt, chỉ còn nghe thấy tiếng tích..tích, Cô đem điện thoại trên tay quăng xuống đất cho hả giận, làm cho cái điện thoại thoáng cái đã vỡ vụn.

“Ta van cầu các ngươi, đem hài tử trả lại cho ta, hần còn nhỏ như vậy...”

Trên mặt cô đầy nước mắt không ngừng tuôn, đôi mắt trông mong nhìn qua con của mình đang ở trên tay người nam nhân đó hắng giọng khóc nỉ non muốn vùng vẫy nhưng lại bất lực, tựa hồ người bên ngoài đã sớm bị bọn họ khống chế, nếu không thì không thể nào có động tĩnh lớn như vậy cũng không có người đi vào xem

Chuyện xử lý xong, người nam nhân mặc đồ vest đang bồng đứa bé đó cũng không ham chiến, Hoắc tiên sinh ra lệnh cho bọn họ thì bọn họ chỉ có thể chấp hành, nếu như trong tâm có sự đồng tình với người khác thì đó sẽ là điểm trí mạng của họ, cho nên bọn họ căn bản không có quan tâm hay ngó ngang đến người té xuống từ trên giường _ Mộ Niệm Thần, chỉ biết cố chấp ôm hài tử, biến mất tại trước mặt người mẫu thân trong mắt chỉ toàn là tuyệt vọng này.

Sau một hồi tuyệt vọng chính là cơn buồn ngủ đang chiếm lấy tâm trí cô, cô là rất mệt, thật sự là mệt chết đi được, mọi chuyện còn lại đợi cô tỉnh lại hãy nói sau, trong giấc mộng nàng thấy một đôi bào thai con trai đối với nàng cười đến dị thường đáng yêu, một tiếng “mẹ” thốt lên từ hai cái miệng chúm chím ấy làm cho nàng cảm thấy không còn gì có thể hạnh phúc bằng.

Cô nỉ non tự nói với bản thân mình, cũng may là bọn họ chỉ ôm đi một đứa bé, cũng may bọn họ không biết còn có đứa thứ hai tồn tại, cũng may cô đã sớm lên lên giấu đi một cái bào bối...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Lão nương chỉ giết người chứ không thương người! 1

Năm năm sau, tại một club tư nhân ở London.

Bóng đêm thâm trầm, tinh xảo xa hoa trong đại sảnh khổng lồ, đèn thủy tinh phát ra ánh sáng lạnh như băng, tùy ý chiếu sáng đại sảnh, mỗi chỗ một cái góc nhỏ.

Một nam tử thân mặc bộ tây trang màu đỏ như máu cân xứng khuôn mặt yêu nghiệt ngày càng diêm dúa, đèn thủy tinh quang chiếu lên người hắn làm phát ra vài tia ánh sáng chói mắt, khoe miệng của hắn uống rượu cocktail đỏ phôi làm hắn hiện lên vẻ tà mị vui vẻ, hoàn mỹ đến không thể bắt bẻ.

“Tiểu mỹ nhân, có người ra hai mươi tỷ đô la muốn người đi trộm tâm một người.”

Một cô gái với mái tóc hơi xoắn dài màu nâu, yên lặng ngồi trên ghế sofa, giống như một con mèo Ba Tư, khuôn mặt thanh thuần cực hạn, ai cũng không nghĩ con người đó là đệ nhất sát thủ Mạt Li:

“Tur Nhiên. Người xác định là trộm tâm chứ không phải là để cho ta trực tiếp đào lòng của người ta?”

Tur Nhiên cười nhạt một tiếng, bản chất yêu nghiệt lại càng lộ ra không bỏ sót, nhưng không như vừa rồi, nghiêm túc thâm trầm:

“Ha ha, lão đại bảo người là, người nhất định phải nhận nhiệm vụ này, sau đó làm cho hắn yêu người!”

Mạt Li nhún vai nói:

“Ta là không sao cả, hai mươi tỷ đô la, ta không cùng tiền gây sự, nói đi, đối tượng là ai?”

“Tiểu mỹ nhân, người sáng khoái đáp ứng như vậy không sợ có lừa gạt?”

“Cút! Nếu người còn gọi lão nương là tiểu mỹ nhân, người thứ nhất ta muốn giết là người!”

Tiểu mỹ nhân? Lau! Danh từ này nghe sao cũng làm nàng nổi da gà.

“Sau khi hắn yêu ta thì làm cái gì?”

Xuất phát từ nghề nghiệp bản năng của nàng làm sao có thể không hiểu, ra này giá tiền này không thể nào chỉ là bắt nàng thân thân cận, đằng sau luôn còn có nhiệm vụ.

“Cường hắn!” (Diệp Ưu: Cường @@ khục khục)

Lúc này đây hắn trả lời một cách sáng khoái, hào hứng chống cằm, nhìn khuôn mặt lon cở bàn tay không chớp mắt thưởng một loạt biến đổi về mặt.

“... Người có tin là ta sẽ cường người trước hay không ?!”

Mạt Li nghĩ thật sự muốn phát điên, xem ra nàng thời điểm trở về nàng nên cùng lão đại hảo tốt thương lượng một chút, lần sau thời điểm tiếp nhiệm vụ tuyệt đối không cần phải tìm hắn đến cùng nàng nói, nếu không nàng liền cự tuyệt hoàn thành nhiệm vụ.

“Come on! Cầu cũng không được.”

Hắn nhưng trực tiếp hướng trên ghế sa lon nằm xuống, tuyệt đối là một bộ dạng tắt nghe quân, trong ánh mắt tràn đầy thần sắc mập mờ, bộ dáng kia tuyệt đối là đang nói ‘nha, thì ra là người len lén thăm mền ta nhiều năm như vậy, nói sớm đi, ta phối hợp là được’.

“...”

Nàng muốn trực tiếp giúp hắn đính tám vé làm cho hắn bay thẳng tới Hòa Tinh

“Lão nương không thích loại người cả ngày lẫn đem đầu mặc loại đồ giống đồ xuất giá như người, nhân loại rộng lớn đều là cùng người có cừu oán còn là dạng thể nào a? Nếu ai hoa mặt không cần thận một chút tuyệt đối sẽ trực tiếp đem người trở thành một đại cô nương.”

Chương 11: lão nương chỉ giết người chứ không thương người 2

Editor: Thượng Quan Tuyết Ảnh

Nói đến điểm múa mép khía môi này thì không cần tưởng tượng được hẳn có thể chiếm được bao nhiêu ưu việt trên người khác.

“Người tổn thương ta...”

Tư Nhiên trực tiếp làm người vợ nhỏ nước mắt rơi là chỗ.

Trên mặt Mạc Li hiện lên vài hắc tuyến:

“Cút! Lão nương chỉ giết người chứ không thương người!”

Nàng tức đến xù lông, nàng thật sự rất muốn cầm ly nước trái cây trên tay trực tiếp đập tới, nếu không phải là gương mặt đó bình thường cung cấp cho nàng một tỷ hảo sắc, nàng tuyệt đối sẽ dùng dao nhỏ phá hủy nha!

Hít sâu một hơi, mang theo xinh đẹp nụ cười:

“Tư Nhiên, ta cho người ba phút để nói cho ta biết, manh mối thời gian địa điểm nhân vật!”

“Thời gian, lập tức, địa điểm, có thể là a thị, bởi vì hành tung người kia rất khó đoán, nhân vật, ‘linh’ người lãnh đạo, quý biết rõ hình dạng thế nào, ngạch, ta tra xét ba bốn ngày duy nhất chỉ có một đầu mối là tập đoàn hoặc thị.”

Con mắt Tư Nhiên hí lại, nói ra một loạt tin tức, mà vấn đề mấu chốt ở đây là những điều ấy chính hẳn cũng không biết có được xem là tin tức hay.

Mắt Mạc Li tròn trắng lên, Móa! Lão Đại người hay không lại khi dễ người ta như vậy nha, không phải giá tiền rất cao sao, khả tin tức chết tiệt, làm cho nàng biết tới chỗ nào để tìm ra nhân vật số một như vậy:

“Cái gì, người điều tra ba bốn ngày mà mới tra được đầu mối duy nhất như vậy?”

Phải biết rằng, ‘mạn’ bên trong, nếu ngay cả Tư Nhiên cũng tra không được, chỉ sợ căn bản là không tồn tại trên thế giới này, nếu không đối ‘linh’ tổ chức như vậy thì sớm có nghe thấy, nàng nhất định hẳn* cái bàn mặc kệ, muội, họ hợp tác đùa bốn nàng sao!

(Hiên: lật bàn)

“Sự thật như thế, đoán không chừng người kia là một nhân vật tàn nhẫn, hơn nữa, người không phải là có pháp bảo sao, sao một cái ‘Linh’ có thể làm khó người, nhưng là tuyệt đối khó khăn không tới hẳn nha, trên tinh thần ta coi trọng người à, nói không chừng có điểm ngộ nga ~”

Một hồi chợt dạ sau khi, tư nhiên lần nữa khôi phục bộ dáng cả lơ phát phơ vốn có.

Mặt Li nhướng trán, còn điểm ngộ? Nàng khi nào thì có thể đến gần người nọ đều là cái vấn đề rồi?

Đúng vậy, nàng là có pháp bảo, sao nàng có thể yếu ớt khiêu nại một câu? Mới năm tuổi đã có pháp bảo, năng lực cũng là có hạn sao!

“Các người bọn người sớm muộn gì cũng gặp báo ứng!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Mẹ xấu xa, con thiên tài

Edit: Kim Tuyền

Sân bay A Thị, trên tay Mộ Niệm Thần kéo vali loại nhỏ, mái tóc màu hạt dẻ cuộn sóng, khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ một bàn tay lớn mang một cái kính râm

to che khuất nửa khuôn mặt, một thân sáng mang chiếc áo khoác ngoài bằng vải nỉ màu cam, chân đi giày bó tuyết trắng quá gối, tay bên kia dắt một hình dáng nhỏ.

Cao chưa tới đùi Niệm Thần, trên khuôn mặt trắng mịn toát lên vẻ ngây thơ, đôi mắt đen linh động, khăn quàng cổ màu cam cùng áo khoác ngoài trên người Niệm Thần chiếu ứng, quần áo màu đen làm cho đáng vẻ mười phần mạnh mẽ tàn khốc, bên cạnh cầm một chiếc vali làm cho người ta cảm thấy như một tiểu đại nhân.

Hai mẹ con đi hướng ra khỏi sân bay, tuyết đối hấp dẫn ánh mắt người xung quanh.

Mộ Niệm Thần, 23 tuổi, nghề nghiệp tự do, năng lực thích ứng cực lớn, ở nước ngoài sáu năm lần này mới trở về quê hương, tâm tình kích động, thực tế là thấp thòm, cô bảo đảm mang con trai nhỏ bên cạnh tuyết đối một chút nữa dọa người trăm phần trăm, cô giờ phút này thật không nghiêm túc một chút đi ra đài phạm, thực xin lỗi con trai do cô tạo nên như vậy vô cùng hài lòng.

- - - - -

“Mẹ, vì điều gì quan trọng cảm thấy mẹ mất kiếng khế ngắt, liền trở nên xấu xa nhỉ?”

Trên xe taxi, bộ dạng nhỏ nhắn chống cằm, nét mặt hưng phấn đánh giá đáng vẻ bất thường chính mẹ mình, nhóc lại cảm thấy mẹ lần này trở về tuyết đối có người muốn gặp nạn đây?

“Cảm ơn đã khen ngợi, mẹ cho con biết, kể tiếp mẹ càng muốn làm chuyện xấu xa hơn kia.”

Mộ Niệm Thần quay đầu lại, khoe môi xấu xa giờ lên, không có ý tốt đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn con trai, thậm chí còn nhìn không được đưa tay nhéo hai cái, ừm, xúc cảm vượt quá tốt! Tuyết đối có thể đảm nhiệm là chiếc gối ôm thoải mái nhất trên thế giới này.

Khoe miệng bộ dạng nhỏ nhắn nhếch lên, ưỡng gió lạnh cảnh báo điều bất thường thổi qua:

“Mẹ, mẹ sẽ không tặng con cho vườn trẻ chứ?”

“Trả lời!”

“Oh, no! Mẹ sẽ không sợ con lần nữa phá hủy trường học kia sao? Mẹ dù sao cũng phải nghĩ đến tâm tình và sức khỏe của tất cả mọi người... Cái loại suy nghĩ đó thật là trẻ con!”

Bộ dạng nhỏ nhắn về mặt ai oán, tặc tặc, cái loại suy nghĩ nhảm chán, thật ngây thơ, càng ngây thơ là cả ngày có những hành động lạ lùng, lại đến nhóc mỗi lần còn bị một đám bạn học nữ háo sắc vây quanh, bây giờ nhóc nhỏ đều cảm thấy quen thuộc à?

Mộ Niệm Thần dờ khóc dờ cười nhìn con mình giờ phút này bộ dáng, khoe miệng vừa kéo, Đây là con nhà ai à, nhóc mới mới được năm tuổi, thể nhưng lại không có đáng vẻ ngây thơ ấy?

“Mộ Tây Hàn! mẹ nói cho con biết, mẹ chính là vì tất cả mọi người mà suy nghĩ mới có thể đưa con đi thể nghiệm thể nghiệm cuộc sống, còn có, nếu là vườn trẻ lại kì lạ nổ tung hoặc là xuất hiện rất nhiều loại động vật nhỏ kì lạ và một loại những sự việc không bình thường mẹ liền bán con đến núi nhỏ cống trong khe đi làm con dâu nuôi từ bé!”

“Mẹ, người thật sự quá xấu xa...”

Cái thế giới tồi tệ này càng ngày càng lớn, hần có thể tạm thời một mình đi tới Hòa Tĩnh chút được hay không.

Sự thật chứng minh, sau lưng một đứa con trai thiên tài luôn luôn có một người mẹ xấu xa hung hãn...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Hoắc thị

Edit: Kim Tuyền

Tổng bộ Hoắc Thị tăng chín mươi tám tại phòng làm việc giám đốc

Mặt trời chiều ngã về tây, ánh chiều tà ngã màu tuyết trắng trên mặt thảm, nhàn nhạt một tầng màu vàng êm dịu, chỉ là giờ phút này bên trong phòng làm việc giám đốc không khí rõ ràng cùng tầng mây vàng ấm không có chút quan hệ nào, vài đáng người trông nom nấp lo sợ đứng ở trước bàn làm việc,

lãnh khí lạnh lùng mườì phần quanh thân người đàn ông cũng làm họ lã chã một tầng mồ hôi.

“Giám đốc, đây là báo biểu tháng này, về chuyện hợp tác cùng Thịnh Hoa, lão tổng Thịnh Hoa yêu cầu cùng ngài gặp mặt nói chuyện.”

Quản lý Marketing nắm chặt lòng bàn tay mới không chế được hàm răng không run lên, lưu loát nghiêm chỉnh đem câu nói nói cho hết lời.

Nói giỡn, những ngày qua giám đốc nhìn đặc biệt âm trầm lạnh lùng , không cẩn thận tuyệt đối khó giữ được chức vị.

“Đây là quý một hình tượng quảng cáo của Hoắc Thị, gần đây chúng ta mời được Bạch Thanh Ngữ tiểu thư làm người phát ngôn, một loạt phương án cũng đã chuẩn bị xong, xin ngài xem qua.”

“Về bất động sản Hoắc Thị , chúng ta sáu tháng cuối năm trọng điểm đặt vào công viên mua sắm ở trung tâm thành phố, giá cả đã thảo luận xong, chiều nay cần giám đốc tự mình tham gia.”

“...”

Hoắc Cảnh Sâm nhú mảy ngồi ở trước bàn làm việc, ánh mắt lạnh lẽo nhìn qua văn kiện chất gấp đôi trên bàn , vừa rồi các cấp cao báo cáo anh ta nghe cẩn thận, ngón tay thon dài quét qua đồng văn kiện kia, rồi sau đó từ trong lựa ra một quyển cẩn thận lật xem

“Hình tượng tuyên truyền quảng cáo của Hoắc Thị, sáng kiến rất tệ , đối công ty quảng cáo, người phát ngôn sức thu hút không đủ mạnh, mặc dù địa vị Hoắc Thị hôm nay không cần quá chú ý vào những vấn đề này, theo tôi được biết vị Bạch Thanh Ngữ tiểu thư tại giới danh tiếng cũng không khá lắm.”

Đang nói chuyện con mắt bị mái tóc che lấp quét qua vị cấp cao vừa đề nghị kia, một giây sau, phần văn kiện trực tiếp bay tới.

“Lại nói, tôi còn chưa tới mức ngu ngốc không hiểu tình hình, tôi cho các người lương cao, không phải là cho các người lạm dụng chức quyền, Bạch Thanh Ngữ ngủ cùng các người vài đêm mà đòi lấy được, không cần ở trước mặt tôi làm càn? !”

Anh mắt chuyển hướng, rơi vào một người khác:

“Kia hối lộ hai mươi triệu? Như thế nào? Hoắc Thị hàng năm nuôi sống đám ngu ngốc các người đồng thời còn phải nuôi sống bọn chính phủ kia? Cho bọn họ đầy đủ lợi đúng là lòng tham không đáy, Hoắc Thị có đủ khả năng hợp tác cự tuyệt cùng bọn họ!”

Lời nói đầy khí phách kiêu ngạo tràn ngập cả căn phòng càng làm lạnh lẽo, thật lâu, Hoắc Cảnh Sâm đứng lên, đứng dậy từng bước đi tới, cuối cùng dừng lại cửa sổ nhìn khung cảnh bên ngoài toàn thành phố:

“Sửa chữa lại những điều đó, chiều nay ba điểm ở phương án tôi vẫn không thấy hài lòng các người trực tiếp nghỉ việc đi, cuối cùng bộ phận nhân sự đến tốt cùng là làm cái gì, tìm một thư ký khó như vậy?”

Lời vừa ra khỏi miệng, bộ dạng các vị cấp cao giống như là thờ phào nhẹ nhõm, nom nớp lo sợ cầm lấy từng văn kiện ra khỏi phòng làm việc giám đốc.

- - - - -

Lúc cách sáu năm, hoắc thật to lần nữa xuất hiện ~ hôn nhẹ cửa nhiệt tình ở nơi nào oa?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Mẹ con ăn cơm chùa

Edit: Kim Tuyền

Bữa ăn tối, Mộ Niệm Thần thấy bộ dạng con trai ánh mắt khi dễ nhìn bàn ăn đẹp mắt, rồi sau đó mặt không đỏ tím không nhảy ngồi xuống bên cạnh ghế sa lon chỗ con trai đang ngồi:

“Nhóc con, chờ một chút lúc bà tiến vào con liền ôm bà hôn mãnh liệt vào, cuộc sống chúng ta về sau tại thành phố này còn phải dựa bà đấy, con trai ngoan, ngàn vạn đừng làm hỏng chuyện tốt.”

Đang loay hoay máy tính Mộ Tây Hàn quay về phía bà mẹ xấu xa cái nhìn khinh khinh:

“Mẹ, thật cười mẹ cái này là ăn cơm chùa.”

“Cát, mẹ đây nếu là không ăn cơm nhào có thể nuôi con lớn đến như vậy sao? Cho nên, hiện tại đến lúc con báo đáp mẹ , cố gắng lên “

Cây ngay không sợ chết đứng, không có biện pháp đối phó với chỉ số thông minh của con trai còn cao hơn so với mình, vì sao kính già yêu trẻ chỉ có thể đứng sang bên cạnh.

” ‘ mẹ ghê ’ Mộ Niệm Thần, con thực cười mẹ không muốn tiếp tục sỉ nhục mẹ tí nào.”

Chuông cửa vang lên lúc, hai mẹ con đã chuẩn bị tốt hết thảy.

Đầu tiên là Mộ Niệm Thần thân mật với cái ôm dịu dàng triều mến sau đó, đứa nhỏ Mộ Tây Hàn dựa theo ‘ mẹ ghê ’ nhà mình chỉ bảo, ánh mắt sáng ngời nhìn bà trước mặt, sau chính là một hồi hôn mãnh liệt :

“Bà ngoại, cháu mới phát hiện trên thế giới này thì ra là còn có người phụ nữ so với ‘ mẹ ghê ’ Niệm Thần càng xinh đẹp hơn.”

Lời nói Đứa nhỏ tuyệt đối đều là xuất phát từ tấm lòng, lời của đứa cháu yêu kia vừa thốt ra làm bà ngoại vui mừng vô cùng chỉ là lúc đó bà đại khái còn chưa biết, đứa nhỏ này, chỉ số thông minh hai trăm tám, ‘ giang manh lừa gạt ’ đều là từ di truyền của mẹ mình nhưng có điều đứa nhỏ này đã đạt tới cảnh giới trò giỏi hơn thầy.

“Ai da uy, đứa nhỏ thật đáng yêu! Mộ Niệm Thần mẹ không so đo với con chuyện con đột nhiên biến mất nhiều năm như vậy đến tốt cùng làm cái gì, vốn là khuya hôm nay chuẩn bị đem con trời đưa lên giường .”

“...” Người phụ nữ ngổn ngang trong gió.

Đứa nhỏ Mộ Tây Hàn lần nữa nhảy vào ánh mắt sáng rỡ:

‘ Bà, bà không nên giúp mẹ, nếu làm thế có lẽ đêm nay cháu có thể có thêm em trai hoặc em gái. . . ’

Sau buổi cơm tối, anh bạn nhỏ Mộ Tây Hàn sớm bò lên giường ngủ bù , để lại hai người phụ nữ háo sắc ở trên sofa trong phòng khách.

Nhóc rớt cuộc biết được câu nói của người xưa vật hợp theo loài, con phân theo nhóm rất đúng là từ đâu mà ra.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Mẹ không phải là gà mẹ

Edit: Kim Tuyền

Sáng ngày thứ hai đúng sáu giờ, anh bạn nhỏ Mộ Tây Hàn ăn mặc chỉnh tề, rửa mặt xong, rồi sau đó xuống phòng bếp.

Bánh mì nướng ăn cùng với bơ lạc, rồi sau đó là một ly sữa tinh khiết nóng hổi, không thể phủ nhận nhiều năm như vậy người mẹ xấu xa của cậu duy nhất dạy cho cậu điều hữu dụng chính là những thứ này, hơn nữa còn tuyệt đối là xuất phát từ suy nghĩ có lợi cho cậu.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ đã là nửa giờ , xem tình hình cửa phòng ‘ mẹ ghê ’ nhà mình vẫn đóng chặt như cũ, anh bạn nhỏ Mộ Tây Hàn liền bỏ lại mọi thứ đi vào phòng.

“Mẹ! Rời giường , gà trống gáy cả rồi.”

Anh bạn nhỏ Tây Hàn hấp tấp bò lên giường, rồi sau đó nhào vào lòng mẹ.

“A, gà trống gáy liên quan gì tới mẹ? Mẹ cũng không phải gà mẹ.”

Cánh tay người phụ nữ trực tiếp đem Anh bạn nhỏ Tây Hàn ôm sát trong ngực, trong miệng còn nói lảm bảm:

“Con trai ngoan, tối ngày hôm qua mẹ hơn hai giờ mới ngủ, ngoan ngoãn một chút làm gối ôm cho mẹ, ngoan ngoãn...”

Khóe miệng anh bạn nhỏ cười cũng ngáp một cái, đúng là còn sớm, có thể ngủ tiếp nửa giờ.

Nửa giờ sau.

“Mẹ, nếu không rời giường, con bảo đảm ba phút sau trực tiếp nổ nhà này, sau đó đem mẹ đóng gói đưa đến rừng rậm Châu Phi đi ôm thiên nhiên.”

Cậu có gắng giật giật lay mẹ mình dậy, thân thể nhỏ nhắn của cậu sắp bị ép tới chết lặng, chui chui, cọ cọ, vùng vẩy nửa phút rồi cục mới từ thân thể Mộ Niệm Thần thoát ra.

“Mẹ, còn hai phút.”

Dưới thân thể người phụ nữ hoạt động, nhưng vẫn không mở mắt ra:

“Con trai ngoan, hành trình hôm nay của mẹ không có, nếu con muốn đi công viên trò chơi chúng ta buổi chiều nói sau, ok?”

“Công viên trò chơi, thật ngại thơ, con không thèm.”

Cục cứng rất khinh thường.

“Mẹ, mẹ còn một phút, thuận tiện nhắc nhở mẹ một chút, con ở trên mạng giúp mẹ điền sơ lược phần lý lịch, trước chín giờ mẹ phải đi phỏng vấn,... Tiền lương rất cao, như vậy thì có thể nuôi cho con trai ăn cơm, tốt lắm, còn ba mươi giây?”

Người phụ nữ tiếp tục động dậy thân thể, cùng mí mắt nặng ngàn cân giãy giụa lần cuối cùng.

“Còn có mười giây.”

“Mười... năm...”

“Ba... Hai...”

“Một!”

Đếm tới một lúc người phụ nữ rốt cục mở mắt, phút chốc từ trên giường ngồi dậy.

“Đưa nhò xấu xa, con hôm nay đi nhà trẻ trình diện đi, lát nữa bà tới đây đón con.”

“...”

Mẹ báo tư thù!

- - - - -

Tám giờ, Mộ Niệm Thần dắt đứa con trai người người nhà nhà mê lên xe bà.

“Bà ngoại sớm” Sau đó lại một cái hôn vang dội.

Anh bạn nhỏ Tây Hàn tiếp tục giang manh, làm bà ngoại thêm vui vẻ, nhưng bà vừa cười vừa nhìn lên xe thấy người phụ nữ kia lại ngủ:

“Mộ Niệm Thần con sớm muộn gì sẽ biến thành đầu heo thôi, chỉ biết ngủ.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cứng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Tiến vào Hoắc Thị

Edit: Kim Tuyền

Nửa giờ sau, xe dừng ở khu buôn bán trước tòa kiến trúc hùng vĩ, Mộ Niệm Thần bị lay tỉnh sau đó đẩy xuống xe, trước khi đi Anh bạn nhỏ Tây Hàn vô lương ghé vào bên tai mẹ Niệm Thần đang nửa mê nửa tỉnh:

“Mẹ, nếu mẹ không nhận được công việc này, trong nửa ngày con sẽ làm nhà trẻ kia trực tiếp đóng cửa.”

Lúc đó Mộ Niệm Thần mặc trang phục nghề nghiệp màu vàng nhạt, tóc cột thành đuôi ngựa, bị con trai mình khiêu khích lập tức tỉnh táo lại, lúc cô còn muốn nói gì thì chiếc xem quý màu trắng đã đi khuất.

Cô không nói gì ngửa mặt hỏi ông trời, vì cái gì con trai mình chỉ bấy nhiêu tuổi, mà ngay cả công việc của mình cũng có thể can thiệp? !

Cảnh tượng này, tòa kiến trúc này, giống như có chút quen mắt, Mộ Niệm Thần mê man đứng ở tòa kiến trúc hùng vĩ trước mặt, trí nhớ trong đầu không tự giác nhớ về khoảng thời gian sáu năm trước. Cô không ngờ bị con trai mình bán được đến tập đoàn Hoắc Thị?

Chỉ là Mộ Niệm Thần từ trước đến nay rất lạc quan, cách đây sáu năm, sớm đã không còn quan tâm đến vấn đề này. Hôm nay cô đã không còn chú ý việc cô là con gái riêng không thể lộ ra ngoài ánh sáng cho mọi người biết, kinh nghiệm chính là lột xác thay đổi hình dạng, chỉ là vẫn còn nghĩ đến một ít chuyện cũ trong lòng vẫn cảm thấy đau nhói, có lẽ đây cũng là vận mạng an bài.

Hơn nữa, hiện tại sau sáu năm, cô cho rằng không có ai còn nhớ rõ cô con gái riêng có đáng đáp như thế nào, Hoắc Cảnh Sâm không thể nào còn nhớ rõ cô, mặc dù cô là mẹ của hai đứa bé.

Hít sâu Một hơi, cô điều chỉnh tốt trên mặt nở nụ cười, lúc này mới mở rộng bước chân vào đến đại sảnh tổng bộ Hoắc Thị.

Sau nửa giờ, bộ phận nhân sự.

“Một tiểu thư, chúng tôi đối với thành tích trước của cô vô cùng hài lòng, Hoắc Thị là nơi chỉ dựa vào thành tích, chỉ là cô đối với lần quảng cáo này có lòng tin hay không? Dù sao đây là quý khách tiếp tục truyền quảng cáo của Hoắc Thị, hơn nữa giám đốc chúng tôi là người yêu cầu hoàn mỹ.”

Trong đầu thoáng hiện lên bộ dáng lạnh lẽo người đàn ông sáu năm trước, một giây sau lại không bị không chế gạt đầu:

“Tôi thử xem, cho tôi hai giờ, tôi cho mọi người đề án đại khái, như thế nào?”

Phương diện này cô tin tưởng mười phần, cô chuyên tâm tấn công khu vực, không thể không thành công nếu không cô sẽ bị con trai mình trực tiếp đóng gói đưa về trường học đi cải tạo mấy năm.

“Tốt, Một tiểu thư, những tài liệu này cô xem qua một chút, cô tạm thời trước dùng cái bàn này làm việc, nếu như ba giờ chiều sau giám đốc hài lòng với đề án, như vậy Hoắc Thị sẽ mời cô đến làm việc.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đơn độc gặp mặt

Edit: Kim Tuyền

Hoắc Thị vốn là doanh nghiệp hàng đầu trên thị trường, muốn tuyên truyền quảng cáo chính là củng cố niềm tin và chứng tỏ thực lực của mình. Bằng thực lực Hoắc Thị to lớn vốn có, ngay cả tuyên truyền cũng không cần thiết, chỉ là nếu đã cần tuyên truyền quảng cáo, như vậy nhất định muốn có thể đánh hiệu quả vào lòng người.

Cô xem các đề án trước bị bác bỏ, vô cùng xa hoa, ngược lại có vẻ vương vãi, vô cùng khi phách lại mất đi phần uyển chuyển hàm xúc, mộc mạc, không cách nào cùng Hoắc Thị kết hợp.

Có lẽ thiếu hụt chính là đại đa số không dám chọn dùng phương án âm áp, yêu thương, cô bé lọ lem trở nên xinh đẹp tại cung điện xa hoa, kết hợp hoàng tử lưu luyến si mê. Lưu lại chính là một phần âm áp, đồng thời cũng là khát vọng xã hội thượng lưu.

Lại nói, chính là an phận xa hoa, làm cho tầng lớp quý tộc hưởng thụ, lưu lại thời gian tình cảm đẹp nhất, đây cũng là mong muốn tuyên truyền của Hoắc Thị.

Thời gian vừa đúng, cô làm xong bảng sáng kiến muốn sau khi giao xong chuẩn bị về nhà chờ kết quả, chỉ là mới vừa thu dọn xong đồ còn chưa kịp rời đi, tổng thanh tra marketing xuất hiện trước mặt cô lần nữa:

“Một tiểu thư, giám đốc rất bài lòng bản đề án của cô, ý muốn gặp cô một lần, mời đi theo tôi.”

Được rồi, cô đúng là có ý nghĩ xấu, còn tưởng rằng, quảng cáo thiết kế như thế chỉ cần lưu manh theo phía sau tổng thanh tra marketing, chỉ là không nghĩ tới không tới một ngày, liền bị triệu kiến, do cô biểu hiện quá ưu tú sao?

Đã nói muốn lạc quan, nếu đã đến đây, đã giao ra sáng kiến của mình làm xong muốn chuẩn bị làm việc tại Hoắc Thị, như vậy giờ phút này căn bản không cần thiết nhần nhủ nhỏ.

Tầng chín mươi tám, mỗi một bước chân giống như nặng ngàn cân, cô không cách nào dự đoán chuyển gấp gờ này sẽ ra sao, không thể biết người đàn ông kia còn nhớ mình hay không, thậm chí không thể xác định khi gặp mặt, cô còn có thể là chính mình nữa không.

Đóng chặt cửa chính phòng làm việc, tiếng đập cửa sau, là sự lặng im chờ đợi.

“Tôi đây”.

Giọng nói thấp lãnh đạm của người đàn ông nghe không ra bất cứ tia cảm tình nào, rõ ràng đầy từ tính, nhưng không cách nào làm cho người ta cảm thấy tốt đẹp.

Cô đi theo sau lưng tổng thanh tra marketing, ánh mắt thoáng nhìn người đàn ông đang cúi đầu trước bàn làm việc, đáng ghét vẫn hấp dẫn chết người, vẫn như cũ mê hoặc lòng người giống như sáu năm trước.

Đàn ông khi tập trung sức lực làm việc có sức thu hút vô cùng mê người, thật đúng như thế, người đàn ông này đâu chỉ mê người, quả thực chính là hoàn mỹ làm cô giận sôi máu.

Cũng may cô ngày ngày ở trong nhà đối mặt với tiểu phiên bản, sức miễn dịch mười phần, mới không choáng váng trước sức hấp dẫn này.

“Chu tổng giám ông đi ra ngoài trước, tôi muốn một mình cùng vị Mộ tiểu thư nói chuyện một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chúng ta giống như đã từng gặp nhau

Edit: Kim Tuyền

Không gian to như vậy trong nháy mắt chỉ còn lại hai người, Mộ Niệm Thần đứng nguyên tại chỗ có chút bất an, dù sao nhớ lại lần đầu tiên tới chỗ này lúc có hoàn toàn đều là những kỷ ức không tốt đẹp, cô rất sợ hãi con ác mộng sẽ lại tái diễn.

Làm cô hít thở không thông lặng im, trên tay cô cầm phương án quảng cáo, lòng bàn tay càng là đã ra một tầng mồ hôi, chỉ là tên đàn ông chết tiệt này, đem cô gọi đến nhưng nửa ngày cũng không nói một câu, nếu đã bận rộn như vậy thì tại sao còn muốn gặp cô? Đề cho cô xem anh ta làm việc sao?

” Giám đốc Hoắc...”

Cô muốn nói, có việc nói mau, cô còn phải về đón con nhỏ.

Chỉ là chúa ơi, tha cho cô, lần này yêu khí quá lớn, bây giờ cô không thể lỗ mãng làm liều được.

“Mộ tiểu thư, tôi đã xem qua đề án, đó là thứ coi được nhất trên bàn mấy ngày qua, Hoắc Thị chính thức mời cô làm việc, cho cô chuẩn bị trong thời gian ba ngày.”

Anh ta rốt cục mở miệng, ngón tay ở trên bàn phím sau một hồi quơ múa ngừng lại, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn người phụ nữ nhìn không được tự nhiên, cảm giác giống như đang bắt an điều gì đứng ở chỗ không xa, hai tròng mắt híp lại, :

“Mộ tiểu thư, cô hình như rất sợ tôi?”

Mộ Niệm Thần cố gắng nở nụ cười tươi trên khuôn mặt, lần trở về này, cô tin rằng anh ta đã hoàn toàn không nhớ rõ cô, nụ cười trên mặt càng xinh đẹp đứng lên:

“Nào có, giám đốc Hoắc ngài như vậy... Hoàn mỹ, tôi sùng bái còn không kịp.”

Được rồi, cô nói lời trái lương tâm, tên đàn ông đáng ghét kia. Cố gắng ngồi xuống trấn an tinh thần, hơn nữa còn nhìn không ra đến tột cùng đang suy nghĩ gì, cô cảm giác rõ ràng cô giống chú cừu nhỏ gặp gỡ sói lang.

“Sùng bái?”

Anh ta nghiêng ngẫm kỹ hai từ này, đột nhiên đứng lên, bước chân tới đứng cách Mộ Niệm Thần một khoảng cách xa :

“Phụ nữ sùng bái tôi rất nhiều, cô hình như cũng không tệ.”

Nụ cười trên mặt Mộ Niệm Thần cứng ngắc, trực giác nói cho cô biết, tên đàn ông chết tiệt này là ác ma, anh ta căn bản nhớ những gì.

“Giám đốc Hoắc nói đùa, tôi là nhân vật nhỏ không ai biết làm sao có thể cùng ngài so sánh.”

Thua cái gì cũng không thể thua khí chất. Mặc dù bị làm cho cực khổ chết cũng nhất định phải cười, Mộ Niệm Thần mỉm cười nhìn người đàn ông trước mặt mười phần khí phách, ánh mắt chỉ đơn giản thay đổi liền bị anh ta hoàn toàn bắt được.

“Mộ tiểu thư, chúng ta giống như đã gặp nhau?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Xác định chưa từng gặp qua?

Edit: Kim Tuyền

Mộ Niệm Thần không nói gì hỏi ông trời, chỉ có gặp thôi sao, cô còn với anh ta lên giường làm sao cô không nhớ rõ?

“Vậy thì càng không có thể, tôi chỉ là một người bình... A – - “

Chỉ là trong cách cô nói chuyện có nhiều lỗ hổng, Hoắc Cảnh Sâm chuyển động bước chân, che khuất bóng dáng cô bước tới trước mặt Mộ Niệm Thần

Anh ta thận trọng, cô liên tiếp lui về phía sau, cuối cùng bị Hoắc Cảnh Sâm dồn dựa ở trên cửa sổ sát đất không cách nào nhúc nhích.

Hoắc Cảnh Sâm một tay chống đỡ ở trên kính, mặt đối mặt, khoảng cách không đến một nắm tay, đều có thể cảm giác được ngay cả hô hấp cả hai bên, Mộ Niệm Thần vô tội nháy hai mắt trong veo, cô giống như con thiếu thân?

“Mộ tiểu thư xác định chúng ta chưa từng gặp qua?”

Dựa vào khoảng cách quá gần cho nên lúc nói chuyện hơi thở anh ta hoàn toàn phun tại trên mặt cô, Mộ Niệm Thần mặt hồng tim đập, sao lại làm như vậy? Đường đường một giám đốc, đùa cái gì không đùa, lại đùa giỡn một cô gái yếu đuối.

“Đương nhiên không có.”

Cô sẽ thừa nhận gặp trừ phi cô ngu ngốc, trừ phi cô không muốn con trai mình.

“Cái dạng gì đây?”

Khi nói chuyện Hoắc Cảnh Sâm nghiêng người, ánh mắt càng rét lạnh, nháy mắt, khi Mộ Niệm Thần muốn nói điều gì đó , đôi môi mềm mại đã bị một đôi môi khác phiến mỏng lạnh chặn lại, mang theo một chút khó tin không chịu nổi.

“Ngô – - “

Âm hô đơn độc bị nuốt vào trong miệng, đôi môi nóng bỏng bị cường thế xâm lấn, không cho cô chút cơ hội thở dốc, bá đạo cướp đoạt, lười bị tùy ý trêu chọc, tận tình khiêu khích, chỉ là trong chốc lát, đủ để cho cô hăm sâu trong đó.

Hơi thở nóng hổi, cường thế mót vào, cũng không phải là tình yêu đầu tiên, cảm giác bị khống chế cô không thể không theo động tác của anh ta mà nhảy múa.

Cô trừng đôi mắt to nháy hai cái, hiển nhiên không rõ ràng lắm tình huống trước mắt, lòng không cam tâm tìm nhảy lên. Chưa có chính thức đi làm liền bị cấp trên cường hôn? Cái gì? Sao lại làm như vậy cười ?

Cường nhiệt hôn mang theo hơi thở mị hoặc không thể kháng cự , từ từ đi xuống, mà cô rốt cục cũng có thể được hô hấp, ngực kịch liệt phập phồng lúc này mới ý thức được tư thế hai người vô cùng mập mờ, anh ta chôn ở trước ngực mềm mại của cô, hai tay chế trụ thân thể của cô, không thể động đậy, lý trí từ từ trở về.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Xin lỗi, tôi đã kết hôn

Editor: Kim Tuyền

Cuồng nhiệt hôn mang theo hơi thở mị hoặc không thể kháng cự, từ từ đi xuống, mà cô rốt cục cũng có thể được hôn hấp, ngực kịch liệt đập phồng lúc này mới ý thức được tư thế hai người vô cùng mập mờ, anh ta chôn ở trước ngực mềm mại của cô, hai tay chế trụ thân thể của cô, không thể động đậy, lý trí từ từ trở về.

Kịch liệt giây giữa, dù sao nam nữ hữu biệt, mà anh ta đối với cô giờ phút này biểu hiện rất là bất mãn, trừng phạt găm cắn ở ngực cô:

“Ách – – “

Vốn là lời nói vừa ra khỏi miệng thế nhưng biến thành mập mờ rên rỉ, cắn môi, tuyệt đối không nên rơi vào mưu kế của tên đàn ông chết tiệt này.

Thật lâu, trước ngực cô là một mảnh dấu vết mập mờ, mà anh ta lúc này mới hài lòng dừng lại tất cả động tác, ánh mắt mang theo một chút nghiền ngẫm:

“Mộ tiểu thư, có lẽ chúng ta thật sự chưa từng gặp qua.”

Anh ta tổng kết lại, vừa ra khỏi miệng ý tưởng hoàn toàn thay đổi, hủy bỏ suy nghĩ trước của mình.

Mộ Niệm Thần hoàn toàn không có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm, trực giác nói cho cô biết anh ta tuyệt đối không phải đơn giản, nếu như biết có là ai có thể trực tiếp đuổi cô, nếu không anh ta trước bỏ nhào sau hôn lại găm cắn là vì điều gì?

“Ha ha, giám đốc Hoắc, ngài trước tiên có thể thả tôi ra không?”

Đối phương là mỹ nam khuynh quốc khuynh thành, phải chống đỡ bộ dáng như vậy làm cô mặt hồng tim đập. Ai biết được trong tình huống nóng bỏng như vậy, người đàn ông này có thể hay không thủ tính bộc phát, sau đó liền trực tiếp muốn cô.

Hoắc Cảnh Sâm đại khái cũng không hiểu tại sao mình lại có hành động khác thường như thế, cảm thấy trong lòng bức bối, nhũ mây kiềm chế cảm giác trong lòng, buông Mộ Niệm Thần ra, lần nữa khôi phục vẻ mặt lạnh lùng không thay đổi. Anh ta bước tới mở tủ rượu, đổ từ trong chai ra một cốc chất lỏng màu hổ phách trực tiếp uống:

“Xử lý tốt quan hệ chung quanh cô, làm phụ nữ của tôi, thù lao do cô quyết định, như thế nào?”

Tuy là lời lẽ thương lượng, nhưng giọng điệu không cho người khác phản bác, người đàn ông này thật là bá đạo, căn bản không biết cái gì gọi dân chủ, trong đầu quan niệm của anh ta chỉ có hai loại tình huống, muốn hoặc là không cần mà thôi.

Mộ Niệm Thần đứng nguyên tại chỗ, trên mặt ngược lại chưa từng có nhiều cảm xúc như trước nay, không nghĩ tới sau sáu năm tên đàn ông này vẫn như cũ bộ dạng vô si, cô từ trước đến nay vô cùng chán ghét người khác ép buộc cô, hơn nữa anh ta là một tư thái cao cao tại thượng, rất tốt, thật sự rất tốt!

“Cho tôi đáp án, tôi không có quá nhiều thời gian dồng dài với cô.”

Rất hiển nhiên, Hoắc Cảnh Sâm cũng không có nhiều kiên nhẫn với cô.

Mộ Niệm Thần không sợ nhìn về phía phiên bản lớn giống con trai mình, khoe miệng vui vẻ càng xinh đẹp động lòng.

Mộ tiểu thư đang tức giận! Phương thức tức giận không giống người thường, mộ tiểu thư càng tức giận sẽ cười đến càng sáng lạn.

“Xin lỗi, tôi đã kết hôn, hơn nữa tôi thích sạch sẽ, không thích cùng lộn giống ngoại tình!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thế nhưng anh đối với chồng tôi có ý tứ?

Editor: Kim Tuyền

Lời vừa ra khỏi miệng Mộ Niệm Thần liền hối hận, đúng là không hiểu tính tình hiện tại, anh ta chính là dao thót, cô là thịt cá, như thế nào cô lại quên mất người đàn ông bá đạo này khi đã tức giận tuyệt đối sẽ rất đáng sợ!

Cho nên thoáng nhìn ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm càng ngày càng tối lại. Thức thời, người phụ nữ rụt cổ lại cố gắng kiềm chế, tìm cơ hội chạy trốn, Mộ gia huấn, nhận thức rõ thực tế, đánh không lại phải bỏ chạy.

Cô đột nhiên nhớ đến bộ dạng nhỏ của nhóc nhà mình, mềm mại đáng yêu như vậy, vì sao phiên bản lớn lại cường thế, lạnh như băng vậy?

“A.”

Người đàn ông giận quá thành cười, lực đạo trên cánh tay càng thêm căng vài phần:

“Đã kết hôn phải không? Chuyện liên quan gì tới tôi? Đừng nói chồng cô không ở chỗ này, coi như là chồng cô đứng ở bên cạnh, tôi cũng tuyệt đối không buông tha!”

Lòng Mộ Niệm Thần ngổn ngang trong gió, sau đó tiếp tục giả ngây giả dại:

“Tuyệt đối không buông tha? anh... Thế nhưng đối với chồng tôi có ý tứ?”

“...”

Trong lúc hai người đang giằng co lẫn lộn trong lời nói đối phương, ở nhà trọ anh bạn nhỏ Mộ Tây Hàn nhìn vào máy tính, rõ ràng nhìn thấy trên màn hình kia tất cả diễn biến tại phòng làm việc giám đốc Hoắc Thị.

Không có biện pháp, xuất phát từ suy nghĩ an toàn, nhóc mới cài đặt ống kính lỗ kim trên người Mộ Niệm Thần, bảy trăm hai mươi độ tuyệt đối không bỏ sót góc nào.

Anh bạn nhỏ Tây Hàn che mắt ngồi trên ghế sa lon ngã xuống, uốn éo uốn éo, đảo lộn một hồi, trong miệng nói lảm bảm:

“Nhi đồng không nên nhìn nhi đồng không nên... mẹ vì con trai bảo bối cố gắng lên!”

Từ màn hình nhìn mẹ cùng người đàn ông kia, biểu hiện trên mặt tiểu tử trong lòng có rất nhiều cảm giác nói không ra lời, người đó chính là cha của nhóc sao.

Phòng làm việc giám đốc Hoắc Thị.

“Hừ, Hay! Cô cứ tiếp tục giả bộ điên khùng ngốc nghếch tốt lắm, chờ một chút cô sẽ biết tôi đến tột cùng là đối với chồng cô có ý tứ hay là đối với cô có ý tứ.”

Hoắc Cảnh Sâm khẽ nguyên rửa, trong mắt sáng loáng đầy uy hiếp, ý tứ của anh rõ ràng kể tiếp chuyện cần phải làm tiếp theo là gì.

Mộ Niệm Thần không nói gì, tên đàn ông này sao lại như vậy nói chuyện không nói lý?

Chết đến nơi, Mộ Niệm Thần hắt đầu, bộ dạng không sợ trời không sợ đất đầy khí thế, ngay cả giây giụa đều giảm đi, nên phát sinh cũng phát sinh qua không nên phát sinh cũng bị cưỡng chế đã xảy ra, cô tại sao phải sợ? !

Ý niệm trong đầu chợt lóe, khóe miệng Mộ Niệm Thần giương cao. Một suy nghĩ thoáng hiện qua trong đầu cô khẽ cười, thái độ đột nhiên thay đổi phối hợp lại với anh ta, áo cũng sớm không biết bị cởi ra khi nào.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tôi yêu cô vung

Editor: Kim Tuyền

“Cầm thứ” hai chữ cũng không đủ để hình dung anh ta vô si đến mức nào. Mộ Niệm Thần che miệng nhẹ nhàng cười, trong nháy mắt như biến đổi thành người khác:

“Giám đốc Hoắc, anh xác định tiểu huynh đệ của anh còn nhẫn nại được ư ? anh sao lại dài dòng khúc dạo đầu buồn chán chứ?”

Ánh mắt từ từ dời xuống, cuối cùng mập mờ dừng lại tại nơi cao cao chấp lên lều nhỏ.

Đột nhiên Mộ Niệm Thần cảm thấy chính mình có tiềm lực sắc nữ, thanh âm này ngay cả chính cô cảm thấy nổi da gà.

Hoắc Cảnh Sâm dừng lại tất cả động tác nhìn về phía khuỷu tay phụ nữ, khoe miệng tà ác giờ lên, sức hút yêu nghiệt một lần làm cho Mộ Niệm Thần cảm giác chính mình sắp không kiểm soát được.

“Mộ tiểu thư, tự cô châm lửa cho nên tự cô đến dập đi.”

“Không thành vấn đề.”

Niệm Thần đáp ứng sáng khoái, cánh tay trắng nõn thậm chí chủ động ôm cổ Hoắc Cảnh Sâm.

Một giây sau, người phụ nữ cảm thấy không công bằng, vì sao cô bị đùa giỡn quần áo không chỉnh tề, mà anh ta thể nhưng áo mũ chỉnh tề làm giống như là bị đùa giỡn?

“Chính mình thoát hay là tôi giúp anh thoát.”

Lời nói Mộ Niệm Thần lần nữa không làm cho cô kinh ngạc, trình độ càng ngày càng thẳng tắp tăng vọt.

“Đổi phó cô, không thoát tuyệt đối cũng không thành vấn đề.”

Loại âm sắc trầm thấp như đàn violoncello, rõ ràng tràn trề từ tính nhưng khi phát ra âm thanh không mang theo một chút tình cảm nào. Một giây sau, đang nói chuyện bị cánh tay của ai đó ôm trọn, hại cô tư thể che ở nơi mềm mại nằm trên mặt thảm.

Nhìn da thịt trắng nõn trơn mềm màu kem phối cùng màu đỏ hồng trên mặt thẹn thùng của Mộ Niệm Thần, cảnh tượng này tuyệt đối xa hoa đủ để cho bất kỳ người đàn ông nào đều khó lòng kiềm chế.

“Mộ tiểu thư, giống như rất thích đùa với lửa?”

“...”

Người phụ nữ mắt tròn trắng lên, dứt khoát không đếm xỉa đến tên đàn ông tự đại, cô ngược lại muốn xem một chút người cuồng cuồng sẽ là ai!

Mọi cử động của Hoắc Cảnh Sâm mang theo chí mạng hấp dẫn, mà ngay cả giờ phút này tay anh ta chỉ chạm hạ thân cô cũng làm cô rất khó chịu.

Niệm Thần xúc động, chậm như vậy đến tận cùng là thành hạ chính mình hay là đang khai quật cô ?

Mắt Mộ Niệm Thần tràn đầy mỉa mai hoặc, hai tay ôm cổ anh ta, Hoắc Cảnh Sâm làm đủ khúc dạo đầu, nhưng khi muốn chuyển động dưới hạ thân cô hình như động tác lại trở nên cứng ngắt.

Mộ Niệm Thần nở nụ cười, đặc biệt càn rỡ một chút, sắc mặt Hoắc Cảnh Sâm càng che lấp, sau có chút phẫn nộ.

Khẽ nguyên rủa, Mộ Niệm Thần đặc biệt hưởng thụ nhìn bóng lưng có chút chật vật của anh ta.

Như vậy có tính hay không là tránh được một kiếp, hay là ông trời đã định trước?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Cách mạng chưa thành công

Editor: Kim Tuyết

Không thể không nói, như giờ phút này, nhìn Hoắc Cảnh Sâm xông vào trong phòng nghỉ suy nghĩ Mộ Niệm Thần có một chút tà ác,

Trong đầu hiện lên hình ảnh hạ thân người đàn ông nổi lên lều nhỏ, tốt đi, tưởng tượng bộ dáng tự mình giải quyết của Hoắc Cảnh Sâm. Mỹ nam tự an chính mình? Hơn nữa nam chủ nhân lại là danh tiếng lẫy lừng của tập đoàn Hoắc Thị giám đốc Hoắc Cảnh Sâm, tuyệt đối có chút hứng thú xem chút. Giới giải trí cái gì cũng có, nhìn vòng quanh, về khuôn mặt mấy ai có thể cùng người đàn ông yêu nghiệt Hoắc Cảnh Sâm cùng so sánh? Còn có vóc dáng?

Chỉ nghĩ cũng đã nhiệt huyết sôi trào rồi?

Nhưng muốn xem là một chuyện, có hay không can đảm kia lại là một chuyện khác, tìm đường chạy mới là chuyện trọng yếu nhất hiện tại, cô còn không quên bên trong con người kia chính là mười phần mặt người dạ thú, không chừng lập tức sau khi đi ra sẽ làm đủ cách để chinh cô đây.

Kết quả là người phụ nữ khôn ngoan mặc quần áo tử tế, lưu lại tờ giấy cho Hoắc Cảnh Sâm sau liền bỏ trốn mất dạng...

Một lát sao, sắc mặt Hoắc Cảnh Sâm biến sắc, từ trong phòng nghỉ đi ra nhìn phòng làm việc to như vậy đã không còn thấy bóng dáng cô.

Rất tốt, rất biết chạy!

Thích chơi đúng không, cùng cô chơi một chút có làm sao?

Nhưng đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là, khi Hoắc Cảnh Sâm nhìn trên bàn, sắc mặt kia, bốn chữ có thể hình dung “vô cùng thâm thúy”.

Trên giấy dán tiện lợi là danh ngôn Mộ Niệm Thần để lại cho anh ta:

“Cách mạng chưa thành công đồng chí vẫn cần nỗ lực!”

Giận quá thành cười, phát tiết đem tờ giấy xé thành mảnh vụn phiến, thật lâu mới bấm gọi một dây số:

“Vi Vi, giúp tôi tra thông tin một cô gái tên là Mộ Niệm Thần, bao gồm chuyện từ sáu năm trước của cô ấy...”

Lúc đó, ở trên xe taxi Mộ Niệm Thần liên tục hắt hơi, sống lưng một hồi lạnh, cô có cảm giác có âm mưu nào đó?

Lúc đầu cự tuyệt không quan hệ cùng họ Hoắc.

Kết quả là, không tới một ngày, lần nữa đổi cái nhìn của Mộ Niệm Thần đối với Hoắc Cảnh Sâm, “lưu manh” không đủ để hình dung anh ta, ‘cảm thú’ cũng không đủ...

“Dâm thú” hai chữ vừa chuẩn xác, vừa sâu sắc!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Con có phải đã biết cha con là ai?

Editor: Kim Tuyền

Về đến nhà Mộ Niệm Thần chẳng muốn làm gì, buông lỏng tinh thần và thân thể nằm trên salon. Trong khi đó anh bạn nhỏ Tây Hân cầm lấy máy tính giống như là đang xem video, nhưng khi nghe được tiếng mở cửa ngón tay út nhanh chuyển màn hình thành trò chơi trên webpage.

Lúc đó Mộ Niệm Thần cảm giác mình như vừa trải qua một cuộc chiến sinh tử, mà Hoắc Cảnh Sâm giống như là con ác mộng, có một loại dư âm còn vang vọng bên tai, con ác mộng này làm cho người ta cảm giác không thật.

Nằm co quắp trên ghế sa lon, sau một hồi râm rì cô mới nói chuyện với cậu con trai bảo bối của mình.

“Bảo bối ngoan, mẹ trước ngủ một giấc rồi dẫn con đi ra ngoài ăn cơm tối, ok?”

Cục cưng lờm người đang nằm trên ghế sa lon, đứng dậy lấy cái đầu nhỏ thờ dài một cái, sau rút chén nước đi đến:

“Mẹ uống nước.”

Mộ Niệm Thần tiếp nhận chén nước một hơi trực tiếp uống sạch.

“Mẹ, mẹ có phải không chịu nổi công việc, làm sao mẹ mới ngày đầu tiên đi làm lại trở thành bộ dạng thê thảm giống như bị người ta hãm hại lừa gạt vậy?”

Anh bạn nhỏ Tây Hân lần nữa thờ dài, bộ dáng giống như một tiểu đại nhân thập phần đáng yêu.

“Tiểu tử thú, con còn không biết xấu hổ, con đây là tìm công việc gì cho mẹ, con không biết mẹ chính là một con cừu nhỏ thuần khiết, vậy con còn nỡ đem mẹ vào miệng cạp sao?”

“... (◕◕) “

Mẹ cậu quả thật có da mặt thật dày mà!

Người phụ nữ đến lúc này mới cảm giác là bị con trai mình bán đi, nhưng đột nhiên nghĩ đến chút chuyện giặt mình một cái, rồi sau đó ngồi dậy:

“Con trai, con có phải đã biết cha con là ai?”

“→ _ → mẹ không phải nói lúc con vừa sinh ra, cha bởi vì ghét bỏ trái đất quá khó khăn liền mua vé máy bay trở về Hóa tinh sao?”

Cục cưng vừa nói chuyện vừa cầm lấy bản tạp chí trên bàn lật xem, không ai đoán biết hiện tại trong đầu cậu đang toan tính nhiều chuyện.

“...” Đó là cô nói sao? Phải không? Cô như thế nào không nhớ rõ?

Trong ấn tượng bộ dạng nhỏ của cô quả thật có một lần hỏi qua cậu nhóc vì sao không có cha, đúng là một vài lần trong đầu liên tưởng đến bộ dáng vô tình của tên đàn ông kia, trong lòng cũng cảm thấy khổ sở, kỳ quái là bảo bối từ sau đó không còn hỏi qua chuyện cha mình, lâu dần chuyện này đã trở thành một chủ đề cấm kỵ.

Một hồi lặng im sau Mộ Niệm Thần dự định mang theo bảo bối nhà mình đi ra ngoài ăn cơm tối, chẳng qua là khi cô nhìn thấy trên tay bảo bối đang lật xem tạp chí thật quá kì lạ.

Bảo bối nhà cô trước giờ thích nghiên cứu đủ thứ chuyện bát quái, thế nhưng cầm lấy bản tạp chí giải trí cũng có thể hứng thú đến như vậy sao? Được rồi, cô thừa nhận những chuyện bát quái thích hợp hơn giúp thân và tâm khỏe mạnh...

Mấu chốt là vì bảo bối nhà cô nhìn trang đầu tạp chí vừa lúc là hình ảnh Hoắc Cảnh Sâm? Tên đàn ông đáng ghét này chỉ thích trêu hoa ghẹo nguyệt lại xuất hiện ngay trang đầu là hình ảnh ta, bảo bối nhà cô thông minh như vậy, không biết trong đầu cậu có phát hiện điều gì đó khác thường hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Cố nhân

Editor: Kim Tuyền

Về mặt Niệm Thần liền biến đổi, muốn mở miệng lại sợ nói quá rõ ràng, không mở miệng lại sợ bảo bối nhà mình xem quá lâu nhìn ra manh mối, vì vậy sau một lúc do dự, người phụ nữ mở miệng:

“Bảo bối...”

“o_o? Mẹ, mẹ có chuyện gì có thể trực tiếp nói, thường mẹ gọi con như vậy một trong trăm phần trăm là không có chuyện tốt.”

Ánh mắt bảo bối quét qua mẹ nhà mình, xem ra lòng mẹ cậu đang rối ren, ngược lại cũng không nói gì thần sắc lạnh nhạt đem tạp chí lật đến trang khác, tốt, nhóc thừa nhận vừa rồi là nhóc cố ý thử.

Người phụ nữ khuôn mặt gượng cười hai tiếng, mắt thấy bảo bối không có đề xuất nghi vấn gì, trong lòng xem như thờ phào:

“Không có gì, mẹ chính là muốn nói đêm nay chúng ta qua nhà bà ăn chực được không?”

“...” Mẹ của cậu đúng là trình độ ngày càng cao.

- - - - -

Một giờ sau, nhà hàng Cảnh Vườn, trong thành phố này nhà hàng Tây này là nổi tiếng nhất.

Anh bạn nhỏ Tây Hàn bị mẹ nhà mình dụ, phía dưới một thân quần áo thích hợp, nghiêm nhiên bộ dáng một tiểu thân sĩ, mà ngay cả bộ dạng cắt bỏ bí-tết đều rất tuyệt vời, đáng yêu thập phần, lúc đó, người phụ nữ trong lòng cảm thấy rất tự hào, tặc tặc, sinh con trai thiên tài có nhiều chỗ tốt, có thể tùy thời tùy chỗ kêu ngoạ...

“Mẹ, con nhìn thấy nước miếng của mẹ sắp rớt rồi.”

Đầu bảo bối tuy không ngược lên nhìn nhưng giờ phút này cậu cũng hiểu được tình hình hiện tại ra sao.

“Con trai, mẹ phát hiện sinh con là chuyện thật sự tài tình, ngay cả mẹ xinh đẹp như vậy cũng cảm thấy không bằng.” Người phụ nữ mặt không đỏ tim không nhảy.

“...”

Mẹ, mẹ sao không thể không khiêm tốn một chút nhỉ?

“Mẹ, con cảm giác hình như bàn bên kia có người đang nhìn chúng ta?”

Đến khi ăn uống no đủ Anh bạn nhỏ Tây Hàn mới mở miệng nhắc nhở.

Lúc này Niệm Thần uống xong một cốc nước trái cây, mới theo tầm mắt của bảo bối nhìn theo.

“Phốc -- “

Cô lúc ra cửa là đập phải cút chó sao?

Đúng là chuyện như đùa mà, thành phố lớn như vậy sao lại đúng lúc như thế, cô ăn một bữa cơm thế nhưng có thể gặp được một nhà Mộ Thiên Hùng? Đúng là chuyện không thể xem thường được.

“Mẹ, con cảm thấy rất mất mặt.”

Anh bạn nhỏ Tây Hàn trực tiếp che mặt.

“Bảo bối, nghe mẹ nói, bọn họ nhất định là thèm thuồng nhan sắc con, nói không chừng sẽ đem con đi bán cho bọn buôn người, nhưng mà mẹ khẳng định đánh không lại bọn họ, cho nên hiện tại chúng ta trước hết về nhà thôi.”

“...”

Người phụ nữ khăn trương viện đại một cố, mình một hồi khẳng định sau lời kéo bảo bối đi ra cửa chính, nhưng tinh thần khăn trương đến nỗi mãi khi về đến nhà mới thật sự buông lỏng ra, Mộ Thiên Hùng không có đuổi theo, chuyện này thật sự là quá tốt, trong lòng lại bắt đầu bất an.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tôi rất hứng thú đi lên uống chén trà

Editor: Kim Tuyền

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, thái độ Mộ tiểu thư khác thường không có ngủ nướng, lúc tờ mờ sáng đã thu dọn đồ đạc, nói giỡn, cô không muốn con ác mộng lại bắt đầu, chẳng lẽ muốn tiếp tục lưu lại để bị tên yêu nghiệt buồn vui thất thường đó đùa bỡn sao?

Nếu lần này bảo bối lại bị cướp đi, cô về sau sẽ như thế nào đây?

Kết quả là, trải qua cả đêm suy sâu tính kỹ, Mộ tiểu thư quyết định cuốn gói rời đi.

Thuyền tới cầu tự nhiên thẳng đều là lừa gạt người mà, thuyền đến đầu cầu tự nhiên chìm mới là đúng!

Bây giờ đồng hồ, Anh bạn nhỏ Tây Hàn ăn mặc chỉnh tề đi vào phòng khách chứng kiến vẻ mặt mẹ nhà mình bộ dạng tinh thần vô cùng kì lạ, vô ý thức đem bàn tay nhỏ bé mềm nhũn áp trên trán mẹ mình:

“Mẹ, trán mẹ không có nóng lên tại sao hôm nay lại dậy sớm như thế? Chẳng lẽ bên ngoài mặt trời mọc ở phía tây rồi?”

Khóe miệng Niệm Thần vừa kéo, cô sao có thể để lại ấn tượng không tốt cho con trai mình đến thế?

“Con trai, ngủ sớm dậy sớm thân thể sẽ tốt hơn, con nghe mẹ nói...”

“Hai con hồ, hai con hồ, chạy trốn mau, chạy trốn mau – - “

Niệm Thần chưa nói được hết câu bị chuông điện thoại di động cắt đứt, , đáng ghét, lại trộm đổi tiếng chuông điện thoại di động của cô!

“Là ai vậy?”

Điện tới là số máy xa lạ.

“Mộ Niệm Thần, cho cô ba phút, nếu cô không xuống tôi sẽ đi lên.”

Xuyên thấu qua sóng điện từ truyền vào tai Niệm Thần, một tiếng nói trầm thấp.

Trong nháy mắt, Niệm Thần cảm giác mình sắp chết chắc:

“Ha ha, ha ha, Hoắc giám đốc xin hỏi anh bây giờ đang ở chỗ nào?”

Hừ, đánh chết cô cũng không tin sáng sớm Hoắc Cảnh Sâm lại ở chỗ này.

“Mộ tiểu thư là nghi vấn lời của tôi?”

Hoắc Cảnh Sâm không nhanh không chậm, chờ Niệm Thần trả lời.

Niệm Thần theo bản năng đứng dậy, chẳng qua là khi cô từ cửa sổ thò đầu ra, xem xuống dưới lầu xa hoa một khí phách âm sắc Lamborghini làm lòng cô lúc này ngón ngang trong gió, nhìn bên cạnh là tên đàn ông yêu nghiệt thiếu chút nữa ngay cả điện thoại di động rớt xuống.

“Mộ tiểu thư, cô còn có một phút, tôi rất hứng thú đi lên uống chén trà.”

Nói giỡn, đi lên?

Quyết đoán cúp điện thoại, rồi sau đó khăn trương kéo bảo bối nhà mình:

“Con trai bảo bối, con nghe mẹ nói, ở nhà thật ngoan, ngàn vạn không được đi ra ngoài biết không?”

Nói xong lời, cũng không đợi bảo bối trả lời, ngay sau đó lại bộ dạng run run đi xuống lầu.

“Cát, phụ nữ tâm nột, gặp sắc chuẩn quên con trai.”

Nhìn mẹ nhà mình đủ loại khăn trương, Anh bạn nhỏ Tây Hàn dùng chân nghĩ cũng biết phía dưới lầu tốt cùng là ai, được rồi, hôm nay có thể không bị buộc đi vườn tre.... Vui vẻ!

Lầu dưới, khi Hoắc Cảnh Sâm thấy Mộ Niệm Thần vô cùng lo lắng từ bên trong lao ra, ngay cả chính anh ta cũng không phát giác khóe môi đang gợn lên lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Editor: Kim Tuyền

“Hoắc Cảnh Sâm, có phải anh rất nhàn rỗi? Tổ quốc cùng người dân bạc đãi anh sao? Mới sáng sớm lại dùng chiếc xe như thế trước nhà tôi, tặc tặc, không biết còn tưởng rằng Mộ Niệm Thần tôi là làm ngành dịch vụ gì đây”.

Mộ Niệm Thần nghiêng răng nghiêng lợi, nói ra những lời châm chọc khiêu khích, chết tiệt, máu chó là người này nếu vẫn cứ ở đây sẽ phát hiện sự tồn tại của con trai bảo bối của cô.

Hoắc Cảnh Sâm nghiêng người dựa trên thân xe, hai tay ôm ngực, khoe miệng tràn đầy nụ cười yêu nghiệt mê hoặc lòng người:

“Cô đây là đang nhắc nhở tôi? cô không thể chờ đợi được muốn tôi bao đường đến thế sao?”

“...”

Mộ Niệm Thần muốn phối hợp cùng anh, cô không thể để bị thuyết phục.

“Không biết ba mẹ anh phải hơn người cỡ nào mới có thể sinh ra anh bộ dáng yêu nghiệt, trêu hoa ghẹo nguyệt như vậy?”

Tặc tặc, cho nên nói giáo dục từ nhỏ là rất quan trọng, bảo bối nhà cô chỉ cần chút lưu manh là được.

Lúc này Mộ Niệm Thần đại khái không biết hai chữ cha mẹ mà nói đối với Hoắc Cảnh Sâm là vô tâm châm chọc, quanh thân khí tràng trong nháy mắt Hoắc Cảnh Sâm đột nhiên lạnh lùng, Mộ Niệm Thần không có chút nào ý thức được một câu nói vô tâm của mình đang chọc người đàn ông này như thế nào.

“Mộ tiểu thư là chuẩn bị đường chạy sao?”

Đang nói chuyện con mắt đen của Hoắc Cảnh Sâm dần dần nheo lại, ánh mắt rơi vào Mộ Niệm Thần, ánh mắt càng ngày càng rét lạnh.

Mộ Niệm Thần theo bản năng đem giấy chứng nhận đang cầm trong tay giấu ra phía sau, lại cảm giác mình làm như vậy giống như có tật giật mình, không đánh đã khai, chỉ là...

“Tôi có chạy hay không mắc mớ gì tới anh, Hoắc tiên sinh tôi nhớ được chúng ta vốn không quen biết cũng chỉ hôm qua mới gặp qua một lần mà thôi.”

“Không quen biết? một câu không quen biết thật tốt!”

Hoắc Cảnh Sâm giãn quá thành cười, khoe môi vui vẻ càn mị mê hoặc lòng người, tuyệt đối Mộ Niệm Thần không thể chống cự được sức hút này, tiếp theo đó kết quả là vòng eo Mộ Niệm Thần trực tiếp bị cánh tay Hoắc Cảnh Sâm quấn, ngã người chống đỡ trước thân xe.

Mặt trực tiếp đối mặt khoảng cách rất gần, thậm chí có thể cảm giác được hai bên khoang mũi thở ra hơi thở, tim Mộ Niệm Thần đập ngày càng nhanh, gò má phồng hồng, hơn nữa hô hấp khó khăn, nuốt vội một hơi không khí, sáng sớm anh ta sao lại như vậy đi trêu chọc người khác?

Một giây sau, Hoắc Cảnh Sâm ghé vào bên tai cô, âm thanh trầm bổng bá đạo vô cùng:

“Đúng chín giờ, nếu cô chưa tới phòng giám đốc báo cáo, bằng hữu tốt của nhà cô, tin tức Hạ thị phá sản ngày mai sẽ nằm trên trang đầu các mặt báo.”

“Hèn hạ!”

“Cảm ơn khen ngợi.”

“...”

Mộ Niệm Thần nắm chặt quả đấm, bởi vì câu nói tiếp theo của anh ta toàn thân bỗng cứng ngắc.

“Huống chi, cô chẳng lẽ một chút cũng không muốn gặp con trai bảo bối của mình sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Như thế nào mới bằng lòng để cho tôi trông thấy con trai?

Editor: Kim Tuyền

Mộ Niệm Thần có chút hồn bay phách lạc trở lại nhà trọ, ánh mắt ngu ngốc, nhìn thấy Anh bạn nhỏ Tây Hàn đang ngồi ở trên ghế sofa loay hoay với máy tính. Xông lên ôm con trai mình nức nở nghẹn ngào, mà cô không biết đoạn đối thoại vừa rồi cậu nhóc cũng nghe được hoàn toàn, cảm thấy khiếp sợ chỉ là không có biểu hiện ra ngoài.

“Con trai... con trai ngoan của mẹ, con vĩnh viễn cũng sẽ không rời mẹ phải không?”

Đã vô số ngày đêm mỗi khi Mộ Niệm Thần cảm giác sắp chóng đờ không được đều là như thế này ôm bảo bối nhà mình. Trời mới biết mỗi lần muốn buông tay, nỗ lực không muốn nghĩ đến đứa con trai khác của cô. Lúc đó Anh bạn nhỏ Tây Hàn cho cô bao nhiêu dũng khí, cô dù sao cũng là mẹ của đứa nhỏ, mẹ con liên tâm, làm sao có thể hoàn toàn không nhớ đến kia chứ?

“Mẹ đừng khóc, mặc kệ như thế nào mẹ vẫn còn có con.”

Biểu hiện rên rỉ mặt nhóc hoàn toàn không giống với độ tuổi hiện tại của cậu, quả đầu nhỏ nắm chặt, trong lòng âm thầm quyết định một chuyện gì đó.

- - - - -

Chiếc xe xa xỉ khí phách Lamborghini vững vàng chạy ở trên đường cao tốc, Hoắc Cảnh Sâm bấm phím gọi một dãy số, sau đó chờ đợi bên kia trả lời.

“boss.”

Vài giây điện thoại được tiếp thông.

“Tại sao là cậu? Tiểu thiếu gia đâu?”

“Tiểu thiếu gia tối hôm qua mang theo chú chó Boa đi Las Vegas, nói là gần đây kinh tế đình trệ không xong, cho nên cần chuẩn bị vài thứ...”

“...”

Trên gương mặt tuấn mỹ thoáng vẻ buồn cười, con trai mình thật đúng là đi đâu đều thích mang theo chú chó kia, chỉ là nó so với nhóc to gấp hai ba lần, có đôi khi ngay cả anh ta cũng bị làm cho không rõ ràng lắm. Con trai mình dắt con chó kia, đến tốt cùng là nhóc dắt chó đi dạo hay là chó trượt nhóc. Không biết như thế nào trong đầu hiện lên hình ảnh đáng yêu của Mộ Niệm Thần, rồi đối với người bên kia điện thoại phản phó nói:

“Hắc ung, âm thầm bảo vệ tiểu thiếu gia thật tốt, tôi không hi vọng nhóc có chút sơ xuất nào.”

“Vâng. Cậu chủ có cần bảo tiểu thiếu sau khi trở về gọi điện thoại cho người không?”

Người đầu bên kia điện thoại cung kính hỏi.

“Không cần.”

Chấm dứt cuộc điện thoại, ánh mắt anh nhìn hình ảnh bé trai trên màn hình điện thoại di động, khóe môi nở nụ cười không tự giác mềm mại vài phần. Lại nghĩ đến tình thân ruột thịt thật kì lạ làm cho người ta cảm thấy ấm áp, vui vẻ lạ thường. Mỗi khi tâm trạng không tốt nhưng khi nghĩ đến hình dáng đáng yêu của con trai, anh cảm thấy ấm áp, đầy tình thương dành cho nhóc. Đúng là sự ràng buộc của tình thân ruột thịt thật kì diệu.

- - - - -

Chín giờ, Mộ Niệm Thần vội vã đi vào phòng làm việc giám đốc, hai mắt sưng đỏ sau khi khóc, cô tức giận bắt bình nhìn người đàn ông giờ phút này vẫn như củ nhân nhả củi đầu làm việc:

“Hoắc Cảnh Sâm, muốn thế nào anh mới hài lòng? Muốn như thế nào anh mới bằng lòng để cho tôi trông thấy con? Chỉ cần anh nói tôi sẽ thực hiện.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nặng khẩu vị

Editor: Kim Tuyền

Hoắc Cảnh Sâm đang xem văn kiện, ngón tay thon dài đẹp mắt chơi chuyển chiếc bút máy tinh xảo, thật lâu mới ngẩng đầu lên nghiền ngẫm khuôn mặt

hỗ hèn của người phụ nữ trước mặt. Sớm đã nghĩ đến, người phụ nữ Mộ Niệm Thần này, có lẽ vĩnh viễn cũng khó có khả năng để xuống ràng buộc giữa bọn họ cái được gọi là thâm tình.

“Làm phụ nữ của tôi cùng tôi lên giường, như thế nào?”

Âm sắc nhàn nhạt, mặc dù chủ đề không mấy tốt đẹp từ anh ta nói ra nhưng lại mang theo vài phần ưu nhã, anh ta bỏ bút máy trên tay xuống, hai tay chống cằm chờ câu trả lời của cô.

“Không thành vấn đề, chỉ cần có thể nhìn thấy con trai, địa điểm anh định, hoặc là hiện tại cũng được.”

Cô không chút suy nghĩ mà trả lời, dù sao loại chuyện đó cũng không phải chưa làm qua, huống chi đối tượng là Hoắc Cảnh Sâm như vậy, cô một chút cũng không thiết thời.

“Mộ tiểu thư, tôi không thích miễn cưỡng người khác, cho nên...”

Anh ta nhún nhún vai, trong giọng nói mang theo một chút tiếu nuối.

“Còn có điều gì? Đây, anh không cần phải khinh người quá đáng!”

Mộ Niệm Thần trong nháy mắt xù lông, tuôn ra một câu thô tục.

“Xem ra Mộ tiểu thư cũng không nhớ con trai của mình...”

Hoắc Cảnh Sâm một bộ xoi tái bộ dạng Mộ Niệm Thần, lập tức cúi đầu chuẩn bị tiếp tục làm việc.

“Được rồi, tôi nói được là được.”

Mộ Niệm Thần ngăn chặn lửa giận trong lòng, trên mặt cười đang tươi cười chính cô cũng cảm thấy đối trá, ngày nào đó nếu như anh ta rơi vào tay cô, trực tiếp sẽ bán anh ta sang Thái Lan đi hầu hạ người khác.

“Cho nên, chờ cô trước yêu tôi, tôi miễn cưỡng cân nhắc muốn cô.”

Về mặt Hoắc Cảnh Sâm bộ dạng ghét bỏ, giống như thật sự muốn Mộ Niệm Thần quyết định.

“Như vậy xin hỏi, giám đốc Hoắc, anh muốn như thế nào mới có thể yêu tôi?”

Nụ cười trên mặt Mộ Niệm Thần càng sáng lạn, tiếng nói dịu dàng nhưng lại dính vào vài phần nghiền răng nghiền lợi, Mộ tiểu thư đang tức giận, rất tức giận!

“Đó là chuyện của cô, trước đó, để tiện bồi dưỡng tình cảm, Mộ tiểu thư, tôi hiện tại dùng danh nghĩa giám đốc Hoắc Thị thông báo cô, hiện tại cô bắt đầu chính thức nhận chức trợ lý.”

Hoắc Cảnh Sâm vẫn như cũ tinh thần nhàn nhã.

“Còn chuyện riêng của anh thì như thế nào?”

Cô nhần! Nhưng cô thì một ngày nào đó anh ta rơi vào tay cô nhất định sẽ đối với con người này rất tàn nhẫn!

“Mộ tiểu thư có nghi vấn gì sao?”

“Giám đốc Hoắc cùng những người phụ nữ khác có quan hệ như thế nào tôi không quan tâm, người nhỏ bé như tôi chỉ muốn bảo vệ mình, khi anh qua lại với những người phụ nữ khác nhớ sử dụng đồ bảo hộ ngừa thai?”

Hoắc Cảnh Sâm ưu nhã cười: “Thật không ngờ Mộ tiểu thư khẩu vị lại nặng như vậy?”

“...” Đến tột cùng là ai so với ai nặng khẩu vị? Cô ngoại trừ không cẩn thận sinh ra một đôi sinh đôi thông minh đáng yêu, còn lại đều thuần khiết so với tinh khiết của sữa còn tinh khiết gấp bội.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Mạn

Editor:Kim Tuyền

Hoắc Cảnh Sâm nhìn thấy ánh mắt oán hận của Mộ Niệm Thần, bình tĩnh lấy ra hộp đồng, vung tay lên:

“Ký tên.”

Lời ngảm là, sau khi ký xong, sinh là người của Hoắc Cảnh Sâm, chết là quỷ của Hoắc Cảnh Sâm!

Mộ Niệm Thần phẫn hận nhưng vẫn như cũ có thể cười đến rạng rỡ, nhưng khi nhìn vào tờ giấy trắng vì số điều làm cho cô tức đến xù lông, cô rốt cuộc biết cái gì gọi là cực kỳ tàn ác, cực kỳ bi thảm!

1. Một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ, chỉ cần một cú điện thoại, hễ kêu Mộ Niệm Thần nhất định phải tới.
2. Chỉ cần là mệnh lệnh của Hoắc Cảnh Sâm, không cho phép Mộ Niệm Thần có bất kỳ nghi vấn, nếu không tiền phạt mười vạn.
3. Bất cứ Hoắc Cảnh Sâm muốn làm điều gì, Mộ Niệm Thần chỉ có thể phục tùng.
4. Dù Hoắc Cảnh Sâm thật sự làm sai điều gì, đều phải thực hiện theo điều thứ ba.
5. Ngoài điều trên, Hoắc Cảnh Sâm có quyền tùy lúc sửa chữa quyền lực, hơn nữa Mộ Niệm Thần chỉ có thể phục tùng.

Mộ Niệm Thần nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt giận nảy lửa hận không thể trực tiếp đem tờ giấy trắng kia đem đốt, con trai, mẹ vì con liều mạng, tuyệt bút vung lên, lưu loát viết xuống tên của mình.

“Hoắc Cảnh Sâm, anh tốt nhất không nên để rơi vào tay tôi”

Nếu không nhất định băm thầy anh, đem ra cho chuột ăn.

“Con trai...”

Khuôn mặt Hoắc Cảnh Sâm đầy vẻ ưu nhã, không nhanh không chậm thu hồi lại tờ giấy trắng kia, trong miệng nói lẩm bẩm, lại khiến cho vẻ mặt Mộ Niệm Thần trong nháy mắt liền biến đổi.

“Rơi vào tay cô nhất định hầu hạ thật tốt tôi nhé.”

Người ta nói, tâm phụ nữ như kim dưới đáy biển, có thể tiếc nuối chính của Mộ Niệm Thần là tâm tư vĩnh viễn không bằng được Hoắc tiên sinh.

Cùng thời khắc đó, sau khi Mộ Niệm Thần ra cửa, Anh bạn nhỏ Tây Hàn sắc mặt ngưng trọng mở ra chương trình ‘mạn’, công cụ nói chuyện phiếm, tự mình nghiên cứu phát triển.

Biểu tượng hình cái đầu chữ thật to của Anh bạn nhỏ Tây Hàn mà cái mẫu hiệu tượng này đại khái tượng trưng chỉ nhân viên trọng yếu của ‘mạn’ mới thật sự hiểu.

‘Mạn’ là Anh Quốc Công bí mật mở, tất cả mọi người biết rõ sự hiện hữu của anh ta nhưng cho tới bây giờ không có ai biết cái tổ chức này đến tột cùng phương thức tồn tại là như thế nào, một tổ chức nổi danh, nghiệp vụ đa môn hóa lại nhất định thần bí che mặt, nghe nói trọng yếu đều là thượng tầng quý tộc.

Nhưng, 5 nhân vật trọng yếu vẫn không thể thay đổi tổ chức này, cho đến khi mấy năm gần đây có thêm 1 nhân vật quan trọng trong tổ chức này, phát triển thêm thành 6 nhân vật trọng yếu. Người này trình độ thần bí quá mức, ngay cả tài liệu nội bộ bên trong ‘mạn’ đều không tra ra được trình độ người này, anh ta giống như là tùy thời xuất hiện rồi đột nhiên biến mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: “R”

Editor: Kim Tuyền

Lúc R tiến vào hệ thống bên trong đàm luận khí thế ngất trời, chính là bởi vì hai ngày nay Las Vegas bị một tên nhóc làm cho hỗn loạn.

Lạnh Gia : “Sát, Lars tối ngày hôm qua hai giờ bị một đứa nhỏ xấu xa làm cho suýt nữa kinh tế tê liệt, nhiều cái thế giới cấp phú hào trực tiếp phá sản, đứa trẻ đáng yêu”.

Vô Địch : “Tôi như thế nào cảm thấy được về mặt anh nổi lên sắc tâm”

Đồng Hách : “Tôi cảm thấy được anh rõ ràng cũng chỉ nghĩ đến sắc.”

Vô Húc: “Anh tuyệt đối trốn không thoát được Ngũ Chi sơn.”

Vô Địch: “... Chúng ta không phải là đang thảo luận chuyện tên nhóc kia sao?”

Lạnh Gia: ” Nhanh lên đầu nhập chị hoài bão đi, chúng tôi cũng phải nỗ lực sinh cái tiểu Mỹ nam!”

Mọi con:...

Chỉ là Mọi Con nhìn thấy biểu tượng hình cái đầu sáng, trong nháy mắt liền vây quanh đến.

Lạnh Gia: “trước hết để cho chị hôn ~ “

Vô Địch mắt tròn trắng lên: “Cậu có thể hay không muốn tùy thời tùy chỗ đều như vậy nổi lên sắc tâm?”

Lạnh Gia: “Này nhân gia chỉ sắc một mình anh tốt lắm.”

Vô Địch: “...”

R: “Hai người các người chờ một chút xuống từ từ đùa giỡn.” Cậu giờ phút này hoàn toàn không có ý muốn đùa giỡn.

Âm thanh cậu vừa phát ra, bốn người còn lại đều yên tĩnh trở lại, bọn họ biết rõ, nói như vậy R là có chuyện quan trọng cần phân phó lúc mới có thể login đến cùng bọn họ nói chuyện phiếm.

R: “Vô Địch, giúp tôi tra thông tin một người.”

Vô Địch: “Ài? Cậu cứ việc nói.”

R: “Hoắc Cảnh Sâm, chỉ cần là tin tức của anh ta, một chút không được bỏ sót tất cả đều tìm hiểu qua cho tôi.”

Vô Địch: “Có thể, nhưng là R cậu không cần ôm lấy hi vọng quá lớn, tôi chỉ có thể nói, tôi không là ta thứ nhất muốn tôi tra thông tin người tên Hoắc Cảnh Sâm, có thể đến nay mới thôi tôi cũng chỉ có thể tra được da lông.

R: “Chủ yếu nhất là tôi muốn biết anh ta có bao nhiêu đứa con trai”

Vô Địch: “Con trai? ! ! ! Nói giỡn, chuyện tình oanh động như vậy làm sao có thể ngay cả cái thanh cũng không lộ ra đến.”

R Một hồi khinh bỉ: “Cho nên mới gọi cậu đi tra! Trước com tối ngày mai cho tôi câu trả lời thuyết phục.”

Dứt lời, trực tiếp logout, nhóc cho là có chuyện tình nhóc hay là nhất định phải chính mình động thủ mới được.

Mà kỳ thật, Anh bạn nhỏ Tây Hàn tại mạn bên trong có hai thân phận, Một là đứa con trai bé nhỏ thiên tài, thân phận khác nhưng chỉ có hạ ngay cả thần mới biết được thân phận, R.

Cũng không phải nhóc như vậy niên kỷ không cách nào phục chúng, dù sao ‘ mạn ’ là một dựa thực lực chỗ nói chuyện, những năm gần đây r thực lực tự nhiên là mọi người quá rõ ràng, mấu chốt là mẹ nhà mình nếu là biết rồi phỏng đoán không dưới ngất đi mới là lạ.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Vị hôn thê

Editor: Kim Tuyền

Nếu nói Niệm Thần sau khi đảm nhận vị trí trợ lý, ngoại trừ chủ nhân làm cho Mộ Niệm Thần tương đối khó chịu, hết thấy đả ngộ đều tương đối hài lòng, công tác nhẹ nhàng, hoàn cảnh ưu việt, còn có miễn phí mỹ nam có thể xem, lúc đó Mộ Niệm Thần đang ngồi ở phòng làm việc giám đốc trên ghế sa lon, chống cằm chờ đợi giám đốc Hoắc sai bảo.

“Mộ tiểu thư, giúp tôi pha ly cà phê.”

“Mộ tiểu thư, xuống dưới lầu phòng marketing giúp tôi cầm một phần văn kiện.”

“Mộ tiểu thư, giúp tôi mua cơm trưa.”

...

Đang khi Mộ Niệm Thần chịu mệt mỏi không một câu oán hận nào khi bị xem như người giúp việc, Hoắc Cảnh Sâm chơi hứng nổi lên.

“Mộ tiểu thư, qua theo tôi đi ngủ.”

“...”

Mộ Niệm Thần mắt tròn trắng lên, đang chuẩn bị bùng phát, cửa phòng làm việc giám đốc bị người từ bên ngoài đẩy vào, mang theo một mùi nước hoa thanh nhã, Niệm Thần tựa hồ rõ ràng cảm giác được trên mặt Hoắc Cảnh Sâm khác lạ, nói như thế nào đây, có lẽ chính là cô chưa từng thấy qua cũng căn bản không cần thương tiếc.

“Anh Hoắc, anh ngày hôm qua một đêm không về, em thật lo lắng cho anh.”

Cùng Niệm Thần tuổi không thua kém bao nhiêu, có thể so với vẻ mặt em bé, tóc dài, cho dù phụ nữ như Mộ Niệm Thần cũng theo bản năng muốn bảo vệ, cô bé này làm cho người ta cảm giác chính là dễ vỡ, phải dùng tâm che chở.

“Vận nhi, làm sao em lại chạy đến tới đây? Bên ngoài nguy hiểm lắm.”

Trong giọng nói Hoắc Cảnh Sâm từ trước nay chưa có dịu dàng, vội vàng đứng dậy đón Sở Vận đến bên sofa ngồi xuống.

Mộ Niệm Thần cảm thấy không công bằng, đều là phụ nữ như nhau, như thế nào người này trước sau thái độ chênh lệch lại lớn như vậy?

“Giám đốc Hoắc ngài trước trò chuyện, tôi không quấy rầy các người.”

Niệm Thần rất biết điều chuẩn bị đẩy đi ra, hai người tình chàng ý thiếp cô ở chỗ này chẳng phải là làm phiền người ta sao? Hơn nữa cô gái này biết anh ta một đêm không có về nhà, không cần dùng đầu để nghĩ cũng biết hai người này căn bản chính là ở cùng một chỗ, lộn giống! Không, người này không bằng cảm thú!

“Không quấy rầy, Mộ tiểu thư cũng đến ngồi, vừa vận tôi giới thiệu cho các người quen biết.”

Về mặt Hoắc Cảnh Sâm coi như không có vấn đề gì, Mộ Niệm Thần có điểm bội phục người này da mặt thật dày.

Trong đầu đột nhiên nghĩ đến Hoắc Cảnh Sâm giới thiệu một câu ‘vợ lớn, đây là vợ hai’ không được, trong nháy mắt long ngồn ngộn trong gió.

Niệm Thần chưa bao giờ cảm thấy bất an, giờ phút này cảm giác không được thoải mái.

“Vận nhi, đây là trợ lý của anh, Mộ Niệm Thần.”

Hoắc Cảnh Sâm vẫn như cũ ôn nhu đến cực điểm, bất kì là ai đều thấy được anh ta rất quan tâm cô bé này.

“Mộ tiểu thư, đây là... vị hôn thê của tôi, Sở Vận Nhi.” Một chỗ dừng lại, có lẽ là đang chuẩn bị tìm từ, cũng có lẽ tâm tư thoáng nghĩ, tóm lại, Hoắc Cảnh Sâm phen này giới thiệu không chỉ làm Mộ Niệm Thần giật mình, tựa hồ còn có vẻ mặt khiếp sợ của Sở Vận Nhi.

Cho nên vị hôn thê này rất cuộc là như thế nào, chỉ sợ cũng chỉ có Hoắc Cảnh Sâm tự mình biết

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Nằm cũng trúng thương

Editor: Kim Tuyền

Trong nhất thời, trong lòng Mộ Niệm Thần không thể nói là có cảm xúc phức tạp, cô không hiểu tâm tình lúc này đến tột cùng là vì sao, lại cuối cùng giải thích vì tại lo lắng con trai của mình, dù sao từ xưa đến nay này mẹ ghẻ luôn luôn như vậy vài phần sẽ ngược đãi con trai cô.

Trên mặt giật mình về mặt chợt lóe lên, một giây sau là nụ cười càng sáng lạn:

“Sở tiểu thư, nhìn qua cùng biết giám đốc Hoắc và cô rất xứng đôi, chúc mừng hai người.”

Hoắc Cảnh Sâm là ai? Trước nay tiếp xúc biết bao nhiêu hạng người, nhìn mặt người khác đoán biết tâm trạng khi nói chuyện. Theo anh biết Niệm Thần căn bản chính là một người thuần khiết nhưng hôm nay tiểu bạch thỏ ngẫu nhiên giương nanh múa vuốt, cho nên thần sắc trên mặt cô không được tự nhiên hoàn toàn bị anh ta bắt được.

“Chị Mộ nói đùa, tôi đến chỉ là muốn cùng với anh Hoắc nói chút ít chuyện.”

Sở Vận Nhi thần nhiên cười, nhưng lại nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm:

“Ngày hôm qua bác Hoắc... bác gọi điện thoại tới nhà, nói là điện thoại di động của anh không cách nào gọi được, bác nói là khuya hôm nay có tiệc mừng hoan nghênh Hoắc Tinh Bắc về nước, muốn anh đến lúc đó phải đến tham gia.”

Trong khi nói chuyện dạng Sở Vận Nhi bộ đều nom nớp lo sợ đứng lên, về mặt khó xử chờ đợi Hoắc Cảnh Sâm trả lời.

“Hừ, anh ta là đồ bỏ, trở lại có ích lợi gì?”

Anh ta hừ một tiếng, hai đầu lông mày chau lại về mặt tràn đầy khinh miệt, rõ ràng là thần sắc đầy vẻ khinh thường, Mộ Niệm Thần cũng nhìn ra được, anh ta là hận người kia, rất hận.

“Kia...”

Sở Vận Nhi tự nhiên là muốn hỏi anh ta có muốn hay không đến bữa tiệc.

“Anh đương nhiên sẽ đi, có trò hay xem làm sao lại không đi.”

Hoắc Cảnh Sâm sáng khoái đáp ứng, thân khí vây quanh trong nháy mắt lạnh như băng.

Chết tiệt thật thú vị, Niệm Thần ở bên cạnh khóe miệng run rẩy, người này có thể hay không đừng có từng giây từng phút đều tà ác như vậy? Cô cảm giác hôm nay nhất định là có người gặp xui xẻo...

“Anh Hoắc, vậy em trở về chuẩn bị một chút, buổi tối em đi cùng anh.”

Sở Vận Nhi trong giọng nói tràn trề mong đợi, gò má đỏ hồng lại vừa ngượng ngùng.

Hoắc Cảnh Sâm nhú mày:

“Vận nhi, ở đó không thích hợp với em.”

Lập tức quay đầu nhìn về phía Mộ Niệm Thần:

“Mộ tiểu thư, đêm nay cô đi cùng tôi.”

Sở Vận Nhi về mặt bị thương, buông xuống hai tròng mắt, bộ dạng lả chã như sắp khóc thập phần làm cho người ta triu mến.

Hoắc Cảnh Sâm thờ dãi, nhưng lại không có biện pháp nào, thật lâu vỗ vỗ bả vai của cô:

“Vận nhi em cũng biết, cha con bọn họ đều muốn đưa anh vào chỗ chết, em đi theo anh rất nguy hiểm, anh đáp ứng em, lần dạ tiệc sau anh nhất định dắt em đi cùng anh được không?”

Thái độ ôn nhu an ủi rơi vào trong mắt Mộ Niệm Thần lại thành một sự châm chọc, cô đây là nằm cũng trúng thương sao? Chỗ kia nguy hiểm cho nên để cho cô đi, người này thật đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Hai loại cực đoan

Editor: Kim Tuyền

Niệm Thần cảm thấy ngoài mặt danh nghĩa là trợ lý của Hoắc Cảnh Sâm kỳ thật giống như người giúp việc của anh ta không khác là mấy. Giống như cảnh tượng trước mắt, giống như hai vợ chồng son đang ngọt ngào tình chàng ý thiếp. Một hồi sau, cô còn đảm đương công tác tiền vị hôn thê của giám đốc về.

Nói thật đối với bộ dạng xinh đẹp lại vô cùng đơn thuần của người phụ nữ này, Niệm Thần thật lòng không có quá mức thích. Ngược lại không phải bởi vì thân phận cô ta là vị hôn thê của Hoắc Cảnh Sâm, chủ yếu là từ đáy lòng Niệm Thần cảm thấy người phụ nữ như vậy quả thật quá cực đoan. Có lẽ cả đời đơn thuần như vậy, nếu một ngày nào đó lại trở nên cực đoan theo hướng xấu, thì không biết có thể trở nên đáng sợ như thế nào.

Thực tế bày ở trước mắt, mặc dù người phụ nữ này được Hoắc Cảnh Sâm bảo vệ khá hơn, cũng không thể nào nhìn qua bề ngoài thuần khiết mà cho rằng người ta là vô hại.

Thang máy đến lầu một, Mộ Niệm Thần cùng Sở Vận Nhi song song đi ra.

“Niệm Thần, cô không thích tôi sao? Có phải bởi vì tôi là vị hôn thê của anh Hoắc?”

Lời nói của Sở Vận Nhi ôn nhu nhỏ nhẹ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo một tia giảo hoạt cười.

Khóe miệng Niệm Thần run rẩy, sao lại liên tưởng như vậy, dù là vị hôn thê cũng coi như chính thức là vợ anh ta, cô cũng sẽ không có cảm giác gì, cô quan tâm chỉ là con trai nhà mình, không hơn.

Niệm Thần cười đến sáng rỡ: “Làm sao có thể, không có khả năng.”

“Ha ha, không có là tốt rồi, thành thật mà nói tôi cũng không biết vì sao anh Hoắc lại giới thiệu như vậy, kỳ thật chúng tôi căn bản không phải loại quan hệ đó, nếu như thực nói đến vị hôn thê, vị hôn thê của anh Hoắc hẳn là con gái Thị trường Cổ San San, hôm nay tại dạ tiệc có lẽ chị có thể sẽ nhìn thấy.”

Sở Vận Nhi thân mật khoác cánh tay của Niệm Thần, một lần nữa làm cho Niệm Thần cảm thấy khó chịu, xem đi xem đi, cô cũng biết người phụ nữ này xác định là không đơn giản, buổi nói chuyện này là muốn dùng cô làm bia đỡ đạn, trước tiêu diệt người gọi là vị hôn thê Cổ San San?

“Nhìn ra được anh Hoắc đối với chị Niệm Thần rất không giống với người khác, cố gắng lên, em thấy tốt lắm.”

“Phải không? anh Hoắc luôn phong lưu phóng khoáng, phụ nữ bên cạnh cũng nhất định nhiều, tôi chỉ là thư ký phải chịu trách nhiệm ngẫu nhiên hỗ trợ nhớ kỹ tên người phụ nữ của anh ta là được rồi, nếu không có chuyện gì tôi đi lên trước, nếu không anh Hoắc sẽ nổi nóng.”

Niệm Thần cười gật gật đầu, không có dừng lại quá lâu, lập tức xoay người vào sau lưng mới thang máy vừa mở ra.

Cùng người phụ nữ chu toàn như vậy thật sự là một chuyện rất phiền phức, cô cảm giác cả người cảm giác đè nén rất khó chịu, cho nên cô tình nguyện đi lên đối mặt giám đốc Hoắc biến thái cũng không muốn cùng người phụ nữ này nói thêm mấy câu.

Mà Sở Vận Nhi đứng nguyên tại chỗ, vuốt vuốt móng tay tinh xảo, khóe miệng quệt nụ cười vui vẻ giống như tiểu yêu tinh nham hiểm đang toan tính gì đó. Anh Hoắc đời này chỉ có thể thuộc về một mình cô, cô tình nguyện không cho mọi thủ đoạn cũng nhất định phải đoạt lại.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Cha con đối thoại

Editor: Kim Tuyền

Mà lúc đó ở nhà một cục cưng sau khi thấy vị hôn thê cha nhà mình, rất không vui thốt ra một câu thô tục:

“Xi, sao lại có người yếu đuối như vậy? Cha mình thế nhưng thích hàng như vậy, quá nặng khẩu vị.”

Kết quả là một cục cưng trong con tức giận, bấm một dãy số đồng thời nhấn xuống máy chức năng thay đổi giọng nói.

“Có vấn đề gì?” Điện thoại truyền đến giọng nói đầu bên kia âm thanh cực kỳ từ tính, nếu không phải là chính cậu đã từng nghe qua, cậu ta nhất định cảm thấy, cha nhà mình không thành thực cũng dùng máy thay đổi giọng nói.

“Vị hôn thê của Hoắc tiên sinh rất xinh đẹp.”

Anh bạn nhỏ Tây Hàn nằm trên ghế sa lon, thân thể nhỏ bé cọ qua cọ lại, suy nghĩ nên nói gì để tiếp tục cuộc nói chuyện, dù sao thân phận của cậu ta bây giờ là R cùng Hoắc Thị hợp tác.

“...” Hoắc Cảnh Sâm theo bản năng ngẩng nhìn bốn phía, phản ứng đầu tiên là, mình bị người ta giám sát.

“Anh muốn nói điều gì? Tôi không có thời gian rồi cùng anh nói dóc.” Rõ ràng bức mình sau đứng dậy bên cửa sổ: “Tôi cho là chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác, sinh hoạt cá nhân của tôi không cần anh quan tâm đến.”

“Tôi là cảm thấy, anh Hoắc thậm chí ngay cả con trai đều có dứt khoát cùng với mẹ đứa nhỏ cùng nhau bồi dưỡng tình cảm, tôi cảm thấy rất tốt, anh cũng không còn nhỏ, về phần vị hôn thê yếu đuối kia, không cần nặng khẩu vị như vậy?”

Hoắc Cảnh Sâm vô ý thức ngừng đầu nhìn vào Mộ Niệm Thần đang vui đầu công tác, nếu không phải là tận mắt nhìn thấy cô, anh ta thực sẽ cho rằng cuộc điện thoại này là trò đùa dai của Mộ Niệm Thần.

“Anh cùng Mộ Niệm Thần là quan hệ như thế nào?”

Anh ta nhú mày, trong tiềm thức cảm thấy người này tuyệt đối là biết Mộ Niệm Thần.

“Tôi thăm mền cô ấy năm năm, nếu như anh không hạ thủ, nên bỏ cuộc buông tay, tôi hiện tại có thể trở thành bạn trai chính thức của cô ấy.”

Anh bạn nhỏ Tây Hàn trực tiếp đem mẹ nhà mình bán đứng, không có biện pháp, đã hai ba ngày, hai người này tiến triển quá chậm. Đương nhiên cần có thêm sự trợ giúp của cậu, cách thức siêu cấp vô địch làm chất xúc tác thúc giục đẩy nhanh tiến độ.

“Bạn trai chính quy? R, tôi nhớ được anh là người của ‘mạn’, vậy anh lúc nào lại nói cho tôi biết Mộ Niệm Thần cùng ‘mạn’ có quan hệ, đúng càng nghe càng là thú vị?”

Hai tròng mắt dần dần nheo lại, đầu nổi lên một con gân sắp bùng phát huyền hân.

Ai nha, làm một cục cưng xoay người suýt nữa trực tiếp ngã trên mặt đất:

“Tất cả nói là thăm mền, thăm mền mà thôi. Chính là anh còn không biết sao, bất quá bây giờ tôi tạm thời quyết định đem đối tượng thăm mền đổi thành vị hôn thê Sở Vận Nhi của anh, dường như cô ta còn có tính khiêu chiến.” Nhu nhu nhược nhược, có thể bị anh ta chinh rất thâm.

Hoắc Cảnh Sâm ngược lại cảm thấy buồn cười, anh ta sao lại cảm giác mình đang cùng đứa nhỏ ngây thơ vô lại nói chuyện?

“R, tôi cảm giác anh giống như mới vừa tốt nghiệp nhà trẻ không lâu?” Anh ta cũng không biết mình sao lại hào hứng cùng người này nói nhảm nhiều như vậy, đáy lòng cảm thấy là lạ, cảm giác giống như mỗi lần cùng con trai mình trò chuyện, lần đầu tiên cảm giác mình cũng có thể đối với người khác trừ con trai mình ra kiên nhẫn mười phần.

“Xi, anh chê bai chỉ số thông minh của tôi, coi như quên đi, không cùng anh nói chuyện nữa, tiểu thiếu gia tôi muốn đi tán gái xem người đẹp.”

Đang nói chuyện vội vội vàng vàng cúp điện thoại, cắt, cha nhà mình cũng không phải là rất thông minh, cậu ta rõ ràng cho tới hôm nay nhà trẻ còn chưa có tốt nghiệp?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tình nhân thứ mấy trăm

Editor: Kim Tuyền

Xã hội thượng lưu nếu nói dạ tiệc đơn giản là đàn ông tụ cùng một chỗ thổi phồng, phu nhân cùng các tiểu thư tái tụ cùng một chỗ tám chuyện, tóm lại đối trá đến cực điểm, nhằm chán cực độ.

Chỉ là lúc này dạ tiệc nhà họ Hoắc lại mang theo vài phần mưa gió nổi lên, cừu nhân gặp nhau hết sức đỏ mặt, ý tứ hàm xúc.

Lúc này Mộ Niệm Thần một thân trang phục đầm màu tím, lộ lưng váy dài chấm đất, gọi cảm sinh động, đường cong vòng quanh mê người, tóc dài xõa trước ngực miêu tả sinh động rất tròn che ở vài phần, lại thêm cô trang điểm nhàn nhạt, nhẹ kéo cánh tay Hoắc Cảnh Sâm, trông hoàn mỹ đầy vẻ tự tin. Người phụ nữ nhỏ nhắn xinh đẹp đáng yêu bên cạnh người đàn ông yêu nghiệt lạnh như băng, không thể nghi ngờ, vừa vào tới đại sảnh đã trở thành một đôi hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

“Oh!Đó không phải là Hoắc Cảnh Sâm sao? Rất khó gặp được anh ta, thế nhưng có thể ở chỗ này nhìn thấy Hoắc Cảnh Sâm, quả nhiên chuyến đi này không vô ích.”

“Người phụ nữ đứng ở bên cạnh anh ta kia là ai?Không biết là tình nhân thứ mấy trăm năm nay nhỉ? Nhìn rất đẹp mắt xứng với Hoắc Cảnh Sâm.”

“Cát, đẹp mắt có ích lợi gì? Tôi nói chẳng lẽ các cô không biết con gái thị trường là vị hôn thê của Hoắc Cảnh Sâm sao? Người đó dường như hôm nay cũng tới.”

Các loại lí do thoái thác vang lên bên tai, Mộ Niệm Thần có gan muốn lật bàn xúc động, xì, đám bà tám này rảnh rồi không có gì làm, đang ở chợ bán thức ăn chẳng?

Trong trí nhớ Mộ Niệm Thần, bình thường Hoắc Cảnh Sâm mặc dù bộ dáng lạnh lùng, thỉnh thoảng ngẫu nhiên không tự giác khẽ mỉm cười vẫn đủ để làm khuynh đảo chúng sinh. Nhưng đêm nay người đàn ông này cũng không biết là uống lộn thuốc gì, tóm lại trên mặt chính là một vẻ mặt làm người khác không dám lại gần, Niệm Thần quả thực cảm thấy chỉ vừa đứng bên cạnh anh ta, cảm giác mùa hè nóng bức chói chang không còn đáng nói, cảm giác lạnh đến thấu xương.

Vừa vào đại sảnh tiệc mừng đầy xa hoa này Niệm Thần liền cảm thấy hối hận, căn phòng toàn những khuôn mặt xa lạ, nói không khăn trương để thoái thác tuyệt đối là lừa gạt mình.

“Mộ tiểu thư cũng có lúc khăn trương sao?”

Hoắc Cảnh Sâm kéo môi cười một tiếng, nắm thật chặt cánh tay của mình, mà một động tác đơn giản này thế nhưng lại đem hai người ở giữa khoảng cách kéo đến càng gần chút ít.

“Ai nói tôi khăn trương, tôi là chán ghét không khí như vậy, các cô ấy thế nhưng lại nói tôi là của tình nhân của anh, xì, tôi rất chú ý vệ sinh cá nhân của mình, ok?”

Mộ Niệm Thần bị người ta đoán trúng tâm sự, loại chuyện tình mất mặt này, đánh chết không thừa nhận, cố gắng lý sự.

“Vệ sinh cá nhân gì?”

“Anh không có nghe bọn họ nói tôi là tình nhân thứ mấy trăm của anh sao? Tặc tặc, cho nên tôi cự tuyệt bị ô nhiễm, nếu dính vào HIV-Aids là tiêu.”

Về mặt Mộ Niệm Thần tỏ vẻ ghét bỏ, chỉ là đêm nay Hoắc Cảnh Sâm hình như uống nhầm thuốc lại cùng cô so đo đủ chuyện.

“Mặc kệ cô khăn trương hay không khăn trương, tóm lại, nắm chặt cánh tay của tôi, chỉ cần nhớ rõ người đàn ông bên cạnh cô là tôi Hoắc Cảnh Sâm, như vậy là được rồi.”

Thần sắc anh ta nhàn nhạt, đang nói chuyện lại dắt Mộ Niệm Thần đi vào bên trong.

Mà thái độ điềm nhiên không có lí do thoái thác làm cho trái tim Niệm Thần mang theo một dòng nước ấm, an tâm không ít.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Phụ nữ không đứng đắn

Editor: Kim Tuyền

Có lẽ sự xuất hiện của Hoắc Cảnh Sâm đã câu dẫn không chỉ là các phụ nữ mà trong lúc đó nói không hết điều thị phi, bàn tán, nhiều hơn còn có chút dao kiếm ở giữa tranh đấu gay gắt, chỉ là phần này thế nhưng lại xuất phát từ quan hệ cha con, anh em một nhà.

Hoắc Thiên Hoa cùng Hoắc Tĩnh Bắc đứng chung một chỗ, hiển nhiên hẳn là nhân vật chính của bữa tiệc, nhưng khi nhìn thấy Hoắc Cảnh Sâm, hai cha con liếc mắt nhìn nhau, rồi sau đó đi tới.

“Em trai, em đã đến rồi, phận làm anh cảm thấy rất vui, muốn cảm ơn em đã nỗ lực đến dự.”

Đang nói chuyện, trong giọng nói đêm không hết châm chọc, Hoắc Tĩnh Bắc nâng chén, nâng thứ chất lỏng uống một hơi cạn sạch.

“Anh nói đùa, tôi đây làm em trai, bữa tiệc hoan nghênh mừng anh trở về, tôi sao có thể nào không tham dự? Hơn nữa thân làm giám đốc Hoắc Thị mới nhậm chức, tôi đương nhiên cần phải tới chúc mừng.”

Hoắc Cảnh Sâm cho tới bây giờ cũng không phải là loại người có thể để cho người ta khi dễ, điểm này Mộ Niệm Thần hoàn toàn hiểu rõ, đổi lại là hai anh em lúc đối thoại, lại cảm giác có mùi đạo kiếm trong đó.

Hoắc Cảnh Sâm nhân nhật nói một câu, trực tiếp biểu lộ thân phận của mình, mà anh ta là em trai thế nhưng ở Hoắc Thị quyền lực hiển nhiên so với người anh Hoắc Tĩnh Bắc này lớn rất nhiều.

Chất lỏng màu hổ phách uống một hơi cạn sạch, trên thân người đàn ông này trời sinh mang theo khí phách vương giả, bất cứ lúc nào đều có thể không giận tự uy.

Con người hào sảng của Hoắc Tĩnh Bắc điểm này có lẽ Niệm Thần cực kỳ hiểu rõ, cô thừa nhận chính mình giờ phút này xinh đẹp mỹ hoặc, nhưng bộ dạng tham lam của Hoắc Tĩnh Bắc, ánh mắt phát sáng dán mắt nhìn trên người cô, làm cho cô cảm thấy khó chịu tới cực điểm.

Nhưng, Hoắc Cảnh Sâm cũng chú ý tới điểm này, cánh tay dài trực tiếp ôm Mộ Niệm Thần đến bên cạnh tuyên bố quyền sở hữu:

“Đây là người phụ nữ của tôi, cũng là bạn gái đêm nay, Mộ Niệm Thần.”

Lời nói bá đạo mười phần kết hợp với khí thế giờ phút này, có lẽ muốn nhằm vào mọi người ở đây tuyên bố lời ngầm chính là, Mộ Niệm Thần là người của anh ta Hoắc Tĩnh Bắc không được mơ tưởng đến.

“Làm loạn!”

Lời nói này liên tục bị Hoắc Thiên Hoa xem nhẹ:

“Con có biết hay không đây là trường hợp gì, con thế nhưng mang theo một người phụ nữ không đứng đắn về nhà? Vậy còn vị hôn thê Cố San San của con thì làm sao?”

Âm thanh Hoắc Thiên Hoa rất lớn, vừa nói một câu, cơ hồ toàn hội trường mọi người đều nghe thấy, mà người làm cha này chính là muốn làm cho đứa con trai Hoắc Cảnh Sâm này một chút khó xử.

Mộ Niệm Thần trực tiếp nằm cũng trúng thương, rốt cuộc biết người đàn ông biến thái kia được di truyền từ đâu, hừ, cô đứng ở một bên lẳng lẳng mỉm cười mặt tê cứng coi cô như mình là hello kitty sao? Chỉ là cô vừa chuẩn bị mở miệng, bên tai lần nữa truyền đến giọng nói trầm thấp của Hoắc Cảnh Sâm như âm sắc đàn violoncello:

“Phụ nữ không đứng đắn? Người nói người phụ nữ của con là phụ nữ không đứng đắn, lời này của người đến tốt cùng là nói cho con nghe hay là nói cho phụ nữ bên cạnh người nghe? Về phần vị hôn thê, con khi nào thì thừa nhận qua Cố San San là vị hôn thê của con, các người tự tiện chủ trương lễ đính hôn, con có đồng ý qua sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng, gương mặt người phụ nữ trung niên bên cạnh Hoắc Thiên Hoa trắng bệch, ngược lại Niệm Thần yên lặng đứng ở một bên xem náo nhiệt, may mà cô là người cực kì thông minh cũng không thể nào hiểu được quan hệ phức tạp của nhà này, chẳng lẽ nói Hoắc đại băng sơn mắng người phụ nữ bên cạnh Hoắc Thiên Hoa kia không phải là mẹ của anh ta? Xi, sao lại loạn như vậy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Người đàn ông thần thánh

Editor: Kim Tuyền

“Hoắc Cảnh Sâm con quả thực đại nghịch bất đạo! Trường bối con cũng dám vũ nhục, bà dù gì cũng là mẹ của Tĩnh Bắc là vợ của cha, về tình về lý con

phải gọi bà một tiếng mẹ, con mau nói xin lỗi mẹ!”

Hoắc Thiên Hoa thật tức điên rồi, đứa con trai này quả thực càng ngày càng không thể khống chế.

“Cánh Sâm con không thể bót tranh cãi một chút sao? Con cũng biết cha con huyết áp cao con muốn làm cha con tức chết con mới cam tâm sao? Hơn nữa con biết rất rõ hôm nay San San sẽ đến, còn mang theo một người phụ nữ không đứng đắn, bộ dáng con như vậy là ý gì? Con đây không phải làm cho Cổ thị trường khó xử sao?”

Người phụ nữ bên cạnh Hoắc Thiên Hoa một hồi châm chọc khiêu khích, bộ dạng giả bộ rộng lượng lại hoàn toàn chỉ vào Hoắc Cánh Sâm.

“Hừ! Xin lỗi? Trên đời này người xứng để cho Hoắc Cánh Sâm tôi nói xin lỗi không có ai! Tôi hôm nay đến chỉ là nói cho các người một câu, tôi cho phép các người tiến vào Hoắc Thị vậy nên biết an phận thật tốt, không cần phải đến lúc đó ngay cả mình là chết như thế nào cũng không biết!”

Thoại âm rơi xuống anh ta quay đầu nhìn về phía người phụ nữ bên cạnh Hoắc Thiên Hoa:

“Nói tôi gây khó xử sao? Sớm mấy năm trước sao lại chịu tội nhục mà đến nhà họ Hoắc, nếu sớm bỏ đi bà hôm nay cũng không cần cùng con trai của mình ở chỗ này mặc cho tôi làm nhục.”

Miệng lưỡi gây nghiệt, trước mặt Hoắc Cánh Sâm Mộ, Niệm Thần chỉ có thể coi là tiểu lâu la cấp bậc thấp, những người này ngay cả xách gậy cho anh ta cũng không xứng.

Lúc này, tại hội trường bữa tiệc trong lòng Niệm Thần hình tượng Hoắc đại biến thái trực tiếp thăng làm thần, Hi, Mộ Niệm Thần lần đầu cảm thấy người đàn ông này nhìn rất thuận mắt.

“Về phần anh...”

Hoắc Cánh Sâm kéo môi cười một tiếng, dư quang liếc về Hoắc Tĩnh Bắc:

“Đêm nay nhìn người phụ nữ của tôi đủ rồi phải không? Nếu đã xem đủ rồi thì nên nhớ kỹ lời khuyên của tôi, tài trí bình thường muốn cùng tôi đấu thật không biết lượng sức, xem lại chỉ số thông minh của mình đi.”

Đổ cốc nước trên tay xuống, Niệm Thần cảm thấy hơi thở quanh thân người đàn ông này càng lạnh, nhưng lại không hiểu đáy lòng mình lại có một cảm giác ấm áp. Nếu như hai người có quan hệ huyết thống với mình, có lẽ tính tình biến thái thế nào đều chẳng có gì lạ.

Cô nắm lòng bàn tay to lớn của anh, đáy lòng lại không hiểu nghĩ một điều, cho dù thế gian này tất cả mọi người cùng anh ta là địch, nhưng vẫn còn có cô đứng ở bên cạnh anh, mãi mãi không rời, như vậy có đủ hay không?

Hoắc Cánh Sâm thật cũng không muốn cùng bọn họ gây chiến, nói vừa xong liền lôi kéo Mộ Niệm Thần muốn rời đi. Lúc đó Mộ Niệm Thần còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, cũng kịp phản ứng dừng bước lại, xoay người lại nhìn về phía kia một nhà ba người, khóe môi vui vẻ càng sáng rõ.

Không có biện pháp lời nói đều bị Hoắc Cánh Sâm cường hãn, cô cũng chỉ có thể cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Bị đụng ngã

Editor: Kim Tuyền

Huyền hắc Porsche ở trên đường lớn một hồi bão táp, tóc dài bị gió thổi rối tung, bay múa đánh ở trên má rất đau, Mộ Niệm Thần ở trong lòng n lần nguyên rủa người đàn ông bên cạnh đang nổi điên sau đột nhiên ngừng lại, hừ, vừa rồi nói cũng không tính, đặc biệt là đua xe gặp chuyện không may vì sao, nếu là hiện tại đã xảy ra chuyện, thì cô chẳng phải là cũng không thể may mắn thoát khỏi?

“Sao “

Mộ Niệm Thần còn đắm chìm tại trong một loạt ý tưởng quỷ dị, xe đột ngột dừng cũng may có đeo giày an toàn, nếu không trán của cô tuyệt đối có một vết thương, người này như thế nào dừng xe như vậy?

“Hoắc Cánh Sâm anh là không muốn sống nữa sao? Cho dù máy bay cũng không chạy với tốc độ như vậy?”

“Tốt lắm...”

“Tôi nhìn anh đã lâu rồi nói cho anh biết, anh mỗi tháng lái xe như vậy, tiền nộp phạt đủ để tôi xa xỉ vô độ tiêu xài một tháng!”

“...”

“Lão nhân gia ngài kiểm chế một chút được không? Tôi là một phụ nữ trẻ tuổi còn xinh đẹp như hoa, thế giới bên ngoài tốt đẹp còn có rất nhiều thứ xung quanh, làm sao anh có thể cực đoan như vậy? Ngô – –”

Niệm Thần nói không nên lời, thậm chí không cần hình tượng thực nữ, lời thô tục trực tiếp tuôn ra khỏi miệng, nhưng cuối cùng kết thúc bằng nụ hôn của Hoắc Cảnh Sâm

Lúc đó, đôi mắt Mộ Niệm Thần tròn to, quên cả hô hấp bộ dạng giống như là nữ chính trong phim kinh dị, giống như đang gặp phải quỷ.

Màu cam dưới đèn đường, cả người Hoắc Cảnh Sâm đều đặt ở trên người Mộ Niệm Thần, đột nhiên xuất hiện một nụ hôn đúng là Niệm Thần cảm thấy tâm thần đều bị khống chế, cảm giác đó không tự giác mê mẩn, không tự giác tùy theo nhảy múa, suy nghĩ thật giống như buổi tối sáu năm trước, thật giống như cũng mang theo một dòng phiền động nhân tâm, tên đàn ông Hoắc Cảnh Sâm này cho tới bây giờ chính là làm cho phụ nữ không cách nào kháng cự được.

Một nụ hôn thật dài, cơ hồ lúc Mộ Niệm Thần không thể hô hấp anh ta mới chịu ngừng, ngực phập phồng thở hào hển:

“Anh đúng là dâm thú, động một chút là đem người ta đung ngã?”

Mộ Niệm Thần phấn nộ rồi, tiểu vũ trụ hùng hực thiêu đốt, vừa rồi thiếu chút nữa cô cảm lòng không được, người này đúng yêu nghiệt, thói quen thật sự không tốt!

“Mộ tiểu thư vừa rồi không phải rất hưởng thụ sao? Hay là Mộ tiểu thư muốn tiến thêm một bước nữa?”

Khóe miệng Hoắc Cảnh Sâm mang theo một chút nghiền ngẫm vui vẻ, chỉ là nụ cười kia cũng nhìn thấy được đầy mắt, người đàn ông này đầy mắt giống như ở trong bữa tiệc, thật lạnh lẽo!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Cường thế lạnh lẽo

Editor: Kim Tuyền

Niệm Thần rất thức thời ý thức được mình cùng Hoắc Cảnh Sâm như vậy trong mắt anh ta thật lạnh lẽo, khó đoán, đối mặt với phản tử nguy hiểm trước mặt, Mộ Niệm Thần rất thức thời ngậm miệng.

Cái này là do cha không đau mẹ không thương, còn bị người nhà gạt bỏ, Mộ Niệm Thần ngồi ở trên ghế ngồi nói thầm thật đáng thương. Lại nghĩ đến con trai đáng yêu của mình trong lòng lại cầu nguyện người này có thể nhanh chóng đưa cô về nhà, một ngày không gặp, cô phát hiện càng nhớ tiểu khả ái mềm mại nhà mình.

“Mộ tiểu thư, cô đã trở thành mẹ của con tôi, cho nên tôi hiện tại muốn nói cho cô nghe rõ ràng mọi chuyện.”

Hoắc Cảnh Sâm hai tay đặt ở trên tay lái, lực đạo quá nặng nề dù dưới ngọn đèn tối vẫn có thể nhìn thấy trên tay anh ta gân xanh nhô ra.

“Anh nói đi.”

“Vừa rồi cô cũng thấy được, cha mẹ tôi ly dị, sau đó tôi gây dựng sự nghiệp cho bản thân đối với bọn họ mà nói nói đùa con trai như tôi là cái đinh trong mắt. Trong lòng họ mong muốn tôi sớm một chút biến mất trên thế giới này đối với bọn họ đạt được lợi ích càng nhiều.”

Giọng nói anh ta cứ như thường, lúc nói ra lời này giọng lại điềm nhiên như không, nhưng sau lưng đến tột cùng ẩn chứa bao nhiêu là chua xót, người khác đại khái là không thể nào biết được.

Niệm Thần thu hồi nụ cười trên mặt, khóe miệng cứng ngắc, nghiêng đầu nhìn xem vẻ mặt u ám của anh ta, rất nhiều chuyện người ta không thể không

ché, hướng chỉ bọn họ hào môn vọng tộc, quyền thế địa vị tiền tài trong mắt của bọn họ mới là quan trọng nhất, thân tình chỉ là công cụ dùng để giao dịch chính là đổi lấy tiền mà thôi.

Trên thế giới này chắc là không còn có người ngóng trông quan tâm đến anh ta, mà người này cũng không còn mấy sự mong mỏi trông mong vào cha mẹ mình. Trong nháy mắt Niệm Thần cảm thấy tính tình người đàn ông này như thế kia có thể lý giải được.

May mà Niệm Thần lúc này cảm thấy ngôn ngữ của anh ta rất bình thường, khác với vừa rồi ở bữa tiệc mặc dù rất quý dị, đúng là chuyện của nhà giàu có điều cô chỉ có thể nói đã sớm thấy, nhưng chính tai nghe Hoắc Cảnh Sâm nói ra trong ngực lại có cảm giác đè nén khó chịu, thương xót. Cô không khác là mấy, thân là con gái riêng hai mẹ con cũng sống trong giàu có, nhưng trong mắt cha cô cô cũng bị xem như một quân cờ phục vụ lợi ích gia đình đấy thôi.

Mà giờ khắc này cô đột nhiên cảm thấy người đàn ông này chắc sẽ đối với con trai mình vô cùng yêu thương, vì bị thân tình phản bội người này vốn thiếu thốn tình cảm, lại càng muốn đích thân tạo nên cho bản thân một gia đình ấm áp, nên sẽ không bạc đãi con trai cô. Anh ta ngoài mặt cường thế lạnh lẽo, nhưng nội tâm lại có một khát vọng tình thân mãnh liệt.

“Cho nên, Một tiểu thư, tôi không cho phép bất luận kẻ nào mang con trai của tôi đi, nếu như cô muốn cùng con ở chung một chỗ, biện pháp duy nhất chính là làm người phụ nữ của Hoắc Cảnh Sâm tôi.”

Lời nói xoay chuyển, Hoắc Cảnh Sâm đột nhiên khởi động xe, chuyển động thân xe tuyệt trần mà đi, lời nói của anh ta bên tai Niệm Thần, ma xui quỷ khiến làm cho cô cảm thấy đối với người đàn ông này sinh ra cảm giác quyến luyến không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Mẹ, lấy lòng anh ta!

Editor: Kim Tuyền

Niệm Thần về đến nhà cũng chừng mười giờ tối, lúc đó, Anh bạn nhỏ Tây Hàn đang mặc đồ ngủ hình chú mèo tam thể, người nhỏ nhỏ co lại ở trên ghế sofa vuốt ipad.

Trên mặt là đường nét rõ ràng ba chiều, buộc vòng quanh người là một cây súng lục hình dáng kiểu mới, cùng với bộ dạng ngón tay trẻ con mập mập đang vuốt ipad thật đáng yêu. Nhóc đang tập trung tinh thần xem Webpage, khi tiếng mở cửa của Niệm Thần vang lên nhóc nhanh tay thay đổi màn hình ipad.

“Tiểu tử thú, đã trễ thế này sao con còn chưa ngủ? Ngày mai muốn trốn học có phải hay không? Nói thật đi, hôm nay con không có đi nhà trẻ phải không?”

Niệm Thần cời chiếc giày cao gót ra trong nháy mắt cảm thấy cả người đều giải phóng, rồi sau đó không hề chú ý hình tượng, cả người ngã trên ghế sofa, vươn tay lên liền túm con trai mình vào trong ngực làm gối ôm.

Anh bạn nhỏ Tây Hàn đối với hành động mẹ nhà mình như bạch tuộc tám chân dán vào người cậu đã tập thành thói quen, ngay cả giày giũa cũng không, một hồi khinh bỉ:

“→ _ → mẹ, rõ ràng chính mẹ làm cho con hôm nay không cần phải ra cửa, hơn nữa chẳng lẽ mẹ không biết là vừa về tới nhà thì có người đàn ông cho mẹ ôm là chuyện hạnh phúc sao?”

Cái này gọi là chó cắn Lữ Đồng Tân, không biết lòng tốt của người ta...

“...” Con là đàn ông sao, phải không? !

Niệm Thần nuốt nước miếng, khi nào thì con trai mình như vậy... Trưởng thành sớm rồi sao?

“Con trai, con nói xem một người có cha không đau lòng, có mẹ không thương, còn bị anh của mình gạt bỏ, hơn nữa bên cạnh người thân hận không thể làm cho người đó sớm một chút biến mất trên thế giới này, nếu con là mẹ thì mẹ nên đối đãi với người đó như thế nào?”

Một Niệm Thần đột nhiên cảm tính, thu phiên bản nhỏ vào trong ngực, trong lòng lại nghĩ tới một phiên bản lớn, được rồi, dù sao con trai không biết cô đang đứng núi này trông núi nọ.

“Mẹ, lấy lòng anh ta! Sau đó lại dùng mỹ nhân kế chiếm lấy tài sản của anh ta, còn có nhớ phải mang theo con trai bảo bối đi xem kịch vui nữa.”

Cắt, nhìn mẹ nhóc kia, nghĩ cũng biết ai làm cho mẹ nhà mình buồn rầu như thế chỉ có cha nhà mình thôi, cho nên vấn đề này đơn giản dễ dàng giải quyết...

Mộ Niệm Thần khỏe miệng run rẩy, rồi sau đó nổi giận với Anh bạn nhỏ Tây Hàn:

“Mộ Tây Hàn, nói thật, lúc mẹ không có ở đây ai dạy cho con những tư tưởng như thế? Mẹ cố gắng kiếm tiền cho con đi nhà trẻ, con lại ở trường gây ra những chuyện lưu manh chưa tính, trở về còn trêu chọc mẹ con sao? !”

Xi, thật không hổ là con của Hoắc Cảnh Sâm! Người trên bất chính, người dưới làm sao ngoan ngoãn được chứ!

“...”

Vì vậy Mộ Niệm Thần ngồi ở trên ghế sofa, đem một đồng lớn tư tưởng hết sức buồn ngủ giáo dục Anh bạn nhỏ Tây Hàn, lát sau lại đem cậu nhóc đáng yêu ôm vào lòng, u oán thở dài:

“Cho nên con trai, nếu con hứa sau này ngoan ngoãn liền có thể đi ngủ.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Mẹ, mẹ bức con

Ads Editor: Kim Tuyền

Sáng sớm bảy giờ ngày hôm sau.

“Mẹ, rời giường.”

Một bộ dạng nhỏ đứng trước giường, vì sao nhà nhóc mỗi sáng sớm tình huống hoàn toàn ngược lại so với nhà người khác. Cái vấn đề được mẹ nhà mình gọi rời giường này mà nói, nhóc chưa từng có trải nghiệm được hưởng thụ qua mà hoàn toàn ngược lại.

Mộ Niệm Thần ôm chú gấu đồ chơi không lồ vẫn như cũ đang ngủ say, đây là món đồ chơi hai năm trước mẹ đưa cho cậu lại bị nhóc ghét bỏ suốt một tuần lễ. Một chút phản ứng đều không có, đôi mắt trông mong đứng trước giường anh bạn nhỏ Tây Hàn quyết tâm thực hiện ý định.

“Mẹ, mẹ bức con.”

Anh bạn nhỏ Tây Hàn lắc lắc đầu, khỏe môi nhếch lên nụ cười gian như có như không.

Một giây sau cảm một thứ trong tay, không chút do dự nhét vào trong miệng Niệm Thần, rồi sau đó thành thói dựa ở trên tường bắt đầu đếm ngược.

“Ba...”

Mộ Niệm Thần vẫn còn đang trong mộng đẹp, một chút phản ứng cũng không có.

“Hai...” Một anh bạn nhỏ tròn mắt xem đồng hồ trên tay, bảo đảm tính đúng thời gian.

Mộ Niệm Thần vẫn như cũ không có phản ứng, thậm chí theo bản năng nghiền ngẫm hai mắt.

“Một...”

“A – -” Mộ Niệm Thần phút chốc từ trên giường ngồi bật dậy, Một hồi lắc qua lắc lại sau chạy thẳng đến buồng vệ sinh.

Anh bạn nhỏ Tây Hàn che mặt, khuôn mặt sáng ngời đi đến cửa toilet:

“Mẹ, tất cả đều là do mẹ bức con!”

“Nôn – -” bên trong truyền tới âm thanh Mộ Niệm Thần kịch liệt nôn khan, người không biết tuyệt đối cho rằng cô đang mang thai, nôn oẹ gay gắt.

“Tiểu tử thúì, con cho mẹ ăn cái gì đó, vì sao cảm giác dạ dày đều muốn phun ra? Nôn...”

Sáng sớm, âm thanh Mộ Niệm Thần nghe ra có vài phần khó chịu, cái loại cảm giác buồn nôn, thật lòng làm cho cô nghĩ muốn mở bụng mình để chấm dứt.

“Cũng không có gì, chính là một chút nước tiểu nóng thêm mùi tặc, nước, thêm sinh tố cà rốt, thêm tỏi mật... cùng với mấy thứ linh tinh mà thôi. Bảo đảm người cả ngày tinh thần tỉnh táo gấp trăm lần, ngủ gật cũng không đánh được.” Bởi vì loại tư vị buồn nôn này cả ngày sẽ quanh quẩn trong khoang miệng.

Anh bạn nhỏ Tây Hàn đứng ở ngoài cửa buồng vệ sinh, thoải mái nhàn nhã báo ra một loạt nguyên vật liệu, rồi sau đó lần nữa một hồi cười xấu xa:

“Ngày mai còn phát minh mới, có lẽ mẹ sẽ có thêm vài con giun vào.”

“... Tiểu tử thúì, nôn...”

Mộ Niệm Thần hiểu được thế nào là đứt từng khúc ruột gan, sinh ra con trai như vậy chẳng lẽ chính là trong truyền thuyết nâng cục đá đập chân mình sao? Xi, lần nữa cảm thán, thật không hổ là con trai Hoắc Cảnh Sâm, ngay cả phương pháp chính người đều độc nhất vô nhị như vậy...

Sau nửa giờ, Mộ Niệm Thần mệt mỏi ngồi ở trước bàn ăn, phần hận nhìn con trai mình đang chuẩn bị bữa sáng mỹ vị. Bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể trực tiếp đi lên đối diện đem cái phiên bản thu nhỏ Hoắc Cảnh Sâm kia lại mà đánh vào mông, đương nhiên nếu như cô còn có khí lực làm vậy...

“Mẹ, không cần phải phần hận, chỉ số thông minh không giống nhau, mẹ nên ngoan ngoãn ăn sáng đi.”

Anh bạn nhỏ Tây Hàn đầu cũng ngẩng lên, trong giọng nói tất cả đều mang ý cười.

“Mau ăn! Mẹ hôm nay tự mình tặng con cho nhà trẻ!”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Cắm thù đến tận xương tủy

Editor: Kim Tuyền

Từ ngữ để hình dung trạng thái cả ngày của Mộ Niệm Thần quả thực chỉ có thể dùng từ “vô cùng thâm hận”. Giống như bệnh nặng sau một hồi suy yếu, bộ dáng buồn nôn chật vật kia lại đến làm hại cô thẳng một đường chạy vào toilet. Người ngoài thêm chút tưởng tượng và chút suy nghĩ không thuần khiết sẽ miêu tả rất sinh động là do cô mệt mỏi quá độ, hoặc là mang thai...

Hoắc Cảnh Sâm chứng kiến hết tất cả vào trong mắt, cả ngày hoàn toàn ở vào trạng thái sắp bùng nổ, cho nên Hoắc Thị cao thấp bắt đầu từ buổi sáng liền ở vào trạng thái khủng hoảng. Giám đốc ngày hôm nay đặc biệt âm trầm, cho nên nhất định phải chú ý làm việc, không cẩn thận tuyệt đối sẽ bị bắt đi ra ngoài chém đầu hai giờ.

Buổi sáng Mộ Niệm Thần rất có cốt khí cự tuyệt ý tốt đồ ăn ngon do con trai mình chuẩn bị, kết quả bây giờ là đặc biệt bần xin trước đặt trên bàn làm việc mình là một thùng mì tôm Khang sư phó. Trùng mắt to nhỏ, bộ dạng cắm thù đến tận xương tủy bộ dạng ăn mì tôm thật giống như đang ăn chuột chết.

“Mộ tiểu thư, tôi nhớ rõ Hoắc Thị không có ngược đãi công nhân viên?”

Hoắc Cảnh Sâm u ám hai tay ôm ngực tựa ở cửa phòng làm việc giám đốc, vẻ mặt ghét bỏ xem bộ dáng bần xin lúc này của Mộ Niệm Thần.

Niệm Thần phần hận ăn mì tôm, rồi sau đó đem đối tượng cắm thù đến tận xương tủy chuyển dời lên trên người Hoắc Cảnh Sâm:

“Giám đốc, có việc gì phân phó?”

Cô là muốn nói hiện vào giờ nghỉ trưa cho dù có phân phó cũng nghỉ ngơi trước, đúng là lời nói đến cổ họng miệng lại không có cốt khí toàn bộ nuốt xuống.

“Hiện tại, đem thứ trên tay cô ném vào thùng rác, trời mới biết về mặt lúc cô ăn thứ này làm cho tôi làm tưởng cô đang ở đây nuốt chừng một trăm con gián. Sau đó, đi xuống lầu dưới quẹo phải quán thứ ba giúp tôi mua hai phần thức ăn lên, cô có nửa giờ, nếu không tháng này công ty sẽ trừ lương.”

“...” Cô nhả! Bày ra một nụ cười sáng lạn “Xin hỏi giám đốc đối với thức ăn hôm nay có yêu cầu gì?” Cần cô thêm vài con gián vào không?

“Tùy tiện.”

Anh ta nhàn nhạt nói một câu, xoay người đi vào bên trong, nửa đường lại đột nhiên quay người lại:

“Không rau cô, cà rốt, không quá mặn, quá ngọt cũng không thể dùng, cũng không được quá chua quá ngọt, còn có tuyệt đối không xuất hiện bất kỳ mì phở, thùng mì tôm kia thật sự khiến tôi buồn nôn.”

“...” Cái này gọi là tùy tiện sao?

Mộ Niệm Thần hít sâu một hơi, cầm lấy mì tôm trên bàn ném vào thùng rác, tạo thành một đường vòng cung rất hoàn mỹ. Cô sẽ có một ngày nhất định phải đem người này ném vào thùng rác, phần hận cầm lấy ví tiền, rồi sau đó đi chấp hành nhiệm vụ.

Chỉ là bên này Niệm Thần vừa mới tiến thang máy bên kia thang máy tùy theo mở ra, sau đó đi ra là một phụ nữ trung niên bộ dáng đẹp đẽ sang trọng, bộ dạng khí khái mười phần không thể bỏ qua. Bên cạnh đi theo là một cô gái trẻ, trên người mặc bản âu phục xa xỉ số lượng có hạn. Lúc đó, người còn chưa đi vào phòng làm việc giám đốc đã nghe mùi nước hoa nồng nặc, bộ dạng họ lỏng mảy thật sâu nhãn lại, trông rất giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Cùng huyết thống

Editor: Kim Tuyền

Mộ Niệm Thần đứng thời gian vào thang máy, chín mươi tám tầng cấu tạo rất đơn giản, ra khỏi thang máy đi qua phòng thư ký chính là phòng làm việc của giám đốc.

Mà biến thái chính là, bàn làm việc của cô là cách một tầng thủy tinh yên lặng lại cô độc đứng vững bên cạnh phòng giám đốc. Mỗi lần vừa ngẩng đầu liền có thể trực tiếp nhìn thấy một khuôn mặt yêu nghiệt, thế cho nên đã thích ứng Niệm Thần đã luyện thành vừa đi dạo vừa mặt không đỏ tìm không thấy, thỉnh thoảng đối với người bên trong cho phép cười một nụ cười khuyếch thành.

Thường ngày thời gian nghỉ trưa vốn là yên tĩnh, nhưng Niệm Thần vừa bước ra từ trong thang máy, nháy mắt từ phòng làm việc giám đốc truyền ra âm thanh đồ sộ đập trên vách tường, rồi sau đó là giọng nói tức giận gầm thét:

“Hoắc Cảnh Sâm, mẹ là mẹ con! Mẹ muốn con cưới San San con cũng chỉ có thể gật đầu đáp ứng, con ngày hôm qua mang một người phụ nữ không đứng đắn tới bữa tiệc là chuyện gì? Con không được quên trên tay mẹ còn có mười phần trăm cổ phần nguyên thủy của Cổ thị. Nếu như con không muốn phối hợp vậy mẹ sẽ đem những thứ kia đưa đến cho Hoắc Tĩnh Bắc, đến lúc đó con bị đuổi ra Hoắc Thị cũng đừng trách mẹ quá nhẫn tâm! Hôm nay con nhất định phải nhận lỗi với San San!”

Niệm Thần cầm lấy hộp cơm trưa, người cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ, mà cô đang đứng ở góc độ này có thể đem chuyện đang xảy ra bên trong phòng giám đốc thấy rất rõ ràng. Được rồi, cô thừa nhận tâm lý tò mò không thể tránh, huống chi cô không có nghe lắm lời nói của người phụ nữ kia nói đến người phụ nữ không đứng đắn chẳng phải là đang chỉ cô sao.

Hoắc Cảnh Sâm đứng nguyên tại chỗ, khóe mắt rõ ràng có vết máu có lẽ là do mảnh vụn bình hoa quệt làm bị thương, còn kém một millimet, có lẽ mắt trái của anh ta có thể bị mù.

Về mặt đáng sợ của anh ta được che lấp, không chút biểu hiện trên mặt lại thêm một ít máu trên khóe mắt giống như trong địa ngục lao ra thị huyết Samen, khí phách cường đại kết hợp hơi thở lạnh lẽo bao phủ trong toàn văn phòng.

Một giây sau anh ta mở bước chân, động tác ưu nhã khom lưng nhấc lên mảnh vụn trên mặt đất, rồi sau đó xoay người lại đứng trước mặt Mai Thanh Dung:

“Mẹ thật phiền toái, cùng huyết thống thật sự đúng là....., người cho con một cái mạng, bao nhiêu năm nay con mang nặng ân nghĩa và đã trả cho mẹ, hôm nay con trả lại cái mạng cho mẹ có được không?”

Đang nói chuyện anh ta đem mảnh vỡ kia đặt vào trong tay Mai Thanh Dung, rồi sau đó cầm tay người phụ nữ đặt ngay vị trí trái tim mình:

“Từ trên người con nghiền ép lợi ích bao nhiêu năm qua cũng không thể thỏa mãn lòng hư vinh của người sao? Người muốn con cưới cô ta đơn giản là muốn lấy được Hoắc Thị có phải hay không?”

Đang khi nói chuyện khoe môi anh ta nở nụ cười trào phúng, khinh miệt, cùng với đáy mắt anh ta cuối cùng là một ánh sáng nhạt.

Góc độ Niệm Thần đứng vừa dễ dàng chứng kiến chính diện Hoắc Cảnh Sâm, hai người phụ nữ kia đưa lưng về phía cô, cô không thấy rõ lắm tướng mạo họ. Cảm thấy của cô lúc này là sự chán ghét đối với hai người họ, lúc vào vừa nghe được một ít tiếng gầm thét, mà cảnh tượng lúc này không thể nhận thức chính là Hoắc Cảnh Sâm làm cho cô cảm thấy đau lòng thay cho anh.

“Đắm vào đi, như vậy chúng ta sẽ thanh toán xong, mẹ, con cho mẹ biết, khi con chết đi, tên người thừa kế tài sản của con là tên của mẹ. Như vậy có thể thỏa mãn được lòng tham hư vinh của người, nhưng người vĩnh viễn vẫn chỉ là một người phụ nữ bị chồng mình phản bội rồi sau đó vẫn mang trong lòng cảm giác oán hận, một phụ nữ đáng thương!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Cảm giác như thế nào?

Editor: Kim Tuyền

Đang khi nói chuyện cánh tay anh một hồi dùng sức, mảnh sứ bén nhọn đâm vào chiếc áo sơ mi, sau đó một chất lỏng đỏ hồng từ từ nhuộm một mảng áo sơ mi.

Không dự liệu đến Hoắc Cảnh Sâm thật sự sẽ đâm vào mình như vậy, người phụ nữ hoảng sợ như gặp quỷ, muốn lấy tay của mình ra:

“Kẻ điên, con điên rồi sao!”

“Mẹ, cảm giác đích thân kết thúc sinh mạng của con trai mình như thế nào?”

Ánh mắt kiên định của Hoắc Cảnh Sâm làm cho người ta có chút giật mình khi nhìn thẳng vào khuôn mặt ấy. Đáy mắt u ám, mà ngay cả lời nói thốt ra khỏi miệng có vẻ dị thường, cánh tay màu mặt ong gia tăng lực đạo mang theo bàn tay Mai Thanh Dung chuẩn bị đem mảnh sứ vỡ đẩy sâu hơn. Nhưng một giây sau tất cả động tác bỗng ngừng lại khi Niệm Thần đột nhiên bước vào.

Hành động của cô lúc này thật kì lạ, nhưng cô lại an ủi chính mình thật sự chỉ là lo lắng cho con trai mình còn chưa kịp thấy cha nhóc mà thôi. Bàn tay mềm mại cầm lấy bàn tay màu mặt ong của Hoắc Cảnh Sâm, tay kia lại đem cánh tay Mai Thanh Dung hất ra.

“Hoắc Cảnh Sâm, không cần thiết, thật không cần thiết vì sai lầm của người khác mà trừng phạt chính mình.”

Cô ngưng mắt nhìn trước ngực anh một mảnh đỏ tươi hỗn độn, ánh mắt không tự giác tràn ra chút đau lòng.

Mảnh sứ vỡ bén nhọn rơi trên thảm trải sàn không có phát ra chút tiếng vang nào, Niệm Thần cuống quýt xé khăn giấy đặt lên vết thương trước ngực Hoắc Cảnh Sâm.

“Anh không cần quan tâm chuyện khác, chúng ta bây giờ đi bệnh viện băng bó.”

Tầm mắt của cô hoàn toàn rơi vào khuôn mặt tái nhợt của anh ta cùng với vết thương trước ngực, mà quên mất trong phòng làm việc còn có hai người.

“Yêu tinh, chính là người phụ nữ xấu xa này, là người tồi hôm qua Cảnh Sâm mang đến bữa tiệc, chính là hồ ly tinh này! Bộ dáng kỹ nữ hết lần này tới lần khác thích giả bộ thanh cao, mẹ nhất định phải thay con lấy lại công đạo, con mới là vị hôn thê của Cảnh Sâm!”

Phụ nữ trẻ tuổi đi theo bên cạnh Mai Thanh Dung liên tục không nói gì, rốt cục cũng mở miệng, Niệm Thần quay đầu lại liếc mắt nhìn nhàn nhạt, cô đoán rằng đây là Cố San San, trước đã nghe nói rất nhiều lần lại chưa từng gặp qua.

Nhưng nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Niệm Thần nhất định không tin trên đời này có chuyện hai mẹ con lại cư xử với nhau như vậy, cô đỡ Hoắc Cảnh Sâm ngồi đến trên một bên sofa.

“Bốp – -”

Niệm Thần quay người lại, để lại năm đầu tay đỏ tươi ấn trên mặt Cổ San San.

Đường như căn bản không có dự liệu đến Niệm Thần sẽ làm như vậy, Cổ San San đầu tiên là một hồi trợn mắt há hốc mồm, rồi sau đó lại ngang ngược càn rỡ đứng lên, giơ tay muốn trả lại một cái tát. Nhưng, hôm nay cô ta gặp gỡ chính là Mộ Niệm Thần, chuyện như vậy tỷ lệ thành công là phần trăm lẻ, bàn tay Cổ San San ở giữa không trung liền bị Mộ Niệm Thần hung hãn chặn lại.

Một thân xa xỉ cùng mùi nước hoa nồng nặc của người phụ nữ thể hiện sự sang trọng của cô nhưng lúc này đây cô ta lại thích làm ra những chuyện thấp hèn như thế, Niệm Thần cho rằng về bề ngoài của một người không thể đánh giá đúng bản chất thật sự của một người.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Bà không phải cũng từng bỏ mặc con mình sao?

Editor: Kim Tuyền

“Cố tiểu thư là vị hôn thê của Hoắc Cảnh Sâm?” Niệm Thần vẻ mặt sáng lạn cười, nhưng, đáy mắt lại là cái nhìn khinh thường, khinh miệt.

“Nói nhảm, A thị ai cũng biết chuyện, cần tôi phải xác thực nữa sao?” Cô ta vẫn như cũ khí thế lớn lối.

“A, thì ra cô là vị hôn thê của Hoắc Cảnh Sâm, tôi những tưởng những lời này là nói nhảm, không trách được tôi nghe nói lúc ấy cái gọi là đính hôn của Hoắc gia căn bản là anh ta không có đến”. Thật không biết lượng sức, cấp bậc như thế muốn cùng cô đấu sao, nếu bị thua cô cam tâm tình nguyện giúp Hoắc Cảnh Sâm xách giày.

“Cô... Làm cần, cô cho mình là ai lại dám như vậy cùng bản tiểu thư nói chuyện?” Cổ San San hỏn hển vùng vẫy gãy chết.

“Dựa vào cái gì? Ân, nếu như tôi nói tôi là mẹ của con trai anh ta thì sao?” Mộ Niệm Thần không nhanh không chậm, ánh mắt rơi vào bắt lấy cánh tay đang giờ cao của Cổ San San.

“Bốp – -” cánh tay Cổ San San sờ sờ rút đánh vào bên kia trên gương mặt chính cô.

“Uhm, như vậy nhìn cân xứng hơn rồi.” Mộ Niệm Thần đắc ý với tác phẩm của mình, ánh mắt phát ra một tia lạnh lẽo:

“Nghĩ tự cho mình dùng thân phận vị hôn thê của Hoắc Cảnh Sâm, còn phải hỏi trước một chút tôi có đồng ý hay không.”

Đang nói chuyện cô chuyển ánh mắt sang nhìn người phụ nữ trung niên bên kia, vẻ mặt âm trầm:

“Tôi nói vị thị trưởng phu nhân này, bà là người trưởng thành, một đứa nhỏ nhà trẻ cũng biết cái gì gọi là tự tôn tự ái, thế nhưng lúc này bà giống như một người đàn bà chanh chua. Lại tại phòng làm việc con trai mình làm loạn lên, ngày mai sợ rằng báo chí cho rằng người này thị trưởng phu nhân, không nhận được nên có hành động như thế với con trai mình.”

Dù sao chết sống có Hoắc Cảnh Sâm làm chỗ dựa cho cô, cô sợ cái gì chứ? Hoắc Cảnh Sâm muốn cô nhận vị trí trợ lý chính là đến thay anh ta làm những việc này.

“Cô chính là mẹ của tiểu tạp chủng kia? Nói đi muốn bao nhiêu, ra cái giá, tôi cung cấp cho cô sau đó mang theo đứa con tiểu dã chủng đó biến mất ra khỏi tầm mắt của tôi.”

Mai Thanh Dung là người từng trải việc đời, bà ta không hờn không oán, hoàn toàn không đếm xỉa vừa rồi Niệm Thần Một dùng lời nhục nhã mà nói. Bộ dáng thanh cao kết hợp khí chất độc đoán của một nữ cường nhân, đích xác so với sức chiến đấu của Cổ San San mạnh lên mấy chục lần.

Nguyên tắc của Niệm Thần là cho dù ai vũ nhục cô, cô đều có thể nhẫn nhịn ở mức có thể, nhưng nếu ai dám nói đến con trai cô một câu không phải, cô nhất định toàn lực ân cần thăm hỏi cả nhà của người đó.

“Tạp chủng, dã chủng, thị trưởng phu nhân đối với hai từ này đặc biệt yêu thích, bà không phải cũng từng bỏ mặc con trai mình sao?”

So khí thế, Niệm Thần không thể để thua, dù cho mặt tê cứng vẫn cố gắng bảo trì gương mặt mỉm cười sáng lạn. Sử dụng tài ăn nói, vì con trai mình liên tục không ngừng đấu tranh, ngoại trừ Hoắc Cảnh Sâm cô còn chưa từng gặp qua đối thủ.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: “Các người nháo đủ rồi chưa? Nháo đủ rồi liền rút ra ngoài cho tôi!”

Editor: Kim Tuyền

Sợ với công lực tổn hại người khác của Niệm Thần mười phần mười có tự tin, đơn giản chính là định khí định thần nhân nhậ nhìn xem sắc mặt đỏ lên rồi tái tím nhợt của người khác ra sao. Chỉ là lúc này thật không có tinh thần ham chiến, khi nhìn vết thương trên lồng ngực của Hoắc Cảnh Sâm, cô chỉ thấy sắc mặt càng ngày càng tái nhợt của anh ta nhưng không biết đến tột cùng tổn thương đến trình độ nào.

Lòng cô đau thắt lại, cho nên một câu nói của Niệm Thần đâm vào chỗ đau của Mai Thanh Dung, đem tức giận trên người bà ta phát tiết, nhưng cũng giới hạn như vậy, lập tức xoay người mở chân bước chân vào Hoắc Cảnh Sâm đi.

“Hoắc Cảnh Sâm, anh còn có thể đứng lên không?” Cô khom người đưa tay muốn nâng anh ta đứng lên.

Hoắc Cảnh Sâm dựa ở trên ghế sofa, vốn là đóng chặt hai tròng mắt, cảm giác được Niệm Thần đến gần phút chốc mở mắt ra, gật đầu phản hồi cho Niệm Thần, đương nhiên là anh ta không có việc gì.

Nói đến vết thương của Hoắc Cảnh Sâm kỳ thật không như Niệm Thần cho rằng nghiêm trọng, anh ta cũng không vì vết thương nhỏ đó mà ảnh hưởng đến tính mạng của mình. Trong lúc ứng phó với hai người phụ nữ cố tình gây sự, chỉ là không nghĩ tới Mộ Niệm Thần lại đột nhiên xuất hiện, ít gặp bộ dáng nổi đóa của cô, chỉ có thể nói ngẫu nhiên có thể được bảo hộ một lần, cảm giác cũng không tệ lắm.

Anh ta theo lực đạo của Mộ Niệm Thần đứng lên, dù sao trong mắt Niệm Thần anh ta lúc này là một bộ bộ đáng yếu ớt, vậy anh ta không thêm để ý nhiều hưởng thụ một chút, không thể không nói lúc này cảm giác thật sự rất thú vị.

Phụ nữ lúc tức giận cũng rất cực đoan, giống hai người kia hoàn toàn đắm chìm trong ý nghĩ của mình hoàn toàn xem nhẹ việc lúc này Hoắc Cảnh Sâm đặt vào trong tay Mai Thanh Dung mảnh sứ vỡ vẫn còn ở trong tay bà. Bà ta không chịu được con trai của mình cùng một phụ nữ như vậy ở cùng một chỗ, sự sắp xếp bà ta mới là tốt nhất, cho nên một giây sau bà ta không hề nghĩ ngợi mảnh sứ vỡ trong tay về phía gò má Niệm Thần.

“Phụ nữ hạ tiện, tôi phá hủy gương mặt hồ ly tinh của cô, xem cô về sau làm thế nào mê hoặc người khác!”

Hoắc Cảnh Sâm kéo kéo đôi môi vừa định cùng Niệm Thần nói cái gì đó, lời nói chưa mở miệng, đáy mắt lại dâng lên một tia kinh hoàng.

Niệm Thần bị người phụ nữ sau lưng điên cuồng gào thét rồi lại cảm giác sức nặng trên bờ vai Hoắc Cảnh Sâm cơ hồ cả người đều đặt ở trên người của cô, không phải là thật bị hù rồi? Hoắc đại biến thái, người này nhất định phải chịu trách nhiệm mới được!

Đang khi Niệm Thần hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng bị một đao hoàn toàn hủy khuôn mặt, cả người bị thân thể Hoắc Cảnh Sâm bảo hộ vào ngực mang theo mùi máu tươi, thậm chí anh ta tỉ mỉ làm cho cô tránh đi vết máu trên áo sơ mi của anh ta.

Bất quá vài giây cũng đủ anh ta kịp phản ứng, đưa tay níu lại mảnh sứ vỡ bén nhọn kia, trong nháy mắt lòng bàn tay đầy máu, ánh mắt anh ta nhuốm máu mang theo vẻ giận dữ điên cuồng:

“Các người nháo đủ rồi chưa? Nháo đủ rồi liền rút ra ngoài cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Hợp đồng mới

Ads Editor: Kim Tuyền

Mai Thanh Dung cả người chặt vật té ngã trên đất, hơn nữa còn không may té ngã trúng một mảnh bình hoa mảnh vụn vừa rơi, cùng với tâm trạng cố kỵ không để ý hình tượng gào khóc thảm thiết. Nếu không phải ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm đỏ lên muốn nhỏ máu, rét lạnh, có lẽ náo kịch sẽ tiếp tục nữa.

Con trai do bà sinh ra, mặc dù lúc này tỏ vẻ chán ghét nhìn nhau nhưng bà hiểu rõ tác phong của con trai mình, thật sự chọc giận nó có lẽ sẽ không xong, bà thân phận là thị trưởng phu nhân cũng nên chú ý vấn đề mặt mũi của mình.

Ánh mắt bà ta tỏ vẻ bình tĩnh, chịu đựng cánh tay đau đớn đứng lên, Cổ San San đỡ bà ta ra khỏi cửa phòng làm việc, ra tới cửa trước lại đột nhiên dừng bước.

“Hoắc Cảnh Sâm, con hôm nay không tôn trọng trưởng bối nhất định phải trả giá lớn.”

Niệm Thần cảm thấy buồn cười, người này rốt cuộc có từng ra dáng trưởng bối sao, để cho con mình tôn trọng sao? Mặt đối với con trai ruột của mình còn như thế, đến tột cùng trong lòng có hay không một chút xú thân tình. Cô suy nghĩ, tính tình biến thái của Hoắc Cảnh Sâm chắc là do cha mẹ mình bức mà ra, quả nhiên là ba không đau mẹ không thương, hơn nữa còn bị anh trai gạt bỏ...

Phòng làm việc to như vậy trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Khoang mũi không còn nghe mùi máu tươi, sau khi bác sĩ tới đáy lòng Niệm Thần không còn bất an, Niệm Thần lại không tìm được lý do để ở lại, Hoắc Cảnh Sâm lại làm vẻ mặt âm trầm, cho nên cô quyết đoán muốn rời đi.

Chỉ là bên này bước chân vừa mới mờ ra, cảm giác lạnh lẽo phía sau lưng truyền tới, trong một bộ phim truyền hình có nói đến một tình tiết, ‘cô biết toàn bộ chân tướng, cho nên tôi muốn giết người diệt khẩu’.

“Một tiểu thư tôi có nói cho cô đi sao?” Âm thanh dồi dào từ tính xen lẫn một cổ lạnh âm hàn, làm bước chân Mộ Niệm Thần cứng nhắc, dừng lại.

Quay đầu lại, nở một cười nụ gượng: “Anh không phải là giao cho tôi việc đi mua cơm trưa sao, tôi hiện tại liền đi lấy vào.” Hê, lúc cô vào chứng kiến tình huống trước mắt quá kích động nên toàn bộ cơm hộp đều đã rơi vãi trên mặt đất rồi.

“Không cần, tôi không thích ăn đồ rơi trên đất, nhanh, lập tức cùng tôi đi ăn.” Bộ dạng Hoắc Cảnh Sâm khí định thần nhàn, khi nói chuyện còn dùng tay không có bị thương lật một tờ văn kiện xem.

“... Anh có thể đi sao?” Niệm Thần biết rõ còn cố hỏi.

“Cô nói đi?” Thanh âm so với vừa rồi còn tăng thêm vài phần âm thượng.

“...”

“Một tiểu thư, bắt đầu từ bây giờ, tôi đi làm cô đưa đón, còn lại thời gian cô nhất định phải ở trong phạm vi tầm mắt của tôi, đây là nội dung hợp đồng mới.”

“...” Lại hợp đồng mới.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Suất ca quá yêu nghiệt

Editor: Kim Tuyền

Một giờ sau tại siêu thị, Mộ Niệm Thần phần hân nhìn xe đẩy bên trong một đồng nguyên liệu nấu ăn, dự cảm xấu tự nhiên sinh ra, đáng ghét, người này là chuẩn bị hành hạ cô sao? Cô hoài nghi người này có thể trực tiếp thêm thuốc chuột vào bên trong đồ ăn để cô chết.

Đương nhiên, những thứ này hiện tại đều không quan trọng.

Quan trọng là không hiểu sao cô lại cảm giác mình lúc này được sự chú ý của mọi người ý, từ tiểu nữ sinh tám tuổi đến các bà tám mươi tuổi liên tiếp ánh mắt hướng vào bọn họ là ý gì?

Chưa thấy người đẹp đi siêu thị sao? Cảm giác giống như là đi thăm vườn bách thú.

“Hoắc Cảnh Sâm, là tôi quá xinh đẹp kinh người hay là trên mặt tôi dính đồ vật gì? Vì sao tôi có cảm giác mình giống như là bị lạc vào vườn bách thú?”

Không thể nói nên lời suy nghĩ của Mộ Niệm Thần so sánh với người khác, vượt qua không được cực đoan, hơn nữa còn tự tin làm cho người ta từng giây từng phút nghĩ muốn lòi ra đi chém đầu, được rồi, nếu như Hoắc Cảnh Sâm cho phép.

Hoắc Cảnh Sâm khoe miệng run rẩy, sau đó rất là bình tĩnh đem túi đồ ném vào shopping cart:

“Mộ tiểu thư, nếu như ngu ngốc là phạm tội, tôi nghĩ cô sớm đã bị phán án tù chung thân rồi.”

“...! Thì ra không phải là tôi xinh đẹp kinh người, mà là tôi đi cùng suất ca quá yêu nghiệt.”

Mộ Niệm Thần hoàn toàn không có đem lời của Hoắc Cảnh Sâm nghe lọt, ngược lại tại thấy hai mươi tiểu cô nương cầm di động đối với Hoắc Cảnh Sâm chụp một hồi cuồng nhiệt, sau phát ra cảm khái, nói xong ý thức được mình là đang khen Hoắc Cảnh Sâm, lập tức đổi giọng:

“Đối với ngu ngốc là phạm tội, bọn họ chẳng lẽ không biết về ngoài trông khá mà không dùng được đến tội cùng là thế thảm như thế nào sao?”

Tên đàn ông Hoắc Cảnh Sâm đáng ghét này mặc kệ đứng ở đâu, hay mỗi một động tác giơ tay nhấc chân tuyệt đối cũng có thể trở thành nhân vật tiêu điểm. Dù là vào thời khắc hỗn tạp tại siêu thị cũng lộ ra vẻ ưu nhã, cho nên trăm phần trăm chút nữa gây chú ý chẳng có gì lạ.

“Mộ tiểu thư, không cho nói như thế!” Đang nói chuyện anh ta dùng ngón trỏ búng nhẹ lên trên trán Mộ Niệm Thần.

Hành động này rơi vào trong mắt người khác lại trở thành cử chỉ ngọt ngào của đôi tình nhân, trong khoảng thời gian ngắn vô số ánh mắt ghen ghét hâm mộ ném đến Mộ Niệm Thần.

Nhưng, khi Mộ Niệm Thần chuẩn bị phun hừng hực lửa giận đang thiêu đốt cô, cánh tay dài của Hoắc Cảnh Sâm nhấc lên trực tiếp đem Mộ Niệm Thần kéo về phía mình, rồi sau đó cúi thấp đầu ghé vào cổ Niệm Thần, hơi thở ấm áp phun ra:

“Muốn biết có còn dùng được hay không, chờ một chút Mộ tiểu thư có thể tự mình nghiệm chứng.”

Oanh -- trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Niệm Thần hiện lên nhiều đóa hồng hồng đỏ đỏ, mất tự nhiên.

“Luuu mạnh!”

“Cảm ơn khen ngợi.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Cô là phụ nữ sao?

Ads Editor: Kim Tuyến

Nguyên liệu nấu ăn nhiều đến cũng đủ một gia đình bình thường ăn một tuần lễ, Mộ Niệm Thần chọn lấy hai cái túi mua hàng nhẹ nhất, lác lác đi theo phía sau Hoắc Cảnh Sâm:

“Tôi nói Hoắc đại giám đốc, anh là muốn tự mình xuống bếp sao?”

Đang nói chuyện Hoắc Cảnh Sâm đã đem túi mua hàng trên tay bỏ vào rương phía sau, lại nghe lời Niệm Thần nói sau quay đầu lại, nghiêng người dựa trên thân xe, khoe miệng giơ lên vui vẻ ngụ ý không rõ tà khí:

“Tôi làm cái gì làm cho Mộ tiểu thư có thể hiểu lầm lớn như vậy?”

Niệm Thần đi theo đem túi mua hàng trên tay bỏ vào rương phía sau, như cũ cười đến mặt tê cứng:

“Nếu không anh mua nhiều nguyên liệu nấu ăn như vậy chẳng lẽ là muốn về nhà ngủ đông sao?”

Hoắc Cảnh Sâm nhún nhún vai, đem tay phải của mình đưa đến trước mắt Niệm Thần quơ quơ, vẻ mặt thể hiện bộ dạng đương nhiên:

“Mộ tiểu thư, làm trợ lý, thủ trưởng bị thương không thể tự lo liệu, loại chuyện này đương nhiên là cô tới làm giúp.”

“... Anh chẳng lẽ muốn ăn com rang trứng cùng với vỏ trứng? Hoặc là ngay cả súp cũng không có mì Dương Xuân?”

Dù sao cô cũng chỉ biết hai thứ này, anh ta muốn ăn cô không ngại làm cho anh ta ăn, dù sao thực tế con trai mình cũng từng ăn qua, hoàn toàn không xảy ra án mạng, nhiều nhất bụng kéo đến ba ngày mà thôi.

“Mộ tiểu thư, cô là phụ nữ sao?”

Hoắc Cảnh Sâm bán tín bán nghi lời nói của Niệm Thần, tựa hồ rất khó lý giải một phụ nữ sao chỉ có thể biết chừng ấy, theo anh ta biết ngay từ đầu cô coi như là mần nhà cũng không có làm sao ngay cả com cũng chẳng biết làm, thì cuộc sống trải qua như thế nào.

Mộ Niệm Thần đứng thẳng thân thể của mình, cố ý bày ra đường cong chữ S:

“Tôi không phải phụ nữ, con trai của anh chẳng lẽ là từ trong bụng đàn ông ra ngoài?”

Lúc đó, Mộ Niệm Thần vẫn như cũ không cảm giác động tác của mình có cái gì bất nhĩ, một giây sau cũng dọc theo tầm mắt Hoắc Cảnh Sâm rơi trước ngực mình, phần hện xoay người.

Xi, bởi vì vừa rồi động tác không nhỏ, vốn là còn hơi nhỏ làm hai cái nút áo thế mờ ra, áo ngực màu đen bên trong trực tiếp bại lộ trước mắt anh ta, thật mất mặt.

Thân xe màu bạc vững vàng chạy trên đường cái.

“Anh vừa rồi cái gì cũng không có thấy, thật sự không có thấy gì cả.” Xử lý tốt y phục trên người, Mộ Niệm Thần lừa mình dối người tẩy não Hoắc Cảnh Sâm.

“Thân hình Mộ tiểu thư đường cong chữ S, thì ra ngực cũng là cup B.” Hoắc Cảnh Sâm thần sắc nhàn nhạt, bộ dáng anh ta lúc này đủ làm Mộ Niệm Thần tiếp tục phát điên.

“...”! Quét liếc mắt một chút là biết ngay, anh ta chơi đùa phụ nữ tuyệt đối không dưới một tạp xe, ngửa đực!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Lên được phòng khách, dưới không lên được phòng bếp

Editor: Kim Tuyền

Rất nhanh, cái Mộ Niệm Thần gọi là com rang trứng với vỏ trứng gà, cùng với không có súp mì Dương Xuân được chứng thật.

Trời mới biết lúc Hoắc Cảnh Sâm nhìn thấy Niệm Thần lần thứ mười đem vỏ gà đánh với trứng gà, đem tương ớt trở thành sốt cà chua dùng, thật là phát điên:

“Mộ tiểu thư, tôi rất hoài nghi nếu cô cứ làm như vậy, đến cuối cùng tôi không phải là bị chết đói, mà là trực tiếp bị cô độc chết.”

Người phụ nữ này đúng là đáng chết, biết anh ta bắt đầu buổi sáng căn bản không có ăn qua bất kỳ cái gì mà lúc này lại làm ra chuyện như vậy. Vì câu nói kia, cái cô đang làm hiện tại trông khá hơn nhưng vẫn không dùng được, anh ta hoài nghi cô đến tột cùng có phải là đang cố ý hay không.

Nào có phụ nữ nào ở trong phòng bếp trình độ có thể tệ đến như vậy?

Niệm Thần run rẩy khóe miệng, trước đã nói với anh ta có sự sẽ thành ra như thế, thế nhưng người này hết lần này tới lần khác còn muốn cô làm, cho dù ăn chết thì không có liên quan gì tới cô:

“Hoắc...” Cô là muốn nói muốn anh ta tới làm? Mặc dù lời nói còn chưa dứt, ý tứ biểu đạt trên mặt lại chính là như vậy.

Hoắc Cảnh Sâm trực tiếp xù lông, vớt bỏ ly nước trên tay, bộ dáng như gấp quý:

“Hừ, nếu là tôi đến làm, cô tin hay không nhà này có thể trực tiếp bị đốt cháy!”

“...” Được rồi, người này càng ngày càng cường hãn. Cái này là lên được phòng khách, dưới không lên được phòng bếp. Chính là trông khá mà không dùng được.

Song, kết quả cuối cùng, hai người trông khá mà không dùng được cùng nhau xuống phòng bếp, hơn nữa ngay cả điểm thưởng thức đều không có. Phòng bếp là nơi dùng để nấu ra những món ăn ngon, đẹp mắt, nơi thể hiện tình cảm sâu đậm tốt đẹp. Không biết hai người này sẽ biến phòng bếp trở nên thế nào.

Trước sau lần qua lần lại đã hơn nửa ngày, khi Niệm Thần còn muốn nói gì thì thân thể trước hết đã có phản ứng, bụng trống trơn đầu tiên phát ra kháng nghị.

Trong nháy mắt, sắc mặt của Mộ Niệm Thần nhuộm một mảng hồng hồng, lúc nào lại như vậy làm hại cô không còn chút mặt mũi?

Trời mới biết Mộ Niệm Thần lại bắt đầu nhớ con trai mình, ít nhất đi theo con trai có thể ăn cơm nhão...

Cuối cùng, cái gọi là đại tiệc rất may mắn được hoàn thành, tất nhiên để có thành quả đó thì không ít nguyên liệu nấu ăn bị hư chất thành núi trong thùng rác.

Mộ Niệm Thần nội lưu đầy mặt, cô rút cuộc biết mỗi lần mang theo con trai mình ăn ngoài bán nhóc là tâm tình gì.

Vốn là muốn làm bữa cơm trưa, thế nhưng khi hoàn tất không sai biệt lắm trở thành bữa cơm tối, Mộ Niệm Thần oán niệm trùng mắt nhìn người ngồi ở trên ghế sofa đang xem ti vi, phần hận trong ao bát đĩa.

“Loảng xoảng lang – -” âm thanh bát đĩa rơi rớt, thông báo là có thể ném vào thùng rác.

“Mộ tiểu thư, tôi nếu như là khuya hôm nay nếu có thể lần thứ tư nghe dạng âm thanh như thế, tháng này tiền lương của cô giảm phân nửa lại giảm phân nửa.”

Âm thanh Hoắc Cảnh Sâm từ trong phòng khách ung dung nhẹ nhàng vang lên.

“...” Muội, biến thái! Đúng là vì sao hai người bọn họ có thể ăn ra nhiều như vậy chén nha? !

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Đây là hồ sơ mật, không được tốt cho lắm

Editor: Kim Tuyền

Xoay qua rồi lại xoay lại, Mộ Niệm Thần trực tiếp làm nô dịch cả một buổi chiều, bưng trà rót nước mời anh ta uống, với lý do là anh ta đang bị thương, hơn nữa thương thế kia là thay cô đỡ, cho nên dù thế nào cũng phải làm những việc thay anh ta làm.

Niệm Thần Một hoài nghi, không biết có khi nào anh ta nổi lên tà ác muốn hành hạ cô, bắt cô hầu hạ đi toilet hoặc tắm rửa không, nếu thế thì thật thê thảm.

Cô vài lần giận đến xù lông, bộ dạng hung hãn muốn rời đi, nhưng khổ nỗi mỗi lần như thế, Hoắc Cảnh Sâm luôn có bộ dạng tâm bình khí hòa sau đó lợi dụng khuôn mặt yêu nghiệt của mình, hãm hại lừa gạt, trực tiếp làm cho cô trở nên dễ bảo, sức miễn dịch đối với anh ta càng ngày càng giảm, thật nguy hiểm.

Hoắc đại biến thái nếu anh ta muốn tiếp tục hành hạ cô theo cách thức lưu manh như thế này. Cô tin tưởng sẽ bị anh ta nô dịch, sai khiến mà không một câu oán hận nào.

“Hoắc đại giám đốc, tôi có điều này cần nói, cơm cũng ăn xong rồi, món tráng miệng bằng điểm tâm ngọt cũng ăn rồi, y phục cũng thay xong, tiết mục giải trí cũng có, nên giúp tôi đều hỗ trợ, bên ngoài trời cũng tối rồi, tôi có thể đi trước không?”

Niệm Thần vừa đứng trước sô pha, bộ dạng vừa cười đến vẻ mặt tê cứng, không nhìn không biết, anh ta thì ra lại nặng khẩu vị mê phim Hàn như thế.

Mắt dán trên màn hình TV, lúc này vẽ mặt anh ta rất thành thật, không chớp mắt không chút thấy thay đổi.

Nghe được âm thanh của Niệm Thần, thật lâu Hoắc Cảnh Sâm lúc này mới nghiêng đầu, ánh mắt không hề có tiêu cự nhìn Niệm Thần một cái:

“Này, cô có thấy văn kiện bên kia không?”

Theo ánh mắt anh ta nhìn sang, kia đâu chỉ là văn kiện? Mà là một đồng văn kiện, dự cảm xấu trực tiếp tăng vọt:

“Muốn tôi giúp anh đem tới xong mới về nhà sao?”

Cô lừa mình dối người, lý giải như thế.

Hoắc Cảnh Sâm lắc lắc đầu.

Niệm Thần cười đến sáng lạn, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, muối, bận rộn tốn công cả buổi trưa, bắt quả anh ta vẫn còn có chút lương tâm, cho nên vốn định cho cô trực tiếp về nhà.

“Đương nhiên không cần tôi xem, cô đọc cho tôi nghe, sau đó tôi đọc cho cô viết.”

Lời Hoắc Cảnh Sâm vừa thốt ra khỏi miệng trực tiếp cắt đứt mộng tưởng của Mộ Niệm Thần, đang nói chuyện thậm chí còn cố ý giơ cánh tay đang bắn vãi của chính mình, ý tứ rất rõ ràng, tôi chính là không thể viết, hơn nữa đây là vì cô mà ra. ...

Phốc --

Anh ta vì sao lại dùng cách thức này giết người như vậy? Đọc xong đồng văn kiện kia phỏng đoán lười trực tiếp sẽ khô đắng, nào sẽ bị khủng hoảng mất..

“Đây là hồ sơ cơ mật, không được tốt cho lắm.”

Mộ Niệm Thần tiếp tục ngây thơ, trong lòng tính toán đầy phần hận, người này nếu thật làm cho cô bởi vì đọc đồng văn kiện này mà không thể trở về nhà, cô sẽ đem nội dung trọng yếu nhớ kỹ bán cho công ty khác, tuyệt đối đủ cho cô kiếp sau sau nữa cũng không còn chật vật lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Đêm tối gió lớn

Ads Editor: Kim Tuyền (Sendyle)

Hoắc Cảnh Sâm nhìn người phụ nữ nhỏ bé đang đứng trước mặt mình, nhờ sắc màu rực rỡ từ ánh sáng của ngọn đèn trên đỉnh đầu phản chiếu hình ảnh cô lúc này thật đáng yêu. Mà anh ta ngay lúc này không có chút biểu hiện nào, lông mi một màu vàng kim, chỉ lẳng lặng ngồi lại đẹp đến mê người, đúng là tác phẩm kiệt xuất nhất của Thượng Đế, cho nên muốn mê hoặc Mộ Niệm Thần quả thật là việc rất dễ.

“Không quan hệ, cùng lắm thì, tôi trực tiếp giết cô diệt khẩu.”

Khỏe môi anh ta giờ lên một tia nhàn nhạt, chỉ một câu nói nhưng hết lần này tới lần khác lại mang theo ý tứ hàm xúc vài phần vô tội, giờ tay nhấc chân tuyệt đối đều là hấp dẫn chí mạng.

Người này vì sao lại mê hoặc lòng người như thế.

Mộ Niệm Thần gượng cười hai tiếng, cô nghĩ trên đời này không có cấp trên nào có thể biến thái như Hoắc Cảnh Sâm, lại càng không có cấp trên nào có thể yêu nghiệt, biến thái qua được Hoắc Cảnh Sâm.

Nhận mệnh lệnh ngồi xuống ghế sofa, dựa, nữ nam kế chết tiệt, Hoắc Cảnh Sâm chết tiệt, cô chỉ là kẻ yếu chỉ có thể nhịn, lần thề thứ một trăm tám mươi, một ngày kia nhất định đối với anh ta tàn nhẫn gấp trăm ngàn lần.

Đọc văn kiện có phải không, đọc là chuyện của tôi, có thể phán đoán chính xác hay không là chuyện của anh ta, trời mới biết cô muốn nhìn thấy anh ta hoa mắt choáng váng, bộ dạng Mộ Niệm Thần tà ác bắt đầu đọc bằng cửu chương. ...

Sau nửa giờ, Mộ Niệm Thần mặt không đỏ tim không nhảy đem lưu loát nội dung mấy trăm chữ trong văn kiện trải qua hành trình được tóm tắt ngắn gọn, hơn nữa nội dung trọng điểm văn kiện này một chút cũng không đọc lên.

“Thành đông thổ địa dự án, giá trị mười triệu, Hoắc đại giám đốc xin hỏi muốn ký tên không?”

Hoắc Cảnh Sâm dựa người trên ghế sofa, bộ dạng giống như sắp ngủ, thật ra là đang nghe Niệm Thần tự thuật sau phút chốc mờ to hai tròng mắt:

“Một tiểu thư, trong đêm tối gió lớn vì sao lại tỏ vẻ gấp gáp như vậy, chẳng lẽ Mộ tiểu thư là muốn cùng tôi làm những chuyện khác?”

Mặt Mộ Niệm Thần đen lại, mà trên gương mặt thâm thúy của anh ta phác họa một ngọn lửa mập mờ.

Mộ Niệm Thần trực tiếp chết máy, hành hạ biến thái như thế một ngày, nhắm mắt lại nửa giờ lâu như thế nhưng lại không ngủ? Cấu tạo bên trong của anh ta bị hỏng rồi sao?

“Ha ha, giám đốc Hoắc nói đùa, chúng ta tiếp tục văn kiện vừa rồi, về thành đông thổ địa kế hoạch dự án là như vậy...”

Phần hận uống xong nửa ly nước, sau đó nghiêm túc đọc chậm từng chữ, từng câu trên nội dung văn kiện, cô là thịt cá, anh ta là dao thớt, anh trai dạy bảo như thế, cô nên ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ là tốt rồi.

Cho nên, Mộ Niệm Thần sáng suốt chọn đọc văn kiện, hơn là làm cho anh ta tốt cùng kiểm chế không được mà bị đem vào giường thì thật là thê thảm.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Wow, đen thùi 1

Editor: Sendyle

“Giám đốc, dự án đầu tư kịch truyền hình có cần chữ ký của anh hay không?”

Lại là một văn kiện đọc xong, Mộ Niệm Thần từ trong văn kiện ngẩng đầu lên, như cũ vẫn là vẻ mặt tê cứng, trời à, tốn hai giờ, thế nhưng mới xong được một nửa. Sự nghiệp của Hoắc Thị bận rộn như thế đến tột cùng là việc của Hoắc Cảnh Sâm chứ không phải là cô, sao cô lại đáng thương như thế.

Lông mày Hoắc Cảnh Sâm đột nhiên nhăn lại, trong đầu nhớ lại trước đó không lâu dự án đầu tư kịch truyền hình đã bị anh ta bác bỏ.

“Không ký, hơn nữa thông báo cho bộ phận nhân sự đem vị tổng thanh tra marketing sa thải.”

“Sao?”

Mộ Niệm Thần hoàn toàn không đem lời Hoắc Cảnh Sâm nghe lọt, ồ lên một tiếng nhưng lại không có đoạn sau.

Lông mày Hoắc Cảnh Sâm nhíu chặt hơn, lần nữa mở mắt ra, nhưng cảm giác ánh sáng trong phòng khách tối dần, theo ánh mắt Niệm Thần nhìn lại, mới phát hiện đèn đầu đèn treo chỉ còn một cái, ngoan cường phấn đấu.

“Giám đốc Hoắc, nhà anh xảy ra vấn đề.”

Mộ Niệm Thần sâu sắc tổng kết một câu như vậy, cho nên không phải là cô không giúp anh, mà là ông trời không muốn giúp, độ sáng hiện tại như thế xem văn kiện rất gian nan, cho nên cô mong muốn về nhà tắm một cái rồi ôm anh trai đi ngủ.

“Cho nên, tôi là có thể về nhà trước không?”

Cô yếu ớt hỏi một câu, trong giọng nói mang một chút mừng thầm.

“Mộ tiểu thư cô rất ghét cùng tôi đơn độc ở chung với tôi?”

Hoắc Cảnh Sâm dựa ở trên ghế sofa, dùng giọng điệu quái khí hỏi một câu như vậy.

Cả buổi tối Niệm Thần lúc này mới nhận ra được, anh ta đến tột cùng bây giờ mới phát hiện, nhưng thật sự chỉ đúng một phần, có thể nói phản ứng của anh ta quá chậm chạp chẳng.

Trong lòng nghĩ như vậy, miệng xác định vững chắc không thể nói như vậy, giống như lời anh ta vừa nói, đêm tối gió lớn, một chút không cẩn thận đắc tội

anh ta, cô không chừng có thể trực tiếp chịu thê thảm.

Nụ cười trên mặt Niệm Thần càng sáng rõ:

“Nào có, tôi sao có thể chán ghét người anh tuần giời giang như giám đốc Hoắc? Anh nghĩ nhiều rồi”.

Cô là đang nhớ nhưng con trai nhà mình.

“Rất tốt, nếu đã không ghét, chờ tôi đi sửa chữa chúng ta lại tiếp tục.” Thần sắc của Hoắc Cảnh Sâm nhàn nhạt, đang nói chuyện đã đứng dậy cầm công cụ đi sửa.

“...” Sửa? Có thể không hay là đem nhà đi đập phá.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Wow, đen thùi !

Editor: Sendyle

Năm phút đồng hồ sau, Hoắc Cảnh Sâm thần kỳ đem ra cái thang cùng một loạt dụng cụ, rồi sau đó đem đèn pin tới đưa vào tay Niệm Thần:

“Cô đem công tắc nguồn điện kéo xuống sau đó dùng đèn pin chiếu giúp tôi.”

Hoắc đại giám đốc vừa leo lên cái thang vừa phân phó như thế, chuẩn bị làm công việc sửa chữa điện. Bộ dạng làm cho người ta tin tưởng không nghi ngờ, cảm thấy việc sửa đèn này đối với anh ta mà nói không là gì cả.

Niệm Thần hít một hơi sâu, rồi sau đó chạy đến phòng khách chuẩn bị kéo công tắc nguồn điện xuống.

‘ lạch cạch – - ’

Sau đó trong phòng khách hoàn toàn vùi lấp vào trong bóng tối, Một Niệm Thần lúc này mới thông thả mở đèn pin cũng nguyên rủa người kia từ trên cái thang té xuống, sau đó làm cho bản thân bản thân bất toại

Một chút ánh sáng từ chiếc đèn pin của Niệm Thần lan tràn ra, phòng khách cũng khá lớn, đèn pin cũng không đủ sáng. Ánh sáng khẩn cấp truyền tới chỗ của Hoắc Cảnh Sâm mờ mờ không rõ hình ảnh, miễn cưỡng có thể thấy rõ một chút độ sáng.

Niệm Thần hoài nghi người bên kia đang nghiêm túc sửa hay rốt cuộc đang làm cái gì? Việc nấu cơm cũng có thể đem nhà thiêu hủy, làm sao có thể sửa được một chiếc đèn.

Mặc kệ ai tin hay không, dù sao cô không tin, tuyệt đối không tin!

“Giám đốc Hoắc, nếu không được thì nên đi xuống, không nên miễn cưỡng.”

Mười lăm phút sau, Một Niệm Thần đứng một bên cười trên nỗi đau của người khác.

“Một tiểu thư không phải là muốn đi lên xem thử?”

Âm thanh Hoắc Cảnh Sâm càng thêm u ám

Một Niệm Thần lắc lắc đầu, sau đó không dám thốt ra âm thanh nào, nói giỡn, cô đi lên tuyệt đối có thể đem chụp đèn kia hủy đi.

Sau nửa giờ, Hoắc Cảnh Sâm tuyên bố đã sửa xong, tay phủi tro bụi, về mặt tin tưởng mười phần:

“Một tiểu thư, hiện có thể kéo công tắc nguồn điện lên, khẳng định là ok.”

Vì muốn kiểm chứng hiệu quả, Niệm Thần cố ý đem đèn pin trên tay tắt đi, lúc này mới xoay người kéo công tắc nguồn điện.

Một giây đồng hồ đã qua – - trong phòng khách rất yên lặng, vẫn tối đen.

Hai giây đã qua – - trong phòng khách vẫn như cũ một mảnh tối đen.

Mười giây đồng hồ đã qua – - Hoắc tiên sinh trực tiếp xù lông:

“Mộ tiểu thư cô lại đùa dai, tôi yêu cầu cô nhanh kéo công tắc nguồn điện!”

Chuyện này đương nhiên bị Hoắc tiên sinh quy tội nguyên nhân đèn vẫn tối đen là do Một Niệm Thần không phối hợp.

“ok.”

Một Niệm Thần cũng không phản bác gì, cố ý đem công tắc nguồn điện trực tiếp kéo ba cái qua lại, ngay sau đó, trong phòng khách nổ bung, một hồi sau Hoắc Niệm Thần hoàn toàn không chú ý đến hình tượng cười hà hà.

“Ha ha ha – - “

Hoắc tiên sinh mặt âm hàn.

“Hoắc Cảnh Sâm, tôi nghĩ tôi một câu nói ở trên mạngHa ha ha – - “

“Nhìn thấy người trước, thế giới của tôi là u ám, đúng là nhìn thấy người sau – - “

Hoắc tiên sinh bắt đầu mong đợi, chỉ là trong lòng lại xẹt qua một dự cảm bất thường.

Quả nhiên – -

“Nhìn thấy người sau, Wow, đen thui !”

Mặt Hoắc tiên sinh trực tiếp tối lại, đen như bao công . .

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Cười đủ chưa?

Editor: Sendyle

Trong bóng tối Một Niệm Thần cười điên cuồng, làm cho người ta hoài nghi không biết người này có vấn đề gì về thần kinh hay không. Thì ra cũng có những thứ Hoắc Cảnh Sâm không làm được, chính là việc nhà ngu ngốc. Không, chính xác mà nói người này năng lực phá hoại hoàn toàn, sửa kỳ đà cản mũi người đem kỳ đà cản mũi gọng tẻ hơn. . .

“Mộ tiểu thư, cười đủ chưa?”

Đắc ý quên mất lí trí, Một Niệm Thần cười trên nỗi đau của người khác nhưng đồng thời không biết rằng tự mình đang rước họa vào thân.

Trong bóng đêm, Hoắc Cảnh Sâm mang theo vài phần nguy hiểm mặt giáp mặt đến gần cô, khoảng cách rất gần, do này giờ Một Niệm Thần chìm đắm trong thế giới của chính mình, hoàn toàn không kịp phản ứng, bước chân của người này đến gần mình từ lúc nào không hay biết.

Trong nháy mắt, tiếng cười im bật, trong bóng tối nụ cười của Một Niệm Thần tê cứng, trong lúc đó quần ma loạn vũ, cô cảm thấy thật sự chết tiệt, thật là bất cần như thế, cô như thế nào quên mất điều chỉnh chính mình không được chọc giận anh ta.

“Ha ha, giám đốc Hoắc, tôi nào dám cười anh, tôi là muốn nói đèn này như vậy là do tôi không có đem đèn pin chiếu tốt cho anh.”

Đang nói chuyện Một Niệm Thần cảm thấy chột dạ rút lại phía sau, dựa, lúc này không trốn còn đợi khi nào? Cô làm sao biết người này khi nào điên tiết lên làm ra chuyện gì với cô thì sao?

“Giám đốc, anh từ từ ở chỗ này bồi dưỡng tư tưởng, tôi đi về trước.”

Thoại âm rơi xuống mang theo tiếng ‘ ầm – - ’

Một tiếng, hắc, cô thật là ngu ngốc mà, chạy trốn cũng có thể trực tiếp đụng vào tường, điều này cũng rất hiển nhiên, vì lúc đó Một Niệm Thần đang chột dạ.

“Mộ tiểu thư đây là đang yêu thương nhưng nhớ tôi sao?”

Cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, cánh tay dài của Hoắc Cảnh Sâm nhấc lên, hai tay chống ở trên vách tường, hai tay vòng ra đúng lúc đem Một Niệm Thần vòng ở trong đó.

Niệm Thần cảm thấy khắp nơi đều tràn đầy hơi thở của Hoắc Cảnh Sâm, rõ ràng không gian không lớn, nhưng lại không có chỗ nào đào thoát, tên đàn ông chết tiệt, vì sao tất đền cũng có thể mất hồn như vậy?

Yêu thương nhưng nhớ? Hợp ý? Dưa, chúa Jesus biết rõ, cô hiện tại chỉ nghĩ muốn làm cho người này trực tiếp bẻ đầu, sau đó rời đi, đương nhiên, trước khi đi nếu có thể còn muốn để lại trên người anh ta vài cái dấu.

Nhưng, trong thế giới của Một Niệm Thần mong muốn là vậy, thực tế vĩnh viễn không có khả năng xảy ra. Đối mặt với cái sinh vật giống đực Hoắc Cảnh Sâm này, mặt cô cứng tiếp tục cường đại nở nụ cười khuyên thành:

“hey, giám đốc Hoắc, anh chỉ cần một tay là có thể nắm bắt cứ người giữ phụ nữ nào, lúc này thực quá ủy khuất cho anh rồi.”

Mộ Niệm Thần khóc không ra nước mắt, tự hủy hình tượng mình được chưa? Dù sao bất cứ giá nào vào lúc không gian nơi này đen như mực, lại không có người thứ ba, phải tìm cách để có thể tồn tại, nếu không cô nhất định bị giết diệt khẩu!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Một mực tốt

Ads Editor: Sendyle

Trong bóng tối, phút chốc Hoắc Cảnh Sâm mở đèn pin, thứ ánh sáng ấy được tản ra, bao phủ hình ảnh mờ lung của hai người lúc này đây đang cực kỳ mờ hồ rồi lại chìm trong màu đen của bóng tối về đêm.

Niệm Thần rõ ràng trông thấy một bàn tay của Hoắc Cảnh Sâm rời vách tường, rất sắc rất cường đại ở trước ngực cô một hồi vẽ phác thảo, làm ra tư thế nắm quyền.

‘Tặc tặc’

Sau đó không khí rơi vào trầm mặc, Niệm Thần chống đỡ ở trên vách tường, sống lưng lạnh buốt, hết lần này tới lần khác không khí này làm cho mặt cô đỏ ửng. Mộ Niệm Thần ngồi chồm hóm ở góc tường hát ‘tối huyền dân tộc phong’ xúc động thâm nhũ, cái gì đều được, chỉ cần không đối mặt với Hoắc Cảnh Sâm là được.

Nháy mắt tiếp theo, bên tai chợt nóng lên, Mộ Niệm Thần còn chưa kịp phản ứng, cả người Hoắc Cảnh Sâm ghé vào lỗ tai của cô, hơi thở ấm áp phun vào vành tai nhạy cảm, ngay sau đó tiếng nói đặc biệt từ tính của người này vang lên.

“Người đàn ông như tôi tự nhiên biết cái gì nên nắm giữ.”

Niệm Thần theo bản năng nuốt nước miếng, không phải là bởi vì Hoắc Cảnh Sâm mập mờ đến cực điểm, mấu chốt là trên người anh ta cảm nhận được bùng khí phách cường đại, cô sắp giữ không được, vạn nhất thủ tính bùng phát, đem cô trực tiếp bỏ nhào thật thê thảm vô cùng.

“Hoắc tiên sinh, anh đã nói chờ tôi yêu anh trước, sau đó chúng ta mới làm việc kia.”

Dưới tình thế cấp bách người phụ nữ này trực tiếp khơi lại ý định ban đầu mà anh ta từng nói.

“Ha ha, Mộ tiểu thư, chẳng lẽ cô không biết là vào những lúc đêm tối gió lớn này người ta phải làm những gì mới thích hợp sao? Lại nói ân ái ái, chưa từng làm qua, ở đâu ra yêu?”

Ý tứ của anh ta là bộ dạng cô như vậy, anh ta vốn là chẳng thèm ngó tới, chỉ là ngẫu nhiên, tất cả đều do đêm tối gió lớn, không đùa giỡn một chút, chẳng lẽ lúc này lại xem bút sáp sao?

“...”

Hoắc Cảnh Sâm anh sao có thể xem thường người khác đến như thế kia chứ.

“Nếu không chúng ta trước tâm sự, này đêm tối gió lớn, anh không biết là thích hợp bồi dưỡng tình cảm sâu đậm hơn sao?”

Một Niệm Thần tiếp tục giả vờ chết, dù cho ở vào tình huống bất lợi cũng cố gắng chống đỡ không muốn buông tay đầu hàng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Công thành chiếm đất

Editor: Sendyle

Dưới ánh đèn mờ, Hoắc Cảnh Sâm tựa đầu trên bờ vai của Một Niệm Thần, hai tay tự nhiên rủ xuống hai bên hông của cô. Động tác vô cùng đơn giản, hoàn toàn đem sức nặng của bản thân đặt ở trên người Niệm Thần, môi mỏng rất gần vành tai của cô, lúc nói chuyện khẽ trương khẽ hợp, da thịt chạm da thịt, bóng đêm ấm lên, hơi thở mập mờ đến mức muốn nổ tung.

“Bồi dưỡng tình cảm sâu đậm? Tốt, tôi hiểu.”

Đang nói chuyện Hoắc Cảnh Sâm đột nhiên đem đầu mình chôn vào bả vai cô, bóng tối che mất góc nhìn, thế cho nên Một Niệm Thần không nhìn thấy khóe miệng của anh ta cười vui vẻ rất tà mị.

Sắc lang ăn thịt người trước tiên đều có vẻ mặt này.

Niệm Thần cảm giác bả vai chột nhẹ, trong nháy mắt cả trái tim đều buông lỏng ra, người này coi như có chút lương tâm. Đương nhiên Niệm Thần cũng cảm thấy kì lạ người này thật muốn buổi tối hôm nay kết thúc như vậy sao, thật không giống với Hoắc Cảnh Sâm chút nào. Hoặc là anh ta thật muốn bồi dưỡng tình cảm, bất quá vẫn là cảm thấy cô vừa thoát một kiếp, cả người Một Niệm Thần cảm thấy yên tâm phần nào.

Ba giây, cũng đủ làm cho người ta cảm thấy suy nghĩ mơ màng vô hạn. Khi Niệm Thần há hốc mồm chuẩn bị nói thêm điều gì, thân thể Hoắc Cảnh Sâm nghiêng về phía trước, môi mỏng lạnh buốt trực tiếp khắc ở trên đôi môi mềm mại của Niệm Thần, trực tiếp dán sát, thậm chí bởi vì động tác mở miệng vừa rồi của Một Niệm Thần, trực tiếp công thành chiếm đất, đánh tiến vài bố lót bên trong, Một Niệm Thần cảm thấy ngu ngơ, mặt hồng, tim đập càng ngày càng nhanh.

Hoặc là, ba giây vừa rồi kia, Hoắc Cảnh Sâm đang chờ đợi thời cơ, không cần tốn nhiều sức, một nụ hôn triền miên ý tứ hàm xúc mui phàn, tuyệt đối đủ làm cô trầm luân trong đó.

Nụ hôn đầy bá đạo, triền miên phong thái công thành chiếm đất, vào đêm tối gió lớn đẩy lên một cao trào nhỏ chuẩn bị cho một đợt cao trào cuồng nhiệt sắp tới.

‘ Đồng – - ’

Ánh sáng hiện ra, đầu óc Một Niệm Thần đang vận hành trong nháy mắt bùng tỉnh, cảm xúc toàn thân giống như hoàn toàn tập trung vào chỗ dán sát trên môi của hai người, duy nhất còn lại suy nghĩ trong đầu chính là môi đàn ông cũng có thể mềm mại như vậy sao?

Đôi mắt ngu ngơ nháy hai cái, khoảng cách tiếp xúc quá gần, làm cho người ta không tự giác hãm sâu vào trong đôi mắt thâm thúy màu đen ấy, triền miên không ngừng, cái loại cảm giác này, thật giống như trong nháy mắt bị đoạt hô hấp, muốn ngừng mà ngừng không được!

Buổi tối này sao lại có cảm giác quý dị như vậy? Cô giống như một con thiêu thân đâm vào biển lửa, không có lối thoát.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Bàn tay mất trật tự

Editor: Sendyle

Không thể không nói Hoắc Cảnh Sâm trời sinh bản tính yêu nghiệt mê hoặc người, khôn khéo như anh ta như thế nào không thể nhìn không nhìn ra Mộ Niệm Thần lúc này căn bản đang rất lúng túng, một bàn tay của anh ta đang làm chuyện xấu ở phần eo nhạy cảm của cô một hồi, không có dùng lực đạo véo nhẹ.

Thân thể của Mộ Niệm Thần cứng ngắc, nhưng, phía sau anh ta ở trên đôi môi cô mất trật tự một hồi gặm cắn.

Dục hỏa càng đốt càng to hơn, khi Mộ Niệm Thần còn đắm chìm dây dưa triền miên ở trên môi hai người, trong nháy mắt cảm giác phần eo bắt đầu lạnh buốt, mà đường vân nội y đen trắng của cô trực tiếp bị trêu chọc đi lên.

Đúng như lời Hoắc Cảnh Sâm, bầu ngực mềm mại của Mộ Niệm Thần nằm gọn trong lòng bàn tay anh ta, chỉ cần một tay cũng đủ nắm giữ.

Mộ Niệm Thần cảm giác trong ngoài sắp không đỡ nổi, lúc đó, hai tầng lửa và băng cảm thụ người bình thường khó có thể giữ, Mộ Niệm Thần đem chuyện trước mắt quy tội cho người này hơi thô yêu nghiệt quá nặng.

Hoắc Cảnh Sâm hôn từ đôi môi của cô một đường đi xuống, cằm, cổ, xương quai xanh, ngay sau đó dừng lại trước ngực mềm mại của cô, tóm lại trên thân thể cô, chỉ cần có thể lưu lại chút ít ấn ký của anh ta, một chút cũng không buông tha.

Dưới ngọn đèn mờ nhạt mập mờ, Niệm Thần vô ý thức giãy giụa nhưng bị hai tay của Hoắc Cảnh Sâm nắm gọn đến đỉnh đầu, rồi sau đó kim ở trên tường.

Không thể động đậy, người này thật biết trêu chọc nơi nhạy cảm của cô, Niệm Thần cắn chặt đôi môi, kiên quyết không để tiếng rên rỉ xấu hổ từ khóe môi tràn ra, cô sắp điên mất rồi, lần trước tiếp xúc cũng đã sinh ra một đôi sinh đôi đáng yêu. Lúc đó thân thể Niệm Thần vẫn nhạy cảm dị thường, kinh nghiệm nam nữ hoan ái đối với cô mà nói cũng chỉ giới hạn vào nhiều năm trước nhìn lên trong phim người lớn, hoặc cũng chỉ có vào cái đêm triền miên sáu năm trước.

Nhìn biểu hiện của Mộ Niệm Thần, người dày dặn kinh nghiệm như Hoắc Cảnh Sâm đương nhiên nhận thức rõ tiểu nha đầu này ở trong mắt anh ta giống như tình yêu đầu tiên, muốn chế phục có chuyện này tương đối dễ dàng.

Tăng thêm độ gặm cắn lúc mạnh lúc yếu, càng đùa dai cắn trước ngực cô đỏ bừng.

“Ách – - “

Quả nhiên, ý chí còn sót lại của Mộ Niệm Thần không thể không chế được phòng tuyến, thấp giọng ngâm xướng, càng làm cho không khí trước mắt vô cùng mập mờ.

Đợi đến khi Niệm Thần lần nữa phục hồi tinh thần lúc này cô đã bị Hoắc Cảnh Sâm đè ở trên ghế sofa.

Ánh sáng đèn pin càng lúc càng yếu, nhưng trên ghế sa lon đang dấy lên dục hỏa, trước mặt chuẩn bị cho cao trào sắp hoàn toàn bộc phát.

Có người cho rằng, một người như Hoắc Cảnh Sâm nhất định sẽ đem Mộ Niệm Thần đè dưới thân sau nhất định sẽ có một hồi oanh oanh liệt liệt trên sofa?

Cũng có người cho cảnh tượng tiếp theo sẽ bị một ai đó cắt ngang giống như tình tiết trên phim truyền hình, nhưng sẽ không phát sinh trên thực tế hằng ngày? Có người lại nói là đó là ý tưởng của người viết kịch bản nhằm tạo sự hứng thú tò mò cho người xem.

Được rồi, chuyện phát sinh kế tiếp cũng chỉ có chúa Jesus chỉ có ông mới biết được chuyện gì đang xảy ra...

Lúc đó, điện thoại trong phòng khách vang lên, cắt đứt tiết mục mập mờ, mà Hoắc Cảnh Sâm biết rõ điện thoại nhà mình số người biết chỉ giới hạn, chắc là có vấn đề lớn họ mới gọi điện thoại cho anh ta. Đúng là, trước mắt cảm thấy rất khó chịu, anh ta một thân hòa ai tới dập giúp đây?

Hoắc Cảnh Sâm đưa tay cầm lấy máy điện thoại cách đó không xa, bản năng muốn trực tiếp quăng vào tường, chỉ là vừa nhìn sơ qua dây số quen thuộc, chau mày, phút chốc đứng dậy, rồi sau đó ấn phím tiếp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Dị ứng hải sản

Ads Editor: Sendyle

Chuyện đối với Hoắc Cảnh Sâm mà nói có lẽ thật sự rất gấp, lúc đó, suýt nữa cầm giữ không được. Mắt Niệm Thần thấy Hoắc Cảnh Sâm từ trên người cô đứng lên, bỏ lại điện thoại, nhặt y phục ném khắp nơi, sau khi mặc vào vội vàng cầm điện thoại di động cùng chìa khóa xe nhanh chân đi ra ngoài.

Đến khi âm thanh bên tai truyền ra tiếng cửa chính khép kín cùng với âm thanh khởi động xe đang tăng ga khẩn cấp, đợi đến khắp mọi nơi hoàn toàn an tĩnh lại, Niệm Thần lúc này mới giật giật người cứng ngắc ngồi dậy.

Chuyện hết thảy vừa rồi bị chen chúc dưới thân thể anh ta, chiếm đắm trong nhu tình của anh ta, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, chẳng biết tại sao đáy lòng lại nảy sinh ra cảm giác mất mát. Không biết vì nguyên nhân gì, lại đích đích xác xác cùng người đàn ông này có quan hệ, cuối cùng đối với người đàn ông này mà nói, trong lòng anh ta cô một chút vị trí cũng không có. Sáu năm trước anh ta cũng đã nói, cô không xứng.

Đến tột cùng đem cô trở thành cái gì?

Giống như sáu năm trước chẳng lẽ cô cũng chỉ dụng cụ để anh ta phát tiết? Cứ coi như vì con trai khác của cô mà phụng bồi anh ta vậy.

Khi Hoắc Cảnh Sâm tới bệnh viện thì Sở Vận Nhi đã bị đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, lúc này nhìn thấy mặt quần gia biến sắc đang vội vã chạy tới. Cả người Hoắc Cảnh Sâm càng rung động, run lấy bầy đứng lên.

“Làm sao lại bị dị ứng hải sản? Các người chẳng lẽ không biết cô ấy chỉ cần vừa đụng vào hải sản nếu phát hiện trễ có thể sẽ trực tiếp mất mạng ngay hay sao? Cuối cùng chuyện này là như thế nào?”

Nhìn xuyên qua cửa kiếng nhìn thấy tình trạng trầm trọng của cô gái bên trong, bị các dụng cụ vây quanh trong lòng nói không nên lời là cảm giác gì. Lòng may Hoắc Cảnh Sâm nín chặt, trong mắt lập tức nổi lên ánh nhìn thâm thúy lạnh lẽo.

Quần gia chỉ cao hơn một thước bảy, đứng ở trước mặt Hoắc Cảnh Sâm có vẻ rất thấp bé, lúc này ông ta lại cúi đầu, thân thể có chút run rẩy. Nhiều năm nay Hoắc tiên sinh giao cho ông ta nhiệm vụ chính là phải đặc biệt chăm sóc kỹ lưỡng Vận nhi tiểu thư, nhưng hôm nay...

“Hôm nay... Vận nhi tiểu thư nói là ngài... Ngài nhất định sẽ trở lại ăn cơm tối, kêu phòng bếp chuẩn bị súp hải sản mà ngài thích nhất. Chờ mãi cho đến trời tối ngài cũng chưa có trở về, lúc ăn cơm tối cô đem người làm đuổi ra nhà hàng, sau đó hình như là bởi vì lầm súp hải sản cho nên mới xuất hiện tình huống như thế, cũng may... Cũng may phát hiện kịp thời.”

Chuyện lớn như vậy quần gia muốn trốn tránh trách nhiệm là không thể, cho nên ông cố gắng giảm hình phạt đến mức thấp nhất, trời mới biết bắt đầu từ nhỏ Hoắc tiên sinh đã quan tâm đến Vận nhi tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Bực bội

Editor: Sendyle

“Cũng may phát hiện kịp thời? Quần gia nếu như cái ông gọi là phát hiện kịp thời chính là tình huống trước mắt, như vậy tôi cho ông biết, bắt đầu từ hôm nay ông có thể thu dọn đồ đạc đi.”

Giọng nói của Hoắc Cảnh Sâm ngược lại rất bình tĩnh, anh ta tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện không may xuất hiện trên người Sở Vận Nhi lần nữa.

Anh ta đau lòng vì tiểu cô nương từ nhỏ ở phía sau anh ta dịu dàng gọi anh Hoắc, có lẽ vì thân tình quanh anh ta đều lãnh đạm, anh ta thật đã đem tiểu nha đầu này trở thành thân tình duy nhất của mình. Người làm anh như anh ta không cho phép bất cứ điều sai lầm nào sẽ xảy ra với đứa em của mình, dù là chính bản thân anh ta tuyệt đối cũng không được.

“Hoắc tiên sinh...”

Về mặt của quần gia kinh ngạc ngẩng đầu lên, anh ta cho rằng chuyện sẽ không đến mức nghiêm trọng như vậy, dù sao thù lao Hoắc Cảnh Sâm cho ông ta tới nay đều rất cao, ông ta không cam lòng mất đi như vậy.

Nhưng đây có phải là công việc tốt? Hiện tại ông ta chứng kiến ánh mắt của Hoắc Cảnh Sâm giống như sắp có mưa gió nổi lên làm người ta rét run, cúi đầu xuống, tiền cùng sinh mệnh nếu phải chọn ông ta chỉ có thể lựa chọn sinh mệnh của mình sau này.

“Tốt, cảm ơn Hoắc tiên sinh bỏ qua cho tôi.” Đi theo sau Hoắc Cảnh Sâm nhiều năm như vậy ông ta tự nhiên biết rõ người đàn ông này không chỉ là giám đốc Hoắc Thị đơn giản như vậy, cho nên căn bản không có dũng khí đối nghịch với anh ta.

Trong hành lang bỗng trở nên yên lặng dị thường, đứng ở phía xa bác sĩ y tá mắt thấy Hoắc Cảnh Sâm cùng quản gia nói chuyện, thức thời đứng ở đó không dám tiến lên.

Hoắc Cảnh Sâm ngồi dựa vào hàng ghế nghỉ ngơi, hai đầu lông mày chau lại vì một mối, đã nhiều năm như vậy, tiểu nha đầu kia đối với anh ta là tình cảm gì, anh ta sao lại không biết?

Chỉ là anh ta chỉ coi cô như em gái, chưa từng có ý nghĩ tiếp nhận tình cảm của cô, cho nên gần đây giữa hai người mới có một chút bất hòa, có lẽ vì vậy làm cho cô cảm thấy thương tâm.

Lại nói anh ta hiện tại đã là cha của một đứa trẻ, đáy lòng chỉ có một cảm giác tội lỗi trầm trọng, tuy vậy anh ta cũng không thuyết phục được bản thân có thể tiếp nhận tình cảm này.

Đang suy nghĩ lại nghĩ đến người phụ nữ vừa rồi bị chính anh bỏ ở nhà, lúc này mới móc điện thoại bấm số điện thoại nhà nhưng điện thoại vang lên nửa ngày cũng không còn người bắt, lại gọi điện thoại di động cho cô lúc này lại ở trạng thái tắt máy.

Đáy lòng nảy sinh ra cảm giác bức bối, đáng ghét!

Vòng khói tự ngón tay thon dài từ từ bay lên, Hoắc Cảnh Sâm đem quy định bệnh viện không thể hút thuốc bỏ qua phải hoàn toàn.

Bình thường rất hiếm khi thấy anh ta hút thuốc, nhất là sau khi có con trai anh ta không còn hút nữa, chỉ là thời gian gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, nhiều đến mức làm anh ta không thể không dùng đến phương thức như thế này để xoa dịu những cảm giác từ đáy lòng mình.

Sau khi hút một điếu thuốc, phút chốc anh ta đứng lên, từ chỗ bác sĩ biết được Sở Vận Nhi đã không có chuyện gì, dặn họ không nên nói cho cô biết anh ta đã tới, bước vào thang máy ở cuối hành lang rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Rời nhà trốn đi

Editor: Sendyle

Lúc Mộ Niệm Thần ra khỏi nhà Hoắc Cảnh Sâm trên trời mưa nhỏ từng giọt tí tách, mang theo cảm giác tê lương trong lòng.

Hơn nữa ở chỗ này căn bản không thích hợp với thân phận của Mộ Niệm Thần, đại khái đây là khu nhà dành cho những người sang trọng giàu có, cô đứng ở ven đường đợi hơn một giờ mới có một chiếc xe chạy tới.

Trên đường về ghé ngang qua siêu thị mua nhiều đồ ăn vặt cho con trai bảo bối nhà mình mà bình thường nhóc rất thích ăn, sau đó mới nhanh chóng trở về nhà.

Dọc theo đường đi tâm tình Mộ Niệm Thần thật không tốt, trong lòng cô hiểu rõ cô đang xem thường chính mình, bình phục sau một thời gian thế nhưng hiện tại lại bị cùng một người đàn ông gây tổn thương nhiều như vậy.

Hơn nữa lúc gao sóng lần nữa sắp nấu thành com chính mình lại bị người ta ném qua một bên một lần nữa, nghĩ tới nghĩ lui cảm giác mình là người có đầu óc không bình thường, đã có kinh nghiệm một lần vậy mà lại một lần để bản thân tái phạm.

Vốn cho là vừa vào cửa nhà có thể ôm bộ dạng nhỏ nhắn con trai bảo bối vào trong ngực, thế nhưng lúc mở cửa lại là không khí hắc ám, hiển nhiên cho thấy anh bạn nhỏ Tây Hân đến giờ này vẫn chưa về.

Xi, tiểu tử thú vị càng ngày càng không ngoan, cái gì không học hết lần này tới lần khác càng lúc càng giống cha nhóc như thế.

Bỏ lại đồ, đưa tay khóa cửa, căn phòng tuy không lớn nhưng giờ phút này có chút trống trải, thả lỏng toàn thân mà ngã nằm trên ghế sofa mềm mại, lúc này thoáng nhìn thấy một phong thư trên bàn.

Phong thư màu trắng là của con trai của mình để lại, sáu chữ non nót thật to của một đứa trẻ, ‘con rời nhà đi ra ngoài’.

Khỏe miệng Niệm Thần run rẩy, tiểu tử thúi này dám bỏ nhà ra đi? Thật hư! Cha của nhóc cũng không kiêu ngạo đến như vậy!

Không ngoài khả năng, anh bạn nhỏ Mộ Tây Hàn là bị lừa bán, Niệm Thần suy nghĩ đến khả năng này nhưng suy nghĩ một hồi có chút tin tưởng khả năng này sẽ xảy ra. Tiểu tử này càng ngày càng không đáng yêu, người ta nói dăm ba câu cho cây kẹo que cái gì cũng sẽ đem ruột bỏ ra.

Nếu như cô đoán không sai bọn họ tuyệt đối lừa bán con trai mình đi làm việc kiếm tiền, thật đáng sợ, vì sao con trai cô lại gặp phải chuyện như thế?

Rất bình thường Mộ Niệm Thần coi con trai gian xảo nhà mình là một cậu nhóc thuần khiết vì cô đối với con trai mình quá tin nhiệm, vì thường xuyên đem nhóc ra làm bia đỡ đạn nên thế.

Ít nhất lúc đó đối với nội dung bức thư kia cô cũng tin tưởng không nghi ngờ, Mộ Niệm Thần cũng không biết con trai mình đến sân bay làm gì nhưng nghe nhóc gọi điện thoại báo là đang trên máy bay qua Italy.

Về phần nguyên nhân vì sao cậu làm vậy, rất đơn giản vì anh bạn nhỏ Tây Hàn nghe nói có người ở Italy sẽ động thủ đối với cha nhà mình, không nói hai lời quyết định như vậy.

Chủ yếu nhất vẫn là cậu nhận được tin tức em trai sinh đôi chưa gặp mặt đang ở Italy gây sóng gió, phá hư vài vụ làm ăn trọng yếu của ‘mẹ’.

Thật ra người làm anh như cậu ta ngược lại muốn nhìn xem cậu em trai sinh đôi chưa từng gặp mặt kia có đủ tư cách trở thành anh em của cậu hay không mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Ngây ngây ngô ngô

Ads Editor: Sendyle

Thoáng chốc, Niệm Thần tỉnh lại đã là chuyện của ngày hôm sau, cảm giác không có con trai mình mỗi sáng sớm liệu mạng gọi cô rời giường. Hoàn toàn không thích ứng được với không khí vô cùng yên lặng như vậy.

Phần hận sửa sang lại tất cả mọi thứ, sau một đêm suy nghĩ cô quyết định ngày hôm nay sẽ gọi đơn từ chức, sau đó cũng đi theo con trai mình đến London.

Chẳng qua là khi Niệm Thần vào phòng làm việc lại cảm thấy không khí ngày hôm nay không đúng với ngày thường, tựa như thiếu không khí năng động của mọi ngày.

Lúc bình thường sẽ nhìn thấy thư ký riêng của Hoắc Cảnh Sâm nghiêm nghiêm túc túc xuất hiện trước tiên, hôm nay chẳng những không có ngồi nghiêm chỉnh chờ giám đốc đến mà không khí lúc này thật nhẹ nhàng làm người ta nghi ngờ. Theo bản năng Niệm Thần cảm giác mình nhất định là đi nhầm phòng làm việc.

Lại có suy nghĩ khác không biết Hoắc Cảnh Sâm cùng thư ký mới tới đang làm gì, đừng nói là đã đi đâu đó công tác?

Cô thuyết phục chính mình phải bình tĩnh, dù cho lúc này vô cùng cao hứng cũng không thể biểu hiện ở trên mặt, cô không phải là loại người cười trên nỗi đau của người khác...

Quả nhiên Hoắc Cảnh Sâm không có ở đây, khi cô nhìn xuyên qua cửa kiếng trong phòng làm việc to như vậy lại không có ai, yên lặng, không giống như ngày thường vừa ngẩng đầu có thể nhìn thấy nụ cười yêu nghiệt trên khuôn mặt của ai đó.

Ngây ngây ngô ngô cả ngày, đợi đến lúc tan việc Niệm Thần đã ngủ được một giấc cảm giác mình không bỏ dậy nổi.

Thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan tầm, được rồi, cô nghĩ lúc này không đối mặt với Hoắc Cảnh Sâm tương đối tốt, chuyện từ chức hay không chờ người kia sau khi trở lại hãy nói, dù sao cô cùng Hoắc Cảnh Sâm còn có rất nhiều chuyện riêng cần giải quyết.

Nhưng Niệm Thần nhất định không thể tưởng được vào thời khắc này khi cô cho rằng mình đã vượt qua được một trở ngại lớn trong ngày, nhưng lại không biết tai nạn lớn nhất lại chờ cô sau khi tan việc.

Lúc đó bộ dạng Niệm Thần trên mặt chưa có tỉnh ngủ, chuông tan tầm vang lên cô liền ra khỏi công ty, từng bước chân có chút phù phiếm, lúc này cô đang suy sâu tính kỹ chuẩn bị tùy tiện ăn cái gì đó sau về nhà mới ngủ một giấc thật dài.

Chỉ là lúc mới ra cửa chính Hoắc Thị tầm mắt chú ý tới chiếc xe màu đen Porsche sắc tuyền không xa, nguyên nhân chú ý, cô nhớ rõ Hoắc Cảnh Sâm hình như cũng có một chiếc như vậy, chứ không phải là người này biết rõ cô cả ngày lười sau đó đến trừng trị?

Cảm thấy rất có khả năng, Mộ Niệm Thần chuẩn bị dùng thị lực 1.5 của mình nhìn bảng số xe rõ ràng, cửa xe đi ra là ông tác phong nhanh nhẹn của một người đàn ông. Người mà cô hận tận xương tủy, khốc miệng Mộ Niệm Thần run rẩy, xoay người quay lưng chuẩn bị đi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Người qua đường xa lạ

Editor: Sendyle

Là ai làm cho Mộ Niệm Thần căm thù đến tận xương tủy?

Chỉ dùng hai chữ, ‘phản bội’!

Nói tóm lại cô có thể phản bội những người khác, nhưng những ai phản bội cô, trực tiếp sẽ được ghi vào sổ đen, anh chàng hot boy của tiểu Thanh ngày ấy, hay là giám đốc yêu nghiệt nặng khẩu vị của cô. Thế giới lớn như vậy không thiếu những tên đàn ông háo sắc.

Mà người đàn ông kia, hot boy của tiểu Thanh sáu năm trước hôm nay đã trở thành người đàn ông yêu nghiệt Porsche. Đối với Niệm Thần mà nói, người nợ vì vinh hoa phú quý nịnh nọt đã phản bội tình cảm bọn họTrí nhớ có thể mơ hồ, nhưng lúc ấy hình ảnh anh ta cùng Mộ Vũ Tây bên nhau, cô không thể quên được đến tận bây giờ khi nhớ tới ánh mắt anh ta ngày ấy làm cho cô vẫn còn cảm giác chua xót.

Tình cảm thanh mai trúc mã bao nhiêu năm thế nhưng lại không bằng những vật chất hấp dẫn mà Mộ Vũ Tây cho anh ta. Lúc đó cô không thể quên được vẻ mặt tươi cười của Mộ Vũ Tây nhìn về phía cô.

Cô cúi thấp đầu nhìn về phía người đàn ông bộ dạng không yên chuẩn bị trốn tránh, chỉ là không cẩn thận đụng phải một người đi đường, Niệm Thần không khống chế được té ngã trên đất. Người bị đụng phải cũng cảm thấy buồn bực, hung hăng cho Niệm Thần một cái liếc mắt sau nghênh ngang rời đi.

Mất cá chân bị đau, Niệm Thần cau mày muốn đứng lên mới phát hiện căn bản không có chút sức lực.

Một giây sau một đôi bàn tay mạnh mẽ đỡ cô dậy, buông lỏng người miễn cưỡng đứng lên, thấy rõ người lúc này đang đứng cạnh cô với khoảng cách rất gần. ... về mặt Niệm Thần như gặp quỷ, đưa tay muốn đem bàn tay kia đẩy ra. Người đàn ông sáu năm không gặp, bộ dạng anh ta vẫn nhả nhận như cũ, làm như chuyện phản bội cô sáu năm trước đối với anh ta hoàn toàn không có quan hệ.

Trong lòng Niệm Thần càng nổi giận, tăng thêm lực giãy giụa trên cánh tay, miễn cưỡng một chân đứng trên mặt đất:

“Cố Minh Thâm, bây giờ anh đã trở thành người sang trọng quyền quý không nên đến gần tôi như thế?”

Trên mặt Mộ Niệm Thần vẫn duy trì nụ cười tê cứng, âm lượng không có chút không chế, dù sao người này da mặt rất dày cô cần gì phải nể mặt anh ta?

Ngược lại, bộ dạng Cố Minh Thâm lúc này nóng không nóng lạnh không lạnh, hai tay vẫn như cũ duy trì tư thế cứng ngắc, chau mày, nhìn Niệm Thần toàn thân cảm thấy đau nhói:

“Niệm Thần, đừng làm rộn, anh trước đưa em đi bệnh viện.”

Anh ta đứng yên tại chỗ, ánh sáng nhàn nhạt bao phủ quanh thân anh ta giống một thiên thần tôn quý, hơn nữa thân phận anh ta hôm nay là tổng kinh lý Mộ thị, mọi cử chỉ tự nhiên có thể thu hút hơn phân nửa ánh mắt của mọi người.

Đương nhiên, ngoại trừ Niệm Thần.

Mơ tưởng, anh ta quả thật đã từng có vị trí rất quan trọng trong lòng cô nhưng hôm nay Cố Minh Thâm đối với cô mà nói hoàn toàn chỉ là người qua đường xa lạ, không hơn.

Chương 65: Cố Minh Thâm

Editor: Sendyle

Hiện tại đối với Mộ Niệm Thần mà nói từ ‘mối tình đầu’ là gì cô hoàn toàn không biết mà ngay cả trong tự điển cũng không hề tồn tại danh từ này, cho nên cái gì mà người yêu đầu tiên, bây giờ người này đối với cô mà nói chẳng có quan hệ.

Nhưng vừa vặn lúc này tình trạng của cô cũng rất thảm, đôi lại có lái xe miễn phí không nên uống phí, Mộ Niệm Thần lần nữa bày ra nụ cười tê cứng trong lòng đang tính toán:

“Tốt, làm phiền anh trước mang tôi đến bệnh viện.”

Nhưng Cố Minh Thâm cho rằng Mộ Niệm Thần hoàn toàn đối với anh ta dư tình chưa dứt, ít nhất giữa bọn họ vẫn còn có khả năng cứu vãng.

Khỏe môi gương cao nụ cười, giống như thời học sinh mười bảy tuổi, cô rất thích chính là nụ cười này. Nhưng hôm nay thì khác, chuyện phát sinh sáu năm trước hết thảy là do anh ta tàn nhẫn tổn thương cô, cô cảm thấy đáng buồn cực độ, dựa vào cái gì sau khi phát sinh nhiều chuyện như vậy người đàn ông này còn có thể có được nụ cười như vậy?

Hoàn nỷ ôm công chúa, khỏe miệng Niệm Thần khẽ run, nếu như bị Hoắc Cảnh Sâm nhìn thấy anh ta có cho rằng cô không biết tự ái chăng? Trong nháy mắt bên tai truyền đến là tiếng nghị luận. Hai mắt Niệm Thần tròn ngược, té thành ra như vậy chẳng lẽ muốn cô bỏ đến bệnh viện? Nhưng cũng không giải thích được bắt đầu câu chuyện này ngàn vạn lần đừng truyền đến tai Hoắc Cảnh Sâm.

Chỉ là trọ chân, bôi chút ít thuốc mỡ về nhà ngủ một giấc là khỏi hẳn.

Ra khỏi bệnh viện Niệm Thần kiên quyết không để cho Cố Minh Thâm lại ôm cô, khắp khiêng từ cửa chính đi.

“Cảm ơn anh đưa tôi đến bệnh viện, tôi tự trở về là được rồi.”

Mấu chốt nhất chính là không muốn nhìn về mặt đạo mạo của tên đàn ông này làm cho cô cảm thấy mình thật ngay thơ và ngu ngốc. Sáu năm trước mắt của cô sao lại kém như thế? Đầu tiên là toàn tâm yêu tên quỷ quân tử này, lại còn bị Hoắc Cảnh Sâm tên ngựa đực đưa lên giường? Tuyệt đối thật giống nội dung của một vở kịch kinh điển.

Mây đẹp của Cố Minh Thâm lần nữa nhả lại, tựa hồ anh ta hôm nay không còn kiên nhẫn như thời học sinh, đưa tay níu cánh tay Niệm Thần trầm mặc cuối cùng nhìn không được bùng phát:

“Mộ Niệm Thần, anh cảm thấy chúng ta cần ngồi xuống nói chuyện một chút, về sáu năm trước...”

“Dừng lại dừng lại! Muốn cùng tôi nói chuyện phiếm có thể, nhưng anh nên thu hồi lại bộ dáng khoan dung này.”

Cô từ trước đến nay đặc biệt chán ghét người khác trước mặt cô tự cho là mình đúng, đặc biệt là người này còn là thân phận bạn trai lúc trước quý dị như vậy xuất hiện.

Cô ngược lại muốn xem người đàn ông này đối với chuyện sáu năm trước có thể viện cớ gì, so với về nhà xem phim truyền hình trên TV cảm thấy hứng thú hơn.

Cô ngược đầu, nụ cười tê cứng trên mặt không thể che hết từ đáy mắt một chút trào phúng, hai tay vô lực rũ xuống, cảm giác khắc cốt trước mắt đã sớm tan thành mây khói.

Cảm giác như đã trôi qua cả một thế kỷ, hiện tại cô đã là mẹ của hai đứa bé, cách xử sự, làm người cũng không có tùy vào cảm giác như trước đây nữa, mà người này, ngay cả lý do làm cho cô hận cũng tìm không được.

Chương 66: Tiền xe

Editor: Sendyle

Quán cà phê gần bệnh viện.

Niệm Thần chọn vị trí ngồi gần cửa sổ, một vòng lại một vòng khuấy chất lỏng màu nâu trong ly, nhưng không có chút nào muốn uống.

Trầm mặc thật lâu, Niệm Thần ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt Cố Minh Thâm không có chút e dè đang quan sát cô, giống như đem người ta hoàn toàn nhìn thấu mồn một, nhưng đối với Niệm Thần mà nói lại chẳng có chút ảnh hưởng, cô đã sớm hình thành sức miễn dịch.

Người này sao có thể so sánh được với Hoắc Cảnh Sâm?

Nói giỡn, nếu lúc này cô thất bại trước anh ta, cô cam nguyện trở về xách giày cho Hoắc Cảnh Sâm!

“Tôi nói Cố tiên sinh, muốn nói gì cứ trực tiếp nói, da mặt tôi rất mỏng anh không nên nhìn tôi chằm chằm như thế.”

Mộ Niệm Thần xuất ra bản lĩnh xuất chúng nói đến mặt không đỏ tim không nhảy.

Cố Minh Thâm cảm thấy cà phê trên bàn nhẹ hợp một ngụm từ từ nói: “Niệm Thần, về chuyện sáu năm trước cái em nhìn thấy được đều là hiểu lầm, cho nên bây giờ em có thể trở lại bên cạnh anh được không?”

Tay Niệm Thần cảm thấy cứng ngắc cầm lấy cái muỗng, nụ cười trên khóe miệng càng thêm sáng lạn vài phần, rất tốt, người này ngay cả lấy cớ cũng thật phi thường, cho rằng cô còn là một cô gái gốc gác nghèo nhếch nhác năm xưa sao!

“Ồ, Cố tổng đây là đang diễn tuồng nào vậy? Hiểu lầm? Thời gian trôi qua nhiều năm như vậy tôi không nghĩ anh lại tìm được một cái cớ ngu ngốc đến như vậy, như thế nào lại cho rằng tôi hiểu lầm chứ?”

“Niệm Thần, đây không phải là lấy cớ, anh chỉ là muốn cho em một cuộc sống tốt nhất, hiện tại anh cái gì cũng có, Cố thị hoàn toàn trở thành vật trong túi của anh, trở lại bên cạnh anh không phải tốt sao?”

Không thể nghi ngờ, thời gian có thể làm cho người ta lãng quên nhiều thứ, nhưng anh ta phát hiện căn bản không thể quên được khoảng thời gian và cảm giác cùng cô bên nhau trước đây.

Càng tức giận nụ cười trên mặt Niệm Thần lại càng phát huy sức quyến rũ, cô thật không thể không vỗ tay để trầm trồ khen ngợi khả năng nói chuyện của anh ta.

Rõ ràng chính là bản tính tham lam lại cố làm ra vẻ hào phóng che giấu lại còn lấy cái cớ muốn cô có cuộc sống vinh hoa phú quý mà làm như thế. Buổi thuyết pháp này nếu mà kể cho con trai cô nghe, phỏng đoán tiểu tử kia nằm trên cái băng ghế cười hả hê cả buổi sáng mất.

“Cố tiên sinh trước khi đến đây chẳng lẽ không có tìm hiểu một chút chuyện của tôi sao? Hiện tại tôi đã có con trai.”

Cố Minh Thâm chợt nhìn cô, trong lòng suy nghĩ cho rằng Niệm Thần đang thử dò xét anh, ôn hòa cười:

“Con của em anh đương nhiên có thể tiếp nhận.”

Niệm Thần trong lòng hừ lạnh một tiếng:

“Xin lỗi Cố tiên sinh, con trai của tôi họ Hoắc. Anh cảm thấy anh có thể so với Hoắc Cảnh Sâm sao? Nói thế nào nhỉ, căn bản so về bề ngoài hay địa vị tiền bạc anh ta đều hơn hẳn anh.”

Đang nói chuyện Niệm Thần đứng lên bất chấp vẻ mặt đang trắng hồng của Cố Minh Thâm, cô làm ra vẻ phóng khoáng cảm ơn tiền của mình, rút ra vài tờ một trăm đồng ném ở trên bàn:

“Xin lỗi, đây là tiền xe vừa rồi ngồi xe của anh, còn có ly cà phê này nữa tôi mời.”

Cô tin chắc những lúc như vậy, phụ nữ cần tạo cho bản thân vẻ cao ngạo như vậy.

Chương 67: Hoắc tiên sinh, hoan nghênh về nhà

Editor: Sendyle

Lúc đó ở Italy, tại trang viên biệt thự, sân bay tư nhân.

Máy bay hạ xuống mang theo một con gió lốc, lúc này quân gia cùng một đám người giúp việc đã đợi sẵn, có thể thấy được tầm quan trọng của người trên phi cơ.

Đội trực thăng vàng vờng dừng ở trên bãi đậu máy bay, cửa cabin mở ra, một giây sau, người đàn ông từ bên trong đi ra. Một thân áo gió màu đen, kính râm màu đen che kín nửa gương mặt, không lẫn át được khí phách thiên thành cùng hơi thở ưu nhã của anh ta cùng áo gió màu đen nhánh buộc vòng quanh thân hình tinh xảo hoàng kim rắn chắc càng thêm động lòng người.

Khí phách kết hợp cùng khung cảnh hiện tại của những người giúp việc đang cung kính đứng thành hai hàng, không thể nghi ngờ, đây là chủ nhân trang viên biệt thự xa hoa này.

“Hoắc tiên sinh, hoan nghênh về nhà.”

Quân gia lớn tuổi một mực cung kính khom người, chuẩn bị hồi báo chuyện trải qua mấy ngày nay.

Hai chân thon dài của Hoắc Cảnh Sâm không có chút ý tứ dừng lại, đưa tay lấy điện thoại di động ra, rồi sau đó ấn xuống phím trò chuyện:

“Vi Vi, tôi đã đến Italy, nửa giờ sau bốn người cùng nhau đến gặp tôi.”

Không đợi người bên kia trả lời, Hoắc Cảnh Sâm đã cúp điện thoại, thuận tay tháo kính râm trên mặt cùng áo gió màu đen xuống, hết thấy quá trình không có chút nào dừng lại, quân gia cũng chỉ ở phía sau anh ta yên lặng đợi phản phó.

Hoắc Cảnh Sâm cước bộ cuối cùng dừng ở toà kiến trúc của mình, ngắm nhìn bốn phía, mây đẹp đột nhiên nhàn lại, mang theo cảm giác xúc động sắp phát điên:

“Cho các người một giờ, tôi mặc kệ tiểu tử thú vị Hoắc Thần Viễn kia hiện tại đang ở nơi nào đều phải dẫn nhóc trở lại cho tôi, nói cho nhóc biết, nếu như nhóc vẫn tiếp tục ở bên ngoài không chịu về, tôi liền làm thịt con chó nhỏ của nhóc hầm súp!”

Theo đuôi Hoắc Cảnh Sâm là hình ảnh nhỏ nhắn của anh bạn nhỏ Tây Hàn. Khuôn mặt trắng mịn, cùng một thân quần áo màu bọt biển liên thể, thậm chí túi sách sau lưng cũng một màu bọt biển. Tóm lại, cách ăn mặc này là thành quả mà anh bạn nhỏ Tây Hàn sau khi suy sâu tính kỹ mà thành.

Cậu nhóc từ nhỏ chính là được giáo dục, lúc gặp chuyện cần thiết cho dù là bán đứng nhan sắc không phải là không thể được. Giống như trước mắt, muốn đánh vào bên trong cần phí chút ít công phu.

Thật lâu sau khi anh bạn nhỏ Tây Hàn lần nữa hồi tưởng lại, bộ trang phục cùng túi sách bọt biển lúc này làm cho nhóc hồi hận đến cỡ nào, hình tượng cả đời của nhóc trước mặt cậu em trai hoàn toàn bị hủy vào thân trang phục này.

Đương nhiên, chuyện này hẳn là nói sau.

Phong cách kiến trúc thời Trung Cổ Châu Âu cùng hình ảnh chiếc cầu nhỏ của người Giang Nam, xảo diệu cực kỳ, con đường cứng ngắt phối hợp với con người tạo nên cảm giác nhu hòa, chính là tòa trang viên nghiêm chỉnh này.

Một hồi nhìn quanh sau anh bạn nhỏ Tây Hàn rút ra được kết luận là, khả năng thưởng thức của cha nhà mình cũng không tệ lắm, trang viên này, nhóc thích, nhóc đoán rằng mẹ nhà mình cũng nhất định rất thích.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Thương nhớ

Editor: Sendyle

Dựa vào trực giác nhạy bén, giờ phút này nơi nhóc đang đứng có ít nhất mười mấy ống kính đang nhắm vào nhóc, trang viên biệt thự này ngoài mặt xem một mảnh tường hòa, nhưng bên trong cũng không phải vô cùng đơn giản chỉ là nơi ở mà thôi. Về phần cất giấu bí mật gì, có lẽ còn phải đợi nhóc sau khi đi vào mới có thể thăm dò rõ ràng.

Kết quả là vật nhỏ nhắn mặc quần áo ấm liên thể màu vàng từ từ di chuyển tới gần cửa đi vào, chỉ là cậu nhất thời không quên khóa máy di động, chiếc điện thoại di động sau lưng điên cuồng kêu gào, anh bạn nhỏ Tây Hàn nhanh nhẹn tiến vừa trong bụi cỏ nhanh chóng tiếp máy.

Điện thoại là của mẹ nhà mình, Niệm Thần mang theo vài phần bi tráng rồi mang theo âm thanh phần hận thông qua sóng điện từ truyền đến:

“Mộ Tây Hàn! Tên tiểu tử thú vị con đang ở nơi nào? Nhanh trở lại, không có con mẹ không thể tự lo liệu cuộc sống được.”

“☺__☺ Mẹ, lúc con chưa sinh ra đến tốt cùng mẹ lớn lên như thế nào?”

Nhóc thật sự bắt đầu hoài nghi ai mới là trưởng bối, hơn nữa, cho dù nhóc hiện tại có ở nhà cũng chỉ có thể hỗ trợ chuẩn bị điểm tâm mà thôi. Hay là mẹ nhà mình đã lười đến ngay cả gọi điện thoại kêu thức ăn bên ngoài cũng không muốn làm?

“Chuyện của người lớn con hỏi nhiều như vậy làm gì? Mộ Tây Hàn, trước thứ sáu nếu như con không trở về mẹ sẽ đến London xách con về!”

Trời mới biết lúc đó trong căn hộ của cô tuy rằng không lớn nhưng qua lại chỉ có bốn bức tường làm cô càng thương nhớ da diết những lúc ôm con trai nhà mình trong lòng như thế nào. Chúa Jesus biết rõ giờ phút này Mộ Niệm Thần phần hận không cách nào biểu đạt tình cảm thương nhớ của mình dành cho con trai bảo bối đến mức độ nào.

“Mẹ, con rất bận.” Vội vàng giúp mẹ tìm con trai, như vậy có thêm một người có thể giúp mẹ ăn cơm chùa, nhiệm vụ của cậu sẽ nhẹ xuống rất nhiều, mẹ rất rất khó nuôi.

“Tiểu tử thú vị, con chẳng lẽ không có chút xiu thương nhớ mẹ hay sao, nhiều lắm khi con quay về mẹ sẽ yêu thương mà làm đồ ăn ngon cho con.”

Rất rõ ràng, giờ phút này Mộ Niệm Thần nhân nhĩa hơn, tương đối hưởng thụ loại cảm giác dụ dỗ con trai. Có chuyện phát sinh phải tìm cách giải quyết, cân bằng một chút trong cuộc sống, giống với con trai nhà mình, trong lúc vô hình nhóc còn có thể bình tĩnh xử lý tình huống cấp bách.

...Mẹ, không cần phiền toái như vậy, con lần sau sẽ biểu đạt thương nhớ dành cho mẹ được không?”

Mẹ nhà mình sao lại như vậy nhỉ? Huống chi bây giờ không phải lúc nói đến chuyện phải biểu hiện thương nhớ như thế nào? Nhóc phải cẩn thận với những công nghệ cao của cha nhà mình không được mắc sai lầm...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Nguy hiểm

Editor: Sendyle

Anh bạn nhỏ Tây Hàn rất kiên nhẫn cùng mẹ nhà mình nói chuyện. Một giờ sau, bụi trên người, lúc này mới từ trong bụi cỏ nhảy ra.

Thân thể nho nhỏ lại bắt đầu đi đến cửa chính, chỉ là lúc này đây hai công chạm màu nâu giống như cảm ứng được cái gì, từ từ mở ra, trong đầu anh bạn nhỏ Tây Hàn nhanh chóng thoáng hiện ra vô số ý tưởng, lỗ tai truyền tới âm thanh giống như tiếng động cơ của chiếc xe thể thao đang chạy đến.

Trên khuôn mặt non nớt thoáng hiện vẻ dị thường, cảm giác tà ác này không nên có đối với lứa tuổi hiện tại của cậu, nhưng thật sự xuất hiện trên mặt đứa nhỏ này. Bàn tay nhỏ bé lục lọi trong ống tay áo một hồi, sau đó núp phía sau một cây cỏ thụ.

Quả nhiên không đến nửa phút, bốn chiếc xe thể thao cao cấp nhất thế giới xuất hiện trước cửa chính.

Khoảng cách cực kỳ gần tất cả đều ngừng lại, sau đó trong cửa lớn kia tựa hồ quét ra thứ ánh sáng màu lam quý dị, toàn bộ quét qua bốn chiếc xe.

Anh bạn nhỏ Tây Hàn dựa người vào cây cổ thụ phía sau khoe miệng vui vẻ càng đậm, tình cảnh nhóc vừa rồi nếu nhóc càng đi về phía trước có lẽ sẽ rất nguy hiểm.

Nhóc ở trong lòng cảm ơn mẹ nhà mình một chút, đánh bậy đánh bạ thế nhưng cứu con trai bảo bối mình một mạng.

Về sau nhóc mới biết, ánh sáng màu lam kia kỳ thật chỉ có chức năng đo lường kiểm tra, hơn nữa chỉ những ai tiến vào trang viên này mới có thể hưởng thụ đãi ngộ như vậy, phải thừa nhận nhóc đã bị kinh hãi. Xì, lúc nhóc biết được phương thức khi tiến vào tòa trang viên này của mình trẻ con như thế nào, thì cảm thấy có chút khó chịu.

Ban ngày chầm sáng màu lam mang theo vài phần chói mắt, anh bạn nhỏ Tây Hàn tìm đúng thời cơ, chính là khi ánh sáng màu lam biến mất lúc những chiếc xe hơi khởi động, chỗ ống tay áo của cậu bắn ra một thứ gần như trong suốt.

Bốn chiếc xe đều chạy hết tốc lực, lúc đó, cũng không thấy rõ động tác của anh bạn nhỏ Tây Hàn như thế nào, chỉ thấy nhoáng cả thân thể nhóc liền áp vào phía sau thân xe, hoàn mỹ trốn.

Ngón trở cùng ngón cái mập mạp trong lúc đó kẹp lấy một cây tơ bạc, một giây cũng đủ cho nhóc đem rương phía sau mở ra, xe chạy nhanh đến gần hai cánh cổng kia đồng thời thân thể nho nhỏ của nhóc trực tiếp rút vào phía sau trong rương.

Đề nén hô hấp, trong nháy mắt xung quanh bao vây cậu một màu đen. Mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của nhóc, cũng may xe này không có huyền cơ gì.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Trừng phạt

Editor: Sendyle

Thân thể nho nhỏ của cậu nhàn nhã ngồi xuống, lúc này mới móc ra máy tính cầm tay, ngón tay mập một hồi vẽ phác thảo.

Một giây sau, hiện ra cấu tạo toàn bộ biệt thự, dựa, nhóc đã vào đến nơi, giờ mới gửi tới.

Bất quá đồ này cũng có ích, nhưng vẫn có vẻ mặt khinh thường, căn bản đây là bản đồ? Nhưng mấu chốt cái nhóc cần là cơ quan của biệt thự thế nhưng một chút đánh dấu cũng không có?

Hai mắt vừa nhắm, nhanh chóng gửi dòng tin sau trực tiếp tắt máy.

‘Cậu tốt nhất cầu nguyện đời này không gặp lại tôi đi, nếu không cậu chờ bị trừng phạt đi!’

Bên kia London, một người đang chao đảo ngồi trước máy vi tính hưởng thụ lúc trà chiều, đúng lúc nhận được tin tức của anh bạn nhỏ Tây Hàn gửi tới.

Kết hợp một câu nói kia còn có một tấm hình...”Phốc --”

Chất lỏng màu nâu không ưu nhã bị cậu ta phun ra ngoài, cái ly trên tay mất thăng bằng trực tiếp giội lên bàn phím máy tính xách tay.

Đương nhiên đó không phải là mấu chốt nhất, mấu chốt nhất là sau một tiếng kêu, màn hình nhảy lên hình những chú heo nhỏ càng ngày càng nhiều, trực giác nói cho cậu ta biết máy tính cậu đã bị tiểu tử thú kia phá.

Được rồi, mấu chốt nhất vẫn còn có thứ càng mấu chốt nữa, bởi vì vừa rồi thứ chất lỏng kia trực tiếp giội lên bàn phím, cậu ta ngay cả cơ hội cứu vãn cũng không có chỉ trông mắt nhìn máy tính biểu hiện từ màu lam, ngay sau đó trực tiếp tắt hẳn.

Đáng sợ, so với lần trước lần này càng hung ác, lần này không tới mười giây.

Kinh nghiệm mà nói như vậy, anh bạn nhỏ Tây Hàn phát virus muốn phá giải không khó, nhưng việc gánh chịu hậu quả về sau vẫn có. Người này gian trá ở chỗ dù người ta có biện pháp phá giải virus của nhóc thì trong máy vi tính vẫn còn thứ gì đó.

Đây là vì sao chứ? Cậu ta đâu phải cố ý đem bản đồ như vậy gửi đi? Thứ mà tiểu tử kia muốn căn bản không thể tra được, hơn nữa tấm bản đồ này là cậu phá vô số tường bảo vệ sau mới có được

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Trừng phạt (2)

Ads Editor: Sendyle

A a a! Tất cả tin tức trọng yếu của cậu ta đều ở trong máy vi tính này, hơn nữa lúc trước không có sao chép dữ liệu lại. Cậu ta không dám tưởng tượng nếu tất cả những tin tức này đều biến mất bản thân có thể sẽ bị lão đại trực tiếp đẩy đến Hỏa Tinh.

Đương nhiên, cũng không đến nỗi vẫn còn cách cứu vãng, nghĩ nếu nói vài lời hữu ích không chừng anh bạn nhỏ Tây Hàn có thể bỏ qua cho cậu ta lần này. Lúc này trong lòng bỗng dâng lên một tia hy vọng sau những chuyện đã xảy ra.

Ba phút sau hệ thống như có kỳ tích mọi thứ hoạt động như cũ, giống như chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác.

Mở máy bình thường, lướt webpage cũng rất bình thường, trên máy những tài liệu trọng yếu vẫn còn. Điều bình thường đến không bình thường nhất chính là trang webpage nói chuyện phiếm vừa này vẫn còn tồn, giống như mọi thứ xảy ra vừa rồi chỉ là do cà phê của chính mình gọi lên mà ra.

Thở phào nhẹ nhõm, tặc tặc một hồi cười ngớ ngẩn, thì ra đây chỉ là trò đùa dai đơn thuần của tiểu tử này.

Kỳ thật nếu nói đến mức độ gian manh, trình độ như Mộ Niệm Thần chỉ được coi là sơ cấp.

Không giống như kẻ vừa này giết người vô hình, trình độ gian manh đã đạt mức cao cấp. Anh bạn nhỏ Tây Hàn này thật đúng là con trai của Hoắc Cảnh Sâm.

Cho nên chó mà chọc giận nhóc, cho dù nhóc không có những hành động dã man nhưng cũng có cách thức làm người ta ăn ngủ không yên. Sau khi màn ảnh máy vi tính ngay chính giữa xuất hiện những hình ảnh như thế, rõ ràng chính là sự nhắc nhở của cậu nhóc. Đúng là không kém phần nguy hiểm.

Kiểm tra phần hệ thống mà anh bạn nhỏ Tây Hàn ra tay, lần này sức phá hoại hai phần hai mươi. Đáng sợ.

Từ nhưng, hai chân đạp một cái hai mắt vừa nhắm, thỉnh thoảng không cần vào lúc này đi quấy rầy cậu ta, người bình thường đều hiểu, đối với thế giới kẻ điên người bình thường rất khó đi vào.

Đương nhiên nếu cưỡng chế chỉ có hai kết quả, hoặc là nhóc hành hạ người ta, hoặc không phải là người ta bị nhóc làm cho thâm tâm sao...

Nếu như ai đó cần lời giải thích mà nói, hệ thống sẽ cho vài nhắc nhở:

‘Bệnh thần kinh giết người không phạm pháp’.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 72: Trẻ tuổi bề ngoài, già nua bên trong

Ads Editor: Sendyle

Lúc này tại nhà Mộ Niệm Thần.

Khi cô lần thứ một trăm hai mươi oán trách bảo bối bất hiếu nhà mình, phần hận đến mức gặm hết tất cả bánh mì uống cạn một ly sữa. Cô cảm thấy nếu cứ hành hạ mình như thế không chừng lúc con trai nhà mình trở lại cô hoàn toàn biến thành một người bánh mì sữa mất thôi.

Hoắc Cảnh Sâm không có ở đây, một tuần lễ này cô hết thầy roi vào trạng thái ngây ngây ngô ngô.

Chính bản thân cô cũng không biết mình đang làm gì, coi như hằng ngày vẫn đi làm bình thường, nhưng cũng chỉ là nằm sấp ở trên bàn ngủ đến giờ tan

tầm mới thôi, hậu quả rất hiển nhiên, ban ngày ngủ, buổi tối tự nhiên không ngủ được.

Vừa mới bắt đầu Mộ Niệm Thần viện lý do vì cô là người bệnh, dù sao Hoắc khối băng lớn cũng không có ở đây, cô cần phải buông lỏng thân thể và tâm tình. Dần dần sau hai ngày vết thương nhỏ hoàn toàn không thành vấn đề, Mộ Niệm Thần lần nữa viện có tìm lý do để ngủ.

Ánh sáng quá chói mắt làm cho đôi mắt cô một chút yếu ớt không chịu nổi...

Đêm tối trời hoàn toàn đen đảo, Mộ Niệm Thần càng tự giác mỗi ngày đi làm đều hẹn đồng hồ báo thức, đồng hồ báo thức vừa vang lên lại đứng giờ đi làm.

Khi Mộ Niệm Thần hai mươi ba tuổi, cô cảm thấy tư tưởng của mình nhanh chóng già nua, đi làm, ăn, chò chết, sống không hề theo đuổi lý tưởng, mỗi ngày trừ bỏ chính là làm việc, lại đến đêm tối gió lớn không ngừng nghỉ chơi trò chơi ngày thơ.

Đột nhiên nghĩ đến một trò chơi thời gian trước thịnh hành trên internet quay người lại, rú đôi mắt xuống, chúng ta cứ như vậy trôi qua ngày tháng sẽ ngày càng già đi.

Mộ Niệm Thần cảm thấy rung động nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lớn cỡ bàn tay, ân, độ bóng loáng ok, độ khít khao ok, độ trắng nõn, tuyệt đối ok!

Trải qua giám định xong, cô rút ra kết luận về bản thân ‘trẻ tuổi bề ngoài, già nua bên trong’.

Suốt cả đêm nhắm chán ngây thơ chơi trò chơi toàn đánh nhau máu me. Thế cho nên trước mắt vừa nhắm mắt lại, trong đầu đều sẽ xuất hiện những thứ kì kì quái quái.

Cho nên sáng sớm, vì là cuối tuần không cần đến công ty lẫn lộn, thật sớm sau khi Mộ Niệm Thần giải quyết cơm sáng sau lại dựa ở trên ghế sofa lần nữa tiến vào trong trạng thái buồn ngủ. Lúc này, trình độ lười biếng của Mộ Niệm Thần đã đạt trình độ làm người ta phẫn hận.

Tỷ như, có thể ngủ ở trên ghế sofa liền tuyệt đối sẽ không bước thêm một bước nằm dài trên giường.

Ngủ thật say, cũng sau hai giờ, bên tai vang lên âm thanh tiếng chuông cửa thật không đúng lúc phá vỡ mộng đẹp ôm con trai của cô. Mộ Niệm Thần cố ý cho là mình còn ở trong trạng thái ngủ mơ, cho nên cứ để cho nó vang lên, cô chỉ muốn con trai mình mà thôi.

Sau nửa giờ, nếu Mộ Niệm Thần vẫn như cũ còn có thể lừa mình dối người như vậy chỉ có một khả năng.

Cô ngốc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Bản thân đã chết, có việc hoá vàng mã

Editor: Sendyle

Về mặt đầy cảm phần của Niệm Thần cùng mái tóc dài lộn xộn hoàn toàn có thể so sánh với ổ gà, bộ dạng vẫn như cũ đầy vẻ mông lung, mà ngay cả bước chân dưới chân đều mang theo vài phần phù phiếm giống như người say rượu.

Đại khái khó có thể tưởng tượng cô giờ phút này lờ mờ đến cỡ nào.....

Nhìn qua khe chóng trộm, Niệm Thần thật lòng muốn hô lên một câu, bản thân đã chết, có việc hoá vàng mã.

Chỉ là trong đầu còn lưu lại một ít lý trí nói cho cô biết, lai già bất thiện, hình tượng của bản thân không thể dễ mất.

Giờ phút này, phía sau cánh cửa, Niệm Thần giống như vừa từ chợ bán đồ ăn về, vừa bán xong thức ăn đang len lén núp ở góc tường đếm tiền bị mấy bác gái đến thời mẫn kinh quấy rầy.

Ngoài cửa, Sở Vận Nhi mặc bộ váy Chanel số lượng hạn chế, trên mặt trang điểm tinh xảo cùng nụ cười xinh đẹp tràn đầy sức sống của cô gái trẻ tuổi, mái tóc dài mượt thẳng thuận theo khuôn mặt giống như búp bê xinh đẹp động lòng người.

Cả người quả thực cao quý sang trọng, làm cho người ta cảm giác hiện lạnh tốt đẹp không có chút tâm cơ nào.

Công chúa Bạch Tuyết đại chiến Bạch cốt tinh, mắt không chế quyết đầu, trong thoáng chốc Niệm Thần có chút không phân biệt rõ ràng lắm mình đến tốt cùng là Công chúa Bạch Tuyết hay là Bạch cốt tinh.

Không cần nhìn vào gương cô ở trong lòng tự nói với mình, trước mắt chính mình mà nói, chỉ có thể là vai phụ trong truyện cổ tích, một người hoàn toàn vô danh.

Theo bản năng, cánh tay Niệm Thần khẽ run, bỏ lại một câu:

“Chờ một chút.”

Sau ‘đụng – -’ Một tiếng cửa chống trộm bị cô từ bên trong lần nữa đóng kín.

Đánh răng rửa mặt, thay quần áo, sửa sang lại đầu tóc, sau đó trang điểm dung nhan nhàn nhạt, tất cả mọi việc Mộ Niệm Thần chỉ dùng mười lăm phút làm xong tất cả.

Rất hiển nhiên, thay đổi quần áo hai chữ đối với Mộ Niệm Thần mà nói, quả thực chính là, mười lăm phút, từ vai phụ thay đổi thành nữ chính.

Lần nữa mở cửa lúc Mộ Niệm Thần cười đến quần ma loạn vũ không mất tiêu chuẩn:

“Sở tiểu thư, có gì chỉ giáo?”

Giọng nói đầy vẻ khách sáo, Mộ Niệm Thần tin tưởng mình nhìn người lúc nào cũng chính xác, người phụ nữ này mặc dù bề ngoài đủ mê hoặc lòng người, cũng tuyệt đối không ai biết được bên trong cô ta có bao nhiêu phần âm u trong đó. Vốn là, trên thế giới này không có mấy ai trong sáng.

Thật lòng mà nói, về ngoài mê hoặc người khác của cô ta cùng với thứ ánh sáng chói mắt kia bảo phủ lên thân hình xinh đẹp đủ chí mạng tất cả mọi người.

Nếu như muốn hình dung về cô ta, Mộ Niệm Thần chỉ có thể không chút lựa chọn nói, cô ta chính là đoá hoa anh túc vừa mê người vừa độc.

“Ha ha, Niệm Thần, thật xin lỗi vì tôi quấy rầy đến chị.”

Điểm này hẳn Sở Vận Nhi tự mình biết rõ, đáy lòng Niệm Thần cười thâm, nếu đã biết rõ quấy rầy, làm gì ở ngoài cửa kiên nhẫn ấn chuông tận nửa ngày trời?

Mới vừa muốn nói chuyện, bước chân dưới chân Sở Vận Nhi bước đi, giày cao gót đánh mặt đất phát ra tí tách tiếng vang.

Một giây sau, Sở Vận Nhi thân mật ôm lấy cánh tay Niệm Thần:

“Niệm Thần, dù sao hôm nay là thứ bảy, chị không đi làm, chúng ta cùng đi dạo phố đi, tôi mời chị ăn cơm?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Không tiện

Editor: Sendyle

Niệm Thần yên lặng, đáy lòng lật ra n cái liếc mắt, thay đổi uốn éo tránh né động tác thân mật này, thanh sắc bất động cánh tay của mình đứng thẳng run rẩy, đi dạo phố? Phía sau cô ta mang theo sáu hộ vệ?

“Rất không tiện.”

Mắt Niệm Thần cũng có ngụ ý, cô cũng không muốn đến lúc đó giống động vật bị người ta vây lại thăm, hưởng chi, chuyện đi dạo phố ‘nung đúc tình cảm sâu đậm’ này, còn phải đi cùng người mình không thích, cô không có chút hứng thú nào.

Về phần Sở Vận Nhi đã ở bên ngoài gõ cửa nửa tiếng, không vì một câu cự tuyệt của Niệm Thần mà bỏ cuộc.

Trong nháy mắt, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn vo thành một nắm, bộ dạng đáng thương nắm lấy cánh tay Niệm Thần lắc lư, mặt mũi tràn đầy khẩn cầu:

“Niệm Thần..... Chỉ nửa ngày thôi, những người này đều là ý của anh Hoắc, tôi cũng hết cách.”

Niệm Thần đoán đúng mà, chỉ vừa nhắc đến Hoắc Cảnh Sâm hai tròng mắt Sở Vận Nhi lộ ánh sáng hàn nhạt, nhưng chỉ trong nháy mắt, một giây sau, cả người cô ta gom góp đi đến, âm lượng nhỏ vài phần:

“Huống chi đến lúc đó chúng ta có thể nghĩ cách vứt bỏ bọn họ, Niệm Thần, van cầu chị, tôi không tìm được người bạn nào có thể cùng tôi đi dạo phố.”

Đeo bám dai dẳng, Sở Vận Nhi giống như là loại keo dán 502 một khi dính rồi thì gỡ không ra, may mà bình thường lời nói của Niệm Thần không quá cay nghiệt, bởi vì trong đầu cảm giác buồn ngủ, cuối cùng Niệm Thần gật đầu đáp ứng.

Nửa giờ sau, tại công ty bách hóa lớn nhất toàn thị, đầu Niệm Thần có chút choáng váng nhìn bốn mươi chín tầng mưa sấm trước mắt, Xi! Cả ngày đi dạo phỏng đoán cô sắp trực tiếp mất là mất.

“Các người chờ ở cửa, tôi cùng Niệm Thần đi dạo là được rồi.”

Sở Vận Nhi phân phó chi tiết, Niệm Thần rất muốn phối hợp với cô ta làm ra tư thế ngã xuống đất, đến lúc đó họ có thể vứt bỏ những người này?

Cô ta xác định cái này gọi là bỏ rơi? Xác định những người này sẽ nghe theo sự phân phó của cô ta sao?

“Sở tiểu thư,... Hoắc tiên sinh đã phân phó...”

Người cầm đầu đám bảo vệ lộ vẻ mặt khó xử, Niệm Thần dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết đơn giản chính là một tắc cũng không được trái lệnh, trong lòng âm thầm cảm thấy có chút khó chịu, tình cảm của Hoắc đại biến thái đối với nha đầu kia đúng thật quá tốt.

Chuyện đeo bám dai dẳng đối với Niệm Thần có thể tiến hành sao, nói giỡn bọn họ chưa đủ khả năng đâu, nếu ở chỗ này dùng sức để giáp huân những kẻ có cơ bắp trên người kia thì hoàn toàn vô dụng.

“Sợ cái gì? Chỗ này khắp nơi đều là ống kính, cô ấy lớn như vậy ai làm gì cô ta? Hơn nữa, không phải còn có tôi sao, có chuyện gì xảy ra tôi chịu trách nhiệm là được.”

Mộ Niệm Thần không nhận được, âm thanh rơi xuống lời kéo cánh tay Sở Vận Nhi đi vào bên trong, mà bên kia đám bảo vệ cũng không có nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Khúc nhạc dạo

Editor: Sendyle

Thuận lợi đến bất ngờ, giống như những người này chỉ đợi câu nói kia của Mộ Niệm Thần mà thôi...

Thật lâu sau ngẫu nhiên mà Mộ Niệm Thần biết được những người này căn bản không phải là bảo vệ được Hoắc Cảnh Sâm an bài, cô mới hiểu được khi cô ra khỏi nhà một khắc kia là đã nhảy vào trong bẫy được thiết kế tỉ mỉ.

Đương nhiên, những chuyện kia đều là sau này hắn nói.

Mua sắm ở tất cả bốn mươi chín tầng của bách hóa, chỗ này người đến người đi, bao gồm cái thành phố này tất cả được phân biệt rạch ròi trình tự tiêu phí. Đến lầu mười, là dành cho cấp bậc bình dân, lầu mười một đến hai mươi lăm là trình độ tiêu phí tiêu chuẩn, lầu hai mươi lăm đến bốn mươi là thế giới cao cấp xa xỉ nhất.

Mà từ tầng bốn mươi trở lên chỉ dành cho những hội viên hạn chế, chín tầng không gian, ba phần trăm những người đứng đầu nhất trong thành phố này mới có được tư cách vào cửa.

Trước thang máy VIP, Niệm Thần nhìn động tác ưu nhã của Sở Vận Nhi từ trong ví tiền rút ra thẻ màu vàng đặt ở thang máy cảm ứng khu vực phía trước.

Cửa thang máy lên tiếng mở ra, được rồi, Niệm Thần thừa nhận đi theo sau người phụ nữ này, cảm giác ăn cơm chùa đúng là có chút khó chịu trong lòng.

Nhưng vừa nghĩ tiêu phí của các cô hôm nay hoàn toàn trên danh nghĩa của Hoắc Cảnh Sâm, trong nháy mắt, tâm tình trở nên thoải mái, dùng sức mà mua hết, tốt nhất nếu có thể làm cho Hoắc Cảnh Sâm táng gia bại sản càng tốt.

Đến tầng bốn mươi lăm, trong lòng Niệm Thần ở vào trạng thái hưng hực thiêu đốt, cả tầng này trưng bày các loại trang sức vô cùng xa xỉ, mặt không đủ tìm không nhảy nhìn xem thỏa thích, dù gì đã nói, tiêu phí đều tính cho Sở Vận Nhi.

Làm cho Niệm Thần không hề cảm thấy có gánh nặng chính là, chỉ cần báo muốn lấy bộ y phục nào, người ta chủ động đến thăm. Hội viên hạn chế đặc biệt là ở, người ngay cả đồ đạc đều không cần kiểm tra, tự mình tiến vào thang máy một khắc kia bắt đầu do máy tính đưa vào thẻ hội viên giữa, tự động khấu trừ.

Trời mới biết làm việc như vậy một tấm thẻ hội viên hàng năm cần nạp vào bên trong thẻ không biết bao nhiêu tiền.

- - - - -

Đi dạo phố mua đồ để bồi dưỡng tình cảm sâu đậm, giờ phút này với Niệm Thần xem như thuận buồm xuôi gió, lần đầu cảm thấy Sở Vận Nhi rất thuận mắt, lúc đó, hai phụ nữ ở vào trong trạng thái điên cuồng.

Nào có phụ nữ nào đối mặt toàn thương phẩm xa hoa mà mặt không hồng tim không đập, chỉ muốn trực tiếp ôm tất cả trở về nhà?

Tầng bốn mươi chín, sau bốn giờ điên cuồng mua sắm, Niệm Thần buông lỏng thân thể mềm nhũn vui lầy trên ghế sofa sang trọng tại quán cà phê, đối diện với bộ dạng Sở Vận Nhi vẫn như cũ bày ra vẻ mặt bùng bùng hưng phấn.

Niệm Thần hoàn toàn đem chính mình thư giãn, cô bảo đảm ngồi đối diện nói chuyện lưu riu với Sở Vận Nhi không quá ba phút cô tuyệt đối có thể trực tiếp ngủ rồi.

“Vận nhi, làm sao cô lại có thể cùng người phụ nữ như vậy cùng đi dạo phố? Sao lại hạ thấp bản thân mình vậy.”

Lúc đó, một âm thanh già mồm trào phúng từ đỉnh đầu thổi qua, giống như là một chậu nước lạnh dội trên đầu Niệm Thần, trong nháy mắt thanh tỉnh, thanh âm kia, trực tiếp cũng đủ làm cho cô tỉnh ngủ hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Trò khôi hài

Editor: Sendyle Cũng không phải nói Niệm Thần đối với thanh âm kia quá quen thuộc, chỉ là lúc đó cổ làm ra vẻ già mồm rồi bị âm thanh dị thường bên nhón truyền đến màng nhĩ, quả thực chính là loại hành hạ người khác.

Niệm Thần vẫn như cũ tư thế cuộn mình ở trên ghế sofa, mà ngay cả mí mắt phải mở ra, nhếch miệng lên đang lúc là quẹt một cái thật sâu thần sắc trào phúng.

“San San, cô nói gì vậy đó, đã đến thì mọi người cùng nhau đi đi.”

Sở Vận Nhi hoàn toàn không có nghe ra được lời nói của Cố San San lộ vẻ chê bai, đứng dậy nói chuyện, thân mật cầm tay Cố San San, rồi sau đó mang cô ta ngồi xuống.

“Xuy – - “

Bộ dạng Cố San San không cảm kích, cười nhạo một tiếng xua tay Sở Vận Nhi ra.

“Sở Vận Nhi, cách xa người phụ nữ này một chút, người này vốn là không có chút cao quý nào, Cảnh Sâm có ý tốt mới thu dưỡng người này đến tận bây giờ, cô nếu như cứ dính vào loại người thấp hèn hạ tiện này, về sau người khác sẽ nghĩ Cảnh Sâm như thế nào?”

Lúc này, sắc mặt cùng giọng nói đầy chanh chua của Cố San San làm cho không khí trong quán cà phê vốn yên lặng đến cực điểm trong nháy mắt thay đổi. Trong miệng cô ta người được gọi là thấp hèn hạ tiện, cũng chính là người đang co lại ở trên ghế sofa liên tục không có lên tiếng. Hiển nhiên Mộ Niệm Thần trở thành đối tượng được chú ý bởi tầm mắt của số khách không nhiều tại nơi này.

Cố San San cùng với Sở Vận Nhi qua cách ăn mặc của họ người ngoài nhìn vào đều biết họ thuộc xã hội thượng lưu, sang trọng, quý phái, xinh đẹp làm cho người ta phải chăm chú nhìn. Ngược lại Mộ Niệm Thần, rất ít xuất hiện ở trong tầm mắt công chúng, không ai biết đến cô cũng không có gì kỳ quái.

Niệm Thần đem lời nói của người nợ ghi ở trong lòng, nghĩ lúc gặp mặt Hoắc Cảnh Sâm đem lời nói của cô ta cho anh ta nghe, nếu như cô không nhớ lắm, Hoắc Cảnh Sâm cực kỳ quan tâm Sở Vận Nhi, nếu biết giờ phút này Cố San San nói ra những lời như vậy, không biết lúc đó Cố San San trực tiếp bắt trở thành bộ dạng gì?

Lời Cố San San vừa ra khỏi miệng Sở Vận Nhi giống như đũa nhỏ vừa làm sai chuyện gì, cúi đầu, ánh mắt rung rung hơi nước:

“Tôi chỉ là...”

“Nhân viên phục vụ”

Sở Vận Nhi định giải thích bị âm thanh của Cố San San cắt đứt, một giây sau, nhân viên phục vụ nhà hàng đi tới bên cạnh Cố San San.

“Tôi nhớ nơi này chỉ dành cho hội viên hạn chế, vì sao hiện tại ai cũng có thể vào? Chất lượng phục vụ nơi này kém như vậy về sau ai còn muốn đến? Hiện tại các người phải lập tức đem phụ nữ kia đuổi ra ngoài.”

“Xin lỗi tiểu thư, cấp trên đã thông báo chỉ cần là người của Hoắc tiên sinh, chúng tôi nhất định phải phục vụ tốt.”

Ngược lại bộ dáng của nhân viên phục vụ kia không kiêu không nịnh, kiên nhẫn giải thích, ngụ ý chính là, Niệm Thần vào được chỗ này, đó là bởi vì có quan hệ với Hoắc Cảnh Sâm.

“Pằng – -”

Một giây sau, Cố San San không chút nương tay cánh tay vung lên đánh vào mặt kia nhân viên phục vụ.

“Làm cái gì! Cô nói cái gì người của Hoắc tiên sinh? Tôi là vị hôn thê của Cảnh Sâm, cô ta là gì chứ, chỉ là thân trợ lý thấp kém mà thôi, tôi kêu các người đuổi cô ta ra ngoài các người cũng chỉ có thể nghe lời!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Trò khôi hài (2)

Editor: Sendyle Không khí hết sức căng thẳng, rốt cuộc Cố San San giống như tìm được nơi để trút giận. Vốn Mộ Niệm Thần đến lúc này không nói bất cứ câu gì, cũng đủ làm cho cô ta cảm thấy buồn bực. Còn đối với Sở Vận Nhi cô ta tạm thời không thể động vào được, kết quả chính là người nhân viên phục vụ kia trở thành bia đỡ đạn.

Không khí trở nên cứng nhắc, bộ dạng nhân viên phục vụ kia cúi thấp đầu, gò má sưng lên cao cao, lại ngại thân phận người này cho nên không dám nói thêm điều gì.

Cố San San hai tay ôm ngực, đưa tay đẩy Sở Vận Nhi đang đứng ở một bên cúi đầu không lên tiếng, mở bước chân tới gần ngồi sô pha chỗ Niệm Thần đang ngồi:

“Lần trước cô nợ tôi, hôm nay nhất định trả lại gấp bội cho cô!”

Lúc đó, Mộ Niệm Thần mới ý thức tới Cố San San đang tồn tại, thân thể nghiêng về phía trước, một cái tay vịn cái ót, nghiêng đầu, mặt tề chỉnh vẫn như cũ trung ra nộ cười tiêu chuẩn, bộ dạng giống như không thêm đếm xỉa đến cô ta, giống như chuyện vừa rồi Cố San San nói hoàn toàn không có liên quan đến cô.

“Trả lại gấp bội cho tôi?”

Cô nghiền ngẫm mấy chữ này, độ cong nơi khóe miệng càng trào phúng.

“Cố San San, nếu như tôi là cô nhất định sẽ cảm thấy thẹn thùng thu lại ba chữ này mà cúi đầu đi ra khỏi cửa.”

Đang nói chuyện, một tay khuấy tách cà phê, ánh mắt buông xuống, không có chút biểu tình muốn nhìn mặt Cố San San lúc này.

“Tôi cho cô biết, nếu tôi muốn tôi có thể làm cho cô sau một khắc không thể tồn tại ở thành phố này!”

Quả thực Cố San San đã hoàn toàn mất đi lý trí, giờ phút này thái độ của Mộ Niệm Thần không nhanh không chậm chân chính mà chọc giận cô ta.

“A, tôi rất mong đợi.”

Niệm Thần nhún nhún vai, cầm lấy tách cà phê trên bàn khẽ nhấp một cái, lúc này mới đứng dậy, mắt đang nhìn thẳng đi tới bên cạnh Cố San San:

“Vận nhi, tôi mệt, chúng ta trở về đi.”

Sở Vận Nhi lúc này mới ngẩng đầu lên, trên mặt nước mắt lã chã, về mặt áy náy nhìn Niệm Thần:

“Niệm Thần, thực xin lỗi...”

Chuyện Cố San San vừa rồi làm loạn và phương pháp xử lý chuyện của Niệm Thần, người ở bên ngoài nhìn ra không thể nghi ngờ Cố San San là đang cố tình gây sự.

Mộ Niệm Thần không phải là loại người sợ phiền phức, nhưng vì nhiều chuyện, cô cho rằng cùng người phụ nữ như Cố San San so đo lời nói, trực tiếp sẽ đem cấp bậc của mình thấp xuống vài phần, bị chó cắn một cái không sao cả, người nếu như cũng muốn bị cắn ngược lại một cái, vậy thì thật sự bị người ta chế giễu.

Cố San San làm cho không khí náo nhiệt đến mức này, tự nhiên không có ý định từ bỏ, hỗn hển xoay người lại đuổi theo.

Trong nháy mắt, Cố San San một tay níu tóc Niệm Thần, lực đạo trên tay lớn đến mức có thể xoay đầu Niệm Thần lại, da đầu cảm thấy tê dại, lại thấy cánh tay Cố San San đang đánh xuống trên mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Yêu không dễ dàng (1)

Editor: Sendyle Tránh thoát một cái tát kia, hoặc là đưa tay cản lại cái tát kia đối với Niệm Thần mà nói quá dễ dàng, huống chi trước đó Cố San San bị cô đánh hai bạt tai.

Đương nhiên đó không phải tình huống bất ngờ gì, nhưng giờ phút này bên cạnh Niệm Thần còn có Sở Vận Nhi nhu nhu nhược nhược ở bên lại là chuyện khác.

Đối với động tác của Cố San San lúc này Sở Vận Nhi cũng không phải là không có chút phản ứng nào, ít nhất cô ta cho là mình có thể ngăn cản cái tát này.

Cho nên không chút lựa chọn níu tay Niệm Thần lại muốn lôi cô ra phía sau mình, sau cô nhìn lại, mặc dù Cố San San dám trước mặt nhiều người như vậy nhục nhã cô, nhưng là nếu như là động thủ, phỏng đoán cô cũng chỉ biết phải có chút suy nghĩ lượng.

Chỉ là khi Sở Vận Nhi kéo lại như vậy lại trở thành bị kịch, lúc đó, cô níu lại một cánh tay Niệm Thần, không hề đánh trả đồng thời, chính xác thân thể bị Sở Vận Nhi vào phía sau mình túm.

Mà làm như vậy hậu quả chính là tóc dài của cô còn bị Cố San San siết sao tóm ở trong tay, da đầu nhanh cũng bị cuur rút xuống theo bản năng, để trống tay nào ra đòn bản năng muốn đem tóc của mình cấp cứu trở lại.

“Pằng – – pằng – – “

Quán cà phê trong nháy mắt an tĩnh lại, hai bên gò má Niệm Thần đều cao cao sưng lên, khoang miệng mang theo một dòng máu tươi nhàn nhạt. Cũng không biết hai bạt tai kia của Cố San San là dùng bao nhiêu lực đạo, lúc đó, cô chỉ cảm thấy ừ tai sau chính là cảm giác choáng váng.

Không chỉ Niệm Thần bị làm cho sừng sốt, về mặt Sở Vận Nhi cũng không thể tin được, cô vốn cho là mình ít nhất có thể giúp chút ít, lại không nghĩ rằng ngược lại bởi vì chính mình xen vào, Niệm Thần mới bị hai bạt tay như vậy.

Vừa mới bắt đầu lời của Cố San San rất rõ ràng, cô ta muốn trả lại gấp bội cho Niệm Thần, cho nên không chút do dự lúc thân thể Niệm Thần không đứng vững lúc này cô ta vẫn như cũ nắm lấy tóc của Niệm Thần, lập tức bạt tai thứ ba lần nữa giáng xuống tới.

Trước Niệm Thần lần lượt hai bạt kia đối với Sở Vận Nhi mà nói là tự trách, nhưng cũng có kinh nghiệm, lúc này đây, cô thành công không sai cản lại cánh tay của Cố San San lần nữa vung xuống:

“San San cô đủ rồi, nếu cứ nháo lên như vậy đến lúc anh Hoắc biết nhất định sẽ rất tức giận.”

Lúc này không như ý muốn, ít nhiều làm cho Cố San San cảm thấy khó chịu, giận trừng Sở Vận Nhi một cái:

“Sở Vận Nhi, cô dựa vào cái gì ngăn cản ôi? Anh Hoắc của cô cũng không phải bất cứ lúc nào cũng có thể vô điều kiện đứng ở phía bên cô. Chẳng lẽ cô không biết, so với tôi và cô, địa vị con tiểu tiện nhân này trong lòng của Hoắc Cảnh Sâm như thế nào sao?”

Cô nghiêm nghị chất vấn, không cam lòng nói ra những lời này cho tới nay không chịu thừa nhận chuyện này, cô xác thực phần nộ, nguyên nhân chính là ngay từ nhỏ cô ta tới nay khuynh tâm dành cho người đàn ông kia. Còn anh ta chưa bao giờ chịu để cô vào trong mắt lại qua tâm người phụ nữ này, cô thực không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Yêu không dễ dàng (2)

Editor: Sendyle Cô là con gái của thị trưởng, trong thành phố này biết bao nhiêu đối tượng nịnh bợ, lại có bao nhiêu hậu duệ nhà giàu quý tộc muốn được cô ưu ái.

Nhưng cô chưa từng nghĩ tới bọn họ, ngược lại từ lần đầu gặp gỡ bản thân trở nên hèn mọn vì người đàn ông kia, thời gian dài nỗ lực như vậy, thậm chí không tiếc làm trái với nguyên tắc dụng tâm đối với mẫu thân Hoắc Cảnh Sâm.

Nhưng mà rồi cuộc nhận được gì? Quá khứ trong nhiều năm như vậy lòng Hoắc Cảnh Sâm chưa từng dành cho cô. Tiệc đính hôn lần trước, cô tỉ mỉ chuẩn bị sau lại biến thành trò cười của người ta, rồi cô dùng thân phận vị hôn thê của anh ta chỉ nhận được sự cười nhạo. Ít nhất cô cũng cho rằng đến cuối cùng Hoắc Cảnh Sâm sau khi vui đùa chán ghét, cuối cùng có thể trở về sống bên cạnh cô.

Nhưng từ khi người phụ nữ này xuất hiện cô bắt đầu nhận biết mình sai rồi, Hoắc Cảnh Sâm không phải là vô tình, từ lúc bắt đầu anh ta cũng không có gặp gỡ ai thế nhưng đối với người kia có thể làm cho anh ta nói chuyện.

Cô tự nhiên không cam lòng, vì yêu Hoắc Cảnh Sâm, nhất định cô sẽ không bỏ cuộc vì trên thế giới này không có người đàn ông khác làm cho cô khuynh tâm như thế.

Cố San San tùy ý thoát cánh tay bị Sở Vận Nhi níu lại, cô ta buông tóc Niệm Thần ra, mà Niệm Thần đại khái là bởi vì đang rơi vào trạng thái choáng váng, loạng choạng liền té xuống mặt đất.

Một khắc khi Niệm Thần ngã ngồi trên mặt đất, Cố San San cầm lấy một ly cà phê trong tay bởi bàn không chút do dự giội lên trên người Niệm Thần.

Sau đó âm thanh đồ sứ bị bẻ va chạm vào vách tường, cô bỏ tay Sở Vận Nhi, thân thể đứng thẳng, bộ dạng cao cao tại thượng, thần thái ưu nhã:

“Mộ Niệm Thần, tốt nhất cô không nên yêu Hoắc Cảnh Sâm, tôi sẽ không để yên cho cô đâu.”

Lời nói cảnh cáo, nhưng không biết tại sao Niệm Thần lại nghe ra trong thanh âm của cô ta vài phần bi ai, cảm giác giống như cô ta đang cho cô một lời khuyên mà thôi.

Người đàn ông như Hoắc Cảnh Sâm không dễ dàng yêu được.

- - - - -

Trò khôi hài này ngừng hẳn khi giày cao gót Cố San San vang lên, lúc đó cả người Niệm Thần chật vật không chịu nổi. Sở Vận Nhi cho người đưa tới một bộ quần áo sau lại giúp Niệm Thần tại buồng vệ sinh sửa sang lại một phen mới nói muốn đưa Niệm Thần về nhà.

Trong gương, Niệm Thần nhìn bộ dạng mình hai bên gò má cao cao sưng lên, phần hân cảm thấy không hề đẹp chút nào. Khuôn mặt trái xoan xinh đẹp còn đâu, thật xấu hổ mất mặt vô cùng, nếu đụng phải người quen, hình tượng đời này thật sự bị hủy.

Nhưng, sự thật này chứng minh còn không phải là trong ngày này Mộ Niệm Thần tới hủy hình tượng lúc, càng làm cho cô cảm thấy không còn mặt mũi gặp người khác sau ở đó một tiết mục té xỉu.

Hoặc có lẽ vì giấc ngủ không đủ thể lực chống đỡ hết nổi, nguyên nhân cũng có lẽ vì vừa rồi chịu hai tát tai cùng với một tách cà phê, lúc đó, Mộ Niệm Thần cho rằng bộ dạng mình ngã xuống đất ngất đi thật quá thể thảm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Không biết đường mà lần

Editor: Sendyle Bóng đêm dài đằng đặc, cái loại cảm giác sợ hãi khắp nơi tràn lan trong bóng tối âm u.

Giống như đặt mình trong biển lửa, trước mắt diêm đúa lửa đỏ, lại hoặc như là bị tảng băng cách ly, cảm giác ớn lạnh lan tràn quanh thân, muốn tỉnh lại, đúng là kinh khủng, giống như bị cái gì đó dẫn dắt, trong lúc vô hình cảm nhận có một đôi tay ấm áp dẫn dắt cô.

Càng chạy càng xa, bốn phía hoàn toàn xa lạ, chớp mắt Niệm Thần nhìn cảnh vật bốn phía đang biến đổi, tham lam giống như đối với thế giới này cảm giác lưu luyến.

Sương mù, vô ý thức muốn thoát đi, nhưng càng chạy càng sâu, càng chạy càng không thấy đích đến.

Sau lưng là giọng nói nam tử vội vàng kêu, đang lúc hoảng loạn, cô mê man nghĩ muốn quay đầu, nhiệt độ từ đôi tay kia đủ để sưởi ấm cái lạnh của băng tuyết.

“Niệm Thần...”

“Mẹ...”

Băng tuyết tan rã, quay đầu lại, thay vào đó quanh thân là cảm giác đau đớn tê liệt, rồi sau đó không có một chút xú tri giác.

Mở mắt, ánh sáng xuyên thấu qua nửa mở rèm cửa sổ chiếu vào, lung lay mắt, vô ý thức đưa tay che kín đôi mắt, đợi đến thích ứng một phòng ánh sáng lúc này mới phát hiện cô đang nằm trên giường bệnh của bệnh viện.

Cô giật giật thân thể của mình, toàn thân xụi lơ ở trên giường cảm giác nói cho cô biết cô đã ngủ rất lâu.

Trong phòng bệnh không khí yên lặng hiếm thấy, thế cho nên Niệm Thần nhẹ nhàng giật giật thân thể, tiếng vang cũng đủ làm Sở Vận Nhi đang nằm trên ghế sa lon nhắm mắt nghỉ ngơi bình tĩnh.

Giờ phút này Niệm Thần nhìn so với Sở Vận Nhi càng thêm hư nhược vài phần, thấy Niệm Thần tỉnh lại cô lập tức đứng dậy đi đến:

“Niệm Thần chị rốt cục tỉnh, làm tôi sợ muốn chết.”

Cô đỡ Niệm Thần đứng dậy, khoe miệng mang theo nụ cười sáng rỡ hàm xúc không rõ.

“Tôi ngủ bao lâu?”

Lúc này hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó, hai bên gò má rất đau, tựa hồ cũng không ngủ quá lâu, ít nhất trên mặt vẫn còn bị sưng.

“Từ hôm qua chị té xỉu cho tới bây giờ, kỳ thật cũng không lâu, bác sĩ nói chị là do thiếu ngủ, thể lực tiêu hao nghiêm trọng mới té xỉu, cho nên mới có thể ngủ một giấc đến bây giờ.”

Sở Vận Nhi giải thích, đang khi nói chuyện rót chén nước đưa cho Niệm Thần:

“Thực xin lỗi, nếu như tôi biết rõ chị thể lực không tốt nhất định sẽ không nắm chị đi dạo phố, hơn nữa còn gặp được Cố San San...”

Niệm Thần nhún nhún vai, chẳng nói đúng sai, tỉnh dậy, tựa hồ giác quan càng mãnh liệt, đối với người phụ nữ mềm mại ôn nhu ở trước mắt này, từ đáy lòng sinh ra một phần cảm giác sợ hãi, không biết từ đâu mà đến, lại rất chân thật tồn tại cảm giác sợ hãi đối với cô ta.

Thể lực tiêu hao, ngủ một giấc? Có thể trời mới biết cô cho tới bây giờ tôi không có thói quen ở trong bệnh viện ngủ mùi thuốc sát trùng, chớ nói chi là có thể ngủ một giấc như vậy.

Đến tận cùng xảy ra chuyện gì cô nhưng cũng không biết mà lường.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 81: Hồng Chiếm Giữ

Trang viên biệt thự ở Italy.

Tại thư phòng lầu hai.

Hoắc Cảnh Sâm tựa vào trên ghế sa lon, màu trắng nhu hòa của ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu nghiêng xuống, hiện rõ một hình ảnh tuyệt mỹ tô thêm đáng yêu của anh ta phát huy đến mức tận cùng. Hai chân lại uyển chuyển lên nhìn thật hoang dã, đường cong tinh xảo thật đẹp, bộ dạng lười biếng giống một chú mèo Ba Tư đang nghỉ ngơi sau giữa trưa. Cho dù là một cái hô hấp của anh ta cũng gây chú ý của người khác, mang theo tư vị mất hồn.

“Vi Vi, mọi thứ đã chuẩn bị xong chưa?”

Giọng nói từ tính giống như âm thanh của loại nhạc cổ điển, vẻ mặt anh ta không chút để ý, đang nói chuyện thân thể nghiêng về phía trước, nâng cái ly trên bàn, nhẹ nhàng khuấy động chất lỏng màu nâu bên trong.

Cô gái bị kêu tên Vi Vi đang ngồi ở phía đối diện trên ghế sa lon hiện lên chân dung một cô gái xinh đẹp, khoảng hai mươi tuổi, quá đáng nhất chính là chẳng những cô có một khuôn mặt xinh đẹp hơn người mà cô còn nữa sở hữu một vóc người bốc lửa hấp dẫn. Không thể phủ nhận, người phụ nữ này trời sinh nhất định bị người ta theo đuổi.

Vi Vi gạt đầu một cái, ngay sau đó đứng dậy, nở máy vì tính ra một hồi bận rộn sắp xếp, sau mấy phút, đèn treo trên đỉnh đầu bị che khuất, hình ảnh phản chiếu hiện lên một loạt hình ảnh.

“Đây là số liệu những năm gần đây hoạt động phân bố của ‘linh’ ở các nơi trên thế giới, rất có thể họ cùng ‘mạn’ có liên hệ. Vậy cho nên nếu quan sát cẩn thận không khó phát hiện, những chỗ này mỗi lần thâm thấu thế lực sau ‘linh’ cùng ‘mạn’, tùy theo những lần xuất hiện sẽ gặp là Đệ Tam Đại Thế Lực, không thể coi thường.”

Mà Đệ Tam Đại Thế Lực mỗi lần xuất hiện sẽ sử dụng tên khác nhau, cơ hồ là tốc độ xoay tải, nhìn tưởng chừng rất chậm chạp, nhưng cũng không khó khăn phát hiện những thế lực này có điểm giống nhau, bọn họ không ngừng khiêu khích ‘linh’ cùng ‘mạn’.”

Vi Vi phân tích những số liệu trên màn hình lớn đồng thời cũng phát hiện có sự không đồng tình, cô nói vô cùng cẩn thận, về phần mọi người muốn biểu đạt cái gì trong lòng mọi người tự biết rõ.

“Cho nên nói, Đệ Tam Đại Thế Lực rất có thể chính là Hồng Chiếm Giữ dẫn dắt sao?”

Lục Phi Ly nghiêng người dựa vào một góc bàn đọc sách, ánh mắt phát ra thứ ánh sáng màu lam u ám phản chiếu trên gương mặt vô cùng trắng nõn của anh ta, mang theo một chút cảm giác rét lạnh.

“Uhm, có thể nếu như không có việc ngoài ý muốn.”

Vi Vi gạt đầu một cái, mở đèn, ngồi trở lại ghế sofa.

“Hồng Chiếm Giữ Hồng Chiếm Giữ, tên khôn! Cái tên chết tiệt, hần biến thái xong chưa? Tại sao hệ thống tình báo của chúng ta mạnh mẽ như vậy mà hoàn toàn không thể dò xét được chỗ ở hiện tại của hắn ở đâu?”

Trái Chi ngồi ở bên cạnh Vi Vi, cậu ta là người nhỏ nhất trong đám thanh thoảng cậu ta cũng có đặc quyền oán trách hơn mấy câu.

“Hải, Tiểu Chính Thái, cậu có phải gần đây cảm thấy mọi chuyện quá nhàm chán, chị có thể dẫn cậu đi Châu Phi tìm hiểu phong tình trên Đại Thảo Nguyên.”

Vi Vi đưa tay ôm bả vai Trái Chi, một cái tay khác của cô không quên lộ vẻ thèm thuồng trên gương mặt kia bóp hơn mấy lần.

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Thiếu phụ VS Hoàng hoa đại khuê nữ

Editor: Sendyle Trái Chi cùng Vi Vi hai người đang đùa giỡn, ở trên mặt cô bàn tay anh ta tùy tiện kẻ vuốt, thậm chí còn cố làm ra bộ dạng đau lòng chống cằm, ánh mắt đầy vẻ u buồn:

“Ài, chị cũng biết con gái của tôi rồi đấy, tiểu nha đầu kia chính là tôi mới vừa nhặt về nhà, cô bé ấy không thể rời bỏ tôi quá lâu, tôi đây nếu chân trước đi theo chị đến Châu Phi, chân sau cô bé liền lấy được đốt phòng của tôi thì phải làm thế nào?”

Từ trong miệng một cậu con trai mười tám tuổi còn chưa thành niên bỗng thốt ra từ ‘con gái của tôi’ như vậy không thể không nói, thật sự là một chuyện làm cho người ta rất kinh hãi, hơn nữa tiểu cô nương ấy còn là một đứa trẻ mười tuổi.

Đây cũng là chuyện người bình thường không thể hiểu được, cậu ta nói một thiếu niên tuyệt mỹ phải làm những chuyện tốt. Sự nghiệp từ thiện đó là chuyện tốt, thu dưỡng một đứa trẻ cô nhi cũng không có gì, nhưng mấu chốt là, tại sao nhất định muốn dùng thân phận con gái nuôi để nuôi dưỡng? Ít nhất dùng thân phận em gái để nhận nuôi cô bé cũng làm cho người ta có thể tiếp nhận không phải sao?

Vì Vi mắt tròn trắng lên, còn kém hai chân đạp một cái, quả quyết cách xa Trái Chi:

“Chắc chắn, tôi nói cậu còn là một đứa trẻ vị thành niên, thế nào bây giờ còn làm ra chuyện thứ thế hả? Theo lẽ thường mà nói cậu cũng nên tìm một thiếu phụ giúp cậu âm giương, tìm một chút cảm giác an toàn cũng rất bình thường.”

“Hả? Ví dụ như cô sao?”

Một âm thanh trầm thấp khác từ bên cạnh cửa sổ vang lên, Mạc Tĩnh Đông vẫn không mở miệng, có nhiều hứng thú nở nụ cười xinh đẹp về phía Vì Vì.

“Lão nương còn là hoàng hoa đại khuê nữ! Anh mới là thiếu phụ, cả nhà anh đều là!”

Vì Vì xù lông kêu gào, mà trên thực tế, trong mắt của mọi người giữa Mạc Tĩnh Đông và Vì Vì hình như luôn là có quan hệ mập mờ, ít nhất hai người bộ họ luôn là hữu ý vô ý nhằm vào nhau. Hơn nữa cấp bậc như Vì Vi mỗi lần gặp gỡ Mạc Tĩnh Đông sẽ trực tiếp xù lông, dù thống minh cách mấy khi tức giận đều không phân biệt được điều gì.

“Rất tiếc nhà tôi chỉ còn một mình tôi, hơn nữa Chú chó nhỏ duy nhất không phải đã bị cô từ trên tầng hai mui ném xuống đất chết rồi sao. “

Về mặt Mạc Tĩnh Đông lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nghiêng người dựa bên cửa sổ, trên mặt rõ ràng là đang cười đùa, chỉ là trong con ngươi thâm thúy ấy sâu đến mức người ta không thấy đáy, không biết anh ta đang nghĩ điều gì.

Tên đàn ông chết tiết này vẫn còn nhớ thù cũ sao, không phải vì Chú chó nhỏ ấy chứ:

“Đi chết đi!”

Đối với cái vấn đề rối rắm này mấy trăm lần Vì Vì thật không biết phải nói thế nào.

Trái Chi che mặt:

“Chúng ta không phải tới thương lượng chánh sự sao?” Cùng con chó nhỏ kia chết đã nhiều năm có quan hệ gì?

Bên kia Lục Phi Ly trực tiếp chọn thái độ coi thường, mở bước chân đi về phía trước, rồi sau đó dừng ở trước màn ảnh máy vi tính, ngón tay trắng nõn thon dài ở trên bàn phím một hồi chuyển động, lúc đó, mới vừa tư liệu có chút địa phương bị anh ta vòng ra ngoài:

“Nếu như mà tôi đoán không sai, chúng ta không tìm được người này nguyên nhân căn bản chỉ có thể là, người này vốn không còn tồn tại trên thế giới này rồi.”

Người này nếu còn tồn tại trên thế giới này, không thể nào giống như hư không biến mất nhiều năm như vậy, mà hệ thống tình báo cường đại của ‘lĩnh’ lại không cách nào tra được chút dấu vết nào.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Lén phéng

Editor: Sendyle “Gi chứ?”

Mạc Tĩnh Đông dừng lại chuyện cãi vã với Vì Vì, về mặt nghiêm túc nhìn về phía những hình ảnh trên màn ảnh cùng với những chữ viết trọng điểm.

“Nếu theo như lời nói của cậu người này không còn tồn tại, vậy chuyện về Đệ Tam Đại Thế Lực giải thích như thế nào?”

Trái Chi không hiểu.

Vì Vi nhún nhún vai, cô hiểu ý tứ của Lục Phi Ly, dù sao phần tài liệu này là cô đã chuẩn bị rất lâu, chỉ là, mới vừa cùng cái tên Mạc Tĩnh Đông cãi và, cô chính là không muốn một câu giải thích nào khác.

“Người này không còn tồn tại, đó là bởi vì anh ta có thể lấy một thân phận khác để tồn tại.”

Bỏ lại tách cà phê trên tay, Hoắc Cảnh Sâm không chút để ý giải thích một câu như vậy, rồi sau đó cả người tựa vào trên ghế sa lon, không nói thêm câu nào nữa.

“Đúng, Cảnh Sâm nói đúng, Hồng Chiếm Giữ có thể dùng một thân phận khác để tồn tại.”

Lục Phi Ly gật đầu một cái, bày tỏ cách suy nghĩ của Hoắc Cảnh Sâm giống với cách nghĩ của anh ta.

“Dịch dung?”

Trái Chi bừng tỉnh hiểu ra, ngay sau đó rồi lại lắc đầu một cái:

“Không đúng, nếu như sử dụng dịch dung nhưng còn lời nói của anh ta sao có thể thay đổi được, làm sao mà chúng ta vẫn không thể tìm được anh ta.”

“Cậu hình như quên mất Hồng Chiếm Giữ anh ta có một người em, người này được cho là thiên tài của giới y học, mà người người em, sau ngày thứ hai khi Hồng Chiếm Giữ biến mất người này cũng hoàn toàn biến mất trong tầm mắt mọi người.”

Lục Phi Ly giải thích như thế.

“Tôi nhớ được người em này của anh ta có kỹ thuật chỉnh dung rất thần kỳ.” Vì Vi tiếp lời, lại đi tới mở ra một phần khác tài liệu, thông tin về người em của Hồng Chiếm Giữ, Hồng Dịch:

“Chỉ cần cho anh ta thời gian, anh ta có thể thay đổi không chỉ là tướng mạo, giới tính cũng có thể.”

“Ý của mọi người, Hồng Chiếm Giữ hiện tại lấy một thân phận khác để tồn tại, hơn nữa chúng ta căn bản không biết anh ta là nam hay nữ? Khốn khiếp! Bộ dạng anh ta vận vẹo tuyệt đối đem mình chỉnh thành phụ nữ!”

Trái Chi hoàn toàn hiểu được, ngay sau đó giống như nghĩ tới điều gì, lo lắng trùng trùng nhìn Hoắc Cảnh Sâm:

“Lão đại về sau cậu qua lại với phụ nữ nhất định phải chú ý một chút, nếu không cẩn thận sẽ đụng phải loại hàng giả đó.”

“.....” Vì Vi yên lặng, Chi đúng là anh em tốt, biết lo lắng cho lão đại, nhưng lão đại của chúng ta đâu phải người dễ dàng qua mặt được, làm sao có thể...?

“.....” Lục Phi Ly yên lặng, cậu ta đúng là không biết sợ mà thốt ra những lời kia, một khi làm lão đại mất hứng không trực tiếp đưa cậu ta chỉnh thành nữ giới mới lạ?

“.....” Mạc Tĩnh Đông yên lặng, cha mẹ như thế nào mới có thể sinh ra nhất chi độc tú hoa tuyệt thế như thế?

Dĩ nhiên, thư phòng to như vậy giờ phút này yên tĩnh hẳn như muốn chờ xem phản ứng của Hoắc Cảnh Sâm, chỉ thấy ánh mắt anh ta không chuyển động, ánh mắt hạ xuống rồi nâng lên, bình tĩnh nhìn đèn thủy tinh treo trên đỉnh đầu, thở ra một hơi sau, sâu kín tự nhủ:

“Sớm muộn có một ngày tôi đem tiểu nha đầu kia của nhà cậu chỉnh thành đàn ông, xem chừng khi đó cậu cũng có thể là cá trên chần mệnh.”

“.....” Tâm trạng Trái Chi hoàn toàn ngổn ngang trong gió, đáng ghét, anh ta và tiểu nha đầu kia là quan hệ trong sáng, vì cái gì có một số người không phân tốt xấu cảm thấy bọn họ có lén phén?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Linh (1)

Ads Editor: Sendyle

“Chúng ta trở lại nói một chút về chuyện lần này.”

Phốt lò Trái Chi đang ngồi phịch ở trên ghế sa lon trong bộ dáng si ngốc, thân thể Hoắc Cảnh Sâm ngồi thẳng, ánh mắt ý bảo Vi Vi nói sang vấn đề kế tiếp.

Vi Vi gạt đầu một cái, ngay sau đó mở ra phần tài liệu khác, ngón tay ở trên bàn phím thực hiện một loạt động tác bay múa. Không thể nghi ngờ đám người này đều là những người cẩn thận, ví như với các tài liệu này, ngay cả chính bản thân cô chỉ cần thực hiện sai xốt một con số, một giây kế tiếp tất cả tài liệu trực tiếp sẽ bị tiêu hủy.

Phòng ngủ chính, màu sắc khiêm tốn xa hoa bên trong phòng tiết lộ ra khí phách vương giả của chủ nhân nơi này, cửa sổ nửa mở, gió đêm thổi lát phát đang lúc màu xám tro rèm cửa sổ đóng đưa, bóng đêm tối dần, cảnh sắc ở bên cửa sổ nửa mở đang một hồi bay múa.

Sau đó thân thể nhỏ bé lắc mình vào, roi xuống đất không chút tiếng động, sau một hồi quan sát, anh bạn nhỏ Tây Hàn ẩn mình ở trong tủ treo quần áo.

Tất tín hiệu quấy nhiễu trên người, mới vừa trong một ít phút cậu nhóc tự tin chính mình ra tay không chê vào đâu được, nhưng một lúc sau, có chút cẩn thận để tránh lộ ra chân tướng.

Lấy ra máy tính bảng từ ba lô phía sau người, ngón tay mập mạp đáng yêu của đứa trẻ trên màn hình một hồi bay múa, cau mày, nửa phút sau đeo ống nghe lên.

Thư phòng, năm người đều mang vẻ mặt nghiêm túc nhìn hình ảnh được chiếu phía trên.

“Đây là nửa năm sau khu nghiệp vụ ‘linh’ ở châu Á lui tới, mà riêng một tháng lớn nhất là tiến hành ở tổng bộ, hàng hóa bây giờ đã tới Italy. Chi là xưởng chế thuốc bên kia đột nhiên xảy ra chút vấn đề, một phần hàng hóa cũng không thể giao kịp thời gian đã định trước. Vốn là những thứ này không phải là vấn đề, sau khi cùng đối phương trao đổi, bọn họ đồng ý kéo dài nửa tháng, dù sao món lời từ nhóm hàng này đủ làm cho người ta đổ mắt. Chi là bắt đầu trước một tuần lễ, trên thị trường đã lưu hành ra những hàng hóa giống nhau, cho nên đối phương nói muốn chúng ta giảm giá cả xuống 30%, nếu không, không tiếp tục giao dịch nữa.”

Vi Vi cau mày trần thuật hết toàn bộ đoạn đối thoại, người phụ trách chủ yếu nhóm hóa vật lần này là Hoắc Cảnh Sâm, vốn là trước giờ đối với anh ta chưa từng mắc sai lầm, vậy mà tin tức lần này bị tiết lộ triệt để.

Xưởng chế thuốc là một trong những nghiệp vụ kinh doanh chủ yếu của ‘linh’, nhưng khoảng lời kếch xù từ việc chế tạo được vật chỉ là áo khoác hoa lệ. Cái chính là những bí mật giao dịch các loại ma túy kiểu mới được nghiên cứu và phát triển, kết hợp với cùng các sòng bạc ngầm nơi ăn chơi chiếm 90% trở lên toàn thế giới. Không thể nghi ngờ, chính các giao dịch này đã mang về những giá trị sản lượng cao ngất trời hàng năm cho ‘linh’.

Cho nên thân phận của Hoắc Cảnh Sâm ngoài mặt không chỉ là là một thương nhân thành công đơn giản như vậy, lĩnh vực hoạt động của họ bao gồm cả hai giới hắc bạch. Mà một tập đoàn sau mấy năm gần gũi liên có thể sánh ngang cùng những tập đoàn hàng đầu thế giới, hắc bạch hai nhà nghe đến đều sợ cho nên họ không thể chỉ là một doanh nghiệp buôn bán chính đáng đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Linh (2)

Editor: Sendyle Thay vì nói là một tập đoàn, người ta ngầm hiểu tổ chức ‘linh’ này cùng Tứ Đại Gia Tộc trên thế giới có quan hệ mật thiết, hơn phân nửa những tập đoàn trăm tỷ trở lên trên thế giới đều cùng ‘linh’ hoặc nhiều hoặc ít có quan hệ lui tới. Mà trong bạch đạo, tầng lớp cao nhất đến tột cùng có bao nhiêu người cùng ‘linh’ cấu kết, đại khái chỉ có cốt lõi bên trong ‘linh’ họ có bao nhiêu nhân tài mới biết được.

Như vậy có thể thấy được ‘linh’ nếu nói trắng là một tổ chức buôn bán không đơn giản, nếu có điều sơ xuất sẽ ảnh hưởng không biết bao nhiêu mà nói. Hơn nữa người hiểu rõ về hoạt động buôn bán của ‘linh’ cũng là người phụ trách chưa từng có sai lầm là Hoắc Cảnh Sâm lần này lại xảy ra sai xốt như vậy.

Cái gọi là hàng hóa giống nhau trên thị trường trước đó được truyền ra ngoài, bí mật bị tiết lộ ra dĩ nhiên là cách thức điều chế. Trong lòng mọi người tự biết rõ, cách thức điều chế ngay cả người phụ trách tại xưởng sản xuất điều chế thuốc cũng chưa chắc biết rõ ràng, cho nên ngoài trừ năm người bọn họ ra, không có ai biết rõ ràng hơn hết.

Mấy người bọn họ có quan hệ hợp tác tín nhiệm lẫn nhau trong nhiều năm qua, cho nên giữa bọn họ không cho phép có điều hoài nghi lẫn nhau.

“Đến tột cùng là phương diện nào có sai lầm?”

Lục Phi Ly thờ dài, chuyện như vậy nếu xảy ra, luôn có nguyên nhân, huống chi bọn họ cũng không phải lần đầu tiên gặp phải những chuyện như vậy. Cũng bởi vì từng có vết xe đổ, cho nên các biện pháp giữ bí mật của ‘linh’ sau này luôn luôn không chê vào đâu được, còn lần này, hình như có chút

không lý giải được.

Trái Chi nhún nhún vai, chuyện này nghĩ như thế nào cũng cảm thấy có chút không hợp lý.

“Cảnh Sâm, cậu thấy thế nào?”

Hàng lông mày của Mạc Tĩnh Đông chau lại nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm, cũng không phải anh ta đang hoài nghi điều gì, chỉ là nét mặt Hoắc Cảnh Sâm lúc này trực tiếp nói cho bọn hắn biết, chuyện này trong lòng cậu ta đã biết đại khái.

Bộ dạng Hoắc Cảnh Sâm mấy phần lười biếng tựa vào ghế sa lon, nụ cười trên khóe môi càng thêm quý dị, trong con ngươi thâm thúy băng cột đầu nâng một hồi khát máu lạnh lẽo:

“Về phần phương án lần này lúc ban đầu tôi đề ở A thị, thư phòng nhà tôi, các người cho rằng khả năng bị nhìn thấy nhất sẽ là ai?”

Mọi người ở nơi này đối với Hoắc Cảnh Sâm điều biết cả mười trên mười, bộ dáng này của Hoắc Cảnh Sâm thay vì nói đang giải thích, chẳng bằng nói anh ta đang đưa ra cái gì.

Khóe môi Trái Chi run rẩy, mặt yếu đuối nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm:

“Cậu đừng nói cho tôi biết chính cậu là cố ý đem cách điều chế tiết lộ ra ngoài, vì muốn những người kia biết?”

Vì Vi không chút do dự tặng một cái tát ‘pằng’ lên trên đầu Trái Chi, rồi lại có chút không hiểu nhìn về hướng Hoắc Cảnh Sâm:

“Thế nào là người kia, anh như thế nào lại nghĩ đến muốn thăm dò đám người kia?”

Hoắc Cảnh Sâm nhún nhún vai, không giải thích bất kỳ điều gì.

“Nói chánh sự, Vì Vi, cho bọn họ xem một phần tài liệu.”

Vì Vi gạt đầu một cái, trượt con chuột.

“A, mọi người nhìn một chút, những điều này là tôi theo ý tứ của Cảnh Sâm thực hiện thành phương án marketing, hơn nữa cách điều chế đám hàng kia tôi cũng có thay đổi một chút, chỉ cần thêm vào một chút đám hàng hóa kia sẽ không có điểm giống nhau, tôi tin tưởng, với phương án này đủ đem về đồng hàng vốn lời cao gấp hai, ba lần.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Linh (3)

Editor: Sendyle Những người đang ngồi từ chối cho ý kiến đối với phương án dành cho hàng hóa chủng loại lần này, nhiều năm qua ăn ý, hướng chỉ, Vì Vi dám nói như thế là bởi vì cô có thực lực, y dược thế gia ra đời, tự nhiên, đối với những hàng hóa này cô có khả năng thiên phú hơn người.

Hoắc Cảnh Sâm gạt đầu một cái, tất cả hội nghị chuẩn bị kết thúc, giờ tay lên đề lên huyết Thái Dương, đứng lên, lúc anh ta đi tới cửa thư phòng đột nhiên dừng bước:

“Giao dịch lần này do tôi tự mình chủ trì, ngày mai giúp tôi hẹn người của đối phương, đích thân tôi sẽ cùng bọn hắn trao đổi.” Muốn giảm giá tiền đó là điều không thể nào, hơn nữa chúng ta sẽ yêu cầu tăng giá lên ít nhất 200%.

Hướng chỉ, anh ta thật sự muốn xem, người kia cho tới bây giờ đến tột cùng có bao nhiêu khả năng, mà anh ta lần này đích thân ra tay không thể nghi ngờ là phương pháp tốt nhất để đối phương tự mình xuất đầu lộ diện.

Phòng ngủ chính, ẩn thân trong tủ treo quần áo anh bạn nhỏ Tây Hàn sau khi thu thập xong tất cả mới lách mình đi ra ngoài, nói nhảm, cậu không có chút nào hoài nghi nếu mình đi xuống sẽ bị cha mình phát hiện ngay.

Dĩ nhiên, anh bạn nhỏ Tây Hàn cho tới bây giờ không phải là người xem thường sự tồn tại của mình, lúc đó, không phân rõ đến tột cùng xuất hiện với nguyên nhân nào, tóm lại anh bạn nhỏ Tây Hàn trước khi đi còn không quên ở đó khoa trương hào hoa lưu lại một tờ giấy dễ thấy trên giường.

‘Cha, cách mạng chưa thành công.’

Cách mạng chưa thành công ý muốn nói về chút vấn đề xảy ra lúc sáng sớm của Hoắc Cảnh Sâm, về phần anh bạn nhỏ Tây Hàn làm thế nào biết được,

thì không ai rõ.

Mà một tiếng gọi cha, trong lòng của cậu nhóc Tây Hàn này đang không ngừng tác quái rồi, còn đối với đứa em ruột mà cậu cũng chưa gặp mặt cũng đã rất thành công trong vài lần hữu ý vô ý quấy nhiễu ‘mạn’ rồi. Tuy nói chưa từng có tổn thất nặng nề, nhưng trong lòng người làm anh như cậu nhóc đúng là thấy khó chịu thế nào!

Cũng may cả tòa nhà này cũng khá lớn, phòng khách cũng đủ nhiều, anh bạn nhỏ Tây Hàn chọn một gian phòng tương đối vắng vẻ để nghỉ ngơi.

Hội nghị vừa rồi cậu đại khái toàn bộ nghe được, mà cậu lần này chính vì nhận được tin tức cha nhà mình gặp nguy hiểm mới theo cha tới đây, cho nên bắt đầu ngày mai cậu nhóc tự nhiên sẽ theo sát cha mình từng bước.

Quả nhiên, không tới mấy phút, phòng ngủ chính truyền đến tiếng phần hận gầm gừ của Hoắc Cảnh Sâm:

“X, nhanh đem Hoắc Thần Xa bắt trở về ngay cho tôi!”

Lúc đó, cả đêm anh bạn nhỏ Hoắc Thần Xa bí mật ngồi ở trên máy bay trực thăng chạy về Italy trong trạng thái buồn ngủ mông lung bỗng sau lưng cảm giác lạnh run lên, sau đó bắt nã hắt hơi một cái.

“Nhanh lên một chút, ta sợ trở về trễ nữa điểm cha sẽ trực tiếp lột da ta mất.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Linh (4)

Editor: Sendyle Vẫn như cũ lựa chọn tủ treo quần áo làm chỗ ẩn nấp, lúc này anh bạn nhỏ Tây Hàn dám trực tiếp quang minh chính đại nằm trên giường, này không thể nghi ngờ chính là trắng trợn nói một câu, tới bắt con đi, cha, phát hiện con đi.

Bóng đêm thâm trầm, cả trang viên trong biệt thự tràn ngập hơi thở mạo hiểm, sau khi Hoắc Cảnh Sâm đi, bốn người khác trong thư phòng đang an bài một chút việc, nhiều năm qua trực giác nói cho bọn họ biết, chuyện ngày mai không phải chuyện đùa.

Vi Vi đem tài liệu sau khi in ra khóa vào tủ sắt, rồi sau đó đem số liệu trong máy vi tính trực tiếp tiêu hủy.

“Thành thật mà nói, chuyện ngày mai tôi có dự cảm không tốt.”

Về mặt Lục Phi Ly nghiêm túc ngồi tê đít trên ghế sa lon, dù sao đến hiện tại Hoắc Cảnh Sâm cũng không nói cho bọn hắn biết mục đích thực sự ngày mai cậu ta gặp những người đó là làm gì.

“Cái dự cảm xấu này, là đối phương sẽ gây bất lợi cho Cảnh Sâm hoặc ngược lại Cảnh Sâm sẽ đem đối phương chính rất thế thảm?”

Mạc Tĩnh Đông nhún nhún vai, mở bước chân đến bên phía ghế sofa ngồi xuống.

“Đối với Cảnh Sâm chuyện cậu ta muốn làm có lần nào thất thủ qua chưa? Trừ phi là chính cậu ta có ý.”

Một phen giải thích, hoặc nhiều hoặc ít, anh ta hình như có thể đoán ra một chút suy tính của Hoắc Cảnh Sâm giờ phút này.

Vi Vi thu hồi máy vi tính, ngay sau đó cũng ngồi xuống ghế sa lon:

“Tôi hoài nghi, giao dịch lần này, BOSS lớn sau lưng đối phương chỉ sợ sẽ lấy Hồng Chiếm Giữ làm chủ đạo.”

“Cho nên ý của cô là, chính vì Cảnh Sâm nhận ra điểm này, cho nên cậu ta mới chuẩn bị chủ động xuất kích?”

Trái Chi nhất định trước hết phản ứng kịp.

“Nhưng chúng ta đều biết, nhiều năm qua Hồng Chiếm Giữ ẩn mình như vậy, hẳn ta không thể nào dễ dàng xuất hiện như vậy, hoặc là nói bây giờ Hồng Chiếm Giữ muốn phá hủy hai tổ chức lớn ‘linh’ cùng ‘mạn’, sau đó mới có tư cách cùng Cảnh Sâm nói điều kiện.”

Lục Phi Ly thờ dãi, đối với Hồng Chiếm Giữ, từng ấy năm như vậy, điều tra không chút tiến triển nào tựa như phần nào đó tiêu hao hết sự kiên nhẫn của bọn hắn, đến trước mắt, nhưng nếu thật bọn họ nghĩ như vậy, như vậy bọn họ sẽ là hy vọng duy nhất có thể bắt được Hồng Chiếm Giữ.

“Cho nên, rất dễ nhận thấy, hành động ngày mai nhưng nếu không ngoài dự liệu, Cảnh Sâm sẽ yêu cầu đơn độc hành động, chỉ có như vậy, tỷ lệ Hồng

Chiếm Giữ xuất hiện mới lớn hơn, Cảnh Sâm lần này vì cái gì tại sao lại khản trương như vậy, không giống như Cảnh Sâm mà trước đây chúng ta biết.”

Đây mới là điều mà Vi Vi chân chính không hiểu.

Hồi lâu, Mạc Tĩnh Đông như có chỗ hiểu được:

“A, có lẽ vì lúc trước Hồng Chiếm Giữ đã gây tổn thương cho những người quan trọng đối với Cảnh Sâm, còn lần này khiến cho Cảnh Sâm làm ra những chuyện như thế chỉ có thể lý giải vì có lẽ Cảnh Sâm vừa tìm được người cậu ta thật sự coi trọng.”

Anh ta hoàn toàn hiểu tâm tình Hoắc Cảnh Sâm giờ phút này, người ta sau khi mất đi mới có thể càng cẩn thận kỹ càng che chở những thứ trước mắt họ đang có.

“Ặc, lại nói lại chuyện cũ, trong chuyện Sở Vận Nhi lão đại hình như vẫn còn tự trách, chắc chắn, chỉ là lời nói trong lòng, không biết vì sao, sau chuyện kia tôi hết sức không thích người phụ nữ đó, cứ có cảm giác giống như có cái gì không đúng.”

Trái Chi vuốt vuốt tóc, sau đó khuôn mặt mệt mỏi tựa vào ghế sa lon, chuyện này nhớ tới thật mệt óc.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Chuyện nhà

Editor: Sendyle Cảm giác giống nhau hình như không chỉ có một mình Trái Chi phát hiện, những người đang ngồi ở biệt thự này hoặc nhiều hoặc ít cũng có điều tiếp xúc với Sở Vận Nhi.

Vi Vi thở dài, bộ dáng mấy người bọn họ như có điều gì đó đang suy nghĩ:

“Nếu người mà Hồng Chiếm Giữ cần chính là Cảnh Sâm, chẳng bằng chúng ta ngày mai cũng tương kế tựu kế đem Cảnh Sâm đưa cho hắn, như thế nào?”

Lục Phi Ly cười như không cười, đối với đề nghị của Vi Vi từ chối cho ý kiến:

“Điểm này không cần chúng ta phải quan tâm, Cảnh Sâm nếu cậu ta muốn tự mình ra tay nhất định cậu ta đã có sự chuẩn bị chu toàn, điều tôi hiện tại càng tò mò hơn ngược lại là chuyện nhà của Cảnh Sâm.”

“Cậu muốn nói đến Hoắc Thần Xa? X, nghĩ đến tên tiểu tử kia càng làm tôi cảm thấy mệt đầu óc, cậu nhóc đó lần trước không có việc gì làm thế nhưng chạy đến tổ chức ‘mạn’ quấy rối, đưa nhỏ năm tuổi, tán gái, phá hư đủ chuyện, còn chơi đánh bạc, tóm lại những thứ khiến Cảnh Sâm mất tiền nhiều cậu nhóc sẽ không chừa thứ nào!”

Trái Chi cắn răng nghiêng lợi, quy công anh bạn nhỏ Hoắc Thần Xa đã từng n lần chơi xấu làm Trái Chi xù lông, hơn nữa tiểu nha đầu hơn mười tuổi nhà cậu ta còn đối với Hoắc Thần Xa tương đối có cảm tình.

“Ha ha, tôi cảm thấy được tiểu nha đầu kia nhà cậu với đứa nhỏ Thần Xa rất xứng đôi.”

Mạc Tĩnh Đông không chút để ý lắc lắc ly rượu đỏ trên tay, hữu ý vô ý kích thích thần kinh yếu ớt của Trái Chi.

“.....” Trái Chi yên lặng, cậu ta sợ nha đầu không biết thương thức nhà mình sẽ không kém như vậy chứ.

“Uhmm, Chi, nếu là cậu có thể trở thành thông gia với Cảnh Sâm, đến lúc đó lão nương thứ nhất nịnh bợ cậu.”

Vi Vi tựa vào ghế sa lon cười đến điên đảo, umh, Hoắc Thần Xa cùng tiểu nha đầu nhà Trái Chi đi chung với nhau nghĩ đến hình ảnh đó thật đáng yêu.

“.....” Trái Chi tiếp tục giả vờ chết, về sau không cho tên nhóc Hoắc Thần Xa kia lui tới với tiểu nha đầu nhà mình!

“A, trừ Thần Xa ra, chẳng lẽ các người tuyệt không tò mò người phụ nữ sinh con trai cho Cảnh Sâm sau đó bỏ trốn mất dạng là người phụ nữ như thế nào sao?”

Lục Phi Ly đốt một điếu thuốc, khói mù tràn ngập ở giữa, khoe môi dần dần giờ lên nâng cười như không cười đường cong, thỉnh thoảng bắt quái bất quái lão đại cuộc sống riêng, cũng là có một phen đặc biệt niềm vui thú.

Bên kia, thân thể nhỏ nhỏ của anh bạn nhỏ Tây Hàn co rúc ở trong tủ treo quần áo, rất vừa lòng ở tầng dưới chót trải lên hai thật dày gối đầu, Spongebob Squarepants liên thể dùng khiến cho cậu nhóc không chút để ý hai chân treo nguẩy động tác có mấy phần tức cười.

Không thể không nói cậu nhóc từ nhỏ lớn lên cùng ‘mạn’, hơn nữa do năm nhân vật quan trọng của ‘mạn’ bồi dưỡng ra được một Mộ Tây Hàn trên nhiều khía cạnh thật có thể xưng là trình độ thiên tài.

Người ngoài không biết sự tồn tại của cậu, cả trong tổ chức ‘mạn’ làm ra không thể tác dụng thay thế, mọi người trong lòng biết rõ, cậu nhóc là bọ cách nhi tử, nhưng không biết là bọ cách cùng người nào sở sinh, mà chính bởi vì được Hách Liên thần giúp một tay mới không ai biết được bí mật của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài

Editor: Sendyle Tây Hàn tiến vào hệ thống nói chuyện phiếm của ‘mạn’ thì bên trong mọi người đều ở đây, lúc đó, Tây Hàn vừa xuất hiện, người đầu tiên vây quanh lấy lòng dĩ nhiên là Tư Nhiên.

Rất dễ nhận thấy, anh ta bị Tây Hàn tiêu huỷ đi mấy tài liệu còn không thể bỏ tức trở lại.

[Tư Nhiên vô địch]: “Anh bạn nhỏ Tây Hàn đáng yêu, hiện tại nếu tâm tình ngài tốt có thể giúp tôi đem những tư liệu kia tìm trở về hay không?”

[Ta biển ái miễn bảo bảo]: “→_→, tiểu đáng yêu không có ở đây, có chuyện xin đốt tiền.”

[Gọi ta lạnh gia]: “Bảo bối Tây Hàn, nghe nói cậu bây giờ đang bỏ nhà ra đi?”

[Ta biển ái miễn bảo bảo]: “Đúng vậy.”

[Gọi ta lạnh gia]: “Ồ, lần này vì sao lại chịu bỏ lại mẹ ruột cậu?”

Được rồi, không thể không nói chính là, anh bạn nhỏ Tây Hàn chưa bao giờ cam lòng rời khỏi mẹ ruột mình nghiêm nhiên ở bên trong ‘mạn’ đã trở thành một đoạn giai thoại mẫu từ từ hiểu.

Những chuyện quá khứ mấy năm ở nước Anh này, anh bạn nhỏ Tây Hàn có thể chạy có thể nhảy nhưng lúc đó đều có mẹ nhà mình sau lưng. Đúng là cậu nhóc phát minh ra những thứ kia kỳ kỳ cổ quái vượt qua sự thông minh của người thường, một lần khiến cho bọ cách cá trở thành danh hiệu đệ nhất sát thủ, mọi người nghe tin sợ mất mật.

[Ta biển ái miễn bảo bảo]: “Tôi không phải đã nói là đang tìm cha ruột nhà tôi sao?”

[Tư Nhiên vô địch]: “(°_°), cậu tra một trang viên trong biệt thự trong danh bạ của ‘lĩnh’? Không trách được cậu cấp thiết nhờ tôi tra ra sơ đồ kiến trúc tòa nhà này.”

[Ta biển ái miễn bảo bảo]: “Nhờ cậu? Thứ cậu đưa cho tôi có khác so với mấy tư liệu bên trong máy vi tính sao?”

[Tư Nhiên vô địch] trạng thái lấy lòng: “Tôi sai rồi, chúng ta có thể thương lượng lại không?”

[Ta biển ái miễn bảo bảo]: “o_O? ? ? Nói một chút coi.”

[Tư Nhiên vô địch]: “Cậu giúp tôi khôi phục phần tài liệu ban đầu trong máy vi tính, tôi hiện tại liền bay qua Italy giúp cậu một tay như thế nào?”

[Ta biển ái miễn bảo bảo]: “tôi muốn cậu làm gì, thân thể cậu không phải không đủ tốt sao.”

[Tư Nhiên vô địch]: “.”

[Gọi ta lạnh gia]: “Cho nên nói, Tư Nhiên, đến đây đi! Nhanh lên qua đây ôm ấp yêu thương thôi.”

[Tư Nhiên vô địch] phát điên: “Thân ái, đáng yêu nhất, thông minh nhất, vô địch nhất chính là anh bạn nhỏ Mộ Tây Hàn đến tột cùng muốn như thế nào cậu mới có thể giúp tôi khôi phục lại số liệu trong máy vi tính.”

[Gọi ta lạnh gia] trạng thái xấu hổ: “Tây Hàn, để cho cậu ta cười tôi.”

[Ta biển ái miền bảo bảo]: “” Hấn không phải đang nói chuyện chánh sự sao?

[Đông Hách]: “Lạnh tỉnh không phải đúng là cậu cầu hôn bị cự tuyệt chứ, tôi xem chừng đời này cũng không có người dám lấy cậu, chắc chắc, cậu một phong hoa tuyết thể đại mỹ nhân làm sao lại coi trọng Tư Nhiên như vậy, mỹ nhân kế không thành rồi hả ?”

[Gọi ta lạnh gia] mặt phiền muộn trạng: “Bởi vì nãy nãy ở bên trong ‘mạn’ chỉ nhắm trúng được hấn! Mà tôi lại không muốn chảy tới ruộng người ngoài, so, Tư Nhiên như vậy về sau dễ dàng để chi tôi khi dễ.”

[Tư Nhiên vô địch]: “Đi chết đi!”

[Đông Hách]: “Tư Nhiên cái người này cá vụn năm tiểu thụ.”

[Tư Nhiên vô địch]: “Cậu mới là Nhị Đại gia đấy!”

[Ta biển ái miền bảo bảo]: “”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Vô đề

Editor: Sendyle

Công cuộc cãi vã duy trì sau nửa giờ trong trạng thái gay gắt, hình như mỗi lần nói đến Lạnh Tỉnh cùng Tư Nhiên bọn họ đều không đồng nhất ý kiến, tất cả mọi người chuyện nói không hết chủ đề.

Không vì cái gì khác, chỉ giống nhau nhiều năm qua cứ như vậy dây dưa, rõ ràng ai nấy đều thấy được bọn họ yêu thương lẫn nhau, thế nhưng sau nhiều năm như vậy, trong mắt mọi người giống nhau như gần như xa.

Dần dà một đôi trước mắt đến tận cùng khi nào thì có thể tu thành chánh quả, trở thành đối tượng đánh cuộc của mấy nhân vật quan trọng nội bộ trong ‘mạn’.

Lúc đó, Mộ Tây Hàn còn là một đứa nhỏ mới gia nhập vào hệ thống, cho nên mỗi lần thấy bọn họ ăn ý lúc cãi vã cậu nhóc thật tự giác mà trầm mặc im lặng.

Dần dần quay trở lại đề tài trên người anh bạn nhỏ Tây Hàn mới vừa bị mọi người bỏ quên.

[Tư Nhiên vô địch]: “Tây Hàn tiểu đáng yêu, chúng ta thật không thể thương lượng rồi sao?”

[Ta biển ái miền bảo bảo]: “Dĩ nhiên không.”

[Tư Nhiên vô địch]: “Không giết người không phóng hỏa, tôi là công dân tốt, được rồi, muốn tôi làm gì, cậu chỉ cần nói một câu thôi.”

[Gọi ta lạnh gia]: “Cậu không có giết người phóng hỏa sao? Cậu có thể làm công dân tốt một ngày sao? ! ! !”

[Ta biển ái miền bảo bảo]: “Tôi mai trước năm giờ, tôi muốn tất cả tư liệu giao dịch lần này của ‘linh’, mấu chốt nhất là tất cả tin tức giao dịch của đối phương.”

[Tư Nhiên vô địch]: “Cái này đơn giản.” Muốn biết chuyện của ‘linh’, chỉ cần đi lấy lòng Hách Liên Thần một cái là được, người nào không biết, bí mật của Hách Liên thần cùng ‘linh’ thật là có quan hệ thiên ty vạn lữ.

[Ta biển ái miền bảo bảo]: “Nếu xảy ra một chút sai sót, mấy tin tức quan trọng trong mấy vi tính cậu tôi sẽ giúp cậu tiêu hủy.”

Nói xong Tây Hàn trực tiếp thoát, tiếp tục phá dịch cho tới bây giờ còn không có cớ ra Fire Wall, a, có ý tứ, hình như cha mình về phương diện này rất có nghiên cứu.

Bên kia, Hoắc Cảnh Sâm sau khi tắm xong đi ra ngoài từ phòng tắm.

Áo choàng tắm màu trắng to lớn bao quanh thân thể rắn chắc của anh ta, lộ ra cơ ngực bền chắc trước ngực, xương quai xanh tinh xảo, sợi tóc màu đen

như cũ lưu lại chút nước còn đọng lại chưa có lau khô hoàn toàn.

Dưới ánh đèn màu vàng ấm, chân anh ta không giẫm lên trên mặt thảm màu xám tro, khi giờ tay nhấc chân, mang theo vài phần lười biếng, lại mang theo mấy phần tuyệt mỹ làm cho người ta không tự chủ phát điên.

Người đàn ông này trời sanh chính là yêu nghiệt cùng Satan kết hợp thể, ánh trăng đang nồng, bóng đêm thâm trầm, ngay cả trong lúc lơ đãng động tác ngồi trên ghế sa lon đều đủ hấp nhân mắt nhìn của mọi người.

Một người đàn ông mặc chính trang thời điểm ngay cả làm cho người ta mê muội, nhưng là lui ra chính trang, nhưng nếu chỉ là một tập đơn giản không đến có thể nữa đơn giản áo ngủ đều có thể xuyên ra đứng ở T trên đài cảm giác, không thể nghĩ ngờ nam nhân như vậy mới phải Thượng Đế sủng nhi, khiến vô số nữ nhân trước mê đối tượng.

Đề xuống laptop chốt mở, cũng là đang đợi mở máy quá trình trên khay trà điện thoại vang lên.

Nhìn thấy điện tới biểu hiện, Hoắc Cảnh Sâm khoe miệng đường cong không tự chủ mềm mại vài phần.

Lấy ra trên đùi laptop, đứng dậy cầm điện thoại di động lên, rồi sau đó bước dừng ở nửa mở trước cửa sổ, nghiêng người ngang nhiên xông qua, lúc này mới đề xuống phím call.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Cha

Editor: Sendyle

Anh quốc, tổng bộ ‘mạn’.

Anh bạn nhỏ Tây Hàn mới vừa logout, Tư Nhiên liền nhận được điện thoại của Hách Liên Thần gọi tới.

Đang khổ não vì nhiệm vụ mà Tây Hàn giao cho cậu ta không biết nên mở miệng với Hách Liên Thần như thế nào bây giờ. Từ trước đến nay vốn không thể tìm được Hách Liên Thần, nhưng vào lúc này lại khiến cho Tư Nhiên có mấy phần giật mình khi cậu ta gọi đến, hơn nữa số điện thoại gọi tới còn là số điện thoại cá nhân của Hách Liên Thần.

“Tư Nhiên?”

Giọng nói của Hách Liên Thần trầm thấp xuyên thấu qua sóng điện từ truyền tới, mang theo cảm giác giống như bị áp bức, quen biết lâu như vậy mọi người cũng hiểu rõ lẫn nhau, nhưng không khí như vậy ngược lại làm Tư Nhiên cảm thấy khó lý giải được.

Tư Nhiên theo bản năng gật đầu một cái, ngay sau đó ý thức được mình đang cùng cậu ra nói chuyện qua điện thoại, lại nhẹ nhàng lên tiếng:

“Ừ, là mình.”

“Bên Italy xảy ra chút vấn đề, cậu cùng Lạnh Tĩnh bây giờ liền cất cánh đi qua đó, tối mai bên ‘linh’ có tiến hành giao dịch, mình muốn các cậu âm thầm trợ giúp Tây Hàn.”

Âm thanh của Hách Liên Thần vừa dứt, Tư Nhiên trong nháy mắt xù lông:

“Vì sao cậu lại chọn mình và Lạnh Tĩnh? Thần, cậu không nhớ lần hợp tác đầu tiên của tụi mình không phải náo loạn hay sao? Chẳng lẽ tình trạng bên kia chưa đủ loạn, cần tụi mình làm thêm loạn hơn sao?”

Đi Italy hay làm cái gì đều được, nhưng mấu chốt là hợp tác với Lạnh Tĩnh, chuyện này tuyệt đối khó thành được!

“A, Tư Nhiên, một thời gian không thấy cậu hình như càng trở nên thông minh hơn.”

Lúc đó đang nghỉ phép ở Maldives, trên mặt Hách Liên Thần tràn đầy vẻ đùa giỡn, anh ta cảm thấy sắp có chuyện tốt sẽ xảy ra, chuyện xảy ra kế tiếp tuyệt đối không thể bỏ qua.

Khoe miệng Tư Nhiên run rẩy, mẹ nó! Một thời gian không gặp cậu ta mới phát hiện Hách Liên Thần lại trở nên biến thái không ít, cậu ta có chút tâm lực che lòng ngực của mình:

“Vậy ý của cậu là, muốn mình cùng Lạnh Tĩnh đi quấy rối lần giao dịch này của ‘lĩnh’ sao? Vì sao những chuyện không mấy tốt đẹp này lại để cho mình đi làm chứ?”

“Đơn giản, cấp bậc phá hư của cậu và Lạnh Tĩnh coi như là vũ khí bí mật của ‘mạnh’.”

Hách Liên Thần đáp một cách sảng khoái không chút suy nghĩ, nói cũng đúng, Thôi đi, tiểu tử Hoắc Thần Xa kia gần đây gây ra cho cậu ta không ít phiền toái, cho nên để báo đáp lại, cũng không có gì cho là quá đáng, huống chi chuyện này còn là vì Tây Hàn. . . Mặc dù Tây Hàn nói là giúp một tay, nhưng mà cậu ta cũng phải người đi, hợp thành một một dạng chứ sao.

Hơn nữa gần đây kịch hay đặc biệt nhiều, nhất là đối với Hoắc Cảnh Sâm bên kia, cậu ta thích đương sẽ đi qua thò chân vào, phía sau lại càng thêm đặc sắc, cái gì cha con gặp nhau, anh em gặp nhau, thấy thế nào cũng có, vừa nghĩ lại cảm thấy vô cùng đặc sắc, vô cùng hứng thú như thế đó.

“Hách Liên Thần, cậu không sợ gặp báo ứng sao?”

“...”

“Thôi được, Thần, cứ theo như cậu, nếu sự tình có thay đổi gì mình sẽ liên lạc với cậu.” Tư Nhiên cũng không nói thêm gì, nghĩ rằng Hách Liên Thần bố trí như thế tự có đạo lý của cậu ta, anh ta cũng không cần thiết hỏi quá nhiều.

Hoắc Cảnh Sâm đề xuống phím nhận cuộc gọi, lúc đó một giọng trẻ con non nớt thông qua sóng điện từ truyền tới, mềm nhũn mang theo vài phần nũng nịu:

“Cha?”

Được rồi, không thể không nói chính là, anh bạn nhỏ Hoắc Thần Xa thực sự chỉ có những lúc đặc biệt chộc cho cha mình nổi giận mới có thể chủ động làm nũng như thế, có thể trực tiếp nháy mắt giết người. Nhưng cậu ta hình như quên mất, đối mặt với người cha cường đại biến thái như thế, hơn nữa cậu ta còn không biết vừa bị người anh trai chưa gặp mặt của mình hãm hại, lúc đó, chỉ là mấy câu kiêu ngạo lấy lòng hiển nhiên là không đủ.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Sống một cuộc sống bình thường

Editor: Sendyle

Lúc đó, Hoắc Cảnh Sâm nghiêng người dựa vào bên cửa sổ đang mở nửa bên, đập vào mắt là cảnh sắc về đêm của trang viên biệt thự vẫn như cũ đèn đuốc sáng trưng, cả phòng ngủ tràn ngập màu vàng ấm dưới ánh đèn khiến cho ánh mắt của anh ta mang theo vài phần suy tư về vấn đề nào đó.

“Hoắc Thần Xa, bắt đầu ngày mai cha sẽ cho người đưa con trở về A thị, về sau cuộc sống của con sẽ bị cha giám sát. Con nên biết an phận, sống như một đứa bé bình thường một chút là tốt rồi, nếu con ở bên ngoài còn gây rối cha sẽ để cho người ta làm thịt con chó kia của con.”

Giờ phút này, giọng nói của Hoắc Cảnh Sâm tương đối hòa bình, đang nói chuyện, ánh mắt vô ý quét qua khung cửa sổ màu trắng, chau mày.

“Cha, làm sao cha có thể nói con trai của mình không bình thường chứ? Chẳng lẽ quá thông minh cũng là sai sao? Nhưng vấn đề này không phải là do di truyền từ cha sao?”

Anh bạn nhỏ Hoắc Thần Xa cũng không quên cố gắng vùng vẫy lần cuối cùng trước khi chết, giả bộ ngoan ngoãn, dùng giọng điệu xảo quyết nịnh hót. Tóm lại trước giận con giận của cha mình xuống trước rồi nói sau, trời mới biết nếu thật sự chọc giận cha cậu sẽ có hậu quả như thế nào. . .

Hoắc Cảnh Sâm quay lại ngồi bên sofa một lần nữa, vừa nói chuyện vừa ở trong máy tính đưa vào một chuỗi chỉ thị, ngay sau đó, biểu hiện điểm đỏ ở phía trên cho thấy chỗ ở lúc này của Hoắc Thần Xa, cậu nhóc đang ở Italy.

Trong đầu liên tưởng đến cậu nhóc mới vừa công khai nhét tờ giấy khiêu khích trên giường, anh ta cho là trò của Hoắc Thần Xa, khóe môi khẽ gợn lên:

“Thần Xa, cha nói cho con biết, trước hừng đông nếu cha không nhìn thấy con, cha sẽ tự mình đi tìm con, đến lúc đó con đoán xem sẽ như thế nào?”

Đang nói chuyện Hoắc Cảnh Sâm cúp điện thoại, hiện tại đã không còn giống như trước, anh ta biết đứa con trai mình có đủ bản lĩnh tự bảo vệ mình nên mới để cho cậu nhóc ra ngoài, không cần buồn chán ở nhà, nhưng đã có nhiều chuyện xảy ra làm cho anh ta ngọ ra nhiều thứ.

Quan hệ huyết thống đúng là chuyện kì lạ, thân tình thật đáng quý, chính bởi vì có ít cho nên càng phải thêm quý trọng, muốn dùng hết khả năng có được của mình chăm sóc, yêu thương, bảo vệ đứa con trai bảo bối này.

Lần này anh ta muốn đối mặt với Hồng Chiếm Giữ, ngay cả bản thân anh ta cũng không nắm phần tin tưởng tuyệt đối, cho nên anh ta tình nguyện sớm một bước chuẩn bị mọi thứ, ít nhất Hoắc Thần Xa ở bên cạnh anh ta mới có thể an toàn.

Hai năm qua, anh ta làm sao không hiểu, Hoắc Thần Xa ở phía sau mình bày đủ trò, anh ta không thể cho con mình một hoàn chỉnh gia đình, mà Hoắc Thần Xa dù cho có thông minh như thế nào cậu nhóc vẫn chỉ là một đứa bé năm tuổi mà thôi. Thịnh thoàng nghĩ tới, Hoắc Cảnh Sâm đều trầm mặc không nói, mà anh ta bình thường quá bận rộn, cơ hồ không có thời gian quan tâm đến đứa con trai này.

Mà trước mắt anh ta mới ý thức tới, một gia đình hoàn chỉnh đối với Hoắc Thần Xa rất quan trọng, trước kia anh ta khinh thường điều này, nhưng bây giờ lại nghĩ điều này lại vô cùng quan trọng và cần thiết cho con trai của mình.

Hít sâu một hơi, lúc đó, trong đầu Hoắc Cảnh Sâm hiện ra gương mặt một người, đủ làm cho anh ta lộ vẻ xúc động, một tuần lễ, một tuần lễ không thấy, anh ta lại càng tò mò không biết Mộ Niệm Thần lúc này đến tột cùng đang làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Chúng ta kết hôn đi

Editor: Sendyle

Từ sau chuyện té xỉu lần trước, người phụ nữ kia coi như triệt để thay đổi mọi thứ, ngủ sớm dậy sớm, nghiêm nhiên tuân thủ phương thức sống của một bé ngoan.

Hơn một tuần lễ, vô tri vô giác hình thành phương thức sống như thế, đại khái đột nhiên tăng mạnh chính là Mộ Niệm Thần đích thân nấu nồi cháo đầy công phu, Nồi cháo này của Mộ Niệm Thần chính là nồi cơm điện của cô, chỉ cần tham ăn một chút có thể thêm vào bên trong thêm một ít com, dù sao miễn chín là được rồi.

Dần dà sau vài lần kinh nghiệm, biết cách làm như thế nào mới có vị ngon nhất, khi nào thì thêm thứ gì vào nồi cháo để có hương thơm, đối với một nồi cháo, hận không được một ngày ba bữa giao thiệp với những thứ sên sếch kia.

Sáng sớm, lúc này tinh thần của Mộ Niệm Thần sáng khoái nấu một nồi cháo thịt nạc trứng muối, bên trên còn chuẩn bị thêm một ly sữa tươi tinh khiết, vừa mới chuẩn bị khởi động, chính lúc này điện thoại đột nhiên vang lên.

Liếc thấy dòng chữ hiển thị ‘Hoắc đại biến thái’ trên số điện thoại gọi tới, khi nhìn thấy bốn chữ này người phụ nữ kia theo bản năng ngồi nghiêm chỉnh, trên mặt nở nụ cười chuyên nghiệp, trong lòng tính toán... Người này không phải vì chuyện cô mấy ngày nay không có chăm chỉ làm việc cho nên điện thoại tới đây trừ tiền lương cô chăng?

Run run đè xuống phím nhận điện thoại, thậm chí cũng chuẩn bị tinh thần nghênh đón một trận ác chiến.

“Mộ tiểu thư, chúng ta kết hôn đi.”

Giọng nói trầm thấp xen lẫn âm nhạc cổ điển xuyên thấu qua ống nghe truyền tới, trong nháy mắt ánh mắt cô đờ đẫn, đầu trống rỗng, bất động, trên tay nắm chặt bằng suýt nữa ném điện thoại đi động vào trong chén.

Mà người phụ nữ kia không nhìn thấy chính là, đầu bên kia điện thoại, khóe môi của Hoắc Cảnh Sâm khẽ nâng lên, mang theo cảm giác hứng thú đùa giỡn, tùy ý đùa bỡn cảm xúc của người phụ nữ này.

Hoàn toàn chỉ là một câu nói nhưng lời vừa thốt ra khỏi miệng, mang theo cảm giác tò mò muốn biết thái độ của người phụ nữ kia như thế nào.

Bình thường Hoắc Cảnh Sâm đối với phụ nữ chỉ xem như đồ chơi, anh ta trước sau qua lại với phụ nữ chủ yếu chỉ là trên giường giúp cậu ta thỏa mãn như cầu sinh lý. Cũng chưa từng quan tâm đến cảm giác, suy nghĩ của họ tất nhiên cũng không cho bọn họ mang giọt máu của anh ta, bất luận kẻ nào anh ta cũng không cho cơ hội. Qua nhiều năm như vậy, chỉ có Hoắc Thần Xa là chuyện ngoài ý muốn duy nhất.

Bởi vì Hoắc Thần Xa cũng được, vì nguyên nhân khác cũng tốt, tóm lại nhiều năm như vậy, chỉ có duy nhất người phụ nữ kia là người đầu tiên khiến Hoắc Cảnh Sâm suy nghĩ đến chuyện kết hôn.

Nửa phút sau người phụ nữ kia mới thật sự bình tĩnh mà suy xét về câu nói vừa rồi của anh ta, trong lời nói đã bình thường trở lại, đối với cô mà nói đây dĩ nhiên không phải cái loại cảm giác gọi là tình yêu đầu tiên của những thiếu nữ.

Kinh nghiệm nói cho cô biết, đối mặt với cấp độ yêu nghiệt như Hoắc Cảnh Sâm, một không cần mặt hồng tím đập, càng không cần đáng về kịch cỡm, dĩ nhiên, quan trọng nhất là, ngàn vạn lần không được đem những lời nói này là thật. Cô thật không hiểu vì sao mới sáng sớm Hoắc đại gia có phải phát sốt chẳng?

“Ha ha.”

Người phụ nữ kia rất phối hợp nở nụ cười, lại bình tĩnh ăn xong hóp cháo:

“Kết hôn? Có thể, sinh lễ là gì?”

Này lời ngầm đương nhiên là, nếu không có sinh lễ làm cho người ta hài lòng, chuyện cưới hỏi này, dĩ nhiên không cần bàn.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Cách xa Vận Nhi một chút

Editor: Sendyle

Coi như là đáp án tương ứng với Hoắc Cảnh Sâm, lúc đó, anh ta nghiêng người tựa vào một bên cửa sổ được mở ra, thân thể thon dài dưới ánh đèn màu vàng nhu hòa ấm áp khác thường, dưới bóng đêm, cả trang viên hoàn toàn yên tĩnh, khóe môi độ cong theo bản năng mềm mại vài phần:

“Tôi đều là của cô, Mộ tiểu thư còn có gì không hài lòng?”

Giọng nói trầm thấp tràn trong căn phòng ngủ, đáy lòng là một cảm giác chưa bao giờ từng có, thật an bình.

Tiếng nói vừa ngừng, cô bị hóp cháo ở cổ họng làm cho sặc, lên không nổi xuống cũng không được, mẹ nó! Mới sáng sớm đã có hứng thú đem người ta ra chơi đùa rồi, đây là muốn cô cả ngày hồ đồ, bông bênh trong mớ suy nghĩ lung tung đây mà. Nào bộ một phen bị Hoắc Cảnh Sâm đùa, làm cả người của cô không biết đường mà lẫn.

Ghét, cứ cảm thấy không đúng thế nào đó, ngộ nhờ, mới vừa kết hôn liền đem nóc nhà cô ném đi thì phải làm thế nào? Lại ngộ nhờ, còn chưa kết hôn, cô liền bị những kẻ theo đuôi mù quáng trước đây của Hoắc đại biến thái chính tử té phải làm thế nào? Nửa đêm nhận được những tin nhắn hay những cuộc điện thoại dọa nạt chết người phải làm sao đây?

“Hoắc tiên sinh, tôi mỗi ngày làm việc khổ sở còn chưa tính, thỉnh thoảng còn phải đảm đương thêm nhiệm vụ trở thành bạn đi dạo phố cùng tiểu thư Sở Vận Nhi của người, sáng sớm còn bị lão nhân gia đem ra làm thú tiêu khiển còn chưa tính, giờ lại bàn về chủ đề kết hôn nặng khẩu vị như vậy. Có thể thêm tiền lương cho tôi hay không?”

Cô lúc này đang suy tính sâu xa, cũng không có tâm trạng húp cháo, vừa nghĩ tới việc gần đây mỗi ngày đều bị Sở Vận Nhi đột kích, cô có loại cảm giác sống không bằng chết.

Đáng ghét! Tiểu nha đầu kia thật đúng là khó giải quyết, mỗi lần đều dùng bộ dáng yếu đuối, còn dựa hơi Hoắc Cảnh Sâm làm cho cô hoàn toàn không có cách nào cự tuyệt cô ta.

Hoắc Cảnh Sâm cau mày, toàn bộ cuộc trò chuyện, trước sau xem xét kỹ lưỡng lại, trọng điểm đặt trên người Sở Vận Nhi:

“Mộ tiểu thư, cách xa Vận Nhi một chút.”

Câu này của anh ta không giống với giọng nói nhạo báng vừa rồi, lúc này giọng của Hoắc Cảnh Sâm mang cảm giác cảnh cáo, nguyên nhân vì sao cũng không rõ nữa, nhưng những lời này khi đến tai của Mộ Niệm Thần không biết như thế nào lại mang một cảm giác khác.

Mộ Niệm Thần cảm thấy bị uất ức, cô nguyện ý cách xa Sở Vận Nhi trăm mét, căn bản cô không muốn đến gần người phụ nữ này chút nào. Lời của anh ta làm cho cô cảm giác giống như cô chính là phần tử nguy hiểm bên cạnh Sở Vận Nhi vậy...

Vừa định mở miệng giải thích, lời còn ở khóe miệng, trong ống nghe lần nữa truyền đến âm thanh nhạo báng của Hoắc Cảnh Sâm:

“Ngoan ngoan nghe lời, chờ sau khi tôi trở lại sẽ cưới cô.”

Tiếng nói vừa ngừng, ngời người phụ nữ kia còn chưa hoàn hồn, Hoắc Cảnh Sâm trực tiếp cúp điện thoại.

Người phụ nữ kia trước ngây ngô sau sững sờ, sau đó đem bát cháo nuốt hết hoàn toàn, uống luôn ly sữa tươi, khoe miệng run lên, đáng ghét! Mới sáng sớm, đã bị Hoắc đại biến thái đùa giỡn rồi? !

Khi Mộ Niệm Thần ăn xong điểm tâm sáng, cô cảm thấy mình thật yếu đuối...

Lúc đó, người phụ nữ kia hoa hoa lệ lệ cảm thấy nếu không làm điều gì đó, cả tuần lễ này tuyệt đối sẽ đắm chìm trong cảm giác bị đả kích không cách nào kèm chế được.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Tiên sinh mời cô đi một chuyến

Ads Editor: Sendyle

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng Mộ Niệm Thần quyết định trước khi ra khỏi cửa quả quyết lấy điện thoại đi động ra, một hồi bấm phím điện thoại, gửi đi, sau đó tắt máy, thậm chí điện thoại đi động cũng không mang ra khỏi cửa.

“Ngài không kịp chờ đợi muốn kết hôn với tôi như vậy, chẳng lẽ gần đây bị những người đẹp da đen Châu Phi chơi tàn rồi sao? ”

Cô cảm thấy tối hôm qua nằm mơ có phải đâm lên cút chó hay không? Hay là hôm nay lúc ra cửa quên xem giờ Hoàng Lịch rồi, nếu không, vì sao sáng sớm đã bị Hoắc đại biến thái nhạo báng sau vừa ra cửa lại hoa hoa lệ lệ đụng phải người mà cô đời này chán ghét nhất, Mộ Thiên Hùng.

Mộ Niệm Thần bước chân thông thả ra khỏi cửa, còn chưa đi được mấy bước thấy ở lầu dưới có hai chiếc màu đen chạy băng băng vây chung quanh có sáu hộ vệ áo đen.

Mộ Niệm Thần mắt tròn trắng lên, quả quyết đi vòng người, nơi này càng ngày càng không an toàn, quyết định chờ đứa con trai bảo bối của mình sau khi trở về phải nhanh chóng dọn nhà.

Chỉ là bước chân của người phụ nữ kia còn chưa đi được mấy bước, cả người bị bao phủ lên một tầng lạnh lẽo.

“Tiểu thư, tiên sinh mời cô qua bên kia một chuyến.”

Tên cầm đầu đám hộ vệ một mực cung kính chờ cô trả lời, trên thực tế, ba tên hộ vệ kia muốn nói cho cô chính là, cô có thể suy nghĩ, nhưng sau đó nhanh chóng theo chúng tôi, không thì chúng tôi khiêng cô qua bên đó.

Lúc này không gian nơi này rất nhiều người, cô cảm thấy có thứ n ánh mắt khác thường nhìn về phía cô, quyết tâm đi theo bọn họ về phía chiếc xe thứ hai đằng kia.

Cửa xe được hộ vệ mở ra, đập vào mắt chính là khuôn mặt tươi cười khác thường quý dị của Mộ Thiên Hùng:

“Con gái ngoan, đã lâu không gặp.”

Bên kia, Italy.

Trời đã rạng sáng rồi, Hoắc Cảnh Sâm tựa trên ghế sa lon, laptop bị anh ta đặt ở trên đùi, khẽ nhủ mày trăm ngàn xem băng ghi hình giám sát bên trong phòng ngủ mà Vu Cương mới vừa đem tới.

Thời gian cố định cách buổi tối bây giờ, thủ pháp rất thông minh, nhưng cũng không đến nỗi không chê vào đâu được, ít nhất, đối tượng là Hoắc Cảnh Sâm cho nên vẫn bị phát hiện.

Mặc dù Camera đều là tĩnh vật, trừ gió đêm thổi lát phát còn lại tất cả bình thường, nhưng rèm cửa sổ bị gió đêm thổi lên bên trong lộ ra sơ hở, đồng nhất hai phút hoàn toàn là hình ảnh trước mặt, lặp lại phát hình ra.

Trong đầu liên tưởng đến khung cửa sổ bên kia, hình như không thiếu khuyết người nọ là cố ý để cho anh ta phát giác.

Đang suy nghĩ, sau đó Hoắc Cảnh Sâm gọi vào dãy số quen thuộc:

“Vi Vi, giúp tôi điều tra hình ảnh từ Camera trong phòng ngủ của tôi đến bây giờ tối qua.”

Điện thoại cắt đứt, Hoắc Cảnh Sâm vừa định đứng dậy, điện thoại di động liền vang lên.

Trên màn ảnh đột nhiên hiện ra cái tin nhắn không sợ chết mới vừa gửi của Mộ Niệm Thần.

Giờ phút này, Hoắc Cảnh Sâm một tay cầm điện thoại di động, quanh thân anh ta che lấp khí thế bộc phát, khóe miệng mang một ít nụ cười càng phát huy tính yêu nghiệt trời cho của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Tôi rất vội

Ngăn cách vẻ ngoài ồn ào của đường phố thành thị, bên trong lại mang một không khí yên lặng đến khác thường.

Người phụ nữ kia không chút để ý ngồi tê đít trên ghế xe, một cái tay không yên phận làm đủ mọi động tác, cho thấy tâm trạng cô hiện tại đang rất khẩn trương.

Trên mặt Mộ Thiên Hùng sau thời gian dài trầm ngâm, lúc này lại mang theo một nụ cười quỷ dị, tựa giống như lúc ban đầu không chút do dự thiết kế đem người phụ nữ kia đưa lên giường Hoắc Cảnh Sâm vậy. Cô có dự cảm, lão già này lần này nhất định lại đang tính toán điều gì đó.

Khoảng thời gian trên xe yên lặng khiến cô không chịu nổi, quyết định phá vỡ không khí trầm mặc, lý do rất đơn giản, cô sẽ tới chỗ làm trễ, hưởng chỉ sáng sớm cùng người như vậy ngồi chung một chỗ cô tình nguyện có thể kéo dài thêm nửa giờ mặc cho mình bị Hoắc Cảnh Sâm đùa giỡn còn hơn.

“Ông có chuyện gì cứ nói thẳng, tôi rất vội.”

Không có chút giọng điệu ngọt ngào thâm tình ruột thịt, vì giữa bọn họ chỉ là có quan hệ máu mủ ràng buộc nhau mà thôi ngoài ra không có thêm bất cứ liên hệ nào cả. Sáu năm trước, cô theo ý của mẹ mình cùng người đàn ông này sống trong hòa bình, nhưng sau chuyện xảy ra sáu năm trước kia, cô cho là cô không còn nợ người đàn ông này bất cứ điều gì, ít nhất cô có thể rất rõ ràng nói với mọi người, ngoài mang họ Mộ này ra, cùng Mộ gia không còn chút quan hệ nào.

“Ha ha, ta biết ngay con sẽ không dễ cho ta thất vọng, ban đầu thật không uống đã yêu thương con...con so Vũ Tây thông minh hơn nhiều.”

Giọng điệu của Mộ Thiên Hùng nghe thật hiền lành, nếu như không phải trên mặt ông ta thể hiện rõ ý đồ, còn thật sự cho rằng người đàn ông này có mấy phần giống một người cha hiền từ.

“Thương? Chính là tự tay đem con gái mình đưa lên giường một người đàn ông xa lạ vậy cũng gọi là thương sao? Mộ Thiên Hùng tôi không thể không nói, có lẽ trên thế giới này người có thể hiểu rõ ông nhất chỉ có đứa con gái riêng này thôi.”

Cả người cô mang gai nhọn đem những lời châm chọc hoàn toàn viết ở trên mặt, cái gọi là tình thương của cha, cô coi khinh.

“Con gái, thật ra cha làm vậy là có lý do, bây giờ không phải con nên cảm tạ ta sao?”

Ngược lại vẻ mặt Mộ Thiên Hùng vẫn bảo trì dáng vẻ bình thản như cũ, giọng nói bình thản, thật giống như chuyện trước đây của ông ta làm đối với cô mà nói một điều cô nên mang on hành động của ông ta.

“Tôi cảm ơn cả nhà ông, nếu như ông nghĩ muốn tôi nói lời cảm ơn, hôm nay tôi cũng đã nghe, cũng đã cảm ơn cả nhà ông, hiện tại tôi có thể đi rồi chứ?”

Nụ cười trên mặt cô bộc phát càng xinh đẹp động lòng người, quay đầu lại nhìn về phía khuôn mặt kia bởi vì được bảo dưỡng cẩn thận cho nên không thể nhìn ra số tuổi thật sự của người đàn ông này. Người này đã bị liệt vào trong danh sách một trong những kẻ đáng ghét nhất trong kiếp này của cô.

Nhưng, ngoài dự đoán, Mộ Thiên Hùng chẳng những không tức giận, ngược lại càng thể hiện tính kiên nhẫn của mình:

“A, nhưng nếu không có cha lúc đầu giờ thủ đoạn, con gái, sợ rằng cả đời này con cũng không có cách nào cùng người đàn ông như Hoắc Cảnh Sâm có chút dính líu, hưởng chỉ còn có một đứa bé, con thật giỏi lừa gạt, ban đầu thậm chí ngay cả người làm cha đây cũng bị con lừa gạt.”

Đang khi nói chuyện, Mộ Thiên Hùng rất hài lòng nhìn dáng vẻ con gái từ từ mà trở nên giương mắt mà nhìn, khóe môi tươi cười, đưa tay lấy ra một túi

giấy màu vàng, bên trong là toàn bộ hình ảnh, trong hình, trừ cô cùng Hoắc Cảnh Sâm bên nhau, thậm chí còn rõ ràng hình ảnh cô cùng con trai bảo bối Mộ Tây Hân đi chung với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Hoắc Cảnh Sâm còn không biết sao?

“Đứa nhỏ này đáng đáp giống như Hoắc Cảnh Sâm nhưng mang họ Mộ, Hoắc Cảnh Sâm còn không biết sao?”

Giờ phút này bộ dáng của Mộ Thiên Hùng cực kỳ hài lòng nhìn dáng vẻ giật mình của cô con gái, nói thật ra, những tin tức này lúc trước ông ta vẫn muốn tra ra, nhưng mỗi lần tra vẫn không cách nào tra ra được. Cuộc sống những năm gần đây của đứa bé kia cùng với đứa con gái riêng của ông ta căn bản không có chút manh mối nào, chỉ là vài ngày trước không biết là người nào gởi cho ông ta những tấm hình như vậy, cùng với một chút tin tức rất có giá trị.

Mà ông ta, cái ông ta biết chỉ là những thứ này.

“Ông đến tột cùng muốn làm gì, cứ nói thẳng ra, tôi không cho phép bất kỳ người nào tổn thương đến con trai tôi.”

Đứa con gái phản ứng kịp, bàn tay nắm chặt giờ phút này khẽ run, trong lòng cô cầu nguyện, hi vọng người này biết cái gì là giới hạn, nếu không...

“Đừng nóng vội, cha làm sao có thể tổn thương tới cháu ngoại của mình? Đứa con gái cha nói con rất thông minh, nhưng cha cũng không ngu ngốc như vậy, nhưng nếu con nghĩ vĩnh viễn muốn giấu đứa bé này thì cha sẽ không đồng ý, con cháu Mộ gia làm sao có thể trải qua cuộc sống trốn tránh như thế?”

Mộ Thiên Hùng có lòng tin, cuộc giao dịch hôm nay người thắng lợi sau cùng chỉ sẽ là ông ta.

“Sau đó thì sao? Nếu như ông muốn lợi dụng con tôi để đạt tới mục đích, Mộ Thiên Hùng, tôi rất rõ ràng nói cho ông biết, con tôi cùng Mộ gia hoặc cùng Hoắc Cảnh Sâm hoàn toàn không có chút quan hệ nào.”

Sáu năm sau, cô có thể không để ý đến bất cứ điều gì, duy chỉ có con trai bảo bối không thể, cô có thể để mặc cho ban đầu mình bất chấp tất cả giúp đỡ Mộ Thiên Hùng có được hợp đồng giá trị một trăm triệu chỉ vì có thể rời đi Mộ gia, nơi mà cô căm ghét đến tận xương tủy.

Những tội lỗi trước đây ông ta gây cho cô tạm thời khoan tín, nói đến vấn đề trước mắt, cô còn có thể nhận thức người đàn ông này đang uy hiếp cô, mà tội không thể tha thứ chính là người đàn ông này lại muốn lợi dụng con trai bảo bối của cô.

“Làm sao biết chứ, con gái ngoan, cha hôm nay đến chỉ là có ý tốt, chẳng lẽ con muốn con trai của mình cả đời mang tiếng con riêng sống qua ngày sao? Hay là nói con muốn cả đời đi theo sau lưng Hoắc Cảnh Sâm mặc cậu ta điều khiển, để một ngày có thể leo lên vị trí nữ chủ nhân Hoắc Thị? Không nên ngây thơ như vậy, con gái ngoan, rất nhiều chuyện không cần cha nói rõ, con so với cha phải rõ ràng hơn, con với Hoắc Cảnh Sâm hoặc là Hoắc Thị mà nói không có chút giá trị nào, con gái của thị trường thành phố Cô San San so với con còn có giá trị lợi dụng hơn, cũng là cái mà mọi người cùng hướng tới Hoắc phu nhân, mà con, nên sớm đi tìm được chỗ dựa mới có thể có cùng người khác so tư cách không phải sao?”

Mộ Thiên Hùng từ từ giải thích cho đứa con gái của mình, nếu nói hướng dẫn từng bước cũng chẳng qua như thế, ông ta cho là, việc mà đứa con gái mình hôm nay muốn là leo lên đầu cành cây làm Phượng Hoàng, Hoắc Thị lớn như vậy, một miếng thịt béo bỏ ai không muốn nuốt? Người đàn ông như Hoắc Cảnh Sâm như vậy, A thị có bao nhiêu con mắt thiếu nữ muốn cùng cậu ra có chút quan hệ.

Trong lòng cô cười nhạt một tiếng, nếu là ông ta biết mới vừa trước khi ra khỏi nhà Hoắc Cảnh Sâm nói muốn cưới cô, không biết người đàn ông này có thể trực tiếp lao vào xe tự sát không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Hợp tác

Ân, cô thật bội phục mình tới vào lúc này còn có thể tẻ hại nghĩ về điều này, đến lúc đó nhất định quán lấy Hoắc Cảnh Sâm đi kết hôn, hơn nữa điều đầu tiên muốn làm là đem thiệp mừng gởi cho cha mình, nhưng là tấm này thiệp mời giới hạn với bên ngoài trắng quan sát.

“Xin lỗi, ý tốt của ông tôi xin nhận, con tôi không có phúc phận có người ông ngoại như vậy.”

Cô vẫn như cũ giọng nói không chút quan tâm.

“Con gái ngoan, chỉ cần Mộ Tây Hàn trở lại Mộ gia, cho dù là cháu ngoại, cha cũng vậy có thể bảo đảm tương lai của Mộ thị cha sẽ hoàn toàn giao cho Tây Hàn, như thế nào?”

Mộ Thiên Hùng lần nữa mê hoặc người ta bằng điều kiện tương đối mê người như vậy.

“O? Ông thật sự muốn con tôi nối nghiệp? Cha không phải còn có một đứa con gái cộng thêm người con rể tài giỏi sao? Ông nếu là đem tất cả tài sản cho con trai tôi, nó còn có mạng sống trên đời sao?”

Cô không nhúc nhích chút nào, trên mặt ý trào phúng càng thêm nồng đậm.

“Ân, đứa con gái ngoan con rất thông minh, cha nói thật với con, cha muốn cũng không phải cái gì cháu ngoại, mà là thân phận của Mộ Tây Hàn là con ruột của Hoắc Cảnh Sâm, phải biết, cha đương nhiên có thể liên hiệp với cháu ngoại lấy hết một ít khối thịt béo lớn Hoắc Thị, cha còn có một phần muốn cùng Hoắc Thị hợp tác hợp đồng chờ cháu ngoại giúp cha lấy lại.”

Suy nghĩ cả nửa ngày, rất dễ nhận thấy, đây mới chính là mục đích của Mộ Thiên Hùng.

Cô hừ lạnh một tiếng, đáy lòng một tia ràng buộc cuối cùng cũng không có, cô đưa tay cầm lấy những tấm hình kia xé toang, khoe môi mang cười lạnh lẽo nhất:

“Nói cho cùng ông chính là nghĩ muốn lợi dụng con trai tôi? Mộ Thiên Hùng, trí nhớ của ông đúng là không tốt? Tôi nói tôi không cho phép bắt luận kẻ nào bởi vì bất kỳ mục đích gì mà lợi dụng con trai tôi, nếu ông muốn Hoắc Thị chính mình tự đi tranh thủ đi, đừng mơ tưởng dựa vào một đứa bé năm tuổi dùng thủ đoạn gì.”

Mộ Thiên Hùng không chút nào muốn ngăn cản cô xé bỏ những hình kia, kỹ càng tính toán từ trước, mà vài tấm hình này chỉ là thử dò xét nhỏ nhỏ, ông ta nghĩ không biết sự tồn tại của đứa bé này Hoắc Cảnh Sâm đến tốt cùng có biết hay không.

Cô hít sâu một hơi:

“Chuyện tôi biết cũng biết rồi, tôi cũng xác minh cho ông đáp án của tôi, như vậy bây giờ tôi có thể đi rồi chứ, tôi hi vọng lấy sau mặc dù gặp gỡ chúng ta cứ xem như người hoàn toàn xa lạ.”

Quay kiếng xe xuống, Mộ Thiên Hùng đốt một điếu xì gà, khi cô chuẩn bị xuống xe, ông ta lại mở miệng lần nữa:

“Con gái ngoan, con nói xem nếu như cha đem một phần những tấm hình này gửi cho Hoắc Cảnh Sâm, con đoán thử đến lúc đó cậu ta biết mình còn có một đứa con trai khác không biết sau đó có thể giống như năm năm trước lần nữa dùng mọi thủ đoạn đem Tây Hàn cướp đi không?”

Tay một hồi cứng ngắc, người đàn ông này thế nhưng cái gì cũng biết, ông ta thế nhưng lại biết cả những điều này?

“Con gái ngoan, ta nghe nói Cố Minh Thâm có đi tìm con? Chẳng bằng chúng ta giao dịch thêm một cái nữa, con nguyện ý cùng cha hợp tác, chuyện giữa hai người ta có thể mất nhấm mất mờ, hoặc là con muốn cùng Cố Minh Thâm ở chung một chỗ, cha có thể khuyên Vũ Tây buông tay.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Con tôi không trong sáng đến thế sao?

Italy, trang viên thức biệt thự.

Suốt đêm Hoắc Cảnh Sâm cũng chỉ ngủ hơn ba giờ, bây giờ rười, trong phòng ăn khó lúc đầu phải náo nhiệt, mấy người Vi Vi đều ở đây, Hoắc Cảnh Sâm ngồi ở chủ vị, ánh mắt thâm thúy quét qua một lần, khẽ nhấp một cái cà phê:

“Tiểu tử thú Hoắc Thần Xa kia cho đến bây giờ vẫn chưa trở về sao?”

Quần gia cung kính tiến lên, lo lắng vì trước đó nhận được điện thoại uy hiếp của một đứa trẻ, vốn là lời nói muốn thoát lên theo bản năng lại nuốt xuống:

“Cái này... Theo thông tin cho thấy tiểu thiếu gia đã ở Italy.”

“Thôi đi, nói như vậy khẳng định tiểu tử kia nửa đường lại đi tán gái rồi.”

Trái Chi không nhận được chen vào một câu, tiểu tử kia càng thăm anh ta càng vui vẻ.

“Chẳng lẽ là đi gặp tiểu nha đầu nhà cậu rồi?”

Vì Vi uống xong một hộp nước trái cây, mặt nhạo báng nhìn về phía Trái Chi, cô dám cam đoan, hành động tiếp theo của cậu ra nhất định xù lông lại.

“Minh dám cá nếu lần này đánh nhau, tiểu nha đầu nhà cậu khẳng định lại bại trong tay Thần Xa.”

Lúc này Mạc Tĩnh Đông cũng không tốt bụng cho lắm, cũng mừng rỡ hòa theo nhạo báng hai đứa bé.

“Con tôi không trong sáng đến thế sao?”

Về mặt Hoắc Cảnh Sâm nhân nhạ quét qua mấy người đang nhạo con trai mình, mặt không đỏ tím không đập nói một câu tựa như ‘con trai anh ta thật tốt’.

“.....” Được rồi, Hoắc lão đại đúng là mặt dày bao che con trai cậu ta trước giờ bọn họ ai cũng đều biết, nhưng lão đại, ngài cho rằng con của ngài có thể dùng hai chữ thuần khiết để hình dung về cậu nhóc ấy sao?

Uống một ly cà phê xuống bụng, chuẩn bị kết thúc bữa ăn sáng, Hoắc Cảnh Sâm cầm lấy khăn giấy lau miệng, động tác ưu nhã:

“Phi Ly, cậu đi liên lạc với Hách Liên thần, nói... Ba ngày sau đó nếu như cậu ta không xuất hiện ở A thị, cậu sẽ cưới người phụ nữ mà cậu ta thích nhất.”

Đang nói chuyện, khóe miệng Hoắc Cảnh Sâm nở nụ cười tà ác, sự việc đã bại lộ, người vạch ra trò này không ở đây tiếp tục đùa giỡn thế nào?

Khóe miệng Lục Phi Ly run rẩy, một hộp cà phê trong miệng suýt nữa phun ra, trực giác nói cho cậu ta biết, nụ cười trên khóe miệng của Hoắc Cảnh Sâm kia đại biểu anh ta lại bắt đầu giờ trò biến thái rồi, hơn nữa lần này có người sẽ bị chơi rất thảm, nhưng mấu chốt là tại sao muốn kéo cậu ta xuống nước chứ?

“Tại sao là mình? Mình làm sao biết người phụ nữ cậu ta yêu thích nhất là thần thánh phương nào?”

Nhưng, trả lời Lục Phi Ly chỉ là bóng lưng của Hoắc Cảnh Sâm.

“Chắc chắn, cùng Hách Liên Thần... thật sự rất đau đầu, chúc cậu nhiều may mắn, Amen.”

Lúc đó, Trái Chi cảm thán như thế.

Chừng ba giờ chiều, chiếc xe Ferrari huyền màu đỏ trực tiếp lái vào trang viên, dừng ở trước tòa kiến trúc.

Hoắc Cảnh Sâm lấy mắt kính đeo trên mặt xuống ném cho quản gia một bên, mặt không vẻ gì đi về phía bên trong, thời gian không có chút cấp bách, nhưng buổi tối anh ta còn có chuyện cần chuẩn một chút.

Mở ra cửa chính phòng ngủ, đập vào mắt là hình ảnh người cùng vật khiến Hoắc Cảnh Sâm theo bản năng buông lỏng tất cả động tác.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Mềm mại

Sau giữa trưa ánh mặt trời xuyên thấu qua chiếu vào cửa sổ khổng lồ sát đất, màu xám tro len lông cừu thăm dìm vào một tầng màu vàng kim nhân nhạ, thân thể nhỏ nhỏ mềm mại của Hoắc Thần Xa trên mặt thăm ôm con gấu kia so với con chó của nhóc còn lớn hơn rất nhiều.

Bởi vì ánh mặt trời chiếu vào gương mặt non nớt của Hoắc Thần Xa nhìn qua nhuộm một tầng nhân nhạ phấn hồng, màu vàng ánh mặt trời vương xuống, mà lông mi quăn xoắn của cậu nhóc nồng đậm dưới ánh mặt trời dìm vào một tầng mềm mại ánh sáng màu vàng nhạ.

Đang ngủ say Hoắc Thần Xa thật an tĩnh giống như thiên sứ động lòng người rơi xuống nhân gian, cùng tiểu ác ma bình thường gây chuyện thị phi làm cho

người ta nhưic đầu không có chút nào quan hệ, mà con chó lớn kia lúc Hoắc Cảnh Sâm tiến vào cũng phát hiện anh ta, không nhưic nhích, con người của nó tròn vo nhìn chăm chăm nhìn Hoắc Cảnh Sâm.

Đôi bàn tay nhỏ bé mập mập nắm thật chặt lỗ tai con chó lớn, hình ảnh an tĩnh thật đẹp, cho dù là ai nhìn vào cảnh này đáy lòng không cách nào cũng bị làm cho mềm ra.

Cảm giác ấy khắc vào trong lòng, sau càn không chịu buông ra.

Độ cong trên khóe môi của Hoắc Cảnh Sâm không tự chủ mềm mại hơn mấy phần, rón rén tiến lên rồi sau đó đứng trước mặt người và chó đang nằm kia.

Thận trọng đem bàn tay nhỏ bé của Hoắc Thần Xa từ trên lỗ tai con chó lớn lấy xuống, bàn tay thật giống như ngời khen loại ở đó chỉ trên đầu con chó lớn nhẹ nhàng xoa nhẹ hai cái, lúc này mới đem Hoắc Thần Xa từ trên mặt đất ôm đi lên.

Một tay của Hoắc Cảnh Sâm mà có thể ôm cậu nhóc lên, lúc này anh ta lại nâng cả hai bàn tay, tựa như sợ sợ ý một chút sẽ làm té Hoắc thiếu gia.

Trong giấc mộng Hoắc Thần Xa giống như có cảm giác bay lên không, cánh tay non nớt theo bản năng giữ chặt cổ Hoắc Cảnh Sâm, sau đó cái đầu nhỏ của cậu nhóc vùi vào cổ anh ta cảm nhận cảm giác ôn hòa quen thuộc.

Động tác nhẹ nhàng, thận trọng đem Hoắc Thần Xa thả vào trên giường, đưa tay sửa lại một chút tóc mềm mại trên trán cậu nhóc, hồi lâu mới bước chân hướng về phòng vệ sinh đi tới.

Chú chó lớn đi theo sau lưng Hoắc Cảnh Sâm mấy bước sau lại xoay người lại núp ở bên giường, chờ Hoắc Thần Xa tỉnh dậy.

Chín giờ tối, bóng đêm thâm trầm, Hoắc Cảnh Sâm một thân quần áo màu xám tro thoải mái, nước chảy cát xén, thư thái ưu nhã bẩm sinh, cho người khác loại cảm giác đẹp dã tính, liếc mắt nhìn Hoắc Thần Xa vẫn như cũ nằm ở trên giường ngủ say, tiến lên giúp con trai bảo bối đắp kín mền, lúc này mới đứng dậy đi ra ngoài.

Cửa phòng vừa đóng, trên giường tiểu thiếu gia mở mắt, con người trong đêm tối đen nhánh, trong đầu hình như càn mang theo một tia ánh sáng nhạt.

Dừng xe kho dưới đất, Anh bạn nhỏ Tây Hàn ẩn núp ở trong trang viên tòa này hơn một ngày, lúc này ở đó có tiếng bước chân đang đến gần, thân thể nhỏ nhỏ của cậu rúc vào cốp xe sau.

Xe khởi động, đánh võ không khí an tĩnh quanh mình, mang theo một chiếc xe Ferrari huyền màu đỏ liền biến mất ở trong bãi đỗ xe ngầm.

Cả buổi tối, trang viên trong biệt thự to như vậy an tĩnh khác thường, còn chân chính an tĩnh không chỉ cả tòa biệt thự, chính là người đàn ông này mới phải trận này Phong Bạo kẻ chủ đạo, đến tốt cùng khi nào bộc phát, chỉ là đang đợi một câu nói của anh ta

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

Ngoại thành Italy, trong sông bạc tư nhân lớn địa nhất hạ.

Huyền màu đỏ Ferrari mới vừa dừng lại người hầu bàn liền cung kính tiến lên mở cửa xe, Hoắc Cảnh Sâm đem chìa khóa trên tay ném cho người hầu bàn sau đi về hướng sông bạc.

Xe lần nữa khởi động, khúc quanh cốp sau từ bên trong bị mở ra, rồi sau đó thân thể nhỏ nhỏ từ bên trong bay vọt ra, vũng vàng rơi xuống đất, như cũ là bộ dạng dịch dung đi qua. Tây Hàn từ bên trong máy tính cầm tay điều tra cái khoảng không gian này bố trí địa hình, chau mày tựa như là gặp được nhưng không giải quyết được vấn đề.

Cái khoảng không gian của sông bạc này cơ hồ là ở dưới mặt đất dọc theo tổng cộng ba tầng, mà tầng thứ ba chỉ có người thân phận tương đối không đơn giản mới có thể đi vào. Số ít bao nhiêu nhân tài biết sông bạc này dưới cùng một tầng thật ra thì cho tới bây giờ cùng đánh cuộc cái chữ này không liên quan. Hoắc là nói, những thứ giao dịch kia không thể lộ ra ngoài ánh sáng, chỉ cần người có đầy đủ bản lĩnh lớn có thể ở chỗ này tiến hành.

Giờ phút này, hiển nhiên ‘linh’ cái gọi là tổ chức lớn nhất chính là ở nơi này tiến hành, Hoắc Cảnh Sâm một mình tiến đến, không có người nào có thể đoán được mục đích thực sự anh ta là gì.

Không giống với trên hai tầng xa xỉ thối nát, dưới cùng một tầng hoàn cảnh cũng là cực kỳ ưu nhã chất phác, trong không khí tràn ngập nhàn nhạt hoa lan hương, đôi bàn tay Hoắc Cảnh Sâm cắm ở trong túi đầu tiên nhấc đi về phía trước qua một đồng lớn dụng cụ đo lường kiểm tra.

Tầng này, cơ hồ được thiết kế không theo quy tắc, rất nhiều địa phương đều là vài con đường bắt chéo, sau khi đi ngang qua khúc quanh thứ chín, Hoắc

Cảnh Sâm đi theo người hầu phía trước bàn dừng lại ở trước một cái cửa khép chặt.

Người hầu bàn cầm thẻ ở trước cửa cảm ứng khí thượng phân biệt sau, kim loại từ bên trong cửa mở ra, nhưng, đập vào mắt, cũng là thang máy thức cuboid bịt kín không gian.

Thang máy dọc theo đường đi bay lên, chỉ là vài giây, cửa thang máy mở ra, ngoài dự đoán, bọn họ đi tới lại là một phòng cà phê gian phong cách ưu nhã. Đây cũng là lần đầu tiên anh ta biết cái khoảng không gian bên trong sòng bạc này lại vẫn cùng một cái khác trảng kiến trúc tương liên tiếp, thật không hổ là sòng bạc ngăm lớn nhất Italy.

Mà một mảnh lại là công cộng buôn bán trường hợp, trò chơi này hình như càng ngày càng có ý tứ rồi.

Sau ba phút, một góc phòng cà phê, Hoắc Cảnh Sâm ngồi trên ghế sa lon, lúc này phòng cà phê an tĩnh khác thường, lười phải làm việc dư thừa, thời điểm uống cạn toàn bộ ly cà phê, một người đàn ông trung niên có vóc người nhỏ gầy, trước sau có sáu hộ vệ hộ tống đến trước mặt Hoắc Cảnh Sâm.

Không có xa hoa truy lạc thói nát, thay vào đó trước mắt là cảnh giới ưu nhã phòng cà phê, không thể không nói ở đó sáu an ninh sau khi đi đây càng giống như là giữa bạn bè trùng hợp tiểu tụ. Cho dù ai cũng sẽ không tin được, người đàn ông có hành động ưu nhã lúc này, chỉ một cái giờ tay nhắc chân này lại nắm giữ là một đại đơn ma túy kinh doanh khắp các nơi trên thế giới.

“Hoắc tiên sinh ngược lại gan dạ sáng suốt hơn người, không trách được ‘linh’ ở trên tay cậu có thể phát triển thần tốc như thế.”

Người rung niên không keo kiệt hết lời tán dương, trong giọng nói ý tứ không thiếu mấy phần lấy lòng.

Đỉnh đầu một bó ánh đèn này đem một mảnh bao phủ ở một tầng màu vàng nhạt vàng sáng trong, Hoắc Cảnh Sâm rũ con ngươi, tay phải lắc lắc ly rượu đỏ, khóe miệng kéo nhẹ đang lúc là nụ cười khát máu.

“Nhưng tôi phải xem lại thành ý các người, ba phút, kêu lão đại của các người tới gặp tôi, nếu không, việc giao dịch lần này của chúng ta không cần bàn nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Ba phút

Đang khi nói chuyện ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm lạc định ở người đàn ông tại chỗ rẽ ẩn hình cảm ống nghe lên, ánh mắt chăm chọc đang lúc nhìn về phía canh giữ ở một bên nhân viên phục vụ:

“Ngươi hiện tại có thể đi nói cho lão đại các người, đã nói, tôi muốn thấy là lão đại chân chính của các người.”

Anh ta đem trọng điểm đặt lên hai chữ ‘chân chính’, rất dễ nhận thấy, anh ta thậm chí nhìn ra được người trong phòng kia từ đầu đang ngồi cùng người trước mắt này một dạng, hàng giả.

Bên kia, Tây Hàn khởi động cậu ta đặt ở trên ghế xe ẩn hình định vị, không ngoài dự liệu, cái viên định vị này không chút nghi ngờ đã dính vào trên y phục Hoắc Cảnh Sâm, hơn nữa vật kia hoàn toàn có thể tránh thoát tất cả dụng cụ kiểm tra tinh vi.

Tiếng nói Hoắc Cảnh Sâm vừa ngừng, một cánh cửa mở ra, bước vào là một người đàn ông cao gầy, bộ dáng so với người đàn ông nhỏ gầy trước mặt này lớn tuổi hơn hơn mấy tuổi, mi giác là một đạo năm phân mét tả hữu vết sẹo dữ tợn.

Đạo Ba Nam hiển nhiên so này nhỏ gầy người đàn ông khôn khéo hơn mấy phần, ngay cả quanh thân tán phát khí thế cũng quả thật đạt tới nào đó không gian tự uy nòng nổi:

“Hoắc tiên sinh không cần hoài nghi, tại hạ Tiêu Miêu, chính là đối tượng giao dịch lần này cùng ngươi.”

Hoắc Cảnh Sâm ngồi trên ghế sa lon, vương giả khí thế mười phần, khí thế cường đại đem quanh mình những người liên can tôn lên cơ hồ không có tồn tại cảm giác, tay phải vẫn như cũ nhẹ nhàng lắc lắc chất lỏng trong chén đỏ thắm, khóe miệng đường cong càng giống như đang mưu tính điều gì.

Mà ánh mắt anh ta lạc định ở phía xa vách tường cái kia một vòng đồng hồ lên, còn ba mươi giây.

Chốc lát tĩnh lặng đi qua, Hoắc Cảnh Sâm ngoái đầu nhìn lại nhìn về phía Đạo Ba Nam, trên mặt yêu nghiệt tinh xảo là một mảnh khát máu lạnh lẽo, vậy mà, một giây kế tiếp kèm theo tiếng thủy tinh bể cũng không có ai thấy rõ ràng động tác của anh ta là như thế nào.

Đội đến những người còn lại có nhiều phản ứng, Hoắc Cảnh Sâm đã đập bể ly rượu đỏ trên tay, nhuộm tinh hồng chất lỏng bàn tay kéo theo bén nhọn

thủy tinh, chính xác không có làm đâm vào nơi cổ họng Đào Ba Nam, trong nháy mắt máu tươi bốn phía, người đàn ông kia khổ sở trợn to hai mắt, liền cuối cùng một tiếng kêu đau cũng chỉ là bao phủ ở khoe miệng tràn ra máu tươi bên trong.

Chết không nhắm mắt.

“Tôi nói, tôi chỉ cho các người 3 phút.”

Liền Đào Ba Nam sạch sẽ áo khoác lau khô tay máu tươi xen lẫn vết bẩn của rượu, rồi sau đó nhìn cũng không nhìn một cái bỏ qua vết sẹo trên thân thể của người đàn ông kia, gọn gàng, thậm chí duy trì trước sau động tác ưu nhã, vẫn như cũ còn là một ít phở đôi tay cầm ở trong túi đầu động tác.

Trong nháy mắt, trong quán cà phê đầu hình như rung chuyển, Hoắc Cảnh Sâm rõ ràng nghe được âm thanh khẩu súng lên đạn, vài giây, đã không dưới một trăm cái súng hoặc xa hoặc gần nhắm ngay đầu của anh ta.

Bên kia Tây Hàn từ một góc bí ẩn vào đã được một thời gian, mắt thấy tình thế phát triển ngoài dự đoán của cậu ta, trong lòng giật mình vừa định có hành động, huyết Thái Dương nơi đã chống đỡ khẩu súng kim loại lạnh lẽo.

Quay đầu lại, Tây Hàn thấy là một bộ dạng dịch dung khác cùng cậu nhóc trước mặt mũi giống nhau như đúc ...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Trong phòng nháy mắt rơi vào tĩnh lặng, khoe miệng Hoắc Cảnh Sâm vẫn như cũ nở nụ cười như có như không, bị những khẩu súng chia về phía mình lúc này anh ta vẫn không hề cảm giác nguy cơ trước mắt, vẫn ung dung, tự tại.

Rõ ràng đám người kia sợ người đàn ông này, chỉ cần nổ súng là có thể đem người đàn ông này đánh ngã, nhưng không có ai có dũng khí thực hiện phát súng kia, có thể thấy được khí phách Hoắc Cảnh Sâm lớn như thế nào, vương giả như thế nào.

Giết người rất đơn giản, nhưng còn hậu quả, ai sẽ gánh chịu?

Hoắc Cảnh Sâm ngồi trở lại trên ghế sa lon, hai chân chéo lại, ngón tay gõ gõ ở trên mặt bàn, động tác ưu nhã nhẹ nhàng giống như đang xem kịch.

Mặt anh ta không biến sắc, lại có thể làm những kẻ xung quanh khiếp sợ, động tác ưu nhã, bộ dạng lười biếng, toàn thân dưới ánh đèn mờ mờ càng đẹp hoang dã mui phần, nếu như anh ta có tình gây tội, trong thiên hạ đều có thể quy tội tại anh ta mà ra.

Lúc này dáng vẻ của người đàn ông nhỏ gầy càng giống như là gấp quỳ, bàn tay cầm súng không khỏi run rẩy:

“Hoắc Cảnh Sâm, cậu cũng đừng quá cuồng vọng, đừng quên sinh mạng của cậu bây giờ đang nằm trong tay chúng tôi.”

Âm thanh của người đàn ông nhỏ gầy vào thời khắc này an tĩnh khác thường nghe có mấy phần bi ối, tuy nhiên có lẽ bởi vì bị kích động nên có chút tức cười.

Ông cũng cảm thấy rất căng thẳng, nhưng cũng không thể không thực hiện mệnh lệnh truyền từ trong tai nghe truyền tới.

Tình huống vào thời khắc này như được quay chậm lại, từng giây từng phút anh ta có thể cảm nhận được cái loại cảm giác đau khổ, tinh thần bị áp bức như thế nào. Cho nên Hoắc Cảnh Sâm có đầy đủ cuồng vọng, anh ta tin tưởng cái chỗ này tuyệt đối không có ai dám giết anh ta!

Nghiêng đầu, một nửa khuôn mặt của anh ta bị bóng râm bao phủ, vẻ mặt bị che lấp đi cái tà khí mui phần, ngón tay dừng lại xao động, ngay sau mang theo mảnh kiếng bể trên bàn còn sót lại, có nhiều hứng thú chơi đùa, một cái tay khác của anh ta lười biếng chống cằm, ánh mắt trong veo mang theo vài phần khinh miệt:

“Ha ha, cuồng vọng?”

Dừng một chút, động tác của anh ta vuốt vuốt mảnh thủy tinh trên tay cũng chậm lại theo:

“Tôi cho là hai chữ này vào thời khắc này các người dùng ở trên người tôi, quả thật đối với tôi chính là một loại vũ nhục.”

Giọng nói Hoắc Cảnh Sâm trầm thấp, nét mặt lộ vẻ lười biếng, đột nhiên ngừng đầu nhìn một góc nào đó về phía trần nhà:

“Hong Chiêm Giữ, người nói phải không?”

Tiếng nói vừa ngừng, mắt người đàn ông nhỏ gầy giật mình chột lóc lên, trần nhà rõ ràng đã được thiết kế tinh vi, mắt thường tuyệt đối không nhìn ra có

camera trên đó.

Ánh mắt người đàn ông nhỏ gầy đã nói lên tất cả, quả thật anh ta đoán không sai, người đang thông qua camera quan sát tình hình chính là Hồng Chiếm Giữ.

Một giây kế tiếp, Hoắc Cảnh Sâm rơi vào trầm lặng, đột nhiên lời nói thốt ra làm cho người ta kinh ngạc không ngừng:

“Cần gì chứ? Che che giấu giấu, tôi hôm nay ở chỗ này rồi, Hồng Chiếm Giữ, cùng kẻ biến đổi giới tính như ngươi, ngày hôm nay ngươi nhất định phải xuất hiện trước mặt tôi, nếu không lão tử nhất định tìm một đám tiểu thư xinh đẹp chuyển động trước mặt ngươi làm ngươi khốn đốn.”

Tiếng nói vừa ngừng, Hoắc Cảnh Sâm đứng lên, cũng không ham chiến, anh ta biết buổi tối hôm nay nhiều nhất chỉ cùng những tiểu lâu la làm vật hy sinh, vui đùa một chút, Hồng Chiếm Giữ căn bản là không hiện thân, hiển nhiên, bây giờ anh ta không có chút hăng hái chơi đùa cùng bọn họ.

Cùng những người này ở đây đối chọi gay gắt còn không bằng về nhà chơi đùa cùng con trai bảo bối nhà mình thì hơn.

Chỉ là bên này dưới chân anh ta bước mới vài bước, người đàn ông nhỏ gầy y hệt giống như đột nhiên phát điên xông lại, khẩu súng lạnh lẽo để trên huyết thái dương của Hoắc Cảnh Sâm, cả người ông ta đang rơi vào trạng thái điên cuồng, vạch mặt, mà người xung quanh càng thêm rục rịch ngóc đầu dậy:

“Hoắc Cảnh Sâm, phía trên mặc dù ra lệnh bắt luận kẻ nào cũng không thể tổn thương cậu, mà lão đại của tôi mới vừa bị cậu làm cho khốn đốn, tôi chỉ nghe mệnh lệnh của anh ta, việc khác tôi đều không quan tâm, tôi chỉ biết hiện tại tôi muốn thay lão đại trước báo thù, chuyện ngày mai...”

Lại nói một nửa, tất cả âm thanh ngưng lại, thân thể nhỏ gầy của người đàn ông này ầm ầm sụp đổ, nơi cổ họng bị mảnh thủy tinh đâm vào, máu tươi bốn phía lại thêm với cái chết không nhắm mắt bộ dạng có vẻ khác thường dữ tợn.

Đôi tay Hoắc Cảnh Sâm cầm ở trong dây lưng, giống như một màn mới vừa kia hoàn toàn không có quan hệ gì với anh ta, mà anh ta thậm chí khinh thường nhìn lại này người đàn ông nhỏ gầy một cái, ánh mắt nhàn nhạt nhìn khắp bốn phía:

“Tôi hoan nghênh các người xếp hàng tới đây, chịu chết.”

Tiếng nói vừa ngừng, xen lẫn hút âm thanh, anh ta bước lên phía trước, cả đám vây quanh anh ta vội vàng hấp tấp lui về phía sau.

Bước chân dừng ở Camera giữa trần nhà, ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm lạc định nhìn màn đêm bên ngoài cửa sổ:

“Hồng Chiếm Giữ, ngươi tốt nhất cầu nguyện đời này đừng để ta tìm được.”

Mà thật ra thì, Hoắc Cảnh Sâm người này đâu chỉ cuồng vọng!

A thị.

Mộ Niệm Thần vừa vào phòng làm việc liền cảm giác không khí quanh mình hình như có điều kì lạ, theo bản năng ánh mắt liếc qua cánh cửa phòng làm việc của tổng tài đang đóng chặt, nếu như ánh mắt của cô không có vấn đề, Hoắc biến thái vẫn chưa về, tại sao không khí trong căn phòng này lại nghiêm túc như vậy?

Cả ngày, Mộ Niệm Thần tiếp tục ngây ngô dại dột chống đầu thỉnh thoảng ngủ gật, nếu như cô nhớ không lầm Hoắc Cảnh Sâm người kia đã biến mất đúng nửa tháng, trừ việc anh ta ‘cầu hôn’ cô qua chiếc điện thoại trung gian kia, thật lòng cô cũng cảm thấy không có Hoắc đại biến thái ở đây có chút không quen, tâm tình có chút không vui! Vì sao nhỉ?

Giải quyết cơm tối ở quán buffett vừa mới mở gần chung cư bên cạnh, nhai kỹ nuốt chậm giết thời gian, một bữa cơm tốn hai giờ đồng hồ.

Mộ Niệm Thần giờ túi mua hàng đi lên lầu lúc sau không sai biệt lắm tầm hơn chín giờ rồi, đèn ở cửa hành lang ít ngày trước bị hư nhưng vẫn không có người tới sửa, vốn bình thường không cảm thấy gì, nhưng hôm nay về nhà Mộ Niệm Thần có chút không yên trong lòng, có thể nói một điều, cô không sợ trời không sợ đất, duy chỉ có sợ những thứ ẩn nấp một góc nào đó...

Mượn ánh đèn yếu ớt trên màn hình điện thoại di động, Mộ Niệm Thần cảm thấy lực chú ý toàn thân cũng tập trung ở dưới âm thanh lộp xộp của giày cao gót, lúc này độ cao ba tầng lầu giống như loại đau khổ nào đó, Mộ Niệm Thần rất dễ nổi nóng lúc này lại bắt đầu nhớ nhung anh bạn nhỏ Mộ Tây Hân nhà mình rồi.

Nom nóp lo sợ rút cuộc chặt vật đi đến cửa nhà, Mộ Niệm Thần thở phào nhẹ nhõm từ trong bao móc ra chìa khóa, chùm ánh sáng màu lam từ màn hình điện thoại di động bên trong chiếu xạ ra ngoài, cũng đem cái chìa khóa của cô chen vào trong ổ khóa, trong nháy mắt cả người bị một cỗ lực mang.

“A —— umh...”

Tiếng kinh hô từ khoang miệng vang lên, điện thoại di động cùng với túi mua hàng rơi trên đất, Mộ Niệm Thần đang muốn phản ứng, trên môi mềm mại cảm giác bị thứ gì đó đè xuống, mà cô cả người chống đỡ ở trên cửa, đôi tay bị giơ lên cao, không thể động đậy, không phản kháng được.

Môi lạnh lẽo đánh tới ùn ùn kéo đến một hơi thở nóng rực, từ từ ấm lên, cường thế công thành chiếm đất, xẹt qua từng tế bào trong khoang miệng của cô, dường như muốn ép cô tiến vào trong thân thể chính mình, để anh ta có thể chạm đến địa phương in lại ấn ký của anh ta.

Trong nháy mắt Mộ Niệm Thần cũng trở nên ngu ngơ trong hơi thở của chính mình, thân thể bị anh ta chống đỡ ở trên vách tường, nhất thời không có phòng bị, mất phòng thủ, bị người này ăn hết đầu hũ.

Hô hấp mê ly, hơi thở mập mờ, buổi tối này hình như có chút không khống chế được, hai bàn tay giống như có ma lực, từng tế bào trên người cô đều hưng phấn theo từng cái luật động của đôi bàn tay ấy, tay của anh ta di chuyển đến địa phương nào cũng làm cho cơ thể cô bắt đầu nóng lên...

Mà có lẽ chính phần trẻ trung của Mộ Niệm Thần càng làm cho Hoắc Cảnh Sâm giờ khắc này không thể rời bỏ được cơ thể mềm mại nhuyễn ngọc trong ngực. Xen lẫn cảm giác khó hiểu nửa tháng nay không thấy, tiềm thức trong đầu Mộ Niệm Thần thậm chí cảm thấy được bản thân không bài xích tình huống gần gũi mập mờ giữa hai người bọn họ lúc này.

Thậm chí khi đôi tay cô được tự do, chốc lát do dự, sau đó ôm chặt vòng hông tinh trắng của Hoắc Cảnh Sâm.

Màn hình điện thoại di động trên đất phóng ra ngoài ánh sáng từ từ yếu ớt rồi sau đó biến mất không thấy gì nữa, trong bóng tối xen lẫn tiếng thở dốc nhẹ, trong hành lang hoàn toàn yên tĩnh, ở trong bóng tối một cảm giác khó tả đang bùng lên. Cả người Mộ Niệm Thần bị chống đỡ ở trên vách tường, cảm thấy hít thở không thông.

Đề nén hô hấp, cổ họng cảm giác giống như bị người ta át chế, lúc này Mộ Niệm Thần thì ngược lại tỉnh táo không ít, hơi thở phải nam quen thuộc xông lên mũi cô, thêm vào đó là mùi thuốc lá nhàn nhạt xa lạ.

Đau cũng vui vẻ có lẽ hình dung chính là cảm thụ giờ khắc này của cô, không cách nào phủ nhận lúc này Mộ Niệm Thần cảm thấy hít thở không thông đồng thời cũng trầm luân ở trong nụ hôn này, giống như người chết đuối, ngược lại vô hạn khát vọng Hoắc Cảnh Sâm cho cô chút hô hấp.

Luôn luôn cường thế nhưng Mộ Niệm Thần lúc này đại khái không có chút suy nghĩ muốn phản ứng, nếu không cô nhất định có thể đủ cách để kết thúc nụ hôn này mới có thể hoàn toàn lấy được tự do, hoàn toàn hô hấp.

Một cái hôn cơ hồ làm Mộ Niệm Thần không thể hô hấp thời điểm sau đó rốt cuộc mới dừng lại, chỉ là vẫn như cũ duy trì tư thế vừa rồi, bất đồng, giờ phút này cảm Hoắc Cảnh Sâm tựa vào cổ của cô, ngưng tất cả động tác, giống như là hết sức ấn nhẫn suy nghĩ điều gì.

Yên lặng hồi lâu, hai người cũng không có nói chuyện, Mộ Niệm Thần ấn nhẫn không dám có chút phản ứng, nói nhảm, lúc đó tư thế như vậy, rõ ràng anh ta là dao thót cô là thịt cá, cô dĩ nhiên tự biết lúc này nếu bản thân dám hó hé điều gì, tuyệt đối sẽ bị tên đàn ông cầm thú này kéo vào trước gian...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

Lúc này nên trầm mặc là tốt nhất, ít nhất lúc này Mộ Niệm Thần còn chưa nghĩ ra nên phản ứng đối với người trước mặt như thế nào, không làm gì sẽ tốt hơn. Dù sao trầm mặc cũng hơn là tiếp tục một màn mặt đỏ tím đập là được, chỉ là một lúc sau, Mộ Niệm Thần bắt đầu ở trong lòng kêu rên! Tư thế này làm cô cả người chết lặng...

Lo lắng giật giật thân thể, đưa tay đẩy cái người đang chặn cô trên tường:

“Hoắc Cảnh Sâm...”

Có lẽ Mộ Niệm Thần không nhận thấy được âm thanh của cô giờ khắc này mềm mại như thế nào, trong nháy mắt khiến cho dục hỏa trên người Hoắc Cảnh Sâm vừa vẩn không dễ dàng dè xuống, lần nữa nổi lên.

Hai người thân thể đều cứng ngắc, Mộ Niệm Thần không tự giác nuốt một hơi không khí, cô có loại mong muốn chạy đến bên cạnh thùng rác ngồi, cũng không cần kích động cùng tên đàn ông yêu nghiệt này, đêm khuya vắng lẽ lạnh lẽo có cần phải làm người khác khó thở, tìm đập, chân run đến thế không.

Thành thật thừa nhận, Mộ Niệm Thần cảm nhận lời nói của mình đã không có mạch lạc, miệng đắng lưỡi khô...

Rốt cuộc đổi tư thế, Hoắc Cảnh Sâm đứng thẳng người, hai cánh tay chống đỡ vách tường sau lưng Mộ Niệm Thần, đem cả người Mộ Niệm Thần nhốt lại trong khuỷu tay anh ta, trong bóng tối Mộ Niệm Thần thậm chí rõ ràng có thể nhìn thấy ánh mắt sáng rực của Hoắc Cảnh Sâm giờ phút này.

Mà cô dễ dàng ngã vào đầm sâu không thấy đáy thâm thúy bên trong đôi mắt ấy.

Mặt đối mặt ở cự ly rất gần, gần đến nỗi rõ ràng có thể cảm thụ hô hấp của nhau, Hoắc Cảnh Sâm định thần nhìn người phụ nữ nhỏ bé trước mắt, mặc dù nhìn không rõ lắm, lại thật cảm thấy đáy lòng có một loại cảm giác mềm mại... Nửa tháng, anh ta phát hiện bản thân mình thỉnh thoảng thể nhưng lại nhớ thương đến người phụ nữ nhỏ bé này.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, hình như còn mang theo một chút do dự:

“Mộ Niệm Thần, em yêu tôi sao?”

Lần đầu tiên anh ta gọi tên cô thân mật như vậy, giống như xen lẫn với cái lại âm nhạc cổ điển ưu nhã, giọng nói trầm thấp, anh ta muốn dùng mỹ nam kế có thể dùng lộ liễu một chút chứ?

Đầu Mộ Niệm Thần trong nháy mắt không nghĩ được gì, Hoắc Cảnh Sâm biến thái bình thường tự đại thế nào sao hôm nay lại nói về vấn đề này, chẳng lẽ đầu anh ta bị đập trúng chỗ nào rồi chăng?

Chỉ là sau một chút sững sờ Mộ Niệm Thần không thể phủ nhận tự đáy lòng chính có một chút xúc động, chỉ một nói của anh ta cũng làm cô bị xúc động đến như vậy sao? Yêu? Nhưng nếu giờ khắc này nếu cô không kìm lòng mà nói lời yêu...nhưng thực tế trước mặt, với những chuyện trong quá khứ mà nói, còn có quá nhiều chuyện phải đối mặt, theo thói quen Mộ Niệm Thần tự nói với mình, không nên hăm dọa trước người đàn ông trước mặt này:

“Ha ha ha...”

Trong bóng tối tiếng cười khẽ của Mộ Niệm Thần giống như tiếng chuông bạc, thanh thúy, thậm chí còn phối hợp làm động tác che miệng, lời nói cũng lỗ mãng khác thường:

“Hoắc Cảnh Sâm, anh có nhà có xe, vừa là người đàn ông độc thân hoàng kim trong lòng mọi người, lại có một gương mặt tuần tú, dĩ nhiên tôi yêu anh.”

Lời nói của cô hoàn toàn làm bản thân mình trở thành người phụ nữ ái mộ hư vinh, cô yêu Hoắc Cảnh Sâm vì thân phận của anh ta, và về vật chất anh ta cho cô có thể thỏa mãn cuộc sống không lo lắng...ngoài ra giữa bọn họ không có chút tình cảm nào, cùng những người phụ nữ leo lên giường anh ta không khác biệt là mấy...

Cô nở nụ cười dài, đưa tay ôm cổ Hoắc Cảnh Sâm, lồng ngực có chút hít thở không thông cảm giác hết sức căng thẳng, chủ động tiến tới vành tai của Hoắc Cảnh Sâm, rồi sau đó ngậm lấy:

“Cho nên Hoắc Cảnh Sâm, vì con của chúng ta anh có thể lấy tôi không? Anh cho tôi của cải vật chất, tôi giúp anh có một gia đình hoàn chỉnh, cuộc sống riêng của anh tôi không can thiệp vào.”

“Tôi thật tốt nha, trẻ tuổi, tướng mạo lại xinh đẹp, còn có thể giúp anh sinh con trai thông minh như vậy, bộ ngực lớn, lên được giường, mặt mũi sáng sủa mang theo ra ngoài có thể nở mày nở mặt, anh nói xem phụ nữ như tôi không phải rất hợp tiêu chuẩn, phù hợp để anh lấy về làm vợ không?”

“A, đúng rồi, thời điểm kết hôn nhất định phải là hôn lễ thế kỷ, càng long trọng càng tốt, như vậy đối với bạn bè, họ hàng, đồng nghiệp mới có mặt mũi...”

Mộ Niệm Thần huyền thuyên một hồi, trong bóng tối cảm thấy thân thể Hoắc Cảnh Sâm càng thêm cứng ngắc, hình như hiệu quả cũng không tệ.

Mộ Niệm Thần rõ ràng nghe được âm thanh bên tai Hoắc Cảnh Sâm quả đấm nhẹ nhàng từ từ nắm lên, áp suất thấp dưới, cô lẳng lẳng chờ đợi câu trả lời Hoắc Cảnh Sâm

Cô nghĩ, chuyện tình cảm rất mệt mỏi, cô không muốn bỏ ra quá nhiều cũng không muốn để chuyện tình cảm nhúng chàm trở nên khổ sở lần nữa, cho nên đừng vướng vào chuyện tình cảm sẽ tốt hơn. Với tên đàn ông trước mặt này trong lòng cô hiểu hơn ai hết, anh ta có thể vì thân tình mà cùng cô chu toàn, bởi vì nguyên nhân cô giúp anh ta có thêm một đứa con trai khác, ngoài ra, căn bản cô không thể chịu nổi tính tình bá đạo, độc tài, lạnh lùng....của anh ta.

Suy nghĩ này cũng chỉ mới vừa hình thành trong đầu cô thôi, có lẽ từ cái lần Hoắc Cảnh Sâm điện thoại nói muốn cùng cô kết hôn, chỉ là sau một loạt việc xảy ra tối hôm nay không hiểu do đâu khiến cô có suy nghĩ đưa ra lời đề nghị như thế...

“Mộ Niệm Thần, đây là suy nghĩ trong lòng cô?”

Hồi lâu, Hoắc Cảnh Sâm lần nữa thốt ra nghi vấn, nhìn nhìn con tức trong lòng, lần đầu tiên anh ta phát hiện bản thân không thể hiểu rõ một người.

“Có cái gì không đúng sao?”

Mộ Niệm Thần ngược đầu hỏi ngược lại, giờ phút này ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu nghiêng xuống, nhất định sẽ thấy đáng vẻ cổ chấp mặt mũi của cô, ánh mắt của cô đã nói lên tất cả...

“Rất tốt.”

Hoắc Cảnh Sâm gạt đầu một cái, từ chối cho ý kiến, một giây kế tiếp đưa tay níu cánh tay của Mộ Niệm Thần, rồi sau đó cánh tay còn lại mở cửa, thuận thực mở chốt cửa giống như đã tới nơi này không biết bao nhiêu lần.

Ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu nghiêng xuống, Mộ Niệm Thần đưa tay che hai mắt, đợi đến khi có thể thích ứng với ánh sáng mới phát hiện bộ dáng Hoắc Cảnh Sâm giờ phút này. Bộ dạng chật vật mệt mỏi, giống như vừa xuống máy bay liền chạy tới phía bên cô, lúc này trong lòng cô âm thầm cảm thấy may mắn cũng may Tây Hàn không ở nhà.

“Hoắc tổng, nếu không có chuyện gì chúng ta ngày mai đến công ty nói chuyện tiếp được không, trời cũng khuya lắm rồi, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Mộ Niệm Thần thay xong giày đứng ở một bên nhìn Hoắc Cảnh Sâm tự nhiên ngồi xuống ghế sofa, khuôn mặt ghét bỏ quan sát bốn phía sau nhìn lại:

“Mộ tiểu thư hình như quên nội dung hiệp ước giữa chúng ta?”

Cái hiệp ước đáng ghét! Mộ Niệm Thần suýt nữa thốt lên, nụ cười trên mặt nở rộ, người này gần đây da mặt càng ngày càng dày, lệnh đuổi khách cũng nghe không hiểu rồi sao?

“Có vấn đề gì, Hoắc tổng mời nói, nói xong sớm về nhà nghỉ ngơi, anh vừa xuống máy bay, nhất định là mệt muốn chết rồi.”

Lời nói ngọt ngào, a dua nịnh hót, một mặt Mộ Niệm Thần không kịp chờ đợi muốn thoát khỏi ma chướng của người này, mặt khác tình cảm từ đáy lòng kích động khiến cho cô không buông tha được, tên đàn ông này mỗi lần đều như vậy, cô không có lòng tin về bản thân sẽ bị người này mê hoặc.

“Mộ tiểu thư lấy thân phận gì quan tâm tôi?”

Hoắc Cảnh Sâm tựa vào ghế sa lon, tay ôm ngực, dưới ánh đèn càng nhìn rõ Mộ Niệm Thần hơn, vốn là có một chút nghi ngờ lúc này hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, người phụ nữ này anh ta nhất định phải có được.

Trời mới biết, mới vừa rồi nếu người phụ nữ này trả lời câu hỏi của anh ta là một chữ yêu, như vậy giờ phút này bọn họ nhất định đang làm cái loại vận động kịch liệt tiêu hao thể lực trên chiếc giường kia rồi.

Mà, có lẽ chính Hoắc Cảnh Sâm cũng không biết những hành vi đối đãi của anh ta đối với Mộ Niệm Thần lúc này rất khác biệt, anh ta tôn trọng cô, ân nhân từng bước từng bước muốn ép buộc cô phá bỏ phòng tuyến cuối cùng.

“Tôi là phụ tá riêng của anh, quan tâm cấp trên là trách nhiệm của cấp dưới.”

Mộ Niệm Thần đối đáp trôi chảy, cô cũng không tin không đuổi người này đi được.

“Bây giờ là lúc tan việc.”

Hoắc Cảnh Sâm lấy điện thoại di động ra, ngón tay thon dài chỉ chỉ vào biểu tượng thời gian trên màn hình di động.

“.....” Mộ Niệm Thần nắm quyền, lửa giận chuẩn bị thiêu đốt trong lòng.

“Mộ tiểu thư, tôi đói rồi, giúp tôi chuẩn bị cơm tối.” Dáng vẻ đương nhiên thốt ra lời nói.

“Anh thật vô sỉ!” Mộ Niệm Thần cực kỳ tức giận.

Hoắc Cảnh Sâm nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng nõn:

“Hàm răng của tôi rất tốt, cho nên Mộ tiểu thư, em có thể tận tình chuẩn bị thức ăn ngon, tôi ăn được tất cả.”

“.....” Thịnh thoảng khiêm tốn một chút sẽ chết sao?

“Về điểm nấu nướng anh cho rằng tôi có thể chuẩn bị được thức ăn ngon phục vụ anh sao?” Mộ Niệm Thần bắt đầu lời chuyện cũ, dù sao tài nấu nướng của cô anh ta đã biết, không tin anh ta dám muốn lưu lại nơi này ăn chực.

“Vậy thì gọi đồ ăn mua ngoài.”

Dáng vẻ đại gia của Hoắc Cảnh Sâm tựa ở ghế sa lon, bắt chéo chân, thậm chí còn có nhiều hứng thú liếc nhìn trên khay trà tiện tay cầm cuốn tạp chí, lật xem. Động tác trên tay của Hoắc Cảnh Sâm dừng một chút, rồi sau đó giống như là phát hiện vùng đất mới trong tạp chí, nhìn về phía Mộ Niệm Thần đang đứng ở một bên:

“Không ngờ Mộ tiểu thư bình thường đối với những thứ này có chút hứng thú nghiên cứu?”

“.....”

Trời! Ít ngày trước dưới sân có tuyên truyền sách, cô quên vứt bỏ, đúng là hối hận vô cùng ...!

Mộ Niệm Thần tiến lên, rất bình tĩnh từ trong tay Hoắc Cảnh Sâm nhận lấy vật kia, rồi sau đó run run rẩy rẩy đem tất cả ném vào thùng rác, rồi sau đó ở bên ghế sofa đối diện ngồi xuống, điều chỉnh nụ cười trên mặt có chút cứng nhắc sau nói cười duyên dáng nhìn Hoắc Cảnh Sâm:

“Ha ha, Hoắc tổng bình thường dùng nhãn hiệu nào? Hodges bang hay là Durex, tôi có thể giúp anh giới thiệu một chút ...”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 105

Đù xấu hổ, thậm chí ngay cả chuyện tự hủy danh tiết như vậy cũng làm đến rồi, Mộ Niệm Thần cảm giác cũng đủ, cô cũng không tin người này nguyện ý chu toàn ở bên cô.

“Tôi? Mộ tiểu thư không phải sáu năm trước cô là người rõ ràng nhất tôi không thích sao? Mang thứ đó vào đúng là không thoải mái. Nếu không cũng không để cho Mộ tiểu thư lúc ấy có thể có cơ hội trực lợi? Nói đến đây tôi còn phải cảm ơn cô vì tôi sinh một đứa con trai, con trai giống tôi là chuyện tốt, về sau mới có phụ nữ chủ động đưa tôi cửa.”

Nhìn đi, cái gì gọi là biến thái, cái gì gọi là núi cao còn có núi cao hơn, đây chính là điển hình, mà đối với chuyện cái vãi giữa Mộ Niệm Thần và Hoắc Cảnh Sâm cái vãi, cô muốn giành phần thắng trước người nào đó, đại khái không thể, tránh để bản thân không bị đá kích là tốt rồi.

Mộ Niệm Thần quyết định trầm mặc, đứng dậy chạy vội tới phòng bếp cầm mỳ ăn liền ném cho Hoắc Cảnh Sâm

“Nhà tôi chỉ có cái này, nếu anh không muốn có thể tự mình về nhà tìm thứ khác tốt hơn.”

Nói xong Mộ Niệm Thần cũng không quay đầu lại đi tới ngưỡng cửa, cầm lấy túi mua hàng vừa mua tất cả đều rơi trước cửa.

Hoắc Cảnh Sâm đứng là rất đói bụng, cầm mỳ ăn liền cũng không nói gì, đứng dậy đi về phía phòng bếp.

Bên này Mộ Niệm Thần vẫn chưa đi tới cửa, chuông cửa vang lên, Mộ Niệm Thần cau mày gia tăng tốc độ, tối như vậy tốt nhất không phải mấy người bán hàng, nếu không cô đang có một bụng hỏa có nơi để phát tiết.

Chỉ là cửa vừa mở ra, Mộ Niệm Thần giương mắt mà nhìn đồng thời nhanh chóng lác mình ra ngoài, sau đó đóng cửa lại.

Mà giờ khắc này đứng ở ngoài cửa là đứa nhỏ tình nghịch mà Mộ Niệm Thần ngày đêm nhớ nhung, đại khái bởi vì ánh đèn quá mờ, Mộ Niệm Thần giờ phút này cũng không có thấy rõ ràng bộ dạng trước mắt có gì khác lạ...

Bắt được đứa con nhà mình liền hôn một cái, sau đó không có hình tượng chút nào ở trên mặt cậu nhóc bóp mấy cái:

“Bảo bối, mẹ nhớ con muốn chết, nhưng mà bây giờ trong nhà chúng tôi có sói xám lớn, sẽ ăn thịt con, cho nên con trước đến nhà dì Hạ Nhiễm tránh một chút, sáng mai hẳn trở về.”

Nói vừa xong Mộ Niệm Thần nhặt túi mua hàng trên đất đứng lên liền tiến vào cửa, bộ dạng không dừng lại chứng minh giờ phút này cô có nhiều khăn trương như thế nào.

Nói giỡn, lúc này nếu cô để đứa con trai mình đi vào như vậy tuyệt đối chỉ có một khả năng, đầu của cô không cẩn thận sẽ bị kẹp ở cửa.

Ngoài cửa, trong bóng tối đứa bé cầm lấy đèn pin trên tay nhìn cửa lớn đóng chặt trước mắt, thờ dài một cái sau ngồi xổm người xuống ôm lấy con chó lớn vẫn đứng ở bên cạnh, trên khuôn mặt nho nhỏ của cậu đầy vẻ u oán:

“BOA, tiểu thiếu gia ta thế nhưng thua cuộc, ai, người nói tiểu tử thói Tây Hàn kia có thể hay không thấy được tình huống vừa rồi uống nước sẽ sặc chết... Người nói xem nếu cha ta biết ta bị vợ của ông sỡ sàng có thể hay không trực tiếp lột da ta... Ừm, sau đó ta liền thành đứa trẻ không có nhà để về rồi... BOA người cũng cảm thấy thế giới này thật đáng sợ phải không...”

Con chó lớn phối hợp với Hoắc Thần Xa làm bộ dạng buồn bã, thậm chí còn nức nở nghẹn ngào mấy tiếng để bày tỏ lòng trung thành của nó.

“Mộ tiểu thư cô gặp quỷ sao?”

Hoắc Cảnh Sâm thấy Mộ Niệm Thần vội vàng hấp tấp lúc tiến vào, buông mỳ ăn liền trên tay nhìn về phía cửa chính đang đóng lại.

“Mỳ ăn liền ăn xong uống thêm ly sữa bò này đi”

Mộ Niệm Thần có chút lấy lòng cười cười, đang nói chuyện đứng dậy cầm sữa tươi trong tủ lạnh.

Hoắc Cảnh Sâm như có điều suy nghĩ nhìn thái độ đột nhiên thay đổi lúc này của Mộ Niệm Thần, chỉ mấy phút đủ để giải quyết xong một thùng mỳ ăn liền.

Mộ Niệm Thần gửi tin nhắn muốn Hạ Nhiễm tới đón Tây Hàn, rồi sau đó tìm cái ly phía bên trong cũng sữa tươi, cô không dám tưởng tượng nếu Tây Hàn sớm một bước trở lại, sẽ là cảnh tượng bộ hòa bình đùng đạ cầu này diễn tiến ra sao. Hoắc Cảnh Sâm nếu thật biết còn có đứa bé thứ hai tồn tại có thể hay không còn giống như sáu năm trước vô tình đem đứa bé cướp đi?

Đang lúc miên man với những suy nghĩ của mình Mộ Niệm Thần hoàn toàn không có chú ý tới tiếng bước chân của Hoắc Cảnh Sâm.

“Mộ tiểu thư, cô hình như có chuyện gì giấu tôi có phải không?”

Hoắc Cảnh Sâm nghiêng người dựa cửa, bộ dáng lưu manh vẫn như cũ hai tay ôm ngực.

Mộ Niệm Thần sững sốt suốt nửa đêm cái ly trên tay ném ra ngoài, rồi lại cố làm trấn định xoay người:

“Anh nói đùa rồi, à, sữa tươi.” Đang nói chuyện đùa ly thủy tinh lên.

Hoắc Cảnh Sâm chán ghét nhìn chất lỏng màu trắng trước mắt, cau mày:

“Không có là tốt rồi, thứ này tự cô uống... , giúp tôi chuẩn bị quần áo, tôi muốn tắm rửa.”

Đang nói chuyện ngay cả thời gian để cho Mộ Niệm Thần cự tuyệt cũng không có, xoay người trực tiếp hướng phòng vệ sinh phương hướng đi.

Mộ Niệm Thần cầm ly thủy tinh trực tiếp hóa đá, mẹ nó! Người này buổi tối ngày hôm nay đến tột cùng là muốn chơi trò gì đây?

Một hơi uống cạn ly sữa tươi, cho đến trong phòng vệ sinh đầu truyền đến âm thanh tiếng nước chảy Mộ Niệm Thần mới phản ứng kịp, người này là chuẩn bị đùa thật, cô bắt đầu suy tính bản thân mình cũng nên đến nhà Hạ Nhiễm tránh nạn chẳng... .

“Mộ tiểu thư, nếu sau khi tôi bước ra cánh cửa này, nếu phát hiện cô không có ở trong căn phòng này, tôi lập tức đem con trai của cô vứt đến Châu Phi.”

Mộ Niệm Thần giật mình một cái, trong nháy mắt xua tan đi cái suy nghĩ trong đầu.

Suy đi nghĩ lại, Mộ Niệm Thần lục tung tìm ra một cái khăn tắm chưa dùng qua đặt ở cửa toilet, rồi sau đó nhanh chóng chạy vào gian phòng của mình khóa trái cửa phòng, nói giỡn, giờ phút này không trốn chờ anh ta tắm xong đem cô ăn sạch sao?

Quay lại thời gian mấy ngày trước ở giữa phòng cà phê.

Tây Hàn từ một góc bí ẩn đi vào đã có một đoạn thời gian, mắt nhìn thấy tình huống phát triển ngoài dự đoán của cậu nhóc, trong lòng giật mình vừa định có hành động, một khẩu súng kim loại chia vào trên huyết Thái Dương của cậu.

Quay đầu lại, Tây Hàn thấy một phiên bản khác trước mặt cùng cậu dịch dung mặt mũi giống nhau như đúc.

Khẩu súng màu đen mang theo nhiệt độ lạnh lẽo chống đỡ ở trên huyết Thái Dương của Tây Hàn, chỉ chờ lúc cậu nhóc thấy rõ ràng mặt mũi người kia, đáy lòng mới yên tâm.

Có lẽ do là anh em sinh đôi nên giữa bọn họ thật sự tồn tại cảm ứng nào đó mà người khác không cách nào giải thích. Giờ phút này Tây Hàn nhận thức rõ ràng về cậu em mình, hơn nữa cậu nhóc hình như còn có thêm một trợ thủ giỏi. Có thể thần không biết quỷ không biết mà đứng ở sau lưng cậu nhóc hơn nữa còn chống đỡ lên một khẩu súng, cậu em trai này không kém nhóc là mấy.

Trên khuôn mặt non nớt của Tây Hàn xuất hiện nụ cười đùa giỡn, cùng vẻ mặt của Hoắc Cảnh Sâm giống nhau như đúc. Mặc dù đã dịch dung nhưng nếu có người nhìn thấy sẽ không nhận được hỏi một câu, mẹ nó, tiểu tử này cùng Hoắc Cảnh Sâm có quan hệ gì?

Khói thuốc súng đang nồng, mà trong một góc, hai người một con chó vừa một phen khác đích chiến trường.

“Thực thì một chút hãy cùng tiểu thiếu gia ở phía sau, tiểu thiếu gia nhất định sẽ để người được an toàn.”

Hoắc Thần Xa nghiêng đầu, mang theo gương mặt đáng yêu mập mập lạnh lùng vốn không thuộc về cái tuổi này của cậu nhóc, thái độ tự đại hoàn toàn di truyền từ người cha tài giỏi của bọn họ.

Cục diện có chút giằng co, Tây Hàn chỉ là nhân nhạ nhìn diện mạo trước mắt cùng chính mình là một khuôn giống nhau. Được rồi, cậu nhóc cảm thấy cậu em trai xuất hiện ngoài dự đoán không dễ khi dễ kia, chỉ là cũng chính bởi vì như vậy, khi dễ thành công mới còn có ý nghĩa không phải sao?

Hiển nhiên, tính lực của hai người có lẽ cũng không hoàn toàn tập trung vào nhau.

Hai người cũng phân thân quan sát chiến sự bên kia, mắt thấy Hoắc Cảnh Sâm giải quyết xong bọn người kia, hoàn hảo không bị thương, cho đến khi bóng dáng kia biến mất ở lối vào, hai người lúc này mới chuyển tâm vào chuyện trước mắt.

Khỏe miệng của anh bạn nhỏ Tây Hàn vẫn như cũ mang theo nụ cười, ưu nhã mê người rồi lại một phen khác suy tính. Cậu nhóc hiểu được ngày hôm nay nếu là không sử xuất bản lĩnh xuất chúng của mình, nhất định là không được cậu em trai mình chấp nhận, đến lúc đó có thể bị mất mặt trước nhóc kia.

“Ta nói, cánh tay nhỏ của người còn quá non rồi.”

Đang khi nói chuyện cậu nhóc làm như xuất động cái nút nơi ống tay áo, màu bạc kim tuyến chính xác không có làm giữ chặt cây súng lục kia. Lúc anh

bạn nhỏ Thần Xa còn chưa có lấy lại tinh thần, màu bạc kim tuyến mang theo một cỗ sức lực khác đem hòng súng nhắm ngay một phương hướng khác.

“Phanh ——” Đánh trúng chính là Camera mới vừa Hoắc Cảnh Sâm chỉ.

Trong quán cà phê lần nữa xáo động, không giống với một màn mới vừa rồi, lúc này nhiều hơn còn vì không thể nào dự đoán nguy hiểm từ đây ra mà sợ hãi, đang có người lấy súng chỉ vào bọn họ.

Suy nghĩ, chừng trăm người nhanh chóng rút lui, cố gắng rời đi đất thị phi này.

Lúc này nghĩ lại cũng càng thêm may mắn mới vừa rồi không có tiện tay nổ súng, nếu không mạng nhỏ tuyệt đối không bảo vệ được!

Hoắc Thần Xa tuyệt đối cũng không ước ạo, giờ phút này tận mắt nhìn thấy thủ pháp của anh bạn nhỏ Tây Hàn tuyệt diệu như thế, huyết khí tán thưởng, đáng về hưng phấn trong đôi mắt toát ra ánh sáng rực rỡ...

Anh bạn nhỏ Tây Hàn lặng người, cậu em trai này của nhóc học gì không học lại học đáng về bánh bao thêm nét mặt mê người kia?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

So sánh năng lực của Hoắc Thần Xa với Mộ Tây Hàn chỉ có hơn chứ không kém, chỉ là từ nhỏ cuộc sống của cậu luôn yên ổn, mặc dù gặp gỡ bất kì vấn đề gì khó khăn sau lưng tuyệt đối có người đến khắc phục hậu quả. Cộng thêm trí thông minh hơn người thường, vô luận làm gì đều dễ dàng thành công, cho nên dần dà tính tình Hoắc Thần Xa cũng không quan tâm đến bốn chữ liên lụy quan hệ.

Cho nên mọi việc, trong lòng cậu nhóc dù có khó giải quyết cách mấy kết quả cuối cùng luôn luôn cũng chỉ có một cho nên không có hứng thú với những việc bình thường.

Cậu nhóc muốn gió có gió, Hoắc Cảnh Sâm cho cậu nhóc những thứ tốt nhất, đối với một bé trai không có chút dã tâm, theo ý cậu nhóc, sống là phải biết hưởng thụ cuộc sống mới là sống, niềm vui thú trong cuộc sống của cậu chính là làm những thứ mình thích... và không muốn thua bất cứ một ai.

Dĩ nhiên, đối với một đứa bé năm tuổi tự nhiên không thể nào nghĩ đến cao thâm thế kia, nhưng quan trọng là người kia quy tội cho anh bạn Hoắc Thần Xa, muốn cậu nhóc sống một cuộc sống bình thường.

Tự giống với giờ phút này, trong lòng anh bạn nhỏ Tây Hàn đều muốn hoàn toàn thu phục cái cậu em sinh đôi của mình, sau đó mang về nhà từ từ khi dễ, mà đối với Hoắc Thần Xa lại cảm thấy rất vui, cậu nhóc nhìn thấy có bạn chơi cùng mình sẽ càng náo nhiệt hơn.

Hai nhóc đứng tại chỗ yên lặng quan sát lẫn nhau, bên chân Hoắc Thần Xa là một chú chó to lớn, thân thể co rút vào bên người cậu rất không sợ chết ngáp một cái.

Nhưng, một giây kế tiếp Hoắc Thần Xa làm ra chuyện quả thật làm cho Tây Hàn có loại kích động muốn xông lên cùng cậu nhóc đánh nhau, nhưng vẫn luôn tự nhủ trong lòng nhóc là em trai mình, nhóc là em trai, để kiềm chế kích động.

Anh bạn nhỏ Thần Xa nháy mắt phải hai cái, thị lực 2.0 của cậu nhóc đối diện khuôn mặt đối diện với cái nhìn thấu mờ ám, kết quả là một giây kế tiếp, Anh bạn nhỏ Hoắc Thần Xa bóp thật mạnh lên gương mặt của Tây Hàn. Tây Hàn đau đến, cái đầu nhỏ cũng cứng ngắc, đáng ghét, trừ mẹ nhà mình ra chưa có người nào dám trắng trợn ăn đậu hũ cậu nhóc như thế.

Sau khi nắm hai cái Hoắc Thần Xa liếc thấy đáy mắt sắp phát hỏa của Tây Hàn trong nháy mắt rút tay về:

“Sao không mau kéo xuống lớp da trên mặt nguoi xuống, muốn ta đến giúp sao?”

Khóe miệng Tây Hàn run rẩy, chơi tâm nổi lên, cậu nhóc thật tò mò, hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý tình huống cậu em trai mình khi nhìn thấy một khuôn mặt giống hệt chính mình sẽ có phản ứng như thế nào.

Cho nên một giây kế tiếp, Anh bạn nhỏ Tây Hàn không chút do dự đưa tay, tự ốc nhĩ bắt đầu đem một tầng da từ từ xé rách xuống, mà nụ cười ở khóe miệng cậu nhóc vô cùng quý dị, xảo quyết.

Trên thực tế người bình thường nên có phản ứng trợn mắt hốc mồm khi chứng kiến cảnh tượng như thế, Hoắc Thần Xa cũng quả thật trợn mắt hốc mồm như vậy trong hai ba giây. Lúc đó, cậu nhóc lần thứ hai trong buổi tối hôm nay bóp gương mặt của Tây Hàn để xác định gương mặt này không phải dịch dung, mẹ nó, thật huyền ảo.

“Mẹ nó! Tiểu tử thôi, nguoi còn dám bóp mặt lão tử lần nữa thử xem!” Anh bạn nhỏ Tây Hàn rất dễ nổi nóng nên quên mình đang muốn xem anh bạn nhỏ Thần Xa trước tình huống này ra sao lại trực tiếp phát hỏa. Hạn không được cũng đưa tay trực tiếp đem khuôn mặt giống mình bóp nghiêng lại nói.

Anh bạn nhỏ Thần Xa theo bản năng nuốt một hớp, ngay sau đó run run rẩy rẩy đưa ra ngón trỏ, một cái tay khác che miệng mặt không dám tin về mặt:

“Trời ơi, cha ta bị trộm? !”

Sáng sớm những tia sáng đầu tiên của mặt trời chiếu xạ trên chiếc giường mềm mại, lúc này Mộ Niệm Thần đang ngủ say, không có hình tượng chút nào ôm một cổ thân thể khác bên cạnh như đang ôm chú gấu bông. Giống như chán ghét với ánh mặt trời có chút chói mắt, theo bản năng rụt vào trong ngực Hoắc Cảnh Sâm, tìm tư thế thoải mái sau lần nữa ngủ thật say.

Giữa sớm gió nhẹ thổi lật phất, màu tím nhạt rèm cửa sổ tùy theo dòng đưa ra vật hình tròn, tất cả, hình như cũng ấm áp tốt đẹp.

Nhưng, không gian an tĩnh cuối cùng kết thúc với những âm thanh liên tiếp của tiếng đồng hồ báo thức không chút kiêng kỵ liều mạng kêu gào.

Mộ Niệm Thần lăm bầm đôi mắt sau lưng một hồi lục lọi, trời đánh quáy rầy giấc ngủ ngon của người khác, chỉ là bình thường đưa tay là có thể sờ được đồng hồ báo thức hôm nay vì sao cảm giác cự ly sao lại xa xôi như vậy?

Dĩ nhiên, cái này cũng không phải mấu chốt nhất, mấu chốt nhất là vì cái gì đưa tay chạm đến nơi là một mảnh da thịt mềm mại bóng loáng, quan trọng chính là lỗ mũi ngửi thấy cổ mùi hương hơi thở phái nam quen thuộc... chuyện này rốt cuộc là sao?

Bỗng chốc mở hai mắt ra, đập vào mắt chính là khuôn mặt của Hoắc Cảnh Sâm hai mắt khép chặt, lông mi nồng đậm thon dài, sống mũi cao, môi mỏng hoàn mỹ. Đáng ghét! Sáng sớm lại cố tình nặng khẩu vị, ngộ nhờ cô cầm giữ không được máu mũi chảy ròng ròng người nào chịu trách nhiệm đây?

Ánh mắt từ từ dời xuống, da thịt màu mặt ong nhìn không sót, lồng ngực bển chắc, hông của anh ta tinh trắng, hoàn mỹ cơ bụng sáu

mũi. Mộ Niệm Thần lần này là thật dễ nổi nóng rồi, cũng may người này là tự nhiên hiểu biết biết từ trên eo trở xuống có đắp chăn, nếu không cô không xác định mình là không phải sẽ trực tiếp nhào tới anh ta.

“Mộ tiểu thư xem này giờ có phải rất thoải mái?”

Mộ Niệm Thần sắp có những ý nghĩ kỳ quái, đỉnh đầu lại truyền đến giọng nói đầy từ tính mà đến.

Lúc này cô mới ý thức tình huống hai người có bao nhiêu mập mờ, rồi lại rất bình tĩnh thu hồi tư thế ôm của mình, di chuyển thân thể hướng ra phía sau, suy nghĩ trở về cảnh tượng tối ngày hôm qua. Cô nhớ mình đã khóa trái cửa phòng, hơn nữa chờ khi bên ngoài không có động tĩnh sau mới lên giường ngủ.

“Hoắc Cảnh Sâm tại sao anh nằm ở trên giường tôi?” Giọng nói Mộ Niệm Thần coi như bình tĩnh.

“Nếu không cô cho rằng tôi phải đứng ở trên giường cô sao?” Hoắc Cảnh Sâm một tay chống đầu, yêu nghiệt hơi thở mưng mủi, bộ dạng nhìn Mộ Niệm Thần giống như là sư tử lười biếng quan sát con mồi.

“Anh tại sao vào được phòng tôi?” Mộ Niệm Thần bắt đầu dễ nổi nóng rồi.

“Cô hình như quên mất trên đời này có loại đồ gọi là chìa khóa vạn năng.” Hoắc Cảnh Sâm kiên nhẫn mưng mủi nhắc nhở một sự thật không thể chối cãi.

“...” Mộ Niệm Thần bắt đầu nắm quyền, nghiêng răng nghiêng lợi ở giữa hận không được đem điều này lẽ thẳng khí hùng lưu manh trực tiếp bóp chết.

“Mộ tiểu thư, cô nên đi chuẩn bị bữa ăn sáng, cách thời gian làm việc cũng còn một giờ.” Hoắc Cảnh Sâm tốt bụng nhắc nhở.

“Tôi vì sao phải đi?” Mộ Niệm Thần rất có cốt khí quyết định phản kháng tới cùng.

Nụ cười trên mặt Hoắc Cảnh Sâm càng đậm, ánh mắt như có như không đem Mộ Niệm Thần từ đầu đến chân một hồi quan sát:

“Hoặc là chúng ta có thể làm chút khác chuyện có ý nghĩa, cô cũng biết sáng sớm có những chuyện nên tranh thủ cố gắng.”

Tiếng nói vừa ngừng Mộ Niệm Thần như gặp quỷ lập tức ngồi dậy, rồi sau đó nhanh chóng từ trên giường rút lui.

Mộ Niệm Thần sau khi tắm sơ tiếp tục làm món cháo rang mỗi sáng sớm mình vẫn làm, vừa rồi lại tức giận với anh ta với mình đặc biệt không có tiền đồ, thế nào sáng sớm bị người ta một kích liền hấp ta hấp tập đã chạy tới cháo rang rồi?

Chuẩn bị xong bữa ăn sáng, Mộ Niệm Thần mất thấy Hoắc Cảnh Sâm đại gia tinh thần sáng khoái từ gian phòng đi ra ngoài. Rõ ràng ngay cả quần áo cũng không có đổi, quần áo kia bên trên còn lưu lại mấy đạo nếp nhăn, nhưng trời đánh người ta trời sanh vóc người có biện pháp gì, sáng sớm yếu nghiệt, khóe môi mỉm cười.

Hoắc Cảnh Sâm có chút ghét bỏ uống chén táo đỏ liền từ cháo, không tự chủ động tác ưu nhã khiến Mộ Niệm Thần ở đáy lòng vừa một hồi rung động, nhà ai sanh ra hoa tuyệt thế?

Không biết tại sao, lúc này Mộ Niệm Thần đột nhiên rất hợp với tình hình nghĩ đến ít ngày trước ở trên mạng thấy có tin khảo sát, điều tra cho thấy 90%

phụ nữ trở lên tại A thị bầu chọn Hoắc Cảnh Sâm là đối tượng lựa chọn tốt nhất để kết hôn.

Được rồi, cô thừa nhận người này có gương mặt dài yêu nghiệt, còn có một dáng người ma quỷ, có khả năng mê hoặc chốn sinh. Nhưng mấu chốt là đây chỉ là biểu hiện bên ngoài, sẽ không có người có thể nhìn rõ ràng bên trong người này ác liệt như thế nào.

Không thể không nói chính là thời gian dài như vậy quan sát, Mộ Niệm Thần đưa ra kết luận duy nhất chính là A thị có 90% phụ nữ trở lên đều là người mù!

Cô cũng nằm trong số đó, sáu năm trước cô cũng hoa hoa lệ lệ đối với anh ta đủ để cho cô trở thành người mù, huống chi cô so với đám người kia còn mù quáng hơn giúp anh ta sinh ra một đôi sanh đôi...

Sau mười giải quyết thật sớm bữa ăn, một nồi cháo hoàn toàn thấy đáy, Mộ Niệm Thần suy nghĩ mình làm việc vất vả không cầu báo đáp bỏ ra bao nhiêu đó ít nhất thêm tiền lương cho cô cũng tốt nha.

Hoắc Cảnh Sâm bỏ lại cái muỗng, kéo khăn giấy lau miệng, ánh mắt quét qua đối diện đang mặt khát vọng:

“Mộ tiểu thư, sáng sớm ngày mai tôi muốn ăn cháo trứng muối thịt nạc.”

“Phốc ——” Còn có ngày mai sao?

Nếu như nói, một đêm này cùng Hoắc Cảnh Sâm chung đụng đủ làm tỉnh thần Mộ Niệm Thần phấn chấn cả ngày, như vậy chuyện kế tiếp có thể nói là khiến Mộ Niệm Thần trực tiếp cứng người, hơn nữa cả ngày trong trạng thái chờ.

Lúc đó, Mộ Niệm Thần cùng Hoắc Cảnh Sâm vừa tan tằm mang giày xong cùng nhau xuống lầu, nói ra cho oai, thật ra vì anh ta muốn cảm ơn bữa ăn sáng của cô mà hy sinh để cho cô đi nhờ xe cùng.

Chẳng qua là khi cô đi theo sau lưng Hoắc Cảnh Sâm xuống lầu dưới, lúc cô nhìn thấy chiếc xe Rambo bản số lượng có hạn dừng bên cạnh chiếc Porsche hoa lệ lệ muốn quay người bỏ chạy.

Dĩ nhiên, Mộ Niệm Thần sợ không phải là một chiếc xe, mấu chốt chính là cái người đang đứng dựa trước xe. Trời, sao lại gặp anh ta lúc này, còn ngay lúc này mà gặp phải Hoắc Cảnh Sâm ở bên người cô.

Cố Minh Thâm đứng thẳng người, rốt cuộc đợi được Mộ Niệm Thần nhưng bởi vì bên cạnh cô có Hoắc Cảnh Sâm mà nhũn mỳ.

“Mộ Niệm Thần, các người tại sao ở cùng nhau?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107

Cả người Mộ Niệm Thần cứng đờ, lần này tốt rồi, muốn chạy trốn cũng không được.

Cố Minh Thâm không chút tin tưởng nhìn hai người trước mắt, ít ngày trước cùng cô nói chuyện, anh ta cũng chỉ đơn thuần cho là Mộ Niệm Thần muốn kích thích anh ta mà đùa giỡn. Hoắc Cảnh Sâm là người nào, làm sao có thể cùng người bình thường như Mộ Niệm Thần có đứa bé?

Nhưng hai ngày trước khi Mộ Thiên Hùng tìm anh ta hơn nửa đêm mọi chuyện nói cho anh ta biết, mà hôm nay nguyên nhân anh ta tới đây cũng do Mộ Thiên Hùng yêu cầu. Mục đích rất đơn giản, bọn họ muốn đứa bé kia, chỉ có như vậy Mộ thị mới có thể bước lên một tầm cao mới.

Tình cảm của anh ta đối với Mộ Niệm Thần là thật, chỉ là chuyện tình cảm này đến tột cùng có mấy phần chỉ có chính trong nội tâm anh ta hiểu rõ ràng nhất. Kết hợp với việc điều tra mấy ngày nay, anh ta cho là Mộ Niệm Thần hiện tại chỉ là một bà mẹ đơn thân, nhưng không ngờ anh ta đợi ở đây nửa giờ, chứng kiến tình cảnh như vậy, mà kế hoạch ban đầu rõ ràng không thể tiến hành.

Mộ Niệm Thần cảm thấy có chút buồn cười khi bộ dạng Cố Minh Thâm lúc này giống như đang bắt gian tại trận, người đàn ông da mặt dày này càng thêm trơ trẽn. Kết hợp ít ngày trước Mộ Thiên Hùng có tìm gặp cô, lúc này tám chín phần mười cô cũng đoán được mục đích của Cố Minh Thâm tới đây là gì.

Hoắc Cảnh Sâm nhìn cũng không nhìn Cố Minh Thâm một cái, quay đầu lại, về mặt nhàn nhạt:

“Tôi cho cô thời gian mười phút, giải quyết người đàn ông này, sáng sớm nhìn thật chướng mắt.”

Tiếng nói vừa ngừng Hoắc Cảnh Sâm cùng Cố Minh Thâm lướt qua nhau rồi sau đó ngồi vào chiếc xe Lamborghini bán số lượng có hạn kia.

Trên thương trường, Hoắc Cảnh Sâm có thể đứng ở vị trí hôm nay, việc đầu trí dĩ nhiên hơn người khác, mà người đàn ông trước mắt này không có bất cứ uy hiếp gì, anh ta hoàn toàn có thể không để vào mắt.

Chỉ là trong lòng một chút cảm giác không thoải mái không lý giải được nguyên nhân vì sao?

Hoắc Cảnh Sâm vừa đi cả người Mộ Niệm Thần cảm thấy thoải mái hơn, lúc này, cô nở nụ cười cứng ngắc trên khuôn mặt mị người nói:

“Cố tiên sinh, sáng sớm có gì chỉ giáo?”

Gớm! Sáng sớm gặp người xúi quẩy như vậy, cô có thể hình dung vận số cả ngày hôm nay của mình khẳng định không được tốt.

Con giận trong người không thể bộc phát được Cố Minh Thâm che lấp, mặt mũi giả vờ hữu nghị, vốn không kiên nhẫn cũng sớm bùng nổ:

“Mộ Niệm Thần, anh thật sự hoài nghi, chuyện sáu năm trước anh cùng Vũ Tây chỉ là cái cớ để em cùng Hoắc Cảnh Sâm qua lại, bình tĩnh mà xem xét, em thật không đáng giá để anh đến ngày hôm nay nhớ mãi không quên.”

Không thể nghi ngờ lúc này Cố Minh Thâm thật sự tức giận, một mặt anh ta nghĩ muốn cùng Mộ Niệm Thần làm lại từ đầu. Mặt khác người phụ nữ này đã có người đàn ông khác, thậm chí chính anh ta đều không thể không thừa nhận, người đàn ông kia mạnh hơn anh ta hơn mấy trăm lần.

Nghĩ đến thân phận con gái riêng của cô ban đầu không thể lộ ra ngoài ánh sáng, anh ta đã từng vứt bỏ không cần thật không nghĩ đến hôm nay cô lại càng trở nên xinh đẹp, thành thực hơn. Và lại bên cạnh cô có một người đàn ông xuất chúng như thế, anh ta thật không cam lòng.

Không cam lòng với này người phụ nữ nói quên là quên, hôm nay hai người tựa như hai người qua đường xa lạ.

Mộ Niệm Thần dờ khóc dờ cười với những lời giải thích của Cố Minh Thâm giờ phút này, nhớ mãi không quên? Cô cảm ơn cả nhà của anh ta, không trách được cô gần đây gặp ác mộng còn trong mệnh gặp phải tiểu nhân, thì ra là bị người này nhớ nhung?

“Ba ba ——”

Mộ Niệm Thần vỗ vỗ bàn tay của mình, một giây kế tiếp nói cười duyên dáng:

“Ồ, Cố Đại tình thánh, anh ngày hôm nay trước khi đến chẳng lẽ không có nghiên cứu trước một chút về Hoắc Cảnh Sâm? Hoắc là người giật dây cho anh tới đây Mộ Thiên Hùng không có nói cho anh biết, tôi cùng Hoắc Cảnh Sâm lên giường hoàn toàn do thủ đoạn xấu xa ban đầu của Mộ Thiên Hùng?”

Cố Minh Thâm cười lạnh một tiếng:

“Thủ đoạn xấu xa? Nếu như em không muốn, chẳng lẽ Mộ Thiên Hùng có thể ép buộc em cùng Hoắc Cảnh Sâm lên giường, người đàn ông như Hoắc Cảnh Sâm, bao nhiêu người phụ nữ muốn lên giường cùng anh ta? Ban đầu Mộ Niệm Thần là thân phận của em không thể lộ ra ngoài ánh sáng, cơ hội tốt như vậy thế nào chịu buông tha?”

Mộ Niệm Thần cắn môi một cái, rất tốt, phân tích hay lắm, thì ra trong lòng anh ta cô là một người phụ nữ như vậy.

Chỉ là hôm nay anh ta đứng ở lập trường nào mà nói những lời này, suy bụng ta ra bụng người, anh ta Cố Minh Thâm còn chưa xứng tới đây giáo dục cô đâu!

“Dĩ nhiên không có ai có thể ép buộc tôi, giống như anh hấp tấp bỏ lên trên giường Mộ Vũ Tây không phải cùng một cái đạo lý sao? Người phụ nữ dựa vào đàn ông bị cho là có thủ đoạn, nhưng còn một người đàn ông, nếu anh ta vì vinh hoa phú quý mà cam lòng theo sau người phụ nữ, như vậy thì nghiêm trọng, này cơm nhão ăn không ngon chứ?”

Cố Minh Thâm hít một hơi thật sâu, đè nén xuống lồng ngực đang phập phồng lửa giận trong người, anh ta không quên mục đích ngày hôm nay tới đây:

“Mộ Niệm Thần, anh hỏi em một lần cuối cùng, em đến tốt cùng có muốn hay không trở lại bên cạnh anh không?”

Mộ Niệm Thần cười nhạo một tiếng, ngay sau đó mở ra dưới chân bước, ánh mắt lạc định lên chiếc Porsche của Cố Minh Thâm, ngón tay dài nhọn ở trên toa xe một hồi không hề quy tắc xao động, rồi sau đó ánh mắt lướt qua chiếc Lamborghini bên cạnh:

“Anh nói có mấy người phụ nữ sẽ vì chiếc Porsche mà bỏ qua điều khiển bán số lượng có hạn Lamborghini của người đàn ông độc thân hoàng kim? Ít nhất tôi không biết, trở lại, Cố tiên sinh lần sau muốn đàm phán trước xin trước hết nghĩ xem chính mình có lợi thế gì, anh cho rằng, tôi Mộ Niệm Thần còn là tiểu nữ sinh ngây thơ hồ đồ ngày đó sao? Tình yêu của anh ah, tôi không cần anh nên vứt vào thùng rác đi là vừa.”

Châm chọc người khác vốn là nghề của cô, hướng chi đối mặt với người như vậy cô cũng không chút nào cảm thấy có lỗi trong lòng mà lẳng nhục...

Nhưng, những lời này của Mộ Niệm Thần thật đã chọc giận Cố Minh Thâm, một giây kế tiếp cánh tay cô bị Cố Minh Thâm nắm lấy:

“Mộ Niệm Thần, nói cho cùng em chính là vì tiền không đúng? Như vậy em thật ra không bằng Mộ Vũ Tây!”

Mộ Niệm Thần khinh thường anh ta dám so sánh cô cùng với Mộ Vũ Tây, giờ phút này cũng không gầy gù, ánh mắt nhìn thẳng tấm này bị thời gian mài diện mạo đều không phải gương mặt, mang theo có chút một người đàn ông khác cho cô tự tin:

“Vị tiền, ai mà không như vậy? Có tiền sinh, lần trước hoàn tiền xe cho anh không đủ sao?”

Cố Minh Thâm tức giận vô cùng gật đầu một cái, không chút nào thương tiếc hất cánh tay Mộ Niệm Thần ra, làm cho Mộ Niệm Thần hèm chút mắt thẳng bằng, lao đảo mấy bước suýt nữa ngã xuống đất.

“Mộ Niệm Thần, đây là con đường em chọn, em sẽ hối hận với quyết định của mình.”

Cố Minh Thâm ném một câu nói, rồi sau đó trực tiếp ngồi vào trong xe, chiếc xe nhanh chóng lướt qua người Mộ Niệm Thần, mang theo một hồi khí lưu suýt nữa tung bay quần áo màu trắng của cô.

Im lặng suy nghĩ, Mộ Niệm Thần đuổi được Cố Minh Thâm đi sau đó còn phải lại đối mặt với người có vẻ mặt lạnh lùng muốn thịt người kia... thật kinh khủng. Run run rẩy rẩy ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Mộ Niệm Thần rất dễ nổi nóng thừa nhận mình rất là biến thái, một buổi sáng lần thứ hai có loại cảm giác bị bắt gian tại giường, mẹ nó, vì sao thế giới của cô không thể thanh tịnh một chút xíu được sao?

Nhìn ra được giờ phút này tâm tình của Hoắc Cảnh Sâm không tốt, về phần tại sao, Mộ Niệm Thần không biết cũng chẳng xác thực không muốn biết.

Xe dừng ở cửa chính Hoắc Thị, sau khi đến nơi Mộ Niệm Thần xuống xe trực tiếp mở cửa đi ra ngoài, nhìn một chút, tài xế này làm thật rất tần chức.

Mộ Niệm Thần nhún nhún vai, bỏ qua Hoắc Cảnh Sâm lúc này tâm tình anh ta đang uốn éo bên trong xe, sửa sang xong quần áo rồi sau đó hướng đại sảnh Hoắc Thị đi tới.

Mãi cho đến giữa cơm trưa Hoắc Cảnh Sâm cũng không có xuất hiện.

Sau đó, tin tức Hoắc Cảnh Sâm đi công tác trở về nghiêm nhiên truyền khắp cả Hoắc Thị, tựa giống giờ phút này mọi người ngồi nghiêm chỉnh làm việc. Chính là vì tổng tài đến cái phút chốc kia hiện ra có biểu hiện hoàn mỹ nhất, nói giỡn, phải biết ở Hoắc Thị, lương cao đồng thời lại thời thời khắc khắc cuộc sống ở trên mũi châm, mà Hoắc Cảnh Sâm chính là cái kia một đạo bất luận kẻ nào cũng không đột phá được phòng tuyến, dù là trai gái già trẻ, tóm lại thời gian làm việc, anh ta chính là Thượng Đế.

Lúc nghỉ trưa, Mộ Niệm Thần tự Hoắc Cảnh Sâm lần nữa không giải thích được biến mất, phục hồi tinh thần lại, nghĩ tới đứa con trai nhà mình buổi tối hôm qua hình như rất đáng thương bị chính mình chặn ở ngoài cửa.

Lương tâm trời dậy, Mộ Niệm Thần lúc này mới nhớ tới gọi điện thoại để bày tỏ áy náy, muốn đứa con nhà mình tối hôm nay nhớ quay lại đảm đương làm gối ôm cho cô.

Điện thoại vang lên, mới vừa xuống máy bay Tây Hàn lấy xuống trên mặt lãnh khốc mười phần tháo đeo mắt kính xuống rồi sau đó tiếp điện thoại.

“Con trai ngoan, tối ngày hôm qua là mẹ không đúng, chỉ là mẹ cũng là vì muốn tốt cho con, nghe lời, tối hôm nay trở lại nhà, mẹ nhớ con vô cùng.”

Âm thanh Mộ Niệm Thần làm bộ đáng thương từ trong ống nghe đầu truyền tới, lúc đó, khóe môi mềm mại của anh bạn nhỏ Tây Hàn nở nụ cười cùng Hoắc Cảnh Sâm giống nhau như đúc, không tự chủ tăng nhanh bước chân, nhưng cũng không ngừng trách chuyện tối ngày hôm qua.

“Tốt mẹ, con lập tức về nhà.” Tây Hàn rất khéo léo đồng ý.

Cúp điện thoại, Tây Hàn bấm một cái khác chuỗi mã số, đợi đến đầu kia tiếp thông sau, khóe môi tà khí giờ lên, trong giọng nói là không giấu được vẻ đắc chí của cậu:

“Em trai, kêu anh trai nghe một chút.”

Nhưng, Hoắc Thần Xa cho tới bây giờ thì không phải là cái loại sẽ bị người ta khi dễ, giờ phút này cậu ta ngồi ở bên trong một chiếc Rolls-Royce, một tay cầm nước trái cây, một tay ở trên bàn ghi chép một hồi bay múa, trên lỗ tai thủ sẵn ống nghe màu lam, đối đáp lại với anh bạn nhỏ Tây Hàn điệu bộ đắc chí không kém:

“Anh trai thân ái, em trai hiện tại muốn đến gặp mẹ, chuyện thứ nhất chính là muốn tố cáo người anh trai năm năm nay không thấy mặt, anh thế nhưng khi dễ em, anh nói xem có đáng đánh hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

Trên thực tế, bộ dạng cậu nhóc lúc này thật lưu manh, Hoắc Thần Xa thỉnh thoảng biến thái y hệt Hoắc Cảnh Sâm có lẽ dưới sự giáo dục của ai đó nên cậu nhóc cũng có chút ảnh hưởng. Vì Vi cũng len lén dạy cậu nhóc một câu nói khác, số tuổi có hạn, nhưng khi gặp tình huống quan trọng lưu manh một chút cũng là việc nên làm.

Hết cách rồi cha mẹ cậu nhóc như thế thì cậu nhóc cũng không ngoại lệ, lại thêm ông trời cho cậu một dung mạo hoàn mỹ lơ đãng nháy mắt một cái liền giết toàn trường. Thật hết cách!

Thời khắc quan trọng có nhiệm vụ trọng yếu, một đứa bé muốn chiếm được quan tâm của người lớn, phương pháp rất đơn giản, hai chữ, lưu manh!

Từ xưa tới nay, vận dụng mỹ nhân kế ở rất nhiều lĩnh vực cực kỳ quan trọng, mà anh bạn nhỏ Thần Xa lưu manh gian xảo lại có đáng về đáng yêu, mỹ nam kế tại sao lại không vận dụng kia chứ...

Lần thứ hai gặp mẹ đây chưa tính là thời khắc quan trọng sao?

Mẹ cái từ này đối với Hoắc Thần Xa mà nói cực kỳ xa lạ, nếu như không phải đột nhiên xuất hiện người anh trai kia, có lẽ đời này cậu nhóc cũng sẽ không biết phải tìm mẹ ở đâu.

Đột nhiên đối mặt với một người anh trai kia, Hoắc Thần Xa cũng không vui mừng quá lâu, nhưng bình tĩnh mà xem xét, cậu nhóc cũng không ghét cảm giác này, thậm chí tận sâu trong nội tâm còn mong đợi nhiều hơn.

Mỗi người trong cuộc đời đều có một người mẹ, từ nhỏ Hoắc Thần Xa dưới sự giáo dục của Hoắc Cảnh Sâm ngược lại chưa từng che dấu cậu điều gì. Anh ta chỉ tiết lộ với cậu nhóc, chờ cậu nhóc sau khi trưởng thành, có thể cho cậu nhóc quyền tự do lựa chọn.

Quyền lựa chọn, khái niệm này đối với Hoắc Thần Xa cũng không có, trong trí nhớ cậu nhóc hình như chính cậu cũng chưa từng thấy qua người thân nào khác trừ Hoắc Cảnh Sâm. Về phần những người đó, đối với quan hệ nhà họ Hoắc cậu nhóc không phải là không biết, bọn họ dù tốt hay không tốt, cậu nhóc cũng không muốn tiếp nhận.

Dĩ nhiên, ai nhìn vào cũng thấy rõ thân tình của người nhà họ Hoắc thật lạnh lùng, Hoắc Cảnh Sâm chưa từng để cho Hoắc Thần Xa tiếp xúc qua những người đó. Ngay cả hai từ người thân xa lạ ấy Hoắc Thần Xa mà nói cũng chẳng bận tâm, vô luận ngày lễ hay nghỉ học cậu cũng sẽ ở bên cạnh cha cậu thôi.

Mặc dù cậu rất thông minh, riêng phần tình cảm thân tình có lẽ cũng không mấy cảm nhận sâu sắc, nhưng người ta có câu mưa dầm thấm đất...Hoắc Cảnh Sâm cho cậu những thứ tốt nhất, rất nhiều chuyện cũng đích thân dạy cậu, không thể không nói, đối với bốn phận một người làm cha, Hoắc Cảnh Sâm không thể nghi ngờ anh ta rất thành công.

Cửa sổ xe hạ xuống một nửa, trên khuôn mặt lớn chừng bàn tay của Hoắc Thần Xa đang đeo mắt kính đủ che hơn phân nửa gương mặt nhĩ đồng của cậu, xe Rolls-Royce dừng ở trước Hoắc Thị. Hoắc Thần Xa có chút không xác định nhìn tòa nhà trước mắt, nhất thời tâm trạng có chút khản trương cũng có chút hưng phấn, mọi thứ lúc này xung quanh cậu dường như đang đứng yên lại.

Gần tới lúc tan việc, Hoắc Cảnh Sâm mới xuất hiện trong phòng làm việc, quần áo không giống với buổi sáng, giờ phút này khó thấy được Hoắc Cảnh Sâm ở văn phòng mặc vào tây trang ngoại trừ quần áo.

Cổ áo len màu vàng nhạt hình chữ V, phối hợp quần màu trắng, trừ đi kính mát trên mặt kia vô cùng 'kiêm tốn' đủ che kín nửa gương mặt, nhất định sẽ không có người hoài nghi người này chỉ là một hot boy của một trường đại học nào đó.

Mộ Niệm Thần rõ ràng đã cảm nhận được đám hoa si quanh cửa phòng, trong lòng cuồng nhiệt xao động, muội đây! Người này gần tới giờ tan việc còn bày ra bộ dạng như vậy làm gì? Sau khi vào cửa tại sao không có bị an ninh ngăn lại?

Mộ Niệm Thần rất là bình tĩnh đem Hoắc Cảnh Sâm từ đầu đến chân quét dọn một lần, cường chế bỏ qua những suy nghĩ không hài hòa kia. Rồi sau đó bình tĩnh dời đi ánh mắt trước từ đáng về hoàn mỹ trước mắt, tiếp tục làm mớ công việc trên tay còn chưa hoàn thành.

Vài giây chưa đủ giúp Mộ Niệm Thần hoàn toàn bình tâm lại tâm trạng đang sôi sục trong lòng, đang cúi đầu làm việc trước mặt Mộ Niệm Thần bao trùm tầng bóng tối. Hơi thở phái nam quen thuộc tràn ngập ở giữa lỗ mũi, không cần ngẩng đầu, dù là dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết đứng ở trước bàn làm việc của cô là thần thánh phương nào.

Đứng lên, bộ dạng chuyên nghiệp lễ phép mỉm cười:

“Hoắc tổng, có gì phân phó?”

Nửa gương mặt của Hoắc Cảnh Sâm bị che lấp bởi mắt kính, trong lúc nhất thời làm cho người ta không thấy rõ đáy mắt anh ta lúc nào. Một bàn tay để trong túi, một bàn tay khác cầm một tấm thiệp để lên trên bàn làm việc của Mộ Niệm Thần.

Mộ Niệm Thần chẳng nói đúng sai cầm tấm thiệp mời vô cùng hoa lệ kia, là tin tức về bữa tiệc đính hôn tối nay của Cố Minh Thâm cùng Mộ Vũ Tây. Sáng sớm Cố Minh Thâm như mắc bệnh thần kinh phát tác có thể giải thích vì điều này chăng?

Chỉ là cô càng thêm tò mò, hai người kia trước sâu dây dưa nhiều năm như vậy, tại sao cố tình chọn lúc này muốn đính hôn? Những điều khác cô có thể mặc kệ, chỉ là kẻ từ lần trước Mộ Thiên Hùng từng nói chuyện với cô, cô không thể không để tâm mấy phần, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào đụng đến con trai bảo bối của cô!

“Hoắc tổng, hình như chuyện này không có liên quan gì đến tôi.”

Mộ Niệm Thần khép lại tấm thiệp mời, lúc này cô chỉ nghĩ muốn sớm về nhà để được mình thấy con trai bảo bối. Về phần Cố Minh Tâm, không muốn nói là đính hôn, dù cho anh ta cùng người phụ nữ khác tay trong tay vào trong quan tài cô cũng sẽ không một chút nhú mảy.

“Có quan hệ hay không không quan trọng, Mộ tiểu thư, hôm nay cô đi với tôi một chuyến.”

Âm sắc của Hoắc Cảnh Sâm nhạt nhẽo, sau khi nói chuyện trực tiếp xoay người rời đi, mà câu nói kia chỉ là thông báo Mộ Niệm Thần mà thôi.

Khóe miệng Mộ Niệm Thần khẽ run, mẹ nó! Người này gần đây chắc là xem phim Hồng Kông nhiều chẳng? Cũng không hiểu vì sao tâm tình của cô cũng không tốt?

Thang máy đến chỗ bãi đậu xe ngầm, Mộ Niệm Thần tựa như người phụ nữ nhỏ bé vâng vâng dạ dạ đi theo sau lưng Hoắc Cảnh Sâm, bộ dáng tức giận mà không dám nói điều gì.

Mộ Niệm Thần vừa mới lên xe còn chưa kịp nói chuyện xe liền trực tiếp chạy nhanh đi ra ngoài, cô bởi vì không kịp thắt dây nịt an toàn mà cái trán đập phải cửa xe, dựng dáo về biểu lộ về xem thường:

“Anh là muốn dẫn tôi đi đâu thai sao?”

Mộ Niệm Thần rất giận, chỉ là giọng nói vẫn rất nhu hòa, nói giỡn, người trước mặt cô ngược lại muốn cô thẳng khái nói chuyện, nhưng máu chột là khí thể của cô còn chưa đủ mạnh lớn, tu luyện vẫn chưa đến nơi đến chốn.

So sánh với Mộ Niệm Thần cực kỳ tức giận, Hoắc Cảnh Sâm hiển nhiên bình tĩnh hơn nhiều, thật thà liếc mắt nhìn người phụ nữ nhỏ bé bên cạnh đang vô tội xoa cái trán, hai mắt rung rung bộ dạng khác thường vô hại.

“Nhìn dáng vẻ của cô dù đi đâu thai quý nào dám thu cô?” Đang nói chuyện anh ta quay đầu lại, dưới chân ga càng tăng tốc đi về phía trước.

Mộ Niệm Thần nhắm mắt lại mặc cho sợi tóc ở trong gió xoắn xết, cô cảm thấy chỉ cần một mình Hoắc Cảnh Sâm cũng đủ nuôi sống tất cả cảnh sát giao thông trong thành phố rồi, đại gia đây! Đường cái là của nhà anh ta chắc? Anh ta vừa chạy ra đường cái cứ như những tay đua mở hết tốc độ trên đường đua. Anh ta muốn chết chứ cô còn chưa muốn chết sớm như vậy đâu.

Mộ Niệm Thần thử thăm dò nói mấy câu, nhưng mà cô cũng không chiếm được trả lời sau liền cũng thôi, chống đầu nhắm chán nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ bên ngoài. Trong lòng suy nghĩ cái khối băng chết tiệt này muốn dẫn cô đi đâu, tối hôm qua một màn kia ngay tại cửa cầu thang đột nhiên hiện trong đầu, trên mặt nóng rực. Người này bất cứ lúc nào bất cứ đâu cũng không quan tâm, nếu anh ta muốn mang cô đi... không biết đến lúc đó phải làm thế nào?

Thật thâm! Mộ Niệm Thần thật ngu ngốc, cô thật không biết cái gì gọi là cảnh giác nha nha? Không trách được cô lại thay người ta sinh con trai còn mặc cho người định đoạt!

Suy nghĩ bay lộn, gặp đèn đỏ nên xe ngừng lại, thật vừa đúng lúc chính là ngoài cửa xe trên màn ảnh khổng lồ ngoài quảng trường đang phát hình về xi căng đan Hoắc Cảnh Sâm. Hơn nữa còn thần hồ kỳ thần này đem tin tức xi căng đan của người nào đó cùng sự phát triển trên thương trường phát lên, Mộ Niệm Thần thấy thế nhưng không thể trách, quệt quệt khóe môi:

“Ngựa đực!”

Khi dễ phụ nữ xem họ như đồ chơi của đám nhà giàu thật đáng hận.

“Mộ tiểu thư, nhìn dáng dấp của cô rất vinh hạnh trở thành nữ nhân đầu tiên thụ thai thành công?”

“.....” Cô nên im lặng không nên nói lời nào thôi.

Mười lăm phút, xe dừng ở nhà tạo hình xa hoa nhất A thị.

Mộ Niệm Thần bám theo Hoắc Cảnh Sâm lên thang máy VIP trên lầu, đáp u đáng đi qua hành lang Mộ Niệm Thần rất là bất nhã ngáp một cái:

“Tôi nói Hoắc tổng, ngài đây là muốn chơi trò gì vậy? Bây giờ là thời gian tan việc rồi đây.”

Máu chột chính là chuyện con trai của cô hôm nay trở lại, dĩ nhiên điểm này chết cũng không thể nói thẳng cho Hoắc Cảnh Sâm nghe.

Hoắc Cảnh Sâm vẫn trầm mặc như trước, bước chân dừng trước một cánh cửa, cửa chính cảm ứng mà mở ra, đập vào mi mắt là một căn phòng xa hoa.

Mộ Niệm Thần có chút đồ dẫn ở trước cửa vẫn không nhúc nhích, một giây kế tiếp cánh tay trực tiếp bị người ta kéo đi, rồi sau đó đẩy vào bên trong có đám nữ nhân đang chờ đợi trước mặt:

“Tina, cho cô thời gian nửa tiếng đem cô ấy thay đổi cho tôi.”

Đang nói chuyện Mộ Niệm Thần bị người ta trực tiếp kéo ngồi xuống ghế, Hoắc Cảnh Sâm cũng tự nhiên đi vào trong phòng nhìn cũng không nhìn lại cô một cái.

Mẹ nó! Cái gì gọi là thay đổi cô? Cô chỉ mong bản thân còn sống thoát ra được nơi này là tốt rồi.

Mộ Niệm Thần cũng không kém, chung diện cho cô cũng không quá phiền toái, chỉ là đám người kia đều đối với lời nói của Hoắc Cảnh Sâm có mấy phần nhận thức. Yêu cầu của anh ta ít nhất các cô nghe hiểu, đơn giản là giúp cô phối hợp tới dạ tiệc xa hoa tối nay.

Thời gian nửa tiếng, Mộ Niệm Thần sau khi thoát khỏi đám người kia... Bộ dạng cô lúc này nhìn thật trẻ trung, thêm trang điểm nhân nhạ, mái tóc quần càng xứng với khuôn mặt, cả người toát lên vẻ quyến rũ. Áo ngực màu tím nhạt vậy dài chấm đất làm cho người ta cảm thấy một loại cảm giác cao quý thần bí, eo ếch hoàn mỹ, phong cách bẩm sinh cộng thêm trang phục bên ngoài, càng thêm hoàn mỹ.

Thật không hổ là thợ trang điểm do Hoắc Cảnh Sâm lựa chọn, ngay cả Mộ Niệm Thần nhìn thấy chính mình trong gương cũng không khỏi cảm thán một tiếng.

Nếu như bạn cho rằng lúc này Mộ Niệm Thần chỉ biết cảm thán thợ trang điểm thần kỳ vậy mười phần sai rồi, Mộ Niệm Thần vốn có phải người khiêm tốn chăng?

Soi gương điều chỉnh thái độ bản thân, một giây kế tiếp, Mộ Niệm Thần lại thần kỳ y hệt ở đáy lòng cảm khái một câu:

‘Chắc chắn, đúng là một mỹ nhân khuynh thành từ trong tranh bước ra’

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109

Lúc này Mộ Niệm Thần đang soi gương tự luyến, hoàn toàn đem chuyện con trai mình trở về ném ra phía sau đầu.

Bên kia, anh bạn nhỏ Tây Hàn đã trở lại căn phòng trọ nhỏ của hai mẹ con, sau khi xác định mẹ mình vẫn chưa về sau rất tự giác trở về phòng mình cất hành lý, rồi sau đó cầm áo ngủ tự nhiên chạy vào phòng tắm.

Đã qua giờ tan việc rất lâu mà mẹ mình cũng chưa thấy bóng dáng, giờ phút này anh bạn nhỏ Tây Hàn cảm thấy mình không nơi nương tựa nằm trên ghế sa lon cầm hộp điều khiển tv vừa đổi đài vừa chờ mẹ mình về.

Bản tin thời sự đang phát, cậu nhóc cũng không chút để ý đồng thời ở đáy lòng cảm khái một tiếng, bản tin thời sự này không cần xem cũng đoán được tin tức xã hội lúc này.

Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên, anh bạn nhỏ Tây Hàn cũng cho là chuyện đương nhiên rằng mẹ mình sợ ý không có mang chìa khóa.

Cho đến khi cậu nhóc vừa mở cửa thấy người trước mắt mặt mũi giống mình như đúc thì trời mới biết trong khoảng vài giây ngắn ngủi cậu còn tưởng rằng có người nào đó độc ác đặt một mặt toàn kính ở trước cửa nhà cậu.

“Hoắc Thần Xa, có thể làm phiền em hơi nghiêng người sang một chút được không, như vậy anh ít nhất sẽ không cho là mình đang soi gương.”

Về mặt Tây Hàn nghiêm túc quan sát gương mặt người đối diện, ý đồ có thể từ trên gương mặt đó tìm ra chút ý tứ. Đêm tối hai anh em sinh đôi giáp mặt nhau cảm giác thật quý dị.

Anh bạn nhỏ Thần Xa rất lễ phép nhiệt tình ôm lấy người anh trai của mình tỏ vẻ đối với người anh này vô cùng yêu thích:

“Anh có thể bày ra tạo hình Crayon Shinchan kinh điển, nếu như anh nhúc nhích liền chứng minh anh không có soi gương.”

Mặt anh bạn nhỏ Thần Xa nghiêm chỉnh nêu lên phương pháp của mình.

“.....” Tại sao không phải cậu ấy bày chứ?

Anh bạn nhỏ Thần Xa tuyệt không coi sự xuất hiện của mình là chuyện lạ nhanh chóng đi vào cửa đổi giấy, một hồi hết nhìn đông rồi tới nhìn tây, hình như đang cố gắng tìm gì đó.

“Em trai, nếu như em là tôi gặp mẹ mách chuyện anh khi để em, thật đáng tiếc, mẹ vẫn chưa về.”

Tây Hàn đóng cửa ngời trở lại trên ghế sa lon, chấp nhận mục đích chuyến đi lần này của anh bạn nhỏ Hoắc Thần Xa.

Anh bạn nhỏ Thần Xa hiểu rõ gât đầu một cái, cuối cùng ánh mắt lóe sáng dừng lại trên người đối diện mình có cùng một khuôn mặt giống nhau, kéo ra một nụ cười tiêu chuẩn lưu manh, kết hợp với giọng nói làm bộ ra vẻ đáng thương:

“Thật đúng dịp, mẹ anh không có ở đây, cha em cũng không ở đây, cho nên em tới tìm anh nương nhờ, rất tốt nha, cũng một ngày không có cơm ăn rồi.”

“.....” Cái gì gọi là mẹ anh cha em? Cậu ta đối mặc mớ gì tới cậu? Chẳng lẽ có cậu liền no sao?

Thời điểm nhìn khung cảnh đèn rực rỡ của nơi này, Mộ Niệm Thần có chút ngây ngẩn nhìn tòa kiến trúc quen thuộc trước mắt, trong đầu lại suy nghĩ lung tung về chuyện sáu năm trước. Hình như cô mỗi ngày chuyện làm cô không nguyện ý nhất chính là trở lại căn nhà này, mỗi buổi tối ở trong cái gia đình này đều làm cho cô có loại cảm giác đau khổ.

Mơ hồ nhớ lại, có một lần bởi vì xảy ra chút chuyện nên về nhà muộn so với thời gian bà mẹ ghê biến thái đã quy định cho cô, khi đó vừa gặp lại Hạ Nhiễm ở A thị, thẻ tín dụng còn bị bà mẹ ghê biến thái tịch thu, kết quả dưới nhiệt độ giữa mùa đông cô bị giam ở ngoài cửa suốt đêm, không có chỗ để đi.

Kết quả mấy ngày liên tiếp bị sốt cao không bớt, trong bệnh viện chỉ có bảo mẫu thỉnh thoảng vào thăm cô một chút.

Từ sau lần đó, cô liền trở nên sợ lạnh khác thường, mỗi lần đến mùa đông, buổi tối thường vui người ở trong chăn nằm hơn mấy tiếng đồng hồ nhưng vẫn cảm thấy lạnh đến phát run.

Suy nghĩ quay trở về, trong lỗ tai mơ hồ có thể nghe thấy tiếng dương cầm ưu nhã, vừa quay đầu lại Mộ Niệm Thần liền thấy được Hoắc Cảnh Sâm từ trong đầu xe đi ra ngoài.

Yêu nghiệt nha! Cô cảm thán tại sao người nào đó còn xinh đẹp hơn phụ nữ, thật đúng là làm người ta dễ nổi nóng.

Hiển nhiên, chỉ mới nửa giờ Hoắc Cảnh Sâm cũng tiến hành một phen ‘ăn mặc trang điểm’, tên đàn ông này trời sanh có một bộ dạng thật hoàn mỹ. Chỉ một thân tây trang đơn giản cũng đủ làm bản thân nổi bật trong đám người, không có nhiều trang sức, trên gương mặt đó càng thêm đáng đánh đòn không có một chút trang điểm lại vẫn đẹp đến như thế. Hai mắt anh ta khẽ nhắm lại, ánh mắt rơi vào trên người Mộ Niệm Thần cũng chỉ là trong nháy mắt dừng lại.

Mộ Niệm Thần cũng không phải là cái loại phụ nữ uốn éo, lúc này cô tự nhiên thẳng người đi về phía trước:

“Hoắc Cảnh Sâm, đã đến tận nơi này rồi, tôi dù có muốn chạy cũng chạy không thoát, ngài có thể từ bi nói cho tôi biết đến tột cùng mục đích ngài dẫn tôi tới nơi này để làm gì không?”

Cô cho là mình không có nhầm chán đến nỗi tham gia tiệc đính hôn kinh điển của loại người như vậy, thà rằng bảo cô đối mặt với bốn bức tường con hơn đối mặt với những con người ghê tởm đó, sợ rằng buổi tối ngủ sẽ gặp ác mộng...

Hoắc Cảnh Sâm nhún nhún vai, chân bước mấy bước dừng ở bên cạnh Mộ Niệm Thần, rồi sau đó ý bảo cô khoác khuỷu tay của mình, đợi đến khi cô hoàn toàn làm theo ý mình, lúc này rốt cuộc mới mở miệng, giọng điệu miệt thị thể gian:

“Cô chỉ cần nhớ, cô là người phụ nữ của Hoắc Cảnh Sâm tôi!”

“Cô chỉ cần nhớ, cô là người phụ nữ của Hoắc Cảnh Sâm tôi!”

Một câu nói đầy khí phách, giống như Hoắc Cảnh Sâm đang chính miệng thừa nhận việc cô làm người phụ nữ của anh ta chính là việc hân hạnh, hơn người của cô. Nhưng, cho tới giờ khắc này thân ở bữa tiệc cực kỳ xa hoa này, Mộ Niệm Thần mới hiểu được câu nói kia của Hoắc Cảnh Sâm dành cho cô biết bao nhiêu lời động viên trong đó.

Khi bọn họ đi vào trong không thể nghi ngờ đã hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, hội trường đột nhiên trở nên ảm ỹ, tiếng nghị luận lần lượt thay đổi không ngừng. Mộ Niệm Thần cảm thấy rất không tự nhiên đi theo bên cạnh Hoắc Cảnh Sâm, từ nhỏ đến lớn số lần cô tham gia tiệc có thể đếm được trên đầu ngón tay, giống như trước mắt loại bữa tiệc này quá xa xỉ với cô. Bữa tiệc của xã hội thượng lưu gì đó quá đối với cô chẳng có chút ý nghĩa, đơn giản đúng là những buổi xã giao a dua nịnh hót, mà cô lại cực kỳ chán ghét những thứ này.

Ăn uống linh đình, khách và bạn đều đến đủ, sống ở đâu thì yên ở đấy, không khí lúc này làm cô vô cùng không được tự nhiên, chỉ là cô cảm giác mình ở chỗ này giống như đang ngồi bàn chông, khẽ túm tên đàn ông bên cạnh một cái:

“Hoắc Cảnh Sâm, tại sao tôi có cảm giác ánh mắt của những người đó nhìn tôi rất kỳ quái, trên mặt tôi bị bắn hay là dung mạo của tôi xinh đẹp hơn người?”

“.....” Cứ bình thường là được rồi.” Hoắc Cảnh Sâm nhàn nhạt trả lời một câu, đối với cái người đang tự khen mình lúc này anh ta không rảnh để ý.

Mộ Niệm Thần quệt quệt khóe môi, thôi, có lẽ đừng trông cậy quá vào tên đàn ông này, dù sao không phải chỉ là một buổi tiệc thôi sao, cô có thể ứng phó được, dù sao người mất mặt cũng là anh ta.

Ồ A thị Hoắc Cảnh Sâm có thân phận và địa vị như thế nào chứ? Bữa tiệc này có thể nói bởi vì sự xuất hiện tối nay của anh ta mà trở nên đỉnh điểm, bữa tiệc đính hôn của cô dâu chú rể cũng trở nên không đáng quan tâm. Lúc này ai cũng tận dụng cơ hội tiến tới nói chuyện chào hỏi mấy câu để thuận lợi cho công việc sau này của mình, nếu có thể cùng Hoắc Thị hợp tác tuyệt đối lên như điều gặp gió.

Chỉ là lúc đó, Hoắc Cảnh Sâm rõ ràng không có quá nhân hạ thoải mái mà bàn luận phương diện làm ăn với bọn họ, mỗi lần có người tới, luôn mặc kệ làm người ta rơi vào khó xử, anh ta nếu không bỏ lại một câu ‘Hoắc Thị không thiếu phía đối tác’, hoặc dứt khoát trực tiếp cầm miệng, không nói câu nào...

Dĩ nhiên sự xuất hiện hôm nay của Hoắc Cảnh Sâm người vui mừng nhất là Mộ Thiên Hùng, lúc đó, đang cùng vài người bạn lui tới trên phương diện làm ăn nói chuyện với nhau, Mộ Thiên Hùng tự nhiên cũng chú ý tới Hoắc Cảnh Sâm đến, tảng đá trong lòng rốt cuộc có thể dễ xuống, hình như, việc buổi sáng muốn Cố Minh Thâm đi một ít chuyện rất có hiệu quả.

Mà ông ta cũng hiểu, hoặc nhiều hoặc ít, người đàn ông đối với Mộ Niệm Thần cũng có chút ý tứ, nhưng quan trọng trong bàn cờ của ông ta cần phải có anh ta tham gia mới được.

Kết quả là, một giây kế tiếp, nâng ly rượu đi từ phía này đi qua.

“Hoắc tổng, cảm ơn ngài trong lúc cấp bách tới đây tham gia bữa tiệc đính hôn của tiểu nữ, Mộ mỗ trước cạm vị kính.” Đang khi nói chuyện Mộ Thiên Hùng một ly rượu đỏ xuống bụng đem trên tay bồi ly ly đưa tới bên cạnh người hầu bàn trên tay.

Hoắc Cảnh Sâm ý tứ y hệt khẽ nhấp một cái, ánh sáng nhu hòa từ không lồ đèn thủy tinh trung chiếu nghiêng xuống, khi trên tay anh ta rồi bỏ miệng chén chiet xạ ra một vòng chói mắt ánh sáng, mà cậu nhóc khóe môi mỉm cười:

“Mộ tổng nói đùa, dầu gì ngài cũng là cha của Niệm Thần.”

Đột nhiên kéo ra tầng này quan hệ khiến Mộ Thiên Hùng vui mừng như đấm mây, cho là tối nay hiệp ước vấn đề đã thành công một hơn phân nửa, ngược lại Mộ Niệm Thần. Hoắc Cảnh Sâm lời kia vừa thốt ra, trên mặt cô nét mặt trực tiếp liền sụp đổ xuống, liên quan gì tới cô? ! Vì sao nằm người luôn là có thể bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu li kỳ trung thượng mấy phút?

“Ha ha, cũng thế.”

Mộ Thiên Hùng gật đầu một cái, ngay sau đó nghiêng đầu nhìn về phía đứng ở một bên vẫn trầm mặc Mộ Niệm Thần, bộ dáng lộ vẻ người cha hiền từ, ông ta cho là ít ngày trước cùng Mộ Niệm Thần nói chuyện hẳn không có vấn đề gì, giống như nay mà nói, ông ta cho là Hoắc Cảnh Sâm đối Mộ Niệm Thần coi như là thật tốt, mà cậu ta chỉ phải nắm chặt vòng này Mộ Niệm Thần, cậu nhóc cũng không tin đến lúc đó không thể giết vào Hoắc Thị, hơn nữa kéo Mộ Thị nâng cao một bước.

“Ngược lại người Mộ Niệm Thần, cha nghe nói con cùng Hoắc tổng có một đứa con trai, hôm nay thế nào không mang theo tới đây cho người ông ngoại như ta nhìn một chút?”

Lời nói có ngụ ý, có lẽ còn mang theo nào đó uy hiếp ý vị, Mộ Niệm Thần tự nhiên biết đây là ý gì.

Hoắc Cảnh Sâm đưa tới bên môi ly thủy tinh đột nhiên dừng một chút, cười như không cười đem Mộ Niệm Thần hướng mình bên cạnh kéo mấy phần:

“Mộ tổng nếu có thể đem hoặc một cuộc sống riêng điều tra cái kia sao hoàn toàn như thế nào lại không biết con ta tạm thời vắng mặt Quốc Nội?”

Mộ Niệm Thần theo bản năng liếc mắt nhìn giúp đỡ mình giải vây Hoắc Cảnh Sâm, trong điện quang hỏa thạch có chút ý tưởng trong đầu một lóe mà mất, hình như rất nhiều chuyện người đàn ông này đều là biết, thường thường càng trầm mặc, bộc phát lúc liền càng hung mãnh

“Hoắc tổng, cảm ơn ngài trong lúc cấp bách tới đây tham gia bữa tiệc đính hôn của tiểu nữ, tôi cạm trước.” Đang khi nói chuyện Mộ Thiên Hùng mang một ly rượu đỏ từ tay người bồi bàn mời Hoắc Cảnh Sâm

Hoắc Cảnh Sâm khẽ nhấp môi một cái, ánh sáng nhu hòa từ đèn thủy tinh không lồ trên trần nhà chiếu nghiêng xuống, khi trên tay anh ta rồi bỏ miệng ly chiet xạ ra một vòng ánh sáng chói mắt, khóe môi anh ta mỉm cười nói:

“Mộ tổng nói đùa, dù sao ngài cũng là cha của Niệm Thần.”

Đột nhiên anh ta đề cập đến mối quan hệ này khiến Mộ Thiên Hùng vui mừng như đấm mây, cho là hiệp ước tối nay đã thành công một hơn phân nửa. Ngược lại Mộ Niệm Thần vừa nghe thấy lời Hoắc Cảnh Sâm vừa thốt ra, trên mặt cô thể hiện đáng về sụp đổ, liên quan gì tới cô?! Vì sao cô lúc nào cũng là người trúng thương kia chứ?

“Ha ha, cũng thế.”

Mộ Thiên Hùng gật đầu một cái, ngay sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Mộ Niệm Thần đang đứng một bên vẫn trầm mặc này giờ, bộ dáng lộ vẻ người cha hiền từ, ông ta cho là ít ngày trước cùng Mộ Niệm Thần nói chuyện hẳn không có vấn đề gì. Như hôm nay, ông ta nhìn thấy Hoắc Cảnh Sâm đối xử

với Mộ Niệm Thần thật tốt, mà bàn tay anh ta nắm chặt Mộ Niệm Thần, ông ta tin tưởng có một ngày sẽ nắm Hoắc Thị trong tay, hơn nữa kéo Mộ Thị nâng lên một tầm cao mới.

“Mộ Niệm Thần, cha nghe nói con cùng Hoắc tổng có một đứa con trai, hôm nay thế nào không mang theo tới đây cho người ông ngoại như ta nhìn một chút?”

Lời nói có ngụ ý, có lẽ còn mang theo uy hiếp, Mộ Niệm Thần tự nhiên hiểu được ý trong lời nói của ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

Hoắc Cảnh Sâm đưa ly thủy tinh tới bên môi đột nhiên dừng một chút, cười như không cười kéo Mộ Niệm Thần đến bên cạnh mình:

“Mộ tổng nếu có thể điều tra rõ ràng cuộc sống riêng của tôi chẳng lẽ lại không biết hiện tại con trai tôi không có ở đây sao?”

Chỉ một câu nói nhưng lại bao hàm nhiều ý tứ sâu xa, trong lời nói của Hoắc Cảnh Sâm cô có thể hiểu ý anh ta muốn nói cho người kia biết muốn ở trong tay anh ta đầu cơ trục lợi căn bản là chuyện đừng mơ mộng. Chỉ là điều Hoắc Cảnh Sâm ám chỉ cụ thể thế nào Mộ Niệm Thần hiển nhiên không thể lý giải được.

Ý tứ thứ hai, từ trước đến giờ đối với bà từ ‘cuộc sống riêng’ của Hoắc Cảnh Sâm nhóm người này hoặc nhiều hoặc ít đều để ý đến, mà đối với những người hơi hiểu rõ một chút về Hoắc Cảnh Sâm cũng biết, anh ta từ trước đến giờ ghét nhất những người tự cho bản thân là thông minh điều tra anh ta.

Lúc đó, Mộ Thiên Hùng chỉ chú ý đến ý tứ thứ hai trong lời nói của Hoắc Cảnh Sâm, lại hoàn toàn không có ý thức được ý nghĩa sâu xa trong tầng ý tứ thứ nhất ấy.

Đề đạt được tham vọng của bản thân ông ta không từ mọi thủ đoạn, ông ta có thể không chút kiêng kỵ uy hiếp Mộ Niệm Thần, chỉ là đối mặt Hoắc Cảnh Sâm đương nhiên phải vô cùng thận trọng, lời nói nếu không chú ý sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này, đến lúc đó mọi công sức đều đổ sông đổ biển.

“Ha ha, Hoắc tổng luôn hài hước như vậy, tôi sao dám điều tra ngài chứ? Chỉ là chuyện này sớm đã không còn là bí mật nữa rồi, với những tin tức không đáng tin tôi đương nhiên không chút chú ý chỉ là chuyện có liên quan đến con gái mình, vì quan tâm mới bắt tay tìm hiểu một phen thôi.”

Ông ta cố gắng tìm cơ biện minh cho mình, nhưng cũng chẳng thay đổi được gì, xã hội thượng lưu nói một cách thẳng thừng chính là noi đầy thị phi, bất cứ việc gì chỉ cần vừa có chút động tĩnh, thường sẽ có một nhóm người phát hiện sau đó bọn họ sẽ không chút kiêng kỵ phóng đại chuyện.

Trong lòng Hoắc Cảnh Sâm hừ lạnh một hồi, ông ta nghĩ muốn giấu giếm sao không dễ như vậy, hơn nữa lại dám âm thầm động thủ, nhưng mà lão gia hỏa này làm sao biết được kia chứ? Tin vĩa hè, cho anh ta là đứa trẻ ba tuổi sao? Nếu anh ta tin những lời ông ta, có lẽ ‘lĩnh’ trực tiếp có thể giải tán từ lâu rồi.

“Vậy sao? Vậy lần sau nếu nghe thấy tin tức gì hoặc bí mật phiền ngài nói cho tôi biết một tiếng, nếu làm sai chuyện gì đó sẽ phải trả giá rất lớn thật không nên.”

Âm thanh của anh ta nhàn nhạt, không chút giận dữ mà uy, khí thế cường đại, trong nháy mắt đủ để lão gia hỏa này trực tiếp nháy mắt giết ngắt.

Mộ Niệm Thần có chút châm chọc nhìn dáng vẻ dờ dẩn của ông ta giờ phút này, bẻ đá tự đập vào chân của mình đạo lý này chẳng lẽ không hiểu sao? Loại người tâm luôn tính như ông ta, đúng là đặc sắc, nhưng ông ta quên mất bản thân đang đối mặt chính là Hoắc Cảnh Sâm sao....

Chỉ là giờ khắc này bọn họ không biết được, đoạn nói chuyện này giờ thật ra chỉ chút dò xét của ông ta, ông ta đang cố gắng tìm mọi cách để không cần đi ra một nước cờ hiểm cuối cùng.

Nhưng rất dễ nhận thấy, đàm phán không thành công.

Bữa tiệc đính hôn của Mộ Vũ Tây và Cố Minh Thâm chính thức bắt đầu.

Lúc đó, ánh đèn trong phòng bữa tiệc toàn bộ tắt, chỉ để lại một chùm ánh sáng chiếu xạ ở trên thảm đỏ theo bước chân của Cố Minh Thâm cùng Mộ Vũ Tây từ từ di chuyển về phía trước.

Mộ Niệm Thần hớp vài giọt nước sau đó mới cầm lấy miếng bánh ngọt ăn mảnh liệt, trời mới biết cô đối vô cùng thân thể sắp đứng không vững. Nãy giờ đi theo bên cạnh Hoắc Cảnh Sâm không có cơ hội ăn gì, lúc này tắt đèn ai cũng không thấy rõ ai là thời điểm vô cùng thuận lợi, không ăn chút gì thật uổng. Vừa ăn bên tai là khúc dương cầm nhu hòa thật tuyệt diệu, rốt cuộc Mộ Niệm Thần cũng giải quyết xong khối bánh ngọt sau đó mới đi đến đại sảnh.

Khi nhìn Cố Minh Thâm cùng Mộ Vũ Tây sánh đôi bên nhau lúc này lòng cô rất có cảm xúc, thật lòng Mộ Niệm Thần phải nên cảm tạ Mộ Vũ Tây năm đó từ bên người cô đem Cố Minh Thâm mang đi.

Thế giới quả thật vô cùng kỳ diệu, trước đây cùng một thời điểm khi ta đối mặt với người từng làm ta đau lòng chính là đau thương, căm hận...vĩnh viễn không ngờ rằng cũng con người ấy nhưng lại là một thời điểm khác chúng ta có thể trở nên lạnh nhạt thờ ơ, thậm chí lòng tràn đầy căm chọc...dành cho người đó. Không phải bởi vì trong lòng còn nhớ mãi không quên, mà là rất lâu sau tất cả mọi chuyện giờ chẳng còn gì, thời gian trôi qua mọi thứ đều thay đổi, nhận thức thay đổi, tính tình thay đổi, suy nghĩ thay đổi, tình cảm con người cũng thay đổi. Thế cho nên mới có câu “thời gian là liều thuốc chữa lành mọi vết thương...”

Lúc còn trẻ suy nghĩ chưa chín chắn, lại ngộ mê luyến một người chẳng ra gì...Thật lãng phí tình cảm của bản thân.

“Mộ tiểu thư, cô đang nhớ đến người tình cũ sao?”

Giờ phút này, cảm xúc của Mộ Niệm Thần tương đối ổn định đúng lúc, sóng lưng truyền đến một hồi cảm giác lạnh lẽo, âm thanh của Hoắc Cảnh Sâm chính là lúc này đập xuống.

Mộ Niệm Thần vô tội nháy nháy đôi mắt to của mình, sau đó trong bóng đêm nhìn trần nhà lộ vẻ xem thường:

“Ồ, Hoắc tổng thái độ của anh sao lại như vậy, chẳng lẽ anh đang ghen sao?”

“Tôi thật sự sợ thay cho cô có một ngày nào đó do nghĩ quá nhiều mà đầu óc trở nên không bình thường.” Về mặt Hoắc Cảnh Sâm thần thò, khinh thường.

“.....”

Trong đầu không tự chủ hồi tưởng lại một màn vào buổi sáng kia, chắc chắn, người đàn ông này đang nghĩ gì chứ? Tự nhiên tối nay lại mang cô tới tham dự bữa tiệc nhằm chán như vậy, chẳng lẽ bởi vì buổi sáng cô cùng Cố Minh Thâm nói chuyện sao?

Nếu thật như vậy cô có thể nói lần này Hoắc đại biến thái thật sự làm chuyện dư thừa rồi, ít nhất, Cố Minh Thâm vì cô nghiễm nhiên trở thành thành vật hy sinh qua đường.

Người chủ trì đang ở phía trên cổ vũ, một đôi tân nhân đẹp đôi, từ quen biết đến yêu nhau rồi đến gần nhau, kịch bản hoàn toàn có thể sánh ngang một vở kịch trăm tập trên TV.

Mộ Niệm Thần đứng ở dưới đài nghe người chủ trì tường thuật về câu chuyện tình yêu giữa Cố Minh Thâm cùng Mộ Vũ Tây, có chút hứng thú nghĩ tới nếu là lúc này cảnh tượng nếu cô lên đài tường thuật lại một đoạn năm đó, không biết có người nào hướng hai người bọn họ chọi trứng gà hay không nhỉ?

Con riêng, mẹ ghẻ, bạn trai bắt cả hai tay, phải biết những tiết mục kinh điển năm đó vẫn còn tồn tại trong tâm trí của cô không phai mờ. Mộ Niệm Thần đang rất hưng phấn ảo tưởng cảnh tượng hai người kia bị đập trên đài, hơn nữa bản thân lại nhớ đến kinh nghiệm bi thảm của bản thân không nên được cảm xúc mà thở dài một hơi.

Chỉ là tiếng thở nhẹ truyền vào tai Hoắc Cảnh Sâm hình như không phải chuyện đơn giản như vậy rồi.

Trên màn hình lớn là một chút hình ảnh về cuộc sống của hai người kia, mà Mộ Niệm Thần đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình căn bản không chú ý đến chuyện khác.

Chỉ là đang lúc trên đài người chủ trì nói đến đoạn tình yêu của cô dâu chú rể, lúc này dưới đài người xem đột nhiên náo động, chỉ chỉ hướng về phía trên vách tường hình chiếu một hồi suy đoán lung tung.

Mộ Vũ Tây theo tầm mắt của mọi người nhìn về phía sau, trên màn hình lớn vốn là những hình ảnh của hai người bọn họ đã chuẩn bị xong...Nhưng lúc này những hình ảnh đó đâu không thấy, thay vào đó là hình ảnh người phụ nữ khác cùng Cố Minh Thâm đi chung với nhau. Ánh mắt nham hiểm nhìn Mộ Niệm Thần đang ở dưới đài một cái, đáy lòng Mộ Vũ Tây cảm giác chán ghét càng thêm tích tụ.

Cô không nghĩ tới hôm nay Mộ Niệm Thần sẽ xuất hiện ở đây, trong lòng cô ta cho rằng sáu năm trước bắt đầu từ khi Mộ Niệm Thần ra đi cô cùng Mạc gia không còn bất kỳ quan hệ gì, lần này đột nhiên lại xuất hiện, lại còn đứng bên cạnh Hoắc Cảnh Sâm...

Cô ta chính là không muốn gặp Mộ Niệm Thần, cho dù là tại hiện cũng không, nhưng cô ta thật yêu Cố Minh Thâm, cho nên cố gắng nhẫn nhịn. Nhưng trước mắt chính quả tân hôn mà cô nhận được sao? Lễ đính hôn trở nên hoang đường như thế, hoàn toàn là do Mộ Niệm Thần ban tặng!

Phẫn hận hất bàn tay Cố Minh Thâm ra, rồi lại ngại vì Mộ Niệm Thần đang ở bên cạnh Hoắc Cảnh Sâm mà không dám tiến lên phía trước có bất kỳ hành động gì.

Về mặt Hoắc Cảnh Sâm đang bộc phát nhưng được che lấp cẩn thận, trong bóng tối theo bản năng níu cánh tay Mộ Niệm Thần muốn muốn rời khỏi chỗ này ngay lập tức.

Một giây kế tiếp, ánh đèn sáng choang, chỉ là hình ảnh trên màn ảnh là một màn nam nữ trẻ tuổi đang hôn nhau, mà nam chính Cố Minh Thâm vẫn như cũ đứng ở trên đài, còn nữ chính cũng không phải người sắp làm vợ anh ta.

Trong hỗn loạn, dưới đài đám người bàn luận xôn xao, Hoắc Cảnh Sâm cùng Mộ Niệm Thần đứng lúc bị chen ở phía trước, căn bản không cách nào trực tiếp chen ra ngoài. Mộ Niệm Thần bị cảnh tượng trước mắt như vậy đột nhiên phục hồi tinh thần lại, ánh mắt trong lúc lơ đãng quét qua màn ảnh lớn cả người sững sờ ngay tại chỗ.

Mẹ nó! Tại sao trên tấm hình kia cô sao lại xấu xí như vậy chứ? Ngay cả hình ảnh má phải đang nhuốm màu hồng hồng cũng có thể thấy rõ đến như thế.

Còn có tư thế kia là thế nào, tại sao lại có những tấm hình này, đúng là mất mặt mà.

Mộ Niệm Thần trực tiếp giận dữ:

“Đáng chết! Hoắc Cảnh Sâm, anh phải làm cho tôi trở nên xấu xí như vậy sao?”

Một phút qua Mộ Niệm Thần hoàn toàn trọng điểm của vấn đề là gì, trời mới biết trên đài Mộ Vũ Tây đã lần thứ n hướng ánh mắt oán hận về phía cô.

Được rồi, nếu như nói đến thời khắc này Mộ Niệm Thần còn có thể nhìn được như vậy thật không còn là cô nữa ...mấu chốt nhất chính là ở chỗ kế tiếp Mộ Niệm Thần trực tiếp xù lông.

Hình ảnh tiếp tục được trình chiếu, người chủ trì hoàn toàn không biết xử lý chuyện này như thế nào cho tốt đẹp, cùng với nhân viên kỹ thuật tuyên bố mấy vi tính bị vi virus không chế, nhất thời bọn họ căn bản không biện pháp khiến những hình ảnh này biến mất. Trên màn ảnh là hình ảnh trong câu lạc bộ đêm xa hoa đầu hai người vui ở trên ghế sa lon ở chung một chỗ trao cho nhau nụ hôn nóng bỏng.

Người phụ nữ đang đưa lưng về phía ống kính, nhưng kết hợp cùng những hình ảnh trước mặt, đương nhiên sẽ cảm thấy căn bản chính là cùng một người.

Hoắc Cảnh Sâm buông cánh tay Mộ Niệm Thần ra, chân dài bước tới, dừng trước mặt dụng cụ phát hình, sơ lược liếc mắt nhìn sau quả quyết đưa tay cúp điện, hình ảnh toàn bộ biến mất.

Nhưng trận nháo kịch này cũng sẽ không vì vậy mà kết thúc, hoặc là nói đây mới thật sự là bắt đầu, mà trên đài Mộ Vũ Tây đột nhiên giống như bị điện lao xuống đài, Mộ Niệm Thần không kịp phản ứng thời điểm hất tay chính là một cái tát:

“Đúng là loại phụ nữ chẳng ra gì, cô so với mẹ cô càng dễ tiện hơn, tôi thật sự không nghĩ tới đến tận hôm nay cô vẫn chưa từ bỏ ý định lại đến đây quấy rối lễ đính hôn như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111

Nếu nói lúc bắt đầu vở kịch này đã được chuẩn bị đầy đủ lại bị vạch trần trước mọi người, sau lại thêm màn than thở khóc lóc kia cũng đủ khiến Mộ Niệm Thần vừa bị một cái tát càng thêm xem thường tất cả bọn họ.

“Bốp” Tiếng vang của cái tát vào thời khắc này truyền khắp phòng tiệc nghe có vẻ rất chói tai, móng tay tinh xảo của Mộ Vũ Tây không chút thương tiếc hủy hoại gương mặt mịn màng của Mộ Niệm Thần, nháy mắt năm dấu tay hiện rõ trên mặt cô.

Đột nhiên bị một cái tát, Mộ Niệm Thần thậm chí còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại, cũng không hiểu chuyện gì đang xảy xuống đầu mình, trong nháy mắt ánh mắt có chút ngu ngốc.

Cau mày, há miệng vừa định nói gì đó, đối diện Mộ Vũ Tây mặt cô ta đầy nước mắt lên án Mộ Niệm Thần:

“Mộ Niệm Thần, tôi dù gì cũng là chị của cô tại sao cô vẫn không chịu buông tay? Cha tôi đem những thứ tốt nhất cho cô, tôi chỉ có Cố Minh Tâm, tôi biết rõ cô cũng thương anh ấy, cũng biết cô vẫn canh cánh trong lòng chuyện ban đầu cha không chịu ly hôn với mẹ tôi để cưới mẹ cô, nhưng đó chuyện của đời trước, cô hôm nay đã có Hoắc Cảnh Sâm thậm chí hai người còn có một đứa con trai vì sao vẫn đến phá tôi như vậy, tôi xin cô đừng tranh giành anh ấy với tôi không được, van cầu cô.”

Bàn tay của Mộ Vũ Tây khoác lên trên bả vai Mộ Niệm Thần, bộ dạng đau lòng muốn chết nhìn qua làm cho người ta không tự chủ cảm thấy thương hại, đang nói chuyện cô ta dựa cả người buông hai tay ra bụm mặt xụi lơ ngồi trên mặt đất.

Có lẽ một màn khóc lóc kể lể của Mộ Vũ Tây lúc này cũng đủ giải thích cho người xem những gì vừa xảy ra, chỉ là giờ khắc này kèm theo một ít đoạn đối thoại đứt quãng của Mộ Vũ Tây, lúc này tinh thần của mọi người cũng tập trung vào một câu nói kia.

‘Cô đã có Hoắc Cảnh Sâm rồi, thậm chí các người còn có một đứa con trai.’

Trong nháy mắt, tiếng nghị luận liên tiếp nổi lên trong phòng tiệc, bước chân của Hoắc Cảnh Sâm dừng lại một chút, ánh mắt lộ vẻ không kiên nhẫn, thậm chí bước chân trực tiếp ngừng lại hẳn hình như đang suy tính gì đó.

“Lời này là thật hay giả? Hoắc Cảnh Sâm thậm chí có con trai, có làm hay không, cô con gái điều ngoa kia của ngài thị trưởng mà biết, hai mẹ con này sợ rằng sống không yên đâu.”

“Ai nói nha, dạo này, phụ nữ cũng giờ mấy thủ đoạn vô cùng cao minh, để có thể dính vào con rùa vàng con gái thị trưởng thì có là gì, trúng chọi đá, mà ngài thị trưởng chưa chắc có thể đối phó với Hoắc Cảnh Sâm được, hơn nữa, các người cũng không nhìn ra sao, sau lưng người phụ nữ này không phải có Mộ thị sao?”

“Đúng vậy, theo tôi thấy người phụ nữ này không phải người đơn giản, mới vừa rồi những hình ảnh kia, rõ ràng năm đó cô ta cùng Cố Minh Thâm bên nhau, hiện tại lại qua lại với Hoắc Cảnh Sâm, phụ nữ của Hoắc Cảnh Sâm nhiều như vậy, các người có gặp qua người nào mang thai con của anh ta chưa?”

“Ừm, Hoắc Cảnh Sâm là ai kia chứ, bao nhiêu phụ nữ ở A thị muốn leo lên giường của anh ta nha, tại sao có thể dễ dàng như vậy để cho người phụ nữ này độc chiếm?!”

“.....”

Mộ Niệm Thần buồn cười nghe sau lưng đồng dao tiếng nghị luận kết hợp với hình ảnh Mộ Vũ Tây đau lòng muốn chết trước mắt mà nói, theo bản năng nhìn bốn phía, rất tốt không có đạo diễn, không có máy chụp hình, xem ra không phải đùa giỡn, thế nhưng tiết mục này không phải chỉ xuất hiện ở chương trình phim truyện lúc tám giờ ở trên ti vi sao?

Bên trong trần ngập mùi máu tươi nhàn nhạt, phía sau càng phải nói chính là những tiếng nghị luận truyền vào lỗ tai cô, mẹ nó! Lúc này cô thật rất muốn không chút chú ý đến hình tượng xoay người qua chỗ những người đó mà nói, ban đầu chị đây sinh hạ đứa bé kia là một thủ đoạn thường thấy trên các chương trình phim truyện trên ti vi lúc tám giờ, hơn nữa những đoạn tiết mục đó không chỉ dừng lại như thế...

Nhưng Mộ Niệm Thần sao lại không hiểu, liên tục những chuyện này căn bản là một cái bẫy, mà mục đích của những tiết mục đêm nay đến cuối cùng là muốn nói cho tất cả mọi người, mẹ của con trai Hoắc Cảnh Sâm, là con gái của chủ tịch tập đoàn Mộ thị.

Phải nói Mộ Thiên Hùng quả thật đúng là rất nhọc lòng rồi, người ta thường nói đáng thương thay cho tấm lòng của những người làm cha làm mẹ trong thiên hạ vì con cái mà lo toan suy nghĩ. Thế nhưng với những gì xảy ra trên người mình cô cũng chỉ có thể nói người cha của mình vì để đạt được mục đích mà bất chấp tất cả thậm chí hy sinh con gái của mình, để đạt được lợi ích cho bản thân...

Hạ nửa người xuống, Mộ Niệm Thần đưa tay sửa sang lại sợi tóc xốc xếch trên trán, vừa ấn vào gò má đỏ tươi của mình vừa nhìn Mộ Vũ Tây đang lộ vẻ nhếch nhác dưới đất nói:

“Mộ Vũ Tây, Mộ Thiên Hùng đã đưa ra điều kiện trao đổi gì, để cho cô có thể vì thế mà không tiếc phá hủy bữa tiệc đính hôn của mình? Cô nói cô yêu Cố Minh Thâm, yêu đến không tiếc hủy đi hình tượng anh ta sao? A, tôi quên, sợ rằng chuyện này Cố Minh Thâm cũng đã gạt đầu đồng ý rồi mới phải.”

Dừng một chút, cô chịu đựng cảm giác đau nhói ở bên má nở nụ cười rục rịch:

“Mộ Vũ Tây, khi giành được đồ của người ta có khi nào vào lúc nửa đêm cô có cảm giác lo lắng sợ hãi chưa? Cô có bao giờ nghĩ hôm nay cô dùng thủ đoạn này để có được thứ mình muốn, thì sau này sẽ có người khác từ trên người cô lấy đi những thứ cô đang có không? Mà hình như cô không biết, đối với những thứ mà Mộ Vũ Tây cô chạm qua, tôi luôn luôn khinh thường, cũng chẳng muốn giành lại từ tay cô.”

Tiếng nói vừa ngừng cô đứng lên, ánh mắt quét nhìn một vòng mới phát hiện Hoắc Cảnh Sâm đã không thấy bóng dáng đâu, mà có lẽ chính là bởi vì mới vừa rồi Mộ Niệm Thần đối mặt với Mộ Vũ Tây không chút nào biểu hiện khiếp sợ khiến cho hình tượng của cô trong lòng mọi người trong nháy mắt trở thành nhân vật hung ác.

Thậm chí ở người tự động nhường ra một lối đi cho cô, Mộ Niệm Thần sửa lại lễ phục mới vừa bị Mộ Vũ Tây lôi kéo có chút xốc xếch, xoay người không dừng lại hướng cửa chính rời đi.

Đáy lòng chưa bao giờ bình tĩnh như lúc này, giống như chuyện mới vừa rồi căn bản đối với cô không có chút ảnh hưởng nào tới cô, chỉ là trong lòng lúc này không khỏi nhớ tới một người khác, Hoắc Cảnh Sâm anh ta rồi đi vì nguyên nhân gì?

Bước mấy bước, Mộ Niệm Thần đột nhiên nhớ đến bị người ta nói quỵn rũ Cố Minh Thâm, lại nghĩ đến những hình ảnh trên màn hình lớn kia, đáy lòng lần nữa không yên, cô làm sao lại là một người hung ác, làm sao lại là người có thủ đoạn cao thâm như thế chứ?

“Còn nữa, Mộ Vũ Tây, cô nói tôi đã có Hoắc Cảnh Sâm rồi, vậy cô cho là đối mặt với một người đàn ông như vậy tôi còn có thời gian rảnh rỗi đi quan tâm Cố Minh Thâm của cô sao?”

Xảy ra những chuyện tại bữa tiệc xa hoa, gió đêm thổi vào mặt, Mộ Niệm Thần hít sâu một hơi, ánh mắt buông xuống che giấu cảm giác cô đơn.

Nhưng nếu nói tâm tình cả buổi tối đã bị cuộc nháo kịch này ảnh hưởng, như vậy giờ phút này tâm tình mang theo chút mê mẩn Mộ Niệm Thần duy nhất may mắn có lẽ còn có chiếc Lamborghini lừng lừng dừng ở phía xa.

Cửa sổ xe nửa mở, hoàng hôn cùng ánh sáng của đèn đường chiếu vào là hình ảnh Hoắc Cảnh Sâm đang dựa người ở trên xe, mặt bên bao phủ ở một tầng nhàn nhạt trong bóng đêm, lúc sáng lúc tối là hình ảnh một bàn tay của anh ta đặt trên cửa sổ xe, giữa ngón tay một ít điểm tinh hồng đem lỗ mũi Mộ Niệm Thần đang lúc trong không khí là mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Mộ Niệm Thần đứng nguyên tại chỗ, nghiêng đầu, con mắt sắc nghiêm túc quan sát người đàn ông cách đó không xa, cô hình như đang tự hỏi một vấn đề, khẩn cấp muốn biết đáp án mà không thể tự chủ.

Người đàn ông này, anh ta ở cái thành phố này muốn gió có gió, chỉ cần anh ta Hoắc Cảnh Sâm nguyện ý, nhưng hôm nay hình như anh ta nguyện ý mang cô ra ngoài một chút, thậm chí như chuyện hôm nay cũng vậy, rất nhiều chuyện hoàn toàn bị tiết lộ ra ngoài anh ta cũng không có bất kỳ thắc mắc nào, sự thật là, cô bị nhét vào địa phương này như một người dọn dẹp nháo kịch có cục diện rồi rầm.

Có lẽ người đàn ông này sẽ không động tình vì cô, quan tâm cũng bởi vì cuộc sống trước đây của anh ta thiếu thốn thân tình nên mới trân trọng và quan tâm, mà người phụ nữ đó lại là mẹ của con trai anh ta.

Ngay từ rất sớm trước đó quan hệ giữa bọn họ bởi vì con trai kia mà đồng ý làm người phụ nữ của Hoắc Cảnh Sâm.

Phụ nữ của Hoắc Cảnh Sâm, ở trong thành thị này bao nhiêu người trông mong ngóng chờ, đáng tiếc Mộ Niệm Thần vào giờ khắc này đột nhiên hiểu được lời nói đầy bi thương của San San. Đối mặt một người đàn ông như vậy ai có thể không chế được tim mình? Chỉ là đến cuối cùng mới phát hiện tâm tư mà mình bỏ ra cho đối tượng kia, anh ta căn bản không có chút dụng tâm, đau lòng nước mắt là đã chắc khóc thương cảm thay cho số phận của mình.

Mộ Niệm Thần không phủ nhận nếu mọi chuyện diễn tiến như thế đành chấp nhận cũng không có đầy đủ dũng khí đối mặt, nhưng, ít nhất trước cứ tự kềm chế như vậy giữ vững hiện trạng bây giờ, nếu như sau này chịu đựng tổn thương ắt không thể tránh khỏi, cô ngược lại cam tâm tình nguyện vẫn như vậy dằn điều đi xuống.

Hít một hơi sâu, đáy lòng Mộ Niệm Thần cuối cùng cũng có một ít điểm chua xót, sau khi lên xe vừa định nói gì nhưng bởi vì khi khỏe mỗi khi động trên má truyền đến cảm giác đau, theo bản năng nghĩ đến nếu như đem bộ dáng này về nhà mấy ngày trước không sao, nhưng hôm nay con trai trở lại, nếu để nhóc thấy bộ dáng này của cô sợ rằng có người thật sẽ gặp họa.

Chuyện của Tây Hàn bây giờ mới là mấu chốt nhất, cô càng không muốn nhóc cùng Mộ Thiên Hùng có quá nhiều tiếp xúc.

Kết quả là thuận nước đẩy thuyền một giây kế tiếp, trực tiếp thoát lên lời nói:

“Hoắc Cảnh Sâm, tôi về nhà với anh.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112

Đối với một người được người khác chủ động như vậy, dùng đầu ngón tay nghĩ cũng biết Hoắc Cảnh Sâm không có lý do gì không đồng ý, khỏe mỗi nơ nụ cười tà mị được bóng tối bao phủ.

Trên đường lớn chiếc xe mang theo gió lốc một hồi âm sắc, lúc đó, cả người Mộ Niệm Thần tỉnh táo lại không ít, nghiêng đầu liếc mắt nhìn người bên cạnh... cả khuôn mặt người đàn ông kia bao phủ trong bóng tối khí thế cường đại như trước, không tự chủ hỏi:

“Hoắc Cảnh Sâm, tối hôm nay tuyệt đối là anh có ý.”

Niệm Thần lười biếng dựa vào ghế xe, bộ dạng cũng không muốn nhích giống như chuyện xảy ra tối hôm nay, âm thanh mơ hồ có chút làm nũng giống như cách nói chuyện giữa hai người yêu nhau, ngay cả cô cũng không phát giác.

Hoắc Cảnh Sâm từ chối cho ý kiến, ánh mắt lạc định ở con đường phía trước, ánh mắt thâm thúy mờ mịt trong nháy mắt không hề có tiêu cự.

Một đường trầm mặc không ai lên tiếng, sau nửa giờ xe dừng ở một căn biệt thự, lúc đó, Mộ Niệm Thần nhìn Hoắc Cảnh Sâm không có tái diễn việc đổi nhà, trong lòng không khỏi cảm khái hôm nay giá phòng bởi vì có những người như anh ta tồn tại mới có thể một đường không ngừng tăng vọt như thế.

Đối phụ nữ như thay quần áo có thể tha thứ, nhưng chuyện đổi nhà cùng thay quần áo làm cho người ta rất hoài nghi có thể hay không một ngày nào đó tan việc, đầu hỗn loạn cũng không nhớ rõ rốt cuộc mình ở đâu chẳng?

Mộ Niệm Thần kinh ngạc nhìn tòa kiến trúc Châu Âu trước mắt, lại cũng chỉ có thể ở trong lòng âm thầm than oán, hơn nữa lúc này cô còn phải làm mặt dày ở nhờ người này, đẩy cửa xe ra, vừa mới chuẩn bị xuống xe, giọng nói Hoắc Cảnh Sâm bên cạnh truyền tới.

“Mộ tiểu thư, nếu cô đã nhất định muốn trở thành người phụ nữ của tôi, như vậy trước tiên nên xử lý tốt những dây dưa cùng những chuyện không liên

quan.”

Tại tầng ba của căn biệt thự, bên trong lắp đặt thiết bị cùng phong cách duy trì trước sau như một, trang sức tinh xảo lấy màu tối làm chủ đạo, xoa hoa làm cho người ta hai mắt tỏa sáng, ánh sáng màu trắng từ đèn thủy tinh khổng lồ trên đỉnh đầu chiếu nghiêng xuống, Mộ Niệm Thần có loại cảm giác giống như vừa mới bước chân ra khỏi sảnh một bữa tiệc lại tiến vào bữa tiệc của một gian phòng khác.

“Tôi nói Hoắc tiên sinh ngài có tiền như thế nếu không biết làm gì có thể làm từ thiện, phòng ốc mua nhiều như vậy để nuôi chuột sao?”

Mộ Niệm Thần cảm thù đến tận xương tủy những người xài tiền như nước, trong lòng lại không tự chủ tính toán xem người này đến tột cùng có bao nhiêu tài sản, không trách được Mộ Thiên Hùng có tâm niệm chiếm đoạt.

Hoắc Cảnh Sâm nhún nhún vai, không chút để ý đẩy mắt lộ vẻ xa lộ trước căn biệt thự, Mộ Niệm Thần thành công nắm bắt được tin tức, rất tốt, người này vẫn là lần đầu tiên tới đây.

“Không tốn tiền tại sao không cần? Bọn họ nguyện ý đưa tôi miễn cưỡng nhận.”

Đang nói chuyện Hoắc Cảnh Sâm ngồi xuống ghế sa lon, vỗ vỗ vị trí bên cạnh liếc mắt nhìn Mộ Niệm Thần ý bảo cô tới đây ngồi.

Mộ Niệm Thần đứng tại chỗ khóe miệng run rẩy, trong đầu thoáng hiện suy nghĩ không không sáng, thân thể co rúm lại đứng nguyên tại chỗ ý tứ lộ vẻ kiên quyết không khuất phục, ánh mắt của cô biểu hiện lập trường của mình.

Nói giỡn, cô ở nhờ một đêm mà thôi, không đến nỗi phải hiến thân báo đáp.

“Mộ tiểu thư, thu hồi suy nghĩ không trong sáng trong đầu cô lại, nếu như cô nghĩ tôi muốn làm gì tốt nhất cứ đứng ở đó đừng động.”

Về mặt Hoắc Cảnh Sâm vẫn như cũ tựa trên ghế sa lon, bộ dáng lười biếng giống như chú sư tử sau giữa trưa đang nghỉ ngơi, khuôn mặt lạnh lùng nhuốm cùng ly rượu đỏ mê người, rõ ràng không lộ vẻ uy hiếp chút nào, đáng tiếc Niệm Thần từ ánh mắt thâm thúy của anh ta hiểu rõ lời cảnh cáo ngầm.

Theo bản năng nuốt một hớp, mẹ nó! Có thể hay không đừng dùng mỹ nam kế vào lúc này chứ? Do dự hai giây Mộ Niệm Thần mở chân bước qua, ngồi cách Hoắc Cảnh Sâm một khoảng cách, cùng cái ghế sa lon.

Mộ Niệm Thần lấy lòng cười cười:

“Thời gian không còn sớm, ngài sớm đi lên tắm rồi ngủ đi.”

Hoắc Cảnh Sâm nghiêng đầu, Mộ Niệm Thần rõ ràng thấy ngay cả lông mi anh ta cũng dính vào một tầng ánh mắt vàng sáng nhàn nhạt, chỉ là xảy ra chuyện gì? Không nhúc nhích, lại đủ làm cho người ta có cảm giác bị đè nén hít thở không thông, Mộ Niệm Thần tìm tòi trong đầu có thể chuyển ra từ ngữ thích hợp.

Khí phách...!

Trong phòng khách rất yên tĩnh, nhưng lại làm cho cô có cảm giác bị uy hiếp, Mộ Niệm Thần chống đỡ không tới nửa phút rút cuộc đầu hàng, rồi sau đó từ từ di chuyển thân thể ngồi xuống bên cạnh anh ta.

“Hoắc tổng, Hoắc đại gia, ngài có gì phân phó?”

Mộ Niệm Thần cười gượng mấy tiếng, mặt kệ vết sưng đỏ trên mặt, nhin nhe răng nở nụ cười kích động.

Thân thể Hoắc Cảnh Sâm nghiêng về phía trước cầm lấy túi ny lon mà anh ta mới vừa xuống xe mua, rồi sau đó giống như làm ảo thuật từ bên trong lấy ra hộp thuốc.

“Tới đây.” Vẫn như cũ bộ dáng thông thả, giọng nói ra lệnh, đang nói chuyện đem hộp thuốc mở ra, mùi thuốc có chút nồng nặc lỗ trần ngập ra mũi.

Mộ Niệm Thần cau mày rất ghét mùi thuốc, rồi lại bị Hoắc Cảnh Sâm uy quyền không thể làm gì khác đành đem chỗ bị thương trên mặt đưa tới, được rồi, cô là muốn nói lúc này không có thứ gì quan trọng bằng gương mặt này, huống chi tình huống lúc này không dám làm gì khác.

Thuốc lạnh lẽo ở trên đôi má bôi lên, kèm theo động tác thận trọng của Hoắc Cảnh Sâm, khoảng cách lúc này của hai người quá gần, bên tai thậm chí có thể cảm thấy được hô hấp của Hoắc Cảnh Sâm, giữa nhiệt độ nhàn nhạt, xúc cảm lạnh lẽo sau vừa một loại khác tê ngứa, Mộ Vũ Tây đáng chết, một cái tát kia đoán chừng là dùng toàn lực mà đánh, cũng may cô đây là hàng thật, nếu không phải có thể lỗ mũi bị cô ta đánh rớt.

Mộ Niệm Thần tựa vào trên ghế sa lon, mặc cho Hoắc Cảnh Sâm ‘dịu dàng’ loay hoay trên mặt của cô, không thể không nói trình độ hầu hạ nào đó của Hoắc Cảnh Sâm, Mộ Niệm Thần hừ vinh được người ta thỏa mãn, dĩ nhiên cũng có loại cảm giác đặc chí.

Cô cơ hồ một bên gương mặt cũng bị tầng thuốc lạnh lẽo kia che lấp, chờ đợi tất cả đều chuẩn bị xong thời điểm Hoắc Cảnh Sâm bỏ lại bông băng bông chốc đứng lên, cau mày nhìn vẫn như cũ vẫn là cái tư thế kia vùi ở trên ghế sa lon, lúc đó Mộ Niệm Thần rất có một loại ý tưởng muốn ở trên ghế sofa này ngủ cả đêm, dù sao nó cũng đủ mềm đủ thoải mái.

“Mộ tiểu thư, chị của cô rất giống... , ngày mai tốt nhất đi bệnh viện tìm thuốc ngừa chó dại.”

“.....” Khóe môi Mộ Niệm Thần run rẩy, mẹ nó, lời này nghe vào thế nào lại cảm thấy có ý khác vậy?

Cuối cùng ảo tưởng tốt đẹp muốn ngủ ở ghế sa lon lâu dưới của Mộ Niệm Thần tan biến khi cô bị Hoắc Cảnh Sâm vác lên lầu.

Phòng ngủ chính, Mộ Niệm Thần dùng ý chí mủi phần thân thể co rúm vùi ở trên ghế sa lon trừng to mắt nhìn xem bóng lưng Hoắc Cảnh Sâm đi vào phòng tắm. Sau khi thấy anh ta trùm áo choàng tắm màu trắng đi ra ngoài, cô nhanh chóng lách mình vào phòng vệ sinh, rồi sau đó khóa trái cửa lại.

Được rồi, chuyện kể tiếp nói như thế nào đây, trách chỉ có thể trách kinh nghiệm sống của Mộ Niệm Thần chưa nhiều, đối mặt với trình độ biến thái của Hoắc Cảnh Sâm như thế cô nhiều nhất cũng chỉ có thể cầm cự chiến đấu một chút.

Lúc cửa phòng tắm bị mở ra Mộ Niệm Thần đang nằm ở trong bồn nước nóng, thân thể mệt nhọc, bộ dáng uể oải nghiêm nhiên quên mất chỗ này là nơi nào, chỉ khi âm thanh mở khóa hoặc nhiều hoặc ít mới ảnh hưởng tới con buồn ngủ của cô, thần kinh trong nháy mắt căng thẳng, bỗng chốc ngồi thẳng người, cũng ý thức được cả người mình giờ phút này run rẩy quay lưng lại.

“Luru mạnh!”

Mộ Niệm Thần vô lực ném ra hai chữ, cô ngược lại muốn càng cường hãn chút, chỉ là đáng về giờ phút này cô tương đối thua thiệt, trước không nói, người ta thoáng nhìn đều có thể trực tiếp nhìn không sót từng ngóc ngách trên người cô.

Khóe miệng Hoắc Cảnh Sâm đùa giỡn gợn lên, vốn là ý đồ khi tiến vào bởi vì thấy trên mặt cô bị nước đọng phải nhưng nhìn thấy đáng về cô lúc này tạm thời ném sau ốt, nghiêng người nghiêng dựa vào trên khung cửa:

“Mộ tiểu thư, tôi nhớ là cô chủ động đề nghị cùng tôi trở về nhà.”

Hoắc đại biến thái không nhanh không chậm hướng dẫn từng bước, bộ dáng kiên nhẫn mủi phần giống như đang hưởng thụ con mồi trước mắt lấy trên chọc người khác làm niềm vui. Hoắc đại biến thái đang nói một sự thật mà cô không thể chối cãi.

“.....”

Mộ Niệm Thần không thốt thành lời, nói thì nói thế, nhưng vì cô không muốn con trai nhìn thấy vết thương trên mặt mình mà thôi.

“Thuốc bôi trên mặt cô là tôi mua, vẫn là tôi giúp đỡ cô bôi, cô hiện tại chà đạp thành quả lao động của tôi, có phải nên bỏ ra chút gì?”

“Tôi thế nào...?”

Mộ Niệm Thần khóc không ra nước mắt, người này đang muốn chơi trò gì đây? Nhưng vì sao mỗi lần cô đều là bị anh ta đem ra đùa giỡn kia chứ?

“Hơi dính nước, thuốc bôi mới vừa rồi vô dụng rồi.”

Hoắc đại biến thái giải thích như thế, Mộ Niệm Thần rõ ràng nghe được tiếng bước chân anh ta từ từ đi tới, hạ quyết tâm, dù gì cũng không phải là lần đầu tiên ngủ cùng, dù sao con trai cũng có rồi, cũng không cần quan trọng làm gì?

Suy nghĩ, đầu óc Mộ Niệm Thần một đường ngắn, bỗng chốc đứng lên mang theo một hồi bọt nước bay múa, không hề che dấu, tóc dài ẩm ướt khoác lên trên bả vai, nửa khoe nửa che đem bộ ngực hấp dẫn che kín hơn phân nửa.

Hoắc Cảnh Sâm có nhiều hứng thú nhìn người trước mắt tinh thần chuẩn bị, bộ dáng anh dừng hy sinh, trong ánh mắt không che giấu chút ánh sáng, khóe môi tà khí gợn lên:

“Mộ tiểu thư lúc này là tự nguyện ôm ấp yêu thương cùng tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113

"Mộ tiểu thư lúc này là tự nguyện ôm ấp yêu thương?"

Lúc đó, dưới ánh đèn lấp lánh bộ dáng tà mị của Hoắc Cảnh Sâm càng thêm hấp dẫn, trong đôi mắt thâm thúy kia hình như tràn đầy màu sắc của thiên đường, làm cho người ta không tự chủ mà đắm chìm trong đó, cho nên về sau nếu ai nói với cô Hoắc Cảnh Sâm lạnh lùng như thế nào, người này rõ ràng nhất, ngay cả quyền rũ người cũng làm được không hề e ngại.

Mà thật ra thì Niệm Thần vẫn luôn hiểu, người này căn bản không cần dùng bất kỳ hành động cũng có thể quyến rũ người, dù cho hắn có mặc hàng được bán ở ngoài vỉa hè, người khác cũng cho rằng đây là một tiểu thiếu gia bị cha mình vứt ra ngoài để trải nghiệm cuộc sống.

Đĩ nhiên, nếu như thỉnh thoảng đụng phải lúc tâm tình của hắn tốt nguyện ý nở một nụ cười vậy thì càng tốt hơn, Niệm Thần có lòng tin khi đó mặc kệ là ai cũng sẽ kích động mang hắn về nhà.

Lúc đó, dường như tất cả giác quan của Niệm Thần tập trung ở bước chân Hoắc Cảnh Sâm, cô rút cuộc cũng hiểu được cô bị hắn quyến rũ, ý tưởng vĩ đại đứng lên trong nháy mắt liền từ trận, người này thật đúng là ước gì hắn bị quyến rũ mới đúng.

Niệm Thần anh dừng hy sinh trong nháy mắt tan hết, đầu trống rỗng, choáng ngợp, lúc này có phải thân thể không một mảnh vải của cô đang cùng một gã lưu manh giảng đạo lý? Ngơ ngẩn đứng tại chỗ, sắc mặt đỏ hồng, chúa ơi, để cho cô ngã vào bồn tắm chết đuối đi.

Con sói xám lớn phúc hắc đối mặt với tiêu bạch thỏ còn không phải là Mộ tiểu thư nghĩ cái gì cũng trực tiếp viết ở trên mặt rồi, nhưng là thỉnh thoảng gương mặt vận vẹo cũng sẽ có lúc nhăn nhu tin tức lắm, giống như giờ phút này, rõ ràng Mộ tiểu thư trong lòng ruột gan đã xanh mét rồi, trên gương mặt đó bị Hoắc Cảnh Sâm cố tình đọc ra thông tin là như vậy.

Còn chờ cái gì, thiên thời địa lợi nhân hòa, không phải nên tới trước một chút ** hôn ở trong bồn tắm sao?

Dưới ánh đèn, Hoắc Cảnh Sâm nhìn mà khôn chớp mắt ** thân thể nổi bật, người phụ nữ này hình như luôn như vậy có thể trong nháy mắt khơi dậy thú tính của anh, chân cứ tiến đến trước mặt Niệm Thần càng lúc càng gần cũng không có ý định dừng lại, không tính là phòng tắm quá lớn, cho tới vài giây sau Hoắc Cảnh Sâm đã đứng ở trước mặt Niệm Thần.

Niệm Thần đứng ở trong bồn tắm, nhờ độ cao dưới chân khiến cho cô cùng Hoắc Cảnh Sâm có tầm mắt ngang bằng nhau, đáng giận vẫn thấp hơn anh ta một cái chút, chừng mười giây Mộ tiểu thư phân tích hậu quả trước sau của chuyện này, kết quả là quả quyết quyết định, lúc này chạy là thương sách.

Nếu không lại thật sự muốn nhất kích động đến mức thành thiên cổ hặn.

Cười gượng mấy tiếng, Niệm Thần quả quyết nhảy ra bồn tắm:

"Tôi đã tắm xong, đi ngủ trước nha."

Đang khi nói chuyện lòng bàn chân Mộ tiểu thư giống như bôi dầu liền chạy ra ngoài, cũng chính là giờ phút này kẻ bị chấp mạch nào đó khiến cho cô một cước giẫm phải nước, lúc này thật lòng bàn chân bôi 'dầu' rồi, mang theo một ít xung lực, cả thân thể Niệm Thần không thể không chế té xuống đất.

Không phải bộ phim truyền hình nào đều diễn là như vậy sao, nam chính anh dừng ra tay, sau đó không cần tốn nhiều sức một tay lấy ôm lấy nữ chính, sau đó thề non hẹn biển, hoặc là tình huống như lúc này, nữ chính vẫn như thế liều mạng không một mảnh vải, có thể phóng đại hơn nữa thật sự có thể cút lên giường đơn sau đó một lần có một lần XX lại OO.

Dù tốt xấu thế nào thì lúc này nam chính cũng nên là nhào qua, sau đó đổi vị trí lại, mình thành chịu thương tổn thay cho nữ chính là vì bảo vệ cô, sau đó nữ chính cứ như vậy nằm ở trên ngực nam chính, cầu huyết chính là nam chính lúc này lại không choàng áo choàng tắm, trần truồng gặp nhau, lúc này coi như nam chính là chính nhân quân tử, nữ chủ cũng tuyệt đối không không chế được cảm động lấy thân báo đáp, vừa không tránh khỏi khác thường XXOO.

Lại hoặc giả.

Được rồi, sức tưởng tượng của cô có hạn, thật là muốn gặm thét một câu, dạng gì phim truyền hình có thể phóng đại lớn như thế? Là có nhiều không thuần khiết nha?

Trước mắt lại ở trong phòng vệ sinh, Hoắc Cảnh Sâm đứng là đưa tay cũng có thể kéo Niệm Thần, cũng chắc là bắt được, chỉ là bắt được là một chuyện, có thể hay không kéo đứng lên lại là một chuyện khác rồi, sơ sót là giờ phút này trên người Niệm Thần còn lưu lại nước đọng, hơn nữa trọng lực bên ngoài có chút vấn đề, cho nên Hoắc Cảnh Sâm chỉ có thể tro mắt nhìn Niệm Thần cánh tay từ trong tay hắn tuột xuống.

‘ Uych ——’ một âm thanh của bị kịch, Mộ tiểu thư cầm thù đến tận xương tủy cảm thấy cô tình nguyện đứng ở đó để Hoắc Cảnh Sâm trêu đùa.

Thật sự là té đau, trong hai tròng mắt dâng lên một tầng hơi nước, cả người mệt mỏi rồi cảm giác một lần đau khiến Niệm Thần không nhịn được mở miệng trách móc, đại gia, vì sao người này cũng không biết có dự kiến trước một chút ở phòng tắm cũng trải qua một bị kịch thảm như vậy, cuộc sống thật quá thô ráp rồi.

Được rồi, có như vậy ý tưởng đẹp như mơ của mọi người, không cần lo cho cô.

Niệm Thần uất ức ngồi dưới đất, cũng không quan đến việc cô đang không có mặc áo quần trên người, mặc kệ lúc này bởi vì mới vừa té ngay cả tóc cũng đã hoàn toàn dính vào sau lưng rồi, lúc đó, Mộ tiểu thư cứ như vậy nhìn chằm chằm một đôi mắt nào đó, mặt uất ức nhìn chằm chằm Hoắc Cảnh Sâm, là chờ khóc bộ dáng này kết hợp được tình cảnh kia thật làm cho người ta, buồn cười.

Sừng sờ giữa, sừng sột luôn luôn ăn nói có ý tứ như Hoắc Cảnh Sâm cũng có chút không nhịn được cười ra tiếng, người phụ nữ này có muốn hay không cứ uốn éo như vậy? Hắn hình như có lý giải được tại sao đứa con nhà mình có chút thói quen đủ khiến người chung quanh cầm thù đến tận xương tủy là

tới từ đâu rồi, ai nói con trai hần giống như hần? Trừ đi đáng ngoài cùng với IQ cao ngoài ý muốn thật đúng là mất đi vẻ dũng mãnh vì cô rồi.

Hiển nhiên, phim truyền hình đã đầu độc Mộ tiểu thư lúc này nên đúng lý hợp tình cho là phụ nữ cần được đề bảo vệ, bị thương nên đàn ông tới giúp mới đúng, được rồi, lòng người dễ thay đổi, vào lúc này trong thoáng chốc cả người đau đớn không thôi đầu Niệm Thần cảm thù đến tận xương tủy mới hiểu đạo lý làm người khác.

Đổi mặt Hoắc Cảnh Sâm như vậy một vị thần kỳ tồn tại khi đó không nên tùy tiện đem phim truyền hình áp đặt vào hoàn cảnh này, thật sẽ chịu đả kích rất lớn sau đó có loại kích động muốn đập TV.

Bình thường Hoắc Cảnh Sâm thật không phải là loại người sẽ cười hả hê, nhún nhún vai, vẫn không quên chăm chọc một câu:

"Không nên dùng ánh mắt ấy nhìn tôi, tôi là vì nghĩ cho em, nếu là ngày mai có cô gái khác biết em làm tôi bị thương, em đoán xem bọn họ có thể hay không hướng em phóng dao găm?"

Rất dễ nhận thấy, giờ phút này Hoắc Cảnh Sâm mạnh mẽ thông minh là có thể hiểu ý tưởng như thế có thể làm Mộ tiểu thư hài lòng, mà hần chưa từng có ý nghĩ phải chịu đau thay cô, hơn nữa hần vẫn nói cho ra oai là vì nghĩ cho cô!

Niệm Thần diện mạo cơ hồ vận vẹo về mặt nghĩ rằng Hoắc Cảnh Sâm nghĩ thấy thế nào mà lại đi cười, vì không đến nỗi một chút lơ tay lập tức lại đem cô ném lên mặt đất, khi nói chuyện kéo qua một bên khăn tắm rất là tinh chuẩn ném trên mặt Niệm Thần, nếu nói nhắm mắt làm ngơ đại khái chính là cái ý tứ này.

Rất hoàn mỹ công chủ ôm ấp, Niệm Thần run run nghĩ tới lúc này cô là không phải nên cảm tạ Hoắc Cảnh Sâm chính là có ôm ấp mà không phải gánh?

Chỉ là như thế công chủ ôm thật lần này là một nhà rồi.

Được rồi, như vậy cảm tạ cũng chỉ là nhất thời, có thể nói tiếp theo Hoắc Cảnh Sâm nói lại lần nữa đem Niệm Thần đánh tới vách đá cuối cùng.

Lúc đó, Hoắc Cảnh Sâm liền như vậy tư thế công chủ ôm ấp đột nhiên suy nghĩ hai lần, rồi sau đó chắc chắn hai tiếng:

"Không trách được lúc đó tôi không có kéo cô, Mộ tiểu thư, người có phải hay không nên bớt mập một chút rồi hả?"

Tiếng nói vừa ngừng Niệm Thần trong nháy mắt xù lông, bỗng chốc gạt khăn tắm rồi sau đó đem tức giận sáng loáng viết ở trên gương mặt:

"Tiên sư nhà ông, chị gái cái này là đáng chuẩn, so với anh tỷ lệ hoàng kim còn hơn nhiều! Tôi đây là kim cương cao cấp."

Hoắc Cảnh Sâm khỏe môi lộ ra nụ cười tà mị, chân bước đi cũng dừng lại, ánh mắt từ trên khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ dời xuống, cổ, xương quai xanh, rồi sau đó là bộ ngực này hai luồng mềm mại, yêu nghiệt trên mặt là một bộ bưng tỉnh hiểu ra được điều gì đó:

"A, thì ra là Mộ tiểu thư cho là bộ ngực như vậy là đúng tiêu chuẩn, nhạt nhẽo."

"." Cô dầu gì cũng là cúp B có đúng hay không? Mặc dù là sau khi sinh con mới lại lớn lên .

Mộ tiểu thư yên lặng kéo khăn tắm qua che lại những nơi cần che, cô không cần cùng tên lưu manh này lãng phí nước miếng, kể cả hai mắt của mình cũng cùng nhau nhắm lại, thật nhắm mắt làm ngơ thì tốt hơn.

"Ừm, chỉ là nhìn qua so với sáu năm trước hơi lớn hơn."

Hoắc Cảnh Sâm cho một câu kết như thế, rồi sau đó đem Niệm Thần thả vào trên giường sau đó đi xuống dưới lầu lấy thuốc mỡ.

"." Hoắc Cảnh Sâm anh biết độc tâm thuật sao? !

Cái gọi là vật hợp theo loài người chia theo nhóm, vào thời khắc này đối với cha mẹ quay quay như thế đồng thời cậu có thể trông cậy vào người anh em mình đi nơi nào?

Cùng lúc đó trong căn nhà nhỏ của mẹ Niệm Thần, hai anh em đang triển khai một cuộc ác chiến, địa điểm tác chiến là, phòng bếp, phòng khách, cùng với phòng vệ sinh.

Mà người cha đặc biệt kia có chỗ thần kỳ, khi tất cả mọi chuyện cũng đến lúc kết thúc, bạn nhỏ Tây Hàn thật thà ngồi ở trên bồn cầu, một cái tay chống đầu giống như đang tự hỏi một loạt vấn đề quan trọng.

Cũng là lúc này, Tây Hàn bồn nhỏ hữu mới hiểu được tại sao chính mình là một điểm cũng không giống mẹ mình, đáp án rất đơn giản, ghen của mẹ mình đều bị tên Hoắc Thần Viễn kia đoạt đi rồi, hơn nữa còn có thói quen di truyền từ mình mẹ có chút đủ làm cho người ta cảm thù đến tận xương tủy, chăm sóc mẹ còn chưa tính, chẳng lẽ là thật cứ như vậy còn phải chăm sóc thêm một người em trai sao?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 114

Lúc đó bạn nhỏ Tây Hàn vẫn còn rất ngây thơ đắm chìm trong câu nói " mẹ anh cha em" của cậu em trai trong đầu chỉ toàn là lời của nó không cách nào tự kiềm chế, ý tứ trong câu nói kia có phải là em trai muốn cậu chăm sóc cho nó, lần này bạn nhỏ Tây Hàn thật là ngổn ngang rồi rối rắm rồi.

Nuôi sống một người lớn rất đơn giản đúng không? Ít nhất cậu bé cũng đã nuôi sống mẹ rồi, nhưng vấn đề mấu chốt ở đây là cậu không phải bảo mẫu, nên mọi chuyện đều không hề dễ dàng.

Nhưng mà Hoắc Thần Viễn, đứa bé đó lại không cao hứng thì không đến nơi gây chuyện, nó đã khiến ‘ linh ’ cùng ‘ mạn ’ hai tổ chức này đồng thời bị nhừ đầu, nếu như ai còn đắm chìm trong vẻ đẹp lưu manh người chết và không quan tâm đến lời nói của nó, Tây Hàn có lẽ sẽ cầm lên chiếc ghế nhỏ vui vẻ ngồi bên cạnh kẻ đó chờ đợi, đó là bởi vì hẳn biết người em trai này rất có năng lực phá hoại sẽ làm cho Chiến Tranh Thế Giới lần thứ ba cứ như vậy bùng nổ mà không có điểm báo trước.

Một người có thể có hai mặt, cũng có thể rất non nớt, và cũng có thể có thông minh đến dọa người, nhưng là trong ba điều đó chỉ được chọn một, đó là bởi vì, khi một đứa bé năm tuổi đồng thời có đầy đủ ba điều kiện này thì lúc đó thật là một tai họa lớn nhất trong lịch sử loài người.

Bạn nhỏ Thần Viễn ngồi ở trên ghế sa lon kéo kéo tay áo Tây Hàn thấy anh trai không để ý đến mình, liền nhảy xuống ghế sa lon, hết nhìn đồng tới nhìn tây sau đó có chút ưu buồn hướng phòng bếp đi tới, thật là, so với anh trai mình thì từ nhỏ cậu đã có kẻ hầu người hạ nên không biết làm vài chuyện vặt không phải lỗi của cậu được rồi.

Con cho kia đứng lên so Hoắc Thần Viễn còn cao hơn một chút nhưng bây giờ nó lại rất nghe lời ở lại cùng với Mộ Tây Hàn rồi.

Mà mấy phút sau bạn nhỏ Tây Hàn thoát khỏi trạng thái hóa đá dần dần phục hồi lại tinh thần nhưng lại chuyển sang kinh ngạc bởi vì cậu nhóc nghe được một tiếng vang lớn phát ra từ trong phòng bếp đầu.

Lúc ấy Thần Viễn nhỏ bé thật chỉ là nghĩ như vậy, phòng bếp nhỏ nhỏ mà thôi, nấu cơm cũng không phải là chưa từng thấy qua, dù thế nào cũng không được đập phá chén nên nghĩ đến mì ăn liền vẫn có thể làm được thôi.

Thân thể nhỏ nhỏ đứng ở trên cái ghế tìm kiếm một hồi trong tủ lạnh, quả nhiên phát hiện ra mì ăn liền, kết quả là Hoắc Thần Viễn lần đầu tiên bắt đầu cuộc hành trình khám phá mì ăn liền, nhưng cũng chính là như vậy một lần tình cờ, sau này, Hoắc Thần Viễn thành công nấu xong món mì này cậu nhất định sẽ ăn nó mỗi lần cha vắng nhà nha, thật, những việc khác thật sự là làm cậu đau đầu mà.

Bạn nhỏ Thần Viễn còn cẩn thận chọn khẩu vị hải sản mà mình thích, hơn nữa còn đặc biệt chọn bạc thầy Khang ở trên TV ngày ngày quảng cáo nhãn hiệu mì này, gia vị tất cả đều đổ bát vào lúc này cậu bạn nhỏ còn đặc chí, việc này là thật rất dễ dàng.

Nhưng vấn đề kế tiếp đã tới rồi, trong một hồi tìm kiếm, hẳn mới phát hiện thế nhưng không có nước nóng, cái này làm cho người ta phiền muộn nha, chẳng lẽ muốn cậu ăn sống sao?

Ôm hộp mì ăn liền trong ngực, mặt buồn bã đứng ở trong phòng bếp cảm giác cuộc sống của anh trai mình trôi qua thật tẻ nhạt, trong nhà thế nhưng lại không có nước nóng, dĩ nhiên, điều này đúng là vu oan, bởi vì lúc đó bạn nhỏ Thần Viễn thậm chí còn không biết nước nóng là vật gì và nó được dùng bởi vật gì.

Cuối cùng Hoắc Thần Viễn rất là bất đắc dĩ đem ánh mắt đặt ở lò vi sóng, vật kia là dùng để đun nóng , cùng lắm thì hẳn cũng có cách nấu mì ăn liền rồi, luôn luôn được thôi.

Vừa mới nghĩ ra ý tưởng Thần Viễn trực tiếp hành động, hấp ta hấp tấp rót đầy nước lạnh, sau đó lại bỏ vào lò vi sóng, thường thì Hoắc Thần Viễn làm mọi việc đều phải có cách thức, chỉ là có phương thức có chút không giống với người bình thường mà thôi.

Mì ăn liền đã mở ra, dù là thả vào trong lò vi ba đun nóng hay là muốn đem nắp đậy nắp là không đúng, bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn không nghĩ tới cách dùng nĩa cắm ở phía trên, sau đó bạn nhỏ Thần Viễn cầm một dụng cụ thủy tinh để làm trang trí đặt ở phía trên, cái đó là cuộn giấy bóng để gói thủy tinh mà lần trước Mộ tiểu thư đi dạo ở khu thương mại lúc rút thưởng được.

Mà trên thực tế Hoắc Thần Viễn biết kính già yếu trẻ tốt, giống như giờ phút này, chính mình làm thức ăn không sai biệt lắm thậm chí cậu nhóc còn nghĩ tới anh trai mình lúc này nhất định không có gì ăn, được rồi, vì vậy có tới hai hộp mì ăn liền.

Dĩ nhiên, Hoắc Thần Viễn vẫn còn rất quan tâm mình con chó toa lớn kia, cứ như vậy đương nhiên có đến ba hộp. Thậm chí còn đặc biệt chọn vị thịt bò kho tàu, vì BOA nhà hẳn thích ăn nhất là thịt bò .

Dinh dưỡng cân đối chuyện như vậy đối với bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn cũng là vì từ nhỏ mưa dầm thấm đất, trước lúc ngủ một ly sữa tươi ắt không thể thiếu, sau đó lại có 3 cái bát bột kín trong bình thủy tinh cùng sữa tươi cũng bị bỏ vào đun nóng.

Tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, Hoắc Thần Viễn đóng cửa lò vi ba, cảm giác cấp bách nóng ruột khó nén nổi, thậm chí cậu nhóc vận tới độ nóng

cao nhất, nhưng mấu chốt là, cậu lại có không có kinh nghiệm để thời gian bao lâu thì mỳ mới chín được, bao lâu có thể làm nóng được hết những thứ kia, bao lâu có thể đun nóng hai chén sữa tươi? Nửa giờ dù sao cũng đủ chứ, như vậy nhất định có thể nấu chín, kết quả là, không chút do dự vụn cây kim chỉ hướng 30 phút.

Sau bữa ăn, cần phải có ít trái cây? Trong khi chờ đợi, Hoắc Thần Viễn từ trong tủ lạnh lựa ra năm sáu quả chuối tiêu, dĩ nhiên không có vấn đề gì, vấn đề chính là tiếp theo bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn này giờ lên, hẳn đem chuối tiêu cắt miếng, hơn nữa còn không lột bỏ vỏ chuối.

Thời gian cứ như vậy trôi qua 4-5 phút, Tây Hàn còn đắm chìm trong một chuỗi trong trầm mặc u buồn bị đá kích liên tiếp.

"Bụp ——"

Một âm thanh rất nhỏ, nhưng Hoắc Thần Viễn lại nghe được tiếng vang, cậu sững sốt một chút, quay đầu lại liếc mắt nhìn, tất cả đều bình thường, kết quả là tiếp tục cắt chuối tiêu trên tay, Tây Hàn vẫn trầm mặc như cũ, BOA dùng một chân trước che mắt, đứng thẳng lối kéo đầu đáng về bày tỏ hẳn biết mình chủ nhân xảy ra ngoài ý muốn rồi.

"Bụp bụp ——"

Lúc này âm thanh có chút lớn hơn thậm chí còn mang theo mùi thơm, lỗ mũi đang nồng nặc mùi thơm mỳ ăn liền, Hoắc Thần Viễn quay đầu lại liếc mắt nhìn, ít nhất thành công một nửa, con đường quanh co, tiền đồ quang minh, vang lên tất cả đi ra, lập tức liền có thể đi ăn cơm rồi, ba quả chuối tiêu đã cắt hết.

Tây Hàn chống đầu, do dự liếc một cái phòng bếp, cậu nhóc ngửi được một chút mùi thơm, âm thanh kia cậu không có nghe được, giờ phút này, cậu thậm chí còn tỉnh táo ít nhất người em trai này mình vẫn có thể chiều cổ tốt cho nó, mùi này không phải là thơm mỳ ăn liền sao.

BOA sủa một tiếng, buông ra một con mắt rất là phiền muộn liếc mắt nhìn phòng bếp.

"Bùm ——"

Lần này tiếng nổ lớn, thậm chí còn mang theo dư âm, trong lò vi ba nhỏ bé kia đang nổ tung, có thể cảm nhận được tiếng rơi nho nhỏ, rồi sau đó phòng bếp biến thành một bầu trời mỳ ăn liền, dĩ nhiên còn lăm lăm một chút màu trắng của sữa tươi.

Hoắc Thần Viễn kinh hãi, đồ dẫn nhìn món cơm tối ngon lành trong nháy mắt trở thành bọt nước, tại sao lại bi thảm như thế? Cậu đến tốt cùng đã làm sai điều gì? Cũng may phòng bếp này có không gian khá lớn, cũng tốt khi cậu nhóc đứng đủ xa, ít nhất cậu nhìn thấy tận mắt hộp mỳ ăn liền rơi tan tác trên mặt đất như thế là may mắn cho cậu lắm rồi.

Trong phòng khách, BOA hai chân trước, sủa một tiếng sau che cặp mắt, thậm chí còn rất làm bộ co giật, phòng bếp là nơi chơi đùa của nó.

Tây Hàn hoàn toàn phục hồi tinh thần lại rồi, khỏe miệng hơi run rẩy, một mùi cháy khét là chuyện gì xảy ra? Tại sao lại có mùi khét? Làm sao lại ra tiếng nổ mạnh? Tại sao lại có chuyện nguy hiểm như vậy?

Nhưng khi Tây Hàn run run đi tới phòng bếp thấy bên trong cậu nhóc lặng yên rồi, tại sao không dứt khoát đem phòng bếp cũng nổ luôn đi, như vậy hẳn và mẹ mà có thể đổi sang nhà khác ở nha.

Với cảnh tượng này bạn nhỏ Tây Hàn không biết dùng từ gì để diễn tả được cảnh tượng bữa bọn đang diễn ra trong phòng bếp, đó chính là, lò hủy diệt mất, nếu như muốn Tây Hàn nói cảm thụ bây giờ của cậu nhóc, cậu muốn vạch ông trời ra hỏi xem ông ấy đã tạo ra em trai cậu như thế nào, rồi sau đó ném cho đứa em kia một câu, khiến Hoắc Thần Viễn cút ra khỏi Trái Đất!

Hoắc Thần Viễn có chút không biết làm rồi dùng bộ mặt vô tội nhìn về phía Mộ Tây Hàn:

"Nó tại sao lại nổ tung?"

Lúc đó Hoắc Thần Viễn chưa tỉnh táo, một cái tay che trái tim nhỏ của mình, ngón tay kia thành công cắt hơn nữa không có nhận được ảnh hưởng chuối tiêu:

"Cũng may, chuối tiêu không sao."

Cậu nhóc thậm chí cho đây là một chuyện rất quang vinh.

Bạn nhỏ Tây Hàn cảm thấy lần này mình thật tâm lực tiêu tụy, đứa em này chắc chắn là địa cầu khác tới tới Trái Đất? Người địa cầu ăn chuối tiêu không ai cắt miếng nha? Người địa cầu nấu mỳ mặt sẽ dùng đến lò vi ba?

Tây Hàn đưa tay che mặt, lúc này cậu không muốn nói gì? Nhắm mắt làm ngơ, nếu hẳn không chắc chắn một giây kế tiếp mình có thể hay không bởi vì lực chịu đựng của trái tim không đủ mạnh mà trực tiếp vừa hai mắt hai chân cũng đập một cái.

"Em hỏi anh tại sao? ! Hoắc Thần Viễn em đến tốt cùng là lớn lên như thế nào vậy? !"

Hắn cho là nếu như đem cuộc sống từ nhỏ đến bây giờ của Hoắc Thần Viễn viết thành một bộ sách, nhất định có thể đặt tên là cuộc phiêu lưu mạo hiểm ben lan can, hơn nữa nhất định bán rất chạy nha, cậu thậm chí rất không nghĩ ngờ mình mẹ còn có thể là một fan rất trung thành của cuốn sách này.

Cậu cho rằng mẹ mình là sát thủ phòng bếp đến bây giờ hoá ra là còn có kẻ hơn mẹ cậu, trên thực tế, trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy, cái này không sai, mẹ mình sinh ra một đứa trẻ thiên tài như vậy, hẳn thành công chứng minh, ở phương diện này năng lực phá hoại hẳn đã vượt qua mình mẹ.

Xin lỗi vì hôm qua không đăng truyện cho mấy bạn đọc nha

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115

Bạn nhỏ Tây Hàn khoe miệng giật giật nhìn quang cảnh xung quanh, đây đều là ảo giác, cậu muốn tự thuyết phục mình như thế, nhưng sự thật trước mắt, cậu còn có thể nói gì đây?

Hoắc Thần Viễn thờ dài một hơi, đôi tay nập nập đặt lên hai má, đáng vẻ lo lắng bất ổn rất dễ nhận ra là giả vờ, cậu rất có bản lĩnh làm Tây Hàn nhìn thấy ánh mắt giả hoạt trong đáy mắt, giọng nói lộ vẻ khổ sở:

"Anh trai, em không có ý, em thật sự rất đói, em chỉ muốn nấu một bát mì ăn liền mà thôi."

Bộ dạng đáng thương kia nghiêm nhiên có ý lên án Tây Hàn trước đó không chịu giúp, mà thực tế, nếu bạn nhỏ Tây Hàn biết nhóc này có năng lực phá hoại nhà bếp lớn như thế, cậu chắc chắn sẽ sớm ngăn cản tiểu tổ tông này, sau đó dẫn ra ngoài ăn KFC.

Tây Hàn đi tới cắt nguồn điện nơi này, sau đó phẫn hận đem một đồng miếng chuối tiêu đã cắt ném vào thùng rác, cuối cùng đứng trước mặt Hoắc Thần Viễn:

"Về sau anh mà nhìn thấy em vào nhà bếp một lần thì sẽ đánh một lần."

Bạn nhỏ Tây Hàn lúc này cảm thấy tất cả ngôn ngữ đều vô dụng, bao gồm câu uy hiếp này cũng có vẻ không có tác dụng, cậu cũng muốn yêu trẻ em, nhưng cậu thật sự không tìm thấy em trai cậu có điểm đáng yêu nào nữa.

Bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn đứng thẳng người, gật đầu một cái, vốn do dự còn muốn giải thích hay đảm bảo gì đó, thì Tây Hàn cực kì ghét bỏ cảm cái mũ trên bộ quần áo của cậu (Thần Xa) đi ra ngoài.

Phòng khách, hai đối mặt ngồi trên ghế sofa, Hoắc Thần Viễn vẫn bộ dáng cậu nhóc làm sai, bên cạnh là con chó Mục Dương BOA với biểu tình tương tự, một người một chó, hình ảnh luôn luôn buồn cười như thế.

Ngược lại bạn nhỏ Tây Hàn, cảm thù đến tận xương tủy nhìn khuôn mặt non nớt giống y hệt mình trước mắt, lúc này bạn nhỏ Tây Hàn đã có thể phân biệt hai anh em rõ ràng rồi, có thể cùng đi ra từ bụng mẹ, cũng có thể có khuôn mặt giống nhau, nhưng chuyện cung kính nhau thì đừng bao giờ trông cậy ở hai anh em cậu.

Trời mới biết nhiều năm sau, nguyện vọng mỗi sinh nhật của Tây Hàn là mẹ luôn luôn vui vẻ khỏe mạnh, để Hoắc Thần Viễn trời đánh gánh vác tất cả tai họa từ mẹ đi.

Thời gian đợi thức ăn ngoài rất khổ sở, nhất là sau khi Hoắc Thần Viễn vì chuẩn bị một bữa cơm suất nữa bị nỏ lại càng không dễ dàng, mỗi lần muốn mở miệng than thở cảm giác trống rỗng trong bụng thì lại nhìn thấy ánh mắt âm u của bạn nhỏ Tây Hàn đối diện, khoe miệng khê giật sau đó cúi thấp đầu nuốt lời đang muốn nói xuống.

Chuyện vô quyết dày có móng tay nhọn là tồn tại, giống như không sợ trời không sợ đất, nếu lúc đối mặt với Hoắc Cảnh Sâm bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn vẫn có thể tự nhiên đối đáp, nhưng lúc này bạn Hoắc Thần Viễn đã hoa hoa lệ lệ thua anh trai mình rồi.

Đồ ăn mua ngoài đưa đến đã là chuyện của 20' sau, lúc này Hoắc Thần Viễn tựa vào ghế sofa, cảm giác rất đói cũng đã dần giảm bớt, dường như lúc này đã buồn ngủ, ngay cả con chó Mục Dương bên cạnh lúc này cũng cực kì im lặng.

Bạn nhỏ Tây Hàn gọi KFC, một mặt cậu cảm thấy em trai này ngây thơ thì đồ ăn cũng thế, mặt khác trong tiềm thức Tây Hàn cảm thấy đồ ăn thế này nếu ăn với cậu nhóc cùng lứa tuổi mới cảm thấy một chút vui vẻ

Mà thực sự không thể không thừa nhận, nhiều năm như vậy, cậu nhóc cùng lứa đầu tiên mà Tây Hàn ở cùng chính là Hoắc Thần Viễn.

Mùi thơm của thức ăn khiến Hoắc Thần Viễn từ từ tỉnh lại, thấy thức ăn ở trên khay trà thì không do dự nhào tới, dĩ nhiên, lễ nghi trên bàn ăn Hoắc Thần Viễn đã học vô cùng tốt, phương diện kính già yêu trẻ cũng thực hiện mười phần, giống như lúc này bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn cũng không ăn trước, đưa cho Tây Hàn một cái Hamburger rồi mới lấy cho mình, mặc dù Hamburger này không phải khẩu vị cậu thích nhất, bởi vì bên trong có rất nhiều ớt xanh. .

....

Khi ăn cơm thì phải thật sự thoải mái, ít nhất không khí phải tốt đẹp thì ăn mới ngon, mà giờ khắc này hoàn toàn khác biệt, Tây Hàn ngồi ở trên ghế sofa mặt buồn bã gặm Hamburger, sao cậu lại cảm giác sau đây sẽ còn xảy ra chuyện gì đó nữa?

Bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn sau khi gặm hai cái đùi gà thì bụng cũng đã no vài phần, tay cầm coke tựa vào người BOA, khoe môi nhếch lên tạo thành nụ cười rạng rỡ:

"Ừm, em quyết định lần sau lưu lạc nhất định sẽ mang theo anh và BOA nhà em đi cùng."

Lời vừa ra khỏi miệng, Hoắc Thần Viễn kiêu ngạo tự hào, mà lưu lạc của cậu chính là ngồi trên máy bay tư nhân, chui vào những nơi tiêu tiền của thế giới, đi đến nơi có thể phá hoại, theo cậu thì đây là một sự kiện cực kỳ quang vinh, ít nhất Tây Hàn là người đầu tiên mà cậu muốn mang đi cùng.

Bạn Tây Hàn trong nháy mắt cảm thấy mình no rồi, hơn nữa còn no đến tức.

"Hoắc Thần Viễn, mời em giải thích cái gì gọi là mang theo anh cùng BOA nhà em."

BOA là một con chó đấy.

Hoắc Thần Viễn rất vô tội nháy đôi mắt to trong veo như nước, cậu không nói sai gì nha, sao anh trai lại tức giận, suy nghĩ thật khó hiểu.

Kết quả, bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn suy đi nghĩ lại, khuôn mặt ngập ngừng, giải thích một câu:

"BOA tuổi còn lớn hơn em, em vẫn coi nó như anh em của mình."

Vừa nói cậu nhóc kia còn không quên hôn một cái vào mặt BOA ở bên cạnh, sau đó cũng không quên cầm miếng thịt gà đưa lên miệng BOA.

"."

Tây Hàn á khẩu rồi.

Tây Hàn rất bình tĩnh nuốt Hamburger, rồi sau đó lại rất bình tĩnh uống vài ngụm nước trái cây:

"Tại sao em không nhìn nó như một con người?"

"Em rõ ràng luôn coi BOA như con người, ba cũng nói nó là con trai ba."

Con chó này được Hoắc Thần Viễn cưng bởi nó cùng cậu lớn lên, có lẽ thật sự là người bạn duy nhất của cậu trong thời gian dài, động vật trung thành, không giống lòng người không thể dò được, đây cũng là nguyên nhân con chó này được Hoắc Cảnh Sâm huấn luyện để ở bên cạnh Hoắc Thần Viễn.

"."

Tây Hàn quyết định ăn tiếp không nói gì nữa.

BOA thật sự là con chó kỳ lạ, bạn từng gặp con chó nào uống coke chưa, nó uống được, bạn đã gặp con chó nào ăn khoai tây chiên cần được chấm sốt cà chua thật nhiều chưa, nó cần.

Mà cũng bởi vì nhiều sở thích quái dị như vậy, kết quả, chiến trường thật bất hạnh từ phòng bếp dời tới phòng khách.

Chuyện là như thế này:

Sau khi Hoắc Thần Viễn ăn uống no đủ, vì bạn nhỏ Tây Hàn không muốn gặp cậu, cậu bĩu môi chuyển sự chú ý sang bảo bối BOA.

BOA là một con chó cực kỳ ngoan, không hề sai, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ nghịch ngợm chút gì đó, giống như hôm nay, Hoắc Thần Viễn bị trách cả đêm nên BOA hoàn toàn bị xem nhẹ không đồng ý, tại sao nó không phải tiêu điểm?

Kết quả là Hoắc Thần Viễn đưa coke cho nó uống cạn gần nửa ly rồi không uống nữa, mà giờ khắc này Hoắc Thần Viễn đang nhảm chán bắt cơ hội dạy dỗ nó, nào là cái gì mà kiếm tiền không dễ dàng..., vậy thì bác nông dân làm ruộng cũng không dễ dàng..., vậy nên lãng phí lương thực thì đáng xấu hổ..., tóm lại một đồng đạo lý khiến bạn nhỏ Tây Hàn nghe cũng muốn bỏ dậy chất vấn, em nói với chó nhiều như thế nó nghe hiểu được sau? Nghe hiểu được sao?!

Giáo dục hoàn tất, Hoắc Thần Viễn cố gắng thêm lần nữa đưa hơn nửa ly coke còn lại cho BOA uống, giọng nói thuyết phục dịu dàng, nhưng con chó này lại kiêu ngạo, lúc coke được đưa đến miệng thì nó giơ chân trước lên, hất tay Hoắc Thần Viễn.

Vì vậy Hoắc Thần Viễn và Mộ Tây Hàn, hai nhóc cứ thế nhìn ly giấy chứa coke và khay trà trong tay Hoắc Thần Viễn tạo thành hình vòng cung, thức ăn thừa cũng rơi vào bị kịch tương tự.

Quan trọng nhất, thậm chí có vài giọt còn văng thẳng lên mặt bạn nhỏ Tây Hàn.

Động tác tiếp theo của bạn Hoắc Thần Viễn chính là theo bản năng ôm lấy cổ BOA, cậu sợ anh trai mình trong lúc không không chế nổi sẽ bẻ gãy cổ

cậu mất.

Bạn nhỏ Tây Hàn hít sâu một hơi, thuyết phục mình ngàn vạn lần phải lý trí, nếu mẹ biết cậu ngược đãi con trai kia của mẹ thì nhất định sẽ trở lại ** cậu!

Tây Hàn im lặng không nói gì, nhưng tối nay tất cả đã đủ khiến cậu nổi trận lôi đình, vì không thể đi theo khuynh hướng bạo lực, Tây Hàn quả quyết đứng lên, rồi sau đó cầm cái mũ trên áo Hoắc Thần Viễn và cái đuôi của con chó kéo về hướng cửa.

Thân thể nhỏ nhỏ của Hoắc Thần Viễn không thể thoát khỏi cái tay kia, nhìn bộ dạng giông bão sắp tới của Tây Hàn lúc này, lời đã đến cổ họng lập tức bị nuốt xuống.

Sự việc này không hề có động tĩnh gì tới khi thân thể Hoắc Thần Viễn sợ ý giảm phải thức ăn thừa trên mặt đất bị mất thăng bằng ngã xuống, sót cả chưa vì thế mà bắn ra thật xa.

Tất cả vô cùng hỗn loạn, tất cả động tác vì vậy dừng lại, Tây Hàn xoa xoa huyết Thái Dương, dường như đã muốn nổi điên rồi.

Bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn thấy sự việc xảy ra không thể thu lại, quả quyết tránh xa bàn tay nhỏ bé của Tây Hàn, rồi sau đó quả quyết nói:

"Em nhớ phải về có chút việc, gấp sau nha."

Vừa nói xong một cậu bé mang theo con chó lập tức chạy mất.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116

Bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn thấy sự việc xảy ra không thể thu lại, quả quyết tránh xa bàn tay nhỏ bé của Tây Hàn, rồi sau đó quả quyết nói:

"Em nhớ phải về có chút việc, gấp sau nha."

Vừa nói xong một cậu bé mang theo con chó lập tức chạy mất. Cậu dù có không sợ chết đến đâu cũng hiểu được ánh mắt người khác, sự việc trước mắt hồng бет rồi, vì phòng ngừa án mạng xảy ra, cậu tất nhiên phải đi chỗ khác trốn, tinh táo mới tốt, chờ Tây Hàn tinh táo lại cậu trở lại mới tốt.

Bạn nhỏ Tây Hàn nhúc nhích nhìn tình trạng thảm hại của phòng trọ nhỏ, quả quyết nâng trán, trực tiếp cứng đờ như tượng trước gió rồi, đây thực sự là việc mà đứa trẻ năm tuổi nên làm sao? Năng lực phá hoại của trẻ con không phải chỉ dừng lại ở việc nắm tóc đánh nhau sao? (Kate: Năng lực gì thế này -_-|||)

Nhắm mắt lâm ngor, sau một hồi u buồn thân thể nhỏ bé của bạn Tây Hàn lác lư đi về phía nhà vệ sinh, cậu phải tắm nước nóng để an ủi tâm hồn kinh sợ vẫn chưa ổn định của mình.

Về việc cục diện rối rắm trong phòng thì đợi mẹ trở về sẽ nói với mẹ là người ngoài hành tinh tới, ừ, mẹ mình thỉnh thoảng thần kinh không ổn định, với chỉ số thông minh của mẹ thì mẹ nhất định sẽ tin, hơn nữa có lẽ còn vui mừng gọi điện thoại cho phóng viên báo chí đến.

Được rồi, nhưng nếu bạn nhỏ Tây Hàn nghĩ rằng tai họa từ đây chấm dứt, cậu sai hoàn toàn rồi, năng lực phá hoại của bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn nếu chỉ giới hạn như thế thì cậu đã không phải đối tượng khiến Hách Liên Thần đau đầu liên tục, được rồi, mà thật ra thì chuyện xảy ra kế tiếp có lẽ trên một mặt nào đó không tính là phá hoại.

Trên phương diện nào đó, hoặc lúc đó Jesus lão nhân gia bị mù, cho nên Ngài lại đưa Hoắc Thần Viễn tới.

Chuyện là thế này, lúc Hoắc Thần Viễn dẫn BOA xuống lầu, thời điểm dừng ở cuối cầu thang thì ông quần bị BOA cắn không chịu buông, Hoắc Thần Viễn tò mò việc BOA không nghe lời lúc này, phải biết bình thường cậu nói một BOA tuyệt đối không dám nói hai.

Con chó mặt đáng vẻ uất ức, thấy chủ nhân mình không thể hiểu ý mình lúc này, thần thờ một lúc, đặt móng ngồi xuống đất, sau đó móng vuốt sờ cổ, nhắc nhở Hoắc Thần Viễn một chút.

Hoắc Thần Viễn lúc này mới phát hiện ra dây xích của đã rơi từ lúc nào, quay đầu liếc mắt nhìn nhà trọ sau lưng, từ từ thở dài, bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn lại bước chân quay lại đường cũ.

Phòng tắm, Tây Hàn rất vừa lòng ngâm thân thể nhỏ nhỏ của mình trong nước ấm, bởi vì phải phục vụ nhóc em trai khiến thể xác và tinh thần mệt mỏi thì đối với Tây Hàn lúc này xem như là một sự an ủi tinh thần nhỏ nhỏ.

Nhưng giây kế tiếp, thật kỳ lạ, cậu rõ ràng đã khóa trái cửa phòng tắm rất cẩn thận mà nó lại bị mở từ bên ngoài.

Thân thể nhỏ bé của Tây Hàn bần cùng chờ, theo bản năng muốn lặn cả người trong bồn tắm, nhưng cũng chỉ là suy nghĩ trong nháy mắt, lý trí lớn hơn tất cả, cậu không biết bơi lội, tuy ẩm ướt nhưng dĩ nhiên cũng không được.

Vài giây, còn chưa đủ để Tây Hàn hoàn toàn thoát ra khỏi ý tưởng quái dị, từ khe cửa ló ra một cái đầu giống Tây Hàn như đúc, được rồi, đây chính là bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn.

Sau một hồi tìm kiếm ở phòng khách không có kết quả, khổ nỗi vẫn không tìm được dây xích của BOA, tự hỏi có phải nó bị rút ở nhà vệ sinh không, kết quả là, dưới tình huống run rẩy biết rõ bên trong có người, bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn quả quyết vận dụng phương pháp không đứng đắn từ bên ngoài mở cửa ra, đùa sao, ngày hôm nay nếu không tìm được dây xích này, xem chừng BOA có thể quấy phá cậu không biết bao nhiêu ngày nữa.

Giờ phút này, khi Tây Hàn thấy rõ cái đầu vừa ló ra là của ai, lập tức xúc động muốn giết người, thế nào cũng được, chỉ cần khiến tên nhóc này biến mất khỏi địa cầu là được, nếu không thì cậu không chắc chắn sẽ không có ngày nửa đêm cậu mộng du tự tay đâm chính tên nhóc này.

Bạn nhỏ Tây Hàn vừa mới khôi phục sức sống giờ lại suy sụp, lúc này cậu thật sự suy nghĩ không nhiều, cậu chỉ biết, đầu mình đang gửi một thông điệp đến cơ thể, đó chính là cách nhóc tai họa Hoắc Thần Viễn này xa một chút.

Cho nên theo bản năng bạn nhỏ Tây Hàn đưa ánh mắt đảo quanh, con người không hề có tiêu cự, cứ như cậu bị đục thủy tinh thể, bình tĩnh đứng lên, không hề che dấu từ trong bồn tắm đi ra, dù thế nào đi nữa cậu và Hoắc Thần Viễn giống nhau không ít.

Mà thật sự bởi vì một loạt hành động không xấu hổ xoay người bước ra ngoài của bạn nhỏ Tây Hàn lúc này làm mắt Hoắc Thần Viễn sáng lên như vừa phát hiện ra châu lục mới.

Hoắc Thần Viễn vui mừng giờ lên ngón tay nhỏ bé, một cái tay khác rất phối hợp che miệng, không thể không nói Hoắc Thần Viễn thật sự rất có thiên phú diễn trò, nếu đồng ý hiện thân, tuyệt đối lập tức trở thành ngôi sao nhỏ nổi khắp toàn cầu.

"Nha nha ~"

Sau hai giây vui mừng Hoắc Thần Viễn cảm khái như thế, mà điều làm cậu vui mừng như vậy chính là ngực trái Tây Hàn có một cái bớt quái dị đỏ như máu cỡ chưa bằng đồng xu, dĩ nhiên, trên người có bớt không phải là điều gì kỳ quái, thần kỳ là ngực phải Hoắc Thần Viễn cũng có cái bớt màu đỏ giống hệt về cả hình dạng và kích cỡ.

Cảm thán một lúc, Hoắc Thần Viễn vung chân đi theo hướng bạn nhỏ Tây Hàn, cậu nghĩ rằng, sinh đôi mà có thể giống nhau đến trình độ này thì nhất định đời trước đã có duyên phận kỳ quái nào đó, cho nên giờ phút này tất cả ngôn từ đều không đủ để biểu đạt sự hưng phấn của cậu, ít nhất thời khắc lịch sử này, dù cậu có đưa ra một cái ôm hay thom một cái đường như cũng chưa đủ?

Bạn nhỏ Tây Hàn trong mắt rớt cuộc đã có tiêu cự, chỉ là khi cậu nhìn thân thể nhỏ nhỏ kiêu ngạo của Hoắc Thần Viễn nhào tới, khoe miệng run rẩy, kích động muốn nhảy ra ngoài cửa sổ bên cạnh.

Lúc này bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn thực hiện hành động do bị ảnh hưởng bởi Vivi yêu phim Hàn đến trình độ chết đi sống lại, giang hai cánh tay động tác như muốn bay qua, khoe môi Hoắc Thần Viễn rõ ràng tràn đầy nụ cười tà mị cùng một trò đùa dai:

"Ôm nào ~" (Kate: Câu này ta chém)

Tây Hàn lần nữa nâng trán, hiện tại cậu không chỉ gặp rắc rối đâu, cậu thật sự muốn phá hủy địa cầu sau đó bắn tên nhóc Hoắc Thần Viễn kích động này lên Hỏa tinh, mắt thấy bóng dáng nhỏ nhỏ đã bỏ nhào đến trước mặt, vì để tránh va chạm bị thương sắp tới...

Giây kế tiếp, Tây Hàn quả quyết dời bước đi, đây Hoắc Thần Viễn đang xông tới ra, mà hậu quả là, rất rõ ràng, một bạn nhỏ nào đó vô huyệt, bởi vì lực quán tính quá lớn cùng với việc chân đẩy nước nên trượt chân.

"Phù phù ——" (âm thanh của nước)

Bởi vậy, bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn chẳng những không ôm được Tây Hàn, thậm chí cũng không cứu vớt được cơ thể đang mất thăng bằng, mạnh mẽ rơi cả người vào trong bồn tắm, cả người phủ đầy bọt nước.

"A ——" (Kate: Chém tiếp, từ ở đoạn này ta không hiểu)

Bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn quay cuồng bò dậy, làm bộ đáng thương đứng lên, những giọt nước trong mắt không biết là nước mắt hay do vừa rơi vào bồn tắm, lại làm nũng lần nữa, run run giờ bàn tay mồm mồm lên, thật lòng hi vọng lúc này anh trai có thể kéo mình lên, bức tranh mỹ nhân đi tắm cũng đâu có chật vật như vậy?

Cảnh tượng này thế nào cũng làm cho người ta liên tưởng đến cảnh Niệm Thần từ trong bồn tắm chạy ra rồi ngã, bởi có câu có mẹ thì phải có con, cho nên bạn nhỏ Thần Viễn trên một vài phương diện chắc chắn rất giống mẹ mình.

Được rồi, lúc này nếu nói bạn nhỏ Tây Hàn giữ đúng vai và lời nói của Hoắc Cảnh Sâm có vẻ là ý tưởng rất không hài hòa, nhưng sự thật như thế, tại sao từ trong ra ngoài tên nhóc này lại rất giống ba cậu?

Được rồi, dò số chỗ ngồi cũng được, giống ai thế nào cũng được, nhưng nếu như bạn cho rằng cảnh tượng, địa phương đối thậm chí còn đối lại nhân vật và kết quả, vậy bạn sai mười phần rồi.

Lúc này bạn mong chờ bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn sẽ có được một cái ôm công chúa hoàn mỹ? Hoặc bạn nhỏ Tây Hàn lại thiện tâm đại phát đưa tay kéo Hoắc Thần Viễn lên? Vậy bạn cũng sai mười phần rồi.

Cái ôm kiểu công chúa thì miễn đi, giờ phút này, với sự căm thù nhóc em trai đến tận xương tủy của bạn nhỏ Tây Hàn mà cậu không kéo hai chân Hoắc Thần Viễn mà lôi ra ngoài thật sự đã là một kỳ tích rồi

Hoắc Thần Viễn từ từ mặc bộ áo ngủ lên người, thậm chí tương đối bình tĩnh cài tốt từng cái nút áo, sau khi làm xong tất cả, hình như tâm tình tốt lên không ít, sao có thể không tốt, cả tối hôm nay, hình như cái người ở nơi này đã thất thế rồi.

Bạn nhỏ Tây Hàn bước tới, lúc này ngay cả bước chân cũng rất nhẹ nhõm, phối hợp cảnh tượng huyết gió một cái, sau đó lúc đi tới cửa dường như nghĩ ra điều gì, ngoái đầu nhìn xuống, lộ tám cái răng trắng tinh:

"Em trai thân yêu, em thật sự nên đi làm xiếc thú, em mà không vào được thi anh sẽ đánh cái đoàn xiếc đó!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117

Có thêm một em trai đồng nghĩa với việc có thêm người dễ bắt nạt, nhưng lúc đó đối với Tây Hàn thì hai chữ ‘em trai’ nghiêm nhiên trở thành cụm từ ác mộng, được vậy, nếu bạn không hiểu tại sao, tôi chỉ có thể nói, thân, bạn không đọc hai chương vừa rồi sao?

Phòng tắm kia cực kỳ hiển nhiên là do Hoắc Thần Viễn gây ra, bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn có một phẩm chất đáng quý là mặt dày cùng tinh thần Tiểu Cường (gián ý ạ :D) đánh hoài không chết

Khi bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn mặc bộ quần áo ướt nhẹp chạy từ phòng tắm ra đến phòng Mộ Tây Hàn thì cửa đã khóa trái, Mộ Tây Hàn đang gọi video với Hách Liên Thần.

"Anh trai ~ cậu lại bỏ rơi em trai ruột thịt để nói chuyện với Hách Liên Thần này không phải là có điểm **?"

Lúc âm thanh mở cửa của Hoắc Thần Viễn từ sau lưng truyền tới thì sống lưng Tây Hàn cứng ngắc, sau đó hóa đá trong nháy mắt, xoay người, che màn hình máy tính:

"Hoắc Thần Viễn, em đi vào kiểu gì thế hả?"

Còn cả việc vừa rồi cậu đã khóa kỹ cửa phòng và cả cửa phòng tắm nữa.

Hoắc Thần Viễn cười tự hào, hát cảm lên, hướng về phía ống kính máy vi tính vui vẻ cười một tiếng:

"Hi, chú Hách Liên Thần tốt nhất, cháu ở đây có hơi nhớ chú đó."

Chào hỏi xong thì bạn nhỏ mới vênh mặt móc ra một chùm chìa khóa:

"Là do Hách Liên Thần làm được? Anh có muốn một cái không? Vạn năng đó ~ nghe nói ngay cả tủ sắt ngân hàng cũng có thể mở được."

Giờ phút này, sống lưng Tây Hàn run lên đương nhiên không ngừng, thậm chí còn cả Hách Liên Thần đang vô lo vô nghĩ uống cà phê nói chuyện trên trời với Mộ Tây Hàn.

"Phốc ——"

Ngưng cà phê vừa vào miệng lập tức bị phun ra ngoài, tay chân luống cuống, Tây Hàn loáng thoáng nghe thấy một tiếng kêu, sau đó Hách Liên Thần lâm bâm lâu bâu một lúc:

"Mộ Tây Hàn, tiểu tử này có xấu hổ hay không, cháu thế mà cùng Hoắc Thần Viễn ** ở cùng một chỗ, đại gia, đó là tiếng Hoắc Thần Viễn rồi, đúng vậy đi, My~ God! Lão tử ra ngồi góc tường đi nghĩ đây."

Tiếng nói vừa ngừng, thời điểm Tây Hàn tỉnh lại cũng là lúc hình ảnh trên màn hình lóe lên một cái, Hách Liên Thần biến mất không thấy gì nữa, Tây Hàn nhìn thời gian logout, mẹ nó! Tốc độ này, có phải còn muốn nhanh chóng hơn nữa?! Chuyện quan trọng vừa rồi cậu mới chỉ nói được một nửa đấy.

"Hoắc Thần Viễn, em có ý hả?"

Tây Hàn đè nén lồng ngực đang chuẩn bị bùng nổ của mình, rồi sau đó hỏn hển tổ cáo.

"Oa a, anh cũng biết Hách Liên Thần, em đã nói với anh rồi, em cũng biết, thật sự chúng ta rất có duyên, nhưng sao em chưa từng gặp anh lần nào? Em thỉnh thoảng tìm chú ấy chơi đùa, mang theo BOA đi đánh nhau với chú ấy, mỗi lần chú ấy đều không đánh lại BOA của em, ưm, có vẻ là do ba em rất cường hãn."

Hoắc Thần Viễn vẫn mặc bộ quần áo ướt nhẹp, ngồi trên chiếu không hề để ý, căn bản không nghe câu nói của Tây Hàn có ý gì, trần thuật mấy chuyện mình cho là đáng tự hào.

"Hoắc Thần Viễn, rốt cuộc em muốn làm gì?"

Tây Hàn cảm thấy bất lực, vì sao thời điểm đối mặt người em trai này cậu luôn bất lực như thế, quy tội ' hai ' cái chữ này, người bình thường trong miệng nói ra một câu em mang chó nhà em đi đánh nhau với người khác sao?

"Em nói này, lần sau chúng ta cùng đi ' Mạn ' chơi, bọn họ gần đây nghiên cứu ra loại vũ khí nhẹ nào đó em đã đợi rất lâu, ừ, cứ quyết định như vậy, lúc nào đó chúng ta cùng nhau hành động, người không biết, quý không hay thuận tay mang về."

Hoắc Thần Viễn vẫn tự thoại như cũ, tiếng nói vừa ngừng thì hít mũi một cái sau đó rất bất lịch sự hắt hơi một cái rõ to:

"Anh, em lạnh."

Cậu nhóc co rúm cơ thể ôm đầu gối ngồi trên đất, quần áo trên người thậm chí còn ướt chèm nhẹp nhờ từng giọt nước, bộ dáng đáng thương tội nghiệp khiến bạn Tây Hàn thật hi vọng tên nhóc này đang giả vờ.

Sau ba phút tên nhóc nào đó đã kiên cường, cùng tinh thần Tiểu Cường yêu cầu thành công Tây Hàn công hiến một bộ áo ngủ khác

Kế tiếp bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn rất thành công thay quần áo sạch sẽ rồi nhảy lên chiếm giường của Tây Hàn, tiếp tục thành công cướp đoạt chăn của Tây Hàn.

"Hoắc Thần Viễn, em trở về nhà lập tức cho anh!"

Bạn Tây Hàn rốt cuộc đã bộc phát.

Nhưng giờ phút này bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn đã cuộn tròn mình trong chăn chỉ để lộ ra cái đầu với đôi mắt mở to, vừa nhìn đã thấy đáng thương, tố cáo bạn nhỏ Tây Hàn vô tình:

"Anh đưa áo ngủ cho em, ý rõ ràng như vậy mà sao bây giờ lại hung dữ với em?"

"."

Cậu chỉ thuận tay cơ mà, nếu lúc ấy đưa tay vào trong ngăn kéo kéo ra một mảnh đạn thì cậu cũng không do dự ném vào người Hoắc Thần Viễn.

Lần này bạn nhỏ Tây Hàn thật sự rất lo lắng, cậu không nói chuyện với tiểu tử này nữa, cậu là người bình thường, không so đo với người bị bệnh thần kinh!

Vì vậy sau một hồi phân hận, bạn nhỏ Tây Hàn quả quyết cầm máy tính của mình lên, không thèm liếc Hoắc Thần Viễn sau lưng một cái, đi ra ngoài, cậu muốn ra ngoài vẽ vòng tròn nguyên rửa tên trời đánh này cả đêm gặp ác mộng.

Sau nửa giờ, đến khi đoán Hoắc Thần Viễn hẳn đã ngủ thiếp đi, lúc này Tây Hàn mới ôm qua máy vi tính vào một gian phòng khác.

Đăng nhập vào hệ thống lần nữa, Hách Liên Thần vẫn không ở đây, dạo quanh một vòng, sau đó cùng nhau nói bậy hơn nửa canh giờ (một canh giờ = 2 tiếng đồng hồ), lúc Mộ Tây Hàn đang vô cùng buồn ngủ thì điện thoại di động vang lên, màn hình hiện ba chữ Hách Liên Thần.

Tây Hàn tắt máy vi tính, rồi sau đó mới nghe điện thoại, nhưng không đợi cậu mở miệng, đầu điện thoại bên kia đã truyền đến tiếng gầm thét của Hách Liên Thần:

"Mẹ nó! Mộ Tây Hàn nhà ngươi nửa đêm còn ở chung với tiểu tử Hoắc Thần Viễn kia? Có xấu hổ hay không hả? Sức chịu đựng của trái tim lão nhân gia ta đây rất yếu, hơn nửa đêm thật sự không chịu nổi loại kích thích này, còn nữa nhà ngươi chuyển lời Hoắc Thần Viễn, khiến hắn biết, mấy ngày gần đây, không ít người muốn bắt cóc nó, hơn nữa lại lịch đều không đơn giản!"

Edit chương này vô cùng hại não. Tác giả cứ lộn tên Hoắc Thần Viễn với Mộ Tây Hàn, lại còn lộn với cả Hoắc Cảnh Sâm nữa >0<, có sai sót gì dân tình thông cảm. Mà ta thấy mấy tình tiết giữa hai anh em nhà này ta thấy giống hệt mấy đôi có JQ, HTV là nam chính mặt dày theo đuổi nữ chính là MTH lạnh lùng, đừng ném đá, ta chỉ nghĩ, nghĩ thôi mà :D

Nhân tiện, cảm ơn sự quan tâm của tất cả các nàng trong thời gian qua. Gửi ngàn cái hôn XXX ...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 118

Hách Liên Thần găm thét một trận làm cho Tây Hàn không giải thích được, chỉ là ngấm lại Hách Liên Thần mới vừa thông qua màn ảnh thì cũng chỉ là nghe được âm thanh của Hoắc Thần Viễn cũng đã có bộ dạng căm thù đến tận xương tủy như vậy, nhìn lại bộ dạng găm thét đoán chừng cũng không có khó hiểu như vậy rồi.

Tây Hàn khoe miệng run rẩy, người em trai kia đến tốt cùng đã làm ra chuyện gì mà Hách Liên Thần trở nên như thế nào? Mang chó cùng đánh nhau? Mẹ nó! Chó có nói đùa, Hách Liên Thần một thân một mình ó thể đánh thắng hết tất cả bảy sói chẳng lẽ lại không đánh thắng một con chó Mục Dương to lớn?

"Thế nào tôi nghe Hoắc Thần Viễn nói nó thường tìm cậu chơi cùng? Quan hệ của các người không phải là rất thân thiết sao?"

Tây Hàn có loại dự cảm xấu, cậu đột nhiên cảm thấy tất cả sự việc này vốn là thằng nhãi Hách Liên Thần bày ra.

"Ông cụ non! Đừng chọc cười! Tôi là bạn của thằng nhóc đó? Thằng nhóc đó trừ việc ý tôi đánh không lại nó sau đó thường dựa vào danh nghĩa lão tử cướp cô gái của nó nhưng thật lòng mà nói thì ta chưa từng làm chuyện tình như vậy! Tây Hàn, nói thật, lão tử vẫn cảm thấy tên tiểu tử kia thật là đồng rúc."

Quả nhiên, Hách Liên Thần giờ phút này hình như thật sự đã quên mất một chuyện khác, lúc đó thấy Hoắc Thần Viễn cùng Mộ Tây Hàn ở chung một chỗ, cái gì cũng đã ném sau đầu rồi, kích thích này thật là làm cho người ta trong khét ngoài sống.

"Nói như vậy cậu vẫn biết tôi có em trai sanh đôi nhưng vẫn gạt ta? Hơn nữa các người mỗi lần gặp mặt cũng vừa vịn tránh được tôi cùng mẹ tôi?"

Tây Hàn mảy mẩy nhíu lại, hẳn biết chuyện này cùng tên này tuyệt đối không thoát được quan hệ, có thể hay không lại vô si một chút nha, ngăn cản anh em ruột thịt của người ta gặp mặt người này nửa đêm hẳn sẽ không là con ác mộng nha, chỉ là ở chỗ này hồi tưởng lại cùng Hoắc Thần Viễn tuyệt không vui vẻ quen biết nhau, có trời mới biết trong lòng Tây Hàn có bao nhiêu cảm kích với quyết định của Hách Liên Thần.

Cậu đột nhiên đã cảm thấy lúc ấy mình đi Italy lúc đó tương đương với quyết định đàn độn.

". . . ." Hách Liên Thần lúc này mới phát hiện mình bị trò đùa dai của Tây Hàn mà tự mình nhận tội, đưa tay lau mồ hôi, được rồi, hẳn anh mình thần võ khi còn sống tuyệt đối cũng hủy bỏ bào thai song sinh này.

Cười gượng hai tiếng, Hách Liên Thần vội vàng nói sang chuyện khác:

"Chúng ta nói chuyện đứng đắn, tôi mới vừa nghe được có phải hay không em trai cậu, em trai của cậu gần đây bị vài nhóm người theo dõi, cậu bảo nó chú ý một chút, không có chuyện gì thì đừng nên ra ngoài rêu rao khắp nơi, nếu gặp nó thì nên ngăn lại, này thông thường mọi người đều biết rõ đây là con trai của Hoắc Cảnh Sâm, còn lại là ở thành phố A một nơi nhạy cảm như vậy, cậu cũng không phải không biết bên kia có một số người mỗi ngày đều ở ước gì Hoắc Cảnh Sâm chết sớm một chút hết được, đặc biệt là chỉ biết thăm dò tài sản của Hoắc Cảnh Sâm."

Hách Liên Thần lời nói trong nháy mắt trở nên nghiêm túc, đánh về đánh, rồi sau đó một trò đùa dai nhỏ và một trò đùa dai nhỏ, thống hận tên tiểu tử Hoắc Thần Viễn bình thường phách lối là một chuyện, nhưng hết sức thích đôi song sinh này nhưng cũng không phải là giả.

Tây Hàn ở trong điện thoại này nhún vai Hách Liên Thần cũng không có thấy được:

"A, cậu nói chuyện này? Chủ yếu là gần đây có quá nhiều người đều đem ánh mắt đặt ở trên người mẹ ta, ặc, lúc này vì an toàn của mẹ, thân là con trai dĩ nhiên cũng nên có sức lực không phải sao?"

Tây Hàn nói là chuyện phải làm, giống như tất cả sự việc đều là.

Hách Liên Thần khoe miệng run rẩy, sừng sốt khoảng chừng mười giây mới có phản ứng, hơn nữa còn phản ứng đến kinh người :

"Mẹ nó! Con vật nhỏ kia là cậu thả ra ngoài hay sao? Ta liền nói đến cái lông Hoắc Cảnh Sâm ẩn núp chuyện còn có người có thể tra ra được, thì ra lại là tên tiểu tử kia bị cậu làm cho hư? ! Cậu sau này nhất định không có phúc."

Tây Hàn gật đầu một cái, nhưng là ý thức được Hách Liên Thần không thể nhìn thấy, lại nhàn nhạt đáp một tiếng:

"Đúng, tôi cuối cùng phải tra ra rốt cuộc người nào muốn gây ra chuyện bất lợi với mẹ ta mới được, hiện tại những người đó đã dời tầm mắt từ mẹ ta sang người Hoắc Thần Viễn vô cùng tốt, huống chi ta cho là muốn trói Hoắc Thần Viễn chỉ có những người đó muốn mình xui xẻo."

Hách Liên Thần cau mày, nhưng chỉ nửa đùa nói một câu:

"Nhà người nên có chừng mực, người em trai kia thân thể cực kì mảnh mai, người cần dừng đúng lúc, chơi lớn rồi sẽ không tốt, cứ như vậy."

Khi nói chuyện Hách Liên Thần quả quyết dừng máy, vậy mà cậu nhóc để lại một câu có ý tứ không rõ thân thể mảnh mai lúc đó Tây Hân cũng chỉ có thể lý giải là Hoắc Thần Viễn khi còn bé tới nay ăn sung mặc sướng và cũng không có suy nghĩ khác, cho tới một ngày nào đó Tây Hân thấy được lời mà Hách Liên Thần nói là thân thể mảnh mai thì lúc này ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này.

Vùng ngoại thành, sông bạc tư nhân lớn nhất ở Italy, tầng ba dưới đất.

Trong căn phòng mờ tối ánh sáng duy nhất là từ hình ảnh đang được chiếu kia, hình ảnh rõ ràng đưa lên màn ảnh trên sân khấu, hình ảnh mỗi ba giây lại chuyển đổi một lần, màn ảnh trên sân khấu đang hiện lên hình ảnh bốn người mà không ai khác chính là, Hoắc Cảnh Sâm, Mộ Niệm Thần, Mộ Tây Hân, cùng với Hoắc Thần Viễn.

Một nhà bốn người, mặc dù không có chụp chung, nhưng cẩn thận so sánh với nhau, không khó phát hiện bốn người có mối quan hệ, anh em sanh đôi quả thật rất giống phiên bản nhỏ của Hoắc Cảnh Sâm, nhưng thỉnh thoảng trong lúc lơ đãng bộc lộ ra ngoài đáng vẻ cực kỳ giống như người phụ nữ trong tấm hình.

Cách màn ảnh sân khấu hai thước trên ghế sa lon, giờ phút này đang co ro một thân thể toàn thân đã bị chính bản thân gói lại, màu áo khoác đen ẩn núp trong bóng tối cơ hồ không một tiếng động, không cách nào phân biệt là nam hay nữ, ngay cả nơi duy nhất là gương mặt cũng bị mắt kính không lồ che hơn phân nửa khuôn mặt, thỉnh thoảng màn hình trên sân khấu lại thay đổi, bởi cảnh một mảnh sáng ngời, chiếu sáng cái khoảng không gian lúc này đủ thấy rõ khuôn mặt người này lộ trong không khí đầu tóc da dẻ cơ hồ là một người dữ tợn, lần lượt thay đổi vết sẹo vẫn kéo dài đến mắt nơi đã được che kín.

Hình ảnh cuối cùng ngừng trong ảnh chỉ có một mình Hoắc Cảnh Sâm, mới vừa xuống xe Hoắc Cảnh Sâm đeo mắt kính, môi mỏng mấp thành một đường thẳng tắp, một thân trang phục lưu nhân, đem thân thể rắn chắc hoàn toàn làm nổi bật lên đường cong, hoàn mỹ thật dù ở góc nào đều là tỷ lệ vàng, ngón tay thon dài khoác lên trên cửa xe, nhưng không có nghĩ tới đây chính là hình ảnh sẽ bị chụp được.

Đây là hình ảnh cuối cùng rồi, người đàn ông đứng ở bên cạnh ghế sa lon cung kính tiến lên, há miệng muốn nói những gì, trên ghế sa lon một người khác đứng lên liền bảo người kia ngừng nói, cả người được bọc trong chiếc chăn màu đen áo khoác bên ngoài đáng vẻ không khác nào làm cho người khác xác định người này là thật không hề tồn tại.

Dưới chân bước đi, kèm theo âm thanh giẫm nát ở trên sàn nhà thời điểm phát ra tiếng vang có hơi nhỏ, trong cả căn phòng bầu không khí có vài phần làm cho người ta không khỏi sợ hãi kinh người, mà người mặc áo đen đi lại tốc độ tựa như u linh, bởi vì bốn phương một mảnh bóng tối, cũng không có ai phản ứng thời điểm người mặc áo đen đã đứng trước màn hình sân khấu.

Màn trên sân khấu là bộ dạng Hoắc Cảnh Sâm đẹp trai đến mê người, mang theo vẻ hấp dẫn trí mạng, màn sân khấu đủ dài, cả người Hoắc Cảnh Sâm được phóng to ở màn hình, hình ảnh trên sân khấu là vùng địa cực, lại hoàn toàn phù hợp một thân cảnh cao kia, nếu như không phải hình ảnh quá mức lạnh yên không một tiếng động, tuyệt đối sẽ không làm cho người ta hoài nghi, Hoắc Cảnh Sâm thật liền đứng ở trước mặt.

Trên sân khấu là người mặc áo đen bình tĩnh nhìn một chút đủ hèn khiến mộng nhiều, ngược đầu nhìn lên độ cong của người mặc áo đen trên mặt có vết sẹo dữ tợn dưới ánh sáng có vẻ làm cho người ta hít thở không thông.

Hồi lâu nhìn qua, trên mặt người kia rõ ràng chảy xuống hai hàng nước mắt trong suốt, chất lỏng trong suốt từ bên trong mắt kính tràn ra ngoài, rồi sau đó từ trong chiếc áo khoác đưa ra một cái tay, không giống với vết sẹo trên mặt hiện đầy dữ tợn, cái tay khác thường kia trắng nõn đẹp mắt.

Ngón tay che ở màn sân khấu trên, mà nơi kia trong tấm hình vừa đứng là cánh tay Hoắc Cảnh Sâm không có gác lên trên cửa xe, hai cái tay cách màn ảnh dựng vào chung một chỗ, ở nơi này trong đêm tối hình như lộ ra mây phân bi ai, sẽ không bao giờ, Niệm Thần có thể ngăn cách bởi vì đây là hình ảnh, không thể nghi ngờ là bởi vì không chiếm được người đàn ông kia.

Trên tấm hình, Hoắc Cảnh Sâm giống như thiên thần.

Ngón tay trắng nõn dọc theo bàn tay Hoắc Cảnh Sâm đi lên người, trải qua cánh tay của hắn, mỗi lần đều là cẩn thận rồi lại thận trọng che chở, nghiêm nhiên không có đơn giản như vậy.

Xương quai xanh tình xảo, cổ thon dài, rồi sau đó như ngừng lại trên môi mỏng đang khép chặt, ánh mắt như ngọn đuốc mặc dù cách một tầng mắt kính vẫn là không che đậy mà tầng kia là nguồn gốc của tội ác trong vực sâu.

Một giây kế tiếp, người mặc áo đen nhẹ nhàng đi cà nhấc, vừa là dễ dàng bốn mắt nhìn nhau, 2 cái kính râm, giờ phút này người kia bình tĩnh nhìn một chút mặc dù đeo kính đen cũng giống vẻ hấp dẫn trí mạng của người trong ảnh, khóe môi thể nhưng dặt một đường cong nhân nhật, rồi sau đó chậm rãi mà tới gần.

Hôn lên môi mỏng Hoắc Cảnh Sâm, tham lam muốn hưởng thụ một tia an ủi ấm áp, nhưng mà cái gì cũng không có, màn hình sân khấu lạnh lẽo, Hoắc Cảnh Sâm không nhúc nhích như vậy, mà thật chỉ là một tấm hình mà thôi.

Tất cả động tác vì vậy dừng lại, người kia vẫn như cũ đứng ở trước màn hình không hề nhúc nhích, rồi sau đó người mặc áo đen với âm thanh khàn khàn làm cho tóc gáy đều dựng vang lên lời nói:

"Hoắc Cảnh Sâm, Hoắc Cảnh Sâm"

Thấp giọng nỉ non phối hợp với âm thanh quý dị như vậy, không thể nghi ngờ, màn này cũng không tốt đẹp như vậy:

"Em nói qua, em không cho phép bất kì người phụ nữ kia xuất hiện bên cạnh Hoắc Cảnh Sâm! Tại sao còn có thể xuất hiện anh em song sinh? Có nghe hay không? Tôi muốn ba người kia từ nơi này biến mất khỏi thế giới! Em không được, vậy hãy để cho anh cô độc cả đời tốt lắm!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119

Giọng nỉ non trầm thấp phối hợp với âm thanh quý dị như vậy, không thể nghi ngờ, hình ảnh này cũng không tốt đẹp như vậy:

"Em nói qua, em không cho phép người đàn bà kia bên cạnh Hoắc Cảnh Sâm anh được phép tồn tại! Tại sao còn xuất hiện đôi anh em song sinh nữa? Có nghe hay không? Em muốn ba người kia từ nơi này của thế giới biến mất! Em không có được, vậy hãy để cho anh cô độc cả đời tốt lắm!"

Người mặc áo đen đứng ở trước màn ảnh sân khấu, ánh mắt vẫn không rời đi hình ảnh kia, mặc dù chỉ là hình ảnh lạnh lẽo, đối với người này mà nói đã là thành công lớn lao để an ủi bản thân mình.

"Ừm."

Trong góc tối khác truyền đến tiếng thờ dài nhàn nhạt, trong không gian này người thứ ba tồn tại, người đàn ông ngồi tê đít trên ghế sa lon, trong góc hoàn toàn tối đen, không thấy rõ bộ dáng của người kia, rồi lại bởi vì toàn thân là áo trắng chỉ có thể thấy nhàn nhạt hình dáng.

"Tôi nói, cậu biến mình thành bộ dáng này, đáng giá sao? Nhiều năm trôi qua như vậy, Hoắc Cảnh Sâm không nhìn bộ dạng của cậu dù là cái nhìn sơ qua?"

Người đàn ông dùng âm thanh nhạo báng từ trong bóng tối vang lên, dừng một chút sau đó giật giật bởi vì qua một thời gian dài không cử động nên có chút khó chịu trong thân thể, trong giọng có chứa một chút thương cảm

"Đã nhiều năm như vậy, rất nhiều chuyện vì vậy mà dừng lại, một chút cơ hội cuối cùng, tôi tự mình rời núi giúp em một lần, nếu như hấn nguyện ý ở cùng với cậu tôi sẽ không ngăn cản, nhưng nếu như còn không được như lời nói vậy thì kết thúc đi, dĩ nhiên, nếu kết quả là điều thứ hai, thì cậu phải an tâm ở cùng với tôi, như thế nào?"

Giọng nói thương lượng, thế nhưng người đàn ông không cho người mặc bộ áo đen kia được quyền cự tuyệt, không thể không nói ở phương diện này người đàn ông ở trong bóng tối kia tuyệt đối không phải là người đơn giản. (Đoạn này ta chém đại, có chỗ nào không tương ứng với truyện mong cả nhà thông cảm, tại ta đọc bản convert mà chẳng có hiểu chút nào hết)

Người mặc áo đen đứng trước màn hình sân khấu, nghe được câu nói kia liền quay đầu lại, đưa lưng về phía màn hình sân khấu nhưng cũng bởi vì tư thế này trên trần nhà treo máy chiếu phát ra ánh sáng chiếu xạ đến lên mặt của người mặc áo đen, mặt mũi đủ tợn càng thêm rõ ràng, nhìn về phía góc giống như là đang suy tư cái gì.

"Anh nguyện ý giúp tôi?"

Âm thanh khàn khàn vang lên lần nữa, mang theo một tia không xác định, hoặc là một loại đùa cợt, rất nhiều chuyện, đã nhiều năm như vậy, mọi người trong lòng đều có một chút hiểu nhau.

"Đúng, tôi nguyện ý giúp cậu."

Người đàn ông trả lời rất nhanh, cũng rất chắc chắn, dừng một chút, trong góc tối truyền đến một hồi tiếng cười nhỏ:

"Anh làm như vậy thì tôi hết hy vọng sao, thật ra thì mọi người đều thất bại giống nhau, chẳng phải nhiều năm như vậy tôi và anh cũng không có nhìn thẳng vào nhau sao? Mà thật ra thì, theo bản chất mà nói tôi không có biến thái, hoặc là tôi càng hy vọng người tôi yêu có thể rất nhanh vui mừng chút, mà không phải trong tưởng tượng của anh hoàn toàn hủy diệt, cô đơn tới già chuyện như vậy, cũng không phải là kinh khủng nhất, có một ngày tôi nhớ anh sẽ hiểu."

Người đàn ông đứng lên, từ trong góc tối đi ra, bóng dáng cao lớn, đôi tay đút ở trong túi, mà chút là bóng tối này là nói duy nhất có thể thấy rõ.

"Anh nói đúng, tôi chính là biến thái, đó cũng là bị Hoắc Cảnh Sâm ép, anh cho rằng cô đơn tới già không phải là kinh khủng nhất, như vậy chờ đến một ngày kia, đến khi hấn cô đơn tới già, anh trở lại nói cho tôi biết đến tột cùng cái gì mới là kinh khủng nhất."

Ngồi mặc áo đen xoay người, chân bước theo hướng cửa đi tới:

"Được, tôi đồng ý hợp tác với anh, trong sáu tháng, này sau tôi sẽ tự thân động thủ, mặc dù phá vỡ quy tắc của thế giới thì như thế nào? Vì hắc Hoắc Cảnh Sâm, đáng giá!"

Trên thực tế khi một màn quy tội yên lặng trong phòng chỉ còn lại người vẫn như cũ đứng ở ghế sa lon, người đàn ông quay đầu lại nhìn người đàn ông ở phía màn sân khấu, rồi sau đó bước chân đi tới.

Khi chỉ còn lại một mét liền dừng bước, trên màn sân khấu ánh sáng làm nổi bật lên khuôn mặt của hắc mang mấy phần rét lạnh, rõ ràng trong đôi mắt kia bên trong viết đầy hận ý, khóe môi bứt lên một tia khinh miệt cười.

Một giây kế tiếp, cánh tay người đàn ông khẽ nhúc nhích, động tác rất nhanh cây súng lục màu bạc nhắm ngay đầu Hoắc Cảnh Sâm trong màn hình.

" Ầm—— ầm—— ầm——"

Tiếng súng vang lên, mỗi một phát súng đều là tinh chuẩn bắn vào đầu Hoắc Cảnh Sâm.

—————

Bóng đêm đang nồng, một đêm này nhất định không chớp mắt được có lẽ còn có Hoắc Cảnh Sâm.

Căn biệt thự ở vùng ngoại ô giờ phút này đèn dầu sáng rực rỡ, phòng ngủ chính.

Lúc đó Niệm Thần đang bực tức ngồi ở trên giường, đôi mắt tức giận tròn trừng người đang ngồi ở đối diện trên ghế sa lon ánh mắt đang chăm chú Laptop là Hoắc Cảnh Sâm, mười phần ý tứ tỏ cáo, đến hiện tại, cô mới vừa ngã xuống vẫn một thân đau đớn.

Niệm Thần bực chán, được rồi, cô thừa nhận lúc này thật ra cô có chút khốn đốn, nhưng ngủ thế nào? Đối diện một kẻ lưu manh ngồi ở bên kia, mặc dù bây giờ tác phong còn rất chỉnh tề, nhưng đợi khi cô ngủ thiếp đi không chừng người này liền bộc phát thú tính cơ đấy?

Hoặc là Mộ tiểu thư còn một lựa chọn khác, giống vậy, Hoắc Cảnh Sâm ở trong căn phòng này đầu gì cô là có thể lựa chọn sang phòng khác, biệt thự lớn như vậy không đến nỗi chỉ có một gian phòng đúng không? Đầu gì phòng khách cũng được thôi.

Mà mấu chốt của vấn đề là ở, Mộ tiểu thư giờ phút này bên tay chỉ có thể che đây thân thể bằng cái mền, hơn nữa lúc đứng lên che ở phía trên tuyệt đối không giấu được phía dưới.

Cái mền được cô mang từ trong phòng tắm đến lúc đi ra ngoài, cái gì đều không có mặc, trời mới biết y phục của cô mang theo bị người này vứt tới nơi nào rồi, để cho cô cứ như vậy quang minh chánh đại đi đến trước mặt Hoắc Cảnh Sâm sao? Trời mới biết Mộ tiểu thư nhảy xuống giường thì Hoắc Cảnh Sâm sẽ nhào tới ăn sạch cô ra sao.

Được rồi, mặc dù một đường ngăn trong đại não của Mộ tiểu thư một lần nữa tái hiện tình cảnh mới vừa xảy ra ở trong phòng tắm, dù sao chỗ nên thấy qua đều nhìn qua, nhìn lại một cái cũng sẽ không thiếu một khối thịt, huống chi có thể thiếu một khối thịt Niệm Thần ngược lại ước gì có thể được đấy, vừa đúng lúc cần giảm cân đúng không?

Mấu chốt của sự tình nằm ở chỗ bên này, cô dĩ nhiên dùng bất cứ giá nào cứ như vậy đi qua, nhưng cô mới vừa rõ ràng liền Hoắc Cảnh Sâm lúc tiến vào dùng cái chìa khóa khóa cửa, nói cách khác không có cái chìa khóa kia căn bản cũng không thể mở cửa ra.

Chúa ơi, một sét đánh chết cô đi! Buổi tối khuya như vậy còn rồi rắc rối có để cho người ta ngủ hay không nà?

Có đôi lời nói thế nào đây, kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay, mà giờ khắc này Mộ tiểu thư thăm trạng kêu trời trời không biết kêu con trai con trai ở quá xa, nước xa không cứu được lửa gần, coi như có thể cứu được mình Mộ tiểu thư cũng không nguyện ý mạo hiểm như vậy.

Nghĩ đến con trai, người nào đó lúc này mới nghĩ đến mình buổi trưa dường như còn gọi điện thoại kêu bảo bồi về nhà, cho đến bây giờ không có đưa về nhà, đứa con nhà mình có thể hay không cho là cô bị người ngoài hành tinh bắt cóc rồi sau đó dẫn đến một cuộc đại chiến giữa các vì sao?

(→ →) được rồi, Mộ tiểu thư điên rồi, hơn nữa điên khủng phong phú hơn phim khoa học viễn tưởng, chúng ta không có cần thiết cùng một người phụ nữ bị bệnh so đo cái gì không phải.

Càng nghĩ càng sợ kết quả chính là Mộ tiểu thư từ bên cạnh tủ đầu giường run run cầm lên chiếc điện thoại màu trắng của mình, rồi sau đó ánh mắt lần nữa u oán trừng người đàn ông trên ghế sa lon, lúc này mới đem ánh mắt dời đến trên di động của bản thân, một hồi ấn phím điện thoại vén đầy đi ra ngoài, được rồi, coi như không trở về nhà vẫn phải là báo cáo bình an.

Điện thoại vang lên sáu tiếng mới được bắt máy, này vượt quá dự đoán và suy nghĩ của Mộ tiểu thư, bình thường làm thế nào mình bảo bồi có thời gian nghe điện thoại tuyệt đối sẽ không vượt qua ba tiếng .

" Ừm." Đầu bên kia điện thoại mềm nhũn âm thanh mang theo âm thanh nồng nặc mùi buồn ngủ, nhân nhạ đáp một tiếng sau chính là một trận trầm mặc.

Mộ tiểu thư theo bản năng liếc mắt nhìn dãy số trên điện thoại di động, không sai nha, thế nhưng nhĩ tử này lạnh lùng như vậy là vì kiểu gì?

Lần nữa ngẩng đầu nhìn Hoắc Cảnh Sâm, xác định Hoắc Cảnh Sâm không có ngẩng đầu lúc này Mộ tiểu thư mới chuẩn bị đem điện thoại, nhưng là có

lời lúc này cũng không tiện nói thẳng.

"Ha, bạn thân ái? Tôi đã nói với bạn a, tôi hiện muộn cũng không thể đi về ——

"A, bạn nhớ tôi? Ha, không có chuyện gì, ngày mai tôi liền đi về ——

"Đúng, ngày mai, ha ha, tôi cũng nhớ bạn mà, không có biện pháp cấp trên quá biến thái, buổi tối khuya toàn bộ công ty ở đây đều ở lại làm thêm giờ sao? ——

"Bạn không cần chờ tôi rồi, ngủ trước ha, bạn thân ái, ngủ ngon."

Đối mặt với một hồi trầm mặc trong ống nghe, Mộ tiểu thư tuyệt không quan tâm đáng về, một người làm bầm lầy bầu tự biến tự diễn mà nói một màn dài sau đó quả quyết cúp điện thoại, sau đó ánh mắt hướng về người trên ghế sa lon, cô đều danh hoa có chủ, người này tối nay không đến nổi còn muốn bộc phát thú tính chứ?

Mà đầu bên kia điện thoại, chân tướng sự tình là như vậy, Mộ tiểu thư tự cho là thành công, tự cho là đứa con nhà mình đặc biệt phối hợp là bởi vì mẹ con có thần giao cách cảm, nhưng cô nhất định không ngờ bên kia điện thoại nhận được đúng là con trai của cô, cũng không phải là bảo bối duy nhất kia của cô.

Hoắc Thần Viễn là bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, lúc đó, Mộ Tây Hàn cũng không ở trong phòng, Hoắc Thần Viễn mơ mơ màng màng nghe điện thoại nhìn vòng quanh một vòng không phát hiện bóng dáng Mộ Tây Hàn sau đó thân thể nho nhỏ lần nữa chuyển đến trên giường tiếp tục ngủ.

Mà đầu bên kia điện thoại mới vừa nghe được một ít thông tin không giải thích được tự động bị Hoắc Thần Viễn quy tội một cô gái điên nửa đêm bí ố hành động, dĩ nhiên, đây cũng là bởi vì lúc ấy Hoắc Thần Viễn không có mẹ chăm sóc đến lớn đây cũng là nguyên nhân.

Đầu khác của điện thoại, Mộ tiểu thư để điện thoại xuống, tiến lên chính là đủ để cho nhịp tim trực tiếp đập mạnh đến gần Hoắc Cảnh Sâm khóe môi đầy tà khí cực kỳ lại hấp dẫn trí mạng mập mờ nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120

Ban đêm gió lớn, cái gọi là cô nam quả nữ sống chung một phòng chẳng qua chính là tình cảnh lần này, như thế này cũng đã đủ để hormone trong không khí tăng vọt, còn thêm nụ cười trên khuôn mặt của Hoắc Cảnh Sâm trước mặt, tình cảnh này, Niệm Thần đột nhiên cảm thấy máu mũi không phun ra thì thật có lỗi với sự hưng trí của Hoắc Cảnh Sâm

Đèn thủy tinh trên trần phát ra ánh sáng ảm áp mờ ám, Niệm Thần ngồi dưới thảm mà trái tim run lên, trong lúc đang mơ như hóa thạch thì nghĩ ra điều quý dị nào đó, có lẽ con trai cô sau khi lớn lên cũng sẽ yêu nghiệt như thế, sau đó đi gieo họa cho một người phụ nữ ngu ngốc như cô vậy.

Cái gọi là biết người biết mặt nhưng không biết lòng, sau khi biết rõ bản chất bên trong của Hoắc Cảnh Sâm mà Mộ tiểu thư vẫn mê muội như cũ, lúc đó Mộ tiểu thư trải qua sự đòi hỏi chưa nhiều, lại thêm cấp độ của Hoắc Cảnh Sâm quá cao, ngay cả ngón tay đều khinh thường động một cái liền đã có thể trực tiếp bóp chết vật hi sinh Mộ tiểu thư từ trong trứng nước.

Hoắc Cảnh Sâm dĩ nhiên là nghe được cuộc gọi ‘mập mờ’ của Niệm Thần một chút, nhưng về độ đen tối, Hoắc Cảnh Sâm là ai? không cần nghe hết cũng có thể đoán đầu dây bên kia điện thoại là người nào.

Điều này là do Hoắc Cảnh Sâm sau khi rời ánh mắt khỏi màn hình vi tính thì chạm phải đôi mắt chột dạ của Mộ tiểu thư.

Khép lại laptop, Hoắc Cảnh Sâm đứng lên, lúc này vẫn mặc bộ áo ngủ màu trắng, hút hồn, như dung nhan mê hoặc người khác trong nháy mắt, thời gian cũng phải sợ hãi.

Mộ tiểu thư đỡ đầu nhìn Hoắc Cảnh Sâm đang bước tới, mặc dù trong đầu còn lưu lại một tia lý trí cũng không đủ khống chế thân thể của mình, nếu phóng đại một chút về ý tưởng trong đầu Mộ tiểu thư thì điều không muốn người khác biết nhất là, cô sẽ lột quần áo trên người sau đó hét chói tai và nhào tới Hoắc Cảnh Sâm.

Nhưng, Mộ tiểu thư coi như vẫn còn ý chí, lý trí hoàn toàn bị tước đoạt nhưng vẫn túm chặt tấm thảm, mặc dù tất cả quá trình ánh mắt không hề rời khỏi người Hoắc Cảnh Sâm, trên mặt cô vẫn viết rõ ràng ta là **.

Khoảng cách không tới hai mét, Hoắc Cảnh Sâm đột nhiên dừng lại, hài lòng thưởng thức vẻ mặt ** thần hồn điên đảo của Mộ tiểu thư lúc này, không thể nghi ngờ, đàn ông, nhất là đàn ông thành đạt như Hoắc Cảnh Sâm, chủ nghĩa Đại Nam Tử trong người cực kỳ mạnh, cho nên giờ phút này biểu hiện của Niệm Thần khiến cho người đàn ông ở trên phương diện nào đó cực kỳ thỏa mãn.

Cả ngày từ khi tỉnh lại từ sáng Niệm Thần toàn gặp tai nạn trời ơi đất hỡi, còn có người xui xẻo hơn cô sao? Cơ hội tốt này, ai cũng được, ít nhất không cần là Hoắc Cảnh Sâm được không?

Niệm Thần ai oán thu lại ánh mắt ** rất dễ nhận thấy, sau đó rất ý chí quay mặt sang hướng khác, cô có thể không nhìn mà, ai mà không có khí tiết chứ?

Hoắc Cảnh Sâm trái lại không thêm đề ý, ý cười trên mặt càng sâu, chân tiếp tục bước, hai, ba bước sau đã đi tới giường

Niệm Thần cảm thấy cái giường lõm xuống một chút thì cũng là thời điểm Hoắc Cảnh Sâm đã ngồi bên cạnh cô.

"Mộ tiểu thư, ban đêm gió lớn, thiên thời, địa lợi, hơn nữa em vẫn như thế, **, tôi không phải nên thỏa mãn em chút sao?"

Lúc này hơi thở mập mờ mùi phấn, âm thanh Hoắc Cảnh Sâm xen lẫn cảm giác từ tính của âm nhạc cổ điển, ý tứ trong lời nói mập mờ vô cùng, hơn nữa cả gương mặt yêu nghiệt tinh xảo, trong nháy mắt có thể khiến trái tim Niệm Thần trực tiếp bùng nổ.

Cái gọi là trò đùa dai, tuyệt đối không chỉ có vào ngày Cá tháng Tư thời điểm trên ghẹo người khác, nó còn có thể đến từ chính yêu nghiệt Hoắc Cảnh Sâm, giống như lúc này vậy.

Tâm tư Niệm Thần hoàn toàn tập trung trong câu nói mập mờ của Hoắc Cảnh Sâm, ngây ngốc chừng nửa phút sau mới phản ứng kịp, trở lại trong nháy mắt xù lông lên, khiến không khí tuyệt vời vừa xây dựng kết thúc trong một giây.

"Hoắc Cảnh Sâm, tôi là đứa bé ngoan, có vợ có chồng đấy! Mới vừa chẳng lẽ anh không nghe thấy cuộc gọi thân ái của tôi với chồng hả?"

Mộ tiểu thư mạnh mẽ giải thích, mà thực tế lo lắng trong lòng chỉ có cô mới hiểu rõ.

"Hả?"

Hoắc Cảnh Sâm gạt đầu một cái, cổ họng phát ra âm tiết đơn giản.

Ánh mắt thâm thúy dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ lòng bàn tay của Niệm Thần, nụ cười khoe môi không giảm, đùa giỡn mùi phấn, nhưng nếu có thể nhìn rõ lúc này có thể phát hiện, ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm sáng như đuốc, về phần Niệm Thần, cô nghĩ xem cô còn có thể tỉnh táo bao lâu?

một giây kế tiếp, Hoắc Cảnh Sâm giống như làm ảo thuật, ngón tay thon dài đẹp mắt giờ ra, thứ đang bị kẹp giữa ngón cái và ngón trỏ là chiếc điện thoại trắng của Niệm Thần mới để trên tủ:

"Cuộc trò chuyện của Mộ tiểu thư đã được ghi lại bên trong đây nhé?"

Giọng nói hơi han, sau đó cũng không cho Niệm Thần giải thích chút nào, ngón tay thon dài hoạt động một chút, nụ cười khoe miệng hình như càng sâu hơn mấy phần.

"Tên người bên đầu kia điện thoại là Mộ tiểu bảo bối? Mộ tiểu thư, chẳng phải họ hàng không thể ở cùng sao? Quay lại, 'tiểu' là chỉ phương diện nào?"

"..."

Niệm Thần cảm thấy nói chuyện cùng người này vô cùng hại não:

"Điện thoại di động của tôi rõ ràng có mật mã, vì sao anh còn có thể trực tiếp mở ra?"

"Suy đoán."

Vấn đề không hề có chút kỹ thuật mà Hoắc Cảnh Sâm có thể nói ra bốn chữ, lời ít ý nhiều, xem ra đã là một ân điển lớn.

Niệm Thần trong nháy mắt có cảm giác muốn đập điện thoại lên đầu hắn sau đó hét lên, đây là con trai anh, còn nhớ rõ buổi đêm hoa mỹ sáu năm trước không?

Hít sâu một hơi, hiển nhiên lý trí Niệm Thần vẫn còn, cô còn chưa muốn chủ động tìm đến cái chết, Hoắc Cảnh Sâm này cô không chọc nỡ, cô tuyệt đối không hoài nghi nếu ai dám làm hắn chảy máu, hắn tuyệt đối sẽ chinh lại người đó khiến người đó hối hận đến hết đời.

"Hoắc Cảnh Sâm, tôi có thể đi ngủ chưa? Ngày mai còn phải đi làm"

Niệm Thần thừa nhận mình đã đến đường cùng rồi.

"Ngủ? Dĩ nhiên có thể nhưng Mộ tiểu thư, nói thật, nếu đã tới nhà tôi, buổi tối tốt như vậy sao có thể không để lại chút kỷ niệm đây?"

Ngay cả đáy mắt Hoắc Cảnh Sâm cũng ẩn chứa nụ cười đùa cợt, vừa nói thân thể nghiêng về phía trước, gương mặt dùng cách Niệm Thần một cm, tạo tư thế mập mờ, Niệm Thần thậm chí có thể cảm giác được, lúc này lông mi Hoắc Cảnh Sâm đang khẽ lướt qua gương mặt cô, hô hấp xen lẫn hơi thở phái nam đặc biệt của Hoắc Cảnh Sâm, cho đến giờ phút này Niệm Thần mới ý thức tới người này là muốn giở trò thật.

Thân thể Niệm Thần cứng ngắc không nhúc nhích, cánh tay rắn chắc của Hoắc Cảnh Sâm khiến cô không thoát nổi, Mỹ Nam Kế đáng chết, cô còn phải

thua bao nhiêu lần nữa?

“Hoắc Cảnh Sâm, anh nên trong sáng chút!”

Rồi rầm mấy chục giây, Niệm Thần mới không chế tức giận nói lên một câu như thế.

“Mộ tiểu thư, chúng ta đã có cả con trai, việc nên xảy ra hay không cũng bị cô cưỡng ép xảy ra, hiện tại cô chủ động trở về nhà cùng tôi, chuyện kể tiếp không phải Mộ tiểu thư mong muốn đã lâu sao? Hay chúng ta có thể tạo ra một bé gái cho con trai có niềm vui.”

Hoắc Cảnh Sâm mặt không đỏ tím không đập đê nghị.

Niệm Thần run rẩy khoe miệng, còn có thể trắng trợn hơn sao, giờ phút này tư thế này khiến Niệm Thần cảm thấy cực tức giận, muốn đánh muốn giết thì cứ đâm một dao đi!

Hít sâu một hơi, người phụ nữ lại phạm sai lầm lần thứ hai, đứng rồi, con trai cũng đã có, sợ cái gì?

Nghĩ tới nghĩ lui, Niệm Thần đột nhiên cảm thấy mình cũng không thiệt thòi, dù sao chuyện gặp gỡ người đàn ông như Hoắc Cảnh Sâm cô không thua thiệt chút nào, hình như, trên mặt Mộ tiểu thư xuất hiện một chút động lòng.

“Mộ tiểu thư, tôi đã làm gì khiến em hiểu lầm vậy.”

Cảm giác động lòng vừa nảy sinh trong nháy mắt bị lời của Hoắc tiên sinh nói ra, rồi đi một chút, tựa tiểu phi tiểu nhìn nét mặt thay đổi trên khuôn mặt Niệm Thần, ánh mắt rơi vào gò má vẫn đang sưng lên của cô, ánh mắt dường như lóe lên.

“Gương mặt này đã bị thương thế này, thật sự sát phong cảnh, đều **, việc làm chuyện yêu đương kia chúng ta vẫn nên chờ khuôn mặt này khôi phục hoàn toàn đã.”

nói xong, Hoắc Cảnh Sâm lấy lọ cao vừa đặt lên tủ, lập lại động tác ở phòng khách lúc trước:

“Lần đầu tiên có người phụ nữ về nhà tôi mà cần tôi bôi thuốc, quả là đoạn ký ức đáng nhớ.”

“...”

Mẹ nó! Lại bị gã khốn này chơi lần nữa rồi!

Chuyện sau đó là tiết mục rất bình thường, người phụ nữ sau khi trải nghiệm đã tự hiểu ra, cô biết người ta ghét bỏ cô, cho nên trước khi khuôn mặt hoàn toàn khôi phục thì cô vẫn có thể sống yên ổn trong căn phòng này.

Mà thực tế, cô quên rằng, Hoắc Cảnh Sâm này tới bây giờ nói lời giữ lời, chuyện gì đó hán không cưỡng chế xảy ra, trừ phi Niệm Thần tự nguyện.

Lúc này đêm đã khuya, người phụ nữ nằm co lại trong chăn dưới ánh sáng ấm áp của đèn trần, người đàn ông bên cạnh cẩn thận bôi thuốc mỡ lên mắt cô, khi tắt cả đã làm xong, hán lấy một cái chăn khác trong ngăn tủ, đắp kín chắn, tắt đèn, đêm tối không nhìn thấy nhau, thân thể ấm áp ôm nhau ngủ,

Bóng đêm tĩnh lặng, lại lặng lẽ nảy sinh thời gian tĩnh lặng tuyệt vời, hai người ở chung không có chuyện gì kinh thiên động địa trước đó, phương thức yêu nhau đơn giản nhất chính là, ôm nhau ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121

Cả đêm Niệm Thần bị đối xử như một cái gối ôm, đôi được tấm lòng từ bi của Hoắc Cảnh Sâm vào ngày hôm sau.

Lúc đó, sắc trời sáng trưng, Niệm Thần tỉnh lại thì tim đập mạnh mẽ, khuôn mặt ngủ say trước mặt khiến người ta có cảm giác ấm áp kì lạ.

Nhưng dù cảm giác này có kì diệu thế nào, Niệm Thần toàn thân vô cùng đau đớn tê dại không chịu nổi, cả đêm không cử động, chân dài của Hoắc Cảnh Sâm vây chặt lấy cô, dường như tư thế ngủ này duy trì cả đêm, lúc này không khó chịu mới là lạ, sau một hồi oán trách thâm lặng trong lòng thì Niệm Thần bắt đầu không yên, nhẹ nhàng di chuyển thân thể từ trong khuỷu tay Hoắc Cảnh Sâm ra.

Mà thực ra tư thế mập mờ thế này còn bởi vì tối hôm qua người nào đó ngủ không hề yên tĩnh, trời mới biết Hoắc Cảnh Sâm thật sự chưa từng gặp người nào tương xứng xấu như thế, tần số đập chân dường như mười phút một lần, hơn nữa bởi vì cô giẫy giụa thì thuốc mỡ đã bôi sẽ bị cô làm trôi hết, nên về sau Hoắc Cảnh Sâm cũng đề lên người cô, vì vậy mới có tư thế thế này.

Hoắc Cảnh Sâm luôn ngủ không sâu hơn nữa mỗi ngày đều tỉnh dậy vào khoảng thời điểm này, thật ra thì lúc Niệm Thần hoàn toàn tỉnh lại hẳn cũng đã tỉnh rồi, nhưng sáng sớm mà không trêu đùa người nào đó một chút thì hẳn cảm thấy thật đáng tiếc cho không khí mờ ám lúc này.

Hoắc Cảnh Sâm hiển nhiên đã tìm được cách trêu chọc người phụ nữ bên cạnh, trêu đùa Mộ tiểu thư, a, đúng rồi, ngàn vạn lần không được quy Mộ tiểu thư cùng với những người phụ nữ khác, nói cho cùng thì tiếp xúc nhiều cô đã thoát khỏi cảnh giới của người thường.

10 phút sau, Niệm Thần giãy giụa hiển nhiên không hiệu quả là bao, cánh tay Hoắc Cảnh Sâm dường như đã bị cố định, mặc cho Niệm Thần lay mạnh nhẹ như thế nào cũng không nhúc nhích, thậm chí một cái chân còn đột nhiên gác lên, trong lúc khóc không ra nước mắt Niệm Thần quyết định ngừng giãy giụa

Trong nháy mắt Niệm Thần cảm thấy cõi đời này thật không có chuyện gì bi ai hơn chuyện ngủ cùng Hoắc Cảnh Sâm

Sau khi yên tĩnh một chút thì Niệm Thần cũng thật sự khó chịu, lúc này mặc dù gần khuôn mặt yêu nghiệt này trong gang tấc cũng chẳng còn tâm tình để quan sát, vì sao không xuất hiện cảnh trong phim thần tượng nữ chính hoa si nhìn chăm chăm nam chính lúc ngủ sau đó nam chính đột nhiên tỉnh lại, tiếp theo bởi sáng sớm mà hormone nam tính lập tức tăng cao, vì thế xảy ra cảnh tượng XX rồi OO.

Editor Kate DK - *****

nói một chút, việc sáng sớm hormone tăng cao là thực sự, cho nên bởi vì Niệm Thần ngờ ngác một hồi, thân thể Hoắc Cảnh Sâm có phản ứng từ từ tỉnh lại, hơn nữa thần sắc bất động đem ** cách xa Niệm Thần một chút, đôi mắt sắc sảo từ từ mờ ra, không hề có cảm giác mơ màng như vừa ngủ dậy.

"Mộ tiểu thư buổi sáng tốt lành."

Hoắc Cảnh Sâm chào hỏi rất lịch sự, khóe môi khẽ nhếch lên thành một đường cong, cực kỳ tao nhã mê người, nhưng cũng chỉ là một gã lưu manh, đối mặt với một bấu vạt như Niệm Thần, hẳn có thể tru nhả bao lâu? Nhìn Hoắc Cảnh Sâm một chút thì biết.

"Mộ tiểu thư, sáng sớm đã vội vã muốn được ôm ấp yêu thương?"

Sáng sớm, âm thanh của Hoắc Cảnh Sâm không tự chủ hơi khàn khàn, vẫn có từ tính đáng chết như cũ, vẫn rất cảm động như cũ, Niệm Thần rõ ràng cảm thấy tim mình trong nháy mắt mềm ra, mặc dù lúc này ý tứ trong lời nói của Hoắc Cảnh Sâm nghe thế nào cũng đáng đánh đòn.

Niệm Thần hướng về cái gối không hề có chút hình tượng khiến người ta khinh thường:

"Đúng vậy, đúng vậy a, vậy thì Hoắc tiên sinh nhận tôi đi, như vậy cả đời tôi sẽ không phải lo ăn lo uống nữa."

Khóe môi Hoắc Cảnh Sâm không tự chủ nhếch lên, khuôn mặt nhỏ nhắn chừng lòng bàn tay của Niệm Thần hoàn toàn lọt vào trong mắt hắn, trong cánh tay, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, gần trong gang tấc, Niệm Thần thậm chí có thể đếm được lông mi của Hoắc Cảnh:

"Lời nói này của Mộ tiểu thư là thật lòng? Nếu thật sự như vậy thì tôi tất nhiên sẽ tận tâm đáp ứng."

Khóe miệng Niệm Thần run rẩy, người đàn ông này giọng nói thật sự rất mê hoặc, cô suýt nữa đã không cảm lòng nổi mà nhào tới rồi, kinh nghiệm xương máu nói cho cô biết, nhiều lần vào thời điểm sáng sớm mờ ám, Hoắc Cảnh Sâm, loại sinh vật này, tiểu yêu tinh chưa đắc đạo như cô không nên động vào là tốt nhất.

Cho nên, Mộ tiểu thư cười gượng hai tiếng sau đó rất có khí tiết giãy giụa mạnh hơn, có lẽ Hoắc Cảnh Sâm căn bản cũng không có ý tiến thêm một bước, lần này Niệm Thần rất nhanh chóng thoát được.

"A, đúng rồi, hôm qua chẳng phải anh muốn ăn cháo thịt nạc trứng muối sao? Tôi đi chuẩn bị."

nói xong Niệm Thần lập tức nhảy xuống giường, mở cửa phòng, từ từ xuống nhà.

Mà lúc này Mộ tiểu thư đang chột dạ không phát hiện ra những điểm không thích hợp, ví dụ như, tối hôm qua cô rõ ràng không mặc gì mà sáng nay đã khoác trên người bộ áo ngủ

Cục cựa lật bàn Chương 121

Vàng nhạt, hay là, tối hôm qua rõ ràng chỉ có một cái thảm lông che kín cơ thể cũng là vấn đề, tại sao sáng nay đã biến thành một cái giường với chăn ấm áp, hơn nữa là, tối hôm qua cô rõ ràng đã khóa kín cửa mà hôm nay cô chỉ đẩy nhẹ cửa đã mở ra.

Dĩ nhiên, tất cả những chuyện này có thể coi như việc tự nhiên giữa người yêu, nhân hạ thoái mái, thư giãn thể xác và tinh thần, nhưng sau một số việc phát sinh thì Mộ tiểu thư đột nhiên cảm thấy buổi sáng nay đúng là một cảnh cầu huyết không ai chấp nhận được.

Lúc hương thơm của cháo thịt nạc trứng muối mùi thơm tràn ngập khắp phòng. Hoắc Cảnh Sâm vừa lúc xuống lầu, Niệm Thần đang cầm bát đưa ra ngoài ăn đúng lúc đụng phải Hoắc Cảnh Sâm vừa đeo caravat vừa xuống lầu.

Âu phục đen của nhà thiết kế Italy nổi tiếng, cắt may điêu luyện, mang theo một chút phù phiếm, lộ ra vẻ dã tính đẹp đẽ, cộng thêm nụ cười ở khóe miệng, bộ Âu phục cao quý cũng chỉ có thể trở thành món trang sức không đáng kể.

Niệm Thần nghĩ lúc này đối lại là người phụ nữ khác, ảo tưởng đến cảnh Hoắc Cảnh Sâm không mặc quần áo, được rồi, Mộ tiểu thư lại nghịch ngợm tà ác rồi.

Có câu nói thiên tài và kẻ điên chỉ kém nhau một chút, mà tài nấu nướng vô cùng thần kỳ của Mộ tiểu thư đã thành công chứng minh điều này, chuẩn bị chút thức ăn mà cô có thể phá hủy cả phòng bếp, nhưng lại tự mình mày mò, cháo nấu ra có thể ngang cấp bậc siêu sao, Mộ tiểu thư thậm chí có ý nghĩ sau này thất nghiệp, sẽ mở tiệm cháo nuôi sống con trai mình.

Nhiệt độ thích hợp, Hoắc Cảnh Sâm liền tiếp uống sạch hai bát cháo, vẻ mặt chán ghét nhìn ly sữa tươi, ly chất lỏng màu trắng kia khiến hắn cảm thấy buồn nôn:

“Mộ tiểu thư, tôi nhớ đã nói tôi ghét cái này, cà phê của tôi đâu?”

Đúng vậy, Hoắc Cảnh Sâm có thói quen, ghét sữa tươi, hơn nữa độ chán ghét đã lên tới chán ghét tất cả mọi thứ liên quan đến sữa, có lần Niệm Thần thật sự rất nghi ngờ người này lớn lên như thế nào, hắn thích cà phê, điểm này hoàn toàn có thể khiến Niệm Thần cảm thù đến tận xương tủy, người này một ngày làm việc suốt, hơn nữa bắt đầu từ buổi sáng, thậm chí cơm có thể không ăn, nhưng cà phê lại không thể không uống.

Niệm Thần theo bản năng cau mày, không ngừng đầu trực tiếp nói một câu căn bản chưa được đại não kiểm tra:

“Sáng sớm uống cà phê sẽ tổn thương cơ thể, dạ dày anh vốn không tốt.”

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng Niệm Thần liền hối hận, bọn họ có nửa xu quan hệ sao, cô quan tâm hắn như vậy làm cái gì?

không khí trong nháy mắt dường như không đúng lắm, thời điểm Niệm Thần run run buông chén đĩa xuống ngừng đầu lên thì thấy vẻ mặt cười như không cười của Hoắc Cảnh Sâm, Niệm Thần theo bản năng lần nữa mở miệng giải thích:

“A, tôi thay mặt lợi ích của toàn bộ công ty mà suy nghĩ, phải biết rằng nếu giám đốc ngã bệnh, mọi người lấy đâu ra tiền ăn cơm đúng không?”

Còn có câu gọi là vì họa được phúc, lúc Mộ tiểu thư đối mặt với Hoắc Cảnh Sâm 30 giây, nghĩ rằng có phải mình nói sai cái gì rồi không thì Hoắc Cảnh Sâm lên tiếng:

“Ừ, việc này trái lại Mộ tiểu thư đã nhắc nhở tôi, vì công ty suy nghĩ, bộ dạng này của cô thật sự tổn hại đến hình tượng công ty.”

Dừng một chút, Hoắc Cảnh Sâm nhìn một bên mặt của Niệm Thần, có thể bởi vì đã bôi thuốc, một bên mặt đã bớt sưng, nhưng vùng da bị móng tay Mộ Vũ Tây phá hủy có lẽ để khôi phục thì còn cần mấy ngày nữa.

Niệm Thần thấp thòm, gã này chỉ nói một nửa, không phải bởi vì vết thương nhỏ trên mặt cô mà sa thải cô chứ? Dù thế nào thì vết thương này của cô cũng tính vào tai nạn lao động mà?

“Hoắc Cảnh Sâm, nhiều nhất thì tôi nghỉ phép mấy ngày, không cần lương...”

Niệm Thần nghĩ rằng ít nhất như vậy Hoắc Cảnh Sâm cũng sẽ đuổi cô đi, vậy thì sau này cô biết tìm việc ở đâu? Tuy nhiên cấp trên biến đổi khó lường.

Hồi lâu, Hoắc Cảnh Sâm khẽ cười một tiếng, cổ họng phát ra âm tiết đơn giản:

“A, Mộ tiểu thư thì ra suy nghĩ vì lợi ích công ty như vậy? Tôi rất vinh hạnh khi có nhân viên như cô, vốn tôi muốn cho cô nghỉ có lương, nếu Mộ tiểu thư không cần thì thôi, luôn hoan nghênh cô trở lại đi làm.”

nói xong Hoắc Cảnh Sâm đứng lên, đáng vẻ thật vui vẻ, thậm chí buổi sáng này Hoắc Cảnh Sâm mặt không đổi sắc trước mặt Niệm Thần uống ly chất lỏng chán ghét nhất, một ly sữa tươi uống vào, dường như cũng không khó khăn như trong tưởng tượng.

“...”

Hoắc Cảnh Sâm anh ta cố ý! Chờ xem!

Mà thực sự, câu nói ngầm vì họa được phúc trong buổi sáng nay hoàn toàn lý giải, phúc ở sau họa.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122

Thời điểm bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn tỉnh dậy đã là vào buổi trưa rồi, những ngày này cậu thật là buồn ngủ nha, ngủ một giấc cực kỳ lâu, từ khi nhận được một cuộc điện thoại kia, sau đó đổi phòng ngủ, còn lại cậu một chút cũng không hề nhớ, BOA đứng ở trước giường, thấy Hoắc Thần Viễn mơ mơ màng

màng ngồi dậy, hà hơi sau đó chợt nhảy lên giường, tặng Hoắc Thần Viễn một ‘ nụ hôn chào buổi sáng ’ cực kỳ thân thiện.

Phòng khách và phòng bếp không biết lúc nào đã khôi phục thành nguyên dạng, dĩ nhiên, tất cả đều phụ thuộc vào thần đồng Tây Hàn, ngắm nhìn bốn phía cũng là lúc này Hoắc Thần Viễn mới phát hiện hình như từ tối ngày hôm qua cậu bắt máy một cuộc điện thoại nhưng Tây Hàn cũng đã không có ở đây.

Lúc đó Hoắc Thần Viễn mặt ưu buồn ngồi ở trên ghế sa lon ôm gấu của mình là con chó Mục Dương, được rồi, lúc này cậu muốn nói rằng anh trai không có ở nhà vậy cậu muốn ăn thì phải làm sao? Tự mình động thủ thì không được rồi, cậu rất tin nếu như mình một lần nữa hủy hoại phòng bếp, hôm nay tuyệt đối cậu sẽ không còn đường sống mà bước ra khỏi nhà này.

Buồn bực một hồi Hoắc Thần Viễn ý thức được anh trai không muốn ở cùng đứa em trai phá hoại như mình, được rồi, nh trai không muốn gặp mình vậy thì đi công ty tìm cha, đúng lúc là bữa trưa, cha nhất định có đồ ăn ngon, có lẽ lúc này nói không chừng còn có thể thấy mẹ mình, theo như điều tra của cậu nhóc, mẹ mình là thư ký riêng bên cạnh cha không có sai.

Hoắc Thần Viễn luôn luôn giữ tác phong kia, giống như giờ phút này ý tưởng mới vừa nảy ra cậu nhóc liền để lại tờ giấy rồi sau đó liền dắt mình BOA hướng công ty Hoắc Cảnh Sâm đi tới.

Nghỉ phép không lương, bốn chữ này một lần khiến Mộ tiểu thư kích động muốn học máu, mẹ nó, cái này so với khối thịt trên người cô rơi xuống còn dễ chịu hơn!

Được rồi, nếu là nghỉ phép, như vậy Mộ tiểu thư đương nhiên cảm thấy nên làm gì đó, ngẫm nghĩ lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra, rất dễ nhận thấy, biệt thự xa hoa cái gì cũng tốt, thấy thể nào cũng thích hợp dưỡng thương, nhưng mấu chốt ngay đây là biệt thự của Hoắc Cảnh Sâm, thời thời khắc khắc còn ẩn giấu nhân vật nguy hiểm như Hoắc Cảnh Sâm, ở đây, chỗ này Niệm Thần một lần nữa cho là tuyệt đối không phải là địa điểm lý tưởng nghỉ phép.

Thứ nhất, dĩ nhiên là đứa con đang ở nhà, đứa con nhà mình còn đang chờ mình, bởi vì vết thương trên mặt lại trở thành vấn đề, cô suy nghĩ nếu cứ như vậy trở về thì ăn nói với đứa con nhà mình tuyệt đối rất có vấn đề.

Đến lúc đó chẳng lẽ cô phải nói cho con trai mình là bởi vì mình đi tham gia lễ đính hôn của Ex. Boyfriend, sau đó bị gian tình tố giác, liền dẫn đến một cái tát đầy bi kịch?

Phòng vệ sinh, khi Mộ tiểu thư lần nữa nhìn thẳng trên mặt mình thấy hoảng sợ với vết sẹo kia tự mình nghĩ vung quá đâm trước đập chết Mộ Vũ Tây lần nữa đập chết sự kích động của mình, cô làm sao lại cảm thấy không nhận ra mình đâu rồi, Mộ Niệm Thần xinh đẹp như hoa kia đã đi nơi nào?

Mà thật ra thì hóa trang là cánh cửa rất thần kỳ công phu, giống như giờ phút này, chỉ cần biết che giấu, đã tiêu sủng vết sẹo này muốn che lên cũng không phải chuyện khó khăn gì, ít nhất sau nửa giờ đối mặt với gương Mộ tiểu thư rất há hê sức lực lại trở về rồi, cần bản mẫn nguyện với thành quả cố gắng sau nửa canh giờ của mình, ít nhất cô tự tin đứa con nhà mình tuyệt đối không nhìn ra thương tích trên mặt.

Niệm Thần trở lại phòng trọ nhỏ đã là ban đêm, cô đặc biệt lựa chọn khoảng thời gian trước khi tan sở của Hoắc Cảnh Sâm liền trở về nhà.

trên đường đi ghé qua siêu thị một chút, lúc đó, trong lòng Mộ tiểu thư cảm thấy chợt dạ liền đi mua cho đứa con nhà mình một chút đồ ăn vặt theo thói quen hưởng ngày, từ siêu thị ra ngoài, đi ngang qua sạp báo, Mộ tiểu thư giống như nghĩ tới điều gì đi về qua bên kia đường.

Ngày hôm qua trường Mộ Vũ Tây trong bữa tiệc đính hôn xảy ra một cuộc nháo kịch cô tự nhiên không có quên, trở lại, Mộ gia ở thành phố A mặc dù không có hùng mạnh như Hoắc gia, nhưng cũng có sức ảnh hưởng lớn, như vậy giờ phút này cô lo lắng dĩ nhiên là ngày hôm qua trường ở lễ đính hôn gây loạn bây giờ đã đăng báo rồi, nếu là như vậy, hoặc là đứa con nhà mình đã biết chuyện tối ngày hôm qua?

Do dự chốc lát quyết định đi đến xem một chút, chẳng qua là khi cô nhìn thấy báo chí cái một tựa đề tâm tình trong nháy mắt ngã vào thung lũng, theo bản năng cảm thấy chuyện này hình như có mối quan hệ rất lớn với cô.

"Mộ Vũ Tây thiên kim của Mộ thị với tối hôm qua cùng Tổng giám đốc Mộ thị Cố Mẫn Thâm cử hành tiệc đính hôn, tình huống chưa bao giờ có, tổng giám đốc Hoắc thị mang theo bạn gái xuất tịch."

"Mộ thị thiên kim cùng vị hôn phu trên đường đi đến phi trường gặp tai nạn xe cộ, theo bệnh viện tiết lộ, gương mặt Mộ Vũ Tây gương mặt bị rất nặng."

"Bữa tiệc đính hôn xong phòng đọc sách bỗng nhiên bốc cháy, những tập tài liệu quan trọng bị thiêu hủy, Mộ thị tổn thất nặng nề, hoặc gặp phải nguy cơ phá sản."

.

Trong một đêm, thế giới này hình như trong nháy mắt thay đổi bộ dạng, mà bây giờ Niệm Thần mới biết được, đầu óc người tự nhiên nhìn ra được những thứ này tuyệt đối sẽ không chỉ là ngoài ý muốn đơn giản như thế, nhưng cụ thể là người nào bày kế đây tất cả lại không hề có dấu vết, đây không phải là thủ đoạn

Bị bài trừ.

Theo bản năng trong đầu Niệm Thần hình như hiện ra một khuôn mặt yêu nghiệt khác, như vậy trừ đứa con nhà mình có khả năng làm những chuyện này

nhất định thì chỉ còn lại Hoắc Cảnh Sâm và cũng không còn ai khác, có năng lực trong một đêm đêm Mộ thị chính thành tình trạng thảm hại như thế này, thành phố A trừ Hoắc Cảnh Sâm còn người nào có cái năng lực này?

Mà điểm quan trọng nhất, ngày hôm qua trong buổi dạ tiệc, cụt hứng bỏ về đồng thời lúc này Mộ Thiên Hùng đúng là đã chọc tới Hoắc Cảnh Sâm rồi, lỗi tại hắn quá tự cho là mình đúng có thể mang người đàn ông này hoàn toàn nắm trong tay mình, mà một chút không biết sống chết điều tra càng thêm chạm đến ranh giới cuối cùng của Hoắc cảnh Sâm

.....

Quay trở lại thời gian trước khi ăn cơm trưa, Hoắc Thần Viễn ngồi trên sofa tìm dây xích của BOA, đang chuẩn bị đi ra thì chuông cửa cũng vừa vang lên.

Phản ứng đầu tiên của Hoắc Thần Viễn là cho rằng Tây Hàn đã trở lại hơn nữa còn là quên mang chìa khóa, mà lúc này đây nếu như Tây Hàn trở lại, chắc chắn Hoắc Thần Viễn rất vui mừng, đúng không, buổi trưa lại có nơi để ăn cơm rồi, quan trọng nhất là còn có thể chậm chút lại đi thấy cha mình.

Tăng tốc độ bước chân, thậm chí còn không quên cho BOA nụ cười sáng lạng, mặc dù giờ này BOA có chút phản ứng khác thường, cần ông quần của cậu nhất thời bị cậu hiểu rằng nó đang làm nũng.

Mở cửa, Hoắc Thần Viễn cười chuẩn bị nói những gì đó, chờ cậu nhóc thấy rõ ràng bên ngoài là sáu người đàn ông áo đen theo bản năng cho là cha mình phái người đến tiếp hắn, nhưng là ý nghĩ như vậy cũng chỉ là duy trì chưa đến nửa giây, cậu nhóc cảm thấy không giống như bọn học là người của Hoắc thị hoặc do ‘lĩnh cảm’ đặc biệt.

Chân mày nhỏ nhỏ trong nháy mắt nhíu lại, ngay sau đó liền đóng cửa.

Chỉ là Hoắc Thần Viễn bình thường dũng mãnh như thế nào đi nữa, thì lúc đối mặt với sáu người đàn ông mặc áo đen kia ảnh hưởng đến sức khỏe cực kì nghiêm trọng, điều kiện thiết bị không đủ, kết quả rõ ràng, người đàn ông áo đen vọt vào trong cửa, rồi sau đó Hoắc Thần Viễn xoay người muốn chạy vào tron liền bị tên kia níu lại, mà đối thành một người giống như sợ Hoắc Thần Viễn sẽ phát ra âm thanh quá lớn, vội vàng đuổi theo tới dùng một tay che kín miệng Hoắc Thần Viễn chỉ trong vài giây Hoắc Thần Viễn liền té xỉu.

BOA hung ác nhào lên, hiển nhiên, đám người kia quên rằng trong căn phòng này còn có như vậy một con chó nữa, sáu người áo đen nhìn một hồi, cũng không có nói chuyện, quả thật đã nhanh chóng rời khỏi nhà, hai người ôm Hoắc Thần Viễn đi ra ngoài, còn bốn người ở lại ứng phó con chó này.

.....

Niệm Thần khi về đến nhà trong phòng an tĩnh, mọi nơi nhìn vòng quanh một tuần sai mới phát hiện chỉ có trong phòng Tây Hàn đèn sáng.

“Con trai, mẹ đã về rồi, nhanh lên một chút ra ngoài để mẹ nhìn một chút nào.”

Niệm Thần âm thanh rất nhu hòa, mang theo một chút chột dạ, hai ngày liền để con trai ở nhà một mình nên có chút chột dạ.

Trong phòng Tây Hàn đang nhìn máy vi tính biểu hiện những điểm đỏ như truy tìm vị trí vật gì đó, trên lỗ tai ông nghe màu lam lóe sáng, bộ dáng nghiêm túc, thỉnh thoảng nhỏ giọng nói mấy câu, hình như đang cùng với người nào trò chuyện, không sai, tất cả mọi chuyện đều dừng lại ngay khi nghe được âm thanh của Mộ Niệm Thần ở bên ngoài vang lên, tắt video, nhỏ giọng khai báo mấy câu, khôi phục về non nớt trên mặt.

Cậu nhóc bây giờ không có dũng khí cho mẹ mình biết mình đang dùng đứa con trai khác của mẹ mình làm mồi nhử mà tiến hành chuyện gì đó. . .

.....

Hoắc Cảnh Sâm gần tới giờ tan việc nhận được một cuộc điện thoại lạ lẫm, lúc đó, lấy điện thoại di động ra đang chuẩn bị gọi điện cho Niệm Thần, Hoắc Cảnh Sâm chần chừ chưa kịp ấn phím liền nhận được một tin nhắn từ số lạ.

Nhiều mày mở ra, chợt hắn thấy Hoắc Thần Viễn bị treo ngược ở trên tường mặt khổ sở đáng về lúc đó trán nổi gân xanh lên, cảm di động kia dưới bàn tay ý thức được mình gia tăng sức lực, chỉ là hắn còn chưa có tra khảo chuyện thực hư thì điện thoại di động vang lên lần nữa, lần này là cuộc gọi, đến từ dãy số kia.

Điện thoại được nối, âm thanh hiển nhiên là trải qua vô số lần thanh khí xử lý qua, khàn khàn có chút không được chân thật.

“Như thế nào Hoắc Cảnh Sâm? Con trai của mày bây giờ đang ở trên tay tao, cho mày một quả lòi khuyển hứu tình, tao là người muốn xuống tay với người phụ nữ kia của mày, ở trong căn phòng trọ nhỏ đèn hiện tại đang sáng nhưng đầu rồi,ta rất mong đợi gặp lại cảnh cửa nát nhà tan của mày. . . Sau 20 phút nữa tao xuống tay nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123

Tiếng nói đó mang theo sự điên cuồng, ngang ngược, tiếng nói vừa ngừng, microphone truyền đến âm thanh khởi động thứ gì đó, ‘bì’ một tiếng, ngay sau đó một đoạn ký ức quanh quẩn trong đầu Hoắc Cảnh Sâm, khi còn nhỏ hắn đã từng trải qua chuyện như vậy.

"Hoắc Cảnh Sâm, mày hãy nghe cho kỹ, thời gian bom hẹn giờ là 20 phút đấy, phạm vi của bom cực kỳ chuẩn, chỉ nổ một phòng trọ nhỏ, thần không biết quý không hay người phụ nữ của mày sẽ biến mất khỏi thế giới này."

"Rốt cục mày muốn gì?!"

Lúc này Hoắc Cảnh Sâm nện một cái xuống bàn làm việc, găm lên với đối phương ở đầu dây bên kia, hành động này làm Vivi ở bên ngoài đang chuẩn bị bước vào kinh sợ, sự phẫn nộ của hắn rất rõ ràng, cảm giác bị uy hiếp này, từ trước đến giờ hắn luôn ghét nhất, huống chi, tấm hình bộ dạng Hoắc Thần Viễn lúc này khiến thần kinh hắn càng thêm căng thẳng.

"Mày đoán xem, mày đương nhiên có khả năng đoán ra được, gặp lại sau, good-luck!"

Tiếng nói khàn khàn xen lẫn nụ cười bên trong, không thể nghi ngờ, phản ứng của Hoắc Cảnh Sâm lúc này là niềm vui của bọn chúng, chỉ có như vậy tỉ lệ thành công mới cao, nói xong thì điện thoại bị ngắt.

"Hoắc Thần Viễn về nước lúc nào? Tại sao hoàn toàn không ai báo cáo cho tôi? Đáng chết! Tôi hôm qua nó vẫn còn nói chuyện điện thoại với tôi rằng hôm nay sẽ về nước!"

Hoắc Cảnh Sâm trợn lên giận dữ với người phụ nữ vừa tiến vào, chuyện của Hoắc Thần Viễn bình thường là do cô phụ trách, hơn nữa chưa từng xảy ra chuyện gì sơ sót.

Nhưng cũng không đợi Vivi trả lời, Hoắc Cảnh Sâm cầm lên áo khoác lên vừa nói vừa đi ra cửa:

"Tôi muốn biết Hoắc Thần Viễn hiện tại rốt cục đang ở đâu, mau báo bác sĩ An chuẩn bị! 20 phút sau tôi muốn biết kẻ bắt cóc nó là ai! Thông báo mọi người 20 phút sau bắt đầu họp, bọn chúng nếu đã chọc vào tôi thì sẽ phải nhận giá đắt!"

Vừa ngừng nói bóng dáng Hoắc Cảnh Sâm đã biến mất khỏi phòng, Vivi đứng trong phòng làm việc, vẻ mặt kinh ngạc, đã bao nhiêu năm chưa thấy được bộ dáng này của Hoắc Cảnh Sâm rồi? Vừa rồi cô chú ý bàn tay Hoắc Cảnh Sâm run rẩy rất nhẹ, lúc này cô mới ý thức được Hoắc Cảnh Sâm thật sự đã tức giận, tiểu tử thối Hoắc Thần Viễn này còn dám lừa cả cô!

Người đàn ông này, lần đầu tiên Vivi thấy vẻ mặt hốt hoảng của hắn, liên quan đến an toàn của Hoắc Thần Viễn, bọn họ đều biết nó quan trọng bao nhiêu đối với Hoắc Cảnh Sâm.

Lúc này không có thời gian suy nghĩ quá nhiều, mà rốt cục đã xảy ra chuyện gì cô cũng không hoàn toàn rõ ràng, không dám trễ nải thời gian, biết tính chất nghiêm trọng của chuyện này, giây kế tiếp, cô lấy điện thoại di động ra báo lời của Hoắc Cảnh Sâm cho nhóm Mặc Tĩnh Đông.

Cao điểm tan tành, xe Hoắc Cảnh Sâm chạy như điên trên đường, ngay cả chính hắn cũng không biết mình đã vượt bao nhiêu đèn đỏ, hay phía sau có bao nhiêu xe cảnh sát đang đuổi theo, điều may mắn duy nhất, quy hoạch giao thông thành phố A coi như không tệ, trên đường tuy nhiều xe nhưng còn không đến mức xuất hiện hiện tượng kẹt xe.

Thời điểm xe dừng ở lầu dưới của phòng trọ nhỏ cũng là một cảnh tượng náo nhiệt, tiếng còi xe cảnh sát, tiếng phanh bén nhọn của xe thể thao, khiến khu dân cư trở nên thật ồn ào.

Thời điểm Hoắc Cảnh Sâm trong xe Rambo đi ra ngoài thì cũng là lúc xe cảnh sát rít gào tiến tới, nhưng hắn cũng không nhìn về phía đoàn người đang tiến tới vì hắn.

Thời gian đã qua mười lăm phút.

không dừng lại chút nào, Hoắc Cảnh Sâm vội vàng bước tới nhà trọ, trời mới biết dọc đường tới đây hắn đã gọi bao nhiêu cuộc điện thoại, nhưng đều ở trạng thái đầu dây bên kia không nghe máy.

đang trong phòng trọ nhỏ cùng ngồi với con trai xem một bộ phim không tề trên TV thì di động reo vang. Mộ tiểu thư run run cầm điện thoại lên, không ngoài dự liệu màn hình hiện lên bốn chữ Hoắc Đại Biến Thái, theo bản năng Niệm Thần ấn vào nút tắt, sau đó tắt điện thoại

di động, tự thôi miên chính mình, mình không nhìn thấy cuộc gọi kia, điện thoại của mình luôn trong trạng thái tắt máy, tức là mình không có cuộc gọi nào cả.

Bạn nhỏ Tây Hàn vừa ngồi trên ghế sofa vừa ăn popcorn rất khinh thường hành vi tự thôi miên của mẹ mình, dùng cái cốc trên áo cậu cũng biết là ai gọi tới, nếu không mẹ làm sao có thể dễ nổi nóng như vậy? Được rồi, xem ra cuộc sống sau này của mẹ sẽ không yên bình rồi.

Mộ tiểu thư để điện thoại xuống tiếp tục cùng cậu con trai ngồi trên ghế xem phim, nhưng không lâu sau thì nghe thấy tiếng xe cảnh sát là thế nào? Chẳng lẽ bởi vì cô không nhận điện thoại mà Hoắc Cảnh Sâm gọi cảnh sát đến bắt cô, không phải chứ?

Mẹ nó! Chẳng lẽ không hề để ý mặt mũi sao?

Được rồi, nếu lúc này Mộ tiểu thư vẫn đang trong trạng thái tự luyến như cũ, không thể không nói kế tiếp phản ứng của Mộ tiểu thư có thể dùng cụm từ “mìn nó không dứt”, muốn lập tức nhảy xuống khỏi cửa sổ để hình dung.

Bộ phim đang chiếu một cảnh rất khủng bố, lúc này Mộ tiểu thư rất không có cốt khí ôm con trai một hồi **, mắt vẫn không thể rời khỏi màn hình TV.

Bạn nhỏ Tây Hàn vẫn không nhúc nhích mặc cho mẹ lấy mình làm gối ôm, về mặt ngây ngốc nhìn hình ảnh trên TV, cửa nhà ai sẽ có khả năng cắt đầu người đây? Thủy tinh phản chiếu còn thấy bộ dạng khiếp sợ của đạo diễn, mẹ nó. Có cần lừa người xem lần nữa thế không!

Thời điểm nghe thấy tiếng mở cửa mắc kẹt, lúc đó, tất cả giác quan đang tập trung ở trên TV, Niệm Thần vừa sợ cảnh tượng vừa rời lại vừa có chút mong đợi cho nên thích xem phim kinh dị, nhưng vẫn sợ hãi, tựa như Mộ tiểu thư vậy, hiển nhiên là nữ thanh niên đau đớn bị kích thích!

Trong đầu vẫn còn hình ảnh vừa rời trên TV, bên tai tiếng cửa mở có thể nghe rõ ràng, hình ảnh không nhúc nhích nhưng Mộ tiểu thư lại đột nhiên cảm thấy sống lưng run lên, mẹ nó! TV này còn bị mắc kẹt hả?

Mộ tiểu thư phản hận nhìn chằm chằm TV, mồn đứng ên sửa chữa đột nhiên lại kiên trì, nếu hình ảnh tiếp tục, chẳng phải cô có muốn chạy cũng không kịp?

“Mẹ...”

Bạn nhỏ Tây Hàn là người đầu tiên phát hiện cửa nhà mình mở, mà tiếng cửa mở vừa rồi là thực sự, cho nên Tây Hàn theo bản năng ấn TV tạm ngừng, khinh bỉ sự chậm chạp của mẹ mình.

“Tên nhóc chết tiệt, chớ lộn xộn, mẹ nuôi lớn con như vậy mà làm gối ôm cho mẹ một chút cũng không được sao?”

Mộ tiểu thư oán trách một tiếng, một tay vẫn không quên nắm chặt hai cái trên mặt Tây Hàn, ánh mắt vẫn không rời khỏi hình ảnh bị tạm dừng trên TV, mắt tròn trĩnh, giờ phút này Mộ tiểu thư hoàn toàn không để ý dưới góc phải màn hình đang hiện lên hai dòng chữ tạm dừng.

Cửa từ bên ngoài trực tiếp bị mở ra, mang theo một sức lực không hề được khống chế, giây kế tiếp đáng về Hoắc Cảnh Sâm xuất hiện ở cửa hoàn toàn bị bạn nhỏ Tây Hàn nhìn thấy, cậu không hiểu tại sao ba lại xuất hiện ở đây và lúc này, cảnh tượng ba con gặp nhau lúc này rất tổn hại hình tượng của cậu, hiện tại cậu đang bị mẹ ôm vào ngực, trời mới biết liệu ba có vì điều này mà ghi hận cậu hay không?

“Há? CD này là đĩa lậu sao? Tại sao hình ảnh bất động mà vẫn còn tiếng mở cửa?”

Mộ tiểu thư lăm bằm lườm bầu mắt vẫn không chớp nhìn vào màn hình TV.

“... Mẹ.”

Bạn nhỏ Tây Hàn lần nữa ai oán kêu một tiếng, sau đó đưa hai cánh tay nhỏ của mình lên gương mặt của mẹ:

“Mẹ, nhìn cửa lớn.”

nói xong, bạn nhỏ Tây Hàn ôm má mẹ di chuyển mặt mẹ mình ra phía cửa lớn.

Khi Mộ tiểu thư hoàn toàn thấy rõ ràng người đang đứng trước cửa đang nổi nóng, đáng về kia so với phim kinh dị càng khó coi hơn vài phần, theo ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm đang nhìn phiên bản nhỏ của hân trong lòng mình thì the bản năng che khuất tầm mắt con trai.

Mà thật ra thì khiếp sợ có lẽ còn không chỉ có Mộ Niệm Thần, Hoắc Cảnh Sâm ánh mắt kinh ngạc nhìn cậu nhóc đang được Mộ Niệm Thần ôm trong lòng, đứa bé mặt mũi giống Hoắc Thần Viễn như đúc, khiến sự khản trương của hân từ trước tới nay đều là trò cười.

Nhưng sau thời gian thờ phà nhẹ nhõm thì phát hiện ra manh mối, đây căn bản không phải Hoắc Thần Viễn!

Mộ tiểu thư ngây người có cần phải bày trò vui như vậy không? Trái tim nhỏ bé của cô không chịu nổi đả kích như vậy, cô rõ ràng đã khóa cửa kỹ càng, Hoắc Cảnh Sâm vào từ đâu vậy?

cô cười gượng mấy tiếng che dấu sự xấu hổ của mình:

“Ha ha, Hoắc tiên sinh, thật là đúng dịp, anh cũng đến xem phim kinh dị?”

nói xong Mộ tiểu thư rất không bình tĩnh đứng lên cầm cánh tay bạn nhỏ Tây Hàn, rất không bình tĩnh chuẩn bị chạy vào trong phòng, nói nhảm, lỗi ra duy nhất cũng bị ngăn chặn, chẳng lẽ cô lại nhảy từ cửa sổ xuống?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124

"Ha ha, Hoắc tiên sinh, thật là khéo, anh cũng tới xem phim kinh dị ạ?"

Trông khi nói chuyện Mộ tiểu thư rất khàn trương đứng lên, gót chân nghiêng một cái suýt nữa ngã xuống, rõ ràng là có tật giật mình, ngay sau đó rất khàn trương nắm tay bạn nhỏ Tây Hàn, cũng không đoái hoài tới bộ dạng hốt hoảng nhếch nhác của mình, dưới chân cô như bôi mỡ kéo Tây Hàn hướng cửa lớn chạy ra.

Hoắc Cảnh Sâm liền đứng ở cửa lớn, lúc này Mộ tiểu thư nghĩ rằng nếu chạy ra cửa lớn chính là tự chui vào miệng cọp, chẳng nhẽ nhảy qua cửa sổ, nhưng đây là lầu năm, cô còn muốn tàn phế, cho nên biện pháp duy nhất dĩ nhiên chỉ có thể quay trở về phòng!

Chỉ rất là hiển nhiên, Mộ tiểu thư hoảng hốt thì gần như chỉ số thông minh chỉ còn là con số không, Hoắc Cảnh Sâm có thể dễ như trở bàn tay mở cửa chính ra, vậy một cái cọp gỗ cô để ở cửa phòng có thể làm khó anh sao? Nhiều nhất cho nó một đập, cửa liền sụp, cái chìa khóa vạn năng trên cũng thành vật thừa.

Hoắc Cảnh Sâm đứng ở cửa chính, kinh ngạc nhìn Tây Hàn đang tồn tại đồng thời cũng không có quên mất mục đích mình tới đây, cô đáng chết! cô đến tột cùng còn dấu diếm anh bao nhiêu thứ, đợi đến khi an toàn sẽ từ từ tính sổ với cô!

Với trình độ của Mộ tiểu thư mặc dù dưới chân bôi mỡ cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Hoắc Cảnh Sâm tay dài chân dài, còn chưa có chạm được cửa phòng thì một cánh tay đã bị Hoắc Cảnh Sâm kéo lại, cúi người xuống, một cái móc tay liền đem bạn nhỏ Tây Hàn đang nằm trên mặt đất vớt đứng lên ôm ở trong khuỷu tay, rồi sau đó buông ra tay Mộ Niệm Thần ra:

"Mộ tiểu thư, có phải em muốn chúng ta bây giờ đều đã chết ở chỗ này nên mới chạy vào phòng, còn có ba phút, không có gì bất ngờ xảy ra thì nơi này nhất định sẽ nổ tung."

Hoắc Cảnh Sâm âm sắc vẫn như thường, vẻ mặt không nhìn không ra chút nào hi nộ, không thể nghi ngờ, chỉ số thông minh của Hoắc Cảnh Sâm vẫn bình thường, ít nhất anh có thể nhìn ra được lúc này cần nói cái gì với Mộ Niệm Thần mới là quan trọng nhất, ví dụ như đứa bé trong ngực anh, anh dám khẳng định chỉ cần anh hiện tại ôm đứa bé này đi ra, như vậy Niệm Thần chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo anh.

Thời gian không nhiều lắm, ai nặng ai nhẹ, như thế nào tiết kiệm thời gian nhất, cách làm này của Hoắc Cảnh Sâm là sáng suốt nhất.

Tiếng nói vừa ngừng Hoắc Cảnh Sâm mở cửa chân bước ra khỏi căn nhà.

Niệm Thần đứng tại chỗ sững sờ mấy giây, mẹ nó! cô đến con trai mình cũng không cần rồi hả ? !

Mà giờ khắc này cô hoàn toàn không có ý thức được mình nghiễm nhiên trở thành cái gì cô không còn tranh cãi với Hoắc Cảnh Sâm.

Thời điểm như vậy, trên mặt Hoắc Cảnh Sâm có chút nghiêm túc, Niệm Thần sẽ không ngu đến mức cho là Hoắc Cảnh Sâm chỉ là đang nói giỡn với cô, huống chi nơi này khắp mọi nơi đều yên tĩnh, bên tai thật sự có âm thanh 'tít tít' hơi nhỏ vang lên, âm thanh kia là cái gì, cô có thể phán đoán.

Lúc này Mộ tiểu thư là thật dưới chân bôi mỡ rồi, thật sự là có bom trong ngôi nhà nhỏ của cô sao? Lại dám cài bom ở nhà cô? Nếu không phải là Hoắc Cảnh Sâm kịp thời chạy tới cô rất hoài nghi có phải hay không là đang quay phim, cô đột nhiên liền bị nổ chết, sau đó cảnh tượng kia có thể sánh ngang một bộ cầu huyết tinh cảnh nhẹ nhàng vui vẻ, mà sau khi cô mất thì mới nổi tiếng.

Ngay sau đó qua báo chí có thể viết như vậy, một cô gái ôm đứa con nhà mình ở nhà xem phim kinh dị, trời đất khó tha, sau đó cô liền bị nổ chết.

Niệm Thần theo sát ra anh khỏi khu cư dân sau đó Tây Hàn đã bị Hoắc Cảnh Sâm nhét vào chiếc Lamborghini, cô lúc này mới phát hiện ra, cảnh tượng ở lầu dưới giờ phút này là có phần náo nhiệt, cư dân bị chặn ở bên ngoài cánh giới tuyến, phía sau Lamborghini nghe chừng hai mươi chiếc xe cảnh sát, chỉ là thấy người tới Hoắc Cảnh Sâm lại lo mọi người sợ hãi nên không dám lên tiếng.

Dĩ nhiên, cô không biết những cái xe cảnh sát này hoàn toàn là bị anh kéo tới đây.

Bước nhanh đi tới, còn chưa kịp lên xe, sau lưng liền truyền đến một tiếng vang thật lớn.

‘Ầm’ một tiếng nổ làm chấn động màng nhĩ, Niệm Thần kinh ngạc quay đầu lại, nếu như lúc trước lời nói của Hoắc Cảnh Sâm cô còn nửa tin nửa ngờ, nhưng bây giờ cô coi như là tin hoàn toàn rồi.

Khu chung cư tám tầng lầu, duy chỉ có một căn phòng ở lầu năm lửa không ngừng lan tràn, trong thoáng chốc Niệm Thần có cảm giác mình vừa sống sót sau tai nạn.

Phạm vi nổ tung rất nhỏ, Hoắc Cảnh Sâm ngưng lỏng mày nhìn nơi lửa lan tràn, cũng là cùng cú điện thoại người kia cũng nói như vậy, bọn họ kiểm soát được cực kỳ chuẩn xác, thậm chí ngoại trừ đi nhà trọ của mẹ con Niệm Thần ra, có thể bảo đảm không bị thương đến tính mạng những người còn lại.

Hoắc Cảnh Sâm khoắc lên trên cửa xe bàn tay không khỏi cuộn thành quả đấm, nói như vậy, chuyện của Hoắc Thần Viễn cũng là thật.

Trái tim cứng lại, trong đầu hồi tưởng lại tấm hình Hoắc Thần Viễn khổ sở, chưa từng có một lúc nào Hoắc Cảnh Sâm sẽ ở đó mà đã đâm lung tung, ánh mắt anh rơi vào bạn nhỏ Tây Hàn đang yên tĩnh ngồi trong xe, giờ phút này, ánh mắt Tây Hàn Lại rơi trên khuôn mặt Hoắc Cảnh Sâm tình xảo lại khác thường.

Lần đầu tiên yên tĩnh quan sát người đàn ông này lại không ngờ là lúc như thế này, Tây Hàn ảo não với mình thế nhưng không thể phát hiện tai nạn này, đồng thời trong lòng lại cảm kích rất nhiều, dù sao tuổi còn nhỏ, dù thông minh vẫn là chỉ là đứa bé, đối với việc lệ thuộc vào cha coi như là bẩm sinh, mặc dù thói quen trong cuộc chỉ có mẹ, nhưng vào giờ khắc này, Tây Hàn cực kỳ khẳng định người này là cha mình.

Niệm Thần nhìn vừa đi, mắt thấy tình thương của cha hai con đối diện nhau chứa chút quay dị và trầm mặc, lúc đó, trong lòng Niệm Thần không rõ ràng là tư vị gì, sợ Hoắc Cảnh Sâm gặp được đứa bé này đồng thời lại cảm thấy may mắn với thời điểm Hoắc Cảnh Sâm đột nhiên xuất hiện.

một nhà ba người cùng bên nhau cảnh tượng hiển nhiên là ấm áp, nhưng nếu bối cảnh không phải là căn nhà nhỏ của cô nỗ tung.

Niệm Thần định bước ra, vừa định nói những gì, khoe môi kéo kéo còn chưa kịp nói chuyện.

‘ Ầm ’ một tiếng quả đâm của Hoắc Cảnh Sâm rơi trên xe, trong nháy mắt sườn xe lồm xuống đi một mảnh.

"Con đã ở cùng Thần Viễn có phải hay không?"

Ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm rơi ở trên mặt Tây Hàn, trong âm thanh một tràn đê nén rít gào, lúc này cho dù ai cũng không có tâm tình mừng rỡ với việc thêm một người con trai.

Tây Hàn gật đầu một cái, nhưng không có nói thêm cái gì.

Hoắc Cảnh Sâm hít sâu một hơi, anh hi vọng rất nhiều kết quả không phải anh tưởng tượng trong cái hình kia là ai:

"Cho nên buổi sáng con có ý mặc đồ của Tây Hàn dẫn nó đến nhà mình rồi cho người bên cạnh bảo vệ nó"

Điểm này trên đường tới anh đã hỏi thủ hạ chuyện của cả ngày hôm nay mới biết, vốn là có chút cảm thấy không đúng, bởi vì không có đề cập đến con chó Mục Dương to lớn, bây giờ nhìn lại người kia cũng không phải Hoắc Thần Viễn, mà là đứa con trai trước mắt này, cho nên những thủ hạ của anh cả ngày hôm nay đều nghĩ Tây Hàn là Thần Viễn!

Tây Hàn cau mày, theo bản năng muốn giải thích, chỉ là lời đến khoe miệng đáy lòng lại không khỏi dâng lên một cỗ lửa giận vô danh, có lẽ là bởi vì người cha này đối với mình không có chút quan tâm nào, hoặc có thể là cha con quen biết nhau, cha nên mừng rỡ mới phải thế nhưng cha lại không thể tin tưởng cậu nhóc một chút nào

Cho nên rất nhiều khi Tây Hàn giống người mẹ kia chứ không phải là Hoắc Cảnh Sâm.

Tây Hàn lúc này trầm mặc là chuyện đương nhiên nhưng bị Hoắc Cảnh Sâm lý giải là cam chịu, trong đôi mắt của anh có một cỗ mưa gió sắp nổi lên, bộ dáng lần đầu tiên nói chuyện giữa hai cha con như vậy mặc dù không là cậu không nguyện ý thấy, rất nhiều lời nói cũng không phải là xuất phát từ chân tâm, lúc này cậu có thể trông cậy vào một người cha lo lắng cho thân thể mình ẩn tượng ban đầu không tốt với con trai thì sau này dù tốt bao nhiêu cũng không thể bù đắp? Huống chi cái người này vẫn là luôn luôn bị người ta nói là kẻ máu lạnh vô tình Hoắc Cảnh Sâm!

"Tốt nhất không phải như tôi tưởng tượng, nếu không, ta bảo đảm kết quả của con sẽ không tốt đến mức nào."

Quyền thứ hai nện ở trên xe lúc đó Hoắc Cảnh Sâm đứng thẳng người, mà anh giống như là không biết đau đớn, dựa vào phương thức như thế khơi thông đáy lòng một màn đột nhiên bị vô hạn sợ hãi phóng to lên.

"Nó bị bệnh hen suyễn rất nghiêm trọng con có biết hay không, nói không chừng anh hôm nay thật sự sẽ bỏ mạng ở chỗ kia!"

Niệm Thần ở một bên không hiểu nhìn hành động quỷ dị của hai cha con này, có chút không hiểu nhìn đứa con nhà mình, bày ra vẻ mặt không biết tại sao, lúc này coi con trai như mạng mình tự nhiên không nhìn nổi bộ dạng Hoắc Cảnh Sâm la to nói lớn với con trai mình:

"Anh phát thần kinh cái gì? Con trai đừng để ý đến hấn ta, hấn chính là người bị bệnh thần kinh!"

Trần an Tây Hàn đang ngồi ở trong xe, đau lòng thay cho Tây Hàn, cậu nhóc đang vô cùng kinh ngạc, cô liền thò tay muốn ôm Tây Hàn ra lại bị Tây Hàn trốn ra.

"Mẹ, thật xin lỗi."

Tây Hàn hạ giọng nói, mang theo tự trách rất lớn, trong tiềm thức tức giận với Hoắc Cảnh Sâm mới nói lời nặng với con trai, anh cho là mặc dù đều là con trai của Hoắc Cảnh Sâm, có lẽ còn là Hoắc Thần Viễn quan trọng một chút, chỉ là sau khi nghe Hoắc Cảnh Sâm nói câu kia lúc đó đã có thể hiểu nguyên nhân Hoắc Cảnh Sâm tức giận cùng với sợ hãi, tựa như giờ phút này biết tình trạng cơ thể Hoắc Thần Viễn thì trong lòng cũng lo lắng nhiều.

Lúc này Tây Hàn tự trách, nhưng tự trách như vậy cuối cùng cũng không có nói với Hoắc Cảnh Sâm biết, lòng tự trọng của người đàn ông quyết đấu, cho dù là cha của mình cũng giống vậy, cho nên cuối cùng, thật xin lỗi ba chữ này, Tây Hàn nói cho Niệm Thần, thật xin lỗi, lấy đứa con trai khác của cô đẩy vào hiểm cảnh, thật xin lỗi, làm anh, cậu cũng không có suy tính chu toàn.

Niệm Thần trái tim đau xót, trong đôi mắt nào đó chưa xót chất lỏng sắp thoát khỏi hốc mắt, Tây Hàn trời sanh tính ra sao cô hiểu quá rồi, đáng về khó chịu như vậy cô cũng chưa từng thấy qua mấy lần, có thể thấy lúc này Hoắc Cảnh Sâm thật nói cái gì để cho cậu nhóc khó chịu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125

Hoắc Cảnh Sâm từ bên trong bước ra ngoài sau lưng Lục Phi Ly ba người đứng trước một chiếc xe về mặt hơi nặng nề như đang thương lượng vấn đề gì đó, thấy Hoắc Cảnh Sâm ba người ă ý ngừng lại rồi sau đó nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm chờ anh chỉ thị tiếp theo.

"Thần Viễn có thể đang ở kho hàng thứ bảy khu Tây, Phi Ly, Tình Đông hai người đi dẫn người tới, Tà Hoành, cậu theo tôi đi tìm Hoắc Tình Bắc, lão tử này không đùa chơi chết hần liền đập đầu chết! Còn có bảo Vivi tới bệnh viện, bên này dù sao vẫn là cần người chăm sóc."

Tiếng nói vừa ngừng Hoắc Cảnh Sâm chân liền hướng chiếc Lamborghini đi tới.

Ba người một hồi nhìn thẳng vào mắt nhau, hiểu được hành động của mình.

Một công ty chi nhánh khác ở thành phố A, nơi này cơ hồ là địa bàn của Hoắc Tình Bắc, Hoắc Cảnh Sâm một năm cũng không tới một lần.

Chiếc Lamborghini màu bạc dừng ở cửa công ty lúc đó Hoắc Cảnh Sâm đã khôi phục như thường, trên mặt mang mắt kính khổng lồ đủ che kín nửa gương mặt, toàn thân tản ra khí thế lạnh lẽo khiến cho người chung quanh cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Tà Hoành theo sát phía sau từ khi xuống xe, đôi tay tà khí cảm ở trong túi áo, khoe môi tà mị cong lên, nhưng nếu nói giờ phút này Hoắc Cảnh Sâm chính là Satan lao ra từ địa ngục, toàn thân bị che lấp, như vậy Tà Hoành chính là yêu tinh mê hoặc tâm trí con người, mê hoặc lòng người đồng thời lại giết người trong vô hình.

Hiển nhiên, Hoắc Cảnh Sâm đột nhiên đến làm mọi người bất ngờ, mới vừa bước vào đại sảnh, một giám đốc nhận được tin tức vội chạy tới, cẩn thận dè dặt phục vụ sợ xảy ra tai họa.

"Hoắc tổng, tôi là tổng giám đốc bên bộ phận marketing của công ty chi nhánh, Vu Gia Hoa, lần này ngài đến đây có phải muốn kiểm tra đột xuất, điểm này xin ngài yên tâm, tôi hiện tại liền có thể mang ra cho ngài từng cái một."

Vu Gia Hoa là đóa hoa giao tiếp nổi tiếng của chi nhánh công ty, đáng về hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, cả người tràn đầy khí thế phô trương quá mức, vẻ đẹp của cô là khoe khoang, trong truyền thuyết là bạn gái chính thức của Hoắc Tình Bắc, chỉ là người này dựa vào danh tiếng bên ngoài cũng không nổi tiếng được, có người nói con đàn bà này dựa vào danh tiếng của Hoắc Tình Bắc, nhưng khi Hoắc Tình Bắc đàm luận buôn bán hay giao dịch, hần chưa bao giờ quan tâm đến việc này, con đàn bà này là để đưa theo tiếp đủ loại khách hàng làm cho đối phương ngoan ngoãn hợp tác.

Lúc đó, lần đầu tiên thấy Hoắc Cảnh Sâm Vu Gia Hoa không thể không hưng phấn, chỉ là loại hưng phấn này được kinh nghiệm thâm hậu che giấu rất kỹ, trước đây Hoắc Tình Bắc có thể nói là kết cục của cô tự cô lựa chọn, thế nhưng một khắc này cô mới phát hiện ra ý nghĩ trước kia của mình là ếch ngồi đáy giếng bao nhiêu.

Người đàn ông trước mắt này không trách được có thể dễ như trở bàn tay giữ vững Hoắc thị nhiều năm như vậy, khí thế rất vương giả, cô nghĩ Hoắc Tình Bắc có lẽ vĩnh viễn không đạt được.

Đều nói phụ nữ rất hay thay đổi, Vu Gia Hoa tuyệt đối chính là ví dụ điển hình nhất!

Cuối cùng cửa thang máy cũng mở ra, Vu Gia Hoa rất là 'tự giác' cũng đi vào theo, Hoắc Cảnh Sâm cau mày, Lục Phi Ly đứng ở một bên, một màn trầm mặc đủ nhường cho trái tim Gia Hoa một trận hít thở không thông, run run rẩy rẩy đưa tay chuẩn bị nhấn nút đóng cửa, chỉ là vừa đụng phải nút đóng liền bị Lục Phi Ly cản lại:

"Nơi này không có chuyện của cô, đi ra ngoài."

Tầng 32, phòng họp.

Lúc đó Hoắc Tình Bắc đang cùng mấy vị giám đốc của công ty khác bàn họp đồng hợp tác của nửa năm sau, Hoắc Cảnh Sâm lúc tiến vào thư ký bên ngoài đương nhiên không có ngăn được.

Cửa phòng họp từ bên ngoài bị một lực tác động mạnh mẽ mở ra, Hoắc Cảnh Sâm cùng Lục Phi Ly lúc tiến vào khoe miệng Hoắc Tình Bắc khoe rõ ràng nâng lên nụ cười nhàn nhạt.

Các vị giám đốc của công ty khác sững sờ tại chỗ, ở đây là đâu sẽ diễn ra chuyện gì? Từ trước đến giờ nghe nói hai anh em này không hòa hợp, hôm nay được chứng kiến quả thật đúng như lời đồn.

"Em trai, anh đây thật vất vả cùng giám đốc bên Ngô thị bàn chuyện hợp tác, em tới đây phá hay sao?"

Hoắc Tĩnh Bắc ngồi trên ghế xoay người lại, giờ phút này hắn rất mừng rỡ khi thấy Hoắc Cảnh Sâm xuất hiện, như vậy có nghĩa là kế hoạch của bọn họ từng bước một có thể được thực hiện, hẳn một giám đốc của công ty chi nhánh không ngờ đến nỗi không hiểu, lúc này Hoắc tổng giám đốc nghe được danh hiệu của mình sắp bị giành tới tay nên mới đến nơi này để tìm cách xử lý.

Hoắc Cảnh Sâm vẫn dút tay trong túi, rồi sau đó nâng tay lên lấy mắt kính trên mặt xuống, quay đầu lại liếc mắt nhìn Lục Phi Ly ở sau lưng rồi sau đó đi thẳng tới ghế trống ngồi xuống, cả quá trình Hoắc Cảnh Sâm cũng không có mở miệng, nhưng quanh thân phát ra khí thế mạnh mẽ cầm giấy tờ chứng nhận để trên đùi không khí của phòng họp trở nên lạnh lẽo cực đoan.

Công ty của Ngô thị coi như là quen với tính cách trời sinh của Hoắc Cảnh Sâm, giờ phút này càng thêm thấp thòm không biết người của mình đã làm điều gì Hoắc Cảnh Sâm để không hài lòng, phải biết rằng hạng mục sáu tháng cuối năm là rất quan trọng với Ngô thị, bọn họ đã quăng vào đây biết bao sức người sức của đã không thể thu lại, việc này nếu bị Hoắc Cảnh Sâm bác bỏ, bọn họ có thể sẽ gặp phải nguy cơ đóng cửa.

"Hoắc tổng, chuyện này."

Một tiếng gọi Hoắc tổng chứa đầy sự lo lắng bất an, người phụ trách của Ngô thị về mặt đầy sợ hãi nhìn Hoắc Cảnh Sâm, hiển nhiên một tiếng Hoắc tổng này là chỉ Hoắc Cảnh Sâm mà không phải là phó tổng giám đốc Hoắc Tĩnh Bắc, người có mặt đều có thể nhìn ra được Hoắc thị dù ở nơi nào chỉ cần có Hoắc Cảnh Sâm tuyệt đối sẽ không có phần của Hoắc Tĩnh Bắc, mặc dù một trong phần hợp đồng này cho tới nay thì Hoắc Tĩnh Bắc chính là người đàm phán nhưng cũng không ngoại lệ.

Khóe môi Tả Hoàn nở nụ cười, tựa người vào ghế bắt chéo hai chân, rồi sau đó xoay cái ghế sang hướng giám đốc của Ngô thị đang ngồi:

"Hoắc tổng có ý là, ngày mai hoan nghênh các vị đến Tổng công ty của Hoắc thị ngồi một chút, Hoắc tổng tự mình tiếp đãi các vị, cho nên hiện tại mời các vị rời đi trước."

Lệnh đuổi khách đã phát ra, lại do Tả Hoàn thay thế Hoắc Cảnh Sâm nói, các vị ở Ngô thị hiển nhiên không hề quan tâm đến lý lẽ.

Trong nháy mắt phòng họp to đùng như vậy chỉ còn lại ba người, không khí cực kỳ an tĩnh hay bởi vì có Hoắc Cảnh Sâm mạnh mẽ ngồi ở đây, quý dị kinh người.

"Hoắc tổng hôm nay định làm gì lại nhàn hạ thoải mái tới công ty chi nhánh dạo vậy?"

Hoắc Tĩnh Bắc ngồi vào ghế của người người chủ trì, trong khi nói chuyện khẽ gọi thư ký tới thay cả phê.

"A."

Tả Hoàn cười nhạo một tiếng, lắc đầu một cái, ánh mắt mênh mông lộ ra vẻ tràn đầy giễu cợt.

"Tôi nói phó tổng giám đốc Hoắc trời sanh chính là từ nhỏ đã khô hải ? Cả Hoắc thị này đều là của Hoắc tổng ngài, khẩu khí trong lời nói của ngài, ơ, thật chua xót làm cho người ta tưởng rằng ai cũng không cướp được khúc xương của một con chó nhỏ."

Không sai, Tả Hoàn chính là phách lối, mặc dù lúc phách lối này chỉ để châm chọc Hoắc Tĩnh Bắc nhưng không thể nghi ngờ rằng đã thêm dầu vào lửa trong tình huống này, nhưng Hoắc Cảnh Sâm chỉ là về mặt thân nhiên ngồi ở dựa vào ghế, không có ngăn cản.

Sắc mặt của Hoắc Tĩnh Bắc rõ ràng thay đổi liên tục, dễ nổi nóng đồng thời vẫn còn phải liệu mạng thuyết phục mình bình tĩnh, anh cho là hôm nay nhất định có thể thấy bộ dáng Hoắc Cảnh Sâm cúi đầu xưng thần, dù sao quá cân đang trên tay anh, điều kiện anh có thể tùy ý thay đổi! Liên đánh cuộc với Hoắc Cảnh Sâm mức độ quan trọng của đứa con trai kia.

"Hoắc tổng, xem ra hôm nay em không có thành ý đàm phán với anh, thế nào một thù hạ lại có thể phách lối như vậy?"

Theo một phương diện khác mà nói, Hoắc Tĩnh Bắc cũng là ưu tú, chỉ là không may sinh ra trong gia đình Hoắc thị, dù ưu tú đồng thời lại chạm phải Hoắc Cảnh Sâm cực kỳ ưu tú như vậy, dần dà, mỗi lần thua Hoắc Cảnh Sâm đồng thời đáy lòng tự nhiên lại đè nén thêm một tầng oán khí thật sâu, lòng tự trọng là điều mà những người đàn ông như bọn họ không thể thiếu nhất, dần dà cục diện liền biến thành tình trạng như ngày hôm nay, cho nên có thể nói hôm nay Hoắc Tĩnh Bắc biến thái bị bóp méo tính cách đều là do Hoắc Cảnh Sâm ép phải hiện ra ngoài .

Được rồi, sự thật chứng tỏ, một người quá ưu tú cũng có sai lầm, một ngày nào đó sẽ làm người bên cạnh hắn ép thành biến thái.

Rất lâu sau đó một ngày kia, khi Niệm Thần cùng Hoắc Cảnh Sâm cùng nhau núp ở trong chân núi tới một mảnh này, Mộ tiểu thư thật sự đã nói ra ý nghĩ như vậy, chỉ là lúc đó Hoắc Cảnh Sâm lại mơ màng, nửa ngày trời sau có chút sững sờ nhìn về phía Mộ tiểu thư, nhưng anh lại không biến thái.

Một câu nói cực kỳ vô tội, thậm chí khóe miệng Mộ tiểu thư còn run rẩy, cả một buổi tối cũng không có cùng Hoắc Cảnh Sâm nói câu nói thứ hai.

Dĩ nhiên, đây đều là chuyện sau này rồi.

Hoắc Cảnh Sâm không chút để ý vuốt vuốt cái bật lửa trên tay, nghe được lời này của Hoắc Tĩnh Bắc đột nhiên ngẩng đầu lên, hình như từ khi đi vào phòng họp đến bây giờ đây là lần đầu tiên Hoắc Cảnh Sâm nhìn thẳng Hoắc Tĩnh Bắc, về mặt ưu nhã đến tột đỉnh, thậm chí quanh thân khí thế tàn ác

cũng hoàn toàn biến mất:

"Thành ý? Đó là cái gì? Hoắc Tĩnh Bắc tôi bảo đảm qua ngày hôm nay anh thậm chí không có tâm tình đi tìm hiểu rõ ràng ý nghĩa của hai chữ kia."

Ngữ khí Hoắc Cảnh Sâm rất thản nhiên, cũng rất dứt khoát, thật sự là như vậy, nhưng ngược lại khiến người khác có cảm giác bị áp bức, đấu với anh, hiển nhiên, Hoắc Tĩnh Bắc nói được thật không đủ sâu sắc!

Hoắc Tĩnh Bắc giận quá hóa cười:

"Hoắc Cảnh Sâm, anh vẫn không hiểu, chuyện anh em tôn trọng nhau sao lại không thể có ở nhà chúng ta? Nói cho cùng chúng ta là anh em ruột, hợp tác, dù sao cũng hơn là đối đầu với nhau như vậy? Huống chi, chẳng lẽ em cũng không hi vọng Hoắc thị có thể tiến xa hơn một bậc thang nữa sao?"

"Tình cảm anh em?"

Hoắc Cảnh Sâm rũ đôi mắt xuống cân nhắc lặp lại bốn chữ này, giống như là nghe được chuyện cười, khoe môi nâng lên một đường cong mờ, dưới góc độ ngược ánh sáng, khoe môi anh thoáng hiện một đường cong mờ thậm chí giống như vật gì đó không thể nắm lấy.

"Tiền đề nông cạn kia có phải là qaun hệ máu mủ đúng không? Hoắc Tĩnh Bắc, có rất nhiều chuyện anh có thể giấu giếm, nhưng không giấu giếm được Hoắc Cảnh Sâm tôi!"

Một câu giấu giếm rất hay kia nhưng không giấu giếm được Hoắc Cảnh Sâm anh! Cực kỳ ngang ngược, ngay cả Tả Hoành bên cạnh nghe xong cũng không nhịn được trong lòng run lên, người đàn ông này tuyệt đối có tư cách kiêu căng ngạo mạn, tính cách vương giả bẩm sinh nhất định là Thượng Đế cưng chiều anh, tạm thời không nói chuyện đã qua, chỉ là hôm nay Hoắc Cảnh Sâm tuyệt đối đã có khả năng của đất trời rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126

Ánh mắt Hoắc Tĩnh Bắc sau khi Hoắc Cảnh Sâm nói xong vô cùng kinh ngạc, vẻ mặt hần không thể tin nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm, có sự thật rõ ràng không thể chối cãi, nhưng thời điểm này lại không thể không có ra vẻ bình tĩnh:

"Hoắc Cảnh Sâm, em đang chất vấn chính em sao, mẹ anh từ đầu đến cuối chỉ có duy nhất một người đàn ông, trái lại mẹ em, em đừng quên năm đó vì lý do gì mà mẹ em bị đuổi khỏi gia tộc."

Chuyện xưa nhắc lại, hình như năm đó mẹ Hoắc Cảnh Sâm bị đuổi ra khỏi nhà quả thật chỉ vì một chuyện, ** rồi bị bắt gian tại giường, mà trước đây chuyện này bị che giấu rất kỹ, bởi vì liên quan đến ba của Cố San San, cũng là thị trưởng thành phố A bây giờ, dù sao hôn nhân cũng đã đổ vỡ, nên mới có chuyện sau này.

Ngược lại mẹ của Hoắc Tĩnh Bắc từ khi còn trẻ đã được Hoắc Kha Minh bao nuôi, người phụ nữ trẻ kia sau khi đi lên kia không hề giống mẹ của Hoắc Tĩnh Bắc, đúng là đáng về từ đầu tới cuối, thậm chí rõ ràng nhỏ hơn mẹ của Hoắc Cảnh Sâm lại sinh ra Hoắc Tĩnh Bắc lớn hơn Hoắc Cảnh Sâm mấy tuổi

Nói như vậy, câu nói này của Hoắc Cảnh đã vắn vẹo ý của Hoắc Tĩnh Bắc, nếu không có liên hệ máu mủ, hình như Hoắc Cảnh Sâm đã làm giảm một nửa tảng đá đập chân mình.

Nhưng rất nhiều chuyện ngoài mặt nhìn thấy lại không phải chân tướng sự việc, tận mắt nhìn thấy thì đâu phải giả dối, hơn nữa Hoắc Cảnh Sâm là người sẽ lấy đá đập chân mình sao?

Hiển nhiên không phải!

Hoắc Cảnh Sâm dựa vào ghế, không hề để ý bộ dáng cực kỳ hường thụ này đang hành hạ người khác, không thể nghi ngờ, ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm tối sầm lại biểu thị việc tâm tình hần hiện tại rất tệ.

Cười nhạo một tiếng, Hoắc Cảnh Sâm đốt điều thuốc, chuyện quan trọng là Hoắc Thần Viễn, nhưng lúc này so với bất kỳ ai hần đều không thể gấp gáp, hần càng biểu hiện quan tâm, nguy hiểm của Hoắc Thần Viễn càng nhiều

"Hoắc Tĩnh Bắc, máu chảy trong cơ thể anh là ai chúng ta tạm thời không nói đến, việc sống chết trong lòng mọi người tự hiểu, đúng không? Anh nghĩ xem tại sao ông nội lại đưa tất cả cổ phần trong tay cho tôi, mà thực ra, chờ khi anh thực sự có tư cách mang họ Hoắc, lúc đó, hãy trở lại đặt điều kiện với tôi."

Vòng khói màu trắng lượn lờ quanh ngón tay Hoắc Cảnh Sâm, xem xét từ góc độ nào đó thì hần đã đắc đạo thành Tiên Yêu Tinh, xuất thần nhập hóa không hề thô tục, khiến Hoắc Tĩnh Bắc tức giận đến mức muốn bùng nổ.

Tà Chi Hành ngồi một bên vui vẻ xem kịch vui, nếu Hoắc Cảnh Sâm đã mở miệng thì trận chiến này không cần hắn lên tiếng nữa, bọn họ cần phải thắng, nói nhảm, đối mặt với Hoắc Tĩnh Bắc thế này thì Hoắc Thần Viễn cũng có thể khinh thường bọn lâu la.

"Hoắc Cảnh Sâm, hiện tại mày nên cầu xin tao, con trai mày vẫn đang trong tay tao đấy!" (Kate: Chuyển xưng hô chút cho có vẻ dữ dằn.)

Hoắc Tĩnh Bắc giận dữ, vốn nghĩ rằng đã che giấu rất tốt không ngờ lại bị Hoắc Cảnh Sâm tìm ra, hắn quả thật đã đánh giá thấp Hoắc Cảnh Sâm, mà hắn tức giận bởi người bị uy hiếp rõ ràng là Hoắc Cảnh Sâm, tại sao hiện tại thế cục lại nghiêng về một phía, Hoắc Cảnh Sâm lại như kẻ bề trên nói điều kiện với hắn?

Nhưng hắn hình như đã quên mất trận chiến này không có khói thuốc súng đến cuối cùng, trước khi thua sẽ là một trận làm đối phương rối loạn, Hoắc Cảnh Sâm chỉ nói mấy câu đơn giản, lập tức làm toàn bộ phương châm của hắn, thậm chí còn tự lấy mình để đỡ cán cân bị lệch.

"A, vậy sao?"

Hoắc Cảnh Sâm vẫn giữ vẻ mặt thờ ơ, không nhanh không chậm, hút xong liều thuốc, khói đã bay hết, đột nhiên đưa giỡn nhìn Hoắc Tĩnh Bắc, cái nhìn kia, bên trong ẩn chứa châm chọc nhiều vô cùng:

"Xem ra tin tức của anh vẫn chưa đầy đủ, chẳng lẽ anh không biết tôi còn một đứa con trai khác? Dù sao đáng vẻ giống hệt nhau, thiếu mất một cũng không sao cả."

Giọng nói Hoắc Cảnh Sâm vô cùng nghiêm túc, vẻ mặt này, càng không thờ ơ làm người ta không biết hắn đang nghĩ gì.

Lời kia vừa thốt ra đủ để làm Hoắc Tĩnh Bắc rơi xuống đáy vực, có lẽ trước đây hắn không biết con của Hoắc Cảnh Sâm là một cặp sinh đôi, nhưng sau khi bày ra vụ bắt cóc này, đến Mộ thị thì hắn mới nghe Mộ Thiên Hùng nói.

"Mày thực sự không cần con trai nữa hả?"

Hồ dữ không ăn thịt con, Hoắc Tĩnh Bắc nghĩ vậy, dù thế nào đi nữa Hoắc Thần Viễn cũng là đối tượng bảo vệ hết mình của Hoắc Cảnh Sâm bao năm nay, không hề có ngoại lệ, uy hiếp Hoắc Cảnh Sâm là quả cân tốt nhất.

"Dĩ nhiên, không phải."

Hoắc Cảnh Sâm trả lời cực nhanh, dùng một chút lại nói tiếp:

"Máu mủ tình thâm, anh bắt cóc con tôi đơn giản chỉ vì vị trí Tổng giám đốc Hoắc thị, không bằng chúng ta làm một cuộc giao dịch, thế nào?"

Nhiều năm qua trong cảnh chém giết, gió tanh mưa máu, Hoắc Cảnh Sâm đã tôi luyện được thần thái vô cảm, cho dù lúc này trong đầu lo lắng cho Hoắc Thần Viễn bao nhiêu, nhưng biểu hiện cũng chỉ là bộ dạng kiên nhẫn, mặc cho số phận, mà khiến Hoắc Tĩnh Bắc nửa tin nửa ngờ, hoàn toàn không dám xác định lời Hoắc Cảnh Sâm nói rốt cuộc là thật hay giả.

"Giao dịch gì?"

Tà Chi Hành khoe miệng giật giật, được rồi, nói đến hai chữ giao dịch này, hơn nữa nhìn vẻ mặt tin tưởng của Hoắc Tĩnh Bắc, Tà Chi Hành yên lặng thương tiếc trong lòng, nếu Hoắc Cảnh Sâm vui lòng dùng cái giọng điệu này thương lượng giao dịch với đối phương, vậy thì chứng tỏ đối phương thật xui xẻo!

Hắn nhớ tháng trước cũng hai chữ giao dịch của Hoắc Cảnh Sâm, một công ty gia đình đứng top 500 trên thế giới bị Hoắc Cảnh Sâm làm phá sản chỉ trong một ngày.

Tà Chi Hành bắt chợt thấy mình bị nội thương thật nặng, thời buổi hung tàn, con nhỏ như Hoắc Tĩnh Bắc tại sao có thể tồn tại dưới ánh mắt của Hoắc Cảnh Sâm, quả thật là không đoán nổi.

Hoắc Cảnh Sâm khẽ cười một tiếng, Tà Chi Hành phát hiện sói xám lớn bắt đầu muốn nuốt người.

"Rất đơn giản, anh muốn gì tôi cũng sẽ cho anh, đơn giản là cổ phiếu Hoắc thị trên tay tôi, hai mươi triệu tất cả sẽ đưa cho anh, anh thả con tôi ra."

"Phốc ——"

Tà Chi Hành không thể bình tĩnh nổi, đùa cũng không nên như thế, 20 triệu? Mẹ nó! Cổ phần trên tay Hoắc Cảnh Sâm chỉ có 0,1 % hay sao? Được rồi, hắn thừa nhận lúc này hắn thực sự nhìn không thấu nội tâm Hoắc Cảnh Sâm, trời mới biết người này định chinh Hoắc Tĩnh Bắc thế nào.

"20 triệu? Em nói 20 triệu?"

Rất dễ nhận thấy, ở nơi này người không bình tĩnh không chỉ có một mình Tà Chi Hành, Hoắc Tĩnh Bắc từ trước tới giờ chưa từng mất bình tĩnh như vậy, điều kiện này, bắt ngờ làm người ta hoài nghi Hoắc Cảnh Sâm vừa bước ra từ một khe cống nhỏ, rõ ràng trên tay cầm một ngọn núi kim cương, lại bị gã này bán với giá của rau cải trắng.

"Thế nào? Nhiều sao? Tôi đang nghĩ anh muốn chặt đứt tương lai của tôi ở Hoắc thị, cho tôi ít tiền sống phải không? Tôi còn phải nuôi hai đứa con trai

rất vất vả."

Bộ dạng Hoắc Cảnh Sâm có vẻ cực kỳ vô tội, ngay sau đó lại xuất hiện chút chua xót, vì con trai, hẳn có thể bỏ qua bất cứ thứ gì.

Tà Chi Hành phần nộ muốn tiến lên, lão đại, không chơi như vậy được, nếu đối phương mà có bệnh tim gì đó, không đợi bọn họ xuống tay đã lập tức chết luôn, như vậy còn gì vui vẻ nữa?

"Em thật sự đồng ý bán cho anh?"

Càng dễ dàng đạt được thì Hoắc Tĩnh Bắc càng không tin nổi, bệnh thần kinh mới có thể lập tức tin Hoắc Cảnh Sâm sẽ giao những cổ phần này cho hẳn, nếu như thực sự đơn giản như vậy đâu phải ngồi mãi ở cái ghế Phó Tổng giám đốc, không bỏ lên được?

"Từ trước giờ tôi luôn nói lời giữ lời."

Hoắc Cảnh Sâm gạt đầu một cái, sau đó tựa như làm ảo thuật lấy ra bản hợp đồng đặt xuống:

"A, 20 triệu, mua toàn bộ cổ phần trên tay tôi, vị trí tổng giám đốc thuộc về anh, về sau Hoắc thị anh tự quản lý, cái vị trí tổng giám đốc này tôi đã chán rồi, anh lấy đi thì tốt rồi, quản lý Hoắc thị thật tốt, nơi này cũng không tệ lắm đâu."

Hợp đồng cũng đã xong, đã ký tên, nếu Hoắc Tĩnh Bắc vẫn không tin thì đầu hẳn có lẽ đã bị ủng nước, nhưng thật sự, có cảm giác như não hẳn chỉ là bột nhào, không hiểu rõ, bất ngờ lập tức thua Hoắc Cảnh Sâm, hơn nữa vô cùng vui mừng nghĩ rằng việc này dễ giải quyết như vậy.

Càng không biết xấu hổ, người này sau khi ký tên, xác định tất cả cổ phần trên tay Hoắc Cảnh Sâm thực sự đã thuộc về hẳn, còn đặc chí nghĩ rằng Hoắc Cảnh Sâm sợ thực lực của bọn họ, dù sao hiện tại bọn họ ba nhà liên thủ, Hoắc Cảnh Sâm ở thành phố A mạnh thế nào, đầu nữa, cũng chỉ có thể tự mình chuốc lấy cực khổ, mất cả chì lẫn chài.

Ký xong, khí thế trong mắt Hoắc Tĩnh Bắc lại nổi lên, bộ dạng mắt chó nhìn người thấp khiến Tà Chi Hành muốn xông lên đánh chết, nhưng nghĩ đến việc sau này sẽ xảy ra thì tâm tình vui vẻ, tạm thời tha cho hẳn, về sau quay lại cười chết hẳn ta.

"Bây giờ có thể thả con trai tôi rồi chứ?"

Hoắc Cảnh Sâm thờ ơ nhún vai, có vẻ còn thoải mái hơn cả Hoắc Tĩnh Bắc.

Gạt đầu một cái:

"Ở khu phía Tây, kho hàng số bảy, tự em qua đó đi."

"Được, anh đừng quên gửi tiền vào tài khoản của tôi."

Hoắc Cảnh Sâm còn đặc biệt nhấn mạnh một câu, nói nhảm, hai mươi triệu này dù gì cũng là giá trị cuối cùng của con người, sau này vẫn còn phải dựa vào cái này nuôi lão bà và con trai đấy.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127

"Được, anh đừng quên chuyển tiền vào trong tài khoản của tôi."

Hoắc Cảnh Sâm còn đặc biệt nhấn mạnh thêm một câu nói, nói nhảm, dù sao hai ngàn vạn này là giá trị cuối cùng của một con người rồi, sau này anh vẫn còn phải dựa vào số tiền này nuôi dưỡng lão bà cùng hai đứa con của mình.

Giờ phút này bộ dáng của Hoắc Cảnh Sâm rơi vào trong mắt Hoắc Tĩnh Bắc nói bóng nói gió thì Hoắc Tĩnh Bắc đang dửng dưng khí ngất trời, rốt cuộc cũng đến lúc có thể mở mây mờ mặt không có lý do gì lại không quý trọng, anh ta thu hồi tài liệu cầm ở trong tay, quơ quơ trước mặt Hoắc Cảnh Sâm bộ dạng có vẻ đặc biệt tiểu nhân:

"Chắc chắn, Hoắc Cảnh Sâm, không ngờ mày cũng có ngày này, mày không phải là xài tiền như nước, tiền lương vô hạn sao? Tao rất ngạc nhiên, nếu người ngoài biết Hoắc Cảnh Sâm vô sở bất năng ** đã biến thành một người trong tay chỉ có 20 triệu nghèo rớt mòng tơi, mày đoán xem đến lúc đó bọn họ sẽ nhìn mày như thế nào, mày nhiều kẻ thù như vậy, đoán một chút xem có phải vì vậy mà khó giữ được tánh mạng?"

Hoắc Tĩnh Bắc cười hả hê, bộ dạng của kẻ tiểu nhân đặc chí, thật là làm cho người ta kích động muốn trực tiếp tiến lên cho hẳn hai bạt ta.

(** Vô sở bất năng: bất cứ điều gì cũng làm được)

Ra khỏi công ty chi nhánh của Hoắc thị, Tà Chi Hành ngồi ở ghế lái phụ, do dự lại do dự, sau đó rốt cuộc vẫn phải không nhịn được lên tiếng, mẹ nó, coi như diễn trò cũng không cần diễn như vậy, cũng quá kìm nén:

"Lão đại, vui đùa một chút mà thôi, vì điều này ngài cần gì hy sinh nhiều như vậy, dù sao cũng chỉ cứu con trai Hoắc Thần Viễn của ngài mà thôi, chuyện này rất đơn giản, chúng ta làm là được rồi, không đáng giá để bị người khác vũ nhục, ôi."

Hắn rất phiền muộn vì điều này sau khi bị Hoắc Tĩnh Bắc cười nhạo như thế?

Tà Chi Hành vừa ngừng nói cũng vừa lúc điện thoại của Hoắc Cảnh Sâm vang lên, cũng không vội vã trả lời câu nói kia, Hoắc Cảnh Sâm trực tiếp nhận điện thoại.

"Cảnh Sâm, Thần Viễn đúng là đang bị nhốt ở kho hàng số bảy ở Tây Khu."

Là điện thoại của Lục Phi Ly gọi tới, cứu người hiển nhiên bọn họ có thể làm được, dù tốt hay xấu thì cũng phải thông qua mệnh lệnh của Hoắc Cảnh Sâm, bất cứ chuyện gì cũng phải phải đợi anh an bài sau đó mới có thể tiến hành mọi việc.

Hoắc Cảnh Sâm trầm ngâm một tiếng, xe vừa đến khúc quanh, liếc mắt thấy phía sau vẫn có mấy chiếc xe bám đuôi, khóe môi hiện lên nụ cười khinh miệt:

"Phi Ly, tôi đến ngay, có lẽ đối phương rất không yên tâm về chúng ta, trước khi tôi đến nói phải đảm bảo Hoắc Thần Viễn tuyệt đối an toàn, việc này có thể đảm bảo hay không?"

Nếu có thể như vậy, tất cả mọi chuyện đương nhiên phải theo ý của anh tiến hành, nhưng nếu như không thể, kế hoạch có thể sửa đổi, cho nên lúc này mặc kệ chuyện gì quan trọng là phải bảo đảm Hoắc Thần Viễn an toàn trước.

Lục Phi Ly thông qua ống nhòm trong tay đầu như ngừng lại bộ dạng khổ sở của Hoắc Thần Viễn có chút khác thường rồi lại thỉnh thoảng khó chịu ho khan, giống như có dấu hiệu tái phát bệnh, tình huống cũng không cho lạc quan cho lắm, cũng may bọn họ có dẫn theo thầy thuốc tới.

"Ừm, hai mươi phút mà nói hẳn là không thành vấn đề."

Đau lòng cho Hoắc Thần Viễn là thật, nhưng lúc này hẳn có lẽ là hiểu nguyên nhân vì sao Hoắc Cảnh Sâm làm như vậy.

"Được, 10 phút sau tôi sẽ đến nơi."

Đang nói chuyện đột nhiên Hoắc Cảnh Sâm cúp điện thoại, đạp chân ga gia tăng tốc độ, anh chỉ có thể dùng đường xá rút ngắn thời gian.

Nhưng cũng tăng tốc độ trong nháy mắt, Hoắc Cảnh Sâm quay đầu lại nhìn Tà Chi Hành một cái, một lớp sương mù trong đôi mắt kia như một đôi mắt chết không có tiêu cự khiến Tà Chi Hành cho là lão đại của mình không cẩn thận bị bệnh đục thủy tinh thể.

"Ai nói là đùa một chút mà thôi?"

Hoắc Cảnh Sâm quay đầu lại tiếp tục xem đường xá trước mắt, dừng một chút tiếp tục nói:

"Tôi thật đã ký tên, cũng đã đem Hoắc thị hoàn toàn bán cho Hoắc Tĩnh Bắc chỉ với giá 20 triệu."

"." Tà Chi Hành lặng thinh.

Mẹ nó! Cuối cùng đang diễn vở kịch gì? Vì sao anh xem một chút cũng không hiểu, đầu óc của Hoắc Cảnh Sâm thật là càng ngày càng không bình thường, nếu đây là câu nói nghiêm chỉnh? Lại có người dùng 20 triệu liền có thể mua tất cả cổ phần của công ty? Anh lại không phải người ngu!

"Anh ta muốn Hoắc thị thì cứ cho anh ta, có nuốt được nó hay không là phúc khí của anh ta, không nuốt được đó cũng là vận mệnh của anh ta. Đúng rồi, chuyện tôi nhờ cậu làm đã đến đâu rồi?"

Hoắc Cảnh Sâm vẻ mặt thản nhiên, không nhúc nhích chút nào, quả thật Hoắc thị cũng chỉ cho anh thân phận vinh quang ở bên ngoài mà thôi, nhưng trên thực tế thiếu mất một Hoắc thị, Hoắc Cảnh Sâm anh vẫn như cũ có thể hô phong hoán vũ, chạm vào đứa con cưng kia của anh, là chạm đến ranh giới cuối cùng của con người anh, lần này bọn họ phải trả giá thật lớn, muốn chơi có phải hay không, vậy cũng đừng trách chơi anh quá lớn.

"Tốt lắm, Hoắc Tĩnh Bắc bí mật thành lập mấy công ty riêng đã toàn bộ bị tôi thu mua hết, hơn nữa tôi muốn làm cái vỏ trống rỗng, tôi đoán chừng tạm thời bọn họ còn chưa phát hiện ra điều này."

Tà Chi Hành am hiểu nhất chính điều này, công ty kia của Hoắc Tĩnh Bắc kích thước cũng không lớn, nhưng là bên trong vỏ vệt của cái cũng rất nhiều, lần này cũng coi như buôn bán có lợi một khoản.

"Nhưng mà chúng ta rõ ràng đã tìm được Thần Viễn tại sao không trực tiếp cứu nó ra ngoài, sau này anh muốn xử lý những người kia như thế nào liền xử lý như thế đó là được?"

Điểm này Tà Chi Hành từ đầu đến cuối cũng nghĩ không ra, anh rất không nghĩ ra Hoắc Cảnh Sâm lần này tổn công tổn sức cùng những người đó vật

lộn nguyên nhân là vì cái gì? Ít nhất, anh cho rằng dù là ba người cộng lại, bất luận ở phương diện nào cũng tuyệt đối không đấu lại Hoắc Cảnh Sâm mới đúng.

Hoắc Cảnh Sâm "hừ" nhẹ một tiếng, xe đã lái vào Tây Khu, thời gian cấp bách.

"Chi Hành, tôi không thể vĩnh viễn bảo vệ Thần Viễn mãi được, nó cũng cần có thế giới riêng của mình, nhưng một người cha như là tôi đây vì nó lót gạch cho nó đi tới cuối con đường, lần này, những người kia có thể không chút kiêng kỵ tới bắt cóc Thần Viễn uy hiếp tôi đó là bởi vì bọn họ nhìn ra đứa con trai này là điểm yếu của tôi, nhưng nếu tôi chỉ là đơn giản cứu nó về, mà những người đó chuyện gì cũng không có xảy ra, sau chuyện này những việc tôi muốn làm còn có thể liên tiếp xảy ra như vậy."

Tà Chi Hành hít sâu một hơi, anh thừa nhận Hoắc Cảnh Sâm thật sự là một người cha tốt, hoặc là nói Hoắc Cảnh Sâm người cha này cực kỳ trân trọng tình cha con, chính là bởi vì như vậy, anh không tiếc lấy chính mình thân làm cha mẹ đi vào địa ngục, anh muốn nói cho người đời biết, bất kì ai có chủ ý chạm đến Hoắc Thần Viễn là trực tiếp kêu gào tuyên chiến với Hoắc Cảnh Sâm.

Hoặc là sau chuyện này Hoắc Cảnh Sâm sẽ thu lại tất cả những người đang ở bên cạnh anh để bảo vệ cho Hoắc Thần Viễn, làm con trai của Hoắc Cảnh Sâm, năng lực sinh tồn không thể thiếu, năng lực ứng phó nguy hiểm càng thêm không thể thiếu, nếu như không trở nên mạnh mẽ, như vậy không thể làm đứa con trai tốt của Hoắc Cảnh Sâm.

Hoắc Cảnh Sâm đã từng đau lòng vì đứa con trai này, có thể không cần thiết bất kì thứ khác bảo vệ nó thật tốt, nhưng lúc này đây mọi chuyện cũng cho anh hồi chuông báo động, Hoắc Thần Viễn dù sao cũng là phải lớn lên, tương lai cũng cần phải trưởng thành, không thể nào vĩnh viễn ở sau lưng nó bảo vệ nó, giống như lần này, dù bảo vệ chặt chẽ thế nào đều có thể cho người khác có cơ hội có thể bắt cóc nó.

Điểm này bọn họ... dựa vào chính mình lẫn lộn suy nghĩ người thông minh là hiểu sâu nhất, một người khi họ bỏ đi tất cả lớp bảo vệ thì trong con người họ nhất định phải có đầy đủ khả năng tự vệ!

Bệnh viện, cửa phòng cấp cứu.

Bạn nhỏ Tây Hàn có chút ngây ngẩn ngồi ở cửa phòng cấp cứu, lúc đó, Niệm Thần đã bị đẩy vào cũng hơn năm giờ rồi, tối hôm qua gần nửa đêm một trận hỗn loạn đến bây giờ cuối cùng vẫn như cũ cái người nhỏ nhỏ kia ngồi bất động, mà lần đầu tiên gặp mặt Hoắc Cảnh Sâm tình thế như biến thành kẻ thù cuộc gặp mặt thời điểm hết sức đỏ con mắt, dù luôn luôn có năng lực chịu đựng mạnh mẽ bao nhiêu Tây Hàn cũng có chút không thể tiếp nhận được chuyện như vậy.

Cậu nhóc có ý đến gần Hoắc Cảnh Sâm, thậm chí về mặt năng lực đủ khả năng để trợ giúp cho Hoắc Cảnh Sâm đó là bởi vì rất nhiều khi hiểu được người cha này, không có nguyên nhân, cũng không phải bởi vì tài sản đếm không xuê của Hoắc Cảnh Sâm cùng với vẻ ngoài đẹp đẽ, mà đó càng không phải là lý do chính đáng, có lẽ là xuất phát từ tình cha con mà ông trời ban cho, hoặc là bởi vì ở giữa hai người cực kỳ giống nhau, cậu liền rất thích người cha này.

Nhưng sau khi phát sinh chuyện tối hôm qua, trong nội tâm của Tây Hàn hình như bị phủ lên một bóng ma mờ ảo, xua đi không được cơ hồ làm cậu nhóc hít thở không thông, đứa nhỏ có lẽ đã cho rằng Hoắc Cảnh Sâm không thích đứa con trai như cậu!

Bóng ma mờ ảo bao phủ ở trong lòng, dù luôn luôn chỉ để ý mình mẹ lúc này hình như Tây Hàn cũng là không thể chuyên tâm vào cuộc phẫu thuật của Niệm Thần, trên thực tế Niệm Thần đã bị đẩy vào trong đó hơn mấy tiếng liền liệu có thể bảo đảm sẽ qua khỏi, tuy nhiên thời gian phẫu thuật lâu như vậy mặc dù nhưng mà cậu có thể cam đoan sẽ thành công.

Tây Hàn chuyên chú suy nghĩ chuyện ở trong lòng mình, lúc đó ngay cả cái ghế bên cạnh có nhiều người cũng không hề phát giác được.

Hách Liên Thần từ cuối hành lang đến đây liền thấy Tây Hàn ngồi ở trên ghế đứng thẳng người kéo đầu nhỏ kia, đối với đứa nhỏ anh đã quan sát từ khi nó nhỏ cho đến khi lớn lên, Hách Liên Thần là hết sức thương yêu, giờ phút này thấy nó đến con chó Mục Dương cũng là đau lòng, sự tình đại khái trước khi anh tới cũng coi như là đã biết được khá khá, cho nên bộ dáng lúc này của Tây Hàn đến tốt cùng vì cái gì anh là người hiểu nhất.

"Thế nào? Gặp mặt Hoắc Cảnh Sâm chưa?"

Hách Liên Thần ngồi ở một bên cũng không hề che che giấu giấu, từ trước đến nay anh là người thẳng thắn, anh cho là chuyện này cũng không cần thiết tránh né mà không nói đến, dù sao giữa cha con vốn cũng không nên có thêm thù hận.

Tây Hàn nghe được âm thanh này mới có phản ứng, quay đầu lại, trên mặt không có biểu tình gì, điểm này giống hệt như Hoắc Cảnh Sâm, nói như vậy tâm tình buồn bực trầm mặc này đừng trông cậy vào việc hai cha con họ bày ra cho người thấy mà ngược lại họ sẽ có vẻ mặt khác nhau để che giấu.

"Chú Hách Liên."

Hiếm khi lễ phép chào hỏi, nhưng là ngay sau đó lại nghĩ tới thì thật khó chịu, đáng chết, đều do anh không có nói rõ ràng mới để lại ấn tượng xấu về người cha ở trong lòng nó.

"Này, nhóc lại nhớ tới chị Vivi?"

Hách Liên Thần lặng yên, ngay sau đó lại xù lông, tám hình lãnh ngạnh trên khuôn mặt xuất hiện nào đó bị người nói trúng tâm sự thời điểm khó chịu.

"Hoắc Tây Hàn, nhóc con nên giải thích một chút, cái gì gọi là chú Hách Liên, chị Vivi?"

Cả tên cả họ, a, không đúng, người ta thậm chí còn trực tiếp cho là Tây Hàn đã đổi cách xưng hô rồi.

"→ → Chú vốn là lớn tuổi hơn người ta mà."

Tây Hàn không hăng hái lắm, cũng không quan tâm cứ để mặc cho Hách Liên Thần tiêu khiển, bất cứ lúc nào, mặc kệ tâm tình như thế nào, Tây Hàn cũng tuyệt đối sẽ không làm cho người khác ngoài miệng chiếm tiện nghi, điểm này, được rồi, là thành quả Mộ tiểu thư khổ tâm giáo dục.(Lê_Quý_Đôn)

"Thôi đi, đứa nhỏ này, con thì biết cái gì? Hiện tại đang thịnh hành xu hướng trai già gái trẻ mới xúng đò! Hơn nữa chú cũng vậy cũng chỉ lớn hơn cô ấy sáu tuổi!"

Sự thật chứng minh yêu thương đàn ông bằng tuổi đều là chỉ số thông minh thấp, điểm này dùng ở trên người nào đều không có ngoại lệ, tựa như giờ phút này nói đến Vivi, Hách Liên Thần cả người cũng trở nên dịu dàng khác thường, thậm chí còn ngây thơ cùng Tây Hàn so sánh tốt xấu.

"(^_^) ba tuổi một sự cách biệt giữa hai thế hệ."

Tây Hàn phản đối gấp chiêu phá chiêu.

"." Hách Liên Thần lặng yên rồi, là ai cùng đứa nhỏ này bàn cãi về cái vấn đề đó? ! Ban đầu làm thế nào tiểu tử này có thể biết anh thích Vivi?

Được rồi, người nào đó hiển nhiên quên mất, ban đầu rõ ràng chính là anh gặp vấn đề rắc rối có việc phải cầu bạn nhỏ Tây Hàn sau đó chính anh đã nói cho nói cho nó biết.

"Lại nói, Hoắc Thần Viễn tiểu tử kia thật bị bắt rồi hả ? Không giống a, không đúng.. không đúng chút nào chẳng phải tiểu tử kia rất hung dữ sao?"

Đây là Hách Liên Thần cho tới nay không nghĩ ra, anh hiểu Hoắc Thần Viễn tựa như hiểu rõ Tây Hàn, đều là anh quan sát đứa bé kia lớn lên, mặc dù trong lúc này làm chút thủ đoạn khiến cho hai anh em họ cho tới bây giờ mới gặp mặt nhau có chút không đạo đức, nhưng không phải là vì hôm nay có trò hay để nhìn?

Nhắc tới chuyện này chẳng khác gì là trực tiếp chọt trúng tâm sự của Tây Hàn:

"Đó là bởi vì con sớm mặc y phục của nó còn dẫn hết những người bảo vệ ở xung quanh nó đi, hơn nữa còn lấy hết tất cả những người bảo vệ mà nó thì chẳng hề tự vệ được."

Nói không hối hận là đều là giả dối, Tây Hàn hồi tưởng lúc Hoắc Cảnh Sâm đi ra ngoài anh nói câu nói sau cùng, càng thêm hối hận với hành động lỗ mãng của mình.

"." Đây anh em anh dừng, Hách Liên Thần đột nhiên cảm thấy thế giới huyền ảo, không trách được, Tây Hàn hiện tại mắt hừng như vậy.

"Nhưng chú tại sao chưa nói cho con biết Hoắc Thần Viễn bị bệnh hen suyễn rất nghiêm trọng?"

Tây Hàn mỗi lần nghĩ đến chuyện kia, lúc ấy Hách Liên Thần nói thân thể mảnh mai rất hiếm lúc đó anh cũng không xem đó là chuyện quan trọng, chỉ nghĩ là Hách Liên Thần chọn từ nào đó để nói đùa.

"." Hách Liên Thần khoe miệng run rẩy, đùa, dường như có chuyện diễn ra ở trên người đứa nhỏ kia, Hách Liên Thần cười gượng hai tiếng:

"Là lỗi của ta, ngàn vạn đừng khiến Hoắc Cảnh Sâm biết chuyện này, người kia tính tình, chắc chắn, là hiểu."

Anh cũng không muốn phúc hắc Hoắc Cảnh Sâm kia chính đến Đông Nam Tây Bắc mà không biết đường lần!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128

Đã tự bởi đội ngũ DocTruyen.Org

Lộ trình 20 phút Hoắc Cảnh Sâm giải quyết trong 5 phút, dù Tà Chi Hành đã từng trải qua gió to sóng lớn ** cũng không chịu nổi, mới vừa xuống xe đã ngồi xổm nôn đến mức trời đất mù mịt , mẹ nó, nếu vừa rồi mà nôn ngay trên xe Hoắc Cảnh Sâm, hẳn đảm bảo cuộc sống này của hắn chấm dứt ngay.....

Tà Chi Hành và Mạc Tĩnh Đông đã mang theo thuộc hạ đội ở đây, kho hàng số 7 gần cảng lớn nhất của thành phố, người đến người đi, gió biển tanh mặn, mũi luôn ngửi thấy mùi cá rất nồng, Hoắc Cảnh Sâm đứng cách kho hàng số 7 một đoạn.

Nhìn như một người lơ đãng, nhưng cũng bị nhiều kẻ có mưu đồ khắp nơi canh chừng, cải trang thành người bình thường, lúc này khiến người ta cảm thấy rối cuộc giờ phút này bọn họ phải đối mặt với bao nhiêu người.

Nhưng cũng không đáng kể, Hoắc Cảnh Sâm không hề để ý tựa vào xe của mình, hần đang đợi, đợi đối phương không kiên nhẫn được nữa.

"Phi Ly, sau chuyện này tôi muốn đảo lộn cả thành phố A này, về Hoắc thị, chỉ có thể thật lòng xin lỗi ông nội tôi."

Hoắc Cảnh Sâm âm sắc nhàn nhạt, ánh mắt bình tĩnh không nhìn vào một nơi cố định nào trên mặt biển, vừa nói vừa đứng thẳng người, trên khuôn mặt yêu nghiệt là vẻ tàn nhẫn máu lạnh, trong lúc lơ đãng lóe lên, Lục Phi Ly theo bản năng trái tim run lên, bộ dạng này của Hoắc Cảnh Sâm càng làm cho hần nhớ tới thời điểm ‘Linh’ mới thành lập mấy năm trước, khi đó Hoắc Cảnh Sâm cũng bộ dạng này, tàn nhẫn, thô bạo, khát máu vô tình.

Sự thật là người đàn ông này đã lớn lên trong hoàn cảnh rất tàn nhẫn, ** Niết Bàn sau Trùng sinh (trọng sinh: chết đi rồi sống lại), từ trước tới nay luôn che dấu làm người khác không kim nén được, người như thế ai có thể đánh bại được?

Lần này ai cũng không cứu được mấy người kia, chạm đến ranh giới cuối cùng của Hoắc Cảnh Sâm, đến nay còn không có ai có thể còn sống nhìn thấy ánh mặt trời ngày thứ hai.

Lục Phi Ly đứng tại chỗ, sững sờ một một chút sau đó khoe môi giật giật đang muốn nói gì đó thì điện thoại Hoắc Cảnh Sâm vang lên.

Cuộc gọi Video, thời điểm nhìn thấy thông báo Hoắc Cảnh Sâm liền biết rõ đầu dây bên kia là ai, ấn phím call, trên màn hình điện thoại di động đột nhiên xuất hiện khuôn mặt hóa trang tinh xảo của Mai Dĩ Thanh.

"Con trai, đoán được ta là ai chưa?"

Âm thanh có chút cuồng ngạo của Mai Dĩ Thanh truyền từ điện thoại vào tai

Mặt Hoắc Cảnh Sâm lạnh lùng không có quá nhiều biểu cảm, gật đầu một cái, nhưng không nói gì nữa, dĩ nhiên, nếu lúc này Mai Dĩ Thanh đủ cẩn thận, bà có thể thấy ánh mắt thâm thúy của Hoắc Cảnh Sâm lóe lên một tia sát khí sau đó lập tức biến mất.

"Cho nên, nếu mẹ con ta gặp nhau, mẹ tất nhiên không hi vọng những người khác quấy rầy, hai phút, một mình con đi vào số bảy kho hàng, cháu trai bảo bối của mẹ có vẻ không thoải mái lắm thì phải."

Mai Dĩ Thanh nhìn đáng vẻ Hoắc Cảnh Sâm, hình ảnh Hoắc Thần Viễn khổ sở co quắp ở trong góc tường phía xa đột nhiên xuất hiện, tiếng cười tùy tiện của Mai Dĩ Thanh vang bên tai, một giây sau cuộc trò chuyện đã kết thúc.

"Sao vậy?"

Mạc Tĩnh Đông cau mày nhìn gương mặt lạnh lẽo khác thường lúc này của Hoắc Cảnh Sâm, theo bản năng cũng lo lắng theo, vừa rồi hần nghe thấy âm thanh quý quai của Mai Dĩ Thanh, cho dù bọn họ đã trải qua khá nhiều chuyện chết chóc, thậm chí bản thân hần ngay từ lúc cả nhà bị giết cũng gần như không còn tình cảm, nhưng lúc này vẫn không thể không lo lắng, Hoắc Cảnh Sâm làm thế nào để đi gặp kẻ bất cóc con trai hần, mẹ ruột của hần?

Cuối cùng thì cặp ba mẹ điên rồ vẫn không chịu tha cho hần sao? Tiền bạc và quyền lực địa vị thì ra thật sự có thể hòa tan tình cảm máu mủ ruột thịt.

Hoắc Cảnh Sâm cắt điện thoại di động, rồi sau đó nhìn về phía mấy người Mạc Tĩnh Đông:

"Một mình tôi đi vào, sau 20 phút nhắc kệ tình huống thế nào, đưa bác sĩ An vào."

Lối vào kho hàng số 7.

Hoắc Cảnh Sâm dừng lại trước cửa lớn, cánh cửa sắt bị rỉ sét loang lổ từ từ mở ra, đập vào mũi mùi rỉ sắt rất đậm, kho hàng đơn giản này có thể chứa đựng gì đó, hai người đàn ông cao lớn đi ra, vừa xuất hiện đã đưa súng lên huyệt thái dương của Hoắc Cảnh Sâm.

Hoắc Cảnh Sâm một tay đặt trong túi áo, vẻ mặt lạnh lùng không có phản ứng gì, ngay sau đó một người đàn ông khác cầm dụng cụ quét toàn bộ người hần, xác định trên người Hoắc Cảnh Sâm không có khẩu súng nào, hai người mới đem Hoắc Cảnh Sâm đi vào kho hàng.

Nơi xa, mấy người Lục Phi Ly dùng ống nhòm quan sát toàn bộ sự việc vừa rồi.

Tà Chi Hành huyết sáo một tiếng dài, sau đó đôi mắt sáng lên nhìn về phía hai người bên cạnh:

"Mấy người đoán xem, gã cầm súng kia còn có thể sống bao nhiêu lâu nữa?"

"Tôi cá là 20'."

Lục Phi Ly nói như vậy, tức là thời điểm Hoắc Thần Viễn được cứu, ai mà không biết Hoắc Cảnh Sâm ghét nhất là có người dám cầm súng uy hiếp hần.

"Chắc chắn, tôi cá là thời điểm Lão Đại chuẩn bị triệt để giết sạch những người đó, tôi cũng đoán cái gã cầm súng kia sẽ chết thê thảm nhất."

Tả Chi Hành vẫn vô cùng hứng thú, hẳn nghĩ lúc này Hoắc Cảnh Sâm tuyệt đối không có thời gian dư thừa đi xử lý một nhân vật nhỏ.

"Cược bằng mấy sòng bạc dưới tay của anh, được chứ?"

Được rồi, thực sự thì Tả Chi Hành vẫn dòm ngó mấy sòng bạc kia đã lâu, lập tức nhìn về phía Mạc Tĩnh Đông vẫn không nói gì:

"Tĩnh Đông, anh cứ nói đi?"

Lại nói, một nhà hàng Tây của Tĩnh Đông có phong cách tao nhã rất thích hợp để tán gái.

Mạc Tĩnh Đông lấy lại ống nhòm, lui về phía sau vài bước tựa vào xe thể thao, nghiêng đầu, cười như không cười nhìn Tả Chi Hành:

"Ngay bây giờ."

Âm tiết đơn giản vang lên, ý cười trên mặt Mạc Tĩnh Đông càng sâu.

Giây kế tiếp.

"Àm——"

Tiếng súng vang lên, bởi vì có chút khoảng cách, bọn họ ở bên này cũng không thể nghe rõ, chỉ thấy âm thanh loáng thoáng

"Sòng bạc của Phi Ly, anh vừa mới xây dựng, thuộc về tôi."

"."

Mẹ nó! Tên này nhất định đã thông đồng với Hoắc Cảnh Sâm rồi.

Trong kho hàng trống trải u ám, Mai Dĩ Thanh tao nhã ngồi ngay chính giữa, nếu như không phải lúc này xung quanh toàn mùi cá mốc ẩm ướt đậm đến mức người ta muốn nôn, dáng vẻ của Mai Dĩ Thanh có thể khiến người ta nghĩ rằng bà đang tao nhã vui vẻ uống trà.

Mà đối diện bà là nụ cười thâm trầm đáng sợ của Mộ Thiên Hùng, tốt, những kẻ cần xuất hiện hình như không thiếu ai hết.

"Con trai ngoan, mẹ ngược lại không nghĩ tới việc con không hề buông tha cho một kẻ nhỏ bé?"

Khuôn mặt Mai Dĩ Thanh mờ mịt xuất hiện nụ cười, nói xong khẽ nhấp ly trà, trong đôi mắt của kẻ dễ thay lòng là vô số vẻ châm chọc.

"Ba, con muốn tự tay giết chết những người này!"

Thân thể nhỏ bé của Hoắc Thần Viễn bị dây thừng trói chặt không thể động đậy, bộ dạng yếu đuối đến lúc Hoắc Cảnh Sâm đi vào đột nhiên mở hai mắt ra, hô hấp tăng lên nhanh chóng, cậu hận không thể lập tức chĩa súng vào kẻ có dáng vẻ giống ba mình kia.

Thật giống như đột nhiên lọt xác trong một đêm, lúc này gương mặt nhỏ cỡ lòng bàn tay của Hoắc Thần Viễn hiện lên vẻ lạnh lẽo, máu lạnh thích chém giết, cùng cậu nhóc mang nụ cười giả bộ dễ thương lúc trước hoàn toàn khác nhau, hoặc đây mới là diện mạo thực sự của Hoắc Thần Viễn, con trai của Hoắc Cảnh Sâm sao có thể người yếu ớt? Mặc dù chân tay lúc này bị trói chặt không thể động đậy, nhưng ánh mắt sắc bén kia làm cho người đang trông coi cậu lưng lạnh run.

"Bốp ——"

Người nọ lập tức tát một cái vào mặt Hoắc Thần Viễn, trong nháy mắt làn da trắng xanh vì bệnh sưng đỏ lên, khóe miệng của cậu thậm chí có thể thấy có tia máu tươi tràn ra, chứng tỏ cái tát kia dùng lực rất mạnh.

"Mày câm miệng ngay cho tao!"

Hiển nhiên, uy hiếp từ một thằng nhóc đã thực sự chọc giận người đàn ông kia, cả khuôn mặt đều có ý cái tát này là đương nhiên.

Đầu Hoắc Thần Viễn vì bị đánh mà nghiêng sang một bên, dáng vẻ vốn đã rất yếu đuối, lúc này vì cái tát mạnh này, đầu đụng vào vách tường, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Phút chốc, ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm tỏa ra sát khí khắp nơi, không che giấu thêm chút nào, khí thế mạnh mẽ tỏa ra làm kinh động tất cả mọi người ở đây.

Giây kế tiếp, ai cũng không thấy rõ Hoắc Cảnh Sâm đã làm thế nào, đợi đến khi hai gã đàn ông bên cạnh hắn phản ứng kịp thì súng đã chạm vào đầu kẻ vừa giờ súng lên đầu hắn.

"Àm—— Âm——"

Hai tiếng súng liên tục vang lên, người ngã xuống trước là kẻ vừa đánh Hoắc Thần Viễn, ngay sau đó là kẻ giờ súng lên đầu hắn, đều một phát chết ngay, con người bọn chúng mở to đường như không hiểu được mình chết vì cái gì.

‘Soạt soạt soạt ——’

Âm thanh khẩu súng lên cò, vì hai phát súng vừa rồi, trong kho hàng nào đó không khí hết sức căng thẳng, 40 – 50 người đàn ông mặc Âu phục đều lấy súng chĩa vào Hoắc Cảnh Sâm.

"Con trai ngoan, tức giận một chút là được rồi, mẹ biết rõ con có khả năng giết tất cả mọi người ở đây, nhưng cần phải có thời gian, con không phải chỉ có một mình, con có thể tự vệ, nhưng con trai của con, ha ha, mẹ bảo đảm nếu lại nghe tiếng súng vang lên, người chết tiếp theo lập tức là cháu ngoan của mẹ!"

Chết hai thuộc hạ không phải điều gì đau khổ với Mai Dĩ Thanh, hoặc phải nói hai gã này nên được dạy dỗ, kết quả cứng đầu cứng cổ là như thế, không biết điều dám ngược đãi con trai Hoắc Cảnh Sâm ngay trước mặt hắn, rất giỏi, đến bà cũng không có dũng khí làm điều này.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129

Ít nhiều gì thì Hoắc Cảnh Sâm tàn nhẫn không chút do dự cũng đã làm kinh sợ mỗi người đang ngồi đây, 40 – 50 người đàn ông không hề có ý buông súng xuống, sợ rằng nếu không chú ý thì lần tiếp theo Hoắc Cảnh Sâm nổ súng bọn họ đều trở thành vong hồn dưới cây súng.

Mai Dĩ Thanh ngoài mặt trấn định, nhưng trong hai con ngươi chột lóe lên vẻ hốt hoảng, trong ấn tượng của bà đứa con trai này bản lĩnh kinh doanh tất nhiên hạng nhất, nhưng bà không hề đoán được khả năng vừa rồi của con trai bà.

Mộ Thiên Hùng lúc này coi như rất bình tĩnh, ông ta có đủ tài liệu, những thứ nghĩ cũng không dám nghĩ gì đó ông ta cũng biết rồi, bỏ qua thân phận thật sự của Hoắc Cảnh Sâm, dường như những thứ còn lại trong bưu kiện nặc danh kia cũng rất rõ, cho nên trong kho hàng này mới phải có 40 – 50 thuộc hạ kia.

Mà thực sự, hôm nay những gì ông ta phải làm đều do người kia giao cho ông ta làm, sau khi tiến hành thuận lợi, ông ta cũng từ nửa tin nửa ngờ đến tin hoàn toàn vào chuyện trước mắt, người kia rốt cuộc muốn làm gì cũng chẳng sao, ông ta chỉ cần có thể có được thứ mình muốn là được.

Hoắc Cảnh Sâm đứng ngược sáng, cả người bao phủ trong bóng tối, khẩu súng cầm trong tay, dưới bầu không khí không lành mạnh kia khóe môi hắn rõ ràng đã cong lên châm biếm, dù có nhiều hơn một Hoắc Thần Viễn thì hắn đấu với những người này cũng dư sức, nhưng nếu chuyện đã tiến hành đến tình trạng này, bỏ dở nửa chừng không phải là phong cách của hắn.

Nhưng, giây kế tiếp chuyện Hoắc Cảnh Sâm làm đúng là ngoài dự đoán của mọi người.

Hắn khẽ nghiêng đầu, lúc này, kho hàng to lớn im lặng đến tận cùng, tay đang vuốt khẩu súng của Hoắc Cảnh Sâm đột nhiên dừng lại tất cả động tác, sau khi nở nụ cười, là tiếng súng rơi, bị hắn ném ra rất xa.

Hai tay trống trải để vào túi quần, cơ thể thon dài bao gồm cả vết máu sót lại trên bộ Âu phục, không lộ vẻ hỗn loạn chút nào, đường cong ở khóe miệng hắn khiến hắn càng thêm tà mị, bước chân, dường như tất cả mọi người trong phòng đều chú ý vào hắn, thần kinh vô cùng căng thẳng, xúc động muốn có cả người lại.

Người đàn ông như Hoắc Cảnh Sâm, bất luận tình huống như thế nào thì khí thế vương giả của hắn vĩnh viễn không thể phai mờ, những người còn lại chỉ có thể phục tùng.

Hoắc Cảnh Sâm ngồi xuống một ghế sofa không có ai, bắt chéo chân, thậm chí còn tương đối nhàn hạ thoải mái đốt thuốc lá, vòng khói tràn ngập, dưới ánh đèn mờ nhạt màu vàng Hoắc Cảnh Sâm cực kì tà mị, khóe môi khẽ động, giây kế tiếp, âm thanh như nhạc cổ điển tràn đầy từ tính vang khắp không gian.

"Mấy người chỉ đơn giản là muốn cổ phần công ty trên tay tôi thuộc về các người đúng không? Vậy thì không cần thiết, trước khi tới đây tôi đã ký tài liệu rồi, những thứ kia đều đã thuộc về Hoắc Tinh Bắc rồi."

truyện được lấy từ nguồn DocTruyen.Org

Dáng vẻ Hoắc Cảnh Sâm thờ ơ, thật giống như không hề quan tâm về tài liệu kia, mùi thuốc lá làm hòa tan một chút mùi cá tanh, tiếng nói vừa ngừng Hoắc Cảnh Sâm liếc mắt về Hoắc Thần Viễn đang ngất ở góc tường phía xa.

"Hoặc là muốn những thứ khác cũng được, nhưng hiện tại tôi phải đem con trai tôi ra ngoài chữa trị."

Mai Dĩ Thanh và Mộ Thiên Hùng hoàn toàn không kinh ngạc vì giờ phút này nội dung lời nói của Hoắc Cảnh Sâm về chuyện chuyển nhượng cổ phần họ đã nắm rõ, dù sao chuyện này mọi người hợp tác, vật cần tìm khác nhau, theo nhu cầu mà thôi.

"Thần Viễn bị bệnh thì bà nội nó cũng biết, từ tối hôm qua đã bắt nó uống chút thuốc không liên tục, bảo vệ tính mạng không thành vấn đề, nhưng vừa mới bắt đầu mẹ đã không cho nó uống thuốc, cho nên Thần Viễn lúc nào có thể ra ngoài hít thở không khí trong lành thì phải phụ thuộc vào con rồi."

"Được."

Hoắc Cảnh Sâm gật đầu một cái, nhún vai nhìn về phía Mai Dĩ Thanh:

"Nói đi, hai người muốn cái gì?"

Mai Dĩ Thanh nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm ngồi trên ghế sofa, ánh mắt mang theo ý oán hận không rõ ràng, trên thực tế khi tất cả mọi chuyện xảy ra vào giờ khắc này thì đã mang về kịch vui khiến người ta khó tin, cho nên lúc này ánh mắt oán hận kia có thể khiến người ta không thể không tin, đây là một bà mẹ có thể làm bất cứ chuyện gì, mà quả cân dùng để uy hiếp kia, chính là cháu nội của bà.

"Đơn giản, Hoắc Tĩnh Bắc cần tiền của con, mẹ tất nhiên là muốn con."

Mai Dĩ Thanh quả thật so với Hoắc Tĩnh Bắc càng thức thời hơn, sự thật quả thật như thế, Hoắc Cảnh Sâm so với đồng cổ phần kia có giá trị hơn nhiều, bà muốn nhiều cổ phần như vậy làm gì chứ, đơn giản đúng chỉ là đồng tiền dùng không hết, nhưng bà không thiếu tiền, lại không quan tâm Cổ San San bây giờ đang buồn bực không vui.

truyện được lấy từ nguồn DocTruyen.Org

Nụ cười ở khóe miệng Hoắc Cảnh Sâm càng sâu hơn, có vài phần tự châm chọc, vài phần tà mị, cười khẽ một tiếng, giọng nói phát ra từng âm tiết đơn độc giống như lúc này bọn họ đang nói về một đề tài khiến thể xác và tinh thần người ta thoải mái.

"Ha ha, lấy cơ thể hư hại của tôi làm gì? Chỉ đơn giản như vậy, tôi không có nghe lầm? Loạn luân ở nước ngoài là phải ngồi tù đó."

Hoắc Cảnh Sâm quả thật cực kỳ nhân hạ thoải mái, bất kể đề tài lúc này là gì, nghiêm túc hay không hẳn không quan tâm, cố ý xuyên tạc ý của Mai Dĩ Thanh, hẳn đương nhiên hiểu Mai Dĩ Thanh muốn hắn làm cái gì, nhưng thỉnh thoảng đùa một chút, cũng không sao.

Mai Dĩ Thanh rất tức giận, Hoắc Cảnh Sâm luôn có dáng vẻ cơ thể thả lỏng thoải mái khiến người khác cực kỳ khó chịu, kiểu đùa giỡn này không nên xuất hiện, ít nhất bà muốn thấy vẻ hốt hoảng luống cuống của đứa con trai này, như vậy chút biến thái đến vận vẹo trong lòng mới có thể thỏa mãn một chút.

"Cái thằng súc sinh này! Mày!"

Mai Dĩ Thanh gầm thét một tiếng, lúc này, bộ dạng ôm ngực thở dốc của bà ta có thể thấy câu nói kia của Hoắc Cảnh Sâm đã khiến bà ta tức giận đến mức nào.

"Cổ phu nhân, nóng giận sẽ hại đến thân thể."

Mộ Thiên Hùng ngồi ở một bên vẫn im lặng rót cục đã mở miệng, nhẹ giọng an ủi mấy câu, rồi sau đó về phía Hoắc Cảnh Sâm, về mặt mưu mô kia hẳn chứa sự hung dữ khiến người ta ghê tởm:

"Cảnh Sâm à, mặc dù làm như thế này thật sự có lỗi với con gái tôi, nhưng cậu nghe chút cũng không sao, chúng tôi muốn cậu cưới Cổ San San, đây là điều thứ nhất, sau đó cậu phải đến Mộ thị làm việc, về phần Hoắc Thần Viễn và Mộ Tây Hàn, hai đứa bé về sau cũng phải gọi San San là mẹ, đối với giới truyền thông cũng phải công bố đây là con của cậu và San San, dĩ nhiên, cậu yên tâm, nha đầu Niệm Thần kia chúng tôi tất nhiên sẽ không bạc đãi con bé, chuyện đã sinh hai đứa bé chúng tôi sẽ giữ kín, sau này dĩ nhiên cũng tìm một đối tượng kết hôn phù hợp cho nó, cậu thấy thế nào?"

Mộ Thiên Hùng kiên nhẫn giải thích tất cả những điều họ muốn, toàn bộ những điều này mới là mục đích thực sự của bọn họ, đây mới là mong muốn của bọn họ, mà ông ta tin rằng hôm nay Hoắc Cảnh Sâm chỉ có thể đồng ý.

Phát hiện sự tồn tại Tây Hàn thì bọn họ cũng đã thiết kế tốt, Mộ Thiên Hùng hết hy vọng lại nghĩ, đứa bé kia hôm nay dù sao họ Mộ, về sau dĩ nhiên có lợi đối với Mộ gia của ông ta nhất, còn chuyện của Hoắc Tĩnh Bắc kia, chuyện đó làm làm nên, bọn họ tin rằng hôm nay Hoắc Cảnh Sâm hai bàn tay trắng sẽ đáp ứng yêu cầu của bọn họ, về phần Niệm Thần sống chết không rõ ở bệnh viện hôm nay, ai sẽ vì một người không rõ sống chết mà bỏ qua một người đẹp cùng với lợi ích.

Bọn họ nghĩ Hoắc Cảnh Sâm có thói quen tiêu xài như nước, hôm nay còn sót lại 20 triệu, sau này còn không đủ để hắn mua một chiếc xe, dĩ nhiên năng lực Hoắc Cảnh Sâm cũng rất rõ, hắn có thể tự gây dựng sự nghiệp, nhưng dựa vào năng lực của hắn, vài năm có thể đạt được thành công, đến lúc đó bọn họ vẫn không có năng lực như hắn, cho nên chỉ có để cho hắn cưới Cổ San San, rồi làm trong Mộ thị, sau này mới có thể khống chế được hắn.

Mà cái gọi là tìm một đối tượng kết hôn phù hợp cho Niệm Thần cũng chỉ là một cách nói, bọn họ tin Hoắc Cảnh Sâm có tình cảm với Niệm Thần, nên nhốt Niệm Thần lại thì về sau có thể kiềm chế Hoắc Cảnh Sâm.

Đàn ông, nhất là đang đứng trên đỉnh cao, vốn không nên đa tình, mà Hoắc Cảnh Sâm dường như hoàn toàn phạm phải điểm này nên mới bị những người này nắm thóp.

Hoắc Cảnh Sâm tựa vào ghế sofa, thực tình làm những người này tìm cách thuyết phục, ừm, có thể tính tới tương lai lâu dài thật không sai, hẳn thực bội phục hai người trước mắt, có thể tính toán hẳn tới mức như thế, dưới bầu trời này quả thật không tìm được người mẹ nào như vậy, mà thực sự đứng vào thời điểm này Hoắc Cảnh Sâm thay đổi hoàn toàn dự định ban đầu, lúc này, Hoắc Cảnh Sâm thay đổi hoàn toàn kế hoạch ban đầu, hoặc hẳn có thể khiến những người này chết có nhịp điệu một chút.

Gần đây cuộc sống hơi nhàm chán, thỉnh thoảng thêm chút màu sắc dường như là không tồi.

Đốt hết liều thuốc cuối cùng, Hoắc Cảnh Sâm nhỏ giọng ho, trong dạ dày cảm giác khó chịu bộc phát mãnh liệt, hẳn ghét mùi cá, có thể nhịn đến bây giờ đã coi như là cực hạn, vứt bỏ tàn thuốc:

"Được, tôi đồng ý, được rồi chứ?"

Âm sắc trầm thấp, giọng nói khí phách, Hoắc Cảnh Sâm sáng khoái đồng ý, trong nháy mắt cảm thấy khinh bỉ chính mình, rất tốt, hỗn loạn đến mức này rồi, trong vòng một ngày biến thành nghèo rớt mùng tơi sau đó mọi người không ai bên cạnh, ừ, cái thằng nhóc thối Hoắc Thần Viễn kia nếu về sau không làm ra công danh gì thì đã uống phí hy sinh của lão từ hẳn lúc này rồi.

"A, ký cái này thì có thể đưa Hoắc Thần Viễn đi rồi."

Mai Dĩ Thanh sau khi Hoắc Cảnh Sâm đồng ý thì lấy ra một tập tài liệu đưa cho Hoắc Cảnh Sâm.

Tương tự với hiệp ước bán thân, không thể nghi ngờ là biến Hoắc Cảnh Sâm trở thành công cụ kiếm tiền miễn phí, bên tai vang lên tiếng ho khan của Hoắc Thần Viễn, Hoắc Cảnh Sâm đột nhiên không còn hăng hái, giây kế tiếp, không chút do dự ký tên lên tài liệu.

Tâm sự chút, ta không hiểu nổi hành động của anh Hoắc ở chương này, hơi thất vọng. Và về mẹ của anh, ai phát hiện ra không, bà ý ngoại tình rồi làm vợ của thị trưởng Cổ hiện tại, bắt con trai kết hôn với con riêng của chồng hiện tại. Bó tay!!!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130

Tương tự với hiệp ước bán thân, không thể nghi ngờ là biến Hoắc Cảnh Sâm trở thành công cụ kiếm tiền miễn phí, bên tai vang lên tiếng ho khan của Hoắc Thần Viễn, Hoắc Cảnh Sâm đột nhiên không còn hăng hái, giây kế tiếp, không chút do dự ký tên lên tài liệu.

Nét chữ mạnh mẽ phù hợp với động tác không hề do dự của Hoắc Cảnh Sâm lúc này, dĩ nhiên, trừ hoàn cảnh u ám nơi này, không thể nghi ngờ hẳn đang ký vào một tài liệu hợp tác hoàn hảo.

Được rồi, đây đúng là đơn hàng lớn nhất của Hoắc Cảnh Sâm không phải sao, vì cứu thằng nhóc thối Hoắc Thần Viễn kia, ngay cả bản thân hẳn cũng đem bán rồi.

Vờ kịch mạng đủ sắc thái hài kịch chiều nay không thể nghi ngờ đã trở thành vở hài kịch trong xã hội thượng lưu của Hoắc Cảnh Sâm, đây có tính là cuộc chơi lớn, cuộc chơi bán chính mình không đây?!

Mai Dĩ Thanh xác nhận chữ ký bên trên, thu hồi tài liệu, hiện lên nụ cười thắng lợi trên mặt:

"Ngày mai bắt đầu, con trai ngoan, nhớ đến Mộ thị đúng giờ, Tổng giám đốc mới nhậm chức, mọi người mong đợi biểu hiện của con, còn nữa, mười ngày sau là hôn lễ của con và San San, đến lúc đó nhớ tham gia."

Vừa dứt lời Mai Dĩ Thanh đứng lên mang theo đám thuộc hạ rời nơi này.

Mộ Thiên Hùng vẫn ngồi ở trên ghế sofa như cũ, trên mặt là nụ cười lấy lòng, thấy Mai Dĩ Thanh cùng với đám thuộc hạ của bà đã rời đi thì mới hít mắt cười nhìn Hoắc Cảnh Sâm bên cạnh:

"Hoắc tiên sinh, tôi cũng chỉ vạ bắt đắc dĩ, trước ngài bởi vì Niệm Thần bị Vũ Tây tát một cái, vì trả thù Vũ Tây mà làm Mộ thị suýt phá sản, tôi làm như vậy cũng vì bị cậu ép bức, cho nên, về sau ngài an tâm sống ở Mộ thị, Hoắc thị bây giờ đã không còn đất dung thân cho cậu, ở Mộ thị, tôi tất nhiên sẽ cho cậu đãi ngộ tốt nhất."

Nói xong Mộ Thiên Hùng đưa tay lên vai Hoắc Cảnh Sâm định vỗ hai cái an ủi, giọng nói rất bình thản, cây rung tiền của Mộ thị sau này đang ngồi đây, quý cũng biết phải nịnh bợ.

"Chỉ là đáng tiếc Niệm Thần nhà tôi, con bé tốt như vậy, Cảnh Sâm à nó vì cậu sinh hai đứa con trai lớn như vậy, hoặc sau này người có thể bảo vệ nó chỉ có cậu."

Những câu nói này, chứng tỏ sự ích kỷ vô cùng của Mộ Thiên Hùng, mong muốn của Mộ Thiên Hùng là cả người cả của phải có được, tất nhiên, có một phần nhỏ, Niệm Thần và ông ta cũng có một chút quan hệ huyết thống, hoặc nhiều hoặc ít, ban đầu ông ta đối với mẹ Niệm Thần nghiêm túc, cho nên mấy câu nói vừa rồi là nhắc nhở, bởi vì ông ta có thể đoán được, vì chấm dứt hậu họa, Cố San San sau có thể sống hạnh phúc, thủ đoạn của người phụ nữ độc ác Mai Dĩ Thanh kia chính là Niệm Thần.

"A, ông nói đùa rồi, hiện tại tôi hai bàn tay trắng, thậm chí còn phải vì ông bán mạng, những lời vừa rồi của ông không phải là đã đề cao tôi quá? Hơn nữa cô ấy là con gái ông, muốn bảo vệ cô ấy, ông không bảo vệ được?"

Hai chữ "tình thân" là đại kỵ của Hoắc Cảnh Sâm, ba mẹ hắn mỗi ngày đều suy nghĩ lợi dụng hắn, dĩ nhiên, rất lâu trước đây, hắn cũng đã hiểu hai chữ này, Niệm Thần hẳn tất nhiên sẽ che chở, nhưng Mộ Thiên Hùng lúc này không phải quá buồn cười sao? Giả bộ là người cha hiền từ rồi đẩy chính con gái mình vào kiếp khổ sở mà cũng gọi là tình cha con? Đừng gây cười, những thứ này, bọn hắn cực kỳ khinh thường.

Vừa nói xong Hoắc Cảnh Sâm đứng lên, cũng không quay đầu đi về phía Hoắc Thần Viễn nằm trong góc.

Trong hôn mê Hoắc Thần Viễn dường như ngửi thấy một mùi hương quen thuộc trong căn phòng tanh mùi cá này, khuôn mặt nhỏ dần nhẹ nhàng hơn, nằm gọn trong ngực ba, hai cánh tay theo bản năng ôm lấy cổ ba.

Ở cửa chính của nhà kho, Hoắc Cảnh Sâm dừng bước, trước mắt ánh sáng bên ngoài, sau lưng căn phòng lạnh lẽo, hắn nhìn cơ thể nhỏ bé đang nằm gọn trong lòng mình:

"Mộ Thiên Hùng, loại người như mấy người, lúc nào mới có thể tìm đến niềm vui ngoài tiền tài?"

Đến khi Hoắc Thần Viễn được đưa vào phòng giải phẫu, Hoắc Cảnh Sâm mới xem như hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Dựa vào vách tường ngoài phòng giải phẫu, Hoắc Cảnh Sâm đưa tay cời Áu phục trên người ném vào thùng rác, mùi cá dính trên đó khiến dạ dày hắn chua chua.

Lúc nhóm người Tả Chi Hành xuất hiện thì Hoắc Cảnh Sâm đang hút thuốc bên ngoài phòng giải phẫu, đáng vẻ suy sụp có thể so sánh với trào lưu đang thịnh hành trên internet.

Lúc này khắp hành lang là một sự im lặng không bình thường, trừ đi bác sĩ y tá thỉnh thoảng đi lại bên ngoài, mọi người dường như đều ngậm miệng không nên quấy rầy suy nghĩ của hắn.

Hoắc Cảnh Sâm dường như đã hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của bản thân, rất khó tưởng tượng, Hoắc Cảnh Sâm cực kỳ yêu sạch sẽ mà lúc này lại có tư thế ngồi đười đười hút thuốc lá, lúc này không khí im lặng không tan đi, lúc này không ai có thể bước vào thế giới của Hoắc Cảnh Sâm được.

Ba người Lục Phi Ly thức thời không tiến lên, ba người theo thứ tự ngồi trên ghế dài, Hoắc Cảnh Sâm thế này bọn họ chưa từng thấy, hơn nữa hành động lẩn này của những người kia thật sự rất quá đáng, mà lúc này, việc Hoắc Cảnh Sâm đang làm sẽ gây ra một trận chiến hôi tanh mùi máu.

Vòng khói tràn ngập, vòng khói màu trắng nhàn nhạt kia bay lên, tạo thành những hình dạng bất quy tắc, rồi sau đó khiến cả người Hoắc Cảnh Sâm mang một cảm giác mơ hồ, thuốc lá tiếp tục, mà ánh mắt hắn rời rạc, đắm chìm trong tầng khói mỏng kia, giống như thần kinh tê dại, một cái tay khoác lên trên đầu gối, vô thức che giấu mạnh mẽ trái tim của hắn.

Tới liều thuốc cuối cùng, tàn thuốc vẽ ra một đường cong hoàn mỹ, rồi sau đó rơi chính xác vào thùng rác, bỗng chốc, trong nháy mắt, ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm lập tức sắc bén hơn, đứng lên, phui bụi bặm trên người, ánh mắt sắc bén kia càng kết hợp với ngữ điệu lạnh lẽo.

"Kẻ đánh Thần Viễn kia chết như thế nào?"

Lục Phi Ly ánh mắt lóe sáng, nhưng cũng đáp chi tiết:

"Ném cho chó ngao Tây Tạng cắn nát."

Những con chó ngao Tây Tạng ở biệt thự bên Italy mấy năm qua đều được nuôi bằng thịt người, mà gã đàn ông bất cóc Hoắc Thần Viễn bị ném cho đồng chó ngao Tây Tạng sau chưa đầy 3 phút đã không còn bóng dáng.

Ba phút cũng chính là sự ban ân lớn của Hoắc Cảnh Sâm, mà sự thật thì, Hoắc Cảnh Sâm muốn một người chết thì biện pháp rất nhiều, nhưng phải sống dở chết dở trước đó mới là tàn nhẫn nhất

Gật đầu, Hoắc Cảnh Sâm không tiếp tục đề tài này, về mặt khôi phục như thường, thậm chí trên gương mặt còn có thêm vài phần có sống động, mang theo vài phần tự giễu nhạo báng:

"A, tôi là Lão Đại, hiện tại tài liệu chuyển nhượng cổ phần công ty cũng đã ký, khế ước bán thân cũng đã ký, vậy thì dứt khoát giải tán đi, còn nữa, ngày

mai còn phải bán mạng cho Mộ thị, ừm, mọi người về nghỉ ngơi sớm đi."

"."

Ba người khỏe miệng run lên, động tác tương đối chỉnh tề, lời này có mấy phần thảm hại ưu tư, nhưng bọn họ làm sao lại không hề cảm thấy bốn chữ này hiện tại hợp với Hoắc Cảnh Sâm, người này gặp phải chuyện gì mà cảm thấy thảm hại thì chắc chắn đang diễn trò, ông trời a, có thể khiến người này trở về tình trạng bình thường được không?

"Ồ, đang làm gì vậy? Không khí này, chắc chắn, sao lại keo kiệt như vậy, ‘Linh’ của các người chẳng lẽ phá sản rồi sao?"

Sự xuất hiện của Hách Liên Thần lúc này dường như có sắc thái khôi hài, người này đột nhiên xuất hiện không báo trước, thậm chí còn không phát hiện sự bất bình thường của bầu không khí nơi này hiện tại, tóm lại thỉnh thoảng có cơ hội có thể nhạo báng Hoắc Cảnh Sâm thì Hách Liên Thần tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Nói xong Hách Liên Thần ngồi vào cái ghế bên cạnh mấy người Tả Chi Hành, chân bắt chéo vắt vẻo, dáng vẻ này không ai có thể nghĩ đến bốn chữ BOSS lớn của ‘Mạn’.

"Hoắc Thần Viễn sao rồi?" đọc thêm nhiều truyện hay tại Doc Truyen . o r g

Quan tâm lần này là thật lòng, cũng là mục đích tới đây của Hách Liên Thần.

"Đúng rồi, người phụ nữ của anh đã phẫu thuật thành công, có lẽ mấy giờ nữa sẽ tỉnh lại, a, tên nhóc bên trong thế nào rồi?"

Người này đột nhiên xuất hiện làm rối loạn lộn xộn không khí ‘bí thảm’ Hoắc Cảnh Sâm vừa dựng lên, mấy người Mạc Tĩnh Đông còn đắm chìm trong không khí khoa trương giả tạo kia chưa thoát ra được, lúc này Hách Liên Thần cố ý muốn bày trò cười, trong thoáng chốc người đàn ông đã trải qua sóng to gió lớn cảm thấy thần kinh rối loạn, hai người gần như nắm trong tay hơn nửa mạch kinh tế thế giới có cần đỡ hơi thế không.

Ba người lập đứng lên, giống như đã bàn trước động tác chỉnh tề rồi, nét mặt chăm chọc, quay lại xoay người, mấy đầu người không quay lại hướng về phía cuối cầu thang.

Bọn họ đi trước, nên làm gì thì làm đi, Hoắc Cảnh Sâm muốn làm gì thì vào thời điểm quan trọng sẽ thông báo cho bọn họ, lúc này bọn họ thật sự không có năng lực chịu đựng trò đùa dai trong lúc vui vẻ của Hoắc Cảnh Sâm.

Hách Liên Thần giương mắt nhìn động tác chỉnh tề của ba người, phần hận bất bình vì hắn vừa xuất hiện những người này lập tức đi luôn, mặt uất ức nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm:

"Vì sao thuộc hạ của anh lại không muốn gặp tôi vậy? Dù gì lão tử cũng là Lão Đại của một tổ chức lớn đấy?"

Hoắc Cảnh Sâm nhìn về Hách Liên Thần, vẻ mê man trên khuôn mặt biến mất, cảm giác được khi mình ‘cười lạnh’ nói với cấp dưới mang đến bao nhiêu phiền nhiễu.

"A, chúng tôi giải tán rồi."

Người nào đó dáng vẻ thoải mái, nếu như ba người kia còn ở đó tuyệt đối sẽ vùng vằng đấm đánh chết hắn!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131

"A, chúng tôi giải thể rồi." Người nào đó dáng vẻ thoải mái, nếu như ba người kia còn ở đó tuyệt đối sẽ vùng vằng đấm đánh chết hắn!

"." Hách Liên Thần khỏe miệng giật giật, sống lưng rõ ràng cảm giác ớn lạnh: "Hoắc Cảnh Sâm anh thỉnh thoảng có thể đừng biến thái một chút được không?"

Hoắc Cảnh Sâm nhún nhún vai, giờ phút này hắn đang cầm một tay vào trong túi quần như một tên lưu manh, nhưng hết lần này tới lần khác lại kết hợp rất tốt với tư thái ưu nhã trời sinh của hắn. Thân sĩ và lưu manh hai thái cực này thật sự không thể cùng tồn tại, vậy mà hắn có thể đem hai thái cực này biểu hiện cực kỳ hài hòa. Trên thực tế người vĩnh viễn cũng không thể thấy rõ Hoắc Cảnh Sâm, người đàn ông này đang nghĩ cái gì, giống như hiện tại.

"Cổ phần tôi cũng chuyển nhượng rồi, khế ước bán thân cũng đã ký, lúc này thật sự đã phá sản rồi. Anh em tốt, Hoắc Thần Viễn khó nuôi như vậy, sau này anh nuôi nó đến lớn thôi đi, ngày mai tôi còn phải đi bán mạng cho người ta đấy."

Giọng điệu Hoắc Cảnh Sâm vẫn như cũ, bộ dáng không hề thương cảm giống như một người bị ‘phá sản’ nên có, thậm chí khỏe miệng còn mơ hồ hiện

lên một ít ý cười tà mị, rõ ràng làm cho người ta có một loại cảm giác trong nụ cười mang theo một điềm báo hủy diệt nào đó

Hách Liên Thần hoàn toàn không bình tĩnh được, dù người trước mặt là thủ lĩnh của ‘mạn’ có tính cách lạnh nhạt cũng không kiềm được mà phải che mặt, rồi sau đó run rẩy đưa ngón trỏ ra chỉ vào Hoắc Cảnh Sâm:

"Mẹ nó! Anh phá sản? Anh không biết xấu hổ phải không? Còn đi làm bán mạng? Đi làm nhai anh đấy! Tại sao anh không đi bán thân kiếm tiền nuôi con trai luôn đi?!"

"A" Hoắc Cảnh Sâm cười khẽ một tiếng, trong ánh mắt một ‘âm mưu’ nào đó từ từ nổi lên trên mặt nước: "Bán cho anh...anh muốn không?"

Hách Liên Thần cảm thấy buồn nôn, cực kỳ khinh bỉ nhìn Hoắc Cảnh Sâm:

"Cút! Tìm con trai anh đi, con trai của anh so với tôi còn có tiền hơn!"

"Xem chừng, anh rất quen thuộc đối với con trai tôi?"

Hoắc Cảnh Sâm mặt cười âm hiểm nhìn về phía Hách Liên Thần, hiển nhiên, Hoắc Cảnh Sâm làm nền này giờ, không nhanh không chậm chờ đúng là một câu nói này của Hách Liên Thần. Hoắc Cảnh Sâm đã đảo hốt, còn có thể làm cho người ta không hiểu lý do mà rơi vào đó!

Đùa giỡn phúc hắc, không thể không nói, bây giờ Hách Liên Thần còn lâu mới sánh bằng cấp bậc của Hoắc Cảnh Sâm.

Một giây kế tiếp về mặt Hách Liên Thần trực tiếp hóa đá. Em gái hần! Nhất thời đắc chí liền quên mất kế hoạch hay vốn là đi xem kịch vui mà, che che giấu giấu ẩn nấp nhiều năm như vậy, hần dễ dàng sao?

Hách Liên Thần cười gượng hai tiếng:

"Tôi và Thần Viễn rất là quen, không phải nó bình thường vẫn hay tìm tôi đánh nhau sao?"

Phản kích chưa đủ chính là loại tình trạng trước mắt này đây, tuyệt đối có lý mà không nói được. Tình tình Hoắc Cảnh Sâm làm sao hần có thể không biết, hần che dấu con và nữ nhân của hần ta nhiều năm như vậy, người ta tuyệt đối không thấy được lòng tốt của người đâu. Theo trình độ biến thái của người này, tuyệt đối sẽ không biến sắc mà chính hần rất có tiết tấu, nhưng mà vì sao hần lại dùng giọng nói không âm không dương thông báo hần trước tiên chứ?

Chẳng lẽ Hoắc Cảnh Sâm đột nhiên đổi tính? Nhưng, người gặp qua người nào trước khi chính người còn cười híp mắt thông báo với người một tiếng, ta muốn chơi người không?

Được rồi, chuyện như vậy có lẽ thực sự có người làm được, nhưng Hoắc Cảnh Sâm tuyệt đối không phải người như thế.

Hoắc Cảnh Sâm đi theo ngồi chỗ bên cạnh Hách Liên Thần, liếc mắt nhìn người vẫn cổ già bộ trần định bên cạnh, đưa một cánh tay khoác lên bả vai Hách Liên Thần. Sau khi u oán thở dài một tiếng, môi mông khê động, mở miệng nói một giọng nói tương đối thương cảm:

"Hách Liên Thần, cho tôi tiền."

Lúc nói chuyện Hoắc Cảnh Sâm thậm chí còn rất phối hợp vươn một cái tay khác ra, nghiêng đầu đợi Hách Liên Thần trả lời.

Hách Liên Thần trong nháy mắt có cảm giác bị thiên lôi đánh liên tiếp, bộ dáng này của Hoắc Cảnh Sâm là sao? Bình thường rất ra dáng một đàn ông kiệt xuất mà. Đây là đầu bị cửa kẹp hay là thế nào? Bộ dáng như một tiêu tức phụ buồn bã đợi không được ông chồng chồng về muộn này, thật sự là Hoắc Cảnh Sâm sao? Thật vậy sao?!

"." Khóe miệng Hách Liên Thần run rẩy, rõ ràng chính là bộ dạng thê xác và tinh thần mệt mỏi mà. Mặt hần ghét bỏ bắt lại cánh tay Hoắc Cảnh Sâm khoác trên vai hần, trong nháy mắt cách xa người đàn ông này, ngồi ở ghế dài đầu tiên bên trái, trong thời gian ngắn thái độ cũng đã hòa hoãn xuống, có thể thấy được Hoắc Cảnh Sâm mang đến trong lòng người ta bao nhiêu bóng ma.

"Hoắc Cảnh Sâm, một năm này tiền lãi từ bị con trai anh cướp cũng đủ để nuôi sống một quốc gia rồi, giờ anh có ý tốt hỏi tiền một người nghèo như tôi sao?!"

Được rồi, này giờ nói đến con trai chỉ đặc biệt nói Hoắc Cảnh Sâm——cái tiểu tử tông kia, nếu nói đến Mộ Tây Hân. Con mẹ nó! Hàng năm số tiền ‘mạn’ thu được, một nửa đã bị tiểu tử kia lấy đi rồi, một lão đại như hần còn không có dũng khí làm ra chuyện như vậy đâu. Em gái nó! Đám người đã mạn kia dù IQ có cao, không phải cũng bị Mộ Tây Hân dùng bộ dạng dễ thương của nó ăn sạch sành sanh bọn họ sao!

Còn có Hoắc Cảnh Sâm đáng chết không biết xấu hổ này! Hách Liên Thần càng nghĩ lòng càng chua xót, hiện tại này lão tử cũng học được từ con trai của người tiết mục thương cảm rồi. Nhưng người như Hoắc Cảnh Sâm, chẳng lẽ cũng muốn bắt chước bộ dạng đáng yêu đùa giỡn sao? Hần thật lòng muốn nói một câu, chuyện này làm rất tốt, nếu một ngày nào đó Hoắc Cảnh Sâm thực sự dùng bộ dáng đùa giỡn đáng yêu để kiếm tiền thì có thể nói.Mẹ nó! Mới nghĩ tới cảnh tượng đó thôi cũng làm cho người khác đặc biệt đau thận!

Nhưng được rồi, cái thế giới mà hoa si đang hoành hành này, nếu Hoắc Cảnh Sâm thật sự học bộ dáng kia, vậy những siêu sao Thiên vương kia sẽ mau chóng ngồi hóng mát về vòng tròn rồi!

Cuối cùng Hách Liên Thần cho ra kết luận như thế này, cái gia đình này là một tập thể yêu nghiệt kết hợp, ban đầu Jesus lão nhân gia ông ta đến tốt cùng là ngu gật thế nào mà để cho gia đình bọn họ gặp nhau được hả?

"Người anh em, gần đây năng lực chịu đựng của trái tim tôi không được tốt lắm, ngại có lời gì cứ nói thẳng là được rồi. Mặc dù nơi này là bệnh viện, nhưng cũng không thể xuất hiện ở thời gian quá dài."

Lời ngầm, hẳn đã bị Hoắc Cảnh Sâm ngài kích thích đến hai mắt trợn ngược hai chân đạp một cái, ai có bản lĩnh trở lại cấp cứu cho hắn hả? đọc chương mới nhanh nhất tại [Doc Truyen](#) . o r g

Khỏe môi Hoắc Cảnh Sâm nâng lên một nụ cười hết sức mê người, rõ ràng làm cho người ta không dời mắt được, nhưng vì cái gì Hách Liên Thần càng xem càng cảm giác tình cảnh mình sau này thật hồng бет rồi.

Hắn có chút xốc xếch giữ một tay che trán, bộ dạng hơi cúi đầu khiến cho một ít tóc ở trên đầu rơi xuống tạo ra một cái bóng nhân nhạт. Bây giờ bộ dạng hắn bất chéo hai chân như lưu manh nhưng dựa vào ghế lại tạo ra cho người ta cảm giác lười biếng khác thường, một tay khoác lên đầu gối, một cái tay khác buông thõng ở trên ghế gỗ loạn không theo qui tắc:

"Ha ha, tiền của con tôi về sau là của vợ nó, chuyện này liên quan gì tới tôi?" Giọng nói, dáng vẻ vô tội kia rõ ràng chính là tiêu chuẩn nam nhân tốt của thế kỷ hai mươi mốt. Dĩ nhiên những thứ này cũng đều giới hạn ở giọng nói, chỉ là lời nói xoay chuyển mà thôi, Hách Liên Thần thật sự đã gặp tai ương: "Tôi bị anh bắt đi ra ngoài làm diễn viên nhiều năm như vậy, đã giải trí cả tinh thần và thể xác của lão nhân gia ngài. Nói vậy, tôi thu chút phí diễn xuất cũng là việc nên làm đúng không?"

". . . ." Hách Liên Thần lặng yên, có thể cho hắn có ít nhất một lần đùa giỡn thành công được không hả? "Đó không phải là vì tôi muốn tốt cho anh sao?"

Nếu không phải là từng ấy năm tới nay, hẳn chịu một nhọc chăm sóc hai đứa con trai của hắn, còn phải thời thời khắc khắc đề phòng hai anh em chạm mặt nhau để tránh cảnh tượng hung tàn xảy ra trong nhà hắn, hẳn dễ dàng sao? Hơn nữa ban đầu nếu không phải là hắn sợ ý tra được Hoắc Cảnh Sâm rơi mất một hạt mầm bên ngoài, hẳn sẽ chủ mưu đến gần Mộ Niệm Thần sao? Nếu không phải là nhất thời cao hứng muốn xem kịch hay, sẽ có lúc hắn tốt bụng không công giúp tên này nuôi hai đứa con trai hắn thành trắng trẻo mập mập như vậy sao? Nếu không phải vì người anh em này, hẳn sớm đã ném Mộ Niệm Thần, cái nữ nhân vô sỉ chỉ biết ăn rồi ngủ ra khỏi nhà lâu rồi!

Được rồi, Hách Liên Thần cảm thấy sau mỗi lần bị Hoắc Cảnh Sâm tính toán, cũng trùng hợp vì hắn muốn xem kịch vui, thật ra thì cũng không phải là không thể tha thứ được!

Nông nô mà cũng muốn trở mình hở?

Trên thực tế ngay cả Hách Liên Thần cũng cảm thấy vô lực vì câu nói này của Hoắc Cảnh Sâm, ngôn ngữ cũng không giải thích được lúc này hắn đối với mình phần hận ra sao. Hai ngày trước làm sao hắn lại nghĩ không ra, chạy đến thành phố A đến xem kịch hay làm gì? Hoắc Cảnh Sâm có thể diễn kịch hay cho người xem sao? Điều nói vạ đến cả dưới ao, huống chi ban đầu là hắn vạch ra âm mưu hại người, trời mới biết lúc này Hách Liên Thần có bao nhiêu hi vọng chuyện này chỉ có Hoắc Cảnh Sâm biết. Nếu để cả gia đình này biết, rồi cả nhà bọn họ cùng tiến lên thì thật lòng hắn chịu không nổi đâu.

Mẹ nó! Tự nhiên hắn có gắng đi đào một cái hố to làm gì, kết quả Hoắc Cảnh Sâm không có rơi vào, mà hắn lại là người đầu tiên tiến vào rồi!

"A, vậy anh giúp đỡ tôi một thời gian đi. Ngày mai lão tử sẽ phải đi bán mạng, hơn nữa còn phải cưới một nữ nhân hiếm có về nhà vui đùa một chút. A, vậy người phụ nữ và con của tôi tạm thời nhờ anh bảo bọc dùm ha." (mình không biết chỗ này nên dùng từ gì để thay thế cho chữ nữ nhân, người phụ nữ thì mình nghĩ giống như vợ mới dùng. . . không biết đúng không?)

Giọng nói Hoắc Cảnh Sâm vẫn bình tĩnh như trước, giống như thuận miệng nói ra lời nói đơn giản 'hôm nay thời tiết thật tốt' vậy. Nhưng trên thực tế, có lẽ là thật tồn tại nguyên nhân ẩn ý nhiều năm, cho dù lúc trước quả thật hai người vẫn còn đùa giỡn với nhau, lại có thể đột nhiên thu hồi về mặt đùa giỡn. Mẹ nó! Trở mặt nhanh giống như lật sách tuyệt đối là dùng để hình dung người đàn ông này, tốc độ và trình độ yêu nghiệt của người này có thể nói là tỷ lệ thuận với nhau!

Hách Liên Thần cau mày, thời điểm hiểu ý tứ trong lời nói của Hoắc Cảnh Sâm lại khinh thường cười nhạo một tiếng:

"Đừng nói với tôi, anh hy sinh Hoắc thị, lại hy sinh sức lao động, cuối cùng còn phải hy sinh nhan sắc, chính là vì muốn cả đám người kia sụp đổ nha! Vốn ban đầu anh vẫn có thể hạ được đám người này mà, như vậy thì quá uổng phí rồi!"

Đừng một chút, lại nói tiếp:

"Trên thực tế anh rõ ràng có thể làm đám người kia sụp đổ chỉ trong một đêm, thậm chí muốn làm bọn họ biến mất khỏi thế này, anh cũng không phải là không có năng lực đó. Nhưng Cảnh Sâm, anh không làm như vậy, là bởi vì Mộ Niệm Thần kia sao?"

Hắn nghĩ không thông cường đại như Hoắc Cảnh Sâm hiện nay, trên thế giới này sẽ không có cái gì chi phối được nguyên tắc của hắn. Nhưng hôm nay, thế giới của hắn do hắn quyết định quy luật, xác thật sẽ không bởi vì những người khác hoặc chuyện khác mà thay đổi.

Hoắc Cảnh Sâm nhún nhún vai, trong nháy mắt nụ cười nơi khóe môi dính vào vẻ khát máu tàn nhẫn, cả người hắn càng nhìn càng giống như là bao phủ bởi hơi thở Satan khát máu lao ra từ địa ngục, nhưng cảm giác như thế cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt. Ngoài cửa sổ ánh nắng đã ngã về tây, rõ ràng ánh sáng mang màu sắc ảm áp, một số gần như hoàng hôn, tội ác bắt đầu ở ranh giới giữa, không hề phá vỡ tới ranh giới cuối cùng, âm thanh từ tính của Hoắc Cảnh Sâm trong hành lang âm u của bệnh viện đặc biệt rõ ràng.

"Hách Liên, chúng ta đều là người rất giống nhau. Trên thế giới này mặc kệ là ai chạm đến một tầng ranh giới cuối cùng kia, hoặc là hấn hoàn toàn thân phục ở dưới chân tôi, hoặc là, hấn phải hoàn toàn diệt vong."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132

Trên thực tế, bắt đầu từ ngày hôm sau ở thành phố A, đề tài bàn tán về Hoắc Cảnh Sâm đã lan truyền như gió, bao phủ bầu trời của thành phố này. Thậm chí ngay cả thời điểm đi vệ sinh nếu người nào thính tai một chút sẽ phát hiện người phụ nữ ở phòng bên cạnh đang dùng cái giọng the thé của mình thảo luận cực kỳ hưng phấn với người bên đầu điện thoại kia về người đàn ông Hoắc Cảnh Sâm này.

Còn đám đàn ông lại cảm thấy hứng thú với việc sau khi Hoắc Cảnh Sâm rời đi, Hoắc thị có thể dựa vào phó tổng giám đốc chống đỡ có đi xuống hay không? Hoắc Cảnh Sâm đã làm cho thị trường chứng khoán rung chuyển, không biết về sau sẽ giải quyết chuyện này như thế nào?

Về phần đám phụ nữ, họ rất vui vẻ, họ không có nghe lầm, họ vui vẻ vì thân phận hiện nay của Hoắc Cảnh Sâm đã bị tụt dốc. Dù hấn thiếu đi thân phận tổng giám đốc Hoắc thị, nhưng ở thành phố này không người nào có thể làm thay đổi được địa vị của hấn. Ngày trước, phụ nữ bên cạnh hấn được chọn kỹ lựa khéo, hơi có tý vết cũng tuyệt đối không được đến gần thân thể của hấn.

Mà hiện giờ, họ vui vẻ vì cơ hội có thể leo lên giường của Hoắc Cảnh Sâm lại tăng thêm một chút, hấn có thể không có tiền không có quyền, nhưng phụ nữ trong thành phố này, được rồi, bao gồm một ít đàn ông còn lại tuyệt đối bỏ phiếu bầu hấn là bạn giường lý tưởng nhất!

Dĩ nhiên, trong lúc đó tin tức mười ngày sau Hoắc Cảnh Sâm và Cố San San làm đám cưới cũng được công bố ra, càng về sau càng nhiều tạp chí đăng những tin tức suy đoán rằng Hoắc Cảnh Sâm có thể bỏ thương trường để theo đuổi chính trị hay không? Dù sao lực ảnh hưởng của Cố gia ở giới chính trị từ trước đến giờ cũng đã quá rõ ràng rồi, những ngày độc thân của Hoắc Cảnh Sâm chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến ý định vội vã bỏ lên giường cùng Hoắc Cảnh Sâm của đám phụ nữ.

Họ cho là có thể nâng lên một chút quan hệ với Hoắc Cảnh Sâm thì phần mộ tổ tiên đã bốc lên khói xanh rồi, còn về phần cưới người nào thì có liên quan gì tới họ? Lại nói đến, Cố San San gả cho Hoắc Cảnh Sâm ngược lại là kịch vui mà mọi người muốn xem, người nào ở thành phố A lại không biết từ trước nay Cố San San đã định hôn ước với Hoắc Cảnh Sâm, chẳng qua là sau đó người phụ nữ này lại không ngừng đeo bám Hoắc Cảnh Sâm, ngược lại cũng làm rõ được tâm của Hoắc Cảnh Sâm có thật sự đặt ở trên người Cố San San.

Được rồi, nếu như nói Hoắc Cảnh Sâm có hôn ước vẫn không đỡ được sự theo đuổi cuồng nhiệt của đám phụ nữ. Như vậy trong một đêm hai đứa con trai sinh đôi của Hoắc Cảnh Sâm được đưa ra ánh sáng có thể nói là càng thêm thúc dục sức theo đuổi của đám phụ nữ đó đối với Hoắc Cảnh Sâm đến tận tận tận tận tận.

Tít trên trang đầu, tất cả tờ báo đều là hình vẽ hai đứa con trai của Hoắc Cảnh Sâm. Cảm giác một đứa thì di truyền thân sĩ ưu nhã lạnh lùng hờ hững của Hoắc Cảnh Sâm phải nói là sâu tận xương tủy. Một đứa thì mang vẻ mơ màng mộng lung như vừa tỉnh ngủ, đáng vẻ vô ý đó đã phát huy bốn chữ 'điên đảo chúng sinh' đến tận cùng.

Bộ dáng giống nhau đều cực kỳ tinh xảo, căn bản là phiên bản thu nhỏ của Hoắc Cảnh Sâm, trong khoảng thời gian ngắn suy đoán về người mẹ ruột của hai anh em càng ngày càng nghiêm trọng. Thậm chí một quyển tạp chí có nội dung là sáu năm trước Hoắc Cảnh Sâm chơi đùa với tập thể một đám phụ nữ, trong quyển tạp chí đó còn phân tích từng người một, nhưng cuối cùng đều bị hủy bỏ, chẳng lẽ hai đứa bé này chui ra từ trong tảng đá sao?

Độ nóng cha con Hoắc thị cơ hồ đã thổi đến mỗi một góc hẻo lánh nào đó của thành phố A rồi, nghe nói ngày đó có vô số bà mẹ trẻ đã giáo huấn con gái của mình tương lai phải của được một trong hai người anh em nhà đó, còn có vô số bà mẹ trẻ khác ghét bỏ nhìn con trai nhà mình mặc quần yếm, nước mũi thì văng tung tóe, suýt nữa một cước đá ra khỏi nhà.

Có tin đồn, ngày đó có một đạo diễn Hollywood đang đến thành phố A lấy cảnh, sau khi đọc báo lập tức đưa ra cảnh ôliu với hai anh em và Hoắc Cảnh Sâm, dùng cái giá trên trời mời bọn họ diễn xuất một bộ phim trong nửa năm. Cũng trong lúc đó, các công ty lớn đưa ra một cái giá trên trời mời bọn họ làm người phát ngôn cho công ty. Xem đi, người đàn ông như Hoắc Cảnh Sâm tùy tiện vút vào một xô xính nào đó cũng tuyệt đối sẽ không bị chết đói, từ nhỏ người ta đã có gương mặt như yêu nghiệt, bắt đầu từ khi đó đời này thứ nhất định xài không hết chính là tiền.

Được rồi, hơn nữa ở một bar nổi tiếng có một nữ nhân dùng mảnh dán poster treo giải thưởng, ai có thể bắt được Hoắc Cảnh Sâm tới ** cho cô, cô sẽ tặng mình vẫn còn xử nữ cùng với đi săn khách xù mà chồng trước để lại.

Em gái nó, thế giới này tuyệt đối điên cuồng, cô gái này bị kích thích quá mạnh mẽ, chồng trước cũng có rồi, nơi nào còn thân xử nữ, màng lưới bị pháo oanh rồi.

Mà cô gái này vẫn trả lời cường đại như cũ, lão nương có thể làm lại tầng mô đã bị mất kia, hiệu quả giống như thật! Cho hấn thể nghiệm y hệt xử nữ!

Mọi người một trận trầm mặc, lúc đó cái Poster này rất có lực ảnh hưởng.

Trên thực tế, các cô gái, mặc kệ là bao nhiêu tuổi, phụ nữ có trình độ hay bằng cấp ở mức nào đều ghen tị, giống như, một quãng thời gian, khi Cổ San San tiếp nhận đám phóng viên phóng vấn khiếm tốn thừa nhận cô chính là mẹ của hai anh em sinh đôi thì ngay lúc đó có nữ phóng viên xông lên trước đánh hai bạt tai.

Nói nhảm, đứa bé cùng cha nó sao nhường cho cô ta được, chẳng lẽ là đứa nhỏ này cũng kế hoạch ở trong đầu cô ta? Vậy chuyện Cổ San San vô sinh bộ dạng không được giáo dục lại còn bị táo bón, có thể sinh ra một đôi anh em sinh đôi tình sào như thế, trừ phi ngay từ lúc đầu khi cô ta mang thai bụng bị lừa dối.

Được rồi, quay trở lại lúc sáng sớm

Khi Hoắc Cảnh Sâm lái một chiếc QQ màu đỏ chói xuất hiện tại cửa chính Mộ thị thì lúc đó toàn hiện trường xôn xao, QQ nên tìm người phát ngôn đi, không đúng, hiển nhiên hơn mười vạn xe xuất ra tới mấy chục triệu mẫu xe thể thao cao cấp!

Hoắc Cảnh Sâm phối cùng bộ tây âu cao quý được cắt may rất tỉ mỉ, tỷ lệ hoàng kim và đường cong mạnh mẽ bao gồm một lớp vải màu vàng nhạt ở bên trong, cộng thêm hai tay hắt cấm ở trong túi, trở lại chính là khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ ưu nhã, trong khoảng thời gian ngắn đám phóng viên bao vây anh, bỏ đi chức tổng giám đốc hoắc thị bây giờ bên cạnh không hề có bất kì người vệ sĩ nào, giờ phút này chắc chắn rất dễ dàng tiếp cận Hoắc Cảnh Sâm.

Hồ nhau mà lên, may là Mộ Thiên Hùng tốn công tốn sức tổ chức nghi thức hoan nghênh cũng bỏ quên điểm này, lúc đó, muốn tiến lên kiểm soát chỗ huyền não này các nhân viên an ninh bị dụ dỗ đi tản phía xa nhất.

Hoắc Cảnh Sâm vẻ mặt như thường đứng tại chỗ, tựa như vô hình nhưng làm cho người ta có cảm giác bị áp bức, đám phóng viên quả thật hồ lên rất lớn, nhưng đích thực, đến gần mới có thể phát hiện Hoắc Cảnh Sâm không phải là không có vệ sĩ, mấy người phóng viên đều tự động đứng cách hẳn một khoảng.

"Hoắc tiên sinh, thì ra tin đồn sáng nay ngài sẽ tới Mộ thị nhậm chức là thật, là vì lý do khiến ngài rời bỏ Hoắc thị lựa chọn Mộ thị? Hình như đó không phải một lựa chọn sáng suốt."

"Hoắc tiên sinh, xin hỏi một câu ai là mẹ của hai anh em sinh đôi kia? Có liên quan với vị hôn thê Cổ San San của ngài hay không? Đối với việc bỏ phiếu bầu chọn ngài trở thành bạn giường lý tưởng nhất ở thành phố A ngài có ý kiến gì?"

"Hoắc tiên sinh, theo chúng ta biết, vị đạo diễn nổi tiếng của Hollywood cảnh ô liu chỉ về phía ngài, xin hỏi có phải ngài có ý định gia nhập làng giải trí? Mà ngài hôm nay thừa nhận Cổ San San là vị hôn thê của mình, hay nói cách khác là sau này ngài có thể tham gia vào chính trị?"

"Hoắc tiên sinh, theo chúng tôi quan sát từ trước đến nay xe của ngài đều là phiên bản Lamborghini số lượng có hạn, làm sao có thể trong một đêm lại biến thành giá rẻ QQ giá rẻ? Tin đồn ngài phá sản là thật?"

"Hoắc tiên sinh, nghe nói hai ngày nay ngài thường xuyên chạy tới bệnh viện, có phải ngài mắc bệnh gì không tiện nói ra?"

"Hoắc tiên sinh."

Trong khoảng thời gian ngắn nhưng đủ loại vấn đề ly kỳ cổ quái đề cập đến, hôm nay thân phận Hoắc Cảnh Sâm không lớn bằng lúc trước, lúc đó, đám phóng viên đông đảo tự nhiên kiêng kỵ bỏ bớt rất nhiều vấn đề, nhưng bây giờ không chút kiêng kỵ điều nghĩ đến đều là bật thốt lên, "bệnh không tiện nói ra" khi năm chữ này thốt ra ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm rõ ràng tối sầm lại, sắc mặt âm trầm xuống.

Ngẩng đầu lên ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm bén nhọn, làm cho người ta có cảm giác không rét mà run, lúc này cho dù là ai cũng không cách nào bình tĩnh hay không hề kiêng kỵ đứng trước mặt người đàn ông này, người xem, Hoắc Cảnh Sâm như vậy, trời sanh tính khí như thế, bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu cũng tuyệt đối có thể dùng ánh mắt giết chết người khác trong vô hình.

Không khí hỗn loạn trong nháy mắt giảm xuống, Hoắc Cảnh Sâm một câu cũng chưa hề nói, cũng trong một giây kế tiếp, cả đám phóng viên tự giác nhường đường, Hoắc Cảnh Sâm bước chân trầm ổn tiến về phía trước.

Một trận hỗn loạn được truyền hình trực tiếp ở trên TV, trong biệt thự Lục Phi Ly cùng ba người nào kia đang được nghỉ phép rõ ràng cười ngả xuống đất, còn có thời điểm nào mà Hoắc Cảnh Sâm có thể nhếch nhác hơn so với lúc này sao? Đoạn này video nhất định phải trân quý, về sau tâm tình không tốt liền lấy ra nhai đi nhai lại.

May mà hần nghĩ ra ngoài tìm một chiếc QQ, nếu đổi sang một chiếc xe đạp đi ở công ty không phải còn có chuyện vui hơn sao?

Có cái gọi là mấy nhà vui mừng mấy nhà buồn, bên kia, cũng đang xem đoạn này Hách Liên Thần nín thở tương đối dễ nổi nóng rồi, uống một hớp rượu đỏ sùng sốt ngậm ở trong miệng mấy phút sau từ khóe miệng tràn ra ngoài, mẹ nó! Không phải là đánh một cái liền đổ sao? Người đàn ông này ngay cả hình tượng của mình cũng không quan tâm? Chẳng lẽ là 'lính' thật muốn phá sản?!

Hách Liên Thần lấy điện thoại di động ra, run rẩy nhấn một dãy số nào đó rồi gọi đi, đợi đến khi đầu bên kia điện thoại nhắc máy không hề quan tâm đến hình tượng của bản thân gầm thét, dù sao trong căn phòng này cũng chỉ có một mình hần ở!

"Hoắc Tây Hàn, con gấu nhà người nghĩ ra chủ ý cùi bắp, chẳng lẽ đứa bé như con thật muốn đem cha mình trở thành người bình thường? ! Chú cho con biết lần tới muốn đánh cược thì đánh cược xe đạp, cha con khẳng định là chưa từng đi xe đạp ở trong trường học của gái đẹp thời thanh xuân, ừm,

choáng nha nhất định là chưa từng đi xe đạp!

Tây Hàn chờ đợi xem ti vi trong đầu toàn là hình ảnh Hoắc Cảnh Sâm bị đám phóng viên vây quanh, ánh mắt không tập trung bộ dạng thỉnh thoảng mắt hồn giống Hoắc Cảnh Sâm thỉnh y như đút, đôi mắt như nước trong veo nháy hai cái, mẹ nó! Cậu cố ý mời một đám phóng viên là vì cái gì? Vì sao không có ai cảm thấy cha cậu khi đi chiếc xe kia có thể rất mộc mạc? ! Xem ra đám địch thủ của mẹ cậu thật quá mạnh mẽ!

"Thôi, chú Hách Liên, hấn coi như coi một chiếc Phụng Hoàng mang biển hiệu xe đạp cũng sẽ bị nói thành thời gian kinh điển thời gian."

"....."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133

Thời điểm Mộ tiểu thư từ từ tỉnh lại đã là xế chiều, ánh mặt trời bên ngoài đang nồng đậm. Trong khoảng thời gian ngắn ánh sáng sáng ngời chiếu vào phòng làm cô mở mắt không ra, rèm cửa sổ màu trắng lay động làm ánh sáng chập chờn. Khóe môi khô nứt hơi mở ra, làm động đến vết thương, trong đầu là một loạt hình ảnh với cảm giác từng trận tê ngứa từ sau lưng truyền đến. Sau khi làm rõ được từng chuyện, mới xem như hoàn toàn nhớ lại chuyện gì đã xảy ra.

Trong phòng bệnh lớn như vậy, lúc này lại yên tĩnh một cách quỷ dị. Một đôi mắt mang theo tia máu mở to, trong nháy mắt làm tăng thêm cảm giác chua xót, lại chỉ có thể nhìn đến phạm vi đỉnh trần nhà. Trần nhà là một màu trắng thuần khiết hòa lẫn với một màn huyết sắc xinh đẹp trong đầu, thời điểm cảnh tượng trong mộng tái hiện, lúc đó nàng rõ ràng cảm giác được trong lỗ mũi còn lưu lại một mùi máu tươi nhàn nhạt.

Trên thực tế lúc nửa đêm cô đã tỉnh lại một lần, dáng vẻ mơ mơ màng màng lại mang theo buồn ngủ nồng đậm, may mắn lúc ấy cứ như vậy mà ngủ, cho nên một giấc này liền kéo mãi cho đến bây giờ.

Giữa giữa hai cái muốn ngồi dậy, nhưng vì chạm đến vết thương sau lưng mà khuôn mặt trở nên trắng bệch, rồi lại nhe răng nhếch miệng kêu đau, trong nháy mắt Mộ Niệm Thần có cảm giác bị cả thế giới cũng vứt bỏ. Cô thế này cũng coi như là bởi vì bảo vệ Mộ Cảnh Sâm mới bị thương đi, được rồi, lui vụn bước mà nói, người kia có tiền như vậy, dù là nhân viên bình thường của công ty thì vẫn có một đồng lớn phúc lợi mà, làm sao đến cô thì ngay cả người trông chừng cũng không có hả?

Nói sao đi nữa, không phải cô cũng có một chút quan hệ cá nhân với anh ta sao? Cô không có công lao cũng có khổ lao giúp anh ta sinh hai đứa con trai rồi mà!

Càng nghĩ càng nổi giận, nhưng lại càng muốn biết chuyện khi đó đến cuối cùng là như thế nào rồi? Tây Hàn không có ở bên người cô, theo bản năng Mộ Niệm Thần liên tưởng đến cảnh tượng 5 năm trước, Hoắc Cảnh Sâm phái người đi cướp một đứa bé khác, giờ đứa bé sau cũng bị anh ta phát hiện rồi, có phải một màn 5 năm trước lại được tái diễn hay không?

Không thể không nói, Mộ Niệm Thần sau khi tỉnh lại, chuyện cô quan tâm nhất trên thế giới là vết thương của cô. Không lẽ người ta ngay cả thân thể mình cũng không lo lắng, ngược lại chạy đi lo lắng cái này lo lắng cái nọ hay sao?

Trên giường bệnh, động tĩnh không phải là quá lớn, nhưng đã làm thức tỉnh Hoắc Thần Viễn và con chó to lớn Boa của hấn, đang co ro nghỉ ngơi trên ghế sa lon, một người một chó nghiêm nhiên đã trở thành một hình ảnh đẹp đẽ trong phòng bệnh này. Hình như sau tai nạn đó, khó khôi phục nhất là đứa bé, nhưng để khôi phục nhất cũng là đứa bé.

Bệnh duyên của Hoắc Thần Viễn tới nhanh nhưng đi cũng nhanh. Sáng sớm sau khi tỉnh lại, trong lúc vô tình biết được Mộ Niệm Thần cũng ở bệnh viện này, hơn nữa đúng lúc mới phẫu thuật xong, vẫn chưa tỉnh lại đã đòi tới thăm. Lúc đầu bác sĩ đương nhiên không đồng ý rồi, một người vừa khỏi bệnh đòi đi thăm một người khác bệnh nặng còn chưa khỏi, quả thật là quá liều lĩnh rồi.

Nhưng Hoắc Thần Viễn, cái tiểu ác ma này đã quyết định chuyện gì, trừ Hoắc Cảnh Sâm, ai có thể quản? Ngay cả Tây Hàn đến đây, nhưng sau đó không giải thích được lý do bị đuổi ra khỏi phòng bệnh.

Thân thể nhỏ nhỏ Hoắc Thần Viễn sau BOA xê dịch xuống, đầu run lên liên từ trên ghế sa lon nhảy xuống.

Thân thể nhỏ nhỏ lặng yên không tiếng động di chuyển đến bên giường, rồi sau đó leo lên cái ghế bên cạnh. Lúc đó Mộ Niệm Thần đang chìm đắm trong không khí đau khổ mà bản thân tự tạo ra, thậm chí không có chú ý tới động tĩnh mà người bên cạnh giường gây ra.

Đang lúc Mộ Niệm Thần ai oán chịu đựng cảm giác bụng rỗng khó chịu. Lúc chuẩn bị ngủ lần nữa, mới nhắm mắt lại thì có cảm giác một cái bóng nhàn nhạt bao trùm lên người mình, rõ ràng cảm thấy được bên cạnh giường ngủ có chút lún xuống. Trong không gian tĩnh mịch, từ trên đầu có thể nghe thấy rõ ràng tiếng hít thở của người thứ hai.

Theo bản năng, trái tim đập nhanh hơn. Thời điểm Mộ Niệm Thần run rẩy mở hai mắt ra, trước mắt là một khuôn mặt non nớt phóng đại, khoảng cách

rất gần, gần đến nỗi Mộ Niệm Thần có thể thấy rõ sau đôi lông mi kia, bên trong đôi mắt của hắc ả giấu một nốt ruồi đen nhàn nhạt.

Mặt mũi giống nhau, nhưng chỉ trong nháy mắt Mộ Niệm Thần có thể hủy bỏ nhiều lý do và chắc chắn đứa bé này không phải là Tây Hàn. Ít nhất cô có thể xác minh là trong đôi mắt, sau lông mi của Tây Hàn không có nốt ruồi đen nhàn nhạt kia.

Lúc Mộ Niệm Thần đưa ra một cái tay cơ hồ là mang theo chút run rẩy, lúc đó Hoắc Thần Viễn đứng ở trên ghế, thân thể nghiêng xuống dưới, cánh tay chống lên giường, cả người tỏa ra một loại cảm giác rất kỳ lạ, rồi lại cảm thấy vui sướng, mắt nhìn xuống một trong những người phụ nữ quan trọng nhất trong sinh mệnh hắc.

Khóe miệng Mộ Niệm Thần rõ ràng hiện lên một nụ cười yếu ớt nhàn nhạt, tay chạm vào cảm giác da thịt thật non nớt mềm mại, tất cả tồn tại chân thật như vậy, cảm giác như thế, thật là tốt.

Đôi mắt Hoắc Thần Viễn nháy hai cái, trải qua giám định, mẹ mình giống như cũng không có quá kinh ngạc sợ hãi. Ít nhất, hắc ở khoảng cách gần như vậy, mẹ cũng không có thét chói tai, sau đó lại một trận ép buộc ** đúng không?

Hiển nhiên, Hoắc Thần Viễn đối với cảnh tượng mẹ con gặp mặt khá là hài lòng, ít nhất lần này mẹ đã nhận ra hắc, không phải sao? Nhưng trên thực tế, kế hoạch ban đầu Hoắc Thần Viễn chuẩn bị là hình tượng con trai ngoan ngoãn cùng với nụ cười điên đảo chứng sinh.

Sau khi cảm giác mới mẻ đi qua, Hoắc Thần Viễn vì dự phòng mẹ mình sau khi kinh ngạc đến ngây người sẽ ngồi dậy nên mới đứng tư thế này, bây giờ xương cốt trên thân thể nho nhỏ đã không chịu được hành hạ như vậy nữa?

Được rồi, cô cho rằng đây là lần đầu tiên thấy đứa con trai này, nên trong nháy mắt cả người tràn đầy lực lượng, cắn răng nhẫn nhịn một cái, sau một hồi cảm giác không thoải mái, thận trọng ngồi thẳng dậy.

Một giây kế tiếp, đột nhiên Mộ Niệm Thần vươn tay lần nữa, nhiệt độ bàn tay hơi thấp mang theo chút sức, bóp lên khuôn mặt mềm nhũn của Hoắc Thần Viễn một cái:

"Đau không?"

Được rồi, thật ra Mộ tiểu thư chỉ là muốn xác định đây có phải là đang nằm mơ hay không thôi? Giờ phút này, có lẽ là do thời gian dài không nói gì, trong giọng nói của cô mang theo một chút âm thanh khàn khàn, vốn là giọng nói tuyệt vời nhưng lúc này một chút mỹ cảm cũng không có.

Vừa mới bắt đầu trên gương mặt Hoắc Thần Viễn chính là một bộ dáng đáng đánh đòn, không có một nụ cười nào. Giờ phút này Hoắc Thần Viễn đã học được cả mười phần mười bộ dáng khí thế lạnh lẽo vốn là của Hoắc Cảnh Sâm. Bây giờ, phiên bản thu nhỏ của anh ta đang ngồi ở trước mặt Mộ Niệm Thần, trong nháy mắt giết chết niềm kiêu ngạo trong lòng Mộ tiểu thư rồi. Mẹ nó! Sao hai đứa con trai đều giống Hoắc Cảnh Sâm như vậy hở? Đây là sự mang theo con trai của Hoắc Cảnh Sâm đi ra ngoài mà người ta không nhận ra sao?

"Con trai, cười một cái có được không? Đáng vẻ này của con, làm mẹ áp lực khá lớn đó."

Mộ tiểu thư coi như thỉnh thoảng kiêu ngạo vậy thôi, cũng tuyệt đối không phải là người luôn luôn kiêu ngạo đâu? Lúc đó, bản tính nói nhiều của cô lập tức phát huy, dùng giọng nói khàn khàn như vịt đẻ không cân xứng với vẻ mặt dịu dàng mà cô cố ý bày ra. Bộ dáng kia nhìn thế nào cũng giống như bọn buôn người lừa bán trẻ con!

Hai câu vừa rơi xuống, Hoắc Thần Viễn sững sờ dừng về mặt đáng đánh đòn của mình nhìn Mộ Niệm Thần, bộ dạng nghiêm túc cẩn thận kia làm cho Mộ Niệm Thần muốn cầm gối đầu đập lên bộ dáng đó của hắc. Lúc đó, trời mới biết Mộ Niệm Thần trong nháy mắt cảm thấy đứa con trai này nhất định là đi theo bên cạnh Hoắc Cảnh Sâm thời gian quá dài, nên đầu óc có thể không thông minh cũng được đi, nhưng con trai của cô tại sao có thể bán nước như vậy chứ?

Đang suy nghĩ, Mộ Niệm Thần rất muốn chết mà đưa tay xoa nắn một trận trên mái tóc mềm mại của Hoắc Thần Viễn, đùa dai mà xoa nắn đầu hắc như một quả đào, tự ngu tự nhạo—(*) cười hai cái. Nhưng bởi vì động tới vết thương sau lưng, sững sờ cố gắng khắc chế một trận cuồng tiểu sắp tràn ra khỏi miệng.

(*) Tự ngu tự nhạo: tự tiêu khiển tự vui vẻ

"Con trai, cười với mẹ một tiếng, lát nữa mẹ sẽ dẫn con đi ăn KFC."

Mộ Niệm Thần nghĩ gì, ngay cả Hoắc Thần Viễn có IQ 208 cũng có chút muốn bệnh thần kinh luôn, KFC? Có cần phải cười như vậy hay không, biến một đồng Gà thành nhiều loại thực phẩm tiện lợi thôi mà, không phải chỉ là món mà 2 đứa bé cùng đường phải ăn sao, nguyên nhân là vì hắc đã suyết nửa phá tan luôn phòng bếp đúng không?

"." Mộ Niệm Thần ra sân, chẳng lẽ đứa bé này là một người. . . .câm? Niệm Thần ngón ngang trong gió, trong nháy mắt đôi mắt bao phủ một tầng thương hại.

Hoắc Thần Viễn cảm giác nếu mình lại không nói lời nào nhất định phải sẽ bị công phá rồi, chân mày nho nhỏ nghiêm túc nhíu lại, bộ dáng hắc có chút ghét bỏ khiến Mộ Niệm Thần có kích động muốn đập hắc trực tiếp về lại trong bụng cái tạo lại từ đầu. Hoắc Thần Viễn ho nhẹ một tiếng, nghiêm nhiên một bộ dáng phải đàm phán với Mộ Niệm Thần.

Thật lâu sau, lúc Mộ Niệm Thần muốn đưa tay bóp hắc một lần nữa, Hoắc Thần Viễn không biến sắc nghiêng đầu, lúc đó trong ánh mắt tầng ghét bỏ

càng thêm nồng đậm. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chùng bàn tay tràn đầy nghiêm túc không thuộc về cái tuổi này. Nếu Tây Hàn đột nhiên đi vào thấy bộ dáng này của em trai, tuyệt đối sẽ bay thẳng đến sau đó cực kỳ khinh bỉ hần, ném cổ áo giờ hần lên lời ra khỏi phòng bệnh. Còn để mẹ mình một mình ở lại đây, hoàn cảnh nơi này rất tốt để nuôi dưỡng thân thể.

"Chắc chắn, nhìn mẹ gầy đến chỉ còn da bọc xương, nửa đêm lúc gối lên ngủ nhất định không thoải mái, không nuôi khỏe mạnh bằng một góc BOA. Đến BOA cũng sẽ ghét bỏ mẹ cho xem, ngực quá nhỏ, con rất hoài nghi, tiểu tử Tây Hàn kia lớn lên thế nào, gương mặt này không đủ xinh đẹp, về sau nếu em gái giống mẹ thì con sẽ rất mất mặt, aizz."

Bạn rất khó tưởng tượng ra tình huống một đứa bé năm tuổi nói ra với mẹ mình một trận như vậy sao, cảm giác giống như đang coi kịch vui chứ gì! Nhưng trên thực tế, lúc đó hai mắt Mộ tiểu thư cơ hồ sắp trợn ngược lên, hôn mê rồi. Mẹ nó, đây là con hoang nhà ai chạy đến, vì sao còn nhỏ tuổi nhưng lại giống như Hoắc Cảnh Sâm, cực kỳ xảo trá như vậy hả? !

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134

Đây là cảnh tượng lần đầu tiên mẹ con chính thức gặp nhau, nhưng nếu để Mộ tiểu thư phát biểu cảm thụ ngay lúc này, cô sẽ không chút do dự nhảy ra nhìn khinh bỉ bạn thật lâu, rồi sau đó phẫn hận rống một câu với bạn. Mẹ nó, giận đến bẽ phôi rồi!

Cái gì mà hai mắt lưng tròng thâm tình nhận nhau, còn cái gì mà mẫu tử từ từ hiểu, theo tính tình của Hoắc Thần Viễn, thậm chí không cho cô một nụ cười, và nhất định sẽ giết Mộ Niệm Thần trong nháy mắt. Nhưng đến thời điểm thì ngược lại, nếu như không phải mặt mũi hần giống như Tây Hàn, Mộ Niệm Thần thậm chí có vài phần kích động muốn cầm cổ áo hần giờ lên rồi ném ra ngoài cửa sổ.

Trời mới biết Mộ Niệm Thần lấy ở đâu ra nhiều ý tưởng biến thái đối với bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn như vậy, bộ dáng ghét bỏ của hần đã chọc cho mẹ ruột của hần cực kỳ tức giận.

Sau một hồi quở trách, bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép quan sát Mộ Niệm Thần từ đầu tới chân, thanh thoi không lo lắng mớ ti vi. Nói thật, đối với chuyện xảy ra ngày hôm nay mà nói đủ quây cả thành phố A lật trời, hần thật sự rất tò mò với phản ứng của mẹ mình với chuyện này.

Lúc Tây Hàn tiến vào vừa lúc Hoắc Thần Viễn mớ ti vi, liếc thấy mình mẹ sắc mặt cực kỳ tái nhợt, nhưng một bộ dáng rõ ràng là bị chọc tức, bộ dáng rất là u oán. Sau đó rất là tự giác ngồi lên ghế, rồi quay đầu cho Hoắc Thần Viễn một cái nhìn xem thường.

Mà Hoắc Thần Viễn mới vừa rồi còn cho Mộ Niệm Thần một vẻ mặt ghét bỏ, sau khi thấy được Tây Hàn, trên khuôn mặt non nớt rõ ràng đổi lại một nụ cười âm áp, sau mới lại khéo léo nhìn về phía màn hình ti vi.

Trong nháy mắt Mộ tiểu thư mắt thẳng băng, vì sao người làm mẹ như cô lại không bằng một đứa bé như Tây Hàn hả? Đối xử khác biệt cũng không nên rõ ràng như vậy có được hay không?

Nhưng mà Mộ tiểu thư là ai, chuyện lắt lư trong gió như vậy, lúc cô ba tuổi cũng đã có thể chơi đùa thành thực rồi. Nhưng chưa tới được một phút, Mộ Niệm Thần thành công bắt được hai tin tức từ bên trong cuộc nói chuyện của hai anh em.

Thứ nhất, hai anh em trước đây đã từng gặp mặt rồi.

Thứ hai, Hoắc Thần Viễn đáng đánh đòn này sợ Tây Hàn.

Cho nên một giây kế tiếp mặt u oán của Mộ Niệm Thần trực tiếp nhìn về phía bạn nhỏ Tây Hàn, hít hít mũi, sau đó dùng giọng nói vô cùng suy yếu thờ dãi nói:

"Con trai. Mẹ không được em trai con thích."

Trên thực tế, khi một người mẹ nói ra như vậy thì rất dễ dàng làm cho người ta liên tưởng đến bốn chữ, tâm lực tiêu tụy. (có thể coi như lao tâm lao lực ấy)

Dĩ nhiên, lúc này mà vẫn có thể dùng khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy tươi cười thì cũng chỉ có Mộ tiểu thư mới làm được. Hoắc Thần Viễn người ta cũng là vừa khỏi bệnh đấy, hơn nữa bệnh này Tây Hàn còn tự cho là mình phải gánh vác một chút trách nhiệm, trong lòng cảm thấy người em trai này có mấy phần thua thiệt. Mắt thấy mẹ mình đã không có chuyện gì rồi, hần cũng yên lòng, mặt hiểu rõ gật đầu một cái bày tỏ an ủi:

"Mẹ, lập tức sẽ xuất hiện người mà mẹ không muốn gặp."

Ánh mắt Tây Hàn rơi vào trên màn hình ti vi, ngay sau đó lại quay đầu nhìn về phía Hoắc Thần Viễn:

"Thân thể em vừa tốt lên thôi, xác định không cản trở về phòng bệnh nghỉ ngơi sao?"

Hoắc Thần Viễn lần nữa quăng qua một nụ cười tương đối khéo léo:

"Đây cũng là phòng bệnh, em ở nơi này nghỉ ngơi là được rồi."

". . . ." Mộ Niệm Thần yên lặng rồi, mẹ nó, đây đều là con trai cô đúng không? Nhỏ khi dễ cô cũng coi như xong đi, chẳng lẽ lớn cũng muốn phản bội hả, có cần phải anh em đồng lòng như vậy không?

Bạn nhỏ Tây Hàn hiểu rõ gậy đầu một cái cũng không nói gì nữa, thời điểm nhìn về phía màn hình TV lần nữa, hình ảnh vừa đúng chuyển đến cảnh phóng viên phỏng vấn Cố San San. Lúc đó, cô ta đang thừa nhận đã sinh cho Hoắc Cảnh Sâm hai đứa con trai sinh đôi, thì có một nữ ký giả chạy lên cho cô ta hai bạt tai.

Hoắc Thần Viễn lạnh lùng nhìn một màn này, khoe môi rõ ràng mang theo đường cong giễu cợt nhàn nhạt, người nữ ký giả kia là người nằm vùng bên trong của hắn, hắn chỉ là kêu người cô ta một khoản tiền, để cho cô ta phát huy ở chỗ đó, không nghĩ tới người này có kinh nghiệm như thế. Hơn nữa một câu 'cô đã bị tảo hôn, nội tiết mất cân đối rồi mà còn có thể sinh con sao? Nếu cô có thể sinh ra cặp song sinh kia, thì lão nương cũng có thể cười lên Hoắc Cảnh Sâm tại đây!' đã trở thành câu phát biểu của phụ nữ thành phố A trong khoảng thời gian ngắn.

Mà giờ khắc này, Mộ tiểu thư mặc danh kỳ diệu trở nên nổi tiếng, hơn nữa cô còn tương đối để ý chuyện không rõ tại sao trong một đêm hai anh em Tây Hàn đã bị nói thành do Cố San San sinh. Đặc biệt là khi nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ kia của Cố San San, trong lòng cực kỳ giận giữ. Con mẹ nó, ban đầu Hoắc Cảnh Sâm mất bị mù nên mới có thể có dính líu quan hệ với loại kỹ nữ như vậy....

Dĩ nhiên nếu như nói lúc này, mặc dù Mộ tiểu thư nhìn tin tức này nhưng vẫn có thể nói mấy lời bình như vậy, nhưng một giây kế tiếp khi cô chú ý tới tựa đề đánh ra ở phía dưới màn hình TV là gì, thì cô thật sự đã ngón ngang trong gió rồi.

"Mười ngày sau con gái thị trường Cố San San và Tổng giám đốc Mộ thị Hoắc Cảnh Sâm thành hôn."

Mộ Niệm Thần sững sờ tại chỗ ba giây, miệng há to đến nỗi nếu nói là có thể nhét vào một quả trứng gà cũng không quá đáng, đến tột cùng cô đã bỏ lỡ cái gì trong lúc ngủ rồi hả? Hoắc Cảnh Sâm thật muốn kết hôn với con đàn bà kia, hơn nữa còn dẫn theo con trai ngoan của cô sao?

Mộ tiểu thư dễ nổi nóng, hơn nữa không có chút hình tượng nào duy trì bộ dạng như vậy giương mắt nhìn về phía bạn nhỏ Tây Hàn:

"Con trai, con xác định Tổng giám đốc Mộ thị là Hoắc Cảnh Sâm mà không phải là Mộ Cảnh Sâm?"

Trời mới biết Mộ Cảnh Sâm là người từ tảng đá nào chui ra.

Được rồi, Mộ tiểu thư đã đặt trọng điểm sai đối tượng, hoặc là nói lão nhân gia ngài theo bản năng căn bản là không có đặt mặt hàng như Cố San San vào trong danh sách có thể ăn giấm. Ít nhất, lúc này Mộ tiểu thư còn tương đối nhân hạ thoải mái sáng tạo ra tên một người mới không phải sao?

Tây Hàn dời ánh mắt ra khỏi màn hình tivi, rồi sau đó dùng một loại ánh mắt nhìn kẻ ngu ngốc, về mặt cực kỳ đồng tình nhìn về phía mẹ mình:

"Mẹ, mẹ không có nhìn lầm đâu, cha bán mình cho Mộ thị rồi." Đang lúc nói chuyện Hoắc Thần Viễn rất là phối hợp cầm lên điều khiển tivi bấm chuyển đài. Hình ảnh chuyển một cái, biến thành thời điểm buổi sáng Hoắc Cảnh Sâm ở cửa Hoắc thị xây ra một màn kia.

Nếu như nói thời điểm khi nghe tin tức kia, nét mặt Mộ tiểu thư có thể dùng câu nói trọn mắt há mồm để hình dung. Như vậy khi Mộ tiểu thư thấy hình ảnh bên trong, Hoắc Cảnh Sâm lại bước ra từ một chiếc Chery QQ, hơn nữa đã rất thành công làm cho xe Chery QQ lên cấp bậc xe thể thao thể giới, gương mặt cô lúc này có thể dùng đủ loại màu sắc để hình dung.

Lời nói sống động như thật của phóng viên đã đủ làm cho Mộ Niệm Thần hiểu ra chuyện gì đã xảy ra vào một ngày một đêm này rồi. Được rồi, nhưng đây cũng là giới hạn mà mọi người bên ngoài suy đoán thôi. Bạn nhỏ Tây Hàn cũng không thể để mẹ mình biết được, tất cả chuyện này đều do một sai lầm nhỏ của hắn đưa tới.

Mộ Niệm Thần lo lắng thở dài một tiếng, sau có chút không bình tĩnh nằm xuống, một cái tay đặt tại vị trí tim của mình, bộ dáng yếu đuối. Rồi sau đó run rần từ trong chăn đưa ra ngón tay của mình, ngón trỏ chỉ về phía màn hình TV:

"Tắt nó cho mẹ."

Mộ Niệm Thần thỉnh thoảng lại như vậy, chầm kín chắn trước ánh mắt của Tây Hàn, hắn dùng ngón chân cũng biết mẹ mình đang u oán vì chuyện gì.

Tây Hàn từ trên ghế salon nhảy xuống, khéo léo tắt TV, đi tới trước giường bệnh, hôn một cái lên trán của mẹ mình:

"Mẹ, mặc dù môi phẫu thuật không thích hợp để khóc lớn một trận, nhưng mà mẹ muốn khóc thì khóc đi."

". . . ." Mộ Niệm Thần im lặng, bộ dáng cô giống như muốn khóc lắm sao?!

Nhưng trên thực tế, Mộ tiểu thư à, về mặt kia của cô có thể sánh ngang về mặt tảo hôn của Cố San San rồi đó, không chỉ giống muốn khóc thôi đâu? Đơn giản có thể dùng hai từ thảm thiết để hình dung được rồi đấy.

Mộ Niệm Thần khỏe miệng run rẩy, không có ý định giải thích thêm điều gì với đứa con nhà mình. Nhưng tựa như vừa nghĩ tới điều gì, nhìn về phía Tây Hàn và Hoắc Thần Viễn:

"Con trai ngoan, hai đứa các con sẽ ở bên cạnh mẹ chứ?"

Tây Hàn gật đầu một cái, Hoắc Thần Viễn trong ánh mắt uy hiếp của Tây Hàn khinh thường gật đầu một cái.

Trong nháy mắt Mộ Niệm Thần yên lòng, thời khắc mấu chốt vẫn là hai đứa con nhà mình đáng tin nhất. Hoắc Cảnh Sâm cái tên đàn ông chết tiệt kia, ban đầu cô không nên lập tức đỡ cho hắn phát súng kia. Không phải sao, bây giờ người ta ở bên ngoài phong lưu khoái hoạt, còn đến Mộ thị làm Tổng giám đốc, có sang đây nhìn cô một cái không?

Sau khi cảm giác không cân bằng qua đi, trong đầu Mộ Niệm Thần lại lặp đi lặp lại chiếc xe Chery QQ đỏ chót sau lưng Hoắc Cảnh Sâm, nhìn thế nào thì cũng thấy bộ dạng hắn như đang có tin vui. Mặc dù khí thế Hoắc Cảnh Sâm đã làm cho chiếc xe lên tới đẳng cấp xe thể thao thể giới, nhưng thời điểm này cũng không tiêu trừ được cảm giác ức chế của cô.

Người đàn ông kia có cần phải thay đổi như vậy hay không, nhất là lúc ký giả hỏi hắn có phải có bệnh không tiện nói ra phải không? Mộ Niệm Thần thừa nhận mình thật hả hê.

Trăm năm khó gặp một cơ hội nhạo báng như vậy, chờ một lát nhất định phải thu lại, về sau thời điểm tâm tình không tốt lấy ra xem đi xem lại, đặc biệt là lúc Hoắc Cảnh Sâm làm tâm trạng cô trở nên căng thẳng. Đúng, nói tóm lại, về sau nhìn đoạn video này mình tuyệt đối sẽ không cảm thấy đau, chân cũng không đau đốn, có thể một hơi leo lên lầu năm cũng được.

.....

Mộ tiểu thư, cô thật ra đã chịu một kích thích rất lớn đúng không?

Vài phút sau, Mộ Niệm Thần đột nhiên kéo cái chăn trên mặt mình xuống, rồi sau đó cười đến nỗi cả vai run lên bần bật, đáng vẻ này rơi vào trong mắt hai đứa con trai, thế nào cũng cảm thấy hình như Mộ tiểu thư lại có ý nghĩ tà ác gì rồi.

"Các con, thằng nhãi Hoắc Cảnh Sâm nếu dám cười lên xe đạp mang nhãn hiệu Phụng Hoàng rồi lên trên thuyền với một cái áo sơ mi trắng và quần jean, tuyệt đối sẽ có một loại kinh điển thời gian thật tuyệt diệu."

"....." Tây Hàn lặng yên, cái này chẳng lẽ chính là tâm diện cảm ứng trong truyền thuyết sao?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135

Cửa phòng bệnh lúc mở lúc đóng, Mộ Niệm Thần ‘ ngủ say ’ trên giường mờ hai mắt ra. Lúc đó, trong con người có một tầng thần sắc cô đơn mà chính cô cũng không phát hiện ra.

Hoàng hôn mặt trời lặn về phía tây, trong phòng bệnh lớn như vậy bị dính vào một tầng ánh nắng màu vàng ấm nham nhật. Sau khi tỉnh lại làm một trận ầm ĩ, cho tới giờ phút này Mộ Niệm Thần mới xem như thật sự có thời gian suy tư chuyện đã xảy ra hai ngày nay.

Về Hoắc Cảnh Sâm

Nếu như nói trước đây cảm giác vẫn còn một chút mơ hồ, thậm chí cô còn có thể lừa gạt chính mình. Như vậy ngày hôm qua khi cô phát hiện Hoắc Cảnh Sâm gặp nguy hiểm, trong nháy mắt trái tim như bị bóp chặt, không chút do dự đẩy hắn ra. Hoặc ở giây phút kia của sáng hôm nay, hình như cô đã hiểu được điều gì đó, trái tim cảm thấy rất đau đốn và thân thể đã phóng đại cơn đau đó đến vô hạn.

Cô phát hiện mình không còn biện pháp thuyết phục mình ở bên người đàn ông đó chỉ bởi vì mình muốn gặp con trai, hoặc là do ‘ mạn ’ giao nhiệm vụ cho cô nữa.

Bất kì ai cũng thấy được, cô vừa bắt đầu đã xác định rõ ràng bản chất của người đàn ông Hoắc Cảnh Sâm này rất nguy hiểm. Tuy nhiên anh ta lại làm cho người ta không khống chế được mà muốn trầm luân hoàn toàn vào xoáy nước hấp dẫn đó, lúc cô đã bị cuốn sâu vào trong đó, cô còn trông cậy mình có thể hành động tự nhiên được sao?

Trước khi tỉnh lại, trong đầu cô có một giấc mộng cực kỳ quý dị. Trong mộng, Hoắc Cảnh Sâm gỡ bỏ nụ cười nham nhật mà thỉnh thoảng anh ta vẫn treo trên khỏe miệng, ánh mắt càng giống như nhuồn máu từ địa ngục Satan lao ra. Người đàn ông này đem hai chữ vô tình hoàn toàn viết ở trên mặt, khí thế lạnh lẽo lại mang theo hơi thở mỉa mai hoặc nào đó cuốn tới.

Mà trong nháy mắt đó, Mộ Niệm Thần liền trực tiếp yêu người đàn ông này, yêu mà không phải yêu. Lúc cô theo bản năng co rúc thân thể khóc thút thít,

Hoắc Cảnh Sâm chỉ đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, thậm chí cô tận mắt thấy Hoắc Cảnh Sâm tự tay đẩy hai đứa bé xuống vực sâu vạn trượng.

Lúc đó, Mộ Niệm Thần đau lòng muốn chết, đứng bên cạnh Hoắc Cảnh Sâm còn có bóng dáng mơ hồ của một người khác, từ đầu đến cuối không thấy rõ hình dáng của cô ta.

Xinh đẹp như cây anh túc, nhưng lại ác độc bất tri bất giác muốn mạng người khác, đó không phải là đang miêu tả người như Hoắc Cảnh Sâm sao?

Yêu, cô còn hy vọng mình có thể tự do nữa sao?

Trong nháy mắt mở mắt ra cũng chính là khi thức tỉnh khỏi cơn ác mộng, trong đầu một ý nghĩ mãnh liệt nào đó ** sắp nói ra khỏi miệng, chỉ là bên tai yên tĩnh chỉ còn lại âm thanh tí tách của mấy móc chuyển động. hoangdung_di_ên☆đ_àn☆l_ê☆qu_ý☆đ_ôn Đập vào mắt nơi tràn đầy ánh sáng mặt trời, sau đó là phiên bản thu nhỏ của Hoắc Cảnh Sâm trên trang báo lớn.

Trời mới biết trên thực tế khi thấy một ít hình ảnh trên TV, trên mặt cô cũng không có biểu hiện bình tĩnh như vậy, hoặc trong nháy mắt đó là oán hận Hoắc Cảnh Sâm. Cô cho là sau khi tỉnh lại ít nhất có thể nhìn thấy người đàn ông kia, nhưng lại không có, ngoài hai đứa con trai ra, thậm chí không còn ai bước vào cái phòng bệnh này nữa.

Tại sao cô lại giãy vò mình thành bộ dáng này hả? Ngay từ sáu năm trước, lúc Mộ Niệm Thần bị Cố Minh Thâm phản bội cũng đã rõ ràng bản chất của tình yêu rồi, mà sáu năm sau cô lại đắm vào vết xe đổ yêu một người đàn ông khác nguy hiểm hơn.

Đúng vậy, yêu.

Mộ Niệm Thần rút cuộc thừa nhận tình cảm của mình, cẩn thận nhớ lại, nhưng thủy chung không tìm ra nguyên nhân phát sinh biến hóa hàng loạt chuyện nghiêng trời lệch đất trong một đêm này là cái gì? Nhưng từ trước tới nay phần tin tưởng này, cô chính là có thể khẳng định ở đáy lòng, Hoắc Cảnh Sâm làm như vậy tuyệt đối có nguyên nhân của hắn.

Bệnh nặng tỉnh lại, hơn nữa còn là một người phụ nữ, ví như Mộ tiểu thư, dù sao đi nữa khẳng định cũng phải lập tức kiêu ngạo, cho nên cô chờ Hoắc Cảnh Sâm từ lúc gái trinh thành đàn bà rồi mà vẫn không có xuất hiện, điểm này thành lý do để cô trực tiếp oán hận.

Dĩ nhiên, một màn trong phòng bệnh kia hình như còn mang theo một ít tâm sự cô đơn mà người phụ nữ nhỏ bé này không muốn để người khác biết được. Chuyện phát sinh bên trong tòa văn phòng của Mộ thị không thể dùng hai chữ đặc sắc để hình dung, trên thực tế chuyện như vậy trong thương trường chính là cảnh tàn sát lẫn nhau cùng với tranh đấu gay gắt. Được rồi, Hoắc Cảnh Sâm đã phát triển hiện tượng hoa si đầy thịnh vượng và tốt đẹp rồi.

Sau sóng gió do một ít ký giả gây ra, cả ngày buổi sáng tiếp theo tòa văn phòng của Mộ thị hình như chuyển động một loại sương mù dày đặc màu sắc không rõ, thậm chí Hoắc Cảnh Sâm đến tuyệt đối có thể mang theo một trận động tĩnh xao động không nhỏ. Ngày nay đề tài Hoắc Cảnh Sâm đã trở thành chuyện vui mà mọi người đàm luận ở khắp phố lớn ngõ nhỏ, lúc này tự nhiên ở Mộ thị cũng không có lý do để ngừng lại.

Nếu như nói trước khi Hoắc Cảnh Sâm đến, trong tòa văn phòng thỉnh thoảng các nữ nhân viên hoa si đánh giá Cố Minh Thâm là một đối tượng ưu nhã mê người, như vậy Hoắc Cảnh Sâm đến đơn giản dùng một giây đồng hồ trực tiếp hủy hình tượng Cố Minh Thâm trong nháy mắt.

Lúc đó đã gần tới lúc tan việc, cả tòa lầu rút cuộc gặp được nhân vật gây ra sóng gió, mà trên gương mặt Cố Minh Thâm rõ ràng viết đầy vẻ khinh thường và giễu cợt.

Lúc ấy Hoắc Cảnh Sâm đang chuẩn bị đi tới phòng họp ở tầng 23, mà may mắn thế nào chính là vừa lúc Cố Minh Thâm từ bên trong đi ra, tương đối vui vẻ chính là trên một bên gương mặt của Cố Minh Thâm còn dán một miếng băng keo cá nhân.

Cố Minh Thâm cười lạnh một tiếng, sau đó chặn lại đường đi của Hoắc Cảnh Sâm, dùng một loại ánh mắt giống như nhìn chó nhà có tang, nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm cao hơn hẳn nửa cái đầu.

Được rồi, không thể không nói, giờ phút này hai người đàn ông hô mưa gọi gió ở thành phố A đứng chung một chỗ so khí thế, chiều cao quyết định tất cả, giống như bây giờ, Cố Minh Thâm nhìn trên góc độ này thì đây là chuyện gì?

Hoắc Cảnh Sâm một tay cầm ở trong túi, dừng bước chân lại, đứng tại chỗ, trầm tĩnh dùng khí thế cường đại trên người mình trực tiếp bao phủ Cố Minh Thâm lại, mà hắn cũng không có ý tứ mở miệng nói chuyện trước.

"Như thế nào, Hoắc Cảnh Sâm, Mộ thị của chúng tôi so với Hoắc thị trước kia của anh có phải càng thêm có một phong vị khác hay không?"

Giọng nói Cố Minh Thâm giễu cợt, vốn hắn không đồng ý để Hoắc Cảnh Sâm vào công ty, chỉ là ngại vì hắn quả thật không còn kế sách giải quyết nguy cơ trước mắt của Mộ thị nữa, cho nên dưới thái độ cường ngạnh của Mộ Thiên Hùng, hắn ta cũng không còn gì để nói. Hơn nữa khi biết chức vụ của Hoắc Cảnh Sâm là phó giám đốc, còn chức vụ của hắn là Tổng giám đốc, thì hắn càng thêm không có gì lý do cự tuyệt chuyện như vậy nữa rồi.

Còn có chuyện gì thỏa mãn hơn so với việc hắn có thể trắng trợn cười trên đầu Hoắc Cảnh Sâm sao?

Đôi mắt của Hoắc Cảnh Sâm buông xuống, trên gương mặt tinh xảo xinh đẹp không có quá nhiều biểu hiện, vẻ mặt nhàn nhạt, ngay sau đó nhún nhún vai, khẽ nâng lên môi mỉm cười, trong giọng nói trầm thấp mang theo một vẻ khinh thường nào đó làm cho người ta không dễ dàng phát giác.

"Cố phó giám đốc, tuần trăng mật sau khi đính hôn có phải còn rất vui vẻ không? Tôi nhìn sao cũng thấy bộ dáng anh giống như hư thật vậy, chẳng lẽ là do túng dục quá độ sao?"

Lúc này Hoắc Cảnh Sâm có ý ở khơi lên ngọn lửa nhỏ nhàn nhạt, hẳn rất vui đợi đến khi nhìn thấy lửa cháy hùng hực, trời mới biết người đàn ông này vẫn còn canh cánh trong lòng quãng thời gian trẻ người non dạ giữa Mộ Niệm Thần và tên đàn ông đáng chết Cố Minh Thâm này.

Mà hôm nay Cố Minh Thâm giống như đặc biệt bảo trì được bình thân, lời nói của Hoắc Cảnh Sâm vừa nói ra khỏi miệng thì hắn ngược lại nở nụ cười:

"Tôi trải qua như thế nào, không phải Tổng giám đốc Hoắc nên rõ ràng nhất sao?" Trong nháy mắt nụ cười hiện lên trong mắt của Cố Minh Thâm rõ ràng lộ khí mười phần, hẳn có ý tốt nhắc tới chuyện này sao?

"Ngược lại sức quyến rũ của Tổng giám đốc Hoắc. À không, cũng tan nhà nát cửa rồi, còn có thể lấy được con gái của thị trưởng, anh nói bây giờ Mộ Niệm Thần có cảm tưởng gì đây? May mà lúc ban đầu tôi đi tìm cô ta, cô ta vẫn còn duy trì quan hệ với anh, bây giờ nhìn lại, dù sao tân hôn của Tổng giám đốc Hoắc cũng sắp tới, chỉ bằng về sau Mộ Niệm Thần bên kia cứ để tôi tới chăm sóc đi."

Bất kì ai cũng thấy được, Cố Minh Thâm người đàn ông này, thật ra thì nói cho cùng vẫn như cũ không bằng với lựa chọn của Mộ Niệm Thần là người đàn ông trước mắt này. Theo ý hắn, người đàn bà như Mộ Niệm Thần, hẳn nguyện ý muốn cũng đã là ban ơn lớn lao rồi, lúc hai chữ cự tuyệt xuất hiện Cố Minh Thâm mới ý thức được mình đối với Mộ Niệm Thần là cảm giác gì? Vốn cho là tất cả mọi chuyện hình như đã chậm, hẳn biết cũng như hiểu rõ ở thành phố A này, hẳn không đầu lại người đàn ông Hoắc Cảnh Sâm này.

Nhưng, trước mắt cơ hội hình như đã tới.

Hoắc Cảnh Sâm thở dài, khóe môi nhiễm ý cười, cũng nhàn nhạt khạc ra bốn chữ:

"Học cách lắng nghe"

Vài ba lời giao chiến, hình như Hoắc Cảnh Sâm bởi vì Cố Minh Thâm đột nhiên nhắc tới Mộ Niệm Thần mà mất kiên nhẫn, phải biết hắn khinh thường nhất là loại đàn ông như Cố Minh Thâm, mà tên của Mộ Niệm Thần, ngay cả nói hắn cũng không xứng!

Tiếng nói vừa ngừng, Hoắc Cảnh Sâm cũng không dừng lại nữa, đi lướt qua, để lại sau lưng cả đám nhân viên cấp cao và Cố Minh Thâm vào trong phòng họp.

Sau nửa giờ, phòng họp.

Hoắc Cảnh Sâm dựa vào ghế nghe một bản kế hoạch về một hạng đầu tư, bảng báo cáo tài liệu trên đã nói rõ tầm quan trọng của hạng đầu tư này. Hoắc Cảnh Sâm có chút mất hồn nhìn một chỗ, ánh đèn lúc sáng lúc tối, trong đầu lại hiện ra hình dáng và giọng nói trong trẻo của Mộ Niệm Thần.

Nghĩ đến ngày đó, Mộ Niệm Thần đỡ thay hắn phát súng kia, đột nhiên không có hứng thú họp nữa, đột ngột đứng lên, âm thanh cái ghế ma sát trên mặt đất mang theo một hồi nghị luận bất an. Lúc đó, trên trán nhân viên làm báo cáo rõ ràng ra toát mồ hôi ròng ròng.

"Hội nghị đến đây là kết thúc, số tiền dự thầu này không đủ hoàn thiện, trước hội nghị thường kỳ sáng mai tôi cần một bản kế hoạch đã được sửa lại."

Trong lúc nói chuyện Hoắc Cảnh Sâm đã ra khỏi phòng họp, hắn đột nhiên quyết định đến bệnh viện tập kích bất ngờ. Nếu như Mộ Niệm Thần người phụ nữ lười dõ còn chưa tỉnh lại, hẳn sẽ suy xét có nên dùng phương thức nào đó gọi cô tỉnh dậy hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136

Vào khoảng bữa tối Niệm Thần đột nhiên sốt nhẹ, vết thương nhiễm trùng cũng là chuyện thường gặp sau khi phẫu thuật, sau khi truyền nước, mơ mơ màng màng cô lại ngủ.

Tuy sốt nhẹ thì không đáng lo lắm, nhưng lúc này Niệm Thần nằm trên giường có vẻ yếu đuối, một nửa bởi vì vết thương nhiễm trùng, một nửa bởi vì tâm tình u buồn, sức chống cự giảm xuống nên mới có dáng vẻ như hiện tại.

Hai anh em giống hệt nhau ngồi vào ghế sofa bên cạnh giường, nhìn gương mặt Niệm Thần vì sốt nhẹ mà hơi tái nhợt ửng hồng, cảm thấy vô cùng đau lòng.

Được rồi, thực sự khi hai anh em này được di truyền mười phần khí phách của Hoắc Cảnh Sâm, hơn nữa bản tính trời sinh không thể nói lý, hướng chỉ

chuyện lần này hai nhóc vẫn còn để ý, sao có thể nhượng bộ?

"Có dũng khí động đến người phụ nữ của em, dù gì cũng sẽ phải trả giá rất lớn, dám làm người phụ nữ của em nửa chết nửa sống thế này."

Hoắc Thần Viễn chống đầu, mặt ưu buồn nhìn Niệm Thần nằm trên giường, thật vất vả mới tìm được niềm vui trong cuộc sống, không ngờ cậu còn chưa chơi được gì, mẹ đã bị những người kia chinh đến mức phải lên giường nằm rồi.

"(#') Người phụ nữ của em? Em xác định người nào đó sau khi nghe câu này của em sẽ không lập tức làm thịt em?"

Người nào đó tất nhiên là ám chỉ Tổng giám đốc Mộ thị Hoắc Cảnh Sâm hiện tại.

Tính cách Hoắc Cảnh Sâm, đương nhiên là, trước mặt phụ nữ, con trai là gì đâu, hơn nữa đứa con trai này còn do người phụ nữ của mình sinh ra!

Bạn nhỏ Tây Hàn ngồi bên cạnh rất không nể nang châm chọc, nhưng câu nói vừa rồi của Hoắc Thần Viễn cậu hoàn toàn đồng ý, người dám động đến mẹ cậu đều phải trả giá thật lớn, mặc kệ hiện tại Hoắc Cảnh Sâm dự định làm gì, nhưng phần của cậu thì phải do cậu tự tay làm.

Hoắc Thần Viễn vừa lấy tay chống đầu vừa gõ ngón tay liên tục lên đầu, coi thường lời nói khó chịu của Tây Hàn, khóe môi cong lên, tạo thành một nụ cười tà ác:

"Anh trai."

Xung hô này của Hoắc Thần Viễn, âm thanh mềm mại, đôi tay bám lấy cánh tay Tây Hàn, mang ý lấy lòng, được rồi, nếu như bỏ qua nụ cười tà ác ở khóe môi cậu, đây thật sự là một hình ảnh tình cảm anh em.

Bạn nhỏ Tây Hàn lập tức không bình tĩnh nổi, sống lưng run lên, khóe miệng run rẩy, mẹ nó, tên nhóc này mỗi lần gọi cậu như vậy thì tuyệt đối không có chuyện tốt, ví như việc phá hủy phòng bếp trong phòng trọ nhỏ lần trước.

Giây kế tiếp Tây Hàn run run thu lại cánh tay của mình, rồi sau đó nhanh chóng cách xa Hoắc Thần Viễn một mét, vô cùng khinh thường nhìn Hoắc Thần Viễn sau đó nói:

"Em muốn làm gì cứ nói thẳng, mỗi một lần như em gọi như vậy anh đều cảm thấy cuộc sống vô vọng."

Tiếng nói vừa ngừng, khóe miệng Hoắc Thần Viễn lập tức xuất hiện vẻ đắc ý, nụ cười gian trá, đưa tay che miệng, sợ cười quá lớn sẽ làm ầm ĩ khiến Niệm Thần đang nằm trên giường tỉnh dậy, bả vai nhỏ bé run rẩy mãnh liệt:

"Hay là chúng ta cùng nhau hành động?"

Là một câu nghi vấn, nhưng lúc Hoắc Thần Viễn nói ra khỏi miệng thì đã đổi sang ý khẳng định, mười phần chắc chắn Tây Hàn sẽ đồng ý hợp tác với cậu.

"Nhất định sẽ chinh DK cho bọn họ hối hận vì đã làm người kiếp này."

Bản lĩnh đùa dai của Hoắc Thần Viễn thực sự người bình thường không thể chịu nổi, đối với những việc này Tây Hàn coi như đã biết một chút, ví dụ như khi mất hứng thú thì tên nhóc này sẽ lập tức thiêu cháy trụ sở của bạn, mà một lần có người đàn ông nào đó đắc tội với nó, hơn nữa người này còn là Thiên Vương của làng giải trí, ngày thứ hai nó khiến cả thế giới biết người kia bị bệnh AIDS, không còn sống được lâu nữa.

Dĩ nhiên những thứ này đều do Tây Hàn nghe đồn vậy, thực sự thì đã xảy ra việc làm cậu mất bình tĩnh đến mức muốn giết chết tên nhóc, là vào mấy ngày trước.

Lúc đó cậu còn chìm đắm trong suy nghĩ làm thế nào để khôi phục lại toàn bộ dữ liệu trong máy tính Tư Nhiên trước đây cậu đã hủy, người em trai này lại vô cùng dũng cảm nói với mọi người trong “Mạn” một tin tức rằng, hồ phụ vô khuyến tử (ý ám chỉ cha tài giỏi thì con cũng không kém cỏi).

Chuyện này còn liên quan đến lần đầu hai anh em gặp nhau, bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn thông minh tất nhiên cũng phát hiện Hách Liên Thần người giấu giếm tin tức, vì vậy, ngày thứ hai, người của “Mạn” trên toàn thế giới đều nhận được một tài liệu giấu tên, trong tài liệu thậm chí một ngày Hách Liên Thần đi WC mấy lần cũng có.

Tây Hàn liền nhớ lại bộ dạng đau khổ ** của Hách Liên Thần lúc cùng cậu nói về chuyện này, lúc ấy Tây Hàn quả thật nghi ngờ, nếu như Hách Liên Thần trẻ lại mấy tuổi có phải sẽ ngồi xổm trên đường mà khóc không.

Cho nên sau khi Hoắc Thần Viễn phá hủy phòng bếp trong phòng trọ nhỏ của Tây Hàn thì trong cuộc điện thoại sau đó khi nhìn thấy Hoắc Thần Viễn thì Hách Liên Thần trong nháy mắt phát điên.

Những những người kia phải trả giá, nhưng bị Hoắc Thần Viễn chinh thì thật sự vô cùng thảm.

Trong nháy mắt bạn nhỏ Tây Hàn vốn đang phần hạn người đó đột nhiên cảm thấy thương hại, được rồi, chuyện này dường như không cần cậu ra tay, đứng ở một bên thỉnh thoảng quan sát là tốt rồi.

Tây Hàn im lặng triệt để, bất chợt cậu cảm thấy, tư tưởng cậu càng ngày càng không theo kịp bước chân Hoắc Thần Viễn, chẳng lẽ cậu đã già.

"Anh trai, nói thật, mặc kệ này sau chuyện gì xảy ra, nhất định đừng nói cho ba biết là em làm."

Lần trước cậu đã đồng ý với Hoắc Cảnh Sâm sẽ sống giống như người bình thường một chút, hơn nữa sau khi cậu tỉnh lại Hoắc Cảnh Sâm đã cảnh cáo cậu đang dưỡng bệnh thì không được quan tâm đến mọi chuyện bên ngoài, bằng không đợi đến mười ngày sau ba sẽ lập tức hàm BOA thành canh để uống.

"."

Tây Hàn im lặng, dù cậu không nói, Hoắc Cảnh Sâm cũng không phải ngu ngốc đâu, những chuyện mà Hoắc Thần Viễn làm ra, nếu ai không nhìn ra là do Hoắc Thần Viễn làm thì chỉ có thể rơi vào khả năng sau.

Do tận mắt nhìn thấy những trò đùa dai này cho nên đã bị mù mắt rồi.

Trời mới biết thỉnh thoảng bạn nhỏ Tây Hàn thật sự xúc động đến mức muốn cầm cái chày cán bột mà gõ lên đầu Hoắc Thần Viễn mấy cái, rồi sau đó hét vào mặt tên nhóc này:

"Em thật sự không hề cùng tổ tiên với anh!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 137

Con sốt của Niệm Thần tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, truyền dịch xong thì nhiệt độ cũng trở về bình thường, lúc này, bàn tay nhỏ bé của Hoắc Thần Viễn đập mạnh lên bàn:

"Oh la la, nói hành động là hành động, em về phòng bệnh thay quần áo đây."

Nói xong thân thể nhỏ của Hoắc Thần Viễn đã di chuyển tới cửa phòng bệnh.

Tây Hàn khòe miệng run rẩy, liếc mắt Niệm Thần nhìn trên giường tạm thời không còn gì đáng ngại, lo lắng mình mẹ tỉnh lại sau không ai chăm sóc là thật sự, nhưng nếu là Hoắc Thần Viễn sợ ý một chút chính con nhà người ta đến mức chết luôn, chẳng phải ba sẽ không còn gì để chơi đùa nữa sao? Suy nghĩ một chút, Tây Hàn giúp Niệm Thần chỉnh chăn, cũng đi ra ngoài.

Chuyện báo thù cho mẹ này tuyệt đối không thể để một mình Hoắc Thần Viễn ra tay!

Thực sự thì hai anh em này ngoài khuôn mặt giống nhau dị thường, vẫn còn một điểm giống nhau nữa, à, đó chính là công phu chính người hạng nhất!

Nếu nói bạn nhỏ Tây Hàn từ trong ra ngoài di truyền mười phần cá tính của Hoắc Cảnh Sâm, thì Hoắc Thần Viễn lại phát huy bản chất lưu manh ẩn trong vẻ ngoài đẹp đẽ, bản tính nghịch ngợm ẩn sâu trong nội tâm, bạn chỉ có thể nói cậu nhóc thờ ơ, nhưng chạm đến ranh giới cuối cùng cậu nhóc thì chuyện sẽ xảy ra sau đó, ác ma nhỏ trong lòng cậu nhóc sẽ trỗi dậy, độ đen tối so với Hoắc Cảnh Sâm không hề kém, sớm đã đến trình độ cực hạn.

Dĩ nhiên điểm này thì người mẹ như Mộ tiểu thư vĩnh viễn không phát hiện ra, cô nghĩ rằng, cho dù hai đứa con của mình làm chuyện gì thì lỗi cũng là của kẻ khác.

Về phần Hoắc Cảnh Sâm, hẳn đương nhiên hiểu rõ con trai mình như thế nào, nhưng, bạn nghĩ rằng hắn sẽ có tấm lòng nhân từ mà thỉnh thoảng dạy dỗ con mình vài câu, tỏ ra là một người ba nghiêm khắc? Hiên nhiên điều này là không thể nào, Hoắc Cảnh Sâm tuy ngoài cười nhưng trong không cười, trong lòng vô cùng khinh thường bạn, dùng đôi mắt sắc bén lờm bạn, rồi sau đó dùng hành động nói cho bạn biết, các con giống như hắn, những chuyện chúng làm đều là đúng.

Cả nhà này bạn nghĩ xem liệu có ai là người bình thường đây? —————

Niệm Thần hoàn toàn tỉnh táo đã là chuyện của nửa giờ sau, cô đã ngủ hai ngày nay, lần này tỉnh dậy không hề buồn ngủ nữa, hiện tại khoảng hơn mười giờ tối, trong bệnh viện vô cùng tĩnh, càng làm nổi bật sự lạnh lẽo của phòng bệnh lớn này.

Đa sầu đa cảm là bản tính của phụ nữ, Niệm Thần dù mạnh mẽ nhưng lúc này cũng không ngoại lệ, có lẽ là bởi vì vừa khỏi bệnh, dạo qua Quý Môn Quan một vòng (Quý Môn Quan: cửa âm phủ), lúc này không thấy hai đứa nhóc giống nhau kia ở trong phòng, cô bất chợt cảm thấy lạnh lẽo.

Hai đứa con trai kia chỉ để trang trí sao? Mẹ già này nằm liệt giường mà không ở lại chăm sóc? Tên nhóc thối Tây Hàn nhất định đã bị Hoắc Thần Viễn lây tính xấu rồi, mà Hoắc Thần Viễn, đứa trẻ đáng yêu như vậy, hoàn toàn bởi vì ở cùng Hoắc Cảnh Sâm biến thái mới có thể biến thành như vậy!

Lúc này, Mộ tiểu thư suy nghĩ vạn vọng quy hết tội Hoắc Thần Viễn nghịch ngợm là do Hoắc Cảnh Sâm, được rồi, rất lâu sau, vào một ngày nào đó, khi

Niệm Thần đã biết rõ bản tính trời sinh thật sự của Hoắc Thần Viễn, thì trong lòng vô cùng hỗn loạn, mẹ nó! Cô là mẹ mà sao không hiểu nỗi Hoắc Thần Viễn vậy?

Mấy phút sau, tâm tình Niệm Thần khá lên nhiều, loại cảm xúc đa sầu đa cảm dù xuất hiện trên người Niệm Thần thì tuyệt đối sẽ không vượt qua ba phút, không phải sao, người ta đa sầu đa cảm không lâu thì cũng .

Dường như, bây giờ đối với Niệm Thần, nhớ đến Hoắc Thần Viễn thì ngay sau đó cô sẽ nhớ tới người không thể làm người khác quên sự tồn tại của mình, Hoắc Cảnh Sâm.

Mà nhớ tới Hoắc Cảnh Sâm thì ngay sau đó lồng ngực sẽ dâng lên một cơn giận vô cùng lớn, cái gã đàn ông tự đại chết tiệt kia, dạy dỗ con trai thành như bây giờ còn chưa tính, phá sản còn chưa tính, mở Chery QQ nâng đều không ngại hãnh, chết tiệt, vì sao cô nằm viện đến tận bây giờ, hơn nữa vết thương là vì hãnh mới có, mà thế nhưng đến bây giờ hãnh không tới thăm cô một lần? !

Niệm Thần càng nghĩ càng tức giận, miệng đắng lưỡi khô cùng với cảm giác đau đớn ở miệng vết thương sau lưng nên chỉ có thể chậm rãi ngồi dậy, rất thể thâm xuống giường rót nước uống.

Ánh trăng lạnh lẽo, chiếu vào căn phòng tối tăm (nguyên văn: không bật đèn), ánh sáng màu trắng chạm vào nền đất, giữa lúc hoảng hốt Niệm Thần không thể kiểm soát mình, cầm ly nước bước tới hướng ánh sáng.

Trăng rằm treo trên không trung, Niệm Thần chống tay lên khung cửa sổ, gió đêm hơi lạnh, lúc uống cạn ly nước thì cảm giác bụng đói càng rõ ràng, lúc cả ngày nằm trên giường thì chẳng có cảm giác gì, dù ăn gì cũng chẳng thấy ngon nên chỉ ăn một chút rồi thôi, vừa nghĩ cô lại oán trách hai đứa con trai không hề hiếu thuận và người đàn ông không có tính người nào đó.

Được rồi, nếu như nói lúc này Niệm Thần còn có tâm tư nghĩ muốn ăn gì, thì việc xảy ra giây kế tiếp đủ để cô suýt run tay ném cái cốc từ cửa sổ ra bên ngoài.

Lúc Niệm Thần vô cùng thể thâm muốn khống chế cảm giác đói bụng kia để tiếp tục lên giường ngủ, còn chưa kịp xoay người thì trong nháy mắt, cô thấy trên cửa sổ đột nhiên xuất hiện hai bàn tay to lớn của một người đàn ông.

Phản ứng đầu tiên của Niệm Thần là chuyện kinh dị nửa đêm đã xảy ra, phản ứng thứ hai là có người nửa đêm muốn tới giết người diệt khẩu, phản ứng thứ ba đương nhiên là há to mồm, rồi sau đó hét một tiếng có thể làm thùng trời, vào thời khắc này âm thanh vang vọng trong bệnh viện mãi không biến mất.

Được rồi, thật ra thì chủ nhân đôi tay kia căn bản cũng không để cho Niệm Thần hét quá lâu, nên nếu khi dư âm của tiếng hét kia còn chưa biến mất, bạn có thể thấy được nó lập tức bị dập tắt ngay sau đó.

Hoắc Cảnh Sâm lộn một cái hoàn mỹ, cả người vững vàng đứng trước mặt Niệm Thần, rất hài lòng nhìn Niệm Thần đang kinh hoàng trước mắt, hơn nữa còn rất không có hình tượng mà lấy tay che miệng, dĩ nhiên làm như thế thì chứng tỏ Mộ tiểu thư đã làm rơi ly thủy tinh trên tay rồi, như vậy, ly thủy tinh đã hoàn toàn hy sinh bởi tay Mộ tiểu thư, hơn nữa còn vào thời gian nửa đêm quý dĩ.

"Loảng xoảng ——"

Sau khi ly thủy tinh vỡ là không gian tĩnh lặng của căn phòng.

Ánh trăng dịu dàng, ánh sáng trắng lạnh lẽo chiếu lên mặt Hoắc Cảnh Sâm, khoe môi hãnh bị bao phủ bởi một tầng ánh sáng nhạt, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng Niệm Thần, trong ánh mắt còn ẩn chứa một tia cảm xúc không rõ ràng, những sợi tóc trên trán hãnh vì cú lộn vừa rồi mà có chút lộn xộn, một tay trong túi quần một tay để sau lưng, dáng vẻ mị hoặc lười biếng khác thường, nếu cảnh tượng này xuất hiện trong phim, như vậy không thể nghĩ ngờ sau đó nữ chính sẽ cảm động, khóc lóc nức nở rồi đưa toàn bộ thể xác và tinh thần.

Nhưng tôi đã nói rồi, có lúc, hơn nữa còn là phần lớn thời gian, nếu như bạn là người bình thường, vậy thì ngàn vạn lần không được đặt Mộ Niệm Thần ngang với người bình thường, cô ấy ngay cả người bình thường cũng không phải.

Không thể nghĩ ngờ, buổi tối hôm nay Hoắc Cảnh Sâm dường như có thể dùng cụm từ “mối tình đầu” để miêu tả, không đúng sao, chuyện như lộn từ cửa sổ vào chỉ có Hoắc tiên sinh mới có thể làm được, hơn nữa trình độ này, suy nghĩ đầu tiên của Niệm Thần là, gã này có lẽ thường xuyên đi bằng cửa sổ vào nhà những người phụ nữ đã có chồng để vụng trộm.

Nhưng, bạn nên biết, Mộ tiểu thư có một tính cách đặc biệt đó là nghĩ một đằng nói một nẻo, giống như trong lòng cô rất khinh thường kinh nghiệm lão luyện của Hoắc Cảnh sâm, dĩ nhiên còn có một chút cảm giác hưng phấn mà cô tự lừa mình dối người, nhưng biểu tình trên mặt lại là rất háo sắc.

Thật ra, nếu bạn là một người phụ nữ bình thường, hay suy nghĩ, đúng vậy, mặc dù, Mộ tiểu thư rất không muốn thừa nhận bị nói rằng mình nghĩ một đằng nói một nẻo, coi thường cô, chúng ta chỉ cần biết rằng dáng vẻ Hoắc Cảnh Sâm vào lúc hơn nửa đêm này vô cùng khiến người ta say mê, bất kỳ người phụ nữ nào nhìn thấy cho dù trong lòng chỉ có chút ham muốn nhỏ nhỏ cũng cảm thấy vô cùng si mê.

Trong lúc Mộ tiểu thư đang vô cùng si mê, vẻ mặt tròn mắt chết lặng, miệng mở to đến mức có thể nhét vào vài quả trứng gà, lúc này bất kỳ một người đàn ông bình thường nào, hơn nữa còn là người đàn ông như Hoắc Cảnh Sâm, sẽ vô cùng hưởng thụ vẻ mặt của Mộ tiểu thư, có thể thấy được tâm tình Hoắc Cảnh Sâm lúc này vô cùng tốt, tốt đến mức chuyện xảy ra ngay sau đó cũng coi là đương nhiên, vô cùng hợp lý.

Gió đêm quét vào mặt, rèm cửa sổ trắng bay phấp phới, ánh trăng, người đẹp, thiếu chai rượu champagne thơm ngon, tuy nhiên vẫn có thể làm tắt cả phụ

nữ thét chói tai, phụ nữ, vĩnh viễn không thể che dấu một chút yêu thích đối với hoa tươi.

Hoắc Cảnh Sâm khẽ nghiêng đầu, đường cong nơi khoe miệng vô cùng đẹp để mà mê hoặc, ánh sáng trong đáy mắt hân hoan vô cùng tình cảm, ánh trắng lạnh lẽo lúc này dường như đã nhận một chỉ thị nào đó của hân mà chiếu lên mái tóc, khiến những sợi tóc tỏa ra một vẻ mê hoặc lòng người.

Giây kế tiếp cánh tay đang đặt sau lưng cử động, lúc này, Niệm Thần nhìn hân làm ảo thuật từ phía sau lưng lấy ra một đóa hoa hồng màu lam xinh đẹp, hoa tươi, mỹ nam, trời mới biết lúc này Mộ tiêu thư mong muốn được nhào tới bao nhiêu.

Hoa tươi kết hợp cùng người đẹp, câu nói ấy lúc này vô cùng ý nghĩa, bó hoa hồng màu lam xinh đẹp cùng nụ cười tà mị Hoắc Cảnh Sâm kết hợp vô cùng nổi bật, đẹp để vô cùng, câu hôn một cách đáng ghét, khiến cho suy nghĩ của cô trì trệ.

Cho nên tôi mới nói, người phụ nữ như Mộ Niệm Thần tuyệt đối không phải người bình thường, nhiều khi cô càng tỏ ra vui vẻ thì có lẽ cô đang vô cùng quái đản.

Nếu như, tối nay Hoắc Cảnh Sâm có thể nói những lời bình thường không nói, còn Niệm Thần thì vào thời điểm nên không bình thường cô lại quá mức bình thường, vào thời khắc cần cảm tính, lý trí Niệm Thần lại chiến thắng tất cả, càng như vậy nên oan ức tức giận trong lòng cô càng lớn hơn, cô mệt mỏi cả đêm nay, người này lúc này đột nhiên để làm gì?

Vì vậy, giây kế tiếp một nụ cười rực rỡ nở rộ trên mặt Niệm Thần, sau đó dịu dàng nhận lấy bó hoa, rất cảm động đặt bó hoa dưới mũi người, nụ cười trên mặt càng rực rỡ, vậy mà, ngay sau đó, nụ cười trên mặt Hoắc Cảnh Sâm đông cứng lại.

Thật ra thì nếu Niệm Thần không cảm thấy giọng nói khàn khàn của cô sẽ phá tan bầu không khí mờ ám lúc này, thì cô còn có thể rất phối hợp cười duyên rữ, sau đó còn đưa ra mấy động tác và lời nói kích thích.

Niệm Thần chỉ làm động tác vô cùng đơn giản, cánh tay cử động, đóa hoa lam xinh đẹp vẽ một đường cong hoàn mỹ trên không trung sau đó rơi xuống bãi cỏ ngoài cửa sổ, độ cao của mười tầng đủ để làm bó hoa rơi là tả trên mặt đất, độ cao này khiến người ta phải suy nghĩ Hoắc Cảnh Sâm đã bắt chấp nguy hiểm treo lên đây như thế nào. _____

Lạnh lẽo, ánh trắng, hoa tươi, mỹ nam, giờ phút này không nhào tới thì đợi đến bao giờ?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138

Thực ra, sau khi tất cả những chuyện kia đã xảy ra, nụ cười khiêu khích ở khoe miệng Niệm Thần cùng khuôn mặt vui vẻ lúc này giống như đã chuẩn bị sẵn để kêu gào giải tỏa sự bất mãn của cô trước mặt Hoắc Cảnh Sâm, trong nháy mắt sự cảm động của cô đã bị sự uất ức không thể kiềm chế che lấp.

Niệm Thần chỉ làm động tác vô cùng đơn giản, cánh tay cử động, đóa hoa lam xinh đẹp vẽ một đường cong hoàn mỹ trên không trung sau đó rơi xuống bãi cỏ ngoài cửa sổ, độ cao của mười tầng đủ để làm bó hoa rơi là tả trên mặt đất, màu lam yêu mị dưới ánh trắng dường như đang tỏa ra ánh sáng xanh lạnh lẽo

Đến lúc này, đáng tiếc cho đóa hoa, đồng thời hình như càng khiến cho mọi người ta xúc động vì hành động treo cửa sổ tỏ tình của Hoắc Cảnh Sâm, không phải bức tường hai thước, càng không phải ban công biệt thự bình thường, đó là độ cao mười tầng, Hoắc Cảnh Sâm rút cuộc nhàn rồi thể nào mới rảnh rỗi mà treo lên?

Nếu trượt chân một cái, thì nhàn rồi lập tức biến thành vô cùng rảnh rỗi.

Được rồi, lúc này dường như có thoải mái thế nào thì cũng bị mấy hành động khiêu khích của Niệm Thần làm phai nhạt bớt, nụ cười trên mặt Hoắc Cảnh Sâm cứng ngắc, chốc lát sau lại khôi phục như bình thường, giống như mọi chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra, bàn tay vừa tặng hoa được đặt vào trong túi quần còn lại, cơ thể dựa vào khung cửa sổ.

Trên mặt hân không có quá nhiều biểu cảm, ngay cả ánh mắt sâu sắc sâu thẳm bên trong cũng không hề gọn sóng, ánh mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt cô bàn tay của Niệm Thần, không nhúc nhích, bình tĩnh, quan sát tỉ mỉ, trên người hân có khí thế lạnh lẽo, nháy mắt đã khiến không khí xung quanh đông băng, không thể thu lại, giống như vậy mực, trong chớp nhoáng, toàn bộ không khí chết chóc trong phòng bệnh đều bị sự u ám này bao phủ.

Mà Hoắc Cảnh Sâm hình như rất đáng sợ, hai tay Niệm Thần vịn vịn, sau đó rất không bình tĩnh run rẩy, lúc cô vừa mới ném bó hoa ra ngoài thật ra cũng đã hối hận, ít nhất, cô không hiểu vì sao vừa rồi mình lại làm loạn, nói đến người đàn ông này, thực sự, trong lòng cô quá rõ ràng, Hoắc Cảnh Sâm có thể ‘trong lúc cấp bách’ bớt chút thời gian tới thăm cô, cô nên rất vui mừng mới phải.

Thế nhưng cũng chỉ là nên thôi, mà lúc đó, động tác như vậy thật ra có ý bộc lộ cảm giác phần uất, cô nghĩ rằng cô đã không khống chế được trái tim mình, biết đàn ông như Hoắc Cảnh Sâm không được yêu, nhưng lại nhìn thấy hân đang trong lúc nguy hiểm đến tính mạng, không do dự đỡ phát súng kia cho hân, giống như không được yêu nhưng vô cùng quan tâm, Niệm Thần kiêu ngạo đã khiến cô làm ra hành động kia, tức giận mình không có tiền đồ,

người đàn ông như Hoắc Cảnh Sâm, cô sao lại yêu hắn vậy?

Đúng vậy, yêu, nhưng tại sao, tại sao trái tim không thể như nước lạnh?

Bên trong đều là người kiêu ngạo, hai người cứ đứng tại chỗ giằng co như vậy, sự mờ ám trong nháy mắt bị gió thổi tan, trong không khí dường như có sự lạnh lùng âm ảm, Niệm Thần cuối cùng nhìn xuống dưới đất, giấu hơi nước không kiềm chế được ẩn chứa sâu trong mắt, âm thanh khàn khàn khác thường.

"Tôi không thích như vậy, không thích."

Giọng nói của cô nhẹ nhàng, bên trong rốt cục ẩn chứa bao nhiêu chua xót, có lẽ chỉ có một mình Niệm Thần mới biết.

Cho dù bình thường Niệm Thần che giấu sự yếu đuối của mình rất tốt, nhưng thực ra sự kiên cường mạnh mẽ của cô chỉ là tấm màn bảo vệ, ẩn sau trong đó là sự yếu đuối bất lực bị quên lãng, dần dần dường như cô đã quên mất đáng về yếu đuối của mình.

Nếu như sáu năm trước cô có thể cứng rắn hơn, thì hôm nay sẽ không có cuộc gặp khó chịu này, cô vốn không cần quan tâm, nhưng thực ra, khi không thể bảo vệ bản thân lại gặp một người đàn ông như thế, sinh mạng vương vãi, sao có thể ngừng lại được?

Mà giờ khắc này, ở trước mặt người đàn ông này, việc đã xảy ra không thể ngăn cản, giọng nói Niệm Thần nhẹ nhàng, có cả sự run rẩy mà chính cô cũng không biết, nhưng nếu vốn vô tình, không thích không yêu, không cần tới đây trừu chọc cô, khiến cô có kỳ vọng không cần thiết.

Hoắc Cảnh Sâm nghẹn lời, sự tức giận trong mắt lập tức biến mất, thay vào đó ánh mắt hân hoan hiện lên sự xót xa, hắn gật đầu một cái, mỗi móng ngâm chặt, sự im lặng trong phòng bệnh lớn lúc này thật không bình thường, không khí lạnh lẽo xung quanh Hoắc Cảnh Sâm biến mất dần.

Ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm có một tia tình cảm lướt qua, nhưng lòng tự tôn quá lớn khiến hắn không giải thích gì, hắn chính là người đàn ông như vậy, bất cứ chuyện gì, dù xấu đến đâu, đối với bất kỳ người nào, làm chính là làm, tất cả giải thích đều chỉ là dư thừa, cũng không phải không quan tâm, nhưng có chút chuyện, đến hôm nay, hắn không xác định được, không giải thích được.

Sống lưng Niệm Thần run lên, lúc chuẩn bị hé môi nói thì Hoắc Cảnh Sâm đã bước đi, vài giây, cửa phòng bệnh đã mở ra, Hoắc Cảnh Sâm đã biến mất khỏi phòng bệnh, mang đi không khí lạnh lẽo trong phòng, nhưng mùi Long Diên Hương đặc trưng của hắn vẫn lưu lại trong không khí.

Lúc cửa phòng đóng lại thì sâu trong trái tim Niệm Thần xuất hiện cảm giác mất mát to lớn, cô cảm giác sự đau đớn đang lan dần từ sau lưng, cả người vịn vào khung cửa sổ, độ cao mười tầng, nhưng bởi vì ánh đèn đường nhạt nhòa mà cô có thể thấy rõ bó hoa hồng màu lam đẹp đẽ kia.

Gã đàn ông đáng chết, nói chút lời dễ nghe thì chết sao, cô thể hiện chút cảm xúc thì hắn lập tức biến mất? Căn bản cũng không thể hiện thành ý đến thăm của mình, bản thân cô cũng thật là, người ta đã tới, nhiều nhất thì cô nên giận, cười vui vẻ nhận bó hoa kia cũng có sao? Nói không chừng hắn thật sự có việc gấp không trì hoãn được nên mới tới đây? Dù sao trong một đêm đã xảy ra quá nhiều chuyện, không phải sao?

Chết tiệt, đến cả con trai cũng đã có, rốt cục làm như vậy là sao?

Niệm Thần càng nghĩ càng khó chịu, định đóng cửa sổ theo cạnh giường, chán ngán, mờ ti vi, không để ý hình ảnh kích thích vô cùng trên màn hình, mà trong đầu cô vẫn lơ lửng hình ảnh Hoắc Cảnh Sâm lúc ra khỏi phòng, bóng lưng kia vô cùng cô đơn, hơn nửa đêm, cái xe Chery QQ nếu không an toàn thì phải làm sao?

O__O" . . . , Thực ra, tư tưởng của Mộ tiểu thư lần này thật sự rất đáng đánh đòn, cô vừa mới đuổi người ta đi, giờ lại ở đây lo lắng, đây là ý gì vậy, Hoắc Cảnh Sâm bị cô tát một cái hắn còn có thể không xấu hổ mà ở lại sao? Nếu như trên thế giới này bán thuốc hối hận, cho dù muốn Niệm Thần lấy một đứa con trai đem đi đổi, cô sẽ không do dự nói một câu, không sao, dù sao cô cũng có hai đứa con trai.

Được rồi, sự thật chứng minh thỉnh thoảng Hoắc Cảnh Sâm vẫn là người không biết xấu hổ, không đúng sao, lúc Niệm Thần đang ngồi trên giường, phiền muộn tự hỏi về vấn đề lộn xộn vừa rồi thì cửa phòng bệnh bị gõ hai cái, nhưng không đợi Niệm Thần đáp lại, cánh cửa tự nhiên bị đẩy ra.

Giây kế tiếp, khuôn mặt yêu nghiệt của Hoắc Cảnh Sâm một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt Niệm Thần, đèn ở hành lang bệnh viện đã được bật, lúc này Hoắc Cảnh Sâm đứng ở đó, ánh sáng càng làm nổi bật đáng về của hắn, hắn đứng ngược sáng, nhưng bởi vì ánh sáng mờ ảo từ TV trong phòng phát ra, làm nổi bật nụ cười yêu mị trên khóe miệng hắn, rất lưu manh tựa vào trên khung cửa, nhưng giọng nói lại tao nhã đến đáng ghét:

"Mộ tiểu thư nếu không thích cách biểu lộ vừa rồi của tôi, có lẽ Mộ tiểu thư thích đáng về trước kia của tôi hơn? Được rồi, Mộ tiểu thư, hiện tại cô đang là thư ký riêng của tôi, làm chuyện chúng ta nên làm, như thế nào?"

Giọng nói tuyệt mỹ, trầm thấp như đàn violoncello, rồi lại bởi vì lời nói của hắn, lúc đó, cả phòng bệnh xuất hiện sự mờ ám mà Niệm Thần không tránh kịp, căn phòng lạnh lẽo không còn nữa, bị không khí mà Hoắc Cảnh Sâm vừa mang đến cuốn sạch đi, nháy mắt làm trì trệ tất cả giác quan của Niệm Thần.

Đây là lần thứ hai Niệm Thần chết lặng trong buổi tối hôm nay, cô kinh ngạc vì Hoắc Cảnh Sâm lại xuất hiện lần thứ hai, nhưng không biết mở miệng thế nào để xoa tan không khí xấu hổ lúc này.

Đây mới là Hoắc Cảnh Sâm mà Niệm Thần quen thuộc, luôn luôn vô cùng không đứng đắn!

Thay đổi là một chuyện, Mộ tiểu thư là ai? Một buổi tối tuyệt đối sẽ không luống cuống lần thứ hai, hơn nữa còn phải đề phòng đối tượng là Hoắc Cảnh

Sâm trước mặt.

Kết hợp buổi chiều biết chút tin tức, Mộ tiểu thư lấy dáng vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, nụ cười vui sướng khi người gặp họa:

"A, Tổng giám đốc Hoắc, đây là đang tìm kiếm thư ký mới? Đáng tiếc cơ thể tôi hiện tại không thể làm những việc nặng nhọc như thế, phải được chăm sóc thật tốt, nếu không, sau này việc nuôi nấng hai đứa trẻ sẽ cực kỳ khó khăn."

Xem xem, mắng người mà không có từ ngữ thô tục chính là trình độ này, mở miệng thì Tổng giám đốc Hoắc, quay lại làm thư ký cho Hoắc Cảnh Sâm thì kêu là làm việc nặng, Hoắc Cảnh Sâm là ai chứ? Cô rất không khách khí khinh bỉ Hoắc Cảnh Sâm và Mộ thị, cô nghĩ vị trí Tổng giám đốc Mộ thị như thế tất nhiên không nuôi nổi hai đứa con trai, được rồi, hàm ý ẩn sâu bên trong ngay cả Niệm Thần cũng không nhận thấy, biết Hoắc Cảnh Sâm và Cố San San mười ngày sau kết hôn, Niệm Thần không biết rằng mình đang ăn dấm.

Hoắc Cảnh Sâm cũng không tức giận, hiểu được tất cả hàm ý trong câu nói của Niệm Thần thì nụ cười nơi khóe miệng càng sâu, bước chân, thuận tay khép cửa phòng, thậm chí không để cho Niệm Thần biết mình đã khóa trái cửa, Hoắc Cảnh Sâm rất không khách khí đặt mông ngồi bên cạnh Niệm Thần.

Cảm giác giường lún xuống khiến Niệm Thần theo bản năng đứng lên muốn thoát khỏi nơi này, cô luôn cảm thấy tên lưu manh Hoắc Cảnh Sâm này trở lại lần thứ hai chắc chắn là có âm mưu xấu, nhất là câu vừa rồi, làm chuyện nên làm.

Chuyện mà tên lưu manh Hoắc Cảnh Sâm cho rằng nên làm thì liệu có chuyện gì tốt?

Nhưng Mộ tiểu thư vừa đứng lên, cánh tay dài của Hoắc Cảnh Sâm đã đưa ra, một tay ôm hông Niệm Thần vào sát bên người, ngay sau đó hai tay đưa lên, sức lực gia tăng, cả người Niệm Thần rời khỏi mặt đất, kèm theo tiếng thét kinh hãi, sau đó cô đã đối mặt với Hoắc Cảnh Sâm dưới tư thế vô cùng mập mờ: giằng chân trên đùi Hoắc Cảnh Sâm, mà cánh tay của cô theo bản năng ôm cổ Hoắc Cảnh Sâm.

Lần đối mặt này, tư thế bấp bênh đối với bấp bênh, Niệm Thần sững sờ, cảm thấy vô cùng **

Đôi tay Hoắc Cảnh Sâm đưa lên ngang hông Niệm Thần, Niệm Thần giãy giụa không thoát, thậm chí tránh vết thương trên lưng cô, gương mặt yêu nghiệt được phóng đại nhiều lần trước mặt Niệm Thần, Niệm Thần sững sờ nhìn nụ cười tà ác ở khóe miệng của hắn, lỗ chân lông trên người co rút, cảm giác tê liệt truyền lên đại não, giây kế tiếp cả người lập tức miệng đắng lưỡi khô .

"Hoắc Cảnh Sâm, anh. anh. anh muốn làm gì?"

Đôi tay Niệm Thần vẫn dừng trên bả vai Hoắc Cảnh Sâm, thân thể cứng ngắc giống như cô đã không thể khống chế, toàn bộ câu nói đều đứt quãng.

Nụ cười nơi khóe miệng Hoắc Cảnh Sâm càng sâu hơn, người đẹp trong ngực, hắn ngửi thấy cả mùi thuốc sát trùng đủ để hắn phải nhũn mảy hòa lẫn cùng mùi thơm trên người Niệm Thần, trong giọng nói của cô ý nhạo báng mui phẫn:

"À, vì báo đáp ân cứu mạng của em, tôi quyết định lấy thân báo đáp, em không phải vừa nói cơ thể của em cần chăm sóc đặc biệt sao, tôi hiểu ý của em, tôi lập tức làm ngay."

Dáng vẻ cô dâu nhỏ của Hoắc Cảnh Sâm lúc này là có ý gì? Kết hợp bộ dạng đặc ý cho mình là đúng này, hiện tại, Niệm Thần thật sự kích động muốn trợn mắt ngất luôn trong lòng hắn, nhưng làm như vậy chỉ có thể là biểu hiện của bốn chữ, "tất thính quân tiện" (tất cả đều nghe theo vua, ý chị là làm thế thì hợp ý anh đó).

Niệm Thần ưu buồn thờ dài một hơi, một cái tay che trái tim nhỏ đang đập loạn của mình, một tay khác vươn ra che ánh mắt của Hoắc Cảnh Sâm:

"Ngaoan, Ngài thật sự không thể nào thích hợp với bộ dáng cô dâu nhỏ này."

Lúc này, lông mi Hoắc Cảnh Sâm nhẹ nhàng chuyển động trong lòng bàn tay Niệm Thần, khiến cô có cảm giác tê dại, cho tới khi Niệm Thần hơi khó chịu, thậm chí không an phận cử động hai lần.

Vốn Niệm Thần cử động một chút thì tất nhiên không có vấn đề gì, nhưng mấu chốt là, lúc này, hai người có tư thế rất mập mờ, giây kế tiếp Hoắc Cảnh Sâm nghiêng người, cầm đặt trên bả vai Niệm Thần, mà trong giọng nói của hắn rõ ràng đã có âm thanh khàn khàn khác thường:

"Không muốn bị tôi trực tiếp đè lên giường thì ngồi yên, không được lộn xộn."

LẬT BÀN Ta phần nộ, ta uất ức, tại sao a~~~ Ngất đúng đoạn hay, tác giả ác thật. Cơ mà các nàng đoán thử xem chương sau có thật không. *che miệng cười gian, à, cười duyên*.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139

Vốn Niệm Thần cử động một chút thì tất nhiên không có vấn đề gì, nhưng mấu chốt là, lúc này, hai người có tư thế rất mập mờ, giây kề tiếp Hoắc Cảnh Sâm nghiêng người, cầm đặt trên bả vai Niệm Thần, mà trong giọng nói của hắn rõ ràng đã có âm thanh khàn khàn khác thường:

"Không muốn bị tôi trực tiếp đè lên giường thì ngồi yên, không được lộn xộn."

Khỏe miệng Niệm Thần run rẩy, muốn mở miệng nói Hoắc Cảnh Sâm không đứng đắn, lúc nào trong đầu cũng chỉ có suy nghĩ làm việc biến thái, nhưng khi cảm giác được ** của người nào đó rất cứng rắn thì Niệm Thần lập tức dừng lại tất cả các động tác.

Dù gì Niệm Thần cũng hiểu điều này có nghĩa là gì, lúc này Hoắc Cảnh Sâm cảnh cáo cô lập tức nghe lời, nếu không nghe mà lập tức bị đè xuống giường thì hoàn toàn không thể vui được.

Hai tay của Niệm Thần lại đặt lên cổ hắn để ổn định mình, nhưng trừ việc cô đang mất tự nhiên, thì động tác này không khác hành động giữa tình nhân chút nào, mà trong khoang mũi Niệm Thần lúc này tràn ngập mùi hương Long Diên Hương, hoảng hốt, người đàn ông này lại đem đến cho cô cảm giác năm tháng yên ổn.

Cô đã từng đọc một cuốn sách nói rằng, cuộc đời chúng ta nhất định sẽ gặp hai người đàn ông, một người mang lại cảm giác năm tháng dịu dàng, một người mang lại cảm giác thời gian tươi đẹp.

Nhưng lúc này, Hoắc Cảnh Sâm lại khiến trái tim cô cảm nhận được cả hai cảm giác, năm tháng yên ổn, và cả thời gian tươi đẹp

Thực sự trong cuộc đời mình gặp được người như thế là may mắn cỡ nào đây? Niệm Thần im lặng cảm nhận sự ấm áp lúc này, người đàn ông này nguy hiểm trí mạng giống như hoa anh túc, nhưng cô cảm thấy mình vẫn không kiềm chế được mà chìm đắm, vẫn cam tâm sa vào.

Nhưng nếu nói cuộc đời mỗi người đều xuất hiện một người như thế, làm cho người ta dừng cảm quên mình, mặc dù mất đi tính mạng cũng muốn hắn luôn khỏe mạnh vui vẻ, Mộ Niệm Thần đã từng nghĩ, cô sẽ vì một người đàn ông khác, làm một người phụ nữ đang yêu ngốc nghếch, trải qua cuộc sống bình thường, yên ổn tốt đẹp, đây chính là khát vọng hạnh phúc nguyên thủy nhất của bất cứ người phụ nữ nào.

Nhưng đến lúc này Niệm Thần mới phát hiện, trong sinh mệnh của cô Hoắc Cảnh Sâm đã trở thành điều quan trọng nhất không thể dứt bỏ, cô từng coi trọng mạng sống của mình nhất, chưa từng vì Cố Minh Thâm mà dừng cảm quên mình, nhưng hôm nay lại vì Hoắc Cảnh Sâm mà đáng hiến tất cả.

Có thể một ngày nào đó bọn họ sẽ yêu nhau, Niệm Thần cảm thấy đó nhất định sẽ là một kỷ ức tuyệt đẹp, mà khi đó, bọn họ vẫn có thể ôm nhau như giây phút này, đêm lạnh như nước cũng không cản trở được, khi đó trong lòng bọn họ đều được sưởi ấm bởi ngọn lửa ấm áp.

Cô nghĩ nếu có dừng khí mà yêu một lần, dừng cảm như thiêu thân lao vào lửa, cuối cùng một ngày nào đó có thể sống lại trong lửa đục, giờ khắc này, cô cố gắng nghĩ như thế để thuyết phục mình.

Gió đêm hơi lạnh, nhưng trong phòng bệnh, nhiệt độ lên cao trong nháy mắt, ánh trăng xinh đẹp khiến tình cảm nào đó từ từ dâng lên mãnh liệt.

Bởi vì cầm Hoắc Cảnh Sâm tì trên vai cô, mà cô cũng rất tự nhiên vùi mình vào nơi ấm áp trên cổ hắn, cựa quậy của hắn trước khi vào phòng cũng đã bị hắn tháo ra, mẩy cúc trên cửa áo sơ mi được mở ra, lộ cơ ngực rắn chắc, Niệm Thần trong nháy mắt lại cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Khoang mũi tràn ngập mùi Long Diên Hương mê hoặc lòng người, nếu lúc này không trong tư thế ôm nhau nên không thể nhìn thấy, Hoắc Cảnh Sâm nhất định sẽ có thể thưởng thức ánh mắt đầy tình cảm không thể chối bỏ của cô lúc này, ánh mắt mơ màng hết như đang khắc họa trái tim mềm mại của cô.

Duy trì tư thế như thế này thực ra không hề dễ dàng, một lúc sau vết thương sau lưng khiến Niệm Thần cảm thấy không thoải mái, lưng rất ngứa ngáy, cô vẫn đang vùi mình trên cổ hắn, cuối cùng không nhịn được mà nhẹ nhàng cất tiếng:

"Hoắc Cảnh Sâm"

Vốn đã chuẩn bị tốt nhưng lời ra khỏi miệng lại biến thành nhẹ nhàng như có ý mờ ám, không hề để ý nhưng lại có ý khiêu khích mưòi phần, đủ làm cho thần kinh người ta trong nháy mắt căng thẳng lên.

"Ừ."

Hoắc Cảnh Sâm cũng chỉ dịu dàng đáp lại mà không có bất kỳ phản ứng nào, yết hầu kích thích, cánh tay hắn đang đặt trên eo cô đột nhiên gia tăng sức lực.

Niệm Thần sắp khóc, tư thế như vậy rốt cục là vì sao? Nếu phải ngồi như thế này cả buổi tối, cô tình nguyện bị đè tới vui vẻ, cô cực kỳ căm ghét cảm giác cơ thể cứng ngắc một mội này.

"Hoắc Cảnh Sâm, vết thương sau lưng tôi lại đau."

Giọng nói Niệm Thần không tự giác có sự ghen ngào, khuôn mặt nhăn lại, như trẻ con nói ra sự bất mãn của mình, thật ra thì, vết thương sau lưng cô vẫn còn đau, hơn nữa vào thời điểm gần bữa tối bị sốt nhẹ, lúc này cơ thể lại càng cảm thấy mệt mỏi.

Hoắc Cảnh Sâm cau mày, sau đó bắt đầu dĩ thờ dài, một tay vỗ mông Niệm Thần tỏ ý trừng phạt, vô cùng bắt đầu dĩ, thực ra người nên tố cáo là hắn mới phải, hắn là một người đàn ông sinh lý bình thường, phải nhận nhịn kích thích của cô đã rất khó, nhưng người phụ nữ này vẫn không tự chủ khiêu khích giác quan của hắn, nếu không phải vì cô đang là bệnh nhân, hắn thề nhất định sẽ ** cô đến mức không xuống giường được:

“Em thật là phiền phức.”

Giọng nói bắt đầu dĩ giữa tình nhân lúc liếc mắt đưa tình chính là như thế này, mà lúc này Hoắc Cảnh Sâm không phát hiện ra, giọng nói của hắn có sự cứng chiều mà hắn không hề biết, Hoắc Cảnh Sâm hô phong hoán vũ mà lại lần đầu tiên vì một người phụ nữ nhận nhịn ** của mình?

“Nhưng tôi thực sự không thoải mái.”

Giống như sợ Hoắc Cảnh Sâm không tin, Niệm Thần không nhận được nhấn mạnh, chờ ngài Hoắc vĩ đại có thể từ bi mà tha cho cô lần này.

Sau khi yên lặng một lúc lâu Hoắc Cảnh Sâm rút cuộc có hành động, giống như đánh bắt ngờ, lúc này, Niệm Thần hoàn toàn ở tình huống không chuẩn bị, Hoắc Cảnh Sâm dễ dàng bế cô lên theo kiểu công chúa, động tác nhẹ nhàng đặt cô lên giường, cẩn thận tránh vết thương trên lưng cô.

Ngẩng đầu, Niệm Thần không có chút phòng bị nào sa vào ánh mắt sâu thẳm của Hoắc Cảnh Sâm, bên trong dường như có một ngọn lửa đang bùng cháy mãnh liệt biểu thị cho một điều gì đó, Niệm Thần run rẩy quay đầu không nhìn vào hắn, cô không phải lần đầu tiên sợ hãi, tối hôm nay nếu cô không kiểm chế được thì đã mất hết thể diện bị hắn đè xuống giường rồi.

Nhiều khi không thể không nói, trong đầu luôn chứa tư tưởng ** Một tiểu thư mãi không hết, không phải sao, cả tối nay cô không dám nói trong đầu mình có bao nhiêu suy nghĩ không thuần khiết với Hoắc Cảnh Sâm, mà cuối cùng cô đổ lỗi là do mình bị dính lực ảnh hưởng từ tên lưu manh Hoắc Cảnh Sâm này, nghiên cứu khoa học chứng minh, lưu manh là bệnh có thể lây đó.

Được rồi, nghiên cứu khoa học này có lẽ là do chính cô nghiên cứu ra.

Nhưng cô đã an toàn ở cùng Hoắc Cảnh Sâm cả buổi tối, trừ lúc mới đến tặng cho cô một niềm vui bất ngờ, lần thứ hai vào phòng cùng mấy câu nói lưu manh thì cô cũng đâu nhớ hắn có làm ra việc gì lưu manh nhỉ? (câu này là lời tác giả hỏi Niệm Thần nhé)

Ặc, nhưng nếu vấn đề này đặt trước mặt Một tiểu thư, cô sẽ không do dự hỏi bạn một câu, nếu không phải vì cô bị thương mà nằm vùi vè nửa sống nửa chết, người này sẽ có lòng tốt không đụng vào cô sao? Hiển nhiên, không thể nào!

Nhưng Một tiểu thư, cô dám khẳng định không phải vì cô bị thương không đủ sức lực nên mới không nhào tới người ta chứ? (Vẫn là bạn Cần hỏi bạn Thần nhé)

“Một tiểu thư, không rồi bỏ được tôi sao?”

Giọng nói chế nhạo của Hoắc Cảnh Sâm vang lên trên đỉnh đầu Niệm Thần, tuy nói là đỉnh đầu nhưng khoảng cách rất gần, thậm chí cô có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của Hoắc Cảnh Sâm khi hắn nói chuyện.

“Ai chứ...”

Niệm Thần tức giận quay đầu lại, nhưng nói được một nửa, nhìn theo ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm, mới phát hiện ra cánh tay mình vẫn còn ôm cổ người ta không buông ra.

Đôi mắt lúng túng chớp hai cái, giây kế tiếp, Niệm Thần giống như vừa gặp quỷ rút lại cánh tay của mình.

Nhưng buổi tối hôm nay càng lúc càng giống trò đùa dai của Thượng đế, cái được gọi là sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến chính là thế này, lúc này, trong lúc hai người đang tách ra, Hoắc Cảnh Sâm cảm thấy lần này hắn thật là ngu ngốc, nếu lửa dục không được phát tiết ngay bây giờ, thì hắn rất có thể sẽ bị nội thương.

Trong lúc Hoắc Cảnh Sâm đứng thẳng người, trên giường truyền vang lên tiếng kêu đau của Niệm Thần, sau đó Hoắc Cảnh Sâm hoàn toàn dừng lại tất cả hành động, run run nhìn mái tóc dài của Niệm Thần đang bị mắc trên cúc áo sơ mi của hắn, hắn dù khẽ cử động, cũng khiến cho da đầu của cô đau đến vô cùng.

Thực sự thì, không khí buổi tối hôm nay vốn đã rất tệ hại, giờ phút này nhìn dáng vẻ Niệm Thần cau mày vì đau, trong nháy mắt Hoắc Cảnh Sâm không tự giác nhớ tới sáu năm trước, biểu hiện ngây ngô trên giường của Niệm Thần, lúc đó, cảm giác đau đớn vì bị xé rách, Niệm Thần cũng nhủ chặt chân mày.

Ý nghĩ vượt ranh giới xuất hiện từ lúc nào Hoắc Cảnh Sâm không biết, cũng không thể cứu vãn, chỉ biết trong nháy mắt, toàn bộ kiên nhẫn của hắn đã bị phá hủy toàn bộ, sau đó cả người không kiểm chế được mà đè lên cơ thể Niệm Thần.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 140

Thực ra thì, buổi tối hôm nay sự mờ ám trong không khí đã lên đến mức tận cùng, vô ý thức, giác quan trở nên nhạy cảm hơn, đáng về Niệm Thần cau mày vì đau trong nháy mắt khiến Hoắc Cảnh Sâm không tự giác nhớ tới sáu năm trước, biểu hiện ngây ngô trên giường của Niệm Thần, lúc đó, cảm giác đau đớn vì bị xé rách, Niệm Thần cũng nhúu chặt chân mày.

Ý nghĩ vượt ranh giới xuất hiện từ lúc nào Hoắc Cảnh Sâm không biết, cũng không thể cứu vãn, chỉ biết trong nháy mắt, toàn bộ kiên nhẫn của hắn đã bị phá hủy toàn bộ, sau đó cả người không kiềm chế được mà đè lên cơ thể Niệm Thần.

Nụ hôn công thành đoạt đất nóng bỏng hạ xuống, mà Niệm Thần theo bản năng kêu lên khiến Hoắc Cảnh Sâm có cơ hội, đầu lưỡi nóng bỏng tiến vào trong miệng Niệm Thần, dường như đang khiến từng tế bào trong khoang miệng cô nhảy múa, tinh tế ngọt ngào, từ từ thương thức, mùi Long Diên Hương mang sự quyến rũ không thể chối từ, trong nháy mắt đủ để cuốn sạch mọi giác quan của Niệm Thần.

Về mặt Niệm Thần ngỡ ngàng, ai có thể nói cho cô biết thay đổi trong chớp nhoáng này là vì sao mà có không? Cô đã nói, Hoắc Cảnh Sâm chính là gã lưu manh, cả đời không thể thay đổi.

Dường như không hài lòng việc Niệm Thần lơ đãng, Hoắc Cảnh Sâm găm cắn môi cô một lúc để trừng phạt, trong đôi mắt đen dường như ẩn chứa ánh sáng mỉa mai, nhìn thẳng khuôn mặt bối rối, nhỏ nhắn của Niệm Thần, thực sự, 6 năm qua, hắn từng có rất nhiều người phụ nữ, nhưng không có người có thể giống như Niệm Thần sáu năm trước, khiến hắn luôn ghi nhớ từng về mặt khi ân ái của cô.

Niệm Thần sững sờ sa vào đôi mắt đen mị hoặc sắc sảo kia, ánh mắt cô mê man, giống như một lời mời không lời, đủ để làm Hoắc Cảnh Sâm càng thêm điên cuồng, không kiềm chế được mà đưa tay Niệm Thần ôm cổ hắn, sau đó cô không lưu loát đáp lại hắn.

Khỏe môi Hoắc Cảnh Sâm xuất hiện nụ cười tà mị, lúc này, hắn ngừng tất cả động tác, như đang vừa chỉ dẫn vừa mong đợi động tác tiếp theo của Niệm Thần.

Động tác của Niệm Thần cứng nhắc, trong đầu hồi tưởng lại Hoắc Cảnh Sâm lúc trước đã làm như thế nào, đầu lưỡi tinh tế cùng một chút không lưu loát cẩn thận tiến vào khoang miệng Hoắc Cảnh Sâm, hương thơm tràn ngập, cùng mùi Long Diên Hương khuấy động không khí, Niệm Thần có thể xác định suy nghĩ của mình, ít nhất giờ khắc này cô muốn hoàn toàn dâng mình cho người đàn ông này, nếu vốn là thiêu thân lao đầu vào lửa thì cứ lao đầu vào lửa đi, đánh cược một lần ** sau đó sống lại từ Niết Bàn.

Một cái hôn đủ để làm Niệm Thần trở nên dòn dập, mà cô càng lúc càng giống như một đứa trẻ, không hề thỏa mãn cướp lấy hơi thở nam tính có thể khiến người ta an tâm của Hoắc Cảnh Sâm.

Hoắc Cảnh Sâm đỡ khóc đỡ cười với tính trẻ con của Niệm Thần vào thời điểm này, cổ họng phát ra tiếng cười nhẹ đầy từ tính, ngay sau đó kéo khoảng cách giữa hai người ra.

Ánh mắt sắc sảo mang theo một chút vui vẻ, bình tĩnh nhìn thẳng vào đáng về Niệm Thần được tự do chốc lát sau khi hô hấp dòn dập:

"Em muốn làm tôi ghen chết sau đó chính mình cũng không chịu nổi? Đúng không hả?"

Giọng nói trầm thấp như đàn cello, mang theo sự cung chiều rất lớn, lời vừa ra khỏi miệng, hắn cũng không chờ Niệm Thần trả lời, lần nữa cúi đầu đặt môi lên cánh môi mềm mại của Niệm Thần.

Niệm Thần trong nháy mắt ngừng hô hấp, dường như ngay cả khả năng nói chuyện cũng đã mất, cô hoàn toàn để mặc cho mình bị hút vào trung tâm vòng xoáy vô hạn, về phần lời Hoắc Cảnh Sâm nói, cô hoàn toàn không có khả năng trả lời.

Nụ hôn nhẹ nhàng an ủi Niệm Thần dừng lại trong chốc lát, rồi sau đó từ từ dời xuống, cằm, xương quai xanh, đôi tay hắn như có ma lực, ngón tay nhẹ nhàng cử động, cô cảm thấy trên người chột lạnh, quần áo bệnh nhân đã vẽ một đường cong hoàn mỹ, hạ xuống đất.

Trong lúc cô kinh hoàng kêu lên thì Hoắc Cảnh Sâm đã cúi đầu trước bộ ngực mềm mại của cô, găm, cắn, tạo ra đủ hình dáng làm cho người ta mặt đỏ tim đập, nếu như đến giờ phút này rồi mà còn không biết sau đó sẽ xảy ra cái gì, vậy thì chỉ có thể nói Niệm Thần quá ngu.

Những vết đỏ nổi bật trên làn da trắng của cô từ từ lan rộng, mấy phút ngắn ngủi, cái gì nên cời trên người Niệm Thần đã bị cời sạch sẽ, hai má vì tình dục mà ửng hồng, vừa quyến rũ, lại vừa có những động tác ngây thơ, đủ khiến trên người người trong nháy mắt thần kinh căng thẳng.

Lưng tiếp xúc với ga giường mềm mại, cơ thể vì không chịu nổi kích thích mà rời lên, hô hấp dòn dập, cánh tay Niệm Thần không tự chủ ôm lấy gáy Hoắc Cảnh Sâm, cổ khẽ ngửa lên, rõ ràng ngay cả hô hấp cũng đã bị đoạt đi, tuy nhiên, chết tiệt, lúc này cô thật mê hoặc, kiểu điểm, dịu dàng.

Quần áo của Hoắc Cảnh Sâm lúc này không hề chỉnh tề mà vô cùng rối loạn, ánh mắt cười mà như không cười nhìn thẳng vào mặt Niệm Thần, sau đó kéo hai tay của cô lên cúc áo của mình, ý bảo cô giúp hắn cởi ra.

Mi mắt Niệm Thần hạ xuống trốn tránh đôi mắt cười như không cười kia, cánh tay có chút run rẩy, thực sự, giờ khắc này trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng, động tác vô cùng đơn giản, thế nhưng lúc này cô lại vụng về giống như một đứa trẻ, khẽ nhủ thầm với mấy cái cúc áo rắc rối, lộn xộn kia.

Rốt cuộc đã còi ra, đã là chuyện của nửa phút sau, cô ngược mắt đúng lúc chạm vào đôi mắt ý cười không rõ kia của Hoắc Cảnh Sâm, trong đầu xuất hiện suy nghĩ lộn xộn, sắc mặt ửng hồng, rồi sau đó đưa tay kéo chăn, khuôn mặt nhỏ chùng lòng bàn tay chôn vào trong chăn, mặc cho Hoắc Cảnh Sâm lừa gạt thế nào cũng không buông tay ra.

Tiếng cười Hoắc Cảnh Sâm tràn đầy từ tính vang lên, hứng thú dạt dào, Hoắc Cảnh Sâm dứt khoát không so đo với thay đổi với thay đổi nhỏ bé của Niệm Thần lúc này, thời điểm áo sơ mi trắng rơi trên mặt đất, cơ thể trần trụi, đường cong hoàn mỹ, cả cơ thể lần nữa đề lên người Niệm Thần dưới giường, sau đó thời gian như dừng lại.

Lúc Niệm Thần nghĩ rằng Hoắc Cảnh Sâm đã ngủ, thì đỉnh đầu truyền đến tiếng chế nhạo của Hoắc Cảnh Sâm:

“đã là mẹ của hai đứa nhóc, em vẫn còn thẹn thùng sao?”

Tiếng nói vừa ngừng, hai tay Niệm Thần đang nắm chặt đột nhiên tăng thêm sức lực, đáng chết, người đàn ông này tuyệt đối là cố ý, mà giờ khắc này, ‘người là dao thớt mình là thịt cá’ chính là câu nói khắc họa suy nghĩ chính xác nhất của Niệm Thần, Hoắc Cảnh Sâm lại nhìn rõ suy nghĩ của cô.

Cho nên, khi hắn vừa ngừng nói, Niệm Thần theo phản xạ vén chăn lên trên người, sau đó ra về ‘Anh đâu phải lưu manh mà tôi phải sợ?’ với Hoắc Cảnh Sâm, nhưng khi thấy ý cười thấp thoáng trong tròng mắt đen của Hoắc Cảnh Sâm, cô thấy vô cùng hối hận, phép khích tướng đáng chết!!

Niệm Thần trong nháy mắt xù lông, cô đang chuẩn bị nói chuyện thì, trong nháy mắt Hoắc Cảnh Sâm nghiêng người, mang theo mùi Long Diên Hương bắt đầu một nụ hôn mới, bàn tay to lớn cầm bàn tay mềm mại của Niệm Thần đi chuyển tới khóa quần của hắn, ý tứ không rõ ràng.

Nhưng trong nháy mắt hắn buông tay Niệm Thần ra, tay khác đi chuyển dọc theo bả vai Niệm Thần, mang theo một vẻ mê hoặc nào đó, đến mức khiến Niệm Thần không tự chủ hòa theo.

Thời gian tựa hồ dừng lại trong khoảnh khắc này, Niệm Thần ngược cổ, khóe miệng không kiềm chế được mà phát ra âm thanh rên rỉ mờ ám, lúc này, Hoắc Cảnh Sâm đưa tay đến dải đất bí mật của cô day vò, một dòng nước ấm chảy ra.

Mà sự day vò kia khiến cho lý trí Niệm Thần hoàn toàn mê muội, cô cắn chặt môi không để cho mình kêu ra thành tiếng, nhưng khi một ngón tay của hắn đưa vào trong thì cô hoàn toàn mất bình tĩnh, hai chân theo phản xạ khép lại, biến thành tư thế kẹp chặt lấy bàn tay Hoắc Cảnh Sâm không buông.

Lúc này, sự khấn trương trong nháy mắt hoàn toàn bùng nổ hết mức, ý thức giác quan tập trung ở nơi nào đó càng lúc càng nhạy cảm, cho nên khi hai chân Niệm Thần khép lại trong nháy mắt, lực đạo trên tay tự nhiên tăng lên mấy phần, dĩ nhiên điều này nếu bình thường thì vì khấn trương mà tăng lên cũng không vấn đề gì.

Nhưng mấu chốt ngay là lúc trước Hoắc Cảnh Sâm đưa tay Niệm Thần tới khóa quần của mình, Niệm Thần đã dùng một tốc độ vô cùng nhanh cởi bỏ dây lưng, thậm chí còn tương đối tự giác mở khóa kéo trên quần hắn. Ặc, chuyện tiền hành đến bước này, những thứ này đều là đương nhiên.

Nhưng cũng chỉ mới tiến hành được giờ khắc này, Một tiểu thư này vì trận khấn trương liền lập tức chặn người ta là sao? Còn cách ** một chút, cô xác định là cô vô tâm sao? (Lời tác giả hỏi)

“A.....”

Mà lúc này Hoắc Cảnh Sâm tương đối bình tĩnh cũng không tự giác được mà rên rỉ một tiếng, cúi đầu lại gần vành tai mẫn cảm của cô, âm thanh khàn khàn vô cùng đáng sợ:

“yêu tình nhỏ, em cố ý.”

Giọng nói có ý lên án, đáng chết lại mê hoặc lòng người, câu hồn người khác, rồi lại giống như đang an ủi, nháy mắt sau đó tiếng cười nhẹ nhàng thoát ra từ yết hầu:

“cô gái nhỏ, đừng khấn trương.”

nói xong, Hoắc Cảnh Sâm mất hết kiên nhẫn, nhanh chóng cởi bỏ bó buộc cuối cùng trên người, hai người hoàn toàn lỏa thể đối mặt.

Lần đầu tiên của cô là thân thiết cùng Hoắc Cảnh Sâm, mà bây giờ, Hoắc Cảnh Sâm vẫn có gương mặt yêu nghiệt cùng bộ dạng cười như không cười, đáng chết lại vô cùng mê hoặc lòng người, mà trong lúc Niệm Thần đang ngẩn ra, thân thể Hoắc Cảnh Sâm hạ xuống, phái nam tiến vào toàn bộ.....

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141

Lần đầu tiên của cô là thân thiết cùng Hoắc Cảnh Sâm, mà bây giờ, Hoắc Cảnh Sâm vẫn có gương mặt yêu nghiệt cùng bộ dạng cười như không cười,

đáng chết lại vô cùng mê hoặc lòng người, mà trong lúc Niệm Thần đang ngẩn ra, thân thể Hoắc Cảnh Sâm hạ xuống, phải nam tiến vào toàn bộ.

Tư thế này bất ngờ xảy ra, bên trong nóng bỏng chặt khít, hai người đều có dáng vẻ như hít phải khí lạnh, Hoắc Cảnh Sâm suýt nữa không kiềm chế nổi mà ** Niệm Thần. Niệm Thần chau mày, con đau này không thua kém gì lần đầu tiên, hơn nữa dù sao lần đầu cũng mất một phần cảm giác bởi tác dụng của cón.

Vì vậy hậu quả của con đau này khiến Niệm Thần muốn đứng dậy, cả hai cơ thể lúc này gần như không có khoảng cách, nhưng bởi vì động tác bản năng mà có cảm giác như bị xé rách, lúc này Niệm Thần dường như đã hoàn toàn quên mất vết thương sau lưng cô, nên cảm giác đau đớn còn chưa biến mất, vết thương sau lưng rách ra, vô cùng đau đớn khiến mắt cô xuất hiện một tầng hơi nước, chất lỏng trong suốt trong chốc lát trào ra.

Lúc này, Hoắc Cảnh Sâm cũng đã nhận ra sự khác thường, bàn tay đặt sau lưng Niệm Thần làm đệm cảm nhận được có chất lỏng dính dính, màu tanh của máu tươi tràn ngập trong mũi.

Hoắc Cảnh Sâm khẽ nguyên rủa một tiếng, lúc này mới nhớ ra người phụ nữ mình đang liều lĩnh tiến vào vừa khỏi bệnh, vừa mới tỉnh lại sau phẫu thuật, thậm chí hiện giờ sắc mặt cô tái nhợt đến đáng sợ.

Tất cả động tác vì vậy mà dừng lại, Hoắc Cảnh Sâm nhìn lửa dục đang lan tràn, lúc này, cơ

thể hạ xuống, gục đầu ngửi mùi hương trên cổ Niệm Thần, trong giọng nói khàn khàn là sự nhần nhin đến cực điểm cùng, đáng chết, hần lúc nào lại vì một người phụ nữ mà khiến mình uất ức như thế này? Hần thật sự nghi ngờ, qua hôm nay không biết hần có nên tự đánh mình vì đã thua người phụ nữ này không.

"Còn bao nhiêu ngày nữa?"

Dường như đã cắn răng hết sức, đáng chết, hần bắt đầu cảm hần gã bắn súng kia.

Niệm Thần chớp mắt hai lần, nước mắt lại trào ra, biến mất trong tóc, đối với vấn đề của Hoắc Cảnh Sâm cảm thấy vô cùng châm chọc, đây là ý gì vậy? Cảm giác "nửa thất thân" này thật sự làm người ta cảm thấy lạnh nhạt.

Con đau bên dưới không tính, con thân thiết giúp cô chia sẻ đau đớn, cho nên miệng vết thương lại đau buốt? Đau cần phải cuộn cuộn như Thiên Lôi thế này? Cô cũng chỉ không kiềm lòng được mà bị Hoắc Cảnh Sâm quăng lên giường thôi mà!

Đợi lâu không thấy Niệm Thần trả lời, Hoắc Cảnh Sâm thở dài một hơi, hơi thở ẩm áp lan tràn ở cổ Niệm Thần, Niệm

Thần rung rung, đôi mắt ánh lên vẻ khinh thường, cho nên cô mới nói người đàn ông này chính là yêu tình mẹ hoặc con người!

"Cái vết thương chết tiệt này đến bao giờ mới tốt hơn được?!"

Hoắc Cảnh Sâm lúc này nói rõ suy nghĩ của mình, nhăn nhó gặm thét, đáng chết, chuyện mệt nhọc nhất là cho thức ăn vào miệng rồi mà còn không nhai được, đáng chết, vì vết thương trên cơ thể Niệm Thần mà hắn không thể đụng vào cô được!

Niệm Thần lườm hắn lần nữa, nhưng cũng có dáng vẻ không dám động đây, cả người đang bị thương, hơn nữa đang trong tư thế nhạy cảm, đây chính là rút dây động rừng.

Nhưng những lời này vừa xuất hiện thì Niệm Thần cũng hiểu rõ, dù gì thì người đàn ông này sẽ không tiếp tục động tác kế tiếp nữa, bởi nghĩ như vậy, giờ phút này, Mộ tiểu thư lập tức mất bình tĩnh, nhớ đến tin tức mà buổi chiều cô xem ở trên TV: Hoắc Cảnh Sâm sẽ kết hôn với Cố San San, Niệm Thần bùi môi, trong âm thanh tiếng khóc còn có chút giễu cợt:

"Xấu hổ quá, đợi cho đến lúc đó thì chắc ngài đã thành công trở thành đàn ông có vợ rồi, tôi cũng không hoan nghênh ngài vượt tường dâu."

Con đau dưới người đang dần giảm lại, cảm giác chưa xốt tràn vào lòng, Niệm Thần khó chịu di chuyển cơ thể, một động tác đơn giản này cũng có thể làm Hoắc Cảnh Sâm không thể chịu nổi, rút "người anh em" của mình ra, khẽ nguyên rửa một tiếng sau đó nhếch nhác đi vào nhà vệ sinh.

Giống hệt như đang vẽ chạy mất dép, lúc này, tâm tình Niệm

1 nan rất vui vẻ nhìn bóng lưng Hoắc Cảnh Sâm biến mất ở cửa toilet, rất tốt bụng nghĩ tới việc Hoắc Cảnh Sâm sẽ giải quyết ngọn lửa kia trong nhà vệ sinh như thế nào, lấy tay? Được rồi, Niệm Thần sau khi mơ mộng tà ác, chậm rãi ngồi dậy, vừa bị người đàn ông kia trên chóc, cô phải rửa sạch cơ thể của mình thật tốt, nếu không thì làm gì còn mặt mũi nhờ y tá giúp rửa sạch vết thương?!

Hành trình đến bệnh viện tối nay của Hoắc Cảnh Sâm có thể nói khiến lòng chưa tốt cực kỳ, cho tới rất lâu sau này, Hoắc Cảnh Sâm cực kỳ cảm ơn bảo vệ Niệm Thần, mỗi lần khiến Niệm Thần cảm thấy bởi vì chuyện xảy ra vào buổi tối nào đó đã hình thành bóng ma tâm lý cho hắn, hắn nhất định chỉ vì lợi ích của bản thân hắn.

Khi y tá trực đi vào, dùng ánh mắt như đang thấy quái vật nhìn tình trạng hỗn loạn của căn phòng, hơn nửa đêm cô nam quả nữ còn ở chung một phòng, hơn nữa vết thương sau lưng cô gái này còn rách ra, không nghe thấy động tĩnh gì, cho nên không đến nỗi đánh nhau, như vậy khả năng duy nhất thì chỉ có thể tự hiểu trong lòng mà thôi.

Y tá kia còn như là người từng trải, lúc Niệm Thần đang cảm thấy xúc động vì y tá này không có ánh mắt hoa si khi đối diện với khuôn mặt yêu nghiệt của Hoắc Cảnh Sâm, y tá kia luồn Niệm Thần một cái:

"Tôi nói này, chàng trai này tuổi trẻ nhiệt huyết không đáng nói, ngay cả cô đang là bệnh nhân mà cũng náo loạn, tôi nói cho cô biết nếu vết thương sau lưng mà để lại sẹo là trách nhiệm không thể đổ cho bệnh viện chúng tôi đâu."

"....."

Niệm Thần khỏe miệng có quắp liên tục, bị từ "chàng trai" trong miệng y tá kia làm cho không nói nên lời.

Thế giới này bị sao rồi vậy? Hơn nửa đêm đều phạm sai lầm như nhau, vì sao "chàng trai" Hoắc Cảnh Sâm có thể được tha thứ do tuổi trẻ nhiệt huyết, còn cô thì bị trách cứ, cô dù gì cũng người phụ nữ hoàn toàn khỏe mạnh của thời hiện đại, bản tính hoa si vốn không thiếu, cũng sẽ có lúc cảm lòng không nổi chứ? Huống chi, cô (chỉ y tá) có bản lĩnh thì khiến Hoắc Cảnh Sâm nửa đêm giở trò lưu manh đi quyền rũ cô đi!

Hơn nữa vào nửa đêm, dựa vào cái gì mà một chàng trai cùng một y tá dám dấn thân có thể bắt nạt một cô gái còn trẻ như cô chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 142

Gần nửa đêm Niệm Thần mới mơ mơ màng màng ngủ, lúc này, Hoắc Cảnh Sâm ngồi ở mép giường, đắm chiêu nhìn gương mặt dịu dàng của Niệm Thần được bao phủ bởi ánh đèn, rất lâu sau đó dường như đã quyết định gì đó, thở dài.

Hoắc Cảnh Sâm dù có vô tâm tới đâu cũng không thể tùy tiện lôi kéo người khác **, bản thân hắn vốn không thể sơ sót, mặc dù lúc này, hắn đã trút bỏ hào quang của tổng giám đốc Hoắc thị.

Chuyện xảy ra hai ngày nay rất kỳ quái, hơn nữa trước mắt còn rất nhiều suy đoán bất thường, không thể không nói, tất cả vẫn còn trên đầu sóng ngọn gió, bản thân Hoắc Cảnh Sâm vẫn còn bị chú ý rất nhiều, đối với giới truyền thông, dù ở hiện tại, chỉ cần khuôn mặt yêu nghiệt của Hoắc Cảnh Sâm xuất hiện trên một trang của tờ báo nào đó, tờ báo này ngay ngày hôm sau sẽ được mọi người điên cuồng mua về.

Cho nên, ngày hôm sau xuất hiện tin tức Hoắc Cảnh Sâm tới bệnh viện đệ nhất.

Hoắc Thần Viễn cũng ở bệnh viện này, điều này đại đa số truyền thông đều rõ ràng, cho nên Hoắc Cảnh Sâm vốn phụ tử tình thâm (ý nói tình cảm cha con sâu nặng), đêm khuya sang đây thăm con trai của mình là việc rất bình thường.

Nhưng mấu chốt ở chỗ truyền thông rất thần tốc, trong bất cứ thời điểm nào cũng không thể coi thường bản lĩnh này, ngày hôm sau đã có bài báo về Hoắc Cảnh Sâm và hai anh em song sinh, đồng thời còn có cả Mộ Niệm Thần, tới thời điểm này đây là suy đoán hợp lý nhất về mẹ của hai đứa trẻ, lúc này, ngay cả việc Hoắc Cảnh Sâm đến Mộ thị nhậm chức cũng khiến người ta phải nghĩ những chuyện này có liên quan.

Bởi như vậy, tranh cãi lớn nhất chính là hôn lễ vào mười ngày sau của Hoắc Cảnh Sâm và Cố San San, từ khi chuyện Hoắc Cảnh Sâm phá sản xảy ra đến bây giờ Hoắc Cảnh Sâm và Cố San San chưa hề cùng ra mắt mọi người.

Mà sáng nay một tờ báo đã đăng ảnh Mộ Niệm Thần ngồi trên đùi Hoắc Cảnh Sâm, hai người say sưa hôn nhau, hình ảnh hơi mờ do vội vàng in từ máy ảnh, cùng lúc lại có hình ảnh phóng đại hai anh em sinh đôi bên cạnh, cẩn thận chút có thể thấy hai bức ảnh này chụp trong cùng một địa điểm.

Dĩ nhiên, chuyện này, người đọc ngoài quan tâm gia đình bốn người là nhân vật chính, còn đề ý Cổ San San.

Nếu nói bức hình gia đình bốn người này gây bất lợi với Cổ San San, thì sự việc xảy ra sáng này khiến dân chúng phần nộ chính là chứng cứ ba của Cổ San San – Cổ Thanh Nguyên mấy năm gần đây tham ô hối lộ đề lên chức thị trưởng, mẹ kế của Cổ San San – Mai Dĩ Thanh cũng trong mấy năm gần đây quan hệ bừa bãi với nhiều người nên đã mắc bệnh phụ khoa (bệnh viêm nhiễm ở bộ phận sinh dục nữ).

Mai Dĩ Thanh là mẹ đẻ Hoắc Cảnh Sâm, việc này mọi người thành phố A đều biết, người đàn bà này ban đầu lấy người đàn ông độc thân hoàng kim lớn nhất lúc ấy là Hoắc Thiên Hoa, sau khi ly hôn thì lấy thị trưởng Cổ Thanh Nguyên, cho tới nay ít nhiều gì người đàn bà này trong mắt mọi người tuyệt đối không tốt đẹp gì, nếu không thì không thể có quan hệ với hai người lớn nhất thành phố A này.

Phản ứng dây chuyền của truyền thông thịnh thoảng lại phát huy hết mức, điều cần thiết chỉ là cơ hội, trước mắt, đời sống cá nhân thối nát của Mai Dĩ Thanh bị đưa ra ánh sáng đồng thời bên cạnh còn có một tấm hình mờ là ảnh Cổ San San, truyền thông rất chú ý tới điểm này, vì vậy trong một đêm, đời sống cá nhân của cô con gái thị trưởng Cổ San San này cũng bại lộ trước mắt công chúng, trình độ thối nát thậm chí so với Mai Dĩ Thanh chỉ có hơn chứ không kém.

Sáng sớm Niệm Thần bị sự ồn ào bên ngoài đánh thức, ngày hôm qua bị Hoắc Cảnh Sâm giầy vò đến nửa đêm vẫn chưa hoàn toàn hết tức giận, hơn nữa còn phải rời giường sớm, lúc này, nếu Niệm Thần mở mắt lúc này mà không có Hoắc Thần Viễn ở cạnh giường giúp cô giữ lại lý trí, thì giờ phút này nhất định cô đã cầm lấy bình hoa bên cạnh tủ đập tan rồi.

Mà, trò cười sáng hôm nay, chính thức kết thúc.

Sau khi tắm qua, Niệm Thần bỏ qua ồn ào bên ngoài, ngồi trên giường hưởng thụ bữa sáng phong phú, thầm nghĩ lúc này Hoắc Thần Viễn thật sự im lặng một cách bất thường, Tây Hàn dựa người trên sofa, mắt mơ màng, khiến Mộ tiểu thư rất không trong sáng nghĩ, cách sống về đêm của con trai mình càng ngày càng giống ba hần rồi.

Dĩ nhiên, sự vui vẻ và ngon miệng không giữ được lâu, thậm chí cảm giác no bụng của Niệm Thần biến mất hoàn toàn vào lúc Hoắc Thần Viễn lạnh lùng mở tờ báo trước mặt Niệm Thần ra, hình ảnh lớn nhất trên tờ báo chính là cảnh Niệm Thần ngồi trên đùi Hoắc Cảnh Sâm, hai người ôm hôn nồng nàn.

Chỉ liếc mắt một cái, Niệm Thần lập tức rất mất hình tượng sắc cháo, ho mãi vẫn không nuốt xuống được, khuôn mặt nhỏ nhắn kìm nén đến đỏ bừng, trong lòng thầm lời cả nhà Hoắc Cảnh Sâm ra nguyên rủa.

Hình ảnh không phù hợp với trẻ em này lại bị mấy đứa nhóc nhà mình nhìn thấy, lúc bọn họ đang tắm hình mà không được sự đồng ý của cô, chụp cô xấu như thế, còn Hoắc Cảnh Sâm lại yêu nghiệt mướn phản là ý gì đây? (Kate: *đơ hình* tưởng chị ý lo gì, hóa ra... -_-|||)

"Mẹ à, mẹ sao lại có thể dễ mất bình tĩnh như vậy, ngon gió nhỏ mà đã khiến mẹ thế này, sau này sao đủ khả năng đứng sau ba con đây?"

Hoắc Thần Viễn rất tốt bụng đưa tới một ly nước, đôi mắt phóng điện liên tục, đáng vẽ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tuyệt đối lưu manh khiến người ta không chịu nổi.

Gen của Hoắc Thần Viễn rất mạnh mẽ, điều này từ lần gặp mặt đầu tiên Mộ tiểu thư đã hiểu rõ, lúc này, đối với lời nói quá cường đại này của Hoắc Thần Viễn, Mộ tiểu thư quyết định bỏ qua, tiếp tục chìm trong nỗi bi thương vì tấm hình quá xấu, phần hận lật trang kế tiếp.

Chuyện xảy ra đêm qua Mộ tiểu thư cảm thấy thật quá sức chịu đựng, khi cô thấy dòng chữ bên trên: "Mộ Niệm Thần PK Cổ San San, Mộ Niệm Thần toàn thắng", thì lòng hư vinh của Mộ tiểu thư mới thỏa mãn hơn một chút.

Lúc này, khi Mộ tiểu thư há hê đặc ý nhìn hướng hai đứa con trai, bạn nhỏ Tây Hàn đứng lên, đưa cho cô cái khăn tay trắng muốt, phối hợp với nhạc nền là nụ cười khinh bỉ của Hoắc Thần Viễn:

"Cười nữa thì nước miếng rơi xuống khăn trải giường cũng đủ để làm mọi người trong phòng chết đuối đấy ạ."

"....." Mộ tiểu thư lập tức cầm nín.

Xem xong toàn bộ tờ báo là chuyện của nửa giờ sau, lúc này, Mộ tiểu thư cầm hận tới tận xương tủy, gấp tờ báo lại, biểu cảm trên mặt là đáng vẽ ân cần chuẩn bị dạy bảo con cái, ánh mắt chiếu vào bạn nhỏ Tây Hàn ngồi trên sofa im lặng nãy giờ:

"nói thật đi, con trai, việc này có phải do con giờ trò quỷ không? Con làm như thế là không có đạo đức, các con sao có thể tùy tiện bình luận về chuyện người lớn? Mặc dù nói Cổ San San mất cân bằng nội tiết khiến người ta khó chịu, bộ dạng Mai Dĩ Thanh kia khiến cả nhà ta bức mình, nhưng hai đứa vẫn là trẻ con, không nên nhúng tay vào việc này, hơn nữa, tại sao không chọn hình mẹ thật xinh đẹp mà đăng lên, như vậy thì người nào nhìn vào cũng thấy ti lệ thẳng trong trận tranh chồng này của mẹ sẽ lớn hơn."

"....."

Bạn nhỏ Tây Hàn im lặng, mẹ, thật ra thì do mẹ tức giận vì ảnh của mình không xinh đẹp bằng Cổ San San phải không, đâu thể có biện pháp nào khác, ba cũng đã nói, mẹ xấu xí như thế nào cũng phải đăng, như vậy về sau ba mới không lo sẽ có tình địch.

"....."

Hoắc Thần Viễn im lặng khinh bỉ, tuyệt đối không nói cho người phụ nữ gốc này suy nghĩ của ba, nếu không sẽ chắc biết được mẹ sẽ đặc ý tới mức độ nào.

"....."

BOA ngồi một bên rên một tiếng, lấy chân che mặt, bất động đứng cạnh Hoắc Thần Viễn.

Lú này cụm từ "đắc ý vênh vao" hợp với Niệm Thần hơn bao giờ hết, lúc này, người phụ nữ nào đó không để ý hình tượng mà cười lớn, quên mất miệng vết thương và lời cảnh cáo của bác sĩ. Sau khi con đau biến mất, người phụ nữ im lặng nghĩ, phải bình tĩnh, để lại sẹo thì sao có thể PK Cổ San San được. (dành cho những bạn chưa biết ~ có lẽ mọi người biết rồi nhưng ta cứ giải thích PK là thuật ngữ sử dụng nhiều trong các game kiếm hiệp, PK = Personal Killing, hiểu đơn giản là đi giết game thủ khác, trong hoàn cảnh khác thì có thể hiểu là đấu với người khác)

Trong đầu thoáng qua một loạt hình ảnh kiểu diễn xảy ra vào lúc nửa đêm, Mộ tiểu thư rất không hình tượng đỏ mặt tìm đập nhanh một hồi, nhưng vừa nghĩ tới cái gã Hoắc Cảnh Sâm này sáng sớm đã không thấy bóng người, trong lòng lại cảm hận vô cùng, đàn ông không có ai tốt đẹp, những lời này tuyệt đối chính xác.

Bên ngoài vẫn chưa hết ồn ào, cho nên, Niệm Thần ăn sáng xong vẫn muốn tiếp tục nguyện vọng đã bị bóp chết từ lâu là dạy dỗ hai đứa con của mình, hai bảo bối đang cảm máy tính bảng trên ghế sofa nghiên cứu gì đó, nhưng ngại vì dáng vẻ hai cậu nhóc vô cùng nghiêm túc, Mộ tiểu thư bĩu môi, không nói gì.

Những tiếng ồn ào ngoài phòng trong nháy mắt lên tới đỉnh điểm, thậm chí dường như đang sục sôi, Niệm Thần vừa nghe thấy âm thanh không bình thường, sau đó cửa phòng bệnh lập tức bị đám người như nước lũ đẩy ra, phóng viên nối đuôi nhau vào, đúng lúc Niệm Thần tròn mắt hốc mồm, Cổ San San và tám vệ sĩ xuất hiện trước mặt Niệm Thần.

Kịch vui của sáng sớm hôm nay bây giờ mới chính thức bắt đầu, lúc Niệm Thần lấy lại tinh thần thì những ánh đèn flash liên tục chớp lóe, cô chỉnh lại vẻ mặt của mình để lúc lên báo có thể so sánh với khuôn mặt trang điểm kĩ càng của Cổ San San.

Hai cậu nhóc Hoắc Thần Viễn và Hoắc Tây Hàn hiển nhiên không dự đoán được sẽ xảy ra việc này bên ngoài đều có vệ sĩ của Hoắc Cảnh Sâm bảo vệ, trừ phi có người cho phép nếu không những phóng viên này không thể vào đây được, mà giờ khắc này nhìn đám người ở mãi bên ngoài, hai cậu nhóc cau mày nhìn tình huống bất ngờ này, lúc chưa có bất cứ hành động gì, 'pằng --' một tiếng, trong nháy mắt xung quanh lập tức yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143

Cổ San San dưới sự bảo vệ của tám vệ sĩ hộ tống bước vào vào, lúc này, chen chúc trong đông người nên khuôn mặt Cổ San San có vẻ rất mệt mỏi, nhưng không biết tại sao Niệm Thần nằm trên giường lại cảm nhận được ánh mắt cảm hận như mãnh thú của cô ta, người phụ nữ này tới đây không phải là việc gì tốt, không chừng là đến để gây chuyện.

Nhưng đám phóng viên kia cũng không ngồi không, trước khi Cổ San San tới đã có người lách đến cửa sổ cạnh Niệm Thần, từng vấn đề sắc bén đập vào mặt cô, Niệm Thần nhanh chóng bị những ánh đèn flash làm hoa mắt.

"Mộ tiểu thư, hai anh em sinh đôi đang ở bên cạnh cô, có phải thật sự như truyền thông nói rằng cô là mẹ của chúng?"

"Mộ tiểu thư, đối với việc Hoắc tiên sinh nửa đêm tới bệnh viện, hơn nữa hai người còn có hành vi thân mật, cô có giải thích gì không?"

"Hoắc tiên sinh hiện tại đã có hôn ước, thậm chí từ năm trước hôn ước này đã được định, có phải như lời Cổ tiểu thư, cô là "tiểu tam" (người thứ ba) lớn nhất trong hôn nhân của họ, mà gần đây cô đưa hai anh em sinh đôi này tới chính là nguyên nhân lớn nhất khiến bọn họ kết hôn không thành?"

"Là con gái riêng của tổng giám đốc Mộ thị, sáu năm trước cô ra nước ngoài có phải vì muốn che giấu tai mắt mọi người để sinh hai anh em sinh đôi này, nhưng hiện tại Hoắc tiên sinh nhường Hoắc thị, vào làm ở Mộ thị, điều này rất cuộc là vì cái gì? Cô không biết rằng cô là kẻ thật ích kỷ sao?"

"Thân phận Hoắc tiên sinh hiện tại so với trước kia có thể nói là rớt xuống ngàn trượng (trượng: đơn vị đo của Trung Quốc cổ đại, 1 trượng = 3,33m), Mộ tiểu thư, đối với việc này tôi thấy cô không thể trốn tránh trách nhiệm đối với hai đứa con sinh đôi này, nên Mộ tiểu thư mặt dày cướp đoạt hạnh phúc của người khác, cô không thấy tự hổ thẹn với bản thân sao?"

.....

Kẻ yếu có thể được người khác thương hại, nhưng lúc này người nằm trên giường là Mộ tiểu thư có liên quan tới Hoắc Cảnh Sâm, yêu người như Hoắc Cảnh Sâm thì có thể tha thứ cho việc hấn kết hôn, nhưng tuyệt đối không thể tha thứ việc Hoắc Cảnh Sâm thật sự yêu một người phụ nữ, hơn nữa còn vì người phụ nữ này mà bị thương tổn, thậm chí Hoắc Cảnh Sâm luôn luôn đứng ở đỉnh cao nhất lại vì người phụ nữ đó mà ngã xuống, vậy thì dù Mộ tiểu thư có là kẻ yếu thì vẫn đáng bị chỉ trích.

Niệm Thần bị đám phóng viên ở đầu giường chen ép tới mức không thể cử động được, đến lúc này cả hai bên đều có vấn đề, Niệm Thần dường như bị kích thích, có cần khoa trương thế không, dù làm "tiểu tam" mà đối mặt với đối tượng như Cố San San thì cô đâu cần động tay chứ, đàn ông như Hoắc Cảnh Sâm, bình thường thứ gì cũng rất kén chọn, mà mặt hàng như Cố San San đừng nói là kết hôn, có làm đối tượng giải trí cũng chẳng thể lọt vào mắt xanh của hắn được!

Một tiểu thư nhanh miệng lúc này đối mặt với một đám phóng viên, Niệm Thần tự hỏi phải sắp xếp ngôn từ thế nào, dù sao đám người kia càng viết càng hồng бет, nếu có một căn bệnh nhỏ xíu thì bọn họ cũng có thể bắt thóp mà xuyên tạc.

Nhưng giờ phút này Một tiểu thư mãi im lặng suy nghĩ nên đã quên mất một nhân vật quan trọng khác đang ở trong phòng, Cố San San.

Những ánh đèn flash nhanh chóng chớp lóe khiến Một tiểu thư hoảng hốt sinh ra ảo giác nghiêm trọng, đến khi Cố San San xông qua đám phóng viên tới trước mặt mà cô vẫn không phát hiện, mãi đến thời điểm cô nhận được một cái tát cùng âm thanh chói tai vang lên, cảm giác đau đớn thông qua xúc giác tiến thẳng vào đại não thì Niệm Thần mới giật mình.

Xung quanh trong chốc lát im lặng, ngay cả những phóng viên trong giây lát cũng quên bấm máy, nhưng chỉ sau vài giây, những ánh đèn flash lại lóe lên, bọn họ dĩ nhiên sẽ không bỏ qua bất cứ biểu cảm nào trên khuôn mặt của Cố San San và Niệm Thần, cùng với kế tiếp trong lúc giằng co mỗi một câu.

Ác nhân (kẻ ác) cáo trạng trước, trong lúc Niệm Thần vẫn còn đờ đẫn ngạc nhiên, Cố San San đã nước mắt lưng tròng.

"Một Niệm Thần, tại sao cô lại đối xử với tôi như vậy? Từ sáu năm trước tôi và Cảnh Sâm đã là một đôi, tôi lại là chị em tốt của cô, chuyện gì cũng tâm sự với cô, người khác ghét bỏ cô là con gái riêng, nhưng tôi đối xử với cô như thế nào cô biết rõ, nhưng còn cô, cô lại dùng những thủ đoạn hạ lưu để leo lên giường của Cảnh Sâm, hơn nữa còn mang thai đứa bé của hắn, cô lừa một trăm triệu của anh ấy, hứa sẽ phá thai rồi đi không quay lại, nhưng hai anh em sinh đôi hiện giờ là sao? Cô muốn bao nhiêu tiền cũng được, đã đồng ý để hai đứa trẻ cho tôi và Cảnh Sâm nuôi rồi mà giờ cô lại đổi ý sao? Lòng tham của cô lúc nào mới thỏa mãn? Đêm qua cô lại dùng thủ đoạn xấu xa gì để Cảnh Sâm tới đây tôi cũng không muốn quan tâm"

Sau thời gian dài trình bày, Cố San San dường như vừa nói vừa nức nở, uất ức lớn cùng cơ thể tiều tụy, cả người như thể có gió thổi cũng có thể ngã, dừng một chút cô ta lại nhìn về phía Niệm Thần:

"Tôi thật sự không đành lòng để giới truyền không biết gì, con trai của cô là thiên tài máy tính, cho nên cô lợi dụng điều này để vu oan ba tôi tham ô, ngay cả mẹ Cảnh Sâm cô cũng không buông tha nữa hả? Những bức hình này bị truyền ra ngoài cô có biết bề trên sẽ tổn thương ra sao không? Con trai của cô cũng bị cô lợi dụng, còn nói cuộc sống riêng của tôi thối nát, tôi cho cô biết, vì Cảnh Sâm tôi đến giờ vẫn thủ thân như ngọc, chúng ta bây giờ có thể đi kiểm tra xem tôi còn là xử nữ không!"

"Một tát này là vì cô vu oan tôi, đã rất nhẹ, tôi không yêu cầu gì khác, chỉ mong cô dùng thủ đoạn sạch sẽ chút, quang minh chính đại giành Cảnh Sâm, tôi thật sự không chịu nổi áp lực dư luận, nếu như không vì Cảnh Sâm ủng hộ đằng sau tôi đã tự sát rồi, Một Niệm Thần, tôi thật sự không nghĩ cô lại là người phụ nữ bán thiu như vậy!"

Niệm Thần yên lặng nghe Cố San San nói, khóe miệng xuất hiện nụ cười châm chọc, trời mới biết sáu năm trước cô vừa tới thành phố A, Cố San San là ai liên quan gì tới cô? Nếu không phải đêm hôm đó Một Thiên Hùng lòng tham không đáy thì cả đời này cô cũng không biết Hoắc Cảnh Sâm, mà những lời giả dối của Cố San San thật giống như đang diễn bộ đáng khổ vì tình, chỉ hơn chứ không kém.

Niệm Thần rất bội phục năng lực giả dối của cô ta, cô ta sao không lập tức đi làm nhà văn trên internet đi, năng lực như thế này thì chỉ cần nửa năm sẽ lập tức nổi tiếng.

Đứng ở bên ngoài, bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn nghe người phụ nữ này lên án mẹ mình thì lập tức mặt bình tĩnh, cái gì gọi là vu oan, những tin tức kia do các cậu phát ra đều là sự thật, không phải sao? Dám làm không dám thừa nhận? Kết (tiếng nghiêng răng), sao lại dễ tiện như thế chứ?

Hoắc Thần Viễn tức giận đứng lên, phải biết một cái tát kia lại đánh vào khuôn mặt người phụ nữ của cậu, có thể không đau lòng sao? Cố San San hôm nay dám hành động như vậy thì sau này nhất định phải trả giá đắt, cô ta có khả năng biến chuyện thật thành chuyện nửa tin nửa ngờ, vậy thì cậu cũng có khả năng đưa bằng chứng chứng thực tin tức trên báo chí, chỉ sợ đến lúc đó không chỉ có những tin tức kia, Cố San San này vốn đã làm rất nhiều việc trái lương tâm, luôn đi trên con đường đen tối (ý chỉ luôn làm việc xấu).

Nhưng Hoắc Thần Viễn mới vừa đứng lên đã bị Tây Hàn kéo lại, cậu lắc đầu ý bảo Hoắc Thần Viễn ngồi xuống im lặng quan sát là được, vở kịch này cậu đã dự đoán từ trước, dường như tất cả mọi chuyện sắp phát sinh cũng không làm cậu quan tâm, cậu có quy tắc của cậu, tuyệt đối trầm tĩnh, bộ dáng kia khiến Hoắc Thần Viễn chỉ có thể nghe lời ngồi yên trên ghế sofa, quả đầu nhỏ dần dần nắm chặt, được rồi, sẽ để cho người phụ nữ kia phách lối thêm chút nữa!

Nụ cười châm chọc trên môi Niệm Thần càng lúc càng sâu, nhưng giây kế tiếp, khuôn mặt cô xuất hiện nụ cười rạng rỡ, ánh mắt bén nhọn nhìn về Cố San San đứng bên cạnh:

"Cô nói sáu năm trước cô và tôi là chị em tốt? Chúng ta quen nhau lúc nào thế?"

Niệm Thần vừa dứt lời, khuôn mặt càng thêm tự tin, cái tát vừa rồi khiến vết thương sau lưng cô càng nặng hơn, nếu không cẩn thận thì không biết sẽ có hậu quả thế nào nữa.

Khuôn mặt Cố San San lóe lên biểu cảm giả dối, giây kế tiếp, không chút do dự trả lời:

"Chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, thân phận con gái riêng của cô vẫn là cái gai trong mắt mọi người, cô bị chị gái bắt nạt, vốn chỉ có tôi không ghét bỏ cô."

Niệm Thần tỏ vẻ đã hiểu gật đầu, giấy kẻ tiếp, ánh mắt cô lảng lảng đảo qua những phóng viên đang chờ đợi câu trả lời:

"Các vị phóng viên thân mến, tôi tin tưởng vào khả năng điều tra và phân rõ thị phi của các vị, vị Cố tiểu thư này nói chúng tôi từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cho nên, nếu như mọi người có lòng điều tra thì đều biết được tôi từ sáu năm trước mới đến thành phố A, tiến vào nhà họ Mộ, trước đó, tôi vẫn sống ở thành phố B, tuyệt đối không biết người nào tên Cố San San hết!"

Đám người xôn xao hẳn lên, lời nói của Cố San San dường như qua thái độ bình tĩnh của Niệm Thần lập tức biến thành giả dối, đến lúc này, Cố San San trở thành sự tồn tại hoang đường nhất trong phòng bệnh, đèn flash nhanh chóng chớp lóe, ống kính nhắm ngay Cố San San, theo bọn họ nghĩ thì đây chính là hành động gây giũa cuối cùng của gia tộc rách nát của Cố San San, nhưng hành động như thế quả thật quá khích rồi.

Cố San San khề động đôi môi, lực bất tòng tâm muốn khẳng định gì đó, nhưng trong lúc đang kích động, cho dù có năng lực giải thích thì đều không có giá trị, bọn họ không tin người phụ nữ này, trừ phi có thể tìm thêm cơ hội nữa, làm bọn họ bình tĩnh lại.

Không thể nghi ngờ Hoắc Cảnh Sâm xuất hiện mới là có uy tín nhất lúc này, ai mới là người phụ nữ hẳn bảo vệ, lời nói của ai mới là thật, lúc này một câu nói của Hoắc Cảnh Sâm tuyệt đối có thể làm cho tất cả phóng viên không nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144

Khỏe môi Cố San San khề động, bộ dạng lực bất tòng tâm, nhưng vẫn muốn khẳng định gì đó, nhưng trong lúc hốt hoảng, đôi mắt với vẻ mặt thần nhiên của Niệm Thần, cho dù lúc này Cố San San có giải thích thế nào đi nữa thì cũng chỉ là một lời nói dối được chuẩn bị tỉ mỉ mà thôi.

Bất cứ ai có mắt đều có thể nhìn ra được, đến lúc này, dù Cố San San có nói thêm gì nữa cũng tuyệt đối không làm ai tin tưởng được, đám đông dần dần khôi phục sự ồn ào, Cố San San trở nên chật vật, những người vừa chỉ trích Niệm Thần giờ lại nhìn Niệm Thần bằng ánh mắt đồng tình, mà Cố San San nói dối, cùng với tin xấu của gia đình vừa lộ ra đêm qua khiến người khác không thể không nhìn bằng ánh mắt ngờ vực, chế giễu.

Nếu trong lòng không có ý xấu (nguyên văn: trong lòng không có quỷ), thì sẽ tới đây soạn ra nhiều lời dối trá sao? Có mấy phóng viên to gan còn tiến tới, chìa mũi nhọn về phía Cố San San:

"Cố tiểu thư, hiện tại nếu mọi người không biết lời của ai là thật, cô vừa nói mình còn là xử nữ, bây giờ đang ở bệnh viện, không bằng cô đi xét nghiệm luôn, như vậy mọi người có thể sáng tỏ, có thể tin tưởng lời của cô."

"Đúng, Cố tiểu thư nếu muốn chứng thực lời của mình, chẳng phải đi kiểm tra một chút, mọi người đều rõ ràng là tốt nhất."

Các phóng viên càng lúc càng ồn ào, trong lúc đó, tình cảnh của Cố San San chính là biến thành nhân vật để mọi người chỉ trích, nếu từng nịnh nọt, vì trước đây Cố San San vốn là con gái thị trường thành phố, bọn họ bất cứ lúc nào cũng kiêng kỵ cô ta vài phần, nhưng bây giờ, sáng sớm Cố Thanh Nguyên đã bị từ chức để điều tra, Cố San San hiện tại nhiều nhất cũng chỉ là người phụ nữ bị tước đoạt vị hôn phu mà không thể nào trả đũa, bọn họ tất nhiên không hề còn đạo lý gì phải kiêng kỵ, huống chi Cố San San, quả thật trước giờ đều không tốt đẹp gì.

Nhưng trong thời điểm xảy ra tình huống bất ngờ nào đó, còn có thể xuất hiện cơ hội, thời điểm xuất hiện cơ hội cũng có thể đủ để nâng thế trận, làm thay đổi suy nghĩ của mọi người.

Cho nên lúc này Hoắc Cảnh Sâm đột nhiên xuất hiện tuyệt đối chính là cái cây cứu mạng, đại chiến giành chồng của hai người phụ nữ rốt cuộc ai mới là người thắng thì phải xem Hoắc Cảnh Sâm rốt cuộc đứng về phía ai, mà lúc này chỉ cần một câu nói của Hoắc Cảnh Sâm, không cần chính xác tuyệt đối, dù hắn có nói dối, cũng tuyệt đối có thể trở thành uy lực trong mắt các phóng viên, đủ để mọi người lập tức tin tưởng.

Hoắc Cảnh Sâm mặc một bộ quần áo thể thao màu lam, cả người toát ra khí chất thân thiện, so với Hoắc Cảnh Sâm lạnh lùng trước đây quả thực khác một trời một vực.

Mà giờ khắc này, hắn đứng tào nhả trước cửa phòng bệnh, trên khuôn mặt yêu nghiệt là nụ cười nhẹ nhàng, dường như mang một năng lực khiến người khác không thể kháng cự, trong phòng bệnh trong nháy mắt trở nên im lặng, sau đó tất cả phóng viên giống như đột nhiên nhận được chỉ thị nào đó, tự giác đứng dạt sang hai bên để Hoắc Cảnh Sâm bước vào, Niệm Thần rất bất bình lộ vẻ khinh thường, gả đàn ông kia liên tục hướng ánh mắt về phía cô là ý gì?!

Ý cười trong mắt Niệm Thần không giảm, cô nhớ giữa Hoắc Cảnh Sâm và Cố San San, ngoài việc xích mích vì bị bề trên áp đặt quan hệ vị hôn phu, hôn thê, còn có cả những hình ảnh kiều diễm của đêm đó hiện đang lóe lên trong đầu cô, theo bản năng Niệm cảm thấy Hoắc Cảnh Sâm chính là cách khiến lời nói dối của Cố San San tự sụp đổ nhanh nhất.

Hoắc Cảnh Sâm nhất định sẽ đứng ở phía bên cô, điều này Niệm Thần có lẽ đã không hề nghi ngờ.

Mà Cố San San đứng một bên, về mặt đồ dẫn không thể tin nổi, hiển nhiên lúc này Hoắc Cảnh Sâm đột nhiên xuất hiện là điều cô ta không đoán trước được, trước kia nhiều lần Hoắc Cảnh Sâm và Mộ Niệm Thần dây dưa vướng mắc, quan hệ mập mờ không rõ ràng, mà hiện tại cô ta thậm chí thấy việc Hoắc Cảnh Sâm xuất hiện trước mặt mọi người là để bảo vệ Niệm Thần, cho nên vừa rồi, đoạn quá khứ cầu huyết cô vừa tạo ra lúc này không thể tiếp tục được nữa.

Trong nháy mắt Cố San San ngay cả nước mắt cũng quên phải chảy!

Cụm từ tràn đầy sức sống thật sự không phù hợp với người đàn ông như Hoắc Cảnh Sâm, nhưng lúc này Niệm Thần đã rơi vào ánh mắt sâu xa của hắn, thực sự cảm thấy điều này toát ra trong từng bước chân của hắn.

Trong nháy mắt các phóng viên nhanh chóng thành nháy đèn flash liên tục, cuộc chiến giữa hai người phụ nữ vì một người đàn ông đã biến thành sự lựa chọn của Hoắc Cảnh Sâm, hơn nữa còn vì việc hình ảnh mập mờ giữa Hoắc Cảnh Sâm và Niệm Thần nửa đêm qua bị truyền ra ngoài, trong chốc lát, dường như tất cả mọi người đều cảm thấy lựa chọn của Hoắc Cảnh Sâm sẽ là Mộ Niệm Thần.

Lúc này, Niệm Thần dùng ánh mắt chống lại ánh mắt đầy mị lực của Hoắc Cảnh Sâm trước mặt, nhưng nếu dùng ống kính Anime để miêu tả, sẽ phát hiện, trong đôi mắt Mộ tiểu thư đang không ngừng bắn ra trái tim màu hồng. (Anime: hoạt hình Nhật)

Nếu mãi đến lúc này về mặt Mộ tiểu thư còn thể hiện sự tin tưởng tràn đầy, thì một loạt động tác kế tiếp của Hoắc Cảnh Sâm quả thật có thể khiến nụ cười trên mặt Niệm Thần lập tức đông cứng lại sau đó hóa đá.

Hoắc Cảnh Sâm dừng bước trước giường, giữa hai người phụ nữ, thậm chí, một giây trước hắn vẫn đặt ánh mắt trên người Niệm Thần, mọi người hoàn toàn có lý do cảm thấy Niệm Thần đã là người chiến thắng, nhưng chuyện thường thường đều đến cuối cùng mới xảy ra biến hóa bất ngờ.

Cho nên khi Hoắc Cảnh Sâm dịu dàng ôm bà vai Cố San San tựa vào ngực, sau đó thận trọng giúp cô ta lau nước mắt trên mặt thì cả phòng bệnh đều khiếp sợ, nếu như không phải Tây Hân ngăn lại, Hoắc Thần Viễn tuyệt đối người thứ nhất xông ra kêu gào sự bất mãn trong lòng, ba mình bị kẹp đầu vào cửa rồi sao? Tại sao lại có thể chọn à đàn bà Cố San San kia?

Thái độ Niệm Thần và Cố San San lúc này dường như giống hệt nhau, khiếp sợ, không thể tin được việc đang xảy ra trước mắt, giống như gặp quỷ, mặt trợn cực lớn.

"San San, báo chí gì đó đều là do bọn trẻ không hiểu chuyện làm ra, đã nói với em rằng không nên tin, tại sao em còn chạy tới nơi này, người phụ nữ này nếu làm em bị thương, anh sẽ rất đau lòng!"

Lời an ủi dịu dàng của Hoắc Cảnh Sâm rơi vào tai mọi người giống như kỳ tích, Hoắc Cảnh Sâm từ trước tới giờ quả thật không phải thế này, quả không bình thường, cũng quá kì lạ, huống chi hành động này như đã cưng chiều Cố San San nhiều năm, chẳng lẽ bao năm qua toàn bộ giới truyền thông đã bị bọn họ lừa gạt rồi sao?!

A, vợ chồng son bọn họ cùng nhau đùa giỡn mọi người sao?

Lập tức ánh đèn lại lóe lên tình chàng ý thiếp cùng về mặt chịu đả kích không nhỏ của Mộ Niệm Thần đã được các phóng viên thu hết lại trong đáy mắt, ngày mai lại có thể giật tít trang đầu rồi.

"Hoắc tiên sinh, hai ngày nay có quá nhiều chuyện xảy ra, có phải ngài nên cho mọi người một đáp án chắc chắn không?"

Chuyện tiến triển đến bước này, hiện tại, một phóng viên mới thử dò xét hỏi một câu như vậy, rồi sau đó lẳng lặng chờ đợi Hoắc Cảnh Sâm trả lời.

Mà lúc này Hoắc Cảnh Sâm luôn khó có tâm tình tốt đẹp, luôn luôn keo kiệt với giới truyền thông, giờ phút này khi đang ôm Cố San San ngọt ngào không chút che giấu, môi mông in xuống gò má Cố San San một nụ hôn, sau đó mới nhìn về phía các phóng viên trước mặt.

"À, chuyện mọi người đang thấy chính là câu trả lời."

Một câu nói không đúng không sai, ngay thậm chí cả giải thích cũng không có, chỉ hành động để tạo ra chuyện, lúc này rốt cuộc người nào được yêu thương, ai có mắt đều nhìn ra.

Đèn flash nhanh chóng lóe lên, về mặt ngạc nhiên trợn mắt của Niệm Thần được ghi lại, về mặt tình chàng ý thiếp của Hoắc Cảnh Sâm và Cố San San lúc này cũng được chụp lại, việc xảy ra sáng nay thật kịch tính, dường như kịch bản bị đảo lộn, chuyện trong lòng mọi người đã chắc chắn lại bị xoay ngược 720 độ (ơ mà xoay 720 độ tức là lại như cũ, phải là 180 độ hoặc 540 độ...chứ)

"Hoắc Cảnh Sâm, anh..."

Niệm Thần khẽ cất lời, âm thanh không tính quá lớn đã bị âm thanh trong phòng làm lắng xuống, nhưng cũng trong phút chốc như thế đã lọt vào tai Hoắc Cảnh Sâm rất rõ ràng, mà Cố San San được hắn ôm trong ngực, về mặt hắn lo lắng dường như sợ cô ta sẽ bị tổn thương trong nháy mắt đầu Niệm Thần nổ tung liên tục, hơi thở tuyệt vọng ừ ừ kéo tới.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 145

Trong nháy mắt, một màn kịch vui như vậy hết thấy đều thu vào tầm mắt của các phóng viên rồi sau đó trực tiếp phát sóng lên truyền hình, ở bất kỳ trên phố lớn ngõ nhỏ nào cũng đều có thể thấy trên màn hình TV, Hoắc Cảnh Sâm đang thận trọng ôm lấy Cố San San với vẻ mặt khẩn trương, lúc đó, Niệm Thần tựa vào bàn giống như là đã dùng hết hơi sức của bản thân.

Trong một khoảng thời gian ngắn, trong ý nghĩ của Niệm Thần đều là hình ảnh kia thân thể cô hoàn toàn trở nên cứng ngắc, mặc cho dây thần kinh của con người có cứng rắn đến mấy cũng tuyệt đối không tiếp thụ nổi những chuyện như vậy chỉ trong một đêm đột nhiên biến hóa, cô không muốn chú ý đến ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm trong một màn kia không cần nói cũng biết chán ghét, nhưng đáng chết cô càng không làm được việc lừa mình dối người.

Trên thực tế trong điện quang hỏa thạch, Niệm Thần có chết cũng không nhắm mắt được dù là thua cũng không nên thua một người như Cố San San, mà gần đây Hoắc Cảnh Sâm làm ra hàng loạt chuyện đều có chút khó hiểu, vốn chính là không hề căn cứ vào chuyện này, Hoắc Cảnh Sâm cho tới nay đối với Cố San San người phụ nữ này là cực kỳ chán ghét đều không để cô ta ở trong mắt, vì cái gì liền đột nhiên thay đổi tính tình cô vẫn không tin.

"Cảnh Sâm, người phụ nữ này thật thật là quá đáng, chúng ta rõ ràng là không hề đụng chạm đến đôi song sinh này không vậy phải sao?"

Cố San San rúc vào ngực Hoắc Cảnh Sâm, mặt đầy nước mắt đáng vẻ vẫy vùng, đại khái là mấy năm nay cô cùng Hoắc Cảnh Sâm không hề có cái mà mà mọi người vẫn gọi chính là tiếp xúc thân mật nhất, nhưng trên thực tế ngay cả chính cô cũng không hiểu người đàn ông này đột nhiên đứng về phía cô là có ý đồ gì.

Đúng, ý đồ, Cố San San không có đàn như vậy, ngay từ lúc trước cô cũng đã hiểu Hoắc Cảnh Sâm người đàn ông này đối với cô cho tới bây giờ đều là vô tình, dù cuộc hôn nhân hiện nay cũng là thủ đoạn của mẹ kế mới có được, dù đạt được bằng cách nào, cô cũng không quan tâm đến quá trình, người cô muốn thủy chung đều là Hoắc Cảnh Sâm người đàn ông này, cô bị anh làm mê muội đã không thể tự thoát ra được, cho nên trong một đêm khi tất cả gièm pha bị lộ ra ngoài, giờ phút này Cố San San chỉ có thể đánh cược được ăn cả ngã về không cô chỉ là muốn vẫn hỏi với người đàn ông này, mà Hoắc Cảnh Sâm đột nhiên xuất hiện đều không có trong dự liệu của cô.

Cố San San nói tới đôi song sinh kia không thể nghi ngờ là đâm nát tử huyết trên người Niệm Thần, lúc đó, tâm tình vừa mới lắng xuống lúc này cũng khó có thể bình phục, cô vốn nghĩ rằng Hoắc Cảnh Sâm chỉ đang diễn một vở hài kịch trước mặt phóng viên, nhưng không thể ngờ tiếng nói Cố San San vừa ngừng, ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm rơi vào đôi song sinh kia, ngay lúc đó Niệm Thần đã hoàn toàn không còn bình tĩnh nữa rồi.

"Cố San San cô muốn con thì tự mình sinh đi, tôi tuyệt đối không cho phép cô đánh hai đứa con trai của tôi."

Niệm Thần cau mày, chuyện đúng này phát triển ở ngoài tầm dự liệu, trong nháy mắt Hoắc Cảnh Sâm chuyển sang cảm giác chán ghét, để cho cô cảm nhận được rằng mình cho tới bây giờ cũng chưa hề hiểu rõ người đàn ông này.

Trầm mặc chốc lát, ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm ngụ ý bảo, đám hộ vệ đi theo phía sau hành động, lúc đó, các phóng viên đang xem trò vui cực kỳ hăng hái kia hoàn toàn bị quấy rầy, nhao nhao âm ỉ đang lúc các bị đuổi ra ngoài cửa lớn, phòng bệnh trong nháy mắt trở lại an tĩnh.

Hai anh em kia đều làm đáng về con ngoan ngoãn ở trên ghế sa lon, dùng đôi mắt trong veo nhìn cha mẹ mình, thật giống như chuyện của người lớn bọn chúng chỉ có thể lực bất tòng tâm, nhưng kỳ thật, lúc các phóng viên bị đuổi khỏi nơi này hai anh em họ rõ ràng liền kể tai nói nhỏ, giống như đang âm mưu chuyện gì.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng nức nở của Cố San San, mà cả người cô bị Hoắc Cảnh Sâm ôm vào trong ngực khốc đến hoa lệ đầm mưa về mặt thương hại xác thực mang theo vài phần hứng thú châm chọc, chỉ là lúc này Niệm Thần nghe tới cũng là một hồi phiền lòng:

"Muốn khóc trở về nhà mà khóc, chạy tới đây làm loạn sao?"

Niệm Thần sau một hồi tức giận, giọng nói đương nhiên tốt lên rất nhiều, Hoắc Cảnh Sâm đáng chết, tại sao lúc này vẫn còn tỏ vẻ như cũ?

"Cảnh Sâm..."

Cố San San người phụ nữ này bây giờ lại càng lên trời, coi thường lời nói Niệm Thần, đáng vẻ uất ức dựa vào ngực Hoắc Cảnh Sâm, tỏ cáo hành động thô lỗ kia của Niệm Thần.

Diễn xuất như thế, cô cũng không ghê tởm bản thân mình? Niệm Thần cảm thấy cực kỳ xem thường, ngồi ngay ngắn người lại, người phụ nữ này không đi làm diễn viên thì thật đáng tiếc.

"Muốn nói gì thì mau nói ra, nếu không tôi đây nhằm chán lại ngủ thiếp đi."

"Niệm Thần rõ ràng không nhận được, cô thừa nhận trong chuyện tình cảm người phụ nữ thông minh sẽ không nói thế, cho nên nói lúc này cô thậm chí không có dư thừa năng lực để suy nghĩ vừa qua một đêm Hoắc Cảnh Sâm đã thay đổi thái độ đến tột cùng là bởi vì nguyên nhân gì."

Lúc này với tính cách đa điều Mộ tiểu thư tạm thời tính nguyện lựa chọn trốn tránh, bước nhảy quá lớn, cô thật sợ bản thân cái đầu nhỏ của cô không thể tiếp thu nổi chuyện này.

Trên mặt của Hoắc Cảnh Sâm không có quá nhiều biểu cảm, một giây kế tiếp hần buông ra Cổ San San, nhìn về phía Niệm Thần, lúc này ánh mắt sắc bén mang theo vẻ mơ hồ rét lạnh:

"Mộ tiểu thư có còn nhớ rõ sáu năm trước tôi nói cái gì không?"

Nhắc tới sáu năm trước, một đoạn phim không tính là vui vẻ đã trải qua, Hoắc Cảnh Sâm để lại cho cô không ít ảnh hưởng coi như là cực độ cũng không đúng rồi, lạnh lẽo vô tình, hoàn toàn đem lấy cô giam ở dưới bàn chân, một trăm triệu mua cô cả đêm, như vậy, như vậy Hoắc Cảnh Sâm lại có thể nói ra những lời như thế nữa?

Cổ già bộ kiên cường, lúc đó, cả người Niệm Thần rét run, trên thực tế, đoạn phim được tua lại kia trừ đi sự tồn tại của Hoắc Cảnh Sâm, lại đến chính là lòng tham của Mộ Thiên Hùng, trời mới biết cô trải qua thời gian mang bầu như thế nào, đến lúc cùng đường thậm chí đập phá quầy rượu của quán bar.

Cũng coi là chiếu cố của ông trời, khi đó ông chủ quầy rượu kia vừa lúc cũng là người Trung Quốc, đối với cô coi như chăm sóc, mà trên thực tế, hai đứa bé này rất khó giữ được, gần tới ngày sinh cô suýt nữa đau chết trên giường sinh, thật may là có Hách Liên Thần trợ giúp.

Bây giờ nghĩ lại, đoạn đường này có thể sống đến nay được coi như là may mắn trong bất hạnh, mà trước mắt, sáu năm sau hôm nay, cô sa sút cả thể xác lẫn tinh thần, chỉ vì yêu người đàn ông này, đổi lấy cảm giác thờ ơ lạnh nhạt?

Như là trầm mặc sau một thế kỷ khá dài, trong chần, Niệm Thần bặm chặt miệng của mình đè nén những giọt nước mắt đang muốn rơi xuống, nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm khi đó trên mặt cô trong thoáng chốc vẫn là như vậy tất cả đau khổ hay hạnh phúc đều không tồn tại trên nụ cười kia.

Lòng của phụ nữ dễ vỡ, cô cổ già bộ kiên cường là bởi chính cô cũng chưa biết quý trọng bản thân mình vì trên thế giới này không còn ai có thể cho mình cảm giác an toàn, mà trước mắt, người đàn ông có thể cho cô cảm giác an toàn thì đang ôm nữ nhân khác trong ngực, về mặt lạnh lẽo cô đã sớm quen với nó từ lâu rồi, cô còn có thể làm cách nào đây? Miệng yếu, cô đã sớm quên mất cảm giác đó.

"Hoắc tiên sinh, trí nhớ tôi không tốt lắm, anh cũng không có cái gì đặc biệt có thể khiến người ta nhớ mãi, cho nên lúc trước anh nói gì, bây giờ có thể nói lại cho tôi biết không?"

Một người đến tột cùng có thể có bao nhiêu bộ mặt đây? Nhưng chính xác đến nay mới thôi, Niệm Thần không hề hiểu rõ người đàn ông đang đứng trước mắt cô, trên mặt cô còn lộ ra một nụ cười sáng rỡ, nhưng trên thực tế, trong lòng đầm đìa máu tươi, người đàn ông này nhất định sẽ trở thành người mà đời này cô không thể mơ đến.

"Được." Hoắc Cảnh Sâm gạt đầu một cái, quay đầu lại liếc mắt nhìn hai anh em lưu manh giả dạng thư sinh đang ngồi trên ghế salon, lần nữa quay đầu lại nhìn về phía Niệm Thần, trong con ngươi kia không cần nói cũng hiểu ý tứ của hắn: "Tôi nói rồi cô không xứng để sinh con của tôi, với lại, đôi song sinh này khi lúc cô sinh ra cô cũng đã quên mất cảnh cáo của tôi, không có người nào có thể không vâng lời ý của tôi, cho nên Mộ tiểu thư, tôi nói được làm được, từ hôm nay trở đi cô đừng mơ tưởng được gặp lại hai đứa con của mình!"

Nụ cười trên mặt Niệm Thần trong nháy mắt liền cứng ngắc, hàm răng cắn môi dưới, bệnh trạng tái nhợt qua đi rõ ràng có đồ vật gì đó vỡ thành nhiều mảnh, môi cô có cảm giác run rẩy, vừa định nói những gì, Hoắc Cảnh Sâm mở miệng lần nữa:

"Mộ Niệm Thần, thời gian dài như vậy, trò chơi đến đây chấm dứt. Tôi chơi chán, hai đứa bé này tôi mang đi, tôi sẽ trả một khoản tiền cho cô, mà cô, tốt nhất không cần xuất hiện trong tầm mắt của tôi."

Hắn cường thế lạnh lẽo trời sanh khí thế đã cường đại, liếc nhìn tất cả những chuyện đang trải qua, hắn hoàn toàn không cần người khác liên giẫm ở lòng bàn chân, mà giờ khắc này Niệm Thần nghiêm nhiên trở thành người bị hắn ném bỏ, trên thực tế, cũng không có ai thấy sắc mặt trắng bệch của Niệm Thần trong nháy mắt nơi đáy mắt của hắn chợt lóe lên tia đau lòng.

"Hoắc Cảnh Sâm, tại sao anh, coi như anh nghĩ, các con cũng quan tâm liền đem chúng đi theo anh."

Niệm Thần phản hận lúc Hoắc Cảnh Sâm cường thế, năm năm trước chính là bởi vì người đàn ông này cường thế, cô vì vậy cùng Hoắc Cảnh Sâm năm năm không gặp nhau, mà giờ khắc này hắn lại muốn lập lại chiêu trò cũ cướp đi nhi tử để cho hai mẹ con bọn họ bao nhiêu năm xa cách lại tiếp tục không gặp mặt nữa?

"A, việc này tùy thuộc vào bọn nó?" Hoắc Cảnh Sâm sau một hồi hể hể cười, ngay sau đó nghiêng đầu nhìn về phía phòng bệnh: "Các con cũng vào đi!"

Hoắc Cảnh Sâm hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, tiếng nói vừa ngừng ngoài cửa nhiều người đàn ông áo đen đột nhiên tiến vào.

"A, trước mang hai tiểu thiếu gia đi, theo như lời ta đã dặn dò."

Bảy tám người áo đen, hai đứa bé không tự nhiên phải là đối thủ, huống chi hai anh em kia hôm nay coi như là không hề bình thường an tĩnh một cách khác thường, không có chút phản kháng, liền bị người áo đen ôm đi ra ngoài.

Hoắc Cảnh Sâm khoe miệng mang theo một tia tà khí cười, nhún nhún vai, vừa kéo tay Cổ San San đi theo.

Lúc đó, Niệm Thần vẫn như cũ dờ dẩn trong không trung, trong thoáng chốc còn không có phản ứng đến việc hai đứa con trai của mình đột nhiên bị

cướp đi thực sự.

Trầm tĩnh vĩnh viễn là dấu hiệu giông bão sắp tới, lúc đó, nhóm người kia còn chưa rời đi phòng bệnh Niệm Thần giống như phát điên xông lên.

Một giây kế tiếp, nòng súng lạnh lẽo chống đỡ ở trên huyết thái dương của Hoắc Cảnh Sâm.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146

Vào thời điểm nào đó, khi sự việc đã tới thời điểm mấu chốt, người yếu đuối cũng sẽ lựa chọn phản kháng, quá khích hoặc hợp lý, những thứ này đều là chuyện hợp tình hợp lý, mà Niệm Thần vẫn trong trạng thái ngây ngô như cũ, dường như trong thoáng chốc không kịp có phản ứng với sự thật rằng hai đứa con trai của mình đột nhiên bị cướp đi, hoặc có thể cô đang tự hỏi một điều gì đó.

Năm năm trước trong phòng sinh, coi như cô không có khả năng phản kháng chút nào, nhưng trước mắt, đã không giống như năm năm trước cô còn vụng trộm giữ lại một tia hi vọng nữa, Hoắc Cảnh Sâm giờ phút này thật tuyệt tình, mạng hai đứa con trai đi, không thương lượng chút nào, sự tuyệt vọng tận cùng càng lúc càng tiến tới, dường như một trận chém giết gió tanh mưa máu tàn nhẫn vừa lặng lẽ trôi qua.

.

Sự im lặng luôn là dấu hiệu báo trước của một cơn giông tố, lúc này, đám người kia vẫn không rời phòng bệnh của Niệm Thần mà dường như đang điên cuồng tiến tới.

Giây kế tiếp, nòng súng lạnh lẽo được đặt trên huyết thái dương của Hoắc Cảnh Sâm.

Tất cả mọi người vì vậy mà dừng bước, thậm chí khuôn mặt mấy người mặc âu phục còn lộ vẻ kinh ngạc, những kẻ có can đảm chĩa súng vào đầu Hoắc Cảnh Sâm từ trước tới nay đều chết rất thảm.

Hoắc Cảnh Sâm dừng bước, lúc này, sự tĩnh lặng bao phủ bầu không khí đầm máu của nơi này, vết thương Niệm Thần sau lưng lần nữa bị xé rách, cả ba người đàn ông họ Hoắc đều cau mày, sau đó lại rất ảm đạm im lặng không nói gì, Niệm Thần liều mạng cử động dù gì cũng khiến người xem thấy thương cảm, mà rốt cuộc khẩu súng trong tay cô từ đâu mà có cũng không ai biết được.

"Hoắc tiên sinh, muốn con trai hay muốn chết?"

Giọng nói của cô rõ ràng có ý quyết đánh đến cùng, súng đã lên đạn, ngón tay giữa của cô đang run run đặt ở cò súng dường như thực sự muốn đoạt mạng của Hoắc Cảnh Sâm, thực sự mặt cô vẫn tái nhợt vì bệnh, đau đớn của vết thương sau lưng giống như một lời nhắc nhở nào đó, nhưng nếu bạn đầu cô biết, lấy tính mạng mình chặn súng lại được báo đáp bởi sự tuyệt tình này, khi đó liệu cô có thể không chút do dự tro mắt nhìn Hoắc Cảnh Sâm bị bắn trúng không?

Tình hình căng thẳng, thực ra ngay từ lúc Niệm Thần đột nhiên lấy khẩu súng chĩa vào Hoắc Cảnh Sâm, Cố San San cũng ngạc nhiên đến mức lại ngã vào ngực Hoắc Cảnh Sâm, giọng nói the thé chỉ trích sự "vô tình" lúc này của Niệm Thần:

"Mộ Niệm Thần, tôi nói cho cô biết lúc này cô cũng phải biết giới hạn chứ, Cảnh Sâm đồng ý tha cho tính mạng của cô đã là một đặc ân lớn rồi, đây đưa lần nữa chẳng qua là do vô tình, hơn nữa hai đứa bé này ở bên Cảnh Sâm tuyệt đối tốt hơn ở với cô, cô nên cầm tiền mà tìm người thích hợp để gả đi."

Vui sướng châm chọc khiêu khích khi người gặp họa ai mà không muốn? Ít nhất việc này Cố San San đã dày công rèn luyện, sự tình phát triển đến mức độ này thật rất tốt, giờ phút này cô ta có thể lấy dáng vẻ người chiến thắng để nhào vào ngực Hoắc Cảnh Sâm, nên Cố San San nhìn kẻ thua lúc này là Mộ Niệm Thần tất nhiên cũng không hề thấy sợ hãi.

Thậm chí lúc này Cố San San cảm thấy Mộ Niệm Thần chẳng qua cũng như thế mà thôi, trong lúc cô ta cảm thấy Hoắc Cảnh Sâm có lẽ lần này thật sự vì người phụ nữ mà động lòng, thực sự thì không, vì muốn con trai vừa ăn toàn trở lại có tương lai, Hoắc Cảnh Sâm chẳng phải cũng đã lựa chọn bỏ rơi Mộ Niệm Thần, cho nên mới nói, họ cùng yêu một người đàn ông vô tình, mà cô ta giờ phút này đã có thể lấy tư thế của kẻ thắng cuộc ra để khoe thành tựu của mình.

"Hoắc Cảnh Sâm, tôi hỏi lại anh lần nữa, rốt cuộc anh muốn con trai hay muốn mạng của mình?!"

Niệm Thần ép buộc mình phải hạ quyết tâm, lặp lại lời nói, lúc này, dường như sức lực của cả cơ thể tập trung trên cánh tay, mà cô hôm nay đã đi đến bước này thì không thể không lựa chọn đánh cược một lần, ít nhất như vậy cô còn có 50% cơ hội lấy lại con trai.

Là do Hoắc Cảnh Sâm bức cô phải đi đến ngõ cụt này!

Hoắc Cảnh Sâm vẫn giữ nguyên bộ dạng mặt lạnh băng không biến sắc, một tay hất để trong túi áo, cánh tay còn lại đặt trên eo nhỏ của Cố San San,

khỏe miệng xuất hiện nụ cười tà mị khuynh đảo chúng sinh, khỏe miệng khẽ động lần nữa rõ ràng có ý khinh miệt, trong lúc hần cười như không cười, không ai có thể thấy rõ động tác của hần, mà tình cảnh kế tiếp đủ để Niệm Thần lập tức tuyệt vọng khôn cùng.

Cánh tay trong túi áo của Hoắc Cảnh Sâm chỉ nhẹ nhàng cử động, giây kế tiếp, súng lục đen đã được đặt ở vị trí trái tim Tây Hàn, vị trí thật khéo léo, nếu đạn xuyên qua trái tim Tây Hàn, vậy thì người kế tiếp mất mạng chính là Hoắc Thần Viễn, lần nữa mở miệng, âm thanh của hần vẫn ưu nhã trầm tĩnh như cũ, giọng nói đầy từ tính chứa đựng sự khinh thường:

"Mộ tiểu thư, cô nói xem súng cô nhanh hơn súng tôi không?"

Lời nói của hần còn có một tầng ý nghĩa nữa, nếu Niệm Thần muốn thấy cảnh hai đứa con trai chết trong tay hần, vậy thì có thể lập tức nổ súng.

Trong căn phòng này không ai có thể đấu với Hoắc Cảnh Sâm về chiến thuật tâm lý.

Thời điểm súng của Hoắc Cảnh Sâm chĩa vào hai đứa con của mình, phải chăng chính là bi kịch của bọn họ? Trên đời này không hề thiếu trò cười, mà thực sự thì người nào không biết Hoắc Cảnh Sâm cực kỳ thương con trai của mình, lúc này hần chĩa súng về phía Tây Hàn, hoặc do xuất phát từ bảo vệ tính mạng, hoặc vì muốn hết sức tránh gây thương tổn.

Hoắc Cảnh Sâm vẻ mặt lạnh lẽo, ánh mắt dừng tại điểm nào đó, trong nháy mắt vẻ cười như không cười trên khuôn mặt yêu nghiệt được phóng đại tới mức lớn nhất, đây vốn là một vấn bài đánh cược tính mạng.

Cục diện lần nữa lại căng co, phòng bệnh yên lặng đến cùng cực, ngay cả Cố San San vừa rồi cố gắng châm chọc khiêu khích lúc này cũng là im lặng tuyệt đối, có lẽ thực sự bị việc tranh đoạt sống chết này dọa sợ, có lẽ đã hiểu rõ đạo lý nếu lúc này đối nghịch với Hoắc Cảnh Sâm thì sau này cô ta tuyệt đối không có ngày yên lành.

Thế xác và tinh thần mệt mỏi, Niệm Thần cảm giác cả người không còn chút sức lực nào, thực ra từ lúc bắt đầu cô đã miễn cưỡng chống đỡ bằng cơ thể thâm hại này, trái tim dường như đang bị một bàn tay đầy gai giầy vò, cô càng giãy dụa thì càng đau lòng.

Thân thể tê liệt trong nháy mắt, súng lục rơi xuống, cô không thể đánh cược bằng tính mạng của con trai mình được, trong nháy mắt nước mắt chảy dài trên mặt, cúi đầu vài giọt nước mắt rơi xuống đất dường như có ma lực ăn sâu vào trái tim, giọng cô ní non càng giống như vì quá tuyệt vọng mà cất lên.

"Anh thắng rồi...Hoắc Cảnh Sâm, anh đã chiến thắng, thật sự quá tuyệt tình!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147

Thực sự thì sau khi ra khỏi phòng bệnh, sắc mặt Hoắc Cảnh Sâm cực kỳ u ám, kéo Cố San San đang cười đắc thắng ra ngoài. Ngay thời điểm vệ sĩ ôm cặp song sinh ra ngoài, đám phóng viên bị đám vệ sĩ chặn lại ở bên ngoài, sau khi đoàn người của Hoắc Cảnh Sâm đi xa, ngoại trừ hai vệ sĩ đưa hai đứa trẻ đi, tất cả những người còn lại đều ở lại theo dõi phòng bệnh, không cho phép bất kỳ phóng viên nào tiến vào.

Cửa bệnh viện, Hoắc Cảnh Sâm mặt không biến sắc buông cánh tay đang bám lấy mình của Cố San San ra.

Cố San San run rẩy đứng tại chỗ, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười, ngoan ngoãn nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm:

"Cảnh Sâm, buổi trưa chúng ta cùng đi ăn nhé."

Hoắc Cảnh Sâm theo thói quen cau mày, đưa tay chuẩn bị rút thuốc trong túi ra nhưng ngay khi nhìn thấy hai đứa con trai, lập tức dừng động tác lại, nghiêng người ngồi vào BMW bên cạnh, nhanh chóng hạ cửa kính xuống nhìn về phía hai vệ sĩ:

"Đưa San San và hai cậu chủ nhỏ về trước đi, tôi còn phải đi lo liệu việc của thị trường Cổ một chút."

Vừa dứt lời hần lập tức khởi động xe, còn Cố San San đứng bên cạnh đang muốn nói, rồi lại hiểu rằng nói ra càng thêm mất mặt, mà trước mắt Hoắc Cảnh Sâm đã là của cô ta, còn nhiều thời gian, lúc này không cần vội vàng, huống chi kẻ ngu cũng có thể thấy lúc này tâm tình Hoắc Cảnh Sâm không hề tốt.

"Ba."

Cửa sổ xe bị kéo lên trong nháy mắt, bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn cất giọng u ám, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú chặt lại, mang vẻ tố cáo nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm, tại sao, chuyện xảy ra đến nông nỗi này, có phải hai đứa trẻ bọn chúng là những kẻ bị lãng quên?

Cửa sổ xe đang kéo lên một nửa thì dừng lại, Hoắc Cảnh Sâm nghiêng đầu nhìn về phía hai bảo bối của mình, khỏe môi lộ nụ cười thần nhiên, giọng nói cũng không hần được coi là dịu dàng, cười như không cười, khiến hai anh em cảm thấy trong mắt Hoắc Cảnh Sâm có tia âm mưu, mẹ nó! Cố San San

thật xui xẻo!

"Tây Hàn, Thần Viễn, ở lại hòa thuận với di nhé, di là người ba sẽ kết hôn."

Câu nói với ý nghĩa không rõ ràng, khoe miệng hai anh em run rẩy, lựa

chọn im lặng, mẹ nó, giờ trò hả? Hai đứa nhóc bọn chúng thực sự cực kỳ trong sáng đấy nhé.

Mà Cố San San càng thêm mờ mờ trong bụng, câu nói này của hắn có nghĩa là Hoắc Cảnh Sâm sẽ thừa nhận cô ta, cho nên giấy kẻ tiếp, Cố San San hình như hiểu ra một tầng ý nghĩa, cực kỳ thân thiện tặng cho hai anh em một nụ cười.

Xe xuất phát, cửa sổ xe được kéo lên, xe đi mất, đồng thời trong nháy mắt, phóng viên ở đằng sau ủa lên, dường như không thể ngăn cản, hai vệ sĩ bảo vệ hai đứa trẻ phản ứng kịp, kịp thời đưa hai anh em vào trong xe, ngược lại, Cố San San lúc phản ứng kịp thì đã bị phóng viên bao vây trong ba tầng người rồi.

Việc các phóng viên quan tâm chính là những chuyện bất quải, lúc này Hoắc Cảnh Sâm không có ở đây bọn họ lập tức không kiêng kỵ đưa ra một loạt câu hỏi, thực sự vô cùng khó chịu, phòng bệnh bên trong được bảo vệ, bọn họ không thể nào ra tay, trước mắt bắt được Cố San San tất nhiên không thể buông tha rồi.

Hai anh em ngồi trong xe, hai vệ sĩ cũng làm vệ sĩ cũng làm "về mặt khó xử" theo lời Hoắc Thần Viễn không xuống xe mà ngồi ở ghế trước chờ lệnh.

"Cái người phụ nữ đáng chết này dám làm phiền mẹ ta, xem ra tiểu gia ta ở thành phố A này quá vô danh rồi, cho nên bọn họ hết bắt nạt lão tử, giờ lại đến bắt nạt người phụ nữ của ta hả?!"

Hoắc Thần Viễn hai cánh tay ôm ngực, khuôn mặt dường như đang đắm chìm suy nghĩ, nhìn về phía Tây Hàn, dường như ồn ào bên ngoài không ảnh hưởng tới cậu, bọn cậu lúc này chỉ cần giữ tốt hình tượng được bảo vệ của mình.

Tây Hàn quay đầu lại nhìn Hoắc Thần Viễn một cái, sau đó dựa vào ghế nhắm mắt lại, vẻ ngoan tuyệt không phù hợp với lứa tuổi lóe lên trên khuôn mặt non nớt rồi lập tức biến mất, từ lúc Cố San San xông vào phòng bệnh sáng nay, đây là lần đầu tiên cậu mở miệng nói chuyện.

"Ừm, bọn họ vì ngày ngày trôi qua nhàn nhã, cho nên muốn ném thử cả giấc sống không bằng chết một lần, thì cho bọn họ toại nguyện thôi."

Chém giết là việc hai anh em cậu đã luyện thành thói quen, mặc dù không tham gia nhiều, nhưng thực ra, bản về ngoan tuyệt, bọn họ đã tiếp thu gen của Hoắc Cảnh Sâm rất tốt, mạng người, theo suy nghĩ của bọn cậu, ngoài những người quan trọng đối với các cậu, còn lại, hoàn toàn không có chút quan hệ nào hết!

Sau nửa giờ, Tây Hàn nghiêng đầu liếc mắt nhìn Cố San San bị đám người không bình thường kia chen ép vô cùng chật vật, khoe môi nở nụ cười lạnh lùng, sau đó ra lệnh cho hai vệ sĩ ở đằng trước :

"A, để cho cô ta vào đi, nếu bây giờ mà cô ta bị phóng viên giết chết, về sau sẽ không còn gì để chơi đùa rồi."

Con tuyệt vọng ừ ừ kéo tới, trong phòng bệnh dường như vẫn còn dấu vết của những âm thanh trong cơn hỗn loạn vừa rồi, Niệm Thần chặt vật tê liệt trên mặt đất, trong đầu tràn đầy hình ảnh của những việc xảy ra trong nửa tiếng vừa rồi, khi bác sĩ y tá đi vào giúp cô xử lý vết thương cô cũng không có phản ứng, dù bác sĩ có hỏi gì thì cô vẫn giữ nguyên vẻ mặt thần thờ, giống như đã bị câm, cuối cùng thì đội ngũ bác sĩ y tá cũng chỉ biết thờ dài một mõi ra khỏi phòng bệnh.

Cô rút cuộc đã làm gì sai mà lại gặp phải kiếp nạn như Hoắc Cảnh Sâm, tránh không kịp, lúc đã đón nhận lại phải rút lui ngay, như con thiếu thân lao đầu vào lửa, nhưng sự thật tất cả mọi chuyện đều giống như đã sớm được dự đoán, cuối cùng chỉ là tình cảnh tuyệt vọng thê lương.

Cô hận mình đã yêu người đàn ông như vậy, hận mình không đủ kiên định, biết rõ từ đầu người đàn ông này nhất định vô tâm vô tình, sau khi trao cả thể xác và tâm hồn thì nỗi tuyệt vọng này như những cơn thú dữ, xé rách từng phần thể xác và tâm hồn cô.

Trong một đêm sự việc khác nhau một trời một vực xảy ra liên tiếp, ai có thể chịu được đây? Cô mãi vẫn không hiểu vì sao mọi chuyện lại xảy ra như thế? Những thay đổi này thực sự khiến người ta không thể nào chấp nhận được.

Sáu năm, trái tim này đã sớm trở nên vô cùng mạnh mẽ, nhưng thực ra, lúc này cô phải tự hỏi bản thân, đã sống qua sáu năm cay đắng đến giờ phút này, tại sao lại bị sự việc lúc này thay đổi mà gục ngã? Một người phụ nữ không có ai yêu thì phải tự bảo vệ mình, cô cần phải có một tòa thành kiên ngoạ.

Hít sâu một hơi, cô phải đi giành lại con trai của mình, đúng vậy! Thật lâu sau, dường như đã hạ quyết tâm vô cùng quan trọng, Niệm Thần cầm cây súng lục trên bàn, bước tới cửa phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148

Cố San San ra lệnh cho hai vệ sĩ đưa hai anh em về biệt thự Mai Dĩ Thanh tặng cô vào sinh nhật năm trước, thực ra sáng nay lúc xảy ra chuyện, Cố Thanh Nguyên bị bắt vào tù, vậy nên căn nhà của bọn họ cũng bị niêm phong, may mà biệt thự chỗ này không bị ảnh hưởng.

Biệt thự này cũng chỉ mới xây xong trong năm ngoái, tại khu đất dành cho người giàu có ở thành phố A, khung cảnh xung quanh rất hoàn mỹ, không cần bước ra khỏi nhà cũng có thể hưởng thụ đãi ngộ của khách sạn 6 sao, tất đất tất vàng, là phong cách yêu thích của Cố San San, mà ngay sau khi nhận Cố San San đã ở đây, có thể thấy rõ Mai Dĩ Thanh vì muốn lấy lòng con gái Cố Thanh Nguyên đã phải suy nghĩ nhiều bao nhiêu.

Hai vệ sĩ bước tới cửa biệt thự thì dừng lại, lúc này, hai anh em cùng đi theo Cố San San vào trong biệt thự, phòng khách xa hoa, đồ trang trí đều là màu hồng nhạt, dường như mỗi chi tiết đều toát lên vẻ nữ tính, không thể không nói, hiện tại, Hoắc Thần Viễn nhìn cả căn phòng hồng nhạt mà toàn thân nổi da gà, đây thật sự là nơi ở của một bà cô đã qua 25 tuổi sao?

Hai anh em rất hiểu ý nhau, sau khi bước vào không hề tháo giày ra, không chút thương tiếc bước lên tấm thảm trắng tinh trên sàn nhà, cũng không biết những vết bẩn dưới chân từ đâu mà ra, bước từng bước rồi mới ngồi lên ghế sofa.

Cố San San đứng ở cửa, nhìn tấm thảm mình đã rất vất vả mới có thể mua từ Italy về bị hai thằng nhóc nghịch ngợm này hành hạ, giận nhưng không dám nói gì, còn phải ra về dịu dàng dễ gần, vì được kết hôn với Hoắc Cảnh Sâm, một tấm thảm có là gì đâu?

Về mặt bối rối của Cố San San lọt vào trong mắt hai anh em, giãy kếp tiếp, bạn nhỏ Tây Hàn nở nụ cười lưu manh, đáng vẻ ngoan ngoãn:

"Dì San San, cái thứ trên sàn nhà đi thật tốt, tất cả bùn đất ở chân cháu đều được lau sạch rồi."

Điều này không hề uống phí chút nào, trước khi vào cửa hai cậu nhóc đã cố tình vào vườn hoa dẫm chân mấy cái lên nền đất, như vậy thì bôi bẩn lên thảm sẽ tốt hơn.

Hai anh em ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa, tư thế ngồi nghiêm chỉnh như thân sĩ nhỏ, tất nhiên, có nói gì đi nữa, xin đừng quên, hai cậu nhóc này vốn có bản chất ác ma.

(thân sĩ: người thuộc tầng lớp thượng lưu trong xã hội cũ - nguồn: http://vi.wiktionary.org/wiki/thân_sĩ)

Cố San San bên ngoài cười nhưng trong không cười, đứng cạnh ghế sofa, sau khi đau lòng liếc nhìn tấm thảm của mình thì đưa tay xoa đầu hai hai em, đau đầu nhìn hai anh em giông gét nhau:

"Thảm lau giày rất tốt, nhưng lần sau sau khi vào cửa phải thay giày mới được vào, nhớ chưa? Điều này là lễ phép cơ bản."

Lời vừa ra khỏi miệng, bạn nhỏ kiêu ngạo Hoắc Thần Viễn ra vẻ không liên quan đến mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn dần xuất hiện vẻ mặt uất ức, trong đôi mắt đen xuất hiện một tầng nước mắt:

"Nhưng ba nói, để cô gái xinh đẹp nhìn thấy bàn chân mình là không lịch sự."

Bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn rất quả quyết đưa ba mình ra, thực sự thì, quý mới biết những lời này rốt cuộc do ai nói, dù sao Hoắc Cảnh Sâm tuyệt đối không bao giờ dạy bảo người khác như thế.

Giọng nói bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn mềm mại dễ nghe, cùng với bộ dạng lả chã chực khóc, lại còn đưa ba ra làm bia đỡ đạn, là một cậu nhóc, lại còn là một cậu nhóc có chỉ số thông minh cao đến mức khiến người khác sợ hãi, bạn dựa vào đâu mà có thể tin tưởng những hành động này của cậu nhóc là bình thường? Mà người như Cố San San, chỉ số thông minh không cao, tính cách của thương nhân thì lại quá cao, tuyệt đối thuộc loại người bị bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn mua, sau đó còn giúp cậu kiếm tiền!

Cho nên nói, nam sắc trước mặt, công phu chưa cao thì tốt nhất là về nhà tắm rửa rồi lên giường ngủ đi thì hơn.

"Nếu ba đã nói như vậy, vậy thì làm theo ba thôi."

Cố San San nghĩ tính tình Hoắc Cảnh Sâm quả thật cô không hiểu rõ lắm, nếu Hoắc Thần Viễn đã nói như vậy, cô cũng không thể nói thêm gì nữa rồi, tâm trạng đau lòng cũng không có, lúc này lấy lòng hai tên nhóc dờ dơi này quan trọng hơn.

Hướng chi, muốn hiểu Hoắc Cảnh Sâm hơn nữa để gia tăng tình cảm, ra tay từ hai tên nhóc này là một hành động sáng suốt.

"Hai anh em dường như rất hiểu rõ ba mình nhỉ, vậy thì đi có thể hỏi các con một số vấn đề được không, đi có rất nhiều món ăn ngon và đồ chơi, chỉ cần các con trả lời các câu hỏi của đi thì sẽ được tất cả."

Cố San San hoàn toàn đang dùng thủ đoạn để lừa gạt trẻ con, ngay cả giọng nói cũng giống như cô giáo ở nhà trẻ, rõ ràng lòng dạ rắn rết mà lại dám dùng dáng vẻ cừu non để đối mặt với các cậu, hai anh em lần nữa nổi hết cả da gà, cho nên, giãy kếp tiếp Hoắc Thần Viễn quyết định thay vì ở đây nói những vấn đề vớ vẩn cùng người phụ nữ này, chi bằng làm một số chuyện có ý nghĩa còn hơn.

"Dì San San, cháu muốn uống nước trái cây trước, có được không?"

Lúc này, bạn nhỏ nào đó chớp cặp mắt đen bóng, về mặt ngây thơ nhìn về phía Cố San San.

Về giả bộ ngây thơ của bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn chưa từng mất hiệu lực với bất kì người phụ nữ nào, phải biết rằng bao năm nay, từ rất lâu, bạn nhỏ đã dùng thủ đoạn này để giải quyết hoa đào bên người ba.

"Được, để đi đi lấy cho con."

Vừa nói Cố San San vừa chuẩn bị đứng dậy, nhưng vừa cử động thì vì câu nói của bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn mà ngừng lại:

"Dì San San, ba nói rằng việc của mình thì nên tự làm, cháu có thể tự đi lấy không?"

Hoắc Thần Viễn khiếp sợ nhìn, về mặt mong đợi chờ Cố San San trả lời, Tây Hàn ngồi bên cạnh, khóe miệng run rẩy, nước trái cây tắt nhiên ở phòng bếp, về phần sát thủ phòng bếp Hoắc Thần Viễn muốn vào bếp, cậu có phải nên tránh khỏi biệt thự này để bảo toàn tính mạng?

Thời điểm bạn nhỏ Tây Hàn nhìn thấy Cố San San gật đầu đồng ý thì theo bản năng cậu cảm thấy, a, trời sập rồi, nếu chính người để bảo thủ cho mẹ, cũng có cần thái quá như thế không, dùng một phát súng giết Cố San San còn trực tiếp hơn.

Lúc Hoắc Thần Viễn lắc lư cơ thể bé nhỏ khuất dần sau cánh cửa phòng bếp, Tây Hàn cực kỳ im lặng, ngồi đối mặt với người phụ nữ Cố San San này, cậu rất mong chờ được nhìn thấy khuôn mặt tuyệt vọng khi cô ta nhìn thấy tình trạng thê thảm của phòng bếp.

Cố San San không hề cảm thấy có gì không hợp lý, quay đầu lại liếc nhìn Tây Hàn, vẫn giữ nguyên bộ dạng dịu dàng của bà chị ở nhà trẻ:

"Anh em các con giống nhau như đúc, di chẳng thể phân biệt được ai với ai, con có thể nói cho đi biết con là Tây Hàn hay Thần Viễn không?"

"A, cháu là Hoắc Thần Viễn."

Bạn nhỏ Tây Hàn nở nụ cười lịch sự của thân sĩ, mặt không đỏ tím không đập nói dối họ tên mình.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149

Gần đây, trẻ con cũng như người lớn, liệu có ai có thể vừa thông minh lại vừa giả bộ nói linh tinh được? Trong lúc Cố San San đang hỏi câu hỏi thứ N về Hoắc Cảnh Sâm, Tây Hàn giữ nguyên vẻ mặt đứng đắn ngồi trên ghế sofa, mặt không đỏ tím không đập hơi thở không hỗn loạn:

"Dì nói yêu thích sao? A, ba cháu bình thường chỉ thích giết người phóng hỏa, ngoài ra còn có hành hạ phụ nữ, nghe trợ lý của ba nói rằng trong tủ đầu giường của ba có rất nhiều dụng cụ để chơi đùa với phụ nữ."

"."

Khóe miệng Cố San San run rẩy, thẳng nhóc đáng chết này đang thực sự kể về Hoắc Cảnh Sâm sao?

Nhưng nghĩ kỹ lại, người đàn ông như Hoắc Cảnh Sâm thật sự chính là người như thế, trên thương trường thì lạnh lẽo vô tình, nếu ai chọc cho ngài không vui, tuyệt đối không thể nhìn thấy mặt trời vào ngày mai, việc này so với phóng hỏa giết người không khác lắm, về phần hành hạ phụ nữ, điều này thì khỏi phải nói, nhưng mà dù hắn có thích hành hạ phụ nữ thì vẫn luôn có vô số phụ nữ muốn bỏ lên giường của hắn.

Dĩ nhiên, đối với câu trả lời này Cố San San tất nhiên không tin hoàn toàn, điều này là nhờ bản lĩnh diễn kịch của ngài Hoắc Cảnh Sâm, ngài che dấu quá tốt, nên Cố San San giỏi nhất cũng chỉ thấy Hoắc Cảnh Sâm hơi máu lạnh mà thôi, theo cô thì Hoắc Cảnh Sâm còn chưa đạt tới mức độ đỉnh cao, không phải sao, ít nhất trước mắt, mấy gia đình bọn họ liên kết lại cũng đã đủ để kéo lại một kẻ đang mất tất cả như hắn, về phần chơi đùa phụ nữ, SM gì đó, người đàn ông kia sao có thể yêu thích đặc biệt được? (SM: bạo dâm, tìm hiểu thêm tại vi.wikipedia.org/wiki/Bạo_dâm)

Cho nên, bạn có thấy lời nói thật của Tây Hàn cô ta không tin, lời nói dối lại tin hoàn toàn!

Thu lại vẻ sợ hãi trong nháy mắt, trên mặt Cố San San lại xuất hiện nụ cười hiền lành dễ gần:

"Trừ những thứ đó ra, ba con còn sở thích tao nhã nào không?"

Câu hỏi này của Cố San San rất uyển chuyển, nếu như không phải Tây Hàn vô cùng bình tĩnh, nhất định đã bật cười, tao nhã? Ba cậu trừ diện mạo bên ngoài tương đối tao nhã thì bên trong làm gì có thứ gì liên quan đến hai chữ tao nhã này chứ? Bạn mong đợi gì, người đứng đầu của một tổ chức phi pháp lấy đầu ra tình cảm sâu đậm? Đừng gây cười, nếu thế không phải là Hoắc Cảnh Sâm rồi, vậy mới nói người phụ nữ này không hiểu bản chất thật của ba cậu rồi.

Cũng tốt, đây chỉ là suy nghĩ trong lòng của bạn nhỏ Tây Hàn, hình tượng hư hỏng của ba mình chỉ có thể bày ra trước mặt mẹ mình, về phần trước mặt người ngoài thì.

Tây Hàn ra vẻ như suy nghĩ rất khó khăn, sau hồi lâu mới xuất hiện vẻ mặt nhớ ra điều gì đó:

"Tao nhả? Xem trộm phim A (phim H) không cho người khác biết có được gọi là tao nhả không?"

. Thế sao cậu lại biết được thế? Tây Hàn, cậu xác định cậu không phải đang nói xấu ba mình hả?!

"."

Cố San San có suy nghĩ muốn trợn mắt với Tây Hàn, cái thằng bé chết tiệt này, rốt cuộc có muốn nói chuyện từ tế cùng cô hay không đây, lúc này, sắc mặt Cố San San chuyển trắng, chuyển hồng rồi lại chuyển sang xanh mét.

Đợi đến khi con tức giận hoàn toàn giảm xuống, khi mà môi vừa mấp máy muốn cất lời, Tây Hàn đứng lên với vẻ mặt táo bón, rất xấu hổ nhìn về phía Cố San San:

"Dì San San, cháu muốn đi toilet, nhanh, không nhịn nổi nữa rồi."

Chuyện phá hủy hình tượng ba mình như thế này, đây thực sự là lần đầu tiên Tây Hàn làm, vốn đã rất uất ức, vấn đề mấu chốt là người phụ nữ này quá đáng ghét, đưa ra một đồng câu hỏi, ai không biết còn tưởng rằng cô ta đang điều tra hộ khẩu, Hoắc Thần Viễn cũng đã không biết xấu hổ chạy vào phòng bếp phá hoại rồi, nhưng hôm nay sao lại im lặng dị thường, cậu phát hiện đến tận bây giờ vẫn chưa phát ra bất cứ âm thanh nào, cậu còn nghĩ tên nhóc này chẳng lẽ trốn rồi? !

Cố San San gật đầu một cái, sau đó đưa tay chỉ lên tầng hai:

"Tự con có thể đi chứ? Ở ngay tầng hai."

Thực ra, Hoắc Thần Viễn tuy là sát thủ phòng bếp, thỉnh thoảng vào phòng bếp cũng không nhất định sẽ làm ra chuyện gì kinh thiên động địa, giống như hôm nay, không phải sao, thời gian Hoắc Thần Viễn đi vào tuy đã dài, nhưng phòng bếp này vẫn giữ nguyên bộ dáng cũ, đến tận khi cậu cầm một ly nước trái cây màu cam ra ngoài, bên trong vẫn chưa truyền ra âm thanh bất thường nào.

Vậy nên Tây Hàn đang chuẩn bị lên tầng hai đi toilet dùng ánh mắt như vừa gặp quỷ nhìn cơ thể nhỏ bé của Hoắc Thần Viễn đang bước ra từ phòng bếp, đáng vẻ đẹp trai dễ thương nháy mắt chiếm được cảm tình của Cố San San, còn phòng bếp sau lưng cậu không hề có thay đổi bất thường nào.

Mẹ nó! Chẳng lẽ thằng nhóc chết tiệt này thấy nước trái cây nhà Cố San San rất ngon nên làm phản sao? ! Lúc này, Tây Hàn vừa leo cầu thang trong lòng vừa hung hăng khinh bỉ Hoắc Thần Viễn.

Sau khi Tây Hàn lên tầng, Cố San San đương nhiên chuyển mặt trận sang phía Hoắc Thần Viễn, lúc này, Hoắc Thần Viễn đặt ly nước trái cây xuống, dường như tâm tình tốt lên không ít, thấy vẻ mặt Cố San San dường như đang muốn nói lại thôi, rất thân thiện chủ động mở miệng:

"Dì San San, dì muốn hỏi chuyện về ba cháu sao? Dì hỏi đi, cháu biết rõ nhất định sẽ nói cho dì."

Cũng giống như thêm mắm dặm muối thôi, trên mặt Hoắc Thần Viễn xuất hiện nụ cười của thiên sứ nhỏ đáng yêu, thực ra nếu đổi về ông kính truyện tranh, hiện tại sau lưng cậu nhất định sẽ xuất hiện đôi tà ác cánh màu đen.

"Tây Hàn thật nghe lời, vậy con nhất định phải ngoan ngoãn nói chuyện với dì nhé."

Cố San San nói vô cùng vui vẻ, thậm chí đứng lên, thân mật ngồi bên cạnh Hoắc Thần Viễn.

"Dì hỏi con nhé, ba con thích nhất khăn trải giường như thế nào?"

.

10 phút sau, hai người nói chuyện vui vẻ trong phòng khách không hề thấy bóng dáng nhỏ bé của Tây Hàn đang bước xuống, đến khi Tây Hàn nghe thấy câu nói của Hoắc Thần Viễn: "Ba cháu có khẩu vị rất nặng, điều này cháu nghe thấy trợ lý ba cháu nói, cho nên dì San San, nhất định dì phải mặc nội y màu đỏ thắm nhé" thì lập tức ngây người.

Vậy nên mới nói, trợ lý Hoắc Cảnh Sâm rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại có thể biết nhiều thứ như vậy? Liệu hai đứa nhóc này có phải đang vu oan giá họa cho mẹ mình không?

Không trong sáng đến vậy sao? Bắt nạt người khác như thế này sao? Theo cậu biết thì không những không thích, tình cảm với màu đỏ của Hoắc Cảnh Sâm đã đạt tới trình độ cực kỳ ghê tởm.

Đúng rồi, giờ cậu biết sự ngoan ngoãn của Hoắc Thần Viễn đều là giả vờ, nó thật sự không hề phản bội!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 150

Tây Hàn di chuyển cơ thể nhỏ bé, mặt không biến sắc cầm một chai gì đó trong túi, mà hai người nói chuyện vui vẻ trên ghế sofa hoàn toàn không chú ý tới sự tồn tại của Tây Hàn lúc này, Tây Hàn bước nhanh hơn, quả quyết đề câu nói “Nghe trợ lý của ba cháu nói rằng, hình như ba cháu ở phương diện kia không được” của Hoắc Thần Viễn đằng sau cửa lớn.

Câu nói này nếu để Hoắc Cảnh Sâm nghe được, Tây Hàn rất nghi ngờ sau đó Hoắc Cảnh Sâm có thể lập tức treo ngược Hoắc Thần Viễn lên đánh không? Còn Cố San San kia, khuôn mặt tin tưởng kia là có ý gì đây? **diễn * nữ * àn * êqu * ýđ * ôn** Hơn nữa loại chuyện như ****** một trợ lý có trách nhiệm sẽ đi nói cho một đứa trẻ sao?

Thôi được, câu nói như thế quả thật rất giống từ miệng mẹ mình mà ra, chẳng lẽ Hoắc Thần Viễn lại không biết xấu hổ gắn cả máy nghe lén nên người mẹ mình sao?

Hai vệ sĩ thấy Tây Hàn, cúi người xuống vừa định nói thì Tây Hàn mạnh mẽ phát tay, ý bảo bọn họ không nên lên tiếng.

Bạn nhỏ Tây Hàn về mặt lạnh lẽo, quyết đoán ra khỏi nơi này, ngoài cửa ánh nắng tươi sáng. **Diễn * ễnđ * ànL * êQ * ứĐ * ôn** Tây Hàn ngừng một lúc quan sát, suy nghĩ xem phải làm thế nào để giải quyết bảo bối của Cố San San đang trong tay cậu.

Đôi mắt đen liếc qua liếc lại một lúc, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người hầu đang rửa xe cho Cố San San.

"Ông ơi, ông ơi."

Giọng nói Tây Hàn trong trẻo, một tay kéo chặt cái áo của ông lão đang rửa xe kia.

Từ lúc Cố San San đưa hai đứa bé này đến cũng đã giới thiệu một lần với tất cả người hầu từ lớn đến nhỏ trong nhà, nên lúc này ông lão không dám thất lễ, hướng chi, Tây Hàn có dáng vẻ lễ phép, cũng để lại cho người ta ấn tượng không tồi:

"Tiểu thiếu gia, cậu có chuyện gì sao?"

Ông lão ngồi xổm xuống, nở nụ cười nhìn Tây Hàn.

Tây Hàn ra vẻ bí hiểm, tinh nghịch ghé vào tai ông lão:

"Ông ơi, ba cháu muốn tặng cho đi một niềm vui, đây là loại nước rửa xe mà di thích, nhập khẩu từ nước ngoài đó, rất nhiều người có tiền cũng chẳng thể mua nổi đâu."

Vừa nói, Tây Hàn vừa lắc lư lọ thủy tinh tinh xảo, bên trong là chất lỏng màu xanh, thực ra thì, lọ nước rửa xe nhập khẩu từ nước ngoài người khác có tiền cũng không mua được chính là lọ nước hoa mà Cố San San từ trước tới giờ không thể không sử dụng, là vật vô cùng xa xỉ.

Tây Hàn biết rõ những điều này bởi vì, đầu năm, lúc dòng nước hoa này được đưa ra thị trường, mẹ cậu cũng rất thích, sau một thời gian dài dùng mọi biện pháp mềm rắn khác nhau, Hách Liên Thần cũng chỉ mua được hai lọ cho Niệm Thần, nhưng đầu óc mẹ cậu luôn có vấn đề, một lọ bị mẹ sợ ý ném vỡ, tận một tháng sau mà căn phòng vẫn tràn ngập mùi thơm, lọ còn lại thì trong một lần tổng vệ sinh, mẹ tưởng là rác nên ném đi mất

Ông lão nửa hiểu nửa không cảm lấy lọ chất lỏng màu lam, trên đó toàn tiếng Anh khiến ông rất nhức đầu, nhưng nếu Tây Hàn đã nói là nước rửa xe thì đó chắc là nước rửa xe rồi, kết quả là ông lão rất nghe lời đổ ra vài giọt, đặt lại trong thùng dụng cụ tiếp tục rửa xe.

"Ông ơi, ông làm thế vẫn chưa đủ, thứ này mỗi lần đổ một chai, mùi thơm mới kéo dài được."

Trong lúc nói, Tây Hàn mặt không đỏ tim không đập đỏ cả lọ nước hoa xuống, trong nháy mắt, trong không khí tràn ngập mùi hương nồng nặc, quanh quần trong không khí thật lâu mà vẫn không hết.

Bình thường Cố San San có thói quen sưu tập nước hoa, mà cô đã cất tất cả những bản số lượng trên thị trường có hạn, ngoại trừ vài bình để ở ngoài, Tây Hàn rất tốt bụng đưa một lọ cho đi quét dọn phòng lau sàn, một lọ cho đi khác đổ vào WC, thậm chí cậu suýt nữa đưa một lọ cho đi đang chuẩn bị cơm trưa.

Trong thời gian ngắn ngủi chưa tròn nửa tiếng, trong biệt thự tràn ngập mùi nước hoa gay mũi, dù khứu giác có không nhạy bén cũng phát hiện ra được, tất nhiên, những thứ này là bảo bối của Cố San San, muốn cô ta không phát hiện ra cũng khó, nên, khi cô nhạy cảm phát hiện ra điều bất thường rồi chạy vào phòng mình thì đồng thời cũng rất mất hình tượng phát ra tiếng hét chói tai.

Bệnh viện.

Niệm Thần rất bình tĩnh ăn thức ăn do những người mặc Âu phục bên ngoài đưa vào, cơ thể của cô như thế nào cô biết rất rõ, phải đủ sức khỏe, hơn nữa phải khôi phục thể chất bình thường, mới có thể có tinh thần đối mặt chuyện kế tiếp.

Tất cả mọi chuyện, phải suy nghĩ thật kỹ, mới có thể khiến bản thân tin tưởng, cô nghĩ, chuyện này nếu còn điều gì cô chưa biết, ít nhất lúc này cô cũng phải đi tìm hiểu rõ ràng.

Đến gần tối, ánh nắng chiều chiếu xuống sàn nhà, im lặng hoà nhã, nhưng trong nháy mắt, lòng tuyệt vọng như tro tàn đã cuốn sạch toàn bộ không khí trong căn phòng, sự tĩnh lặng bất thường, người trên giường quá im lặng, yên lặng như đã không còn hô hấp.

Chết không tiếng động, bạn có thể mong đợi có con lốc xoáy xuất hiện không, thực ra, mặc kệ mọi chuyện thế nào, sẽ không ai mãi yên lặng vào thời điểm này.

Cho nên, lúc Niệm Thần đột nhiên mở mắt, đôi mắt tinh táo, không hề có dáng vẻ như vừa tỉnh ngủ, đúng lúc bác sĩ y tá vào khám như thường lệ, mà cô vô cùng phối hợp, so với buổi trưa như hai người khác nhau, hình như, sự mạnh mẽ của cô đã kéo cô khỏi cảm giác không thể rời khỏi ngổ cụt.

Bất cứ ai, chỉ khi buông tha bản thân, mới có thể cứu lấy bản thân.

Cửa phòng bệnh được mở ra từ bên trong, vệ sĩ vẫn đứng ở ngoài phòng bệnh vẫn ngăn Niệm Thần lại như cũ:

"Mộ tiểu thư, Hoắc tiên sinh đã dặn dò, trước khi vết thương của cô hoàn toàn lành lặn, không thể rời phòng bệnh."

"Tránh ra!"

So sánh chính xác, lúc này Niệm Thần dường như đã mất kiên nhẫn, giọng nói lạnh lẽo có phần giống với Hoắc Cảnh Sâm.

"Mộ tiểu thư, xin cô đừng làm khó chúng tôi."

Vệ sĩ tiếp tục bất động, bình tĩnh ngăn Niệm Thần lại, không có ý tránh đường.

Giây kế tiếp, khoe miệng Niệm Thần nở nụ cười kiên quyết, cánh tay cử động, vẫn cây súng như lúc trước, nhưng lúc này lại được đặt trên đầu cô:

"Nếu mấy người muốn nhìn thấy một thi thể, hiện tại cứ tiếp tục không cho tôi ra ngoài đi."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151

Thực ra, ra khỏi bệnh viện, dưới bóng đêm, gió đêm hiu hiu thổi, cảm giác khó chịu ở lồng ngực biến mất, giữa không gian mê man cảm thấy như không có chỗ để về.

Ngoài thân phận Mộ Niệm Thần, mấy năm nay cô còn là đệ nhất sát thủ "Mạt Ly" của "Mạn", cho nên trên người có súng cũng không hề kỳ quái, mà danh hiệu này ban đầu hoàn toàn vì Mộ tiểu thư có một con trai thiên tài, cái gọi là sát thủ, nhưng sự thực thì, từ năm đó tới giờ Mộ tiểu thư chưa từng giết một người nào, cứ mỗi lần có nhiệm vụ chỉ đi ngang qua hiện trường, lại thêm một lần trở thành đối tượng khinh bỉ của mọi người trong "Mạn".

Mà Mộ tiểu thư không hề xấu hổ bởi vì, dù gì thì cô cũng là cô gái yếu đuối, hơn nữa không phải còn phải nuôi gia đình sao?

Cô không giết người được, bản lĩnh không có, chỉ giỏi đóng kịch, ngay cả khẩu súng này cũng do Tây Hàn chuẩn bị để cô phòng thân, không ngờ tới thành phố A lâu như thế, lại sử dụng trong trường hợp này.

Mạt Ly, Mạt Ly, bao năm nay cô mong muốn điều gì không cần nói cũng có thể biết.

Niệm Thần đứng ở cửa chính bệnh viện, hít sâu một hơi, đi về phía nhà trọ của mình.

Hôm nay dường như Hoắc Cảnh Sâm tan làm sớm hơn mọi ngày một chút, hiện tại, tuy mới chỉ tới gần biệt thự của Cố San San đã ngửi thấy mùi nước hoa gay mũi, Hoắc Cảnh Sâm không kiềm chế được mà hắt hơi, trong lòng suy nghĩ chắc chắn hai tên nhóc con lại gây họa rồi, đúng vậy, người đàn ông nào đó rất thẳng thắn thừa nhận, để hai đứa bé đi theo Cố San San vốn vì mục đích gây họa.

Cửa sổ bốn phía của biệt thự mở rộng, mùi nước hoa vốn không có gì, nhưng nhiều loại hỗn hợp hoà trộn cùng một chỗ chắc chắn sẽ tạo ra thứ đặc biệt gì đó, hoặc nói nếu còn có thể bình tĩnh, không phát điên trong biệt thự này, chắc chắn người đó có định lực hơn người bình thường.

Lúc Hoắc Cảnh Sâm tiến vào, bạn nhỏ Tây Hàn và bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn đang vô cùng ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa, mà Cố San San ngồi ở bên kia trên ghế sofa, sắc mặt rõ ràng không hề tốt chút nào, nhưng khi thấy Hoắc Cảnh Sâm bước tới nên không thể không nở nụ cười duyên, sau đó thân hình uyển chuyển bước ra chào đón.

Hoắc Cảnh Sâm né tránh thân thể đang nhào tới của Cố San San, hiển nhiên, ba cha con này không hề có thói quen tháo giày, giày da trực tiếp dẫm lên tấm thảm trên sàn, bước tới ghế sofa hai anh em đang ngồi, mặt vẻ mặt nghiêm túc không nổi giận mà vẫn uy nghiêm, ngay cả Cố San San sau đó cũng phát hiện Hoắc Cảnh Sâm khác thường.

Cố San San mấp máy miệng muốn giải thích gì đó, nhưng chưa kịp mở miệng thì giọng nói của Hoắc Cảnh Sâm đã truyền tới:

"San San, hai thằng bé này chiều nay đã gây ra phiền toái gì cho em, em cứ nói, tôi sẽ dạy dỗ chúng."

Hoắc Cảnh Sâm ra vẻ muốn dạy dỗ hai bạn nhỏ, nhưng thực sự, vì ở gần nên Tây Hàn có thể nhìn thấy rõ một tia gian kế trong mắt ba mình.

Đĩ nhiên, con tôm nhỏ Cố San San lúc này đang xúc động vì Hoắc Cảnh Sâm quan tâm cô, cảm động bởi Hoắc Cảnh Sâm vì cảm nhận của cô, muốn đánh con mình không thương tiếc, khó khăn muốn nói, rất xót những lọ nước hoa mình sưu tập bao năm nay, nhưng vừa nghĩ tới bọn nhóc đội lốt sói này, biểu cảm như bị tảo bón trên mặt dường như mấy ngày nữa cũng không thể tiêu tan được, gian nan cất lời:

"Không có gì, chỉ là do em không cẩn thận làm đổ nước hoa thôi."

Trời mới biết, Cố San San lần này che giấu lí do thoái thác, ngược lại, bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn lại làm bộ khóc lóc kể lể.

Lúc đó, Cố San San nhìn thấy Tây Hàn đang đổ một lọ nước hoa vào bồn tắm thì khước miệng co giật, vừa định tiến tới trách móc mấy câu và cứu vãn nửa lọ nước hoa thì bị Hoắc Thần Viễn đứng bên cạnh vô cùng uất ức, khóc lóc nức nở chặn lại:

"Di San San, di nhất định không thể nói cho ba biết em cháu mắc lỗi, mỗi lần em mắc lỗi thì ba đều trối cháu vào rồi đánh, đều tại cháu không trông coi em trai tốt, di San San, nếu di không nói bọn cháu sẽ giúp di theo đuổi ba, được không ạ, hức, cháu không muốn bị ba đánh."

Hai anh em vô cùng hòa thuận đối thân phận, phản ứng của Hoắc Thần Viễn vô cùng ưu tú, quý mới biết cái việc trối cậu rồi đánh là gì.

Tây Hàn thấy Cố San San đến tận thời điểm cuối cùng vẫn giữ nguyên vẻ mặt dịu dàng hiền lành, ý giễu cợt trên mặt vô cùng rõ ràng, nghĩ thầm lần này phá hủy nước hoa xem ra vẫn chưa đủ, lần sau lập tức phóng hỏa đốt biệt thự, xem cô ta có không đau lòng được không.

Hoắc Cảnh Sâm không nhịn được lại hắt hoi, cau mày nhìn về phía Cố San San:

"Em dùng nước hoa gì, sao lại khó ngửi thế?"

Xem xem, đây có lẽ chính là câu kết làm việc xấu đứng không, vừa rồi còn nói muốn dạy dỗ hai tiểu ma vương nhà mình, hiện tại thì chế giễu, còn đánh một đòn đau như thế nữa.

Sắc mặt Cố San San sau một hồi thay đổi liên tục rốt cuộc khôi phục bình thường, ngâm bồ hòn làm ngọt, ngoại trừ phải nuốt cay đắng vào bụng chẳng lẽ còn mong Hoắc Cảnh Sâm nổi thiện tâm giải oan cho mình sao, không phải vì hấn gặp nạn liên tiếp có lẽ là do đòi trước tích đức, mà hiển nhiên, trong mắt Cố San San tất nhiên là do đòi trước đã làm chuyện thiếu đạo đức.

Được rồi, rất lâu sau bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn giữ lời làm một đứa bé ngoan, lúc này cậu vẫn còn tốt bụng nhớ rằng chiều đã hứa với Cố San San nếu chịu giúp cậu giấu giếm vụ nước hoa của Tây Hàn, cậu sẽ giúp Cố San San theo đuổi ba mình, nên, lúc này, khi không khí trong phòng có vẻ có chút lung tung, bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn rất dũng cảm chạy đến hoà giải, nháy mắt ra hiệu với Cố San San, vẻ mặt đã dự tính mọi việc:

"Ba, ba đói không? Con nghe nói di San San nấu ăn rất tuyệt, chúng ta để di San San chuẩn bị cơm chiều nhé?"

Có câu nói, muốn nắm chắc lòng một người đàn ông thì phải nắm chắc dạ dày của anh ta trước, nên khi Hoắc Thần Viễn vừa dứt lời, Cố San San dường như đã hiểu ra, lấy lại tinh thần, nói một câu "Không thành vấn đề" rồi cả người biến mất ở cửa phòng bếp.

Biệt thự lớn như vậy mà ngoài ba cha con và Cố San San trong phòng bếp, cũng không thấy sự tồn tại của người thứ năm, nguyên nhân là vì vào lúc sự kiện nước hoa buổi chiều bị bại lộ thì Cố San San cũng cảm thấy những người hầu kia chẳng làm được việc gì tốt, cho nên tất cả người hầu lập tức bị đuổi khỏi cửa.

Tất nhiên, nhiệm vụ chuẩn bị cơm tối lập tức rơi vào Cố San San, về phần tại sao trùng hợp như vậy, tôi sao biết được, hỏi Hoắc Thần Viễn đi! (ngôi xưng của tác giả)

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152

Trong một lúc nào đó nếu như chúng ta có thể đoán trước được một vài chuyện có thể xảy ra, biết được kết quả nhất định mỗi con người chúng ta sẽ dốc toàn tâm toàn lực để ngăn cản những điều tồi tệ sẽ xảy ra, nhưng chúng ta lại không có năng lực đó.

Thỉnh thoảng chỉ có thể để mặc cho cái gọi là sự an bài của số mệnh đã định sẵn ở trong lòng bàn tay, để nó có thể hô mưa gọi gió, thỉnh thoảng nâng ta lên chín tầng mây, chỉ khi những sự giúp đỡ nhỏ nhoi kia mất đi, rồi chờ ta rớt từ chín tầng mây xuống họ lại không chút do dự giẫm ta ở dưới bàn chân họ.

Rất lâu sau đó, tất cả mọi thứ đều sẽ bị thời gian lãng quên, lúc Niệm Thần còn ở bên cạnh Hoắc Cảnh Sâm, cô hối hận nhất chính là ngày mình xuất viện, cô và hán mỗi người đi một hướng muốn đời muốn kiếp không quay lại nhìn nhau.

Dĩ nhiên, những thứ này để sau hãy nói.

Mà hiện nay, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, sau khi Niệm Thần bình tâm tĩnh khí nhàn nhã đi bộ trên đường lớn.

Hiện tại, cô có được sự nhàn nhã này, là bởi vì trong căn phòng trọ nhỏ kia bây giờ cực kỳ lạnh lẽo dù cô có về hay không cũng chẳng có gì thay đổi cả, nghĩ đến hai đứa con trai của mình, Hoắc Thần Viên như thế nào cô không biết, chỉ là Tây Hàn, cô lại nguyện ý tin tưởng chỉ cần bản thân nó không muốn thì hôm nay căn bản không có ai có thể mang nó đi, cho nên ít nhiều gì, cũng có lý do để Tây Hàn ngoan ngoãn mà tuân theo sự chi phối và điều khiển của người khác, Niệm Thần dường như cũng đã hiểu được một phần nào đó của sự việc này.

Cho nên sau khi bình tâm tĩnh khí cũng đã hiểu được một phần nhỏ trong cái nguyên nhân lớn kia, Niệm Thần ngược lại tình nguyện tin tưởng tất cả mọi chuyện đều là âm mưu, cô lựa chọn không đi làm sợ ảnh hưởng đến màn kịch kia, thậm chí còn phối hợp để diễn tốt màn kịch.

Dĩ nhiên, nếu như tất cả thật sự là một màn kịch, nhưng yên tĩnh đến tận cùng có thể kéo dài bao lâu thì cô cũng chưa biết được.

Trong khoảng thời gian này, thành phố cũng đang trên đà phát triển, cuộc sống về đêm bắt đầu mở ra một trang mới.

Loay hoay một lúc thì Niệm Thần đã đứng trước một gian hàng nào đó lấy ra 15 đồng tiền nhưng giá tiền của cái bình hoa cổ được thach giá đến hơn 2,500 đồng, vừa suy nghĩ vật này để vào trong phòng của con trai cũng không tệ lắm, dùng nó để bồi dưỡng tình cảm sâu đậm của hai mẹ con thì lại càng tốt, dù có bỏ bao nhiêu cũng đáng đồng tiền.

Được rồi, không thể không nói đến chính là Mộ tiểu thư thuộc loại người làm việc không bao giờ cân nhắc đến hậu quả, giống như vừa rồi sau một hồi trả giá cực kỳ hưng phấn vừa trả tiền xong, đối mặt với một bình hoa khổng lồ như vậy rất nhận ra vấn đề, cảm giác muốn ôm một vật khổng lồ về nhà đi đâu mất tiêu rồi, còn phải vận chuyển nó về nhà bằng cách nào đây?

Ặc, cho tới bây giờ Mộ tiểu thư là một người dũng mãnh, cho nên khi cô quyết định ôm cái vật khổng lồ kia về nhà thì thật ra không có gì đáng để ngạc nhiên cả.

Ai cũng nghĩ rằng người phụ nữ với thân hình mảnh mai này trong đêm khuya không có đủ sức lực để ôm vật khổng lồ kia về đến nhà nhưng hành động kia thật làm cho người khác phải suy nghĩ lại, một hành động rất có tính hàm súc, thậm chí việc này với cô cũng không dễ dàng mấy, buổi tối vận động một chút cũng coi là có lợi ích, dòng người vốn hối hả, bất kì người nào thấy cô như vậy đều là chủ động nhường đường.

Trên thực tế, đối với bất kỳ người nào thì bây giờ là thời gian ‘khó khăn’, sao gần đạo tam ở trong đầu tự nhiên nảy sinh ý niệm này bây giờ cô hoàn toàn không thể trông cậy vào mấy chữ này, lớn gan đi ngang qua một con hẻm nhỏ u ám tĩnh mịch, cái thành phố này nổi danh với việc không ai quản lí đường phố.

Đang ôm trong ngực một vật khổng lồ, Mộ tiểu thư rất là im lặng coi thường những cặp trai gái trên đường đang anh anh em em, dù là phố đêm cũng không cần khoa trương như vậy có được hay không, những người kia ngồi lộ liễu trên ghế ở ven đường là có ý tứ gì, là sợ một màn này hoàn toàn có thể sánh ngang âm thanh cao ngút ở trên giường hoặc họ sợ người khác sẽ không nghe được chuyện đó?

Rất lâu, theo lý mà nói, hình ảnh như vậy tùy ý tô vẽ thêm cho cái không khí ô nhiễm, Mộ tiểu thư cũng giống như những cô gái khác, khi đi ngang qua một con phố cũng có thể bị mấy tên lưu manh vô lễ ra tay, sau đó sẽ xuất hiện một vị bạch mã hoàng tử từ trên trời giáng xuống, cứu vớt cô khỏi tình cảnh nước sôi lửa bỏng, nếu không phải như vậy thì Mộ tiểu thư thật sự không đẹp đến mức hoa nhường nguyệt thẹn rồi.

Nhưng người quên rằng Mộ tiểu thư là một bông hoa có sức sinh tồn rất mạnh, điều kiện trên hết là người ta không hề đối đãi với cô như người bình thường, nếu nói như vậy mọi chuyện sẽ xảy ra như người bình thường chuyện Mộ tiểu thư hoàn toàn sẽ không sẽ ra đối với cô, mà nếu có phát sinh ra sự việc kia ở trên người của Mộ tiểu thư thì người cũng không nghĩ tới, chẳng thế thì thế nào đây có câu kêu trời ý trời người?

Chuyện là xảy ra ở một con phố khác bên ngoài khu chung cư của Mộ tiểu thư, lúc đó, Mộ tiểu thư phần hạn ôm bình hoa kia rồi cuộc đã đến nơi được thờ phào nhẹ nhõm, đặt vật khổng lồ xuống đất cô đứng bên cạnh đang chuẩn bị nghỉ ngơi lấy lại sức lực rồi tiếp tục vác nó lên tầng lầu.

Đoạn đường tiếp theo Mộ tiểu thư vẫn chăm sóc cho vết thương trên lưng mình, dừng lại nghỉ ngơi cũng là vì phòng ngừa miệng vết thương rách ra lần nữa, một vết thương do súng kia cho dù là làm cái gì cũng đau đến mức không thể chịu nổi, nếu lại rách một lần nữa cô thật có thể đi chết được rồi. (Có chỗ nào trong đoạn này dịch không đúng thì mọi người nói cho tớ sửa lại nha)

Mà thật ra thì, còn có một câu cự tác rằng một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, một phát đạn này mặc dù không có trí mạng, thậm chí còn không

chết, mà còn có thể sống vui vẻ, đúng như trong tiềm thức hay là tại tâm lý Mộ tiểu thư trên tâm lý ít nhiều gì che lên một bóng ma.

Dĩ nhiên, người phải trực tiếp nói với cô ấy, bởi vì đa mặt Mộ tiểu thư rất dày dạn với trình độ dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết cô sẽ trực tiếp phủ nhận.

Vật chết còn cứng mỗ điểm này chúng ta không thể phủ nhận, nếu giải thích việc không cần phải đi làm có một chút vô vị.

Tình cảnh này lại xuất hiện chuyện như vậy không phải ai cũng có thể gặp, nhưng nếu quả thật là như vậy phẩm chất đặc biệt được dịp bùng nổ, vậy cũng chỉ có thể nói là Thượng Đế ông ta muốn xem xem vết thương trong lòng ta đã lành hẳn chưa, khi tiếng súng vang lên lần nữa.

Không, Mộ tiểu thư theo bản năng che lỗ tai ngồi xổm người xuống núp ở mặt bên kia bình hoa, trong nháy mắt phản ứng chân thật nhất nỗi sợ hãi càng ngày càng dâng lên đến đỉnh điểm.

Như vậy lúc khẩn cấp, lấy một bình hoa làm bia đỡ đạn cũng không phải là hành động sáng suốt, cho nên khi vật không lồ rất giòn và yếu trực tiếp bị bạo hành, Mộ tiểu thư thét lên rất to.

Đau lòng vì bỏ ra 15 đồng tiền mua được một bình hoa cổ đồng thời cực kỳ liều chết tuôn ra một câu chữ bậy, xoay người liền tìm phương hướng chạy, cô thật sự không thấy gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153

Về phần tại sao chạy ngược hướng, việc này là nhờ vào lúc trước Mộ tiểu thư xem các phim bom tấn Hollywood trong phim vẫn hay có mấy cảnh như thế này, giống như việc kẻ bắt cóc giết người giết khẩu.

Được rồi, lúc này còn nghĩ đến việc chạy hiển nhiên không phải là hành động sáng suốt, trên thực tế, khi Mộ tiểu thư đứng lên, bởi vì mới vừa rồi chỉ ngồi duy nhất một tư thế trong thời gian dài, cho nên giờ phút này đầu có chút choáng váng, Mộ tiểu thư hoa lệ xem nhẹ chuyện bản thân mình bị thiếu máu là sự thật không thể chối cãi.

Thiếu máu liền thiếu máu đi, điều này cũng không có gì mất mặt, ai mà không lúc mắc lỗi chứ?

Nhưng máu chốt ngay lúc này Mộ tiểu thư còn muốn bỏ chạy, trước mặt bỗng tối sầm, trong nháy mắt liền hôn mê cảm giác mất trọng lượng nhanh chóng đập vào mặt, Mộ tiểu thư trợn mắt hốc mồm về mặt không dám tin sẽ có sự tởn ngá.

Theo chiều hướng nào đó thì lúc này Mộ tiểu thư đang có thể cùng mặt đất thân mật nhất khắng khít ôm nhau, không có gì bất ngờ xảy ra mà nói một cách đầy đủ là đầu rơi chảy máu, nhờ vậy mà Mộ tiểu thư anh minh được sử sách ghi lại là bức tranh hồng của Thượng Đế.

Tuy nhiên, có lúc Thượng Đế lão nhân gia đúng là hiền lành, trong lòng ai cũng thích cái đẹp, mà Mộ tiểu thư trước mặt lại là một mỹ nhân lúc này còn rất được Thượng Đế quan tâm, coi hẳn như là trò đùa quái đản đi, tóm lại sau một màn này tâm hồn trầm bổng pháp phòng Niệm Thần rất không có hình tượng kêu lên một tiếng, có chút khó chịu biến cố bất thành linh này.

Phả vào mặt chính là một mùi hương bạc hà nhẹ nhàng khoan khoái, không như trong tưởng tượng lạnh lùng, thay vào đó là một bóng dáng nam rất rắn chắc, nghiêng mặt nhìn, cái tư thế này dù nhìn thế nào cũng giống như là Mộ tiểu thư nổi lên sắc tâm, ngoài đường phố đụng ngã một mỹ nam nha.

Cảm giác mê muội rất nhanh biến mất, Mộ tiểu thư run run mở hai mắt ra, đập vào mắt chính là gò má bị phóng đại vô hạn của tên yêu nghiệt, không giống với Hoắc Cảnh Sâm tao nhã khéo léo lại kèm theo một chút dã tính, nếu như nói nữ nhân được chia làm nhiều loại phụ nữ khác nhau, như tiểu thư khuê các hay cô gái hoang dã, như vậy hoắc cảnh sâm chính là người có thể lên được phòng khách của tiểu thư khuê các, mà người nam nhân trước mắt này, khuôn mặt tuần tú quyền rũ càng giống như người được các cô gái hoang dã giấu làm của riêng.

Mà bây giờ gương mặt tuần tú kia lại ở ngay trước mắt cô thật không thể tin nổi, chỉ có thể trợn mắt hốc mồm, có lẽ hẳn sẽ chết không nhắm mắt ngay bây giờ bị người ta đuổi giết lại gặp phải cảnh tượng bóng bẩy như vậy, hơn nữa còn là bị một cô gái đánh bậy đánh bạ đụng ngã? Có trời mới biết, mới vừa rồi, hẳn thật chỉ là muốn đẩy cô gái này ra.

“Đoàng ----- Đoàng -----Đoàng -----” Tiếng súng vẫn còn ở vang lên bên tai, Niệm thần hét lên một tiếng rồi sau đó vùi cả khuôn mặt mình vào giữa khuôn ngực của người đàn ông xa lạ, mùi bạc hà thơm đang nồng, mà Niệm Thần hậu tri hậu giác cũng không cảm giác có những cử động của bản thân mình không hề thích hợp với tình cảnh lúc này, cô chỉ biết lúc này bảo vệ tính mạng quan trọng hơn.

Nhưng Mộ tiểu thư, chẳng lẽ cô không biết nếu là đạn thật bắn đến liều cô có thể lấy người ta làm bia đỡ đạn được sao? Cái người thét chói tai này đụng ngã người ta đến tột cùng là có ý tứ gì? Rốt cuộc đang tìm cách chạy thoát thân mà vẫn còn muốn thừa cơ ăn đậu hủ của người ta?

Lục Hựu Hi nhìn cô gái vừa mới nhảy ra khỏi một vật không lồ bằng nửa con mắt, cô gái này rốt cuộc là từ đâu tới lại còn rất mạnh, vì sao đẩy cách nào

cũng đẩy không ra, hẳn thật không thể tin rằng cổ gái này cần đến sự giúp đỡ của người khác.

Khoảng cách vốn là đã rất gần rồi, mà bây giờ lại còn bị Niệm Thần quấy rối thêm nữa, Lục Hựu Hi hai mắt vừa nhắm hai chân đạp một cái cũng không từ chối, mẹ nó, sống sờ sờ thấy nhóm người kia đuổi theo, soạt soạt soạt, vô số hòng súng màu đen nhắm thẳng vào vị trí hai người bọn họ.

Trong thoáng chốc xung quanh trở nên an tĩnh, tất cả động tĩnh bên tai Niệm Thần đều dừng lại khi những trận khẩu súng lên cò. Hồi lâu, Niệm Thần kinh ngạc ngẩng đầu, đợi cô nhìn về phía đỉnh đầu phương hướng thời điểm, không nhìn được lần nữa vắng tục, mẹ nó, buổi tối hôm nay thay đổi một cách bất ngờ chính là vì cái gì đây?

Này trăm bông pháp phòng giọng thật có thể sánh ngang Symphony No. 5 in C Minor rồi, chỉ là Niệm Thần còn cảm thấy, giờ phút này cô một cái này Symphony No.5 in C Minor, thật có thể té đi xuống sau liền sẽ không bò dậy nổi.

Được rồi, đây mới là Cái buổi tối này nháo kịch vừa mới bắt đầu thời điểm, Niệm Thần đại khái này không biết tầng một cửa hàng thật chỉ là vì kế tiếp vô hạn cầu huyết quá trình.

Niệm Thần liếc thấy một ít chu hòng súng đen ngòm thời điểm, không tự chủ nuốt ngụm nước miếng, hai ngày nay đều là những thứ gì ngày nha, đầu tiên là bị súng bắn, bây giờ buổi tối đi đường bị nhóm người “tốt” này dùng súng chỉ vào người? Coi như nơi này người đi qua lại cũng rất đông, những người này thật sự không sợ sao? Được rồi, mặc kệ những người này có sợ hay không, tóm lại Niệm Thần cô rất sợ.

Thân thể cô run run muốn đứng lên, chỉ là vừa mới cử động, mới chỉ là giật giật cánh tay, trong nháy mắt những khẩu súng kia đã lại nhích tới gần mấy phần, kèm theo đó có ý tứ uy hiếp dù không cần nói cũng biết, Niệm Thần trong nháy mắt có ý muốn lấy súng ra để chấm dứt mấy chuyện này.

“um”

Bị Niệm Thần đè ở bên dưới người đàn ông kia liền cau mày, sau khi âm thanh đầu đòn kia vang lên, trên khuôn mặt tinh xảo kia viết đầy chữ bực mình, có trời mới biết cô gái từ trên trời rơi xuống này đang nấp phía sau lưng của hẳn thật giống như bị một tảng đá bèn nhọn đè lên người.

“thả cô ấy đi đi, cùng lắm thì ta cùng các người cùng nhau trở về, buổi tối khuya, có cần làm cho cả thành phố biết các người có bao nhiêu nông cuồng?!” Khi hẳn nói những lời này hoàn toàn phù hợp với hoàn cảnh hiện tại, kinh ngạc, nhưng hẳn cho người ta hẳn mới là thứ mà những kẻ kia cần, cùng nhau trở về, người sẽ phát hiện những chuyện mà hẳn đã từng trải qua, về uy nghiêm phía sau những lời nói kia sẽ khiến người ta không rét mà run.

Người đàn ông này tuyệt đối không phải là nhân vật phụ!

Một tiểu thư cảm ơn trời đất người đã đưa người đàn ông từ bị này xuống cho con, được rồi, cô là thật cảm giác mình tương đối vô tội, bị liên lụy vào cũng không phải là lỗi của cô không, hiện tại chỉ cần có thể để cho cô đi, mọi thứ sẽ dễ bàn bạc hơn.

Dĩ nhiên, tên áo đen cầm đầu hình như không chút cử động, làm như không hiểu được câu nói vừa rồi của Lục Hựu Hi, hồi lâu mới lại mở miệng nói:

“Lão gia nói, người chỉ cần ngủ với bất kỳ người phụ nữ nào cũng là điều tốt cho ông ấy, chỉ cần có thể để cho ông ấy ấm cháu trai là được, thiếu gia, lão gia cũng là vì muốn tốt cho người, người vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời lão gia”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154

Dĩ nhiên, tên áo đen cầm đầu hình như không chút cử động, làm như không hiểu được câu nói vừa rồi của Lục Hựu Hi, hồi lâu mới lại mở miệng nói:

"Lão gia nói, người chỉ cần ngủ với bất kỳ người phụ nữ nào cũng là điều tốt cho ông ấy, chỉ cần có thể để cho ông ấy ấm cháu trai là được, thiếu gia, lão gia cũng là vì muốn tốt cho người, người vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời lão gia."

Sống tới ngày hôm nay, Một tiểu thư cũng có thể tự xưng là người đã trải qua sóng to gió lớn, dù vậy thì giờ phút này nghe câu nói kia cô cũng có cảm giác ngơ ngẩn, đây thật sự là lời của một ông già nói với con trai mình sao? Chẳng lẽ bọn họ có thói quen cùng ngủ với một người phụ nữ hả? D.Đ~L.Q~Đ Sống kiểu bấy đàn? Mẹ nó, phụ nữ bây giờ có khẩu vị nặng thế sao? Máu chốt là những người đàn ông thói tha này coi tôn nghiêm của phụ nữ là gì hả?

Được rồi, ngoại trừ đã trải qua sóng to gió lớn, Một tiểu thư còn tự xưng mình là một người tương đối biết mình biết người, giống như hoàn cảnh trước mắt, có chuyện để suy nghĩ cũng rất tốt, mạng nhỏ còn đang ở trong tay người ta mà còn không chịu nghe lời người ta là có ý gì? Đây tuyệt đối không phải chuyện một người không muốn chết nên làm!

Cho nên, Một tiểu thư rất nhanh chóng d>d>l<<d quyết="" định="" trước="" tiên="" nên="" ngâm="" miệng="" là="" tốt="">

Thực ra, ngoài Một tiểu thư hóa đá tạo chỗ còn có Lục Hựu Hi bị cô nhào vào ngực một cách trắng lẹ, một cảm giác bất lực xuất hiện, hẳn giờ tay ý bảo

bọn họ trước tiên hãy thu súng lại, nơi công cộng mà động một chút lại cầm súng ra dọa người là sao? Hôm nay chẳng qua hấn ra ngoài quá vội vàng nên không mang súng mà thôi.

Lúc này, Lục Hựu Hi mang vẻ mặt suy nhược và đáng vẻ cực kỳ khỏe mạnh nghe tin tức từ nhóm thuộc hạ, mặc kệ hấn có ý gì cũng được, hấn vốn không có ý chạy trốn.

Người mặc Âu phục đứng đầu thu súng lại, Lục Hựu Hi muốn đứng dậy nhưng cơ thể lại bị Mộ tiểu thư ngăn cản, thực ra, Mộ tiểu thư vẫn còn đắm chìm trong cảm xúc hỗn loạn chưa thoát ra được, Lục Hựu Hi vô cùng khinh bỉ:

"Tiểu thư, nếu như cô chưa chết thì có thể tự mình bò dậy chứ?"

Trời mới biết nơi công cộng không thể rước lấy phiền toái không cần thiết, hấn nhất định đã một cước đạp bay người phụ nữ này, sống 26 năm, còn chuyện gì cầu huyết hơn lúc này? Cùng một ngày lại thua trên tay hai người phụ nữ.

Mộ tiểu thư run run mở một mắt ra, khẽ ngẩng đầu lên, nhận thấy tình hình bây giờ không còn nguy hiểm như lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, nghe thấy âm thanh bất đắc dĩ truyền từ đỉnh đầu xuống, khoe miệng giật giật, chuẩn bị bò dậy để chứng minh sự thật mình còn sống.

"A ..."

Lúc này, Mộ tiểu thư khẽ rên vì đau, động tác bò dậy quá mạnh nên đã ảnh hưởng tới dây thần kinh nào đó, mà điều vô cùng cầu huyết là, tóc của cô lại bị mắc ở cúc áo của người đàn ông phía dưới, không thể động dậy.

Tối nay không biết Lục Hựu Hi đã dùng ánh mắt khinh thường bao nhiêu lần, cố gắng dùng sức giật những sợi tóc kia ra, cuối cùng mỗi lần giật Mộ tiểu thư lại gào lên như giết heo nên không thể không dừng tay, cuối cùng thì chọn một tư thế kì quái, hai người như trẻ sinh đôi kết hợp cùng nhau chậm rãi đứng dậy.

"Qua cửa hàng tạp hóa bên kia mua cho tôi cái kéo ngay!"

Sắc mặt Lục Hựu Hi tối lại, giọng nói lạnh lẽo đến mức có thể đóng băng nước, vừa nói xong, một anh chàng lập tức tới cửa hàng tạp hóa.

"Hả, anh muốn cắt tóc tôi sao? Tóc của tôi có thể để cho anh cắt sao?!"

Mộ tiểu thư vừa nghe xong lời của Lục Hựu Hi thì lập tức nổi điên, vừa nghĩ tới việc có người đưa kéo lên trên đầu cô làm loạn thì cô không thể bình tĩnh nổi, quý mới biết người này có thể cầm kéo cắt nhầm vào nơi không nên cắt hay không.

"Cô câm miệng lại cho tôi!"

Lục Hựu Hi hạ giọng hét một tiếng, sự tức giận trong giọng nói không khó để nhận ra, trời mới biết lúc này hấn đã kiềm chế cảm xúc của mình thế nào mới có thể tốt bụng sai thuộc hạ mua một cây kéo tới đây, hấn khẽ nghiêng người để tránh những ánh mắt không có ý tốt, làm cho hấn cảm giác như hấn đang bắt nạt phụ nữ

"Người phụ nữ này rốt cuộc xuất hiện từ chỗ nào vậy?!"

Câu hỏi này dành cho đám thuộc hạ trước mặt, thực sự thì mãi đến lúc này Niệm Thần mới hiểu được vấn đề, mẹ nó, bên đuổi giết và bên bị đuổi giết thuộc cùng một phe, đêm thì đã khuya, giỡn bà đây sao?

Tình huống liên tiếp xảy ra chính là hình dung chính xác nhất lúc này, trước mắt, đúng lúc người đàn ông mặc Âu phục đứng đầu đang định tiến lên trả lời, không đợi đến khi hấn mở miệng nói, tiếng rít gào từ xe cảnh sát truyền tới đã cắt đứt bầu không khí yên tĩnh không để có được của nơi này.

"Thiếu gia."

Người đàn ông đứng đầu tiến lên chờ đợi Lục Hựu Hi ra lệnh.

Lục Hựu Hi im lặng nhìn trời thờ dài, sau đó căn dặn:

"Trên người các anh có súng, đi trước, bọn họ sẽ không làm gì được tôi."

Thấy xe cảnh sát đang rít gào tiến tới, Niệm Thần khinh bỉ cách làm của người này, cái gì mà không cần lớn tiếng cũng bộc lộ uy quyền, chẳng phải đây chính là bao che cho xã hội đen sao?!

Đám thuộc hạ quan sát Lục Hựu Hi rồi quan sát người phụ nữ được Lục Hựu Hi “ôm” trong lòng, cân nhắc hậu quả sau đó dứt khoát rời đi.

Sau tiếng phanh lại, chiếc xe cảnh sát với âm thanh gào rú dừng lại trước mặt Lục Hựu Hi và Niệm Thần, đối với “đôi tình nhân” thân mật không có gì khả nghi phía trước, xe cảnh sát cũng chỉ dừng lại như hỏi đường thôi.

Sau khi nhận được xác nhận của Lục Hựu Hi, mấy cảnh sát tin lời của Lục Hựu Hi rằng những người kia đã đi về hướng Đông, còn đuổi giết một thanh niên trẻ bị thương cực kì nghiêm trọng.

Niệm Thần không nhìn được khinh bỉ trong lòng, mẹ nó, rõ ràng những người kia đi hướng Tây mà, năng lực bịa chuyện của gã này đã cực kỳ thành công vượt qua cả di Quỳnh Dao rồi.

Dĩ nhiên, cảnh sát đã xuất hiện, những chuyện xảy ra tối nay liệu có cơ hội dừng lại không đây?

Đúng lúc cảnh sát xoay người vào xe, chuẩn bị đuổi theo đám người trong miệng Lục Hựu Hi, đầu gối Niệm Thần đột nhiên nổi lên con tê dại, cảm giác cực kì không thoải mái khiến cô giật mình, cơ thể cứng ngắc.

Được rồi, vốn dĩ giật mình chút thì cũng không có vấn đề gì, nhưng trong tình trạng lúc này, Niệm Thần quên mất rằng trong người cô vẫn mang một cây súng.

Bởi vì cử động quá mạnh mẽ này của cô, lúc này, cây súng kia rơi từ trên người cô xuống...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cảnh Sát: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155

Niệm Thần thề rằng, nếu cuộc sống được ví như một bãi biển, có thể rửa sạch những chuyện mất mặt trời đánh như thế này, như vậy Niệm Thần chắc chắn muốn xóa đi những chuyện đã xảy ra trong buổi tối hôm nay, ngược lại lúc này cô tình nguyện mình vẫn còn ở bệnh viện tiếp tục cuộc sống bị người khác giam cầm, dù sao ở bệnh viện cũng được xem như người bình thường, nhưng mà vừa ra khỏi bệnh viện lại vào trạm cảnh sát nghĩa là làm sao?

Lúc đó trong cục cảnh sát Niệm Thần nằm bò trên bàn đang mắt to trừng mắt nhỏ với Lục Hựu Hi, mặc dù cảnh sát thăm vấn nhưng cũng bất ngờ vì từ đầu đến cuối hai người lại rất ăn ý là đều giữ im lặng, không phải vì lý do gì khác, mà là chuyện này cũng đủ mất mặt rồi!

Niệm Thần cảm thấy nếu chuyện này được lan truyền ra ngoài, thật sự dễ giải trí cho người dân mà, cô không dám tưởng tượng nếu mấy tên yêu nghiệt trong “Man” biết cô bị bắt vào cục cảnh sát, sẽ là tạo nên một màn quây tung bùng như thế nào nữa, cho nên cô thà ở chỗ này cũng không báo cho họ tới bảo lãnh cho cô.

Mà suy nghĩ của Lục Hựu Hi lại càng đơn giản hơn nữa, nếu chuyện này trực tiếp truyền ra ngoài, cuộc sống sau này của anh coi như bỏ đi, anh còn mặt mũi nào mà đòi lãnh đạo cả đám thuộc hạ?

Dĩ nhiên, Lục Hựu Hi cảm thấy vào cục cảnh sát cũng không có vấn đề gì, đám người của anh làm nghề này, chuyện này thường xuyên xảy ra giống như chuyện nhà bình thường ăn cơm bữa, nhưng vấn đề ở chỗ là lý do bị “mời” vào cục cảnh sát mới thật sự khổ khiếp, đó mới thật sự có cái gì.

Chẳng lẽ anh phải nói thật cho thuộc hạ của mình biết rằng nửa khuya mình ở cùng với một người phụ nữ có đem theo súng rồi còn bị đẩy ngã, sau đó cũng vì người phụ nữ này mang theo súng nên mình bị “mời” đến cục cảnh sát?!

Còn người cảnh sát này lại tưởng tượng ra một câu chuyện tình cảm chết tiệt, nếu thực sự là như vậy, anh tình nguyện mua một cọng mì về treo cổ tự tử luôn cho rồi!

“Đôi bạn trẻ có thể nói cho tôi biết đã có chuyện gì xảy ra vậy? Rốt cuộc súng này từ đâu mà có? Người nhà không đồng ý cho hai người ở chung hay là trường hợp nào nữa? Dù có khó khăn thì cũng không cần thiết nửa đêm ra ngoài mua súng để chết vì tình yêu đúng không? Anh nhìn người bạn gái nhỏ bé này, anh có phải là đàn ông hay không? Là một người đàn ông thì phải có trách nhiệm, còn phải sống cho tốt mới hợp lẽ thường, sống mà còn chưa giải quyết được, vậy hai người cho là khi chết rồi thì có thể giải quyết được sao? Đừng là ngây thơ...”

Nhìn đi, người cảnh sát này tạo ra lý do gì thế này? Trí tưởng tượng thật phong phú, sao anh ta không trở thành nhà khoa học đi? Dù là trước hay sau thì bạn cũng không thể trách con người Lục Hựu Hi quá nghiêm trọng hóa vấn đề, tự sát mà cũng có thể nói như vậy thật khiến cho người ta đau trướng mà.

“Tôi cho rằng hai người thật sự không muốn phối hợp điều tra, tôi hỏi hai người cũng một lúc rồi mà vẫn không có được chữ nào, có phải muốn làm khó cảnh sát nhân dân hay không? Tối nay gần khu vực đó có tiếng súng nổ, vậy rốt cuộc có liên quan đến hai người hay không? Rốt cuộc súng này từ đâu mà có, thấy hai người còn trẻ tuổi, mà ngoại hình cũng rất được, cũng không giống kẻ biết làm chuyện xấu, nói thật với chú, nói xong sẽ gọi người tới bảo lãnh rồi hai cháu có thể đi được, có phải che giấu chuyện gì khó nói hay không? Các cháu cứ yên tâm, đây là cục cảnh sát, tự nhiên sẽ trả lại công bằng cho các cháu...”

Tay cảnh sát kia vẫn thao thao bất tuyệt tự biên tự diễn như cũ, đến một lúc trong lòng Niệm Thần cảm thấy người cảnh sát này thật sự quá trâu, nếu mỗi người cảnh sát đều phá án như vậy, thì những kẻ giết người có chạy trốn đằng trời.

Tuy nói như vậy, thật ra tối nay hai người cũng không làm ra chuyện gì khủng khiếp, nói cho cùng thì chuyện này cũng không có gì phải che giấu, tối nay nếu gặp người có óc điều tra thì chỉ cần nhìn một số dấu vết bên ngoài thì chắc chắn có thể đưa ra kết luận thỏa đáng rồi.

Quả thật khuôn mặt của cô không giống như người làm chuyện xấu, nhưng tối hôm nay một loạt tiếng súng nổ thật sự bởi vì phải đối mặt với người đàn ông tốt kia kia?

Đồng thời hai người cùng tỏ vẻ đại xem thường, chết tiệt! Sao lại gặp loại cảnh sát như thế này, thật sự tổ tông tám đời cũng phải nổi giận, bị ngồi ở cục cảnh sát còn chưa tính, lại còn không để yên cho lỗi tai người ta sao?

Hai người đều quyết định im lặng hoàn toàn, dù sao cái vấn đề đáng xấu hổ này làm mất hết mặt mũi của con trai ở nhà thì có thể kéo tới đâu tính tới đó.

Thế nhưng chuyện xảy ra thì phải có nguyên nhân của nó, thời điểm người trong cuộc lựa chọn im lặng thì không có nghĩa chuyện này vẫn không có cách giải quyết.

“Lão Lý, tối nay ông có chuyện gì vậy?”

Trên thực tế, lúc này đối với người cảnh sát tên là “Lão Lý” mà nói, Niệm Thần và Lục Hựu Hi được coi là một đôi oan nghiệt.

“Lão Lục à, ông đừng nói nữa, tính tình hai người này thật cổ chấp, không ngờ đến giờ này rồi mà vẫn không mở miệng nói câu nào.”

Có thể nói Lão Lý tức giận hơn bình thường, sao lại không chứ, nửa đêm nửa hôm ai mà muốn tốn sức vào công việc mà lại chẳng thu được kết quả gì.

Lão Lục cười ha..ha..rồi cũng nhìn theo tầm mắt của Lão Lý, nhưng khi nhìn thấy Mộ Niệm Thần thì giống như phát hiện vùng đất mới vậy, lúc này đầu óc chợt tỉnh táo và hiểu ra:

“Kìa, tôi biết cô gái này, hôm nay trên báo có nói đến tin đồn, chẳng phải hai ngày nay tin tức này nóng hổi các mặt báo là gì...chờ chút, ông để tôi nghĩ kỹ lại đã...Rồi, đúng rồi, đó là Hoắc Cảnh Sâm, đúng đúng đúng, chính là người đàn ông đó, cô gái này chính là mẹ của hai đứa con trai song sinh của Hoắc Cảnh Sâm, có thể chứ, xem trí nhớ của tôi đây này, không phải lúc này trên khắp đường phố đang bàn tán xôn xao về gia đình này hay sao?”

“.....” Mộ tiểu thư im lặng tuyệt đối, không phải Hoắc Cảnh Sâm nổi tiếng đến mức như vậy sao? Thị lực của những người cảnh sát này không cần phải tinh tường như vậy chứ?

Bên kia hai người cảnh sát đang trao đổi với nhau là có nên gọi Hoắc Cảnh Sâm đến giải quyết chuyện này không, mà bên này, sau khi nghe được người cảnh sát kia nói thì khóe miệng Lục Hựu Hi kéo lên rõ rệt, lúc này mới cẩn thận quan sát kỹ từ trên xuống dưới Niệm Thần đang rất buồn chán nằm bò ra bàn rồi đưa ra kết luận như sau:

“Wow, không nhìn ra cô còn trẻ mà trái lại thủ đoạn lại rất cao minh, hạt giống của Hoắc Cảnh Sâm mà cô cũng lấy được? Nhưng năm đó Hoắc Cảnh Sâm bị đau mắt hay đầu bị kẹp cửa, lại có thể phát tiết với loại mặt hàng như cô?”

Nếu nói nãy giờ Niệm Thần đặc biệt buồn chán nằm ra đó như xác chết không nói tiếng nào, nhưng lúc này lời nói của Lục Hựu Hi thể hiện rõ là xem thường cô anh ta nói động đến lòng tự trọng của người phụ nữ khiến cho con tức giận âm âm dâng đến cao trào.

Cho nên Niệm Thần trực tiếp xếp Lục Hựu Hi vào loại người chỉ biết nhìn bề ngoài, vì vậy Mộ tiểu thư tức giận chỉnh chỉnh bộ ngực mềm mại ấn tượng của mình, được rồi, mặc dù đều do công dụng của áo lót, nhưng rồi cũng khá tự hào khinh thường liếc Lục Hựu Hi:

“Cúp-C”

“.....”Lục Hựu Hi im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 156

Niệm Thần tự hào ưỡn ngực mềm mại về phía trước, được rồi, mặc dù hiệu quả chống đỡ đều do áo lót, nhưng mặc được quần áo đó chính là tuyệt đối có tư cách:

“Cúp C!”

“.....”Lục Hựu Hi hoàn toàn im lặng, thật sự ánh mắt của Hoắc Cảnh Sâm không phải là chỗ mà anh ta dám khen tặng!

Chuyện trước mắt đã cho Lục Hựu Hi một chút tin tức, nếu không phải là ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm có vấn đề, thì phải là người con gái này gần đây bị kích thích quá sâu nên đầu óc có vấn đề, mà hiện giờ theo hần quan sát thì rõ ràng chính là khả năng thứ hai!

Nhưng năm đó cặp mắt của Hoắc Cảnh Sâm xảy ra vấn đề gì mà lại cho cô gái đầu óc có vấn đề như vậy lên giường?

————— ta là dừng ở đây cầu xin tuyến phân cách —————

Mà giờ phút này, đích thực trong biệt thự của Cố San San là một cảnh tượng náo nhiệt khác thường.

Khi đó, về mặt Cố San San mang theo hưng phấn chui vào phòng bếp để nghiên cứu tài năng nấu nướng nguyên thâm của đầu bếp. Giờ phút này trong đầu cô đều là một câu nói, muốn bắt được trái tim một người đàn ông thì trước hết phải bắt được dạ dày của người đàn ông đó, cho nên dù bình thường cũng thích xuống bếp, hơn nữa lại am hiểu khá tốt ở phương diện này nên giờ phút này Cố San San có thể nói là càng thêm lòng tin có thể làm cho người đàn ông Hoắc Cảnh Sâm này yêu cô.

Cho nên, trước khi đi vào, tất nhiên Cố San San đã quên sự kiện nước hoa không vui trước đó, dựa vào lúc này bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn xuất phát “tốt bụng” nhắc nhở, nét mặt vui vẻ đi vào phòng bếp.

Lúc này cô thậm chí cảm thấy mình đã nhận được sự ủng hộ của Hoắc Thần Viễn, đương nhiên kết luận chuyện phải làm là muốn bắt được suy nghĩ của cha đưa bé trước hết phải chiếm được trái tim của đứa bé này! Cho nên sau khi đi vào rồi cô còn tự mình đa tình ném cho Hoắc Thần Viễn một ánh mắt hiểu ý.

Được rồi, tôi chỉ có thể bắt lực mà nói, cái người Cố San San này, bình thường cũng thích ảo tưởng u mê, trước khi chuyện còn chưa kết thúc, lúc này cô còn chưa thấy kết quả, vì sao cô phải tin tưởng lời nói của ác ma Hoắc Thần Viễn này?

Bóng dáng của Cố San San sắp biến mất ở trước cửa phòng bếp, kẻ dỏ hơi Hoắc Thần Viễn che trái tim đang run rẩy, cái đầu nhỏ thẳng đứng kéo theo điểm báo chuyện xấu rất rõ ràng:

“Ồ cha, vì sao người phụ nữ của cha lại cảm thấy hứng thú với con như vậy?”

Một bảo bảo rất thức thời giải thích ánh mắt mới rồi của Cố San San là ánh mắt đưa tình, trở lại chính là cái vẻ bối rối kia thấy thế nào cũng như cảm giác như đó là tin mừng.

“.....” khóe miệng Hoắc Cảnh Sâm giật giật, sau khi âm thầm thở dài, nghiêng người tựa vào ghế sa-lon sơn màu hồng, trên mặt là bộ dáng ghét bỏ, giống như màu hồng này làm ô nhiễm sự thuần khiết của anh, được rồi, nếu như lời nói của anh có thuần khiết như vậy.

Ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu nghiêng xuống, cả người anh được bao phủ trong một lớp mềm mại, giữa hai lông mày của anh là vẻ

một mối tiết lộ tình trạng thực sự của anh lúc này, khinh bỉ nhìn Hoắc Thần Viễn một cái:

“Con có thể không biết xấu hổ như vậy hay không? Mỗi lần trước khi làm chuyện xấu đều là bày ra vẻ mặt thất đức như vậy?”

Hoắc Thần Viễn buồn rầu một lúc, rồi thay vào nét mặt vạn người mê, rồi như đột nhiên nghĩ đến cái gì đó nhìn về phía cha mình:

“ㄟ_ㄟ lại nói, BOA nhà mình đi đâu rồi? Từ khi rời khỏi bệnh viện con không nhìn thấy nó, có phải cha không biết xấu hổ đem giấu nó hay không, con sẽ không khuất phục dưới uy quyền độc tài của cha đâu!”

Hoắc Thần Viễn đánh rầm một cái thật lớn, thật đúng là làm khó cho nó qua một lúc lâu như vậy mà còn có thể nhớ tới con chó Mục Dương Khuyển nhà nó, cho nên nói, về ý nào đó mà nói, bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn thật sự là một, ặc, một người không biết tiết chế....

“Làm thịt, hầm canh cách thủy!”

Hoắc Cảnh Sâm không nóng không vội, mỗi ngày anh vui vẻ chơi đùa cùng con trai như vậy, trên người Hoắc Thần Viễn luôn luôn là dáng vẻ bưng bưng sức sống, mà chính mỗi lần nhìn thấy sức sống đó, cũng làm cho cả người cảm thấy mười phần động lực, điểm này thì Hoắc Cảnh Sâm chưa từng phủ nhận.

“.....” bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn lần nữa thở dài một hơi, lời này là lừa gạt đứa trẻ ba tuổi, dù gì nó cũng năm tuổi rồi.....

“Cha, người không cần lần nào cũng dùng lý do vô si như vậy được không? Coi như người có làm thịt con cũng sẽ không làm thịt BOA.”

Không thể không nói, lời này của Hoắc Thần Viễn tuyệt đối là có cơ sở, chuyện xảy ra khi nó ba tuổi, lúc ấy nó nhớ rõ cha mình đem một miếng thịt cho BOA ăn nhưng cũng không cho nó ăn, mặc dù sau này Hoắc Cảnh Sâm liên tục giải thích đó là thức ăn dành cho BOA, người không thể ăn, mặc dù sự việc đúng là như vậy, nhưng bản tính cố chấp của Hoắc Thần Viễn một khi đã nhận định chuyện tình như thế, liền đổi thành: có phải cha mình thương BOA hơn yêu con ruột là mình không?

Hoắc Cảnh Sâm im lặng liếc Hoắc Thần Viễn một cái, muốn chết, chuyện này muốn nhắc tới khi nào thì nó mới quên?

“Hoắc Thần Viễn, bây giờ cha thật muốn làm thịt con rồi!”

Hoắc Thần Viễn bày ra vẻ mặt đau lòng, có lẽ chú ý cho tới bây giờ cũng không nói chuyện với Tây Hàn, làm như vô tình cố ý đem chủ đề dòi tòi trên người Tây Hàn:

“Cha, không phải cha có thêm một đứa con trai mà không quý trọng con chứ, di Vivi nói mỗi đứa bé đều là bảo bối mà Thượng Đế ban cho cha mẹ, cha phải coi chúng con như bảo bối mà yêu thương, ngâm trong miệng sợ tan, nâng trong lòng bàn tay sợ rớt!”

Sau khi Hoắc Thần Viễn bô bô rất nhiều lại nhìn về phía Tây Hàn, dĩ nhiên nó muốn lôi kéo người chứng minh sự công bằng trong lời phát biểu vừa rồi,

mà hiển nhiên giờ phút này trong phòng khách người có lợi ích như nó cũng chỉ có Tây Hàn rồi.

“Đừng không, anh trai.”

Trên thực tế, bắt đầu từ lúc Hoắc Cảnh Sâm bước vào, Tây Hàn vẫn ở trong trạng thái im lặng, không cùng nói chuyện chung với Hoắc Cảnh Sâm, mặc dù mấy ngày nay đã trải qua một ít chuyện càng thêm không biết làm như thế nào để chung sống với cha.

Một điều không thể phủ nhận là, Tây Hàn rất yêu thích người cha Hoắc Cảnh Sâm này, nhìn Hoắc Thần Viễn và Hoắc Cảnh Sâm chung sống vui vẻ trước mắt, nó rất là hâm mộ, tuy nhiên nó phát hiện cùng trong một phòng khách, giống như mình căn bản không thể hòa nhập vào đó, bọn họ mới là cha con thật, mà nó lại không biết nên đặt mình vào vị trí nào để có thể chung sống tự nhiên hơn.

“Ừ.” Một lúc sau Tây Hàn nhẹ giọng đáp nhưng không nói tiếp.

Lúc này mới chú ý tới Tây Hàn có gì đó khác thường, đôi môi Hoắc Cảnh Sâm mấp máy, lời vừa định nói ra khỏi miệng, lúc đó, trong phòng bếp một loạt âm thanh quây rầy đồng thời vang lên như tiếng chuông.

“Bang —— dô —— rầm —— áh ——”

Âm thanh dụng cụ đồ bể cùng với âm thanh nồi chén chảo rơi trên sàn nhà, dĩ nhiên, còn có tiếng thét chói tai của Cố San San làm cho người ta không thể coi thường được mà chú ý. Tóm lại, trong nháy mắt, toàn bộ ngôi biệt thự coi như náo nhiệt hẳn lên tức thời.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157

Lúc này Hoắc Cảnh Sâm mới chú ý đến Tây Hàn có gì đó khác thường, đôi môi khẽ nhếch, thời điểm vừa định nói gì đó, lúc đó, trong phòng bếp một loạt âm thanh đồng thời vang lên ngập trời phá vỡ sự yên tĩnh.

Âm thanh dụng cụ đồ bể cùng với âm thanh nồi chén chảo rơi trên sàn nhà, dĩ nhiên, còn có tiếng thét chói tai của Cố San San làm cho người ta không có cách nào bỏ qua nó. Tóm lại, trong nháy mắt, toàn bộ ngôi biệt thự coi như náo nhiệt hẳn lên tức thời.

Ba cha con đưa mắt nhìn nhau, bạn nhỏ Tây Hàn rất thức thời liên tưởng đến hình ảnh buổi chiều này có một đứa bé đã vào phòng bếp, uh, bởi vì từ lúc đầu đi vào trong cũng không xảy ra chuyện gì, nó còn lên án anh chàng này đã phản bội rồi, không ngờ....

Khóe miệng Tây Hàn giật giật, vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía Hoắc Thần Viễn, còn có khóe miệng không ngừng run rẩy, bên tai vẫn còn nghe tiếng thét chói tai của San San tiếp tục truyền ra từ trong phòng bếp:

“Hoắc Thần Viễn, rốt cuộc xé chiêu em đã làm cái gì?”

Trên mặt Hoắc Thần Viễn rõ ràng là vẻ mặt gian kế đã thực hiện thành công, bả vai nhỏ nhún nhún, sau khi làm hành động tức cười này, thay vào đó là bộ dạng vô tội không biết xấu hổ mỗi lần làm chuyện xấu, con người trong veo nhìn Tây Hàn chớp chớp hai cái:

“Em chỉ là không cẩn thận đổi gia vị thành đồ phát nổ khi đun nóng, và động tay động chân ở cái nắm cửa phòng bếp, anh trai, anh phải tin em, từ bên trong hoàn toàn không thể mở cánh cửa đó.”

“...” Tây Hàn yên lặng xoay người làm tư thế khẩn cầu, Thượng Đế ah, tha thứ tội lỗi cho đứa trẻ hư hỏng này thôi.

Trong nháy mắt Tây Hàn cảm giác những trò nghịch ngợm hồi chiêu của mình thật là ngây thơ, rồi đột nhiên như nghĩ đến cái gì đó, ngón trỏ run rẩy chỉ về phía Hoắc Thần Viễn, vẻ mặt không thể tin được:

“Cho nên, mới rồi em là cố tình tiết lộ cho Cố San San ám chỉ để cho cô ấy vào phòng bếp, nên buổi chiều em khóc một ít không phải vì sợ Cố San San tố cáo, mà là chuẩn bị

“Cho nên, mới rồi em là cố tình tiết lộ cho Cố San San ám chỉ để cho cô ấy vào phòng bếp, nên buổi chiều em khóc một ít không phải vì sợ Cố San San tố cáo, mà là chuẩn bị cho những điều sau đó, để chọc ô ấy tin rằng em đang giúp cô ấy?”

mẹ nó! Ngay cả nó cũng bị thằng nhóc Hoắc Thần Viễn lợi dụng sao? Tây Hàn khóc không ra nước mắt, bây giờ đã xấu bụng như thế này rồi thì sau này còn như thế nào nữa?

“Đều được sinh ra cùng một mẹ, tại sao mình trong sáng như vậy?” bạn nhỏ Tây Hàn vô cùng chắc chắn rút ra kết luận cuối cùng.

“...” Hoắc Thần Viễn rất phối hợp làm động tác ngã xuống đất, nếu anh mà trong sáng thì đoán chừng mọi người trên thế giới đều thuần khiết như sữa tươi.

Tuy nhiên, Hoắc Thần Viễn thu hồi biểu hiện trên khuôn mặt, thay bằng một tia ác độc thoáng qua không thuộc về độ tuổi này, ngay cả thời điểm ánh mắt xẹt qua hướng phòng bếp đều là bộ dáng làm cho người ta không rét mà run:

“thôi đi, dám làm phiền người phụ nữ của ta là phải trả giá thật lớn, đây mới là bắt đầu thôi!”

“Ặc...”

Hoắc Thần Viễn vừa nói xong, một cái tát của Hoắc Cảnh Sâm đã rơi xuống gáy nó, sau đó âm thanh ma quái từ bên cạnh truyền vào trong tai Hoắc Thần Viễn:

“Con giải thích một chút cho cha cái gì là gọi người phụ nữ của con?”

Ặc, tại sao bọn họ đều quên trong phòng bếp còn một người Cố San San đang chờ bọn họ tới cứu. . .

Trên thực tế, dù choc ó suy nghĩ như thế nào thì Cố San San cũng không hiểu rốt cuộc điều gì gây ra một loạt tiếng nổ mạnh như thế, sự thật là lúc cô cười tràn đầy hạnh phúc xào rau trong nồi, thức ăn đang chiên xào trong nồi đột nhiên nổ bay ra, cùng lúc đó trong lò vi sóng phát ra âm thanh một vật gì đó bị nghẹt, sau đó lại nghe thấy mùi dây điện bị cháy, sau đó chính là món canh xương sườn hầm cách thủy trong lò vi sóng bị thổi bay, nồi cọ suot qua mặt cô, để lại vết máu dài 10cm trên mặt cô.

Dĩ nhiên cái này cũng không phải kinh khủng nhất, cô hét lên xong muốn đi ra, mới phát hiện điều kỳ lạ là cửa phòng bếp làm thế nào cũng không mở được, cô gào lên, nhưng lỗ tai dính vào trên cửa lại phát hiện bên ngoài không có động tĩnh nào, cuối cùng, Cố San San chỉ có thể ôm đầu hét lên lại nhận thêm một loạt tiếng nổ mạnh như làm lễ rửa tội, trời mới biết ngày hôm nay thật sự có thể bầu là ngày kinh khủng nhất trong cuộc đời của Cố San San.

Nửa giờ sau, thời điểm cha con Hoắc Cảnh Sâm “đuối” đến đây, tất cả hoạt động trong phòng bếp đều đã ngừng lại, lúc đó, Cố San San đang lấy cây rau gì đó dính trên tóc xuống đáng vẻ đáng thương nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm, giọng nói tràn đầy ảm ức:

“Cảnh Sâm. . . em. . .”

Hoắc Cảnh Sâm cố nén nụ cười trong lòng, trong phòng bếp đúng là hoảng loạn như trong tưởng tượng của bọn họ, về mặt Hoắc Cảnh Sâm có chút căng thẳng rơi vào trong mắt Cố San San, trời mới biết cô bất ngờ bị thương lại là ý tưởng đáng giá, thời điểm mà hai anh em nhìn thấy cha mình tương đối khẩn trương ôm Cố San San kiểu công chúa khỏi phòng bếp, mắt liếc nhìn nhau, rồi sau đó là một cái nhún vai lạnh lùng đến buồn nôn, rốt cuộc vừa rồi là người nào ngồi bên ngoài dùng dụng?

Cho nên mới nói người phụ nữ này nếu không phải trời sinh ngu ngốc thì vụ nổ vừa rồi làm cho ngu ngốc, nếu không, vụ nổ này đã kéo dài hơn một giờ mà người tới cứu cô chỉ cách cô một bức tường, không phải cô xúc động một cách vô nghĩa sao?

Lúc nhận được cuộc gọi từ cảnh sát, Hoắc Cảnh Sâm tốt bụng đàn giúp Cố San San xử lý tốt vết thương trên mặt, lúc đó, Cố San San cũng đã làm sạch đơn giản, cuối cùng trông cũng không quá nhếch nhác, chỉ là khi nhìn thấy vết máu trên má đủ để cô sợ đến mức vành mắt của cô phấp phồng.

Từ đầu đến cuối Hoắc Cảnh Sâm vẫn đặt điện thoại bên tai nhưng không trả lời gì, nhưng qua tai nghe, trong phòng khách những người còn lại đều có nghe được loáng thoáng giọng nói có vẻ trào phúng của đầu bên kia, mãi cho đến trước khi cúp điện thoại, Hoắc Cảnh Sâm mới nhàn nhạt đáp một tiếng, gác điện thoại, Hoắc Cảnh Sâm cũng không có một động tác dư thừa nào.

“Cảnh Sâm, có chuyện gì vậy?”

Cố San San cảm thấy lo lắng bất an, mơ hồ như vậy, rõ ràng người đàn ông này đang ở bên cạnh nhưng họ cảm thấy hơi thở bất an của anh đang dần dần lan rộng.

“À, không có việc gì.” Hoắc Cảnh Sâm thần nhiên trả lời một câu sau đó không nói tiếp, lấy thuốc mỡ tiếp tục giúp Cố San San thoa lên vết sẹo trên mặt, cử chỉ nhẹ nhàng, nhưng hình như trong đáy mắt rõ ràng là không yên lòng.

Bên kia, Mộ Niệm Thần nhìn thấy người cảnh sát gọi điện thoại cho Hoắc Cảnh Sâm mà bất lực, ngoài oán hận còn muốn xông lên đánh hấn chết quách cho xong, hấn gọi điện thoại thì gọi điện thoại thôi, gọi cho Hoắc Cảnh Sâm có đều không nói gì, nhưng mấu chốt này lại nói điều gì đó, tại sao lại khiến cô có cảm giác giống như tiểu thư ra ngoài bán dâm lúc nửa đêm thế nhỉ?

Chương 158

Bên kia, mắt Niệm Thần nhìn thấy người cảnh sát kia gọi điện thoại cho Hoắc Cảnh Sâm mà không thể cản, kích động muốn xông lên đánh chết hắn cho xong, hắn gọi điện thoại thì gọi đi, gọi cho Hoắc Cảnh Sâm thì cô cũng không nói gì, nhưng quan trọng suy nghĩ của người cảnh sát này rất cuộc là như thế nào, chắc chắn, chuyện này nếu nói ra, có một lần khiến cô vô cùng xấu hổ giống như tiểu thư ra ngoài bán dâm lúc nửa đêm thì bị bắt.

“Hoắc tiên sinh, mẹ của con trai ngài đang ở chỗ chúng tôi, vâng, giữa đêm ôm ấp một người đàn ông trên đường phố, bị bắt vì cất giấu vũ khí trên người, vâng, lỗi tại người mẹ, người trẻ tuổi các anh bây giờ suy nghĩ thế nào nhỉ? Tôi đã xem báo hai ngày nay, ngài muốn kết hôn cùng con gái Thị Trưởng Cố tiên nhiệm, điều này là thật sao? A, vậy cũng khó trách, người phụ nữ của ngài lại đi tìm người đàn ông này, tất cả mọi mặt đều tốt, nhưng nửa đêm chuẩn bị để chết vì tình thì thật xin lỗi lời dạy của Xã Hội Chủ Nghĩa hiện đại. . . Tóm lại, hiện tại cô ấy không nói câu nào, chuyện này phải có người nào đó để giải quyết, ngài xem, tiếp theo không phải ngài nên tới trụ sở cảnh sát sẽ biết rõ tình hình sao?”

Quý mới biết lúc ấy Hoắc Cảnh Sâm làm thế nào để đối mặt với hàng loạt lời nói hoa mỹ tuyệt vời mà vẫn giữ vẻ mặt thờ ơ.

Niệm Thần khóc không ra nước mắt nằm bò ra bàn, quý mới biết giờ này Hoắc Cảnh Sâm đang ở nơi sang trọng nào đó, nếu nói anh quay lại đây, Niệm Thần thật không tin nổi.

Nửa giờ sau, đổi lại là người cảnh sát mới vừa gọi điện thoại kia ngồi trên ghế trước mặt “người trẻ tuổi sa ngã” mắt to trừng mắt nhỏ, lúc đó, mắt hết kiên nhẫn, đây tớ của nhân dân cũng có lúc khó chịu:

“Tôi hỏi các người đã có chuyện gì xảy ra? Người đàn ông của cô rất cuộc có đến hay không?”

Khóe miệng Niệm Thần giật giật, không còn sức tỏ ra rất xem thường: “Ông cũng biết anh ấy muốn cưới người phụ nữ khác, ông thật mong loại . . . ngựa lớn kia đêm khuya tới đây sao? Ông không xem Cố San San là phụ nữ, vẫn không xem Cố San San là phụ nữ?”

Trên người Niệm Thần bị thương, vừa mới xuất viện, thật sự ngồi tư thế như vậy trong thời gian dài khiến cô vô cùng khó chịu, sắc mặt có chút xanh xao, đáng vẻ yếu ớt như thế này thật sự không phải có thể giả được.

Cảnh sát kia nhìn đáng vẻ Niệm Thần cũng không làm khó nữa, nhìn phản ứng của Niệm Thần thế mà cho rằng đó là yêu thương nên tinh thần bị tổn thương, nhẹ nhàng thở một hơi dài bày tỏ đáng tiếc, đột nhiên vui vẻ nhắm về người đàn ông nhân rồi bên kia.

“Này chàng trai vừa rồi xảy ra chuyện gì? Nam tử hán đại trượng phu nên chịu trách nhiệm một chút, tôi xem đáng người này, mười trên mười quan hệ của Hoắc tiên sinh cùng vị tiểu thư này là vì cái mặt trắng nhỏ này làm hỏng, đạo này, phụ nữ làm tiểu tam còn chưa tính, thế nào mà tạo sao ngay cả đàn ông cũng có kiểu như thế, người ta đã có con, tại sao mà caaupm không bỏ qua cho người ta đi?”

Dư luận đáng sợ ở chỗ chính là chỗ này, chỉ cần vẻ mặt của bạn sinh động, lời nói ra rất lưu loát, ai quan tâm bạn nói là cái gì bay trên trời hay bơi trong nước, bạn còn sợ không ai tin tưởng bạn nữa sao?

“...” Niệm Thần trực tiếp hôn mê, em gái hắn, nhiều năm xem tiểu thuyết trên mạng cũng chưa xem qua tình huống máu chó như vậy.

Gò má Lục Hựu Hi bị bóng tối bao phủ, cộng thêm đèn huỳnh quang màu trắng trên đỉnh đầu, cực kỳ có cảm giác đường nét lập thể, mà giờ phút này sau khi bị cảnh sát kia “khinh bỉ” một trận, không khó phát hiện hơi thở mờ nhạt trên người anh dần dần lan rộng, mang theo khí thế chém giết quanh mình tùy thời bùng nổ.

“Ông không muốn sống thì thử nói lại một lần lời ông vừa nói xem!”

Trên thực tế, đe dọa một sĩ quan cảnh sát ngay trụ sở cảnh sát thì bảo bọn họ để mặt mũi đặt ở đâu? Nói thế nào đi nữa cửa ải của lòng tự tôn này bất luận thế nào cũng không bỏ qua được, tính tình cảnh sát kia cũng cố chấp, lúc này bị Lục Hựu Hi nói vậy liền bộc phát tức giận:

“À, tôi hỏi cậu là đã xảy ra chuyện gì? Tôi nói sao cậu lại làm vậy, tình cảm người thứ ba cũng là hợp lý, cha mẹ cậu không có dạy cho cậu biết là phá hư tình cảm gia đình người ta là không có đạo đức sao? Nói cậu là tiểu tam mặt trắng nhỏ thì thế nào? Cậu...”

“Pằng..”

“A...”

Chuyện này chuyển biến quá mức bất ngờ, ngay cả Niệm Thần khi nghe tiếng súng cũng hét lên một tiếng theo bản năng, đợi khi cô phản ứng lại thì vị cảnh sát kia đã chết không nhắm mắt ngồi trên ghế phía sau, mà khẩu súng Lục Hựu Hi cầm trên tay vừa vịn là khẩu súng rơi từ trên người cô xuống kia.

Rất cuộc Lục Hựu Hi làm điều này như thế nào, Niệm Thần luôn nghĩ không hiểu chỗ này, trên thực tế, rõ ràng hai người bọn họ đều bị còng tay, nói cách khác trong thời gian ngắn ngủi vài giây, Lục Hựu Hi phá vỡ còng tay sau đó lấy khẩu súng cách một mét, thậm chí ở khoảng cách gần nhắm ngay huyết thái dương của cảnh sát kia bắn chết anh ta!

Cảm nhận chuyện đời thay đổi trong nháy mắt như được khuếch tán cực đại...

Choàng tỉnh giấc, dường như ý thức vẫn còn chìm đắm trong giấc mộng kia, trước mắt vẫn còn cảm giác mơ hồ, suy nghĩ chậm chạp giống như ở trong vực thẳm đen tối lâu ngày mà vẫn chưa trở ra.

Trong một gian phòng khác.

“Cậu nói thỉnh thoảng cô ấy sẽ không thể khống chế bản thân? Dù trạng thái trước mắt vẫn còn đang thời kỳ ủ bệnh nên ngay cả cô ấy cũng không phát hiện ra?”

Hoắc Cảnh Sâm liếc nhìn người nằm trên giường, trời mới biết tối hôm nay nếu anh tới đồn cảnh sát trễ một chút có thể cô đã tự thất cổ đến ngạt thở mà chết rồi, may là tận mắt nhìn thấy, nên lúc này anh cũng không thể không tin lời nói của bạn tốt.

“Đừng, vừa mới dùng biện pháp thôi miên để xem liệu pháp này như thế nào, có thể do tớ suy đoán như thế, cũng có khả năng là do hai ngày nay tinh thần cô ấy quá căng thẳng, Cảnh Sâm, nếu là về trước, sẽ là vấn đề lớn đó.”

“Được, tớ biết rồi, cậu chỉ cần nói cho tớ biết cậu có thể chữa được hay không?”

Hoắc Cảnh Sâm cân nhắc, rồi sau đó lại nhìn người bạn tốt mà mình đã quen biết nhiều năm, chờ đợi anh ta trả lời.

“Nếu như là tình huống sau, chỉ cần uống thuốc sẽ khỏi, nhưng nếu là tình huống thứ nhất, Cảnh Sâm, mình cũng không nắm chắc nữa.”

Anh ta vừa nói xong thì người trên giường bỗng nhúc nhích rồi cử động mạnh hơn ý đồ muốn ngồi dậy, ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm nhìn bạn ý bảo đi ra ngoài trước, rồi sau đó mình đi về phía Niệm Thần đang trốn.

Niệm Thần ngơ ngác nhìn bóng Hoắc Cảnh Sâm đi về phía mình, gần như lúc sắp làm một hành động nào đó rồi trong nháy mắt lại không đủ sức nên ngã nằm trên giường, trên thực tế chỉ một cái nhìn đơn giản, đủ để Niệm Thần hình dung ra dáng vẻ của Hoắc Cảnh Sâm lúc này.

Trong đầu nhớ lại những hình ảnh trước lúc hôn mê, Niệm Thần che mắt không dám nhìn bóng dáng cao lớn của Hoắc Cảnh Sâm đang đứng trước giường, trong mũi tràn ngập mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt dễ ngửi trên người anh, mà cô không thể phủ nhận, dù không nhìn tới, nhưng giờ phút này uy nghiêm mạnh mẽ của người đàn ông này đủ làm trái tim cô đập loạn nhịp rồi.

Có lẽ vĩnh viễn Mộ tiêu thư sẽ không thừa nhận dáng vẻ lúc này của cô giống như đứa trẻ được cho kẹo đường, nghĩ đến ngày đầu tiên mình nằm viện bị người đàn ông chết tiết này “vứt bỏ”, sau khi ra viện lại bị bắn suýt chết, trước và sau khi quen biết, thật sự Niệm Thần nghĩ thế nào cũng vẫn là cảm giác uất ức ra sao, trong nháy mắt cõi lòng ngập tràn vị chua xót, vành mắt đỏ lúc nào không hay.

Có lẽ do thân thể còn yếu, Niệm Thần tự mình vứt bỏ lớp vỏ bọc mạnh mẽ kia, xem mình như cô gái nhỏ, khẽ liếm môi, nước mắt của cô chảy xuống giữa các ngón tay, mọi uất ức của cô chiếm hết một chút lý trí còn sót lại, cổ họng phát ra âm thanh nghẹn ngào, say đó diễn tiến xảy ra cứ từ từ đến khi trở thành tiếng gào khóc không gì có thể ngăn cản được.

Dường như Hoắc Cảnh Sâm chưa từng nghĩ đột nhiên Niệm Thần còn có một mặt như vậy, vẻ mặt rõ ràng là muốn bị đánh đòn mà, trợn mắt há hốc miệng mà vẫn không giấu được ý cười ở khóe môi, trái tim bị vẻ mềm mại xâm chiếm, không thể phủ nhận, nước mắt của phái nữ vĩnh viễn là công cụ tốt nhất để dành được tình cảm của phái nam.

Niệm Thần gào khóc không có ý dừng lại, giờ phút này chính cô cũng không biết khó chịu trong lòng nhiều như vậy rồi cuộc từ đâu ra, nhưng cô vẫn muốn khóc, chính là muốn nói với người đàn ông chết tiết này, cô cũng chỉ là cô gái nhỏ khát mong cuộc sống yên bình hạnh phúc mà thôi!

Lúc này hai tay Niệm Thần che khuất tầm mắt đầm lệ, cho nên mới không phát hiện khóe môi Hoắc Cảnh Sâm mỉm cười tà ác, thời điểm tiếp theo, Hoắc Cảnh Sâm đặc biệt cố ý để hơi thở nam tính của mình áp đảo lấn tới, anh thở hơi nóng bên tai Niệm Thần khiến cô ngừng khóc ngay lập tức, tiếp theo, Hoắc Cảnh Sâm cười ra tiếng càng làm cho Niệm Thần không rét mà run:

“Đệ nhất sát thủ thì không nên như vậy, Mạt Li, đừng giả bộ nữa, em cũng không tưởng tượng được mình có nhiều uất ức như vậy, càng không tưởng tượng được mình sẽ như vậy, yêu anh...”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160

Giờ phút này hai bàn tay của Niệm Thần che khuất tầm mắt đang giàn giụa nước mắt, cho nên cô không phát hiện khóe môi của Hoắc Cảnh Sâm đang dần tạo nên đường cong tà ác, khoảnh khắc tiếp theo, hơi thở nam tính chỉ thuộc về Hoắc Cảnh Sâm lan tràn khắp nơi, --> hơi thở nóng bỏng của anh

phá bên tai Niệm Thần cũng đủ làm cho tiếng khóc của cô ngừng ngay lại, sau một giây, Hoắc Cảnh Sâm mỉm cười nhưng giọng nói lại lạnh thấu xương

“Đệ nhất sát thủ thì không nên như vậy, Mạt Li, đừng giả bộ nữa, em cũng không tưởng tượng mình có nhiều uất ức như vậy, càng không nghĩ đến mình lại như vậy, yêu anh...”

Trong nháy mắt lạnh lẽo xâm nhập xương tủy lan ra toàn thân, mặt Niệm Thần vẫn giữ nguyên bộ dáng trợn mắt há hốc mồm, toàn thân trở nên cứng ngắt, dường như ngay cả nước mắt nơi khóe mắt cũng ngưng chảy.

Rất dễ nhận ra, giờ phút này suy nghĩ của Mộ tiểu thư đang trong trạng thái chết máy.

“Ha..ha..”

Đôi môi mỏng của Hoắc Cảnh Sâm đang mím chặt lúc này lại mở ra cười khê một tiếng, nâng một tay đang để bên người cô lên, đệm vốn đang bị lún từ từ phục hồi

Sau đó Hoắc Cảnh Sâm lui về sau/lùi lại hai bước, thư thái ngồi trên ghế sa lon phía sau lưng, khuôn mặt chờ đợi nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh, mang theo đầy đủ kiên nhẫn, anh đang chờ Niệm Thần khi nào có thể lấy lại tinh thần từ trạng thái ngây người.

Trên thực tế, đề tiêu hóa hết hàm ý trong lời nói của Hoắc Cảnh Sâm là chuyện tương đối dễ dàng với Mộ tiểu thư.

Thậm chí chỉ mất vài giây, đại não của cô đã phản hồi một tin tức như vậy, thân phận của mình đã bị bại lộ, hoặc nói Hoắc Cảnh Sâm đã sớm biết thậm chí còn biết rất rõ ràng thân phận của cô, từ lúc an toàn trở về cho tới nay cô hoàn toàn bị người đàn ông này đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Được rồi, tiêu hóa là một chuyện, chủ yếu ở chỗ, lúc này tính đa điều của Mộ tiểu thư lại nổi lên, sau khi việc này bị phát hiện, chuyện khiến cô nhức đầu là phải

đổi mặt với Hoắc Cảnh Sâm như thế nào.

Thế cho nên sau một hồi cân nhắc thì Mộ tiểu thư tiếp tục giả chết, trốn tránh là thoát được, kết quả là, Mộ tiểu thư tiếp tục để bản thân chìm trong tình trạng ngây ngô.

Dĩ nhiên, giờ phút này Mộ tiểu thư trốn tránh là một chuyện, nhưng đổi qua một góc độ khác, hiện giờ Hoắc Cảnh Sâm đã nhìn thấu từng lớp của mối quan hệ này, đương nhiên sẽ không cho phép Niệm Thần có thể trốn tránh.

Sau đó là bộ dáng dù bận rộn vẫn ung dung, cử chỉ vẫn im lặng như cũ, ánh mắt sâu sắc, trên thực tế, dù cho Niệm Thần bình tĩnh như thế nào cũng không thể bỏ qua đôi mắt phát ra tia nguy hiểm của người bên cạnh.

Sau khi phiền muộn trong lòng biến mất lại dần dần chuyển thành tức giận, cho dù biết rõ thân phận của cô thì như thế nào, đã lâu như vậy, có thể cô đã làm ra một chuyện có lỗi với người này?

Vì vậy ý tứ của người này là đòi lại công bằng như vậy? Tính lại thời gian trước, cô đã sinh hai đứa con trai lành lợi cho anh, thậm chí còn đỡ một súng cho anh, tổng cộng trước sau, dù cô không có công lao cũng có khổ lao mà.

Trong nháy mắt lớp vỏ đa điều trong lòng từ trốn tránh chính xác biến thành tức giận lan ra ngập trời, hơn nữa từ đáy lòng một người phụ nữ nào đó không chấp nhận uất ức dù chỉ là một phút, người đàn ông chết tiệt này, tại sao khiến cô đầu hàng hoàn toàn như vậy?

Không thèm để ý đến vết thương phía sau lưng, bỗng dung Niệm Thần ngồi dậy, sau đó xuống giường, hai ba bước đã giải quyết được vấn đề khoảng cách, sau vài giây Niệm Thần đã đứng trước mặt Hoắc Cảnh Sâm, trong giọng nói vẫn còn một chút nức nở.

Trên thực tế, thời điểm này, đợi cho đến khi cô hoàn toàn nhìn rõ nụ cười như không cười trên nét mặt của Hoắc Cảnh Sâm, trong lòng càng nhiều uất ức hơn nữa, đã đến nước này mà cô lại còn sẵn lòng làm mồi nhử, đáng chết lại trúng phép khích tướng của người đàn ông này.

“Anh biết tất cả chuyện này từ khi nào? Nhưng Hoắc Cảnh Sâm, anh cảm thấy anh lấy tư cách gì để tra hỏi tôi?”

Kìm nén tức giận trong lòng xuống một chút, trời mới biết lúc này Niệm Thần tức giận đến muốn nổ phổi rồi.

Đầu Hoắc Cảnh Sâm hơi ngước lên, trong phòng bệnh chỉ mở đèn bàn đầu giường cũng có nguyên nhân của nó, có vẻ mọi phạm vi đều hòa cùng bóng tối, ánh mắt chìm ung nhìn chuẩn xác khuôn mặt nhỏ nhắn cổ như bàn tay của Niệm Thần, đường cong nơi khóe môi kia mở ra một nụ cười như không cười là cực kỳ phóng đại tạo thành một loại độc tà ác vô cùng.

Dường như trong một khắc kia thời gian như ngừng trôi, Mộ tiểu thư xinh đẹp lại không biết xấu hổ đắm chìm trong mỹ nam kế của người đàn ông nào đó, cô nhận ra tranh luận lúc này là tuyệt đối không tốt.

Đang chuẩn bị có hết sức xoay người cũng không tránh kịp một cổ sức lực đặt ngang hông, cánh tay Hoắc Cảnh Sâm siết chặt, Niệm Thần kêu lên một tiếng, cả người đã ngồi trên đùi của anh, hai tay vô tình vòng chắc qua cổ anh.

Ngay lập tức tạo thành tư thế cực kỳ mập mờ, khóe miệng Niệm Thần giật giật, chết tiệt, có phải lần nào cũng chỉ có một chiêu như vậy hay không?

“Tra hỏi? Em đang nói đến thân phận của em, hay là những gì em cho là bất công, hoặc giả như sự thật là em không yêu tôi?”

Hoắc Cảnh Sâm để cảm mình trên bả vai Niệm Thần, cánh tay cứng rắn vòng trên eo cô, giọng nói quỵên rũ quanh quẩn bên lỗ tai của cô, trong nháy mắt cả người Niệm Thần trở nên tê dại, và cũng không thể cử động dù chỉ là một chút.

Trong mắt xẹt qua một tia do dự, nhưng cũng chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt giống như đã đưa ra quyết định quan trọng, nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt tinh xảo đang để trên vai mình:

“Trên thực tế, dù bất cứ vấn đề gì, anh đều nói không đúng, thân phận của tôi, lúc đó tôi không có lựa chọn nào khác, nếu muốn trách, chỉ trách anh dùng bạo lực cướp đi con trai của tôi, còn nói đến uất ức của tôi, tôi nghĩ chuyện xảy ra trong những ngày vừa qua đều cho thấy là anh nợ tôi nhiều hơn so với một lời giải thích đơn giản như vậy, còn về chuyện tôi yêu anh... về chuyện này, tôi nghĩ tự anh có thể cảm nhận được.”

Tiếng Niệm Thần vừa dứt, Hoắc Cảnh Sâm thở dài một cái, sau một lúc im lặng, cánh tay Hoắc Cảnh Sâm đảo lại, cơ thể Niệm Thần giống như món đồ chơi trong lòng bàn tay của anh.

Hiện giờ, tình cảnh trước mắt là tư thế mặt đối mặt, đôi mắt đen sắc bén kia mang theo ý chọc ghẹo làm cho Niệm Thần không hiểu nghĩa là gì, trên thực tế, chỉ một giây sau, khóe môi anh nở nụ cười gằn như tàn nhẫn.

“Được, hai vấn đề đầu, coi như là lỗi của tôi, như vậy vấn đề cuối cùng, Mộ Niệm Thần, nhìn thẳng vào mắt tôi, nói với tôi là em yêu tôi, nếu như em có thể làm được điều đó, tốt thôi, tất nhiên tôi sẽ rút lại nghi vấn của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161

“Hai vấn đề trước, coi như là lỗi của tôi, tạm thời chúng ta không nói đến nữa, vậy còn một điều cuối cùng, Mộ tiểu thư, nhìn vào mắt của tôi, hãy nói là em yêu tôi, nếu như em có thể làm được điều này, ok, tự nhiên tôi sẽ không tiếp tục truy cứu nữa.”

Đôi cánh tay của anh vẫn còn vòng trên eo của cô, trong tích tắc, đường cong trên người Niệm Thần hoàn toàn nằm gọn trong lòng Hoắc Cảnh Sâm, nói theo một phương diện nào đó thì là, hơn nữa từ sau khi nhìn thẳng vào mắt anh, mỗi cử động của cô, cho dù trong mắt có chọt lóe một tia biến hóa cũng không tránh thoát được tầm mắt của Hoắc Cảnh Sâm.

Niệm Thần im lặng suy nghĩ mà một đôi mắt đen sâu không lường, trái tim bị bóp nghẹt, trong lồng ngực nhịp tim tăng nhanh, trên thực tế, lúc này cô buồn bã phát hiện mình vẫn không mở miệng được, và một đôi mắt sắc bén có thể nhìn thấu mọi lời nói dối, cô cảm thấy chuyện đòi thay đổi chỉ trong tích tắc, mà mình chỉ thu mình nhỏ bé đến mức có thể.

“Tôi...”

Khóe môi khẽ mở, Niệm Thần mới phát hiện mình lại hoảng loạn chưa từng có, ngay cả cánh tay ôm Hoắc Cảnh Sâm cũng không tự chủ mà tăng thêm sức lực, chau mày, chỉ mới suy nghĩ thôi mà đã là một mớ hỗn loạn rồi, cho đến khi huyết thái dương đau đớn đến nỗi cô cũng không thể không để ý, cô lại buồn phiền né tránh cái nhìn từ đôi mắt đen kia:

“Không phải là anh cũng không thật sự yêu tôi sao?”

Vừa nói dứt lời, đây chẳng khác nào thừa nhận lời nói của Hoắc Cảnh Sâm sao, thực tế, ý nghĩa của loại này là từ trong lòng nói ra, cô biết trong lòng người đàn ông trước mắt này có cô, thậm chí là yêu cô, nhưng phần yêu này thì có mấy phần là thật mấy phần gặp dịp thì chơi, ngoại trừ người đàn ông này ra thì không ai biết.

“Không thể nói được, đúng không?”

Hoắc Cảnh Sâm nhỏ giọng, thời điểm trên mặt chọt lóe chút si mê, nhanh đến ngay cả Niệm Thần cũng không nhìn thấy được:

“Nếu vậy thì hãy nghe tôi nói, nhiệm vụ của em là tiếp cận tôi, chiếm được sự tin tưởng của tôi, trên thực tế, trong lòng em lại nghĩ sẽ dựa vào thân phận của tôi, rồi tự hào để cho mỗi người trong bọn họ xin lỗi em trước mặt mọi người, em muốn bọn họ quỳ dưới chân mình, em thật thông minh, Mộ tiểu thư, nhưng em lại chọn cách để lộ tin tức em mang thai cho tôi, lúc đó em cũng đã biết mình được chẩn đoán là sinh đôi, đúng lúc lại gặp Hách Liên Thần – một đối tượng như vậy có thể giúp được em, Niệm Thần, thừa nhận đi, sao gương mặt của em trong sáng như thế mà trong lòng lại xấu xa thậm chí là ô uế như vậy”.

Khi Hoắc Cảnh Sâm chưa nói câu nào thì trong mắt Niệm Thần đã hơi khiếp sợ, cho tới lúc này thì lại trừng mắt, mà choáng váng khi khuôn mặt của cô méo mó đến xấu xí hơn dự kiến.

Nhớ đến nhiệm vụ của ‘mạn’ đều là tối mật, nhưng trong lòng cô lại có rất nhiều suy đoán, như vậy mà người đàn ông này hoàn toàn đoán trúng, lúc này, cô nghi ngờ rốt cuộc mình đã gặp phải người đàn ông thế nào vậy? Cô biết anh thật sự nguy hiểm, nhưng mà, lúc này đây, cô mới phát hiện những hiểu biết của mình về Hoắc Cảnh Sâm chỉ là bề nổi của tảng băng ngầm.

“Sao anh lại biết điều này?”

Đáy mắt Hoắc Cảnh Sâm càng đậm ý cười hơn, nhưng tầng cuối cùng lại không giấu giếm sự châm chọc.

Lúc này, hai người dựa vào gần như là sát nhau, nhưng lòng thì cách xa tận chân trời.

“Chỉ bằng vào tôi là Hoắc Cảnh Sâm”

Câu trả lời đầy kiêu ngạo thậm chí còn keo kiệt không giải thích cho Niệm Thần, tầng quan hệ này bị chọc thủng, hoặc là anh chưa từng nghĩ sẽ đi đến bước này.

Không phải anh không chịu tin tưởng, chỉ là từ rất lâu rồi, đã từng bị phản bội, trước khi anh tiếp cận một người nào đó thì sẽ cho điều tra, mà cũng chính vì thế mà anh biết được thân phận của Niệm Thần.

Vốn trên khuôn mặt Niệm Thần đang phủ một lớp tro xám, mắt cô rũ xuống để che đi sự thất vọng trong đáy mắt, có tình cảm hay không, thật ra thì dự định ban đầu của cô đúng như lời nói của Hoắc Cảnh Sâm là xấu xa không thể chấp nhận được, mà từ khi vừa bắt đầu thì cô đã hiểu rõ, người đàn ông như Hoắc Cảnh Sâm căm ghét nhất chính là người tiếp cận anh có mục đích khác.

“Vậy, anh biết hết rồi, anh muốn giải quyết chuyện này như thế nào thì chỉ cần nói một tiếng thôi, nhưng về quyền nuôi dưỡng con trai, ít nhất tôi cũng phải có một đứa.”

“Ồ” Hoắc Cảnh Sâm mỉm cười thành tiếng, độ cong của khóe môi cũng dần biến mất, vẻ mặt lạnh lùng, chỉ giữ trong chốc lát, rồi lại dùng vẻ mặt bình thản cho dù bất cứ điều gì xảy ra để nhìn gương mặt Niệm Thần trước mắt, nói: “Sau khi lợi dụng xong rồi thì em cứ vậy không đợi được nữa mà muốn thoát khỏi tôi sao? Thân phận hiện tại của tôi đã không còn thỏa mãn những hư vinh vô tận của em sao?”

“Nhưng anh không muốn tôi trước mà”. Niệm Thần buột miệng nói những lời này, lời vừa nói xong, vẻ mặt của cả hai đều ngẩn ra, mà trong lời nói của cô đầy vẻ uất ức không cần nói cũng biết, rõ ràng là người đàn ông trước mặt này muốn cưới một cô gái khác.

Ý thức được mình đã lỡ lời, ngược mắt, thay đổi thành nụ cười xã giao, vẻ mặt thất vọng vừa rồi hoàn toàn biến mất, cả người nghiêng về phía trước một chút:

“Nhưng làm thế nào bây giờ? Ngài mất đi một Hoắc Thị nhỏ nhỏ sao có thể đánh đồng với thân phận boss tối cao – ngài ‘linh’ ”

Trên thực tế, Niệm Thần cũng là vô tình ở bên ngoài biết được điều này, từ ban đầu khi Tư Nhiên sắp xếp nhiệm vụ cho cô đã cho biết tin tức này cộng thêm nhiều chuyện xảy ra trong mấy ngày nay nữa, quả thật cô có đầy đủ chứng cứ để có thể nói thân phận của người đàn ông này chắc chắn không đơn giản chút nào.

Trước khi nói những lời này ra thì cô có một phần không dám khẳng định, thì bây giờ, cô chỉ có thể nói phản ứng bình thản của Hoắc Cảnh Sâm đã chứng minh ý nghĩa trong lời nói của cô.

Hoắc Cảnh Sâm nhún vai một cái, sớm muộn gì Niệm Thần cũng biết tầng thân phận này, mà anh cũng không có ý muốn giấu giếm, tiếp theo đó, Hoắc Cảnh Sâm đứng lên, hai cánh tay tăng thêm lực, cơ thể Niệm Thần bị nhắc bổng lên, hai cánh tay đang ôm cô Hoắc Cảnh Sâm cũng vì thế mà tăng thêm chút lực.

Xoay người, đem Niệm Thần đặt trên ghế sofa, mà cánh tay của anh đặt trên lưng ghế sofa, vây Niệm Thần ở giữa, nói lời kết thúc:

“Cô gái, em thông minh thật không đúng chỗ, cho nên hiện tại trước khi em hoàn toàn xác định muốn yêu đương với tôi, em chỉ có thể là người tình của tôi mà thôi, à, không đúng, sau khi tôi kết hôn, hình như xưng hô như vậy sẽ trở thành tình yêu / phụ nữ.”

Tiếng nói vừa dứt, anh đứng thẳng người, vậy mà, ngay khi Niệm Thần cho rằng anh sẽ xoay người rồi đi, anh lại cúi người xuống, đôi môi mỏng lạnh như băng đặt một nụ hôn lên môi mềm mại của cô, xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra giữa hai người yêu nhau say đắm, sau đó anh mới xoay người rồi đi.

Trên mặt cô phản chiếu ánh sáng mờ nhạt, trong nháy mắt sự thất vọng nơi đáy mắt bị phóng đại cực kỳ

Đúng rồi, chỉ có thể là người tình.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162

Người tình...

Cô khinh thường! Cô không thể bỏ đi kiêu ngạo của mình để hạ thấp mặt mũi đi yêu một người nào đó, cô có thể yêu, nhưng tình yêu phải bình đẳng, cô yêu, anh cũng phải cho đi giống như vậy, cô có thể yêu anh tuyệt đối, nhưng điều kiện trước tiên là anh cũng có thể yêu cô như thế!

Ánh sáng mờ nhạt chiếu vào trên mặt cô, trong khoảnh khắc nơi đáy mắt tràn ra sự thất vọng cực lớn, thời điểm không thể tự do đi lại, chỉ có thể không cam tâm kêu gào trong lòng, cô cuộn tròn trên ghế sa-lon, thu mình vào giữa hai đầu gối, nếu bạn đến gần sẽ thấy cả người cô đang run rẩy, hai tay dần dần nắm chặt thành nắm đấm, móng tay cắm sâu vào da thịt mà cô không hề hay biết, máu thịt lẫn lộn... dường như chỉ có đau đớn như vậy mới có thể níu kéo lý trí của cô quay về thực tại, ngay cả cô cũng thấy xa lạ với chính mình, rốt cuộc tiếp tục sẽ là những chuyện như thế nào?

“Trước đó em cũng chỉ có thể làm người tình của tôi, à, không đúng, sau khi tôi kết hôn rồi, hình như sự xưng hô này sẽ biến thành, ‘tình phụ’”

“Chỉ có thể làm người tình của tôi!”

“Chỉ có thể làm người tình của tôi!”

.....

Trong óc của cô tràn đầy câu nói ác ý kia, giống như một loại ma lực nào đó cứ quẩn quanh bên tai của cô mãi không dứt.

Hoắc Cảnh Sâm tuyệt tình, Hoắc Cảnh Sâm lạnh lùng, Hoắc Cảnh Sâm... Hết thảy đều là hình ảnh Hoắc Cảnh Sâm, cứ lặp đi lặp lại không dứt tạo thành một vòng lẩn quẩn dẫn đến tuyệt vọng, mà cô chỉ núp ở một góc mặc cho người nào đó cười nhạo, tại sao? Tại sao cô cứ phải cố tình để ý đến như vậy?

“Em không cho rằng em yêu tôi...”

Cả buổi tối trong đầu cô đấu tranh căng lúc phóng đại, kết quả cuối cùng biến thành đầu của cô muốn nứt ra rồi lại là vẻ mặt vô cùng tuyệt vọng, trong nháy mắt một trận lạnh lẽo ập đến, anh đang nghĩ ngờ tình yêu của cô sao? Vậy thì lời quả tim ra là được rồi?

Cô không quan tâm, vậy tại sao còn muốn để ý làm gì? Tại sao vẫn không buông bỏ? Há? Mộ Niệm Thần, sự kiêu ngạo và lòng tự trọng của mày đâu rồi? Tại sao lại quan tâm một người đàn ông không yêu thương và trân trọng mày chứ? Trên thực tế, một phút kia cô từng có ý nghĩ như vậy, rồi lại liều lĩnh muốn khống chế hành động điên cuồng của mình, nhưng cuối cùng, cuối cùng vẫn là thất bại, cô chỉ có thể trốn trong bóng tối, đánh mất chính mình!

Đạo cao một thước, thời điểm lý trí duy nhất đạt tới điểm giới hạn nào đó, cả người cô như thể trở nên không thể kiểm soát được chính mình, chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt, vốn tư thế cuộn tròn lại té ả, cả người cô đau nhức rơi xuống bên dưới ghế sa-lon, trên thảm trải sàn thân thể cô cuộn tròn trở thành một khối nho nhỏ.

Ngoài việc cô giãy giụa thân thể thì có vẻ như mọi thứ xung quanh đều không một tiếng động, cô cắn chặt răng, rõ ràng là muốn kêu lên, nhưng lại không ý thức được không thể kiểm soát chính mình.

Như vậy một cảm giác trống rỗng mơ hồ từ từ lan rộng ra, sau đó kết hợp lại tuôn ra tuyệt vọng, mà cô lại nói tục, chết tiệt, cuối cùng lắc đầu rồi bắt đầu chuyển từ đầu xuống cổ trắng nõn của cô, mà đôi tay của cô dùng sức không có ý định bỏ qua cho mình.

Tại một gian phòng khác, Hoắc Cảnh Sâm đứng trước màn hình theo dõi cùng với người bác sĩ kia, Hoắc Cảnh Sâm nhíu mày, toàn thân tỏa ra u ám đủ làm cho người ta không rét mà run, mà qua màn hình anh nhìn về mặt đau khổ của Niệm Thần giống như đánh vào cổ chính mình, một giây kế tiếp nắm chặt quả đấm đập vào mặt bàn:

“Đáng chết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra chứ?”

Chu Dịch Cẩm mở nút bộ đàm dùng để liên lạc trong nội bộ biệt thự, sai người vào căn phòng kia để chắc rằng Niệm Thần không có việc gì, sau đó vươn tay tắt tất cả nút trên màn hình hiển thị rồi mới nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm:

“Đơn giản thôi, lời nói vừa rồi của cậu đã khiến cho cô ấy bị kích động rất lớn, cậu diễn một vở kịch nhưng cô ấy không chịu đựng nổi trò đùa này nên cô ấy kích động, nói cách khác, mình để cậu làm thí nghiệm vừa khớp với phỏng đoán trước đây của mình, Cảnh Sâm, chuyện này rất khó giải quyết đó.”

“Dịch Cẩm, mình muốn nghe lời nói thật, chuyện khó giải quyết đến mức nào?”

Hoắc Cảnh Sâm nhìn về phía các nút trên màn hình hiển thị dường như đang suy nghĩ điều gì đó, nhưng vẫn không thể tìm ra vấn đề nằm ở chỗ nào?

“Vậy thì nói thật, cậu biết rõ y thuật của mình, nhưng trước mắt mình chỉ có thể cố gắng hết sức.”

Chu Dịch Cẩm thở dài một hơi, quay người ngồi trên sô pha, ngay sau đó bổ sung tiếp:

“Khách quan mà nói mình chỉ có thể cố gắng hết sức không để cho cô ấy xấu đi, còn muốn trị tận gốc thì trước hết phải tìm ra nguyên nhân gây bệnh là ở đâu.”

“Nếu như vẫn không tìm được?”

“Không tìm được? Vậy bệnh tình trở nên xấu đi, cậu không thể kiểm soát được một người mà trong tâm trí luôn muốn tự sát.”

Chu Dịch Cẩm trả lời thành thật, theo ý của anh ta, cho dù theo dõi 24h một ngày, cũng không thể ngăn cản được một người muốn tự sát:

“Cho dù cậu kiểm soát được hành động của cô ấy, Cảnh Sâm, có lẽ đến một ngày nào đó cô ấy cũng tự hành hạ mình cho đến khi kiệt sức mới thôi.”

Hoặc Cảnh Sâm, xoay người dựa vào cạnh bàn, trong lúc suy nghĩ tự mình lấy thuốc lá từ trong túi áo ra, rồi tự nhiên đốt thuốc, vòng khói bao quanh hơi thở của anh làm cho giọng nói của anh thêm khàn, mà hai tròng mắt của anh đầy tơ máu cũng tiết lộ lúc này anh mệt mỏi không chịu nổi:

“Như vậy, tình hình thế này rốt cuộc là do chính cô ấy gây ra hay do nguyên nhân nào đó tác động từ bên ngoài?”

Nếu như là loại thứ nhất, anh cho là có thể giải quyết được vấn đề này, nhưng nếu thuộc loại thứ hai... như vậy, chuyện sẽ giống như chuẩn đoán của Chu Dịch Cẩm, giải quyết rất khó khăn!

Vậy là Chu Dịch Cẩm đã hiểu suy nghĩ hiện tại của Hoắc Cảnh Sâm, nhưng chỉ có thể trả lời thỏa hiệp với anh:

“Về phần này, mình cần trao đổi với cả đội của mình mới có thể đưa ra biện pháp chính xác cho cậu được.”

Trong lúc đang nói chuyện, dường như Chu Dịch Cẩm nhớ tới điều gì đó:

“Đúng rồi, mình có xem qua điện não đồ cho cô ấy, hoặc là một quãng thời gian bị mất, cô ấy lựa chọn quên đi một thứ gì đó, giống như vừa rồi cậu cố ý bức ép khiến cô ấy khổ sở, mình sợ là có một ngày nào đó cô ấy hoàn toàn quên bản thân mình!”

Ngày thứ hai, Mộ thị, bãi đậu xe.

Bởi vì có một bóng người xuất hiện mà Hoắc Cảnh Sâm dừng bước chân đang muốn đi vào trong, đang suy nghĩ thì bị gián đoạn, chân mày nhíu chặt, trong giọng nói trách cứ nhưng đầy vẻ cứng chiều:

“Vận nhi, sao em lại tới chỗ này?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163

Ngày thứ hai, Mộ thị, bãi đậu xe.

Bước chân của Hoắc Cảnh Sâm dừng lại vì phía bên phải là sự xuất hiện của thiên kim tiểu thư Vận Nhi, vốn anh đang suy nghĩ lại bị gián đoạn, chân mày nhíu chặt, trong giọng nói trách cứ nhưng đầy vẻ cứng chiều:

“Vận nhi, sao em lại tới chỗ này?”

Sở Vận Nhi mặc một bộ đầm màu trắng, đôi mắt nhìn xuống trông càng thêm nhỏ nhắn, thân thể đứng tại chỗ vì lo lắng mà khẽ rụt lại, lúc mở miệng thì trong giọng nói lại như muốn khóc:

“Hoắc ca ca, có phải anh không cần Vận Nhi nữa không?”

Dường như Hoắc Cảnh Sâm đang có chuyện cần suy nghĩ nhìn người con gái mảnh mai đang đứng trước mặt mình, trong lòng lại thêm phiền, rồi lại suy nghĩ vấn đề gì đó, nên giọng nói cũng tự nhiên nhẹ nhàng hơn:

“Làm sao có thể chứ, dạo này tôi rất bận...”

Bởi vì liếc thấy gần đó có ánh đèn flash chột lóe nên giọng nói của Hoắc Cảnh Sâm ngừng lại, ngay sau đó đưa tay kéo Sở Vận Nhi, động tác mau lẹ đẩy vào chỗ ghế phụ:

“Vận Nhi, em ngồi yên ở chỗ này chờ tôi một chút, tôi đi lấy tài liệu trước rồi sẽ đưa em về nhà.”

Sau khi nói xong, Hoắc Cảnh Sâm đứng thẳng người, chuẩn bị xoay người, vạt áo vest bị nín lại, bước chân ngừng lại, lúc vừa định nói gì đó, phía sau lưng vang lên một giọng nói mềm mại đầy vẻ thẹn thùng:

“Cảnh Sâm, anh đừng bỏ em, em đã có thai...”

.....

Lúc Niệm Thần tỉnh lại thì người đầu tiên nhìn thấy không phải là Hoắc Cảnh Sâm, dĩ nhiên cũng không phải là bạn của Hoắc Cảnh Sâm – bác sĩ Chu Dịch Cẩm, nhưng lại là người đàn ông đã làm cho cô ngủ mê man lúc trước mà cô cảm ghét đến tận xương tủy, Lục Hựu Hi.

Chuyện đó không quan trọng, quan trọng là người đàn ông xấu xa này làm những chuyện không bình thường, dù giết người ở cực cảnh sát nhưng sau đó anh ta vẫn bình an vô sự, bạn hy vọng anh ta có thể bình thường chỗ nào?

Thời điểm hai mắt Niệm Thần yếu ớt mở ra chính là thấy gương mặt yêu nghiệt này, chờ cho đến khi cô nhớ ra người này là thần thánh phương nào, thì phản ứng đầu tiên là, chết tiệt, không phải người này đối ý muốn giết người diệt khẩu đó chứ? Nhưng sau một lúc yên lặng, Lục Hựu Hi cũng không làm ra cái gì gọi là hành động thiết thực nào.

Niệm Thần đã quá quen thuộc với những kiểu “chiến tranh lạnh” này nên cô hoàn toàn không đem loại vẻ đẹp này để vào mắt, ánh mắt cực kỳ xem thường ném về phía người phía trên:

“Muốn đánh muốn giết thì cứ trực tiếp làm đi, mới sáng sớm cũng đừng sử dụng mỹ nam kế, anh cho rằng anh có thể quyến rũ được bản cô nương cần câu sao? Sao anh không dựng chuyện cầu huyết ở đây, còi hết rồi nằm xuống bên cạnh tôi, đợi đến khi tôi tỉnh lại thì ném ánh mắt quyến rũ cho tôi rồi bắt tôi phải chịu trách nhiệm với anh?”

Có lẽ lúc này Mộ tiểu thư nói mà không lựa lời, quay về với dáng vẻ không sợ người kia chút nào, nhưng vẫn rất mạnh mẽ rời giường!

“Ha..ha..”

Niệm Thần vừa nói xong, Lục Hựu Hi rất phối hợp cười một tiếng, nhưng chỉ một giây sau, một lần nữa thân thể lại nghiêng về phía trước một ít, chóp mũi chạm vào chóp mũi, ngay lập tức, Niệm Thần có cảm giác trái tim đang tê dại, nhưng lời nói tiếp theo của người đàn ông này trực tiếp làm cho Niệm Thần ngón ngàng trong gió:

“Ông đây thích một người đàn ông, cho dù muốn yêu cầu chịu trách nhiệm cũng không tìm cô... thật không ngờ người phụ nữ của Hoắc Cảnh Sâm cũng chẳng có gì đặc biệt, ngược lại trình độ tự luyện thì lại có thể giống như đực với Hoắc Cảnh Sâm.”

Anh ta nói xong thì đứng thẳng người lên, lùi về phía sau mấy bước, ngồi xuống ghế sa-lon, sau đó châm một điếu thuốc, xung quanh tràn ngập khói, đôi mắt hoa đào khẽ nheo lại:

“Nhưng mà trước mắt đúng là có một chuyện cần cô chịu trách nhiệm...”

Trên thực tế, trong khoảnh khắc này trong đầu Niệm Thần toát ra ý tưởng kỳ quái, ví dụ như bài hát dành cho hủ nữ, hai con hổ, hai con hổ, nói lời yêu thương nói lời yêu thương, hai con đều là công, hai con đều là công, thật đáng yêu thật đáng yêu...

Rồi lại ví dụ như, người trước mặt này nhìn khuôn mặt là thụ mà đáng về lại là công, vậy rốt cuộc anh ta là công hay là thụ chứ?

Dĩ nhiên, thực tế chỉ gần giống như vậy, chết tiệt, người đàn ông này nói dối, cô nhớ rõ ràng lần đầu gặp mặt, anh ta nói một câu kinh điển kia, anh ta cười người phụ nữ của cha anh ta mà...

Niệm Thần rơi vào tình trạng hoang mang, ngoài ra không thể chịu đựng nổi sao lại có một chuyện vui sướng như thế, liên minh những người mê trai đẹp sẽ trở thành một Đảng, Niệm Thần cảm thấy phải khắc sâu tình huống này coi như là một sự kiện quan trọng trong sự nghiệp làm phụ nữ của cô.

Ni Mã, người đàn ông này dù là phong cách hay đáng về cũng chắc chắn là lợn giống tốt nhất cho truyện tranh của những người mê trai, dĩ nhiên, đây không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất là:

“Ni Mã, anh đã thích đàn ông thì sao lại còn bắt tôi đem về đây làm gì? Chẳng lẽ muốn cái tà quy chính trở về làm ‘thằng’?”

Niệm Thần ngồi dậy, nằm nghiêng lâu như vậy khiến cho cả người cô cứng ngắc, lúc này, ngồi dậy vươn tay dãn chân mà chẳng thêm để ý hình tượng gì, nghiêng đầu nhìn Lục Hựu Hi và chờ câu trả lời của anh ta.

Một điếu thuốc hút gần hết, Lục Hựu Hi dụi tàn thuốc vào trong cái gạt tàn thuốc, thời điểm anh ngừng đầu nhìn Niệm Thần nhưng trong mắt đầy ác ý tràn ra:

“Thật đơn giản, cô là người phụ nữ của Hoắc Cảnh Sâm.”

Lúc đó, Niệm Thần nghe câu trả lời như vậy thì một lần nữa không thèm quan tâm đến hình tượng gì mà ném ra ánh mắt cực kỳ xem thường, cô mà là người phụ nữ của Hoắc Cảnh Sâm sao? Có sao?

Được rồi, cứ cho là vậy đi! Rốt cuộc là đã có chuyện gì với người đàn ông này chứ? Có đơn giản chỉ là chuyện trả thù trên thương trường, tìm kiếm kẻ thù? Vì vậy, những lời nói thật của người đàn ông này là chỉ thích đàn ông thì đều là lời nói dối sao? Nì Mã, có câu nói kinh điển là, thà nghĩ làm người phụ nữ của heo thì cũng không làm người phụ nữ của Hoắc Cảnh Sâm, thôi thôi, có ai lại đi tìm một con heo rồi lại sẵn tiện tìm người phụ nữ của heo để cười chứ?

Trên thực tế, một ngày nào đó khi đã biết rõ chân tướng sự việc, Niệm Thần nhớ lại câu nói này của Lục Hựu Hi, mới hay rằng thời điểm đó cô không hiểu ẩn ý trong câu trả lời đơn giản của anh ta, và, nếu mọi chuyện sáng tỏ ngay từ ban đầu, như vậy, dù có bị thương nặng thì cũng không đến nỗi thảm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164

Đình viện hoàn toàn theo lối kiến trúc phong kiến cổ đại, được kết hợp với các thiết bị hiện đại, trong nhất thời Niệm Thần cảm giác mình không phân biệt được phương hướng.

Dọc hàng lang gồm chín cong mười tám quẹo, thời điểm Niệm Thần đi cũng được khá xa, cô nghi ngờ ngay lúc này nếu không có người dẫn đường thì cô có thể trở về phòng của mình không nữa?

Đĩ nhiên, lúc này Niệm Thần thật sự ngưỡng mộ người dẫn đường phía trước, cũng như trí nhớ kinh người của Lục Hựu Hi, giỡn chơi sao, quản lý thuần thục cái chỗ như thế này thì chắc chắn dân mù đường không thể làm được...

Trên thực tế, gần đây Niệm Thần không muốn nhớ rất nhiều thứ, nhất là chuyện lộn xộn với Hoắc Cảnh Sâm, trong một thoáng, Niệm Thần quyết định thời gian này đi theo Lục Hựu Hi – kẻ đột nhiên từ trên trời rơi xuống, hoàn toàn dựa vào điều này, để cho mình tạm thời không cần nhớ tới...

Bởi vì một câu nói của người đàn ông này đã làm kết thúc câu chuyện, cô là người phụ nữ của Hoắc Cảnh Sâm, mà trong lúc đó lỗ mũi của cô hình như toàn ngửi được mùi thuốc lá tràn lan khắp phòng, trực giác của phụ nữ thấy người này còn có điều gì khác nữa, ít nhất lúc này cô vẫn chưa nhìn ra mục đích.

Thật ra hai ngày nay thoát nhìn thì quá mức bình thường nhưng cô biết rõ một chuyện là người này có quan hệ với Hoắc Cảnh Sâm...

Đang mãi đắm chiêu suy nghĩ, thời điểm Lục Hựu Hi dừng lại phía trước Niệm Thần không kịp dừng lại suýt đụng vào, theo bản năng nhìn xung quanh, lúc này nơi hai người đang đứng còn cách gian nhà chính khoảng chừng mười mét.

Gần đến cuối hành lang, cô nhìn thấy một dãy biệt thự có lối kiến trúc theo phong cách Châu Âu.

Dù có vẻ bất ngờ, nhưng lại không tạo cho người ta cảm giác không thể chấp nhận được, không biết tại sao lại như vậy, lối kết hợp dãy kiến trúc hiện đại ngay không gian phía sau của kiến trúc cổ đại, nhưng từ giữa nơi này Niệm Thần nhận ra một vài nhưng nhớ sâu sắc.

Lục Hựu Hi xoay người, một bàn tay của anh ta mờ ảo giấu trong túi áo, lúc đó, khóe miệng của anh ta nở nụ cười quyến rũ mờ ảo vẫn chưa biến mất.

Niệm Thần không nói gì chỉ đứng yên tại chỗ, yên tĩnh chờ lời nói kế tiếp của anh ta, mà tình huống trước mắt nói cho cô biết tiếp theo sau đây, cô chỉ có thể làm theo lời nói của người đàn ông này mà thôi.

Trong lúc hai người đang nhìn thẳng vào mắt nhau, Niệm Thần cũng không nhường nhìn cũng không né tránh, trên mặt vẫn luôn nở nụ cười, trên thực tế, đến lúc này luôn so là ai kiên trì hơn, Niệm Thần đã sớm tu thành chánh quả từ khi ở bên cạnh Hoắc Cảnh Sâm rồi.

Một lúc lâu, Lục Hựu Hi nhún vai, trong lúc này đôi môi khẽ nở nụ cười càng sâu hơn:

“Mộ Niệm Thần, bắt đầu từ giờ phút này, thân phận của cô là người phụ nữ của tôi.”

“...” Khóe miệng Niệm Thần giật giật: “Không phải anh thích đàn ông sao?”

Lục Hựu Hi gật đầu đồng ý, nói như đây là chuyện đương nhiên: “Đúng, nhưng ông già nhà tôi lại thích phụ nữ.”

“Đã biết, nhưng có liên quan gì đến tôi?” Về mặt Niệm Thần nhìn thật vô tội, trong đầu đã bắt đầu liên tưởng đến những gì đó không trong sáng, một giây

sau, khóe miệng cứng ngắc, dùng vẻ mặt hốt hoảng nhìn Lục Hựu Hi: “Mẹ nó, bà đây không 3P.”

“...” Trên mặt Lục Hựu Hi hiện rõ vẻ sững sờ, mặc dù khóe miệng vẫn giữ nguyên nụ cười quyến rũ, nhưng cũng nhanh chóng phản ứng lại: “Tôi đã nói là tôi chỉ thích đàn ông.”

Niệm Thần gật đầu, thể hiện đã hiểu chuyện này, nhưng ngay sau đó lại nghĩ đến chuyện gì đó mới cảm thấy không thích hợp: “Chết tiệt, cái đồ lòng lang dạ sói, chẳng lẽ anh ngủ với người đàn bà của cha anh, rồi lại muốn đưa tôi cho cha anh sao?”

“...”

Khóe miệng Lục Hựu Hi giật giật, dù cho là người may mắn đã từng trải qua sóng to gió lớn như thế nào, chắc chắn cũng không đáng sợ bằng trí tưởng tượng của Mộ tiểu thư:

“Cò...”

Lục Hựu Hi mới nói được một nửa liền bị Niệm Thần chặn ngang:

“Tôi nói cho anh biết, đừng đánh chủ ý gì trên người tôi, tôi không phải cái loại gái làm tiền, tôi rất trong sáng, ừ, đúng vậy, trong sáng, tôi vẫn là một cô gái trong trắng.”

Được rồi, lúc thích hợp, dĩ nhiên chúng ta có thể xem thường một phụ nữ tự cho mình trong sáng, cho em xin, nếu chị vẫn còn trong sáng thì hai đứa con trai của chị từ đâu mà ra? Chị vẫn là cô gái trong trắng, làm sao chị chịu nổi công phu trên giường “nổi tiếng” của Hoắc Cảnh Sâm? Chị vẫn còn trong sáng, vậy ngăn kéo trong nhà của chị vừa kéo ra thì toàn là tiểu thuyết mê trai thì nên giải thích thế nào?

“Xem ra dáng vẻ của anh cũng là người có tiếng mà cũng có miếng, tôi còn cho là ít nhất anh vẫn còn là người đàn ông trong trắng, không ngờ thời buổi hiện đại đàn ông thích đàn ông lại có suy nghĩ thông suốt như vậy?”

Mộ tiểu thư đưa ra kết luận cuối cùng, khi đó, cô ấy nói bậy nói bạ, Lục Hựu Hi nhìn dáng vẻ nói chuyện không suy nghĩ của cô ấy mà nhức cả đầu, chết tiệt, sao lại quay về dáng vẻ người phụ nữ lưu manh thế này? Tinh thần của anh phải mạnh mẽ thế nào để có thể chịu được áp lực lớn như vậy?

Trên thực tế, trông thấy Mộ tiểu thư vẫn còn muốn nói tiếp, Lục Hựu Hi hoặc là không làm, nếu đã làm thì phải giải quyết dứt điểm, đưa tay ôm eo Niệm Thần, một giây kế tiếp, nhân lúc Niệm Thần đang kêu oai oái, đôi môi mỏng hôn lên cánh môi mềm mại của Niệm Thần, đang ồn ào, trong nháy mắt thế giới trở về sự yên tĩnh.

Mộ tiểu thư hết tròn mắt lại há miệng hết cỡ, Lục Hựu Hi đẩy cả người cô dán trên cây cột phía sau lưng, lúc đó, quả thật dáng vẻ của Mộ tiểu thư có thể hình dung như mặt đồ da sáng.

Một nụ hôn phớt qua, thậm chí khi kết thúc nụ hôn trên mặt Lục Hựu Hi thể hiện rõ sự chán ghét, mà anh ta vẫn để một tay trong túi áo, tay còn lại chống lên cây cột phía sau lưng Niệm Thần, trong lòng có gắng kiềm nén lửa giận:

“Tôi nói cho cái người phụ nữ này, cô có thể không cần thiết phải... la lớn như vậy hay không? Thứ nhất, ông đây thích đàn ông, điều này không thể nghi ngờ gì nữa, thứ hai, tôi chỉ dẫn cô đi diễn tuồng trước mặt cha tôi thôi, lão già đó muốn ẵm cháu trai đến phát cuồng rồi, từ lần trước tôi vô tình đụng vào người phụ nữ của lão, sau đó lão lên kế hoạch đám cưới cho tôi, cho nên, lần trước tôi đã tha một mạng cho cô, đã đến lúc cô phải báo đáp rồi.”

Lúc này trong giọng nói của Lục Hựu Hi mang theo tức giận, chuyện khi ấy người phụ nữ kia trèo lên người anh, rồi sau đó làm ra vẻ thiệt thòi, vừa nghĩ đến thôi thì anh đã cảm thấy lạnh hết cả người, chết tiệt, chắc chắn không có một người phụ nữ nào tốt cả!

Thân thể Niệm Thần run run, một chiêu này hiệu quả tuyệt đối với Mộ tiểu thư, ít nhất không gian liền trở về yên tĩnh, cho nên mới nói, từ rất lâu rồi Mộ tiểu thư chính là cô gái yếu đuối dễ bắt nạt, thân thể co lại để thu hẹp sự hiện hữu của mình để phòng ngừa người này bộc phát thú tính lần nữa, nhưng trong lòng lại không giấu vẻ tò mò, suy nghĩ một lúc lâu rồi cũng nhẹ nhàng hỏi thành tiếng:

“Anh thích đàn ông, vậy sao còn lên giường với phụ nữ? Sao đứng thẳng được?”

“...” cho nên mới nói, căn bản là người phụ nữ này là một nữ lưu manh thứ thiệt.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165

Thân thể Niệm Thần run run, Lục Hựu Hi không cần học cũng biết một chiêu này hiệu quả tuyệt đối với Mộ tiểu thư, ít nhất không gian liền trở về yên

tình đúng không?

Cho nên mới nói, từ rất lâu rồi Mộ tiểu thư chính là cô gái yếu đuối dễ bắt nạt, thân thể co lại để thu hẹp sự hiện hữu của mình để phòng ngừa người này bộc phát thú tính lần nữa.

Được rồi, Mộ tiểu thư thừa nhận, lúc này trong lòng đang khó chịu, bất kỳ một người đàn ông nào hôn cô thì cũng không như thế này.

Nhưng lại là người trước mặt này, anh ta, là một người đồng tính, tóc gáy của Niệm Thần dựng hết lên, đồng thời lại có cảm giác hôn một người phụ nữ.

Đĩ nhiên, một số suy nghĩ bộc phát cũng không thể che giấu lòng hiếu kỳ to lớn của Mộ tiểu thư, suy nghĩ một lúc lâu, đang khi Lục Hựu Hi cho rằng cô đã hoàn lương, Mộ tiểu thư khó khăn nhẹ nhàng hỏi thành tiếng:

“Anh thích đàn ông, vậy sao còn lên giường với phụ nữ? Sao đứng thẳng được?”

“...”

Cho nên mới nói, người phụ nữ này là một nữ lưu manh thứ thiệt, anh sống từ đó đến nay, chơi qua vô số phụ nữ, dĩ nhiên cũng không đếm hết số lần chơi đàn ông, nhưng sự nghiệp lưu manh cũng không sánh được với Mộ tiểu thư lúc này, trong tích tắc đã hoàn toàn hạ gục anh ta.

Nói cho cùng, nhận thức của Lục Hựu Hi không thực sự được xem như người đồng tính, chỉ là bị ép buộc phải yêu một người đàn ông mà thôi, lại giả như có liên quan đến hoàn cảnh sống từ khi còn bé đến khi lớn lên, trong đầu lúc nào cũng tâm niệm chán ghét sinh vật giống cái, chẳng hạn như phụ nữ.

Lục Hựu Hi day day huyết thái dương, nói chuyện với người phụ nữ này thật sự là chuyện tương đối hại não, bàn tay đang vịn vào cây cột phía sau lưng Niệm Thần cũng đã nắm lại thành nắm đấm.

Lục Hựu Hi phải cố gắng kiềm chế lắm mới không đấm vào đầu Niệm Thần, quả thật là một chuyện hy hữu:

“Có thể thẳng hay không, chẳng phải hôm nào cho cô thử rồi sẽ biết hay sao? Hiện tại, cô nên trả ơn cho tôi, trước kia tôi đã tha một mạng cho cô, lúc này cô giả bộ làm bạn gái của tôi, dù sao người đàn ông của cô cũng không cần cô, nếu cần thiết thì chúng ta cùng đi tới cục làm đăng ký kết hôn giả.”

Niệm Thần vô thức nuốt nước bọt, thật sự là cô không nghe lắm chứ?

Mấu chốt là cái gọi là tha mạng cho cô rồi thì cô phải trả ơn sao?

Vậy là không phù hợp hướng tới quy tắc cuộc sống tự do tự tại sao, một giây sau đó, hai mắt Niệm Thần nhắm lại để kiểm tra tình huống, nếu như không phải là không gian không đủ lớn, thậm chí cô có thể diễn ra một hành động ngã chồng vó, để thể hiện lúc này mình khiếp sợ không thua gì chính phủ quan tâm một con bão quét qua.

“Hơn nữa, tôi đã làm mẹ của con tôi rồi...”

Lúc mấu chốt đương nhiên phải đem con mình ra làm bìa đỡ đạn chứ.

“Ha..ha..ha.., lời cô nói là sự thật sao?”

Trên thực tế, Mộ tiểu thư vừa nói xong thì cách đó không xa vang lên một tràng cười mạnh mẽ.

Rồi sau đó, đợi cho đến khi Mộ tiểu thư quay lại nhìn thấy một người đàn ông trung niên dẫn theo một đám thuộc hạ xuất hiện, đứng cách chỗ hai người chừng nửa mét, Lục Phách Thiên nhìn hành động thân mật trước mắt cũng như quan sát “cô dâu mới”.

Hiển nhiên còn đang chìm trong câu nói buột miệng của Niệm Thần, dễ dàng nhận ra, vừa nãy nói lớn như vậy, nhưng trong lòng người này cố tình chỉ nghe được câu cuối cùng thôi.

Niệm Thần không hiểu đầu đuôi thế nào nhìn người đàn ông trung niên trước mặt rồi lại quay đầu lại nhìn Lục Hựu Hi, chuyện này là thế nào? Đang đóng tuồng tình cảm lôi kéo khán giả sao?

Coi như Lục Hựu Hi là người phản ứng đầu tiên, hành động kéo bả vai Niệm Thần rất ư là tự nhiên, sau đó về mặt bình tĩnh nhìn Lục Phách Thiên:

“Cha à, cha đều thấy cả rồi, đây là người phụ nữ của con, cô ấy có tham muốn chiếm hữu rất mạnh mẽ, nếu cha còn cố tình nhét một cô gái kì cục cho con, con trai của con và mẹ của nó cũng sẽ tức giận với con.”

Lục Hựu Hi vừa nói chuyện vừa đẩy Niệm Thần lên phía trước để cho cha nhìn cho kỹ, lúc đó, về mặt của Lục Hựu Hi rất vô tội, là đáng về sợ vợ chính hiệu.

Sau đó Mộ tiểu thư mới từ từ phản ứng được người đàn ông trung niên này là cha của Lục Hựu Hi, nói như vậy, Lục Hựu Hi tồn công tồn sức như vậy để đem cô về chỗ này, chính là vì không muốn cha anh ta đưa phụ nữ đến cho anh ta?

Được thôi, quan hệ cha con này thật khó hiểu, Niệm Thần cười gượng hai tiếng, thời điểm vừa định nói cái gì thì Lục Hựu Hi dùng sức khoát cánh tay lên vai của cô, rõ ràng mang ý nghĩa đe dọa mà, vì vậy bên ngoài thấy Mộ tiểu thư cười cười nhưng trong lòng không cười nổi, nhưng đối lại là giọng nói

thật ngọt ngào:

“Chào bác trai, cháu là...anh Lục Hựu Hi...anh ấy...”

“À, là mẹ của cháu trai của bác! Con trai, đáng đáp của cô gái này cũng sạch sẽ đó, buổi tối nhóc con ở lại ăn tối đi, đến lúc đó giới thiệu thiếu bang chủ phu nhân với các anh em trong bang luôn.”

Niệm Thần choáng váng cứ lấp bắp cả nửa ngày mà không nói được câu nào, Niệm Thần không muốn nói ra quan hệ này là như thế nào, nhưng ngược lại Lục Phách Thiên lại rất sáng khoái, chỉ cho là Niệm Thần đang xấu hổ một chút mà thôi, thoải mái nói tiếp, hơn nữa còn rất ưng ý người con dâu này.

Trên thực tế, sao cũng được, chỉ cần Lục Hựu Hi dẫn về là một phụ nữ, ông đều chấp nhận hết, trời biết lúc trước kia bị ông ép buộc, con trai đã tức giận dần về một người đàn ông, lúc đó huyết áp của ông tăng lên, chút xíu nữa phải nhập viện.

“Ha...ha...”

Niệm Thần cười gượng gạo, mắt nhìn chăm chăm vào tên đầu xỏ đang đứng bên cạnh.

“Cho nên, cha à, bây giờ đã có phụ nữ, tự nhiên cũng sẽ có cháu trai, con sẽ cố gắng nắm bắt tình hình, ngày này sang năm ngài cứ chờ ẵm cháu là được rồi, ngàn vạn lần đừng cho con thấy người phụ nữ quái đản kia.”

Lục Hựu Hi cố ý phớt lờ ánh mắt xem thường của Niệm Thần ở bên cạnh, ngược lại rất lo lắng chuyện lão cha tìm đàn bà cho anh ta.

Tốt rồi, nói chung là Niệm Thần không biết rằng, ánh mắt xem thường tự nhiên được Lục Phách Thiên lý giải là liếc mắt đưa tình, tâm tình hạnh phúc, lại càng ưng ý người phụ nữ đã làm thay đổi con trai mình:

“Được, được, được rồi, con chỉ cần xã giao là tốt rồi, đúng rồi, hai đứa định khi nào kết hôn vậy? Cha thấy cần phải nhanh lên mới được, nếu không thì đến lúc có con rồi mới cưới thì còn ra thể thống gì?”

“...”

Niệm Thần im lặng tuyệt đối...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166

Bệnh viện tư nhân lớn nhất thành phố A, phòng bệnh VIP.

Sau khi thực hiện một loạt các loại xét nghiệm, kết quả là Sở Vận Nhi mang thai, hơn nữa thai nhi đã được bốn tháng, theo lời bác sĩ nói là căn cứ theo tình trạng cơ thể của Sở Vận Nhi, nếu bỏ đi đứa bé này, như vậy trong tương lai khó có khả năng được làm mẹ.

“Ngài Hoắc, căn cứ kết quả kiểm tra, cũng giống như những gì mà tôi vừa nói với ngài, nếu như không phải tình huống bắt buộc, thì nên giữ lại đứa bé này.”

Đứng trước mặt Hoắc Cảnh Sâm, những người phụ trách khoa phụ sản đều run rẩy, trưởng khoa trình bày theo kết quả xét nghiệm vừa qua, nhưng mà, về mặt kia là khuôn mặt thấp thòm lo lắng.

Mấy ngày vừa qua, bọn họ cũng biết chút ít về chuyện tình cảm của Hoắc Cảnh Sâm đang gây xôn xao dư luận, giờ lại phát sinh thêm chuyện như thế này.

Hơn nữa, về mặt của Hoắc Cảnh Sâm rõ ràng là không vui, giờ phút này bọn họ chỉ sợ lỡ như tin tức này sẽ đắc tội với người đàn ông này.

Hoắc Cảnh Sâm nhũn mày theo bản năng, trong tích tắc cả người anh tỏa ra khí lạnh đủ khiến cho người ta không rét mà run:

“Nói như vậy, dựa theo chuyên môn của ông thì đang muốn nói cho tôi biết sự xuất hiện của đứa bé này, đồng thời cũng nói cho tôi biết không thể phá bỏ đứa bé này?”

“Trên lý thuyết là như vậy, nếu như không quan tâm đến khả năng làm mẹ sau này của Vận Nhi tiểu thư, dĩ nhiên có thể bỏ đi cái thai này.”

Vị bác sĩ cúi đầu trả lời một cách thành thật.

“Rất tốt, coi như tôi đã biết cái gọi là chuyên môn của các người.”

Hoắc Cảnh Sâm “hừ” lạnh một tiếng, giọng điệu nhẹ nhàng không thể nhận ra cảm xúc gì, nhưng hiện tại tâm trạng của anh thật sự không tốt, ngừng một chút, mắt quét một lượt các bác sĩ

Đang đứng trước mặt:

“Các ông đi ra ngoài đi.”

Phòng bệnh to lớn như vậy cuối cùng cũng chỉ còn lại hai người Hoắc Cảnh Sâm và Sở Vận Nhi, Sở Vận Nhi đang ôm đầu gối trên giường, bốn tháng bụng cô ta đã to hơn, nhưng bình thường hay mặc quần áo rộng rãi nên cũng không thấy rõ ràng.

Mà lúc này cả người cô ta co quắp lại, đôi mắt rung rung nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm đang ngồi kia, sắc mặt càng thêm trắng bệch, nhìn thấy vẻ mặt lạnh lẽo của Hoắc Cảnh Sâm, bỗng nhiên nước mắt tràn ra khóe mắt, kèm theo tiếng nức nở nhỏ nhỏ, mềm mại thể lương giống như bị tổn thương sâu sắc lắm vậy, nhưng một chiều này, cho đến thời điểm này, đều có tác dụng với Hoắc Cảnh Sâm

Lúc này tiếng Sở Vận Nhi nức nở cắt đứt dòng suy nghĩ của Hoắc Cảnh Sâm, đứng lên, gương mặt phản chiếu cũng không rõ ràng, một giây tiếp theo đôi chân bước đi, hai ba bước đã đi tới gối một bên giường, thở một hơi thật dài, không biết nên mở miệng nói thế nào và nói những gì.

Trên thực tế, anh vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Sở Vận Nhi, cho nên từ lúc rất lâu rồi, anh đều cố gắng hết sức đối xử tốt với cô ta, nhưng những thứ tốt đó có lẽ khi thời điểm này lại biến thành tệ hại như vậy?

“Hoắc ca ca, nếu không... nếu không thì em cho đưa bé này... phá bỏ.”

Vừa ngẩng đầu lên thì trên mặt cô ta đã là hai dòng thác nước mắt, lại kèm theo tiếng nức nở, sau khi đem các câu đứt quãng ghép lại hoàn chỉnh rồi mới nói.

“Tôi cũng không muốn như vậy... tôi thật không muốn em phải khó xử...”

Trong lòng Hoắc Cảnh Sâm không thể nói là tâm tư gì, lúc này chỉ đưa tay đặt trên bả vai Sở Vận Nhi, mở miệng, cảm giác lại không biết nói gì, theo lý mà nói anh không thể giữ lại đứa bé này, nhưng xét theo tình cảm và thương tiếc cho tương lai của Sở Vận Nhi, anh lại không hạ quyết tâm được để cho người ta bỏ đi đứa bé này.

“Vậy Hoắc ca ca, có phải anh không... có thể không cần Vận Nhi nữa hay không...”

Một tay cô ta bắt được cánh tay Hoắc Cảnh Sâm, ngay một giây kế tiếp cô ta đã nhào vào lòng Hoắc Cảnh Sâm, ôm vòng qua cổ của anh, khuôn mặt đặt bên bả vai của anh khóc đến lạc cả giọng:

“Vậy... Hoắc ca ca, ngay bây giờ em sẽ bỏ đứa bé này... bỏ đi có được không... em sẽ không để anh phải lo lắng... anh đừng không quan tâm đến em có được không...”

Vừa nói vừa siết chặt cánh tay, giọng nói lo lắng nên càng nói lớn, trên thực tế, có mấy người đàn ông có thể không cảm động trước màn nước mắt này? Huống chi, người con gái này còn có ơn cứu mạng với Hoắc Cảnh Sâm anh nữa chứ.

Khẽ vỗ vỗ lưng cô ta, Hoắc Cảnh Sâm thở dài, một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói:

“Vận Nhi, tôi sẽ không cho phép bất cứ chuyện gì đe dọa đến mạng sống của em, cho nên... cứ sinh đứa bé này ra đi.”

Sinh được sao, trên thực tế quyết định này cũng trùng hợp với ý trong lời nói của anh, không liên quan đến điều gì khác, chỉ liên quan là anh không chấp nhận bất cứ chuyện gì tổn hại đến mạng sống của cô ta. Về những chuyện khác, chỉ trong lòng người đàn ông này rõ ràng là anh đang suy nghĩ cái gì! Cảm thấy tình huống này áp lực quá nặng nề, đến nỗi không thở nổi, anh mới nhận ra, cho tới nay hình như anh quá mềm lòng.

Nửa tiếng sau, bãi đậu xe, Sở Vận Nhi ngồi lên ghế phụ, Hoắc Cảnh Sâm vừa mới khởi động xe, lúc này chuông điện thoại vang lên.

“Cảnh Sâm, mình vừa đi ra ngoài thì bên này bị người ta đột nhập, tất cả hệ thống an ninh bị phá hủy, chỉ có Mộ Niệm Thần mất tích.”

Giọng nói Chu Dịch Cẩm nhỏ nhẹ vang lên trong điện thoại.

Hoắc Cảnh Sâm nhíu mày theo bản năng, liếc nhìn người ngồi bên cạnh, mở cửa xe, sau khi ra ngoài mới mở miệng:

“Vậy có phải cậu định nói cho mình biết, mình vừa mới đi được một lúc là cô ấy liền bị người ta bắt?”

“Trên cơ bản là như vậy.”

Chu Dịch Cẩm cũng chỉ bắt đắc dĩ mà thôi, chuyện này cũng không thể trách anh ta được, muốn trách thì chỉ có thể trách, hành động của những người bắt cóc người quá nhanh cũng không để cho anh ta kịp phản ứng lấy một cái nữa.

“Shit, lý thuyết chết tiệt, cả một buổi sáng ông đây nghe cái từ này đến phát chán!”

Hoắc Cảnh Sâm đang nói chuyện trực tiếp cúp điện thoại, lại nói ra mệnh lệnh:

“Vivi, kiểm tra vị trí hiện tại của Niệm Thần cho tôi.”

“Á, vị kia bị sao vậy.” Vivi vô tình hỏi một câu, trên thực tế, theo suy nghĩ của bọn họ thì chỉ có Mộ Niệm Thần mới có thể thỉnh thoảng khiến cho Boss của mình lo lắng gấp gáp như thế.

“Không có gì, chỉ là bị bắt cóc rồi.”

Nửa giờ sau, Hoắc Cảnh Sâm đưa Sở Vận Nhi về biệt thự của cô ta, dặn dò vài câu đơn giản rồi trực tiếp lái xe đi mất.

Sở Vận Nhi đứng tại chỗ, choáng váng thậm chí nói một câu cũng không có cơ hội, Hoắc Cảnh Sâm đã mất dạng, một tay cô ta đặt lên bụng, trên mặt nở nụ cười chiến thắng, vừa hay là chiều bài này xuất ra thật đúng lúc.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167

Trên thực tế có thể làm cho Niệm Thần không dẫn đo mà trùng mắt suốt cả ngày với bạn, ngoại trừ vừa mở mắt ra thì nhìn thấy ngay tên yêu nghiệt Lục Hựu Hi, ngoại trừ Mộ tiểu thư bị heo hôn một cái, ngoại trừ cô không lý giải được sao lại trở thành người phụ nữ của Lục Hựu Hi.

Được rồi, ngoại trừ những chuyện này, một màn trước mắt chính là Hồng Môn Yến trong Hồng Môn Yến đó mà.

Lúc này phong cảnh bên ngoài chỉ có thể hình dung là trắng mờ gió thổi tứ bề, vào buổi tối, tòa nhà xây dựng theo cách cổ xưa cực kỳ tối tăm, ngay cả một ngọn đèn đường nhỏ cũng không có, trên thực tế, lúc này Niệm Thần đã rất vui vì vẫn có thể đi phía sau Lục Hựu Hi để đến nơi được gọi là nhà chính.

Lúc này, trong buổi tiệc chiêu đãi của Lục Phách Thiên, âm nhạc sôi động có thể dùng bốn từ để hình dung: nhiệt tình như lửa, thời điểm Niệm Thần vừa bước vào liền bị sốc nghiêm trọng bởi cách trang trí trong biệt thự theo phong cách Châu Âu, cái này là chuẩn bị cho người nào báỉ thiên địa vậy? Đập vào mắt chính là màu đỏ vui mừng, trong thoáng chốc, Niệm Thần cảm thấy từ trước đến nay mình luôn có tính tự giác dừng lại trước đèn đỏ.

Nhưng trên thực tế, Niệm Thần thật sự được mở rộng tầm mắt sau cái gọi là màu đỏ kia, trong nhà ăn, các món ăn được trưng bày đẹp mắt gọn gàng có thể sánh ngang với bữa tiệc lớn, tất cả người giúp việc giống như quân đội đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, họ đứng xếp dọc theo hai bên bàn ăn, khi thấy Niệm Thần bước vào thì đồng loạt cúi đầu chào:

“Xin chào thiếu phu nhân.”

Khóe miệng Niệm Thần giật giật, vì sao người trong gia đình này lúc nào cũng thích làm những việc khiến cho người ta hiểu lầm đây là chuyện đóng kịch trên tivi vậy hả, hơn nữa Niệm Thần đứng nhìn một lúc rồi mà vẫn không rõ tiết mục này thuộc thời đại nào!

Niệm Thần theo sau lưng Lục Hựu Hi rồi ngồi xuống, móng mới vừa

chạm ghế, bên kia Lục Phách Thiên đã đặc biệt thân mật đưa cho cô một chén canh:

“Này, con dâu, trước khi ăn cơm nên uống một chén canh gà hầm nhân sâm, đây là cha đặc biệt dặn chuyên gia dinh dưỡng chuẩn bị cho con đó.”

Ngoài mặt thì Niệm Thần cười cười nhưng trong lòng không cười chút nào, tay run run nhận chén canh có phần giống như canh hầm trong cái đêm kia, mùi thơm ngát xông vào mũi, hình như cô người được một mùi thơm không bình thường, vừa liếc thấy ánh mắt và vẻ mặt lo lắng của Lục Phách Thiên thì tay run lên, một hơi uống sạch chén canh vào bụng.

Còn bên cạnh, cánh tay Lục Hựu Hi đã đưa ra rồi nhưng lại dừng lại giữa không trung, khóe miệng giật giật khi mắt nhìn thấy Niệm Thần uống sáng khoái như vậy, anh ta chỉ rút tay về, được rồi, hy vọng chén canh này đúng là canh gà hầm nhân sâm...

Qua ba vòng rượu, sau khi Niệm Thần uống liên tục vài ly, trên má là một mảng màu hồng tự nhiên, dù cho lý trí vẫn còn phân biệt được, nhưng khi nói chuyện thì đã bắt đầu run run.

“Bác Lục,..... cháu mời bác, uống...”

Khi Niệm Thần nói chuyện lại uống một ly nữa xuống bụng, sau đó trực tiếp cười rộ lên:

“Cháu nói cho bác biết, cháu cảm thấy bác thật thê thảm, còn thê thảm hơn nhiều so với những gì mà cháu gặp trong hai ngày vừa qua, bác có con trai như vậy... ha ha, ha ha... oài.. buồn ngủ quá, cháu nói với bác là cháu cảm thấy buồn ngủ quá nên đi ngủ trước rồi sau đó sẽ nói cho bác...”

Tiếng nói vừa dứt thì “cộp” một tiếng, trên mặt bàn Niệm Thần nằm đó đã bắt đầu đi vào cõi thần tiên rồi, khóe miệng nhếch lên nụ cười si mê, hình như trong lúc mơ màng còn lầm bầm nói cái gì đó.

Lục Hựu Hi ngồi bên cạnh, tay chống đầu giống như ăn cái gì cũng không quan trọng, nhưng một ngón tay gõ gõ trên mặt bàn không theo quy tắc nào, ánh mắt dừng trên người Niệm Thần như có điều suy nghĩ, rồi ánh mắt lại vô tình dừng lại trên người cha anh ta, anh chờ lời giải thích từ cha mình.

Lục Phách Thiên cười hai tiếng, thấy Niệm Thần đã không còn phản ứng, cười lớn hai tiếng sau đó đứng lên nhìn con trai mình:

“Con trai nhỏ bé, cha chỉ có thể giúp con đến bước này thôi, được rồi, tối nay ông đây bay đi Luân Đôn, cho hai vợ chồng son các con mượn phòng này, từ từ bồi dưỡng tình cảm cho tốt vào, nói không chừng lúc cha quay lại đây là có thể ẵm cháu trai rồi đó.”

Lục Phách Thiên vừa nói xong thì bóng dáng cũng biến mất ở lối ra vào, ngay sau đó người giúp việc đứng xếp dọc hai bên bàn ăn cũng từ từ rút lui.

Khóe miệng Lục Hựu Hi co giật, đáng chết! Đúng thật lại là bị bày mưu tính kế tốt nữa rồi? Chẳng lẽ phải dùng đến thượng sách “chạy trốn” hay sao?

Lục Hựu Hi khó khăn lắm mới đưa được Niệm Thần về phòng lúc trước, lại khổ sở mới dứt hết chén canh giải rượu cho cô, bận rộn trước sau, Lục Hựu Hi chỉ có một cảm giác là người phụ nữ này cực kỳ bướng bỉnh, chỉ tính riêng việc dứt hết chén canh giải rượu cho cô thôi mà cũng hết một tiếng đồng hồ, đã vậy một nửa còn bị đổ ra ngoài.

Cả người đầy mồ hôi, trên giường Niệm Thần yên lặng một chút, Lục Hựu Hi lấy một cái áo ngủ đi vào phòng tắm.

Niệm Thần thức dậy vì nóng quá, lúc đó cả người nóng ran nhưng vì chất cồn trong rượu nên cũng làm giảm đi một ít, khe vén chăn trên người, chỉ dựa vào ánh đèn ngủ màu vàng nơi đầu giường nên nhìn không rõ cơ thể mình.

Các cửa sổ trong phòng đều mở lớn, rèm cửa sổ nhảy múa theo làn gió đêm, nhưng vẫn không làm giảm đi chút nào cảm giác nóng bức khó chịu trong cơ thể của cô.

Một đợt khí nóng nữa như muốn bức phá khỏi cơ thể, từ nơi sâu thẳm nhất chậm rãi hình thành, rồi sau đó lại ẩn sâu dưới làn da của cô, trên mặt là một màu hồng không được tự nhiên.

Giữa lúc hơi thở dồn dập hơn, cô cởi áo khoác đang mặc trên người, sau đó cô xoay người đè lên tấm chăn mỏng kia, khuôn mặt úp vào đó, cố gắng kiềm nén cảm giác bồn chồn kích động trong cơ thể.

Như có một dòng nước ấm chảy qua, lan ra khắp cơ thể tuy xa lạ nhưng lại quen thuộc từ rất lâu rồi, hai chân của cô không ngừng giãy giụa giống như đang kiềm nén cái gì đó, lúc đó, cả người cô quần lấy tấm ga giường một màu cao cấp, tóc tai rối bời, khuấy động một hồ nước xuân tình.

Ngay lúc lý trí đang mơ màng, dù có ngu thì cũng biết mình đã ăn cái gì mới có thể có chuyện như vậy.

Trên thực tế, cứ cho là say rượu, nhưng đầu óc tỉnh táo chưa được mười giây thì cả người đã lại choáng váng mặt mày rồi ngất đi.

Thời điểm thân thể cọ cọ vào chăn thì cô cũng đạt được một chút thỏa mãn làm cho cô phải nức nở, cả người ra đầy mồ hôi, lúc đó, cô quần chặt thân thể mềm mại của mình trong tấm chăn.

Cấn chặt răng lại, Niệm Thần mới có thể kiềm nén không để miệng mình phát ra tiếng rên rỉ nhỏ nhoi nào.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168

Từ trong phòng tắm, Lục Hựu Hi mặc áo choàng tắm bước ra, đập vào mắt là một hình ảnh xinh đẹp đủ khiến cho máu trong người ta nóng lên.

Trên giường, một màu trắng mềm mại như tuyết, Niệm Thần nghiêng cả cơ thể bám vào chăn.

Hai chân trắng nõn thon dài quần lấy một góc chặn, bởi vì lúc này cô lẫn lộn qua lại trên chăn nên các nút áo trên người cô đã bị bung ra đến trước ngực khiến một đoàn mềm mại kia cứ thế thấp thoáng hiện ra.

Không còn tỉnh táo chút nào, thực tế Niệm Thần đã không còn biết mình đang làm gì nữa, cô chỉ biết mình rất khó chịu rất nóng rất nóng.

Cái cảm giác này, trong thân thể đã cháy lên một ngọn lửa càng lúc càng mãnh liệt, không có xu hướng giảm nhẹ chút nào.

Cô khép chặt hai mắt thành một đường, một đầu chân mảy nhú lại, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, thi thoảng còn thở gấp nữa.

Giờ phút này, một phần da thịt trắng nõn kia đã nhiễm hồng tự nhiên, càng thêm mê người.

Đang khi giấy giữa, thậm chí cô vội vàng dùng một tay che phủ lên một bên mềm mại của chính mình....

Làn khí nóng trong thân thể bộc phát đến cực đại, một giây kế tiếp Niệm Thần lộn người nằm ngửa ra giường.

Áo bung ra có thể thấy được bộ ngực mềm mại kia, mà hai chân cô không kiềm chế được đã mở rộng ra.

Chỉ một tích tắc, ngón trỏ xâm nhập vào giữa đôi môi mềm mại, cứ ra ra vào vào khiến cho hơi thở cũng nhuốm mùi gợi tình, ba ngàn tóc mây tán loạn:

“Ừm...”

Cô khẽ rên rỉ tựa như tiếng khóc nức nở như gần như xa, bực bội vì luồng khí nóng trong cơ thể không có chỗ bộc phát, lại bùng nổ lớn hơn.

Trên giường có một cơ thể trắng nõn, trong khoảnh khắc là hình ảnh tươi trẻ mang hương vị tuyệt vọng.

Lục Hựu Hi khẽ nguyên rủa bản thân mình, vừa nhìn thôi thì đã biết chuyện gì xảy ra rồi, cũng dễ dàng nhận ra một chén cháo gà thượng hạng kia đã gây ra chuyện thế này đây.

Gia đình ông đây thường dùng thủ đoạn này, nhưng buổi tối hôm nay lại không ngờ con cừu nhỏ này lại trúng bẫy, đã vậy lại còn dễ dàng như vậy nữa chứ...

Mặc dù anh ta thích đàn ông, nhưng dù sao cũng là một người đàn ông, nên cơ thể vẫn dễ dàng phản ứng khi thấy hình ảnh như vậy chứ?

Đây là người phụ nữ đáng chết, coi thường anh ta là người đồng tính luyến ái, nên ở trong phòng của anh ta mới không cần ý tứ mà phô bày quyền rũ thể kia hả?

Được rồi, không coi anh ta là đàn ông hả?

Đang lúc bực bội, Lục Hựu Hi tiện tay kéo một bên ga giường ném qua, trong tích tắc cả người Niệm Thần được che hết kín mít, nhưng nhìn thấy người bên dưới tấm ga giường kia vẫn giữa giữa không được thoải mái.

Bực mình đưa tay vuốt nước còn đang vương trên tóc, trong chốc lát anh thật nghi ngờ mình đưa người phụ nữ này về đây là để giúp mình hay là để hại mình nữa?

Quay lưng lại đi về phía cửa sổ đang mở, đột nhiên, gió đêm thổi vào, suy nghĩ trở nên sáng suốt hơn, nơi hai đầu ngón tay, một điều thuốc với hai màu cam trắng giờ lại xen lẫn vào trong vòng khói lan ra, rồi lại bị gió đêm thổi mất...

Ánh mắt nhìn cố định về một nơi xa xa.

Trên thực tế, bên ngoài cánh cửa sổ, hoàn toàn chỉ nhìn thấy vùng không gian tối đen, đêm đen như mực, đen kịt không thấy gì, không ngừng gợi nhớ kỷ ức của vị vua tà ác.

Đột nhiên, trong đầu thoáng hiện ra sự kiện bê bối nhiều năm về trước.

Thời điểm người phụ nữ trẻ dẫn theo một người đàn ông đi vào một gian phòng, vì tò mò nên bước chân đi theo phía sau.

Nhưng, lại nhìn thấy một hình ảnh xấu xa, người phụ nữ trẻ lỏa thể dính chặt trên người đàn ông xấu xí.

Trong chốc lát, lưng dựa vào vách tường trượt động, tiếng nam nữ thở gấp xen lẫn vào nhau.

Xấu xa sao?

Tận mắt nhìn thấy mẹ mình làm chuyện đó với người đàn ông khác, thực tế, vào khoảng thời gian đó, trong gian phòng đó của nhà anh ta, mỗi ngày đều diễn ra những hình ảnh không giống nhau.

Chuyện đó cũng không đáng kể so với một màn kia, mẹ của anh ta, còn khó chấp nhận hơn so với trong suy nghĩ.

Cho đến khi chết cũng là chết trong tư thế làm tình cùng với đàn ông...

Tuổi thơ của anh ta là như thế, người phụ nữ kia là mẹ của anh ta.

Người phụ nữ kia, cả một đời, hình như chưa bao giờ từng sống một mình mà không có đàn ông.

Tình cảm của phụ nữ, cũng không quan trọng bằng sự vui thích thể xác kia.

Đến khi điều thuốc thứ ba đã hết, trong phòng có tiếng chuông điện thoại, lúc tiếng chuông thứ ba vang lên, lúc này Lục Hựu Hi mới vứt điều thuốc trên tay, đi đến nhắc máy.

“Thiếu gia, bên ngoài có động tĩnh, lúc này hơn năm mươi chiếc xe chuyên dụng của “linh” đang bao vây tòa nhà.”

Trong nháy mắt, chân mày Lục Hựu Hi trực tiếp nhíu lại, ngón tay nhấn xuống nút mở.

Trên màn hình hiện lên hình ảnh từ máy theo dõi được đặt bên ngoài, một vòng vây, cũng đủ để nhận ra những người khác rất cội trọng người phụ nữ đang nằm trên giường của anh ta.

Phải biết đây là lần đầu tiên mà tổ chức thần bí “linh” sử dụng lực lượng trong thành phố mà không màng hậu quả như vậy.

Ánh đèn của hơn năm mươi chiếc xe chiếu vào mặt trước của tòa biệt thự theo kiến trúc cổ xưa, trong tích tắc khoảng không gian đen tối cứ thế mà bùng sáng như ban ngày.

“Kết..”

Tiếng thắng xe vang lên, trong sân, ngay cửa chính của tòa nhà, bốn chiếc xe hơi hàng đầu thế giới nối đuôi nhau dừng lại.

Đột nhiên những người ngồi trong các xe còn lại cứ như là đã nhận được một mệnh lệnh nào đó, các cửa xe đồng loạt được mở ra, một giây kế tiếp, những người đàn ông mặc tây trang màu đen đã được huấn luyện nghiêm chỉnh đồng loạt bước ra khỏi xe, đứng đợi lệnh bên cạnh xe.

Ngay sau đó, người xuống xe từ ba chiếc xe phía sau trong bốn chiếc xe hơi xa xỉ, một lúc lâu, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chiếc xe dẫn đầu trong đoàn xe, đèn của chiếc xe Lamborghini màu xanh ngọc chiếu xuống cũng thể hiện sự cao quý không bình thường.

Từ cửa xe bước ra, một người đàn ông mặc áo khoác màu đen, khuôn mặt đeo mắt kính mát to lớn che khuất cả nửa gương mặt, trên chân mang đôi giày da bóng loáng, hình như trong màn đêm như thế này cũng trở nên biểu tượng tôn quý nào đó.

Ánh trăng xinh đẹp, không gian nơi đây sáng như ban ngày.

Nhìn một màn như vậy qua camera, khóe môi Lục Hựu Hi nhếch lên nham hiểm, sau đó khẽ xì một tiếng:

“Thôi đi, cô gái này ngoại trừ vẻ xinh đẹp ra thì thật không có điểm nào phát triển, thật sự không biết có điểm nào tốt đáng để yêu nữa.”

Mắt liếc thấy Niệm Thần đang loay hoay cả nửa ngày mới nhô đầu ra khỏi chăn, đột nhiên trong lòng nổi lên hứng thú.

Nụ cười nơi khóe miệng càng sâu hơn, sau đó nói một câu qua điện thoại với người bên đầu kia:

“Đi, mau tìm một người phụ nữ lên giường cho ông đây.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169

Trong khoảnh khắc cửa xe mở ra, một người đàn ông mặc chiếc áo khoác màu đen, gió đêm thổi vạt áo tung bay phấp phật, kính mát to bản che hơn nửa khuôn mặt tròn, thực tế giờ phút này đôi môi mỏng trên khuôn mặt tinh tế và tao nhã của anh khẽ nhếch, không có chút biểu lộ nào.

Trong màn đêm, đôi giày da bóng loáng tựa hồ như đó là biểu tượng của sự tôn quý, nương theo tiếng cửa xe khép hờ, một đôi chân bước xuống. Trong nháy mắt khi kính mát được bỏ xuống, hơi thở rét lạnh tỏa ra từ người anh càng lúc càng nồng đậm.

Ánh trăng xinh đẹp, tỏa sáng nơi đây như ban ngày.

Không ai chú ý tình huống đang căng thẳng như dây cung đã được kéo lên?

Nhìn qua camera thấy một màn như vậy, Lục Hựu Hi giữa đầu uống cạn chất lỏng màu hổ phách bên cạnh, chất cồn trong rượu lan tỏa các thần kinh vị giác. Ánh trắng hình như cũng mang tới ý tứ làm say lòng người, khoe môi tà ý khẽ “xì” một tiếng, tiếng nói không tự chủ mang theo một tia khàn khàn:

“Haizz, cái người này ngoại trừ vẻ bên ngoài dễ nhìn, còn cái gì tốt, có cái gì đáng giá để yêu? Hà”

Khi đang nói chuyện, anh ta lơ đãng quét mắt qua người Niệm Thần, mà câu nói kia như nói với Niệm Thần, đúng là do anh ta không chú ý nên mới gặp phải tình huống dở khóc dở cười như vậy.

Niệm Thần nằm dưới chăn thật không thoải mái, vùng vẫy nửa ngày, chỉ một lát khí nóng đã tỏa ra toàn thân, cộng thêm cảm giác khó thở, cảm giác sự khác thường trong cơ thể ngày càng tăng lên, sử dụng cả tay lẫn chân vùng vẫy một hồi, cô mới nhô được đầu ra khỏi chỗ ngột ngạt kia.

Ánh mắt Lục Hựu Hi từ từ ngưng đọng, trong khoảng thời gian ngắn, sắc mặt ửng hồng của Niệm Thần đều rơi vào đáy mắt anh, đang lúc tâm tình thoải mái, nói với đầu điện thoại bên kia:

“Mau, tìm cho ông đây một người phụ nữ lên giường”

Cúp điện thoại, bỏ ly rượu đỏ trên tay xuống, anh ta không để ý đến những sợi tóc đang lòa xòa trên trán, gương mặt đỏ dưới ánh đèn màu vàng càng thêm hoàn mỹ, chân di chuyển không tiếng động trên thảm mềm mại. Anh ta bước ba bước đã tới bên cửa sổ.

Niệm Thần không hay biết nguy hiểm đang đến gần, tác dụng của thuốc càng lúc càng mãnh liệt, Lục Phách Thiên muốn ôm cháu nội quá nên lượng thuốc kích thích cũng tăng không ít, mà khuôn mặt trẻ trung của cô gái này cộng thêm tác dụng của thuốc kia càng say đắm lòng người.

Sau một giây, Lục Hựu Hi nghiêng người về phía trước, hai tay anh ta chống đỡ phía trên Niệm Thần đang nằm trên giường, Niệm Thần càng lúc càng rơi vào cảm giác mê đắm, hai mắt cô nhắm chặt nên không phát giác nguy hiểm đang gần bên.

Mùi sữa tắm xen lẫn hơi thở nam tính xa lạ chợt thoáng qua, khiến Niệm Thần vô thức nhú chân mảy chặt hơn, thân thể thêm co rúm lại, cố gắng đè nén cảm giác khó chịu kia.

“Ha..ha..”

Ánh mắt Lục Hựu Hi chăm chú nhìn gương mặt đỏ, quan sát tỉ mỉ, mà khuôn mặt ửng hồng vì tình dục lại mang theo một tia dằn dặt nào đó, một giây sau, một tay anh ta đặt trên gò má của cô. Da thịt trắng nõn cùng nóng bỏng chạy dọc lòng bàn tay của anh ta, đụng đến phần cảm giác trong người anh ta.

“Uhm...”

Khi bàn tay lạnh lẽo đặt trên người, Niệm Thần giống như được giải cứu, thoải mái rên rỉ, đôi môi đỏ mọng khẽ mở ra, cả khuôn mặt không tự giác mà đuổi theo nguồn sưởi ấm kia, dường như muốn chiếm lấy được nhiều, càng thêm sợ chủ nhân của đôi tay kia đột nhiên rút lại.

“Cô nói xem, nếu Hoắc Cảnh Sâm biết người phụ nữ của mình nằm dưới thân một người đàn ông khác, quần áo không chỉnh tề, bộ dáng dâm đãng như thế, thì sẽ có vẻ mặt đặc sắc như thế nào nhỉ?”

Lục Hựu Hi rõ ràng đang mang theo vẻ mặt mong đợi, lời vừa nói ra khỏi miệng mang theo ý nghiền ngẫm, một tia vui vẻ thích thú vì trả thù, mà lúc này trên mặt anh ta là tia tàn nhẫn nồng đậm.

“Không cần vội, thế này vẫn chưa phải là đặc sắc nhất.”

Anh ta vừa nói chuyện vừa dùng ngón trỏ khẽ nâng mặt cô, nhẹ nhàng nghiền nát đôi môi của cô:

“Tôi rất mong đợi đến tận cùng anh ta yêu cô nhiều bao nhiêu!”

Có yêu nhiều không? Trên thực tế, yêu nhiều thì tổn thương cũng nhiều, đến lúc đó có thể có bao nhiêu điên cuồng!

Ngon đèn màu cam chợt lóe, trong khoảng thời gian ngắn, nụ cười trên mặt anh ta mang theo tia biến thái điên cuồng, anh ta cúi đầu ghé sát vào tai cô, thì thầm, giọng nói trong đêm lại có chút dị thường:

“Tốt nhất anh ta đủ quan tâm cô, có như vậy, thì người đau sẽ là anh ta.”

Từ xưa đến nay, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, vốn cho rằng Hoắc Cảnh Sâm nhất định là một người đàn ông vô tình vô tâm, thì ra suy nghĩ của bọn họ đều sai, bất quá thời gian bình thường anh cũng chỉ là một người bình thường, cuối cùng có một ngày cũng vì một chữ tình mà thôi.

“Niệm Thần ah, tôi mời cô cùng chứng kiến Hoắc Cảnh Sâm điên cuồng như thế nào, được không?”

Lời nói vừa dứt, cả người cô bị anh ta hoàn toàn bao phủ lên, bờ môi dán sát, đụng vào phần mềm mại kia, dưới ánh đèn màu cam, mi tâm Niệm Thần nhú lại, rõ ràng là một loại đau đớn do hít thở không thông, trong người sót lại một đốm lửa rồi trong nháy mắt ăn mòn lý trí của cô.

Lúc nồng lúc sâu, nụ hôn của anh ta một đường đi xuống, chuyên chú ở một loại thể này, mỗi nơi đi qua đều để lại dấu vết không giống nhau, giống như

là cố ý, sau khi găm cán xong, những dấu hôn hồng tím hiện ra.

Ánh trắng mê loạn, ánh đèn mờ ảo, xinh đẹp xen lẫn vào nhiều điểm vẩy mực y hết dấu vết mập mờ...

Khi Hoắc Cảnh Sâm đến, chỗ cửa chính tự động mở ra từ bên trong, người từ bên trong ra đón, nói với anh chờ một lát, rồi có thể dẫn người đi. Mà trong lúc này, Hoắc Cảnh Sâm mang theo mấy người Tả Chi Hành ngồi trên sofa trong phòng khách.

Mười phút như vậy từ từ trôi qua, kiên nhẫn của Hoắc Cảnh Sâm cũng đến cực hạn, anh đứng lên, ánh mắt đảo qua người bốn phía, con mắt sắc lạnh giữa một phòng mang theo giường cung bạt kiếm:

“Các người đã không có ý định giao người ra ngoài, vậy chúng ta chỉ có tự mình động thủ rồi!”

Trong khoảng thời gian ngắn, khí thế cường đại của Hoắc Cảnh Sâm tràn khắp phòng, âm thanh súng lên cò tất nhiên là đến từ người của biệt thự này, mà mấy người Hoắc Cảnh Sâm vẫn không nhúc nhích, tạo thành vòng vây cảm giác sói vào miệng cạp, một vòng người đồng loạt nâng họng súng đen hướng về vị trí mấy người Hoắc Cảnh Sâm

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170

“Các người đã không có ý định giao người ra ngoài, vậy chúng ta chỉ có thể tự mình động thủ rồi!”

Trong khoảng thời gian ngắn, khí thế cường đại của Hoắc Cảnh Sâm tràn lan khắp căn phòng, đối mặt với kẻ địch như thế, trên thực tế, khi vừa mới bắt đầu thì trong lòng bọn họ đã hoảng sợ cực độ.

“Lách __ cách __” tất nhiên âm thanh súng lên cò này là của những người đến từ căn biệt thự này!

Nhìn lại mấy người vẫn ngồi trên ghế sa lon, dù cho bị bao vây giữa một trận giường cung bạt kiếm nhưng Hoắc Cảnh Sâm vẫn là không nhúc nhích.

Vòng vây tạo thành cảm giác như thể sói vào miệng cạp, một vòng người đồng loạt nâng họng súng màu đen chia vào chính giữa, lấy ghế sa lon làm tâm điểm, hướng đến vị trí mấy người Hoắc Cảnh Sâm.

Trong lúc đó Hoắc Cảnh Sâm lười biếng đứng tại chỗ, cười như không cười nhìn cũng không nhìn bộ dạng của những người đó.

Một giây kế tiếp không có ai thấy rõ anh đến tốt cùng đã hành động như thế nào, chỉ là đến khi tỉnh hồn lại thì trên tay anh đã xuất hiện cây súng lạnh lẽo, ngón tay nhanh nhẹn chuyển đến giữa đem cây súng lục chuyển vào trong lòng bàn tay.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt tăng lên một tầng hứng thú giết chóc.

“Có lẽ các người còn không biết, Hoắc Cảnh Sâm tôi ghét nhất chính là, người khác chia súng về phía tôi!”

Từng câu từng chữ rõ ràng khác thường, lại giống như đem một tảng băng mỏng hung hăng đập ở trên mặt mấy người kia, tiếng nói vừa dứt, một nhóm người không tự chủ buông súng trên tay.

Trên thực tế, đây là cục diện lấy trứng chọi đá, mặc dù đối phương ít hơn nhưng phía đối phương cũng không phải là tảng đá!

Giống như tình huống trước mắt.

Biểu hiện của những người này dường như rất thỏa mãn, Hoắc Cảnh Sâm vẫn vuốt ve khẩu súng trên tay, khóe môi lơ đãng nhếch lên một đường cong khinh miệt:

“Rất tốt, tôi thích người biết nghe lời, như vậy tiếp theo là tôi sẽ dẫn người đi tìm Mộ Niệm Thần.”

Anh liên tục mở miệng ra lệnh, hoàn toàn không xem mình là người đột nhiên xâm nhập vào nơi của kẻ địch, mang theo khẩu khí ra lệnh giống như tại địa bàn của chính mình cũng như xem đối phương như thuộc hạ của mình. Cho nên mới nói, người đàn ông Hoắc Cảnh Sâm này, thỉnh thoảng quá cuồng vọng cũng không có một chút nào tự giác thu lại! Dĩ nhiên, thời điểm có tư cách cuồng vọng mà không cuồng vọng thì thật là lãng phí...

Mà thật ra thì, chính là nhóm người thủ hạ đến từ căn biệt thự này cũng tự nhiên không phải kẻ đầu đường xó chợ, bộ dáng đã được trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh, mà trong nháy mắt đó thật ra là bị Hoắc Cảnh Sâm đầu độc. Chính là dưới mắt Hoắc Cảnh Sâm ra lệnh cũng đủ để bọn họ sau đó hai mặt nhìn nhau có chút chần chờ. Bọn họ không nên nghe theo mệnh lệnh của Hoắc Cảnh Sâm! Trong lúc nhất thời, phòng khách trở lại an tĩnh như trước.

Con người dần dần nheo lại, quanh mình một cỗ khí thể lặng lẽ chuyển biến thành mùi chết chóc nồng đậm. Kiên nhẫn đã hết, Hoắc Cảnh Sâm vốn cũng không phải là dạng người ôn hòa nhã nhặn đi thương lượng với người khác, huống chi trước mắt còn là tình huống như thế!

Trong khoảng thời gian ngắn, sau lưng anh bốn người Tà Chi Hành giống như nhận được chỉ thị nào đó đồng loạt đứng lên.

“Ha...ha...”

Tà Chi Hành đột nhiên cười lớn, đánh vỡ không khí yên tĩnh trước mắt, trong nháy mắt trở thành tiêu điểm cho đám người kia, rồi lại ở thời điểm mọi người trong nhà chờ câu trả lời từ anh, anh mang theo vẻ mặt vô tội đứng dậy:

“Tôi cảm thấy biệt thự này buồn cười quá, thủ hạ thì xuất hiện một đồng, còn người chủ nhân chắc bị bắt đi ra ngoài cho chó ngao Tây Tạng ăn rồi hả?”

“.....”

Vivi rất không khách khí đánh Tà Chi Hành một cái, chuyện cười này một chút cũng không buồn cười, chứ đừng nói đến ngay cả một chút quan tâm cũng không có!

Mười lăm phút, đủ để xảy ra chút chuyện giống tối hôm qua, giống như trước mắt, rõ ràng mấy người đã chuẩn bị xong để mở một đường máu, thì một người đàn ông trung niên từ bên ngoài đi tới, vẻ mặt trấn định đứng mực đứng ở lối vào, nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm:

“Bây giờ người mà ngài muốn đã được giao cho thủ hạ của Ngài, thiếu gia của chúng tôi bảo tôi chuyển lời đến ngài, chúc ngài hưởng thụ thời gian tốt đẹp nhất.”

Cũng trong lúc đó điện thoại di động của Vivi vang lên, nhận điện thoại xong, lúc này mới xác nhận lời nói của người đàn ông trung niên là sự thật, Mộ Niệm Thần xác thực đã được đưa lên xe của Hoắc Cảnh Sâm.

Lúc này trong lòng không biết tình trạng của Mộ Niệm Thần ra sao, trong khoảng thời gian ngắn Hoắc Cảnh Sâm chỉ gạt đầu một cái rồi liền đi ra cửa, khi bước ngang qua người đàn ông trung niên kia liền ngừng bước chân lại, không cần nói cũng biết rằng trong ánh mắt tuyệt đối là lạnh lẽo:

“Ông cũng trở về nói cho Lục Hựu Hi biết, ở địa phương có Hoắc Cảnh Sâm tôi thì anh ta tuyệt đối không được phép làm càn!”

Trong phòng ngủ, Lục Hựu Hi thông qua ống kính theo dõi thấy được một màn như vậy, chất lỏng màu đỏ dọc theo đôi môi đưa vào trong miệng, không cần che giấu cũng che giấu được nụ cười tà mị hết sức vui vẻ:

“Hoắc Cảnh Sâm, hy vọng mày yêu thích món quà tao tặng cho mày...”

Trên thực tế Lục Hựu Hi đã làm cái gì đó với Niệm Thần, ở trước lúc Hoắc Cảnh Sâm thấy Niệm Thần, thì chỉ có tự bản thân Lục Hựu Hi biết.

Lúc đó, Hoắc Cảnh Sâm mở cửa xe chính là thấy hình ảnh Mộ tiểu thư bị nhét co rúc trong tấm thảm mỏng ở cạnh chỗ tài xế, tức cười là trên đầu cô được cột một cái nơ con bướm khổng lồ, cho nên, nếu nói là quà tặng cũng không có chút nào quá đáng, chỉ có điều quà tặng này hiển nhiên không cần bỏ đi bao đóng gói trước đó.

Xe đi mất, mục đích đã đạt được, phần còn lại tự nhiên sẽ do mấy người Tà Chi Hành xử lý tốt.

Hoàn cảnh chỗ này dường như mang theo chút gì đó đủ khiến cho hơi thở của Niệm Thần cảm thấy an tâm, cảm giác nóng ran trong thân thể lúc trước vẫn còn tiếp tục, gió đêm tùy ý lùa vào xe qua nửa cửa sổ mở rộng, lúc chạm vào trên mặt ủng hồng mát tự nhiên của Niệm Thần thì dường như chậm lại.

Ngay trong nháy mắt kế tiếp, cảm giác nóng ran trong thân thể dường như cũng có chậm lại như bình thường, nhất thời mang đến một cảm giác thoải mái, Niệm Thần đang ngủ mê man sau khi bắt được tầng ngon ngọt này, tự nhiên khát vọng nhiều hơn, trong thời gian ngắn thăm mòng trên người lại biến thành trở ngại lớn nhất.

Mãi mãi, cọ cọ, Hoắc Cảnh Sâm cau mày liếc mắt nhìn người không an phận ở bên cạnh, đập chân ga, ngay lập tức tốc độ xe tăng nhanh không ít.

Tầng thăm mòng kia cũng không có bao nhiêu, nói là bao gói không bằng nói là che đậy, giờ phút này khi mà Niệm Thần cọ xát nửa ngày rốt cuộc đã làm cho cái thăm mòng kia rơi xuống.

“Kết zzzz”

Tiếng thắng xe liên tục vào lúc này cũng không có vẻ gì là đột ngột khác thường khi mà trên đường cũng không có một xe nào đi qua.

Trong buồng xe, trong lúc lơ đãng Hoắc Cảnh Sâm liếc thấy quần áo của Niệm Thần thì xốc xếch cùng với dấu vết mập mờ hiện ra từ giữa cổ và gáy của cô thì trong nháy mắt lửa giận tùy ý lan tràn ra ngợp trời...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 171

“Két....”

Lúc này trên đường không có xe nào, nên khi tiếng thắng xe vang lên chói tai cũng không có vẻ gì là bất ngờ.

Bánh xe của chiếc Lamborghini màu xanh ngọc kéo lê một đoạn đường rồi mới dừng lại bên đường, cách rào chắn bên đường chưa tới một cm, dường như có thể thấy được lúc này Hoắc Cảnh Sâm đang rất tức giận.

Bên trong xe, nhiệt độ chợt giảm xuống, trong nháy mắt, đường cong nơi khoe miệng của Hoắc Cảnh Sâm trở nên cứng ngắt, đôi mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào Niệm Thần, quần áo trên người thì lộn xộn, trên cổ của cô đầy dấu vết mập mờ, ngay lập tức khuôn mặt liền bộc lộ sự tức giận ngập trời...

Lúc này mới để ý sắc mặt của cô ửng đỏ một cách không bình thường, trên thực tế, cả người cô đã không còn tỉnh táo nữa rồi, ngoại trừ luồng khí nóng đang dày xéo tâm hồn, còn lại về bên ngoài đều không có biểu hiện nào khác, lúc này nơi duy nhất để gió có thể lùa vào dường như cũng bị đóng lại, cô nướn cả người lên, chỉ cần lần theo phương hướng cửa sổ là được.

Sau một tiếng nắc nhẽ lại phả ra toàn mùi rượu, lúc này, đôi mắt màu nâu nhạt ngơ ngác nhìn chính mình đang đập đập vào cửa sổ, dù đưa tay vỗ vỗ thế nào cũng không được gì nên định bỏ qua, trong khi đó, lại không ngừng chà xát khắp toàn thân, làm cho áo sơ mi càng thêm xóc xếch, những dấu vết mập mờ kia lại càng nhìn lộ rõ hơn, cứ thế đập vào trước mắt của Hoắc Cảnh Sâm.

Trên tay lái, một nắm đấm nện xuống, khẽ nguyên rủa một tiếng, đáng chết, rốt cuộc là người đàn ông kia đã làm gì với cô thế này?

Trên người Niệm Thần toàn mùi rượu thì cũng chỉ có thể cho là cô chỉ say rượu mà thôi, nhưng nếu như nói phản ứng của Niệm Thần chỉ do say rượu thì đến người bình thường cũng không tin, mà dáng vẻ của cô càng giống như là bị người ta bỏ thuốc kích dục.

Niệm Thần đang bám dính trên cửa sổ xe, gò má ửng hồng dán lên tấm kính xe lạnh lẽo, trong chớp mắt, ủa đến một loại cảm giác thỏa mãn lớn lao, thật ra âm thanh rên rỉ khe khẽ của cô lại càng say đắm động lòng người, sợi tóc tán loạn trên trán, đôi mắt ướt át mờ ra trông giống như vẻ mặt vô tội của chú nai con.

Nhưng, chỉ được vài giây, trọng tâm cả người cô không vững, không thể kiểm soát được sức lực trên cánh tay, sau đó cả người bước đi thẫn thờ về phía trước.

Cũng may Hoắc Cảnh Sâm nhanh tay lẹ mắt, kịp thời đưa tay ra mới có thể bắt được Niệm Thần, đột nhiên, cả người Niệm Thần mềm nhũn trong tay Hoắc Cảnh Sâm, Niệm Thần không quan tâm đến mong muốn nho nhỏ kia, ngược lại đôi tay lạnh như băng của Hoắc Cảnh Sâm lại đang ôm eo của cô, có sự tiếp xúc da thịt, cả người Niệm Thần mềm nhũn không tự chủ bám vào.

“Ừm...” Niệm Thần giống như con tám xúc tu của bạch tuộc quấn quanh người Hoắc Cảnh Sâm, luồn vào giữa cổ anh, một lần hơi thở nam tính quen thuộc như tiềm thức cũng đủ tạo ra cảm giác an toàn để dễ dàng đón nhận, chỉ trong vòng chưa tới một phút, gần như là cô chủ động ngồi xuống trên bắp đùi của Hoắc Cảnh Sâm.

Đây vẫn chưa phải thật sự là chuyện to tát, Hoắc Cảnh Sâm mới chú ý tới bên người Niệm Thần có gắn một máy ghi âm xinh xắn, dưới ánh sáng mờ mờ trong bóng đêm lộ ra những nét bút dạ quang, Hoắc Cảnh Sâm đưa tay nhấn xuống nút mở.

Một giây kế tiếp, không gian bên trong xe đang yên tĩnh chợt vang lên tiếng rên rỉ mập mờ của phụ nữ, tiếng thở dốc dồn dập, cũng đủ làm cho người ta liên tưởng đến những hình ảnh khiến mặt đỏ tim đập nhanh hơn, xâu chuỗi với những dấu vết mập mờ trên người Niệm Thần, đây mới chính là ý tứ mà Lục Hựu Hi muốn nhấn nhá, nhưng mà như thế có phải quá lộ liễu rồi không!

Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, ánh đèn hắt vào bên trong xe lại càng mờ nhạt hơn, một cánh tay của Hoắc Cảnh Sâm vẫn còn ôm eo Niệm Thần, đôi mắt sắc bén, bên ngoài là một màn đêm đen như mực, không thể nhìn ra anh đang suy nghĩ điều gì.

Trên thực tế, trong thời gian vài phút thôi cũng đủ để Hoắc Cảnh Sâm hiểu rõ khá nhiều chuyện, Lục Hựu Hi giờ thủ đoạn cái gì chứ, rõ ràng chỉ là trò lừa gạt con nít, hoặc mục đích chính là muốn nhìn thấy hình ảnh anh nổi giận, nhưng, một khắc bình tĩnh lại, dựa vào trí thông minh của Hoắc Cảnh Sâm cũng đủ hiểu ra những thứ bày ra này hoàn toàn là chỉ là trò đùa.

Lục Hựu Hi cũng rất thông minh, giao ra Niệm Thần lại còn giờ trò như vậy nữa, những vết đỏ trên người Niệm Thần chính là hậu quả của trò đùa ác ý của Lục Hựu Hi, còn về phần chuyện ghi âm, cái đó cũng chính là lấy từ tiếng rên rỉ của phụ nữ khi đang làm tình, cho nên mới nói, so về mức độ hiểm ác, ngoại trừ Lục Hựu Hi ra thì rất hiếm có người nào dùng cảm khiêu chiến ranh giới cuối cùng của Hoắc Cảnh Sâm như vậy.

Được lắm! Khóe môi Hoắc Cảnh Sâm cong lên, trong chớp nhoáng, lửa giận trong mắt cũng từ từ biến mất, mà chính là vì anh quá quen thuộc với người phụ nữ trong ngực mình, một vài âm thanh rên rỉ gọi tình đủ làm cho người ta đánh mất lý trí, không sai, nhưng chắc chắn giọng nói này không phải của Niệm Thần!

Giống như là khó chịu với sự thờ ơ lạnh nhạt của Hoắc Cảnh Sâm, Niệm Thần thoải mái nằm yên trong lồng ngực của Hoắc Cảnh Sâm, nhưng một lúc sau lại bắt đầu không an phận rồi.

Đôi tay mềm mại không xương bám víu vào cổ anh, trong lúc vô tình lại tiến lên trên, động tác nhẹ nhàng len lỏi vào giữa những sợi tóc cứng rắn của anh, mà đôi môi mềm mại đang đặt nơi cổ của anh lại từ từ rời đi, một đường tìm lên trên, không hề buông ra mà cứ tiến lên nơi lỗ tai của anh, từ trong miệng đưa ra đầu lưỡi xinh đẹp, bỗng bất ngờ, hành động tình nghịch từ từ cọ xát...

Một hành động này không có kinh nghiệm trước chọc gì, thậm chí trong quá trình bởi vì động tác của Niệm Thần vô cùng cứng nhắc mà lực hàm răng lại quá mạnh làm cho anh đau gần như muốn cau mày, nhưng chính tình cảm ngây ngô như vậy, cũng đủ khơi lên dục vọng trong thân thể Hoắc Cảnh Sâm, một loạt dây vô chằng ra sao, thế nhưng hạ thân lại có phản ứng!

Đúng rồi, sao anh lại có thể quên cơ chứ, thân thể của người phụ nữ này luôn luôn cuốn hút anh!

Ngay lập tức vẻ mặt chìm vào mê đắm, trong lúc dầu sôi lửa bỏng, một cảm giác hết sức căng thẳng, Hoắc Cảnh Sâm cố gắng nhịn xuống cảm giác khó chịu chết người nơi hạ thân, vươn tay kéo tay người phụ nữ đang quấn trên người mình xuống.

Đôi mắt long lanh đắm đuối đã phủ một làn hơi nước, ghét bỏ hành động bất ngờ của Hoắc Cảnh Sâm đã dập tắt chuyện tình vui vẻ của cô, nhưng khi chống lại cái nhìn sắc bén của đôi mắt sâu thẳm thì đôi môi run run uất ức, không nói gì nữa.

Hoắc Cảnh Sâm dờ khóc dờ cười với màn phản ứng như vậy của Niệm Thần, rõ ràng lúc này người bị lợi dụng là anh mà, làm sao lại đảo ngược lại cô là người bị uất ức chứ? Đưa tay ngăn hai bàn tay của cô đang muốn làm trò xấu một lần nữa, đôi mắt nhìn xuống, giọng nói lại càng thêm khàn khàn mất tự nhiên:

“Niệm Thần, vậy là, lần này là em tự nguyện?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172

“Niệm Thần, vậy là, lần này là chính em tự nguyện?”

Thôi xong rồi, vậy là trình độ gian xảo của Hoắc Cảnh Sâm lớn đến mức độ không ai có thể sánh kịp, lúc này đây, chuyện vãn đã đóng thuyền rồi, anh còn hỏi con gái người ta có tự nguyện hay không nữa sao? Lúc này đầu óc đã mơ hồ rồi, coi như có trả lời một câu “không muốn”, anh cũng rất tự nhiên ăn sạch người ta, rồi ngày hôm sau sẽ nói cho cô ấy biết là chính cô ấy tự nguyện đúng không?

Niệm Thần sững sờ nhìn vào đôi mắt đen kìa đang từ từ nhóm hơi thở dục vọng, trong nháy mắt, gật đầu một cái, và rồi cũng không có làm gì tiếp theo, thực tế thì, cô căn bản không biết mình gật đầu là đồng ý chuyện gì nữa.

Thế là xong rồi, lúc này, không thể không nói đến chính là Hoắc Cảnh Sâm vẫn luôn giữ phong độ tối thiểu, một dáng vẻ không nhanh cũng không chậm làm cho người ta nghi ngờ nơi nào đó trên thân thể của anh tung hoành ngang dọc chỉ là lừa đảo.

Lúc này khóe môi nhếch lên mỉm cười như có như không, giống như tâm tình không tệ nên hành động càng thêm kiên nhẫn:

“Niệm Thần, nói cho tôi biết, tôi là ai?”

Anh ta là ai? Nếu như nói lúc này tình trạng của Niệm Thần là bình thường hoặc là vẫn còn giữ lại một chút xúu tinh táo, nhất định sẽ không chút do dự hỏi thăm một lần cả nhà Hoắc Cảnh Sâm, sau đó đương nhiên ném ra một ánh mắt xem thường khổng lồ ngút trời, anh là ai? Anh còn không biết anh là ai, làm sao mà tôi biết được?

Nhưng tình huống lúc này cũng không khác thường hơn so với bất kỳ lúc bình thường nào khác, dù sao, lúc này Mộ tiểu thư cũng giống như một người ngơ ngẩn trăm phần trăm luôn, cổ chấp trợn mắt thì cũng chỉ là cảm giác mê man dụ hoặc, bủn rủn, cảm giác cả người nóng ran cực kỳ khó chịu, một giây sau, đôi mắt long lanh trong vắt thật giống như rơi nước mắt vì bị uất ức.

Cho nên mới nói mỗi người đều có một khắc tình trời định, nếu như nói thời điểm Niệm Thần tinh táo thì Hoắc Cảnh Sâm chính là khắc tình trời định của cô, như vậy hôm nay khi Niệm Thần không còn tinh táo thì cô lại trở thành khắc tình trời sinh của Hoắc Cảnh Sâm.

Khoảnh khắc tiếp theo, từ trong đôi mắt kia thật sự chảy ra nước mắt, một phần là bị uất ức, một phần là do thân thể khó chịu đang mong muốn được lấp đầy.

Hoắc Cảnh Sâm thở dài một hơi, nhưng cũng không gượng ép, khóe môi khẽ nở một nụ cười hình cung, một giây sau đó, đôi môi mỏng lạnh lẽo đặt vào nơi khóe mắt của cô, một vài giọt nước mắt trong suốt vừa tràn ra từ khóe mắt đã biến mất theo bờ môi mỏng của anh, vị mặn mặn, giống như vè mặt của Niệm Thần lúc này lại cực kì biểu cảm.

Một đường hôn kéo dài đến bên tai phải mềm mại của Niệm Thần, giọng nói khàn khàn vang lên:

“Cô gái, im lặng được coi như là cam tâm tình nguyện đó.”

Vừa nói chuyện, anh lật một cánh tay đang đặt lên bên hông Niệm Thần, đang lúc trời đất quay cuồng, Niệm Thần kêu lên một tiếng theo bản năng, chờ cho đến khi có thể phản ứng lại thì cũng là lúc vị trí của hai người đã đổi cho nhau.

Thao tác nhanh, cho tới lúc này chỉ trong nháy mắt Hoắc Cảnh Sâm đã thuận tay kéo xuống những gì có trên người của cô, nào là áo sơ mi xóc xếch, tiện tay cởi ra, rồi tập trung vào phần mềm mại trên cơ thể kiều diễm đang nằm trong người mình.

Dường như một nụ hôn thấm đượm tất cả mùi vị của đất trời, khi đó, lúc mà không hề hay biết lại bám vào trên người Hoắc Cảnh Sâm thì toàn thân Niệm Thần toát ra một loại cảm giác thoải mái hết cả người, không kiềm nén được khẽ rên rỉ một tiếng, khóe miệng phát ra một từ đơn, giống như tiếng rên nhỏ nhỏ, hoàn toàn bị nuốt hết vào một nụ hôn.

Thời khắc này cảm xúc tuôn trào mãnh liệt như thác lũ, tựa như là từ trong bản năng, tay Niệm Thần đang quấn quanh cổ Hoắc Cảnh Sâm từ từ trượt xuống dưới, rồi sau đó nhanh nhẹn cởi nút áo sơ mi trước ngực của anh, phơi bày cánh xuân nguyên thủy, khẽ nhắc người lên, nhích sát đến nơi hạ thân nóng bỏng của anh.

Thật vậy, ngọn lửa tình ái cứ như vậy được khơi lên coi như muốn đem mầm mống trong người Hoắc Cảnh Sâm phát huy đến cùng cực, dây thắt lưng được cởi ra, Niệm Thần gần như trong tư thế ngược cổ lên, đôi mắt long lanh khép lại, bên trong đó là một cơn sóng tình mạnh mẽ ùn ùn kéo đến.

Hơi thở dồn dập, đôi tay nhỏ bé mềm mại không xương vuốt ve từ từ dọc xuống theo cơ bắp rắn chắc trên người anh, sờ mó từng chút một, thật giống như đã tìm thấy niềm vui thích thú mà không hề dè chừng gì hết.

Mấy phút trôi qua, một màn hành động mạnh mẽ lại cộng thêm không gian trong xe hạn hẹp nên hoàn toàn không thể làm được, nhiều lần đều là đứng đầu hoặc trúng chỗ kia, nhưng hình như lúc này chẳng còn ai muốn đề ý những điều đó, trong hoàn cảnh mờ tối, tay Hoắc Cảnh Sâm nhấn hạ thấp ghế xe.

Thân thể trần truồng dính chặt vào nhau, một nóng một lạnh, một tổ hợp hoàn toàn phù hợp, nơi mềm mại kia cũng đủ làm tan chảy trái tim băng giá, Hoắc Cảnh Sâm hôn nơi mềm mại trước ngực của cô, ngậm mút lấy đỉnh hồng mai.

Một cái tay khác di chuyển khỏi eo của cô, lần mò lên phía trên và dùng lại một bên mềm mại khác của cô, đã động tình lại thêm xoa bóp tạo ra tư thế rất đáng xấu hổ.

Mà Niệm Thần ngửa cổ ra, hơi thở gấp gấp, nhịp tim từ từ đập nhanh hơn, đương nhiên thỏa mãn với mỗi động tác của người đàn ông, trên thực tế, lúc này đôi tay Niệm Thần tự nhiên không hề có ý muốn rảnh rang.

Đôi tay mềm mại không xương sờ nắm một lúc đỉnh cự long cường tráng của anh, cô vuốt ve lên xuống lớp da từ trên đỉnh đến tận cuối cùng, rồi nắn nhẹ nhàng, dường như thích thú nhưng lại có một chút do dự, một lúc lâu mới lấy hết can đảm từ từ trượt xuống phía dưới.

Lướt qua một rừng rậm màu đen thẫm bí, khoảnh khắc tiếp theo trong lúc Hoắc Cảnh Sâm đã quên nhiệm vụ mình đang làm ‘công việc’ trước ngực của Niệm Thần thì bỗng thét lên một tiếng sợ hãi, lúc đó, một tay Niệm Thần đang cầm lên vật nóng bỏng của anh, rồi lại bởi vì kích thích đáng tự hào của vật kia, tựa như một cái tay có cổ hết sức cũng không nắm hết được, nên một cái tay còn lại cũng đưa ra nắm lấy.

Lực tay xoa nắn mạnh nhẹ không giống nhau, thỉnh thoảng lại như tò mò, đôi tay vuốt ve sờ nắm cự long của anh, không bỏ qua bất kì chỗ nào, giống như cô không hề hay biết bên trong đó chứa đựng bao nhiêu điều bí ẩn, thật vậy, ngay khi đó suy nghĩ của Niệm Thần rất đơn giản, thay vì nói là suy nghĩ, không bằng nói đó là bản năng của con người đi, cảm giác trống rỗng ủa vào cả thể xác lẫn tâm hồn, cho dù lúc này có làm ra chuyện gì thì cũng tuyệt đối là hợp tình hợp lý.

Niệm Thần không biết dùng lực nhiều ít nên nhiều lần khiến cho Hoắc Cảnh Sâm gần như đau đớn, chỉ một giây sau, tựa như Hoắc Cảnh Sâm muốn trừng phạt nên bắt lấy đôi tay của cô cố định trên đỉnh đầu, trong chớp nhoáng, cả người của cô, bao gồm cả hai bắp đùi chưa từng an ổn đã hoàn toàn bị Hoắc Cảnh Sâm bắt gọn nên không thể cử động được.

Tất cả động tác dừng lại đột ngột, Hoắc Cảnh Sâm tràn đầy hứng thú nhìn thân thể mềm yếu của cô, đôi rèm mi mỏng như sợi tơ, tâm hồn mê loạn, đôi môi mỏng đặt một nụ hôn xuống giữa hai hàng chân mày của cô, kéo dẫn chân mày đang nhíu chặt lại vì cảm giác trống rỗng ngay lúc này.

“Nói cho anh biết, anh là ai?”

Vậy đó, buổi tối ngày hôm nay Hoắc Cảnh Sâm cũng coi như khơi mào tám chuyện, lại một lần nữa hỏi về vấn đề này, giống như thể nếu không hỏi ra được đáp án thì sẽ chuẩn bị đập cho Niệm Thần rớt xuống xe, vừa nói xong, mặc dù hạ thân đã sưng trướng lên đến cực đại rất đau nhưng vẫn cố gắng không tiếp tục làm ra bất cứ động tác gì.

Đôi mắt trong vắt hoàn toàn mờ mịt, sưng sò, lúc này rơi vào một mảnh trầm luân, trong cơn người thể hiện rõ ham muốn dục vọng nồng đậm, đôi môi

Niệm Thần run run, nở một nụ cười duyên rữ, tất nhiên mở miệng nói, nói ra từng chữ từng chữ rõ ràng, lúc này cô hoàn toàn không giống với biểu hiện của người mất hết lý trí.

“Hoắc Cảnh Sâm, anh là, Hoắc Cảnh Sâm...”

Thật ra, đúng là Niệm Thần đã hoàn toàn không còn tỉnh táo nữa rồi, phản ứng hoàn toàn dựa theo bản năng, chính là cảm giác quen thuộc đã khắc sâu vào trong trí não, bất ngờ như vậy, trong lúc đầu sôi lửa bỏng, cô mới có thể trả lời ra như thế.

“Ha...ha...”

Khóe môi Hoắc Cảnh Sâm nở một nụ cười xấu xa thậm chí còn mang theo một loại độc nào đó, ngay sau đó, anh cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của Niệm Thần, cũng trong lúc đó, bên dưới hạ thân, cự long kiêu hãnh xâm nhập vào trong vùng đất đã sớm ướt át của người trong lòng, thân mật kết hợp chặt chẽ.

“Ừm...”

Cả người Niệm Thần được thoải mái, từ trong cổ họng khẽ rên một tiếng, cả cơ thể căng ra, thật ra lúc này cô nhũ chân mày lại rõ ràng nơi nhỏ bé của cô không đủ để tiếp nhận kích thích cực đại của Hoắc Cảnh Sâm.

Một dị vật mạnh mẽ xông vào, mang theo một dòng suối nóng bỏng, trong nháy mắt, cảm giác trống rỗng trong thân thể bỗng được giải phóng ra, vui mừng là thế, nhưng chuyện này cũng chỉ trong tích tắc mà thôi, một giây tiếp theo, một cảm giác trống không lớn hơn tạm thời đuổi đi cảm giác thoải mái mới vừa đến.

Ngay lập tức Hoắc Cảnh Sâm cơ hồ ngừng mọi nhịp luận động, anh liền hiểu ra kể từ thời điểm làm tình lần trước là lần cuối cùng, cho đến bây giờ thì cô vẫn chưa cùng lập lại với ai, chỉ là lúc này, sau khi trống rỗng lại là một mảnh vui mừng, giống như một đứa trẻ, dưới ánh đèn lò mờ, cả người cô như phủ một loại độc được quyền rữ không thể tả được.

Cảm giác hứng thú bên ngoài cơ thể, cùng với sự kết hợp chặt chẽ phía dưới của hai người, rõ ràng chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, cảm giác toàn bộ cơ thể bị kéo căng ra đến từng điểm nhạy cảm nhất, cảm nhận được thân thể Niệm Thần ngo ngoáy không tự nhiên, vẻ mặt rõ ràng là muốn nhiều hơn nữa, trong lúc nhất thời, cúi đầu nói vào bên tai của cô:

“Hãy nói là em yêu anh...”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173

Ngay lập tức giọng nói mê hoặc quen thuộc tràn vào các giác quan, Niệm Thần không thể nào nhắm mắt được, cảm giác trống rỗng dưới hạ thân khiến cô không biết phải làm gì, miệng mở to ra, đôi môi đỏ mọng mềm mại tự nhiên thật duyên rữ:

“Hoắc Cảnh Sâm.....em yêu anh, yêu anh...”

Đúng, là yêu, ít nhất tại thời điểm như thế này, khi tinh thần không được tỉnh táo, không một ai lại có thể làm điều trái ngược với điều tâm niệm từ tận nơi sâu nhất của con tim, nhưng nếu đó không phải là yêu, cũng sẽ không thể không chút do dự nói ra khỏi miệng như thế, mà ngay khi cô gọi tên anh bên trong đó rõ ràng mang theo một tình cảm sâu sắc không thể diễn tả được.

“Á.”

Tâm tình của Hoắc Cảnh Sâm rất vui, khóe miệng khẽ nhếch nở nụ cười, một giây kế tiếp, vịn vào hai bên eo của Niệm Thần từ từ chuyển động.

Ánh trăng đang thẹn thùng chạy trốn, đèn đường le lói chiếu vào chiếc xe đang lắc lư theo nhịp, nhìn qua cửa sổ xe có thể thấy chính là hình ảnh khiến cho người ta phải đỏ mặt tim đập mạnh, mùi vị hoan ái hòa vào ánh trăng huyền ảo.

Âm thanh rên rỉ xen lẫn với tiếng thở dồn dập, trong nháy mắt, nước mắt hòa cùng nhau, những sợi tóc trên trán Niệm Thần hoàn toàn ướt đẫm, Hoắc Cảnh Sâm càng gia tăng nhịp chuyển động khiến cho thân thể của cô khẽ cong lên, thân thể co lại, nhưng người bên trên lại hoàn toàn không có ý định bỏ qua cho cô.

Chính cô là người khơi lên ngọn lửa này, đương nhiên cũng phải do cô tới đập tắt chứ, một lần nữa, trong đầu Hoắc Cảnh Sâm nhớ lại chuyện trẻ con trước đây, anh còn nhớ rõ lần trước mình đã từng nói sẽ làm cho Niệm Thần không xuống giường được, cũng vậy, đổi lại là tình huống trước mặt, trực tiếp chuyển từ giường thành xe là được!

Không biết thời gian đã qua bao lâu rồi...

Cảm giác nóng ran trong người từ từ giảm bớt đi, thực tế, thời điểm này, theo từng đợt co rút của cơ thể mà ý chí của Niệm cũng bắt đầu chậm chạp quay về, trong thân thể cảm nhận được một chút xa lạ, mới thức tỉnh cô khôi phục lại lý trí, chờ cho cô thấy rõ ràng là Hoắc Cảnh Sâm đang làm vận động trên người mình thì tỏ ra cực kỳ xem thường.

Có lẽ chú ý thấy Niệm Thần đang không tập trung, Hoắc Cảnh Sâm lại càng tăng thêm lực mạnh mẽ xâm nhập coi như là trừng phạt một người khác trong lúc này mà lại không tập trung, trong lúc vô tình từ trong cổ họng lại phát ra tiếng rên rỉ đáng xấu hổ kia, Niệm Thần vội vàng cắn chặt môi.

Về mặt không thể tin được, rất dễ dàng nhận ra là thật không ngờ từ trong miệng mình lại có thể rên rỉ loại âm thanh đó, lúc này đôi mắt long lanh nhìn chăm chăm vào Hoắc Cảnh Sâm, tức giận mở miệng nói:

“Luu manh, anh vậy mà lại thừa dịp lúc người ta gặp khó khăn...”

Hoắc Cảnh Sâm vẫn tiếp tục tập trung vào việc vận động đang làm mình vui vẻ, lúc này liếc mắt nhìn thấy đáng về cực kỳ tức giận của Niệm Thần, thật lòng nghi ngờ là do mình vẫn còn chưa cố gắng hết sức, nếu không thì trả lời sao cho việc giờ phút này mà người phụ nữ này lại vẫn còn thừa hơi để suy nghĩ đến những thứ khác chứ?

Suy nghĩ một chút, vẫn duy trì tư thế hợp nhất hạ thể, Hoắc Cảnh Sâm thực hiện tư thế có độ khó cao hơn là đem một chân Niệm Thần nâng cao đặt trên vai mình, tư thế này càng dễ dàng xâm nhập sâu hơn, Mộ tiểu thư mặt đỏ tím đập nhanh lại thêm hơi thở dồn dập, nhưng thời điểm muốn phản kháng lại thì hai tay Hoắc Cảnh Sâm dễ dàng chụp được kéo lên trên đỉnh đầu.

Một loạt luật động theo nhịp điệu ba cạp một sâu khiến trên mặt Niệm Thần có vẻ như mê hoặc quyến rũ, hung hăng lướt qua vành tai nhạy cảm của cô, cắn nhẹ một cái và nói một câu đầy mờ ám:

“Mộ tiểu thư, trước đó cũng do em đã đồng ý rồi, cho nên lúc này đây em chỉ cần vui vẻ hưởng thụ là được rồi, bầu trời không trăng không sao, nếu không làm tình thì thật sự phải xin lỗi hoàn cảnh địa lợi nhân hòa...”

“.....” Niệm Thần không thốt lên được lời nào, cho nên đây chính là nguyên nhân mà cô bị đặt dưới thân thể của anh ta để anh ta muốn khi dễ sao cũng được? Nhưng vấn đề chủ yếu ở đây là rốt cuộc phải không thể nhẫn nhịn ham muốn cỡ nào, mà đã hơn nửa đêm lại còn ở trên đường lớn mà lại...

“Mộ tiểu thư, tập trung!”

Bên cạnh việc chuyển động, Hoắc Cảnh Sâm cũng không quên nhắc nhở, anh vô cùng tham luyện tư vị của Niệm Thần, hình như cả buổi tối này đã muốn một lần lại tiếp một lần, nhưng tóm lại dường như là vẫn chưa cảm thấy đủ.

Như vậy, Mộ tiểu thư gặp bất cứ chuyện gì, nếu mà đối thủ là Hoắc Cảnh Sâm, thì chỉ có duy nhất một kết quả mà thôi, cô phải thua!

Mà tình huống trước mắt, sau một chút bối rối, Mộ tiểu thư áp dụng chân lý đã được giáo dục của mình là: thuyền tới đầu cầu tự nhiên thắng.

Vì vậy, chỉ trong một tích tắc, bên trong con người trong vắt bắt đầu bị vẩn đục, ánh mắt bắt đầu mờ mịt, Hoắc Cảnh Sâm đẩy mạnh từng đợt sóng tình khiến cho lý trí mà cô vừa mới tìm trở về lại bị bay đi hết chỉ trong tích tắc.

Đối với phương diện giường chiếu thì Mộ tiểu thư là một tiểu bạch thủ đương nhiên sẽ không thể chống lại được mấy lần cám dỗ, huống chi đối thủ còn là sói xám Hoắc Cảnh Sâm được người người hoan nghênh, nhưng không phải như thế, lúc này đây, một nữ nào đó đang nằm bên dưới lại mạnh mẽ đáp trả lại Hoắc Cảnh Sâm.

Nhận được sự đáp trả của Niệm Thần, khóe môi Hoắc Cảnh Sâm cong lên nụ cười càng sâu, ghé ngồi trên xe cũng nâng trở về độ cao ban đầu, cánh tay Hoắc Cảnh Sâm vẫn đang ôm bên eo của Niệm Thần bỗng chốc lật lại, sau đó, Niệm Thần không ngờ lại dùng tư thế thật xấu hổ như thế dán lên chỗ ngạo nghễ giữa đùi của anh, đôi tay chống lên cơ ngực săn chắc của anh, càng xấu hổ hơn nữa chính là lúc đôi môi mềm mại của cô thật chuẩn xác ngậm lấy một điểm nhô ra trước ngực của anh.

Hứng thú với loại trêu chọc gặm nhấm này, bất cứ điệu bộ ngậm mút sâu cạn không giống nhau của Hoắc Cảnh Sâm, thỉnh thoảng gặm, lúc lại cắn cắn, Niệm Thần như vậy lại mang theo vẻ quyến rũ không thuộc về độ tuổi này, lúc này trong lòng cô lại nổi lên tính tình ngang bướng không chịu thua nên cứ mềm mại quyến rũ phối hợp như thế, cô nghĩ cô mạnh mẽ như vậy sẽ đánh đuổi được yêu nghiệt Hoắc Cảnh sâm.

Đối với việc Mộ tiểu thư “chủ động” tiến công như vậy, Hoắc Cảnh Sâm vui mừng ngừng ngay lại chờ đợi động tác kế tiếp của Niệm Thần, nhưng một cái tay vẫn đặt vững vàng trên eo của cô để phòng ngừa một khi đôi chân cô mềm nhũn thì cả người cô sẽ té ngã xuống dưới, dù sao cũng đã trải qua hơn ba tiếng cũng không nhiều hơn khi bình thường làm ở nhà bao nhiêu, chính là anh rất ít khi điên cuồng như thế, lúc này cũng đã đủ khiến cho từ bắp đùi Niệm Thần trở xuống đến gót chân đều không còn chút sức lực nào.

Sau khi cái gọi là trêu chọc vừa xong thì Niệm Thần cũng có chút bất ngờ, cho dù là mới vừa rồi rất phối hợp như thế tạo nên hình ảnh khiến cho người ta phải đỏ mặt tím đập mạnh, nhưng vẫn phải thừa nhận rằng trên phương diện này thì cô chỉ có thể được coi là trình độ nghiệp dư mà thôi, phải làm những gì tiếp theo đó, hoàn toàn không có trong phạm vi tính toán của cô.

Ngẩng đầu ngai ngừng nhìn vào khuôn mặt yêu nghiệt trên đỉnh đầu, nhưng chờ đợi cô là một vẻ mặt biểu hiện cười cợt thì cái tôi to lớn của Mộ tiểu thư lại bùng cháy hùng hực, mang theo tức giận cùng cực kỳ bất mãn, rồi sau đó vịn vào bờ vai của anh, không chút do dự ngồi xuống dán chặt vào phái

nam ngạo nghệ của anh.

Không thể nghi ngờ nữa, tư thế như thế này, vẫn là có chút khó khăn với Niệm Thần, ngay lập tức chân mày cô nhíu lại thể hiện rõ ràng là lúc này hạ thân không được thoải mái.

Gốc rễ không vào hết, Hoắc Cảnh Sâm không quá thoải mái hít một hơi thật sâu, lúc này lại dờ khóc dờ cười khi liếc thấy trên mặt Niệm Thần là vẻ mặt khổ sở, cô thật sự nghĩ mình là một người lính nữ rồi hay sao? Dù cho không phải là người lính nữ thì cũng không đến nỗi sợ hãi lớn như vậy, có được một kích phóng khoáng giống như vậy hay không? Cô đúng là dám mạnh mẽ như vậy mới áp dụng tư thế như vậy...

Ngay lập tức thân thể Niệm Thần cứng ngắc không dám cử động, chỉ hơi cử động một chút thôi là cảm giác đau buốt kéo theo cảm giác đau đớn, vì vội vàng nên chính tay cô đẩy chính mình vào tình huống khó xử lên không được mà xuống cũng chẳng xong, đang lúc cực kỳ tức giận, một cái tay nhéo lại một điểm trước ngực anh, ý vị mồi phân uy hiếp:

“Mau chóng nghĩ biện pháp để đem cái vật kia của anh đi ra ngoài cho tôi.”

Cho nên mới nói, chính vào những lúc như thế này thì Mộ tiểu thư có thể phát huy trình độ vô sỉ hết mức có thể, chứ còn không phải, rõ ràng là ai đó kiêu ngạo cho rằng mình khác những người khác, thế nhưng thời điểm lên không nổi mà xuống cũng không xong thì sao lại đổ lỗi lên cái người vô tội Hoắc Cảnh Sâm, chẳng qua người ta sử dụng một chút phép khích tướng đồng thời đưa ra một số thông tin hình ảnh thực tế mà thôi, ai kêu bạn mắc câu làm chi?

Trong mắt Hoắc Cảnh Sâm cũng tràn đầy nét cười, được rồi, lúc này đầu phải chỉ có một mình Mộ tiểu thư khó chịu, ngài đây vừa vặn là một người đàn ông bình thường mà lại bị bạn “phục vụ” như vậy, nếu thật sự là vẫn tiếp tục như vậy không chừng không thể giải tỏa được nội thương đấy chứ!

Con mắt sắc bén, lúc này giọng nói nhẹ nhàng có thể sánh ngang với khúc nhạc cổ điển thư thái động lòng người:

“Tiểu yêu tinh, từ lúc vừa mới bắt đầu thì anh đã nói rồi, em là người châm lửa thì đương nhiên người dập lửa cũng chỉ có thể là em!”

Anh vừa nói chuyện vừa tăng thêm lực vào hai cánh tay đang đặt trên eo Niệm Thần, kéo hông của cô, hướng dẫn cô tiếp theo nên làm gì.

Hoắc Cảnh Sâm là thầy giáo dạy tốt quả không sai, nhưng Mộ Niệm Thần cũng tuyệt đối là học sinh có năng lực học tập vô cùng tốt, còn không phải vậy sao, chỉ chớp mắt thôi, mới có bao lâu đâu, lúc đó, Mộ tiểu thư vượt vượt cánh tay Hoắc Cảnh Sâm, còn không phải chính là một hồi lên lên xuống xuống trên dưới cùng phối hợp là được rồi hay sao?

Bên trong xe Lamborghini tràn đầy hơi thở dục vọng, trong nháy mắt tại một nơi nào đó trên thân thể hình như đã đạt tới cực điểm sung sướng, và dù Niệm Thần càng về sau thì hơi sức càng đuối dần, Hoắc Cảnh Sâm lần nữa nâng eo của Niệm Thần lên, đẩy nhanh tốc độ rung động ra vào trên dưới, sau vài chục cái như vậy, đưa tay đè lại cặp mông mẩy tròn trĩnh của Niệm Thần, một tiếng rên khẽ như phát tiết sau đó phun toàn bộ mầm mống cực nóng vào nơi sâu nhất trong cơ thể của cô.

Khi gần sắp kết thúc cuộc hoan ái này thì dường như cả người Niệm Thần đã ngất trong vòng tay của Hoắc Cảnh Sâm rồi, lần này ngất xỉu là thật, hoàn toàn do mệt mỏi, trên thực tế Hoắc Cảnh Sâm điên cuồng như lúc này hoàn toàn đã buông tha mọi thứ, say đắm với thân thể mềm mại của Niệm Thần, sa vào lưới tình, thật giống như những đôi tình nhân thân mật trên thế giới này.

Có lẽ ngay cả Hoắc Cảnh Sâm cũng không phát hiện ra được, suốt cả buổi tối trong ánh mắt của anh khi nhìn Niệm Thần, luôn như có như không mang theo một ánh mắt cưng chiều không hề dứt.

Cẩn thận mặc lại quần áo chỉnh tề cho cô, sợ đánh thức cô dậy từ trong giấc ngủ, sau đó anh còn giúp cô cài lại dây an toàn, hùng dũng lên từ phía chân trời, Hoắc Cảnh Sâm vượt nhẹ đôi mắt mệt mỏi, nhưng trong đáy mắt rõ ràng là một tinh thần sáng khoái, liếc mắt nhìn người con gái đang ngủ rất say ở bên cạnh, lúc này mới đáp chân ga rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174

Cả người Niệm Thần bị đau đớn hành hạ giống như bị xé rách khiến cô chợt tỉnh thức, chỉ cần khẽ nghiêng người thôi thì cũng rất đau giống như bị một cái xe cán qua vậy, không kiềm chế được khẽ rên một tiếng.

Từ nơi phát ra ánh sáng, bỗng nhiên Niệm Thần giống như nhìn thấy có một bóng dáng cao lớn mặc quần áo rất lịch sự, nhìn đáng vẻ giống như tinh thần rất sáng khoái, rồi sau đó lúc quay đầu lại thì từ đáy mắt đến khóe miệng của anh đều rõ ràng tràn đầy nụ cười gian ác, nhưng chỉ trong chớp nhoáng người nọ bước chân mở cửa, ngay khi cửa phòng khép lại thì bóng dáng cao lớn kia cũng biến mất phía bên ngoài cánh cửa đã khép lại đó.

Niệm Thần run run ngồi dậy, nhăn trán cố gắng chịu đựng cảm giác đau nhức trên người, trong lòng cảm thấy mát mẻ một chút nhưng rồi từ từ nhiều hơn đến cực đại, đôi mắt vô hồn nhìn chằm chằm nơi cửa phòng đã khép lại, ngay lập tức thân thể trở nên cứng ngắc không làm bất kỳ động tác nào, cũng

chẳng thèm quan tâm đến phần thân thể lộ ra khỏi mền có bị lạnh hay không nữa.

Muốn bước chân xuống giường, nhưng đôi chân kia giống như hoàn toàn mềm nhũn, trong khi cổ thử nhúc nhích đôi chân thì cái dạ phượng nhay cảm kia lại ập đến một trận đau buốt không chịu được, lúc này mới chú ý đến trên người mình sao lại xuất hiện những dấu vết mập mờ không bình thường thế này, thật ra, mãi cho đến lúc này Niệm Thần giống như bỗng nhiên nhớ lại một số thứ gì đó.

Trong đầu vang lên một tiếng nổ lớn, gò má tuyết trắng nhiễm một mảnh đỏ bừng, trong nháy mắt, từ sâu trong đáy lòng nguyên rủa một tên con trai nào đó một lần từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới, dĩ nhiên những lúc như thế này Mộ tiểu thư dùng những từ ngữ nguyên rủa đồ cho tên đầu sỏ gây ra chuyện này rồi lại kéo lên trên người Lục Hựu Hi, nếu lần sau để cho cô gặp lại cái người này thì chắc chắn cô sẽ không bỏ qua cho anh ta.

Đang khi cô mất hồn như thế, thì một lần nữa cửa phòng được mở ra từ bên ngoài, người mới vừa đi ra kia lại lần nữa xuất hiện trong phòng, trên tay của anh là một cái khay, bên trên là một chén cháo hải sản thơm phưng phức và một ly sữa tươi, để khay xuống, không thèm để ý lúc này Niệm Thần đang trừng mắt nhìn, đi thẳng đến ngồi bên giường, rồi sau đó từ từ mở nắp một chai thuốc mỡ.

Mắt Niệm Thần mở to mà nhìn chăm chăm hành động liên tiếp của người đàn ông trước mắt, lúc này mới hiểu ra là từ nãy đến giờ Hoắc Cảnh Sâm đi ra ngoài để làm cái gì, giờ phút này lại dâng trào một cảm giác thật không công bằng mà, cái người trước mắt này lại quần áo tóc tai chỉnh tề, thật đúng là người đàn ông mười phần yêu nghiệt mà, trong khi chỉ có một mình cô thì da thịt không một mảnh vải che, dưới tấm chăn thì cả người trần truồng.

Cho đến khi tay Hoắc Cảnh Sâm lấy một ít thuốc mỡ rồi đưa cả bàn tay vào trong chăn, Niệm Thần mới giật mình không biết anh muốn làm cái gì đây, trong chớp mắt nhiệt độ trên mặt Niệm Thần tăng cao hơn, nhưng cũng không kịp tránh né chỉ có thể để mặc cho ngón tay của Hoắc Cảnh Sâm xức thuốc vào nơi hạ thân đáng xấu hổ kia, mà ánh mắt của anh rất bình tĩnh, trong nháy mắt không thể nhìn ra bất cứ điều gì nơi đáy mắt của anh.

Dưới hạ thân của cô được bôi một ít thuốc mỡ sền sệt, mang theo một cảm giác lạnh băng, cũng đủ để làm vui đi cảm giác bỏng rát đau đớn nơi hạ thân.

Niệm Thần không kiềm chế được thả lỏng thân thể, mặc kệ cho anh xức loạn thuốc mỡ khắp nơi trên người cô, về mặt bỗng chốc trở nên mê loạn, ngẩng đầu lên lại bất giác nhắm mắt đen đày ý giễu cợt, trong đầu óc bỗng nhiên xuất hiện một cuộc mây mưa điên loạn đầy hưng phấn, một loạt tư thế khiến người ta phải đỏ mặt tim đập nhanh, thân thể tiếp xúc gần gũi, tiếng rên rỉ, tiếng thở dốc dồn dập.

Lúc đó, tay anh cũng đang ở giữa hai chân của cô, khoe miệng của anh cười gian tà hơn lúc anh làm chuyện xấu.

Lại một lần nữa nhìn người đàn ông này, càng nói thì Niệm Thần càng tức giận nhiều hơn, trong lúc đang suy nghĩ hai chân khép chặt lại dường như cố ý muốn đẩy tay của anh ra ngoài, nhưng mà lại không nghĩ đến là ngược lại Hoắc Cảnh Sâm trực tiếp dùng động tác trên tay lại, không nhúc nhích gì mà chỉ dùng lại ở giữa hai bắp đùi khép chặt kia, giọng nói mềm mại quyến rũ:

“Mộ tiểu thư, sáng sớm mà làm như thế có thể coi như già bộ buông để có được?”

Trong lúc này da thịt tiếp xúc đụng chạm lẫn nhau, thật ra, nhịp tim của Niệm Thần đập nhanh cứ như thể đã chạy trong vòng mấy giờ, bỗng nhiên, Hoắc Cảnh Sâm lại vạch trần, thẳng tắp nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ lớn chừng bàn tay của Niệm Thần, về mặt rõ ràng ngay thẳng, rồi lại treo vào nụ cười không rõ ý tứ gì.

Khẽ nhếch môi mỏng lên, rõ ràng Niệm Thần bất giác nơi đáy mắt của anh là mười phần hăng hái, quả thật đàn ông chỉ là động vật suy nghĩ bằng cái đó, còn không phải sao, đêm này là thái độ này, chắc chắn, lúc này với lúc còn ở bệnh viện thì căn bản là hai người!

“.....”

Mộ tiểu thư im lặng lộ vẻ cực kỳ coi thường nhìn về phía anh, chỉ hận không thể ngay lập tức kéo cái tay của anh đang làm chuyện xấu kia ra, lúc này trên mặt đã nhuộm đỏ hết rồi, nhưng chắc chắn là đỏ mặt vì tức giận, có phải người đàn ông này không muốn giữ một chút thể diện nào nữa hay không, lúc trước ai là người trêu chọc cô trước, hiện tại lại lần lộn trên giường với cô, là có ý gì chứ?

Cả buổi sáng hôm nay, quả thật là tâm tình của Hoắc Cảnh Sâm vô cùng tốt, lấy cái tay kia ra cũng không làm gì mà cũng không có ý chọc ghẹo, nhưng mà nửa người đang ngồi trên giường bỗng nghiêng về phía trước, đôi môi mỏng dừng lại nơi lỗ tai của cô, hơi thở nhẹ nhàng sạch sẽ len lỏi vào trong tai Niệm Thần, ngay sau đó, anh nở nụ cười nhàn nhạt, giọng nói oanh tạc vào trong đầu Niệm Thần:

“Mộ tiểu thư, anh nghĩ là, ngày hôm qua biểu hiện của em cực kỳ giống tiểu yêu tinh mê hoặc người ta đó, anh vẫn còn không biết, thì ra là em, yêu anh như vậy...”

Anh nói rõ ràng mỗi một câu một chữ, bốn chữ cuối cùng thì giọng nói gần nặng hơn, cho đến lúc này lọt vào trong tai của Niệm Thần, chợt bừng nhớ lại rồi nhẹ nhàng thừa nhận đáng về hưng phấn khi nằm dưới hạ thân của anh, nhớ lại một ngày trước khi bị Lục Hựu Hi bắt đi, cô nhớ rõ ràng từng lời nói tuyệt tình của người đàn ông này, không phải anh không cảm nhận được rằng cô yêu anh rất nhiều sao?

Trong nháy mắt kia, trái tim như đồ đầy ngũ vị, thật ra lúc này, ngoại trừ trái tim không tự chủ được mà trào dâng cảm giác hốt hoảng, ít nhất về mặt bên ngoài của Niệm Thần vẫn xem như là bình tĩnh, trên mặt ửng đỏ nở rộ một nụ cười sáng rực rỡ, lúc nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm, đáy mắt từ từ thể hiện lưu manh.

“Hoắc tiên sinh, mọi người đều đã là người trưởng thành rồi, hôm qua xem như là bộ phim tình một đêm đi, tôi cho rằng không phải kiếp sống ngựa giống trước đây của anh đều thấy bình thường như cơm bữa sao, dù là có yêu hay không, nói đến vấn đề này lỡ như tức giận không chừng còn phá hỏng cái đó nữa thì sao?”

Một tiểu thư kiều ngạo tuyệt đối từ trong xương tủy, mà lúc này đây sau khi thể hiện sự kiều ngạo, cô kiên quyết không cho phép mình mất hết phòng bị chỉ trong chớp mắt vì một người đàn ông đang trong tâm trạng tốt đẹp kia.

Nhớ lại lời trước kia cô từng nói dám yêu dám hận, cô lẽ sẽ bị Mộ Tây Hàn khinh bỉ một phen rồi sau đó mới vui vẻ đề cập đến vấn đề bất ngờ này của cô, tổng kết lại những thứ này cũng đủ khiến cho trong đầu Niệm Thần bất ngờ hiện lên tầng tầng lớp lớp phòng bị vừa dày vừa nặng.

Trong chốc lát, tiếng nói của Niệm Thần vừa dứt, cô chú ý thấy rõ ràng khóe miệng Hoắc Cảnh Sâm đang nở nụ cười chột đông cứng, nhần nhần trán, hình như anh vẫn chưa hiểu rõ đột nhiên Niệm Thần giễu cợt là có chuyện gì xảy ra, anh gấp trặc trở khi ở bên cạnh cô, Niệm Thần chắc chắn là lần đầu tiên gặp Hoắc Cảnh Sâm như vậy, ánh mắt sắc bén cùng nụ cười rạng rỡ trên mặt chiếu thẳng vào Niệm Thần, trong tích tắc, bỗng trong lòng không dám chắc chắn mười phần.

Người phụ nữ này, hình như luôn có rất nhiều cách làm cho anh không kịp trở tay.

“Một Niệm Thần, trong lòng em không muốn vui vẻ sống chung với anh sao?”

Đây là Hoắc Cảnh Sâm mà vạn người mê sao, có biết bao phụ nữ tranh cướp giành giật để được bò lên giường của anh? Thật ra lúc này nói một câu như thế cũng hoàn toàn có thể chấp nhận được, không thể không nói lúc này Niệm Thần vừa cho anh một đả kích không nhỏ chút nào.

Rất tốt, lúc này Niệm Thần coi như hoàn toàn cảm giác rằng mình không có tiếng nói chung với người đàn ông này rồi! Lúc sáng sớm tinh thần của anh rất sáng khoái thậm chí có thể nói chung sống hòa bình, hiện tại lại chấp nhận chịu thua cô rồi, ở đây đang xảy ra chuyện gì vậy? Rốt cuộc người đàn ông này đã từng ý thức một chút gì về việc mình đã có một vị hôn thê chưa vậy?

“Hoắc tiên sinh, anh đã có vị hôn thê của anh, xin anh không cần chắc chắn tự tin mười phần như vậy để bề cong mối quan hệ tốt đẹp ngay thẳng của chúng ta, sau này anh thích ra ngoài ngoại tình cũng không sao cả, hoặc là anh cảm thấy hôn nhân của anh vẫn không thể thỏa mãn được anh thì anh cũng có thể ra ngoài tìm phụ nữ khác, dù một chút cũng được, nhưng tôi rất khó chịu khi phải đối phó với anh trong bộ phim truyền hình trẻ con này.”

Lý trí nói cho Niệm Thần biết rằng, lần trước người đàn ông này đã làm cho cô đau một thời gian khá dài, dĩ nhiên trước mắt vẫn muốn giữ vững tuyến phòng thủ của mình, hơn nữa cô căn bản là chưa bao giờ cảm thấy thời điểm ở chung với người đàn ông Hoắc Cảnh Sâm này có cái gì tốt đẹp hết.

Thế nhưng, Niệm Thần vừa dứt lời, nụ cười nơi khóe miệng của Hoắc Cảnh Sâm đã biến mất lại lần nữa phô bày ra, cô ấy đề ý những thứ này sao?

“Một tiểu thư, Niệm Thần, không phải em sợ ghen tuông sẽ làm hại mình sao? Hay là nói em cũng không rõ chính mình có thói quen mê trai sao?”

Thân thể Hoắc Cảnh Sâm lần nữa nghiêng về phía trước, gương mặt yêu nghiệt cách chừng một cm thì dừng lại trước mặt Niệm Thần, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Niệm Thần đọng đầy cảm xúc cho dù nhân nhạ thì tất cả cũng rơi hết vào đáy mắt của anh.

Kề sát ngay lỗ mũi là hơi thở phách nam dễ chịu của Hoắc Cảnh Sâm, trong lúc mê loạn thì Niệm Thần lại càng cảm thấy tức giận, hình như chính bản thân mình tự dưng không lại tức giận với người đàn ông này, bỗng chốc lại càng giận với bản thân mình hơn, làm sao mà anh vừa chằm ngòi, thì cô liền đưa đuôi ra để bị mắc bẫy chứ?

Nhớ lại mấy ngày vừa qua lại đếm từng cái khó chịu, đỡ một phát súng thay cho anh, đã vậy còn bị người đàn ông này trở mặt nữa, nhớ lại chính là lời nói trong lúc vô tình, rõ ràng lúc đó cảm giác chóng mặt trời đất quay cuồng rồi, nhưng mà, thời khắc này trong đầu lại cảm thấy bị uất ức không thể nào thoát ra được, lỗ mũi cay cay, hốc mắt Niệm Thần đỏ lên.

Muốn tránh né cũng không được, quyết định bất chấp tất cả cho rồi, để mặc cho nước mắt tràn ra khỏi hốc mắt, ở trước mặt người đàn ông này, cô chưa bao giờ đề ý đến việc bỏ hết phòng bị nguy trang kiên cường, nhưng mà hôm nay có lẽ là lần cuối cùng, cũng xem như là đã hết quanh co khúc mắc rồi sẽ có một khởi đầu mới.

Giọng nói của cô đầy tiếng nức nở, nhưng mà coi như lý trí vẫn còn minh mẫn, nhưng nước mắt này giống như một miếng cống đột nhiên mở ra, cộng thêm những buồn bực mà cô đã trải qua trong những ngày vừa qua nên bất ngờ thốt lên:

“Hoắc Cảnh Sâm, căn bản không phải người nào cũng yêu một cách mù quáng đâu, nhưng ít nhất bản thân tôi làm không được, rốt cuộc thì anh có yêu tôi hay không, hoặc giả như anh có chấp nhận thử yêu tôi hay không thì anh cứ nói một câu thôi để tôi còn biết đường, cứ đùa giỡn vòng vòng như có như không như vậy thì anh thấy rất vui sao? Dù cho ban đầu tôi tiếp cận anh là có mục đích khác, nhưng thế nào đi nữa tôi cũng sinh hai đứa con trai thông minh tuấn tú cho anh rồi, anh còn nghi ngờ tình yêu của tôi nữa, vậy còn anh thì sao? Tôi cảm nhận được rõ ràng là anh cũng có tình cảm với tôi, nhưng đáng chết là, vậy mà những hành động trong những ngày qua thì cũng đủ cho tôi lại cảm thấy anh không hề có ý gì với tôi hết, tôi cũng chẳng quan tâm anh muốn làm cái gì, tôi cũng mặc kệ mục đích của anh khi đòi kết hôn với Cố San San là gì, nhưng chính là tôi thấy ghen tị, tôi thừa nhận rồi! Anh vui rồi chứ? Hôm nay anh nói rõ ràng cho tôi, chỉ cần anh nói một câu không quan tâm tôi, không yêu tôi, vậy tôi có thể khẳng định với anh từ hôm nay trở đi sẽ biến mất không còn dấu vết gì! Tôi cũng không lo lắng là sẽ không có người đàn ông nào muốn, nhưng cầu xin anh, sau này không cần mặt dày tới đây giễu cợt tình cảm của tôi!”

Nói liền một hơi, vì buồn bực mà lồng ngực phập phồng thở hắt ra, vừa nói xong cô thở hổn hển một lúc nhưng cũng không có can đảm ngẩng đầu nhìn Hoắc Cảnh Sâm.

Thật ra một màn vừa rồi thật không kiềm chế được, nên nào là khóc lóc nào là kể lể hoàn toàn là do lý trí của cô muốn bộc phát ra bên ngoài, có lẽ là do bị dồn nén quá lâu nên mới bộc phát ra, cũng có thể do quá mệt mỏi vì mối quan hệ mập mờ không rõ ràng này.

Thời điểm mà ngay cả bản thân còn đánh mất mà không cách nào lấy lại được, bạn còn hy vọng bao nhiêu vào một người phụ nữ phải rất bình tĩnh sao?

Hoắc Cảnh Sâm có chút dở khóc dở cười nhìn Niệm Thần đang ở trước mắt, cô giống như một đứa bé đã làm sai nhưng về mặt vẫn là uất ức, coi như bao nhiêu kể lể vừa rồi đã đánh thẳng vào nội tâm của anh, thật ra không phải là anh không hiểu cảm nhận của cô hay suy nghĩ của cô, nhưng về mặt tình cảm, cũng không phải là không muốn toàn tâm toàn ý yêu, nhưng mà có những khi lại lo được lo mất nên lại đem chuyện đau lòng chôn giấu dưới đáy lòng, huống chi trước mắt anh còn phải giải quyết một chuyện lại tiếp một chuyện cũng không dễ dàng gì.

Có biết bao nhiêu người ngoài kia, thời thời khắc khắc, lúc nào cũng nhìn chăm chăm đòi lấy tính mạng của anh, mà anh thì như đang chạy trên lưỡi kiếm, chỉ cần bàn chân của anh sơ sẩy một chút thôi thì vực sâu vạn trượng sẽ chờ đợi anh, cho nên dù là tình thân hay tình yêu cũng sẽ trở thành gánh nặng lớn nhất của những người như anh.

Nhưng trước mắt, khi nghe Niệm Thần nói ra những lời lẽ tuyệt tình, anh chỉ sợ nếu mình không chịu giải thích nhiều hơn mấy câu, thì người phụ nữ nhỏ bé này sẽ lại tiếp tục suy nghĩ lung tung mất.

Thờ dài một hơi, Hoắc Cảnh Sâm lần nữa nhìn Niệm Thần, lúc này trong ánh mắt thể hiện rõ nét ý vị cung chiêu, trong cổ họng bật ra tiếng cười khê vui thích, cánh tay thật dài duỗi ra, kèm theo một tiếng thốt của Niệm Thần, chỉ một giây tiếp theo, anh ôm cả tấm thân và cả người của cô lên ngồi trên đùi của mình, mà cằm của anh lại đặt trên bả vai của cô, động tác nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho cô có cảm giác lo sợ vì được yêu thương, tự nhiên muốn quay đầu lại để tận mắt nhìn thấy về mặt lúc này của Hoắc Cảnh Sâm, đang muốn quay đầu lại bất ngờ bị Hoắc Cảnh Sâm đè lại.

Trong nháy mắt, Niệm Thần giống như vừa trải qua một cơn giông bão, hốt hoảng, cô giống như có cảm giác có phải mình đang nằm ngủ mơ hay không mà người đàn ông này lại thể hiện tình cảm sâu sắc thế này.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175

Trong nháy mắt, Niệm Thần giống như vừa trải qua một cơn giông bão, hốt hoảng, cô giống như có cảm giác có phải mình đang nằm ngủ mơ hay không mà người đàn ông này lại thể hiện tình cảm sâu sắc thế này.

Những gì thuộc về Hoắc Cảnh Sâm, chỉ có thể dùng từ ngữ như sau để hình dung: yêu nghiệt, cũng có thể là cao quý hòa nhã, thậm chí có thể giống như một vị thần, nhưng đối với cái loại tình cảm sâu sắc sứt nát, giống như những cử chỉ dịu dàng như nước ở trước mắt này, những thứ này lại không phải là Hoắc Cảnh Sâm, ít nhất những ngày trong quá khứ cô chưa bao giờ nhìn thấy qua về mặt tương tự xuất hiện trên mặt của Hoắc Cảnh Sâm, càng không cần nói đến về mặt dành cho bản thân cô như giờ phút này.

Đây là lần đầu tiên ngồi yên trên đùi của anh một cách công khai như vậy nhưng cũng đủ làm cho tâm hồn cô rối bời, rồi cũng từ từ thế này với nhiệt độ thời tiết bên ngoài cộng thêm cái chăn đang cuốn trên người cô cũng đủ khiến cô cảm thấy một chút khó chịu, cô thử gạt gạt người, nước mắt trên mặt có lẽ đã sắp khô hết không còn dấu vết, nhưng Hoắc Cảnh Sâm vẫn tiếp tục im lặng như cũ.

Bỗng chốc, tâm tình dường như rơi vào một thung lũng sâu, giả như những tình cảm ôn nhu vừa rồi chỉ là một giấc mộng mà thôi, mà những gì xảy ra buổi tối hôm nay giữa bọn họ vốn là trò chơi gì đó mà thôi, đã đến lúc phải kết thúc rồi:

“Hoắc Cảnh Sâmanh.”

Cô muốn nói nếu anh không đưa ra được quyết định thì để cho cô là người đưa ra quyết định, hoặc là trong lòng của anh thật sự có cô, nhưng đúng là Niệm Thần không thể xác định được rốt cuộc là có bao nhiêu quan tâm, hoặc là căn bản vẫn không đủ khiến anh có thể mở miệng nói ra, nhưng nếu vẫn còn chưa đủ mà anh vẫn nhất quyết muốn hai trái tim chung đường, tất cả cứ như vậy thì thật là không đáng, cô tự nguyện dừng cuộc chơi!

Nhưng khi vừa mở miệng, Hoắc Cảnh Sâm liền chặn lại đầu môi quyen rũ, đây là lần đầu tiên, giọng nói của người đàn ông này mềm mại thâm tình nhưng lại không chắc chắn, thật ra, lời nói lúc này nói ra cũng là nói thật từ trong lòng của anh:

“Nếu như nhất định phải nói ra, Niệm Thần à, người mà anh thật sự quan tâm nhất trên thế gian này chính là em đó. Nhưng anh lại không biết thể hiện như thế nào, cũng không biết cái này có được gọi là yêu hay không nữa, em không cần nghi ngờ điều đó, thật ra, đã từ rất lâu rồi anh không dám yêu, những người bên cạnh anh, người này nối tiếp người kia, càng để ý thì sẽ càng bị tổn thương nhiều hơn, trước mắt quả thật anh còn có rất nhiều chuyện vẫn còn chưa xử lý xong, ở xung quanh đây có rất nhiều người đang quan sát muốn tìm thời cơ giết anh, cho nên Niệm Thần, anh không dám đường đường chính chính giới thiệu em trước mặt những người kia.”

Anh đang nói chuyện bỗng trong con ngươi chợt lóe lên một tia sáng nhàn nhạt, dừng lại trước cửa sổ đang mở rộng, suy nghĩ cũng không biết có cái gì ở đó, chỉ dừng lại một chút rồi sau đó lại tiếp tục, giống như đang sợ hãi điều gì đó nhưng vẫn tiếp tục mở miệng nói:

“Đợi anh thêm mấy ngày nữa, anh cũng chỉ cần sự tin tưởng của em, anh chỉ muốn nói cho em biết, trong những ngày này bất kể có chuyện gì xảy ra đi nữa, trừ phi là chính miệng anh thừa nhận trước mặt em, bằng không thì nhất định chuyện đó không phải là sự thật, Niệm Thần, anh cũng không phải là người tốt nhất đáng để yêu, nhưng mà, tối thiểu anh có thể bảo đảm với em, anh sẽ vì em mà chấp nhận học hỏi làm cách nào để trở thành một nửa kia như mong muốn của em.”

“Anh cũng có nhiều khía cạnh không phải đều tươi sáng đẹp đẽ như em đã nhìn thấy, những bản thù bên trong đó rất có thể ngoài sức tưởng tượng của em, mà anh thì cảm thấy nếu muốn sống trên thế giới này, muốn được sống tốt hơn, thì cũng chỉ có thể dấn đạp người khác dưới lòng bàn chân thôi, vậy nên, anh là một con người như vậy, cho nên em có đồng ý tiếp nhận anh hay không?”

Mỗi một câu mỗi một chữ của Hoắc Cảnh Sâm đều như có một lực đạo vô hình đánh thẳng vào trái tim Niệm Thần, cô chưa từng nghĩ đây là những cảm nhận mà anh đã trải qua trong những ngày này, thật ra, nếu như một người đàn ông muốn mạnh mẽ thì cũng chỉ vì muốn sống sót trên thế giới này mà thôi, nếu muốn trở nên mạnh mẽ, cũng chỉ có thể trở nên mạnh mẽ mới có thể hoàn toàn đánh bại những người đã gây ra vết thương kia cho anh ta, đối mặt với tình yêu, sự quan tâm, cũng không dám yêu, lại e sợ trước tiên sẽ đưa đến tổn thương cho cô, một Hoắc Cảnh Sâm như vậy, làm sao người ta lại có thể không đau lòng cơ chứ, có thể nào không yêu tha thiết sao?

Cô run run nắm lấy hai bàn tay của Hoắc Cảnh Sâm đang cuộn trên eo của cô, chỉ trong tích tắc thôi một sự cảm động cực lớn ập vào trong lòng, đó là một cách dụng tâm để yêu như thế nào chứ, theo bản năng nhớ lại thứ tự trước sau, cô khóc, hai mắt Niệm Thần đều rơi xuống những giọt nước mắt, kèm theo nhiệt độ nóng bỏng.

Trái tim đau xót như xát muối, khi đôi mắt ướt đẫm nước mắt nhìn thấy tay nhỏ bé đang nắm lấy bàn tay kia, nơi khoe môi nở nụ cười thỏa mãn, gập đầu một cái, cơ hồ là vội vã đồng ý giống như sợ không kịp thời gian.

Hoắc Cảnh Sâm nắm thật chặt cánh tay của mình, rồi lại giành lên tiếng trước Niệm Thần:

“Niệm Thần, em có biết, đã từ rất lâu rồi điều mà anh ghét nhất chính là phản bội, nếu như bây giờ em nắm chặt tay của anh như vậy thì đối với anh đó là cam kết cả đời, không cần biết sau này em có hối hận hay không, anh cũng sẽ không cho phép em rời khỏi bên người của anh, cho nên, em hãy suy nghĩ cho thật kỹ rồi hãy trả lời anh.....cánh cửa lòng anh luôn rộng mở, vậy em có chấp nhận rơi vào địa ngục cùng với anh không?”

Vấn đề này là Niệm Thần là người khơi mào, lúc này lại bị Hoắc Cảnh Sâm đáp trả hoàn hảo, buông tay sao, không nói cùng lên Thiên Đường, ít nhất có thể an an ổn ổn sống đến cuối đời, nhưng thật sự là mình có thể buông bỏ được sao? Nếu nắm chặt, chính là dây dưa cả đời cùng với người đàn ông này, không cho phép một chút phản bội nào, chỉ sợ sau khi bỏ đi thì ngay cả anh cũng sẽ không chấp nhận mà trở nên điên cuồng hơn.

Đúng vậy, sẽ điên cuồng, cô có đầy đủ lý do để tin tưởng đến lúc đó Hoắc Cảnh Sâm sẽ thật sự điên loạn!

Nhưng mà.....người đàn ông như vậy, thì khi mà cô bắt được tay của anh rồi, sao có thể chịu buông ra một lần nữa chứ? Người đàn ông như vậy, tình yêu chân thành sâu sắc, cô có tài đức gì mà có thể chiếm được vị trí quan trọng trong trái tim của anh như thế? Cô biết, ngay cả khi vừa bắt đầu đã biết, nếu yêu một người đàn ông như thế, thì cả đời này sẽ không còn sức lực nào để đi yêu người khác, trên thế gian này có còn sót lại mấy người đàn ông có thể so sánh được với Hoắc Cảnh Sâm chứ?

Cô sợ mình yêu nhiều nhưng không được đáp trả chút xíu nào, nhưng mà lại càng sợ hãi sẽ bỏ lỡ nó, bỏ qua sao, cô không dám tưởng tượng hai chữ này, đến mấy chục năm sau khi nhớ lại cảnh tượng của ngày hôm nay cũng đủ làm cho người ta lệ nóng quanh tròn như thế nào, mà từ giây phút này cô tình nguyện bước vào địa ngục, không phải ít nhất còn có người đàn ông này cùng trầm luân với cô hay sao?

Vứt bỏ cái chăn kia xuống, không thèm để ý da thịt bên dưới đang không một mảnh vải che thân và đẩy những dấu hôn mập mờ, vòng lên ôm cổ Hoắc Cảnh Sâm, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ to bằng bàn tay thể hiện đầy cảm xúc ẩn sau nụ cười tươi sáng, gập đầu một cái, vùi vào trong cái cổ ấm áp của Hoắc Cảnh Sâm, giọng nói khi nói cũng nồng đậm tiếng khóc nức nở, lúc này cánh tay ôm chặt lấy cổ của anh cứ như sợ buông tay sẽ mất đi:

“Em đồng ý.....em đồng ý.....”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176

Vứt bỏ cái chăn kia xuống, không thèm để ý da thịt bên dưới đang không một mảnh vải che thân và đẩy những dấu hôn mập mờ xấu hổ kia, vòng ôm lên cổ Hoắc Cảnh Sâm, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ to bằng bàn tay thể hiện đầy cảm xúc ẩn sau nụ cười tươi sáng, gập đầu một cái, vùi vào trong cái cổ ấm áp của Hoắc Cảnh Sâm, giọng nói khi nói cũng nồng đậm tiếng khóc nức nở, lúc này cánh tay ôm chặt lấy cổ của anh cứ như sợ buông tay sẽ mất đi:

“Em đồng ý.....em thật sự đồng ý.....”

Giống như đã chờ đợi điều này từ hàng mấy thế kỷ rồi, dường như cảm giác đã trải qua mấy đời rồi, từ sâu trong đáy lòng thật không biết đã chờ đợi giây phút này bao lâu rồi, Niệm Thần rúc vào cổ ấm áp của anh, giọng nói nức nở nhỏ nhẹ, trong nháy mắt cái tầng cảm xúc kia tràn ra như vỡ òa, đôi tay vòng ôm chặt lấy cổ của anh, ôm thật lâu cũng không có vẻ muốn buông ra.

Hoắc Cảnh Sâm thờ phào nhẹ nhõm, cầm tựa vào vai cô, cánh tay vẫn đặt bên hông của cô sợ cô không cẩn thận sẽ bị té xuống, cánh tay khác lại dịu dàng vỗ vỗ nhẹ trên lưng của cô, lúc này có nói bất cứ lời nào cũng vô dụng, mà Hoắc Cảnh Sâm vốn là người rất kiêu ngạo.

Trong nháy mắt, cũng chỉ giữ nguyên tư thế như vậy mà thôi, để mặc cho nước mắt của Niệm Thần rơi ướt hết cổ áo của anh, lại cảm thấy đau lòng, nhưng lại cũng không ngăn được chiều hướng khóc lóc đầm nước mắt của cô.

Rốt cuộc là phải cảm động bao nhiêu mới có thể để mặc cho tình cảm của mình bộc lộ, và rốt cuộc phải uất ức nhiều bao nhiêu, khi còn làm công việc mạo hiểm kia, mới có thể đau lòng mà khóc lóc như thế này chứ.

Nhưng mà, này giờ rõ ràng chỉ mới vừa bắt đầu thôi, hình như những giọt nước mắt này còn kèm theo ý nghĩa đã hết những ngày tháng buồn thương và sắp tới sẽ là những ngày tháng vui vẻ, hạnh phúc, đây là thời điểm trái tim điên loạn, cũng đủ làm cho cả đời bọn họ quấn chặt lẫn nhau.

Đương nhiên chuyện tiếp theo sau đó biến thành cả nước thân mật, không quan tâm đến chuyện ai là người bắt đầu trước, nhưng chờ đến khi Niệm Thần có phản ứng lại thì cũng là lúc Hoắc Cảnh Sâm đã đứng dậy và để cô xuống rồi, một loạt hành động vội vàng xen lẫn những ý niệm vui mừng nào đó, tình huống này thật sự giống với phương thức yêu nhau lãng mạn, có như thế mới thật sự cảm nhận được sự tồn tại của nhau, không biết qua bao nhiêu lần, Niệm Thần vừa ôm cổ Hoắc Cảnh Sâm vừa rơi nước mắt cầu xin tha thứ...

Hoắc Cảnh Sâm dừng động tác nơi hạ thể, nhẹ nhàng từng chút một lau khô những giọt nước mắt trên mặt của cô, sau đó lại dịu dàng hôn rất nhiều lần lên khóe mắt mềm mại kia, giọng nói của anh khàn khàn nhỏ nhẹ không rõ ràng truyền vào bên tai của Niệm Thần, nhẹ nhàng cưng chiều mà từ trước đến nay chưa từng có:

“Niệm Thần, lúc em khóc nhìn vẻ mặt đó rất xấu xí...”

Niệm Thần không hiểu nổi tại sao mình có thể nông nổi mà đi đến tình trạng này cùng với Hoắc Cảnh Sâm, hầu như nguyên cả một ngày chỉ có lẫn lộn trên giường mà thôi, ngay lúc đó, đây là chuyện điên cuồng xảy ra giữa hai người cỡ nào, bây giờ vẫn còn nhớ đến dáng vẻ lúc làm cái chuyện đó mặt xấu hổ kia, thật ra, Hoắc Cảnh Sâm cũng không hề có ý muốn bỏ qua cho cô chút nào, cho đến tận lúc cô thật không chịu nổi nữa mà phải nhỏ giọng cầu xin tha thứ nhưng vẫn chẳng có kết quả gì, hôn mê rồi lại hôn mê...

Tóm lại thời gian đã trôi qua bao lâu rồi chứ, sáu ngày, ba tháng, hay đã sáu năm rồi? Mặc kệ thời gian đã trôi qua bao lâu rồi nhưng dường như cũng không thể lưu lại bất cứ một dấu vết nào trên khuôn mặt của người đàn ông này vậy, không những thế mà thời gian còn gọt dũa một lượt khiến khuôn mặt của người đàn ông này ngày càng trở nên cứng chắc hơn, càng thành công so với rất nhiều đàn ông, có trời mới biết lúc này Niệm Thần có bao nhiêu oán hận về cái khoản này, đáng chết hơn nữa vì đây lại là một người đàn ông, tại sao sau bao nhiêu năm như vậy rồi mà cái khoản quyến rũ mê hoặc này lại chỉ có tăng chứ không giảm đi chứ?

Lúc này, Niệm Thần đã tỉnh lại trong lòng ngực của Hoắc Cảnh Sâm, cơ thể dựa sát vào nhau với cự ly quá gần, ngay lỗ mũi của cô tràn ngập mùi Long Tiên Hương tỏa ra từ trên người của anh, hơi thở nóng bỏng phả vào mặt cô, tận đáy lòng thấy nhẹ nhàng, cho dù ngủ thì dáng vẻ của người đàn ông này cũng đều có thể khiến người ta không dời mắt được.

Trên trán hơi có một số sợi tóc che phủ, đôi lông mi vừa dày vừa cong, sống mũi cao thẳng tắp, đôi môi mỏng hoàn mỹ, nếu cứ tính theo một tỷ lệ chuẩn mực nào đó mà nói, thì gương mặt này chắc chắn sẽ được điểm tuyệt đối, tầm mắt bắt đầu nhìn xuống, trên da thịt màu mật ong vẫn còn lưu lại dấu vết khá rõ ràng của trận điên cuồng kia, vì ngay lúc hưng phấn cao độ thì cô đã để lại một số vết cào, cơ bụng sáu múi đầy quyến rũ, bộ ngực cũng săn chắc không có một tí thịt thừa nào.

Mỗi khi nhớ cái lúc bắt đầu kia rồi khi điên cuồng cho đến lúc này, Niệm Thần vẫn còn đỏ mặt tim đập nhanh như trước, ánh mắt của Niệm Thần lại dõi xuống phía dưới, nhưng tầm nhìn mong đã thành công che phủ từ hông của anh trở xuống.

Thế đó, vậy mà tầm nhìn lại bị che mất, nhưng cái phần tò mò tìm hiểu đương nhiên lại không thể kiềm chế được, tóm lại người đàn ông này có bao nhiêu tinh lực vậy chứ? Mà có thể dồn ép thân thể của cô đến nỗi không thể chịu nổi thế này, mà không như thế thì sẽ trở thành trò cười cho toàn xã hội rồi.

Có lời đồn rằng, công phu trên giường của Hoắc Cảnh Sâm đã hơn một lần trở thành nguyên nhân khiến cho tất cả phụ nữ ghét bỏ chồng mình, mà cũng chính bởi vì như vậy, thì có trời mới biết các đức ông chồng của các cô ấy chưa bao giờ thôi không cảm giận sự tồn tại của người đàn ông tên Hoắc Cảnh Sâm.

Nhưng Niệm Thần lại cảm thấy vĩnh viễn họ cũng không thể biết, đó cũng chẳng được tính là gì cả, chỉ muốn sáng sớm mỗi ngày đều được tỉnh lại trong lòng của anh, cho dù là im lặng ngắm nhìn một bức tranh thủy mặc về dung nhan của mỹ nam thôi cũng đã đủ rồi, chắc chắn suốt cả một ngày trong lòng sẽ tràn ngập niềm vui, đúng như vậy đó, nhìn thôi cũng cảm thấy vui rồi!

“Mộ tiêu thư, anh có thể hiểu em đang dùng ánh mắt lưu manh của em để ám chỉ anh điều gì đó không?”

Ngay lúc giọng nói của Hoắc Cảnh Sâm vang lên, Niệm Thần vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ của chính mình, trên mặt Niệm Thần thể hiện rõ vẻ háo sắc, tầm mắt đang nhìn chăm chăm vào hạ thể của đáng mày râu, quả thật rất giống như tổng kết của Hoắc Cảnh Sâm, bị ồ lưu manh,....

Khóe miệng Niệm Thần co giật, đây là có ý gì chứ? Sáng sớm bị bắt tại trận đang nhìn trộm mỹ nam, hơn nữa mỹ nam này còn là người đã làm hại cô không thể xuống giường được nữa chứ, vậy nếu nói đến bị ồ, cô đều cảm thấy dù thế nào thì cái từ ngữ này phải nên đặt trên người của anh mới đúng chứ! Hơn nữa, những lúc như thế mà không nhìn cho đã mắt thì quả thật đã không phải là tính cách của cô rồi?

Nhưng mà, trong lòng tức giận thì cũng chỉ dám hận hận để trong lòng mà thôi, mà muốn bộc phát ra ngoài lại là một chuyện, giờ phút này sâu sắc hiểu được muốn phát tác ra bên ngoài lại là một chuyện khác, lúc này bạn hy vọng giảng giải đạo lý với một gã lưu manh, nhắc nhở anh ta hãy ghi nhớ kỷ luật rồi tiếp theo khuyên bảo anh ta rằng quay đầu là bờ sao? Cũng được, nhưng mà rất dễ dàng nhận ra, không phải Hoắc Cảnh Sâm đang tồn tại giống như một vị thần sao?

Lúc đó, đầu Niệm Thần run run ngẩng lên, nở một nụ cười tươi sáng lạ như cũ, nhưng trong lòng lại đầy chua xót và còn có một chút bất bình, bởi vì vẫn còn bị người ta quản lý nên mới phải chịu đựng mà không dám phát tác ra, có trời mới biết mỗi một động tác thôi cũng có thể cảm nhận sự đau đớn cực lớn cộng thêm cả người đều rã rời, có như thế mới có thể biết được con người này, trong suốt thời gian vừa mới rồi thì người này biến thành cảm thú cỡ nào:

“Hoắc Cảnh Sâm, anh đúng là cảm thú giống y như trong lời đồn, em đoán không chừng ngày hôm nay anh sẽ thật sự tỉnh táo đến mất mạng ở trên cái giường lớn này đó.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177

Hoắc Cảnh Sâm, anh đúng là cảm thú y như trong lời đồn, em đoán không chừng ngày hôm nay anh sẽ thật sự tỉnh táo đến mất mạng ở trên cái giường lớn này đó.”

Niệm Thần vừa nói chuyện vừa nhăn nhó mặt mày vì không chịu đựng được cảm giác đau nhức trên người, để đảm bảo an toàn cho chính bản thân mình, đôi bàn tay chống trên vòm ngực của anh đẩy anh phải lùi về sau một chút, nhưng mà hai tay Hoắc Cảnh Sâm lại đang ôm ngay phần eo của cô, lúc này thì cô căn bản là không còn hơi sức đâu mà giãy giụa khỏi tình thế này, hiển nhiên hành động chống đẩy này cũng chẳng đem lại bao nhiêu tác dụng.

Cánh tay Hoắc Cảnh Sâm vừa kéo lại một chút, khoảng cách giữa hai người được kéo lại gần hơn, trong nháy mắt đó, Niệm Thần đã bị ép buộc đến không thể nhúc nhích được gì trong tư thế dán chặt vào vòm ngực của anh, bên tai nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh, mà vẻ mặt của anh lại như không để ý rồi lùi về phía sau một chút, rồi sau đó giọng nói của anh vẫn mang một âm điệu lười biếng như cũ, nhưng thời điểm truyền vào màng nhĩ người nghe lại làm cho khắp toàn thân của người ta đều cảm thấy tê dại.

“Không có căn cứ nào để chứng minh vấn đề đó, anh không biết anh có bị cạn kiệt tinh lực mà chết hay không nữa, nhưng anh rất chắc chắn một chuyện, đó là ngược lại chính em quả thật đã không thể bước xuống giường được.”

Không thể nghi ngờ gì nữa, lúc này tâm tình của Hoắc Cảnh Sâm rất ư là vui vẻ, nhìn thấy khắp người của Niệm Thần đều chi chít những dấu vết mập mờ, cảm thấy đau lòng, là do anh không chăm sóc tốt cho thân thể của cô, cũng do quá điên cuồng, cánh tay nheo một cái ở trên eo của cô, trong lúc Niệm Thần còn chưa kịp phản ứng lại thì anh lại mở miệng nói:

“Ừ, phải bồi bổ thật nhiều nữa mới được, bóp ngang nắn dọc cũng chẳng đụng trúng một chút thịt nào, ôm ngủ không mềm tay chút nào.”

Đương nhiên cái kiểu nói kia y chang với lúc ngủ chung với phụ nữ, đã là phụ nữ thì thiên chức của phụ nữ là làm gối ôm sao? Vậy thịt trên người của anh cũng có mềm mại chút nào đâu?

Thật ra khi một vấn đề không đúng mà được lặp đi lặp lại nhiều lần thì nó sẽ thành sự thật, ít nhất ở trước mặt Hoắc Cảnh Sâm thì Mộ tiểu thư cũng chẳng có mấy khi được nghiêm chỉnh, còn không phải sao, một mệnh lệnh này nói ra chứng tỏ anh rất đau lòng, nhưng khi vào trong lòng của Niệm Thần lại cảm thấy là anh đang khen ngợi đáng người của cô rất đẹp nên cũng không xem đó là chuyện to tát gì hết, đột nhiên tiếp theo cũng chẳng thêm đề ý đến cái ý nghĩa kia nữa, Niệm Thần lại vui cả đầu vào chân, lúc này lại cảm thấy rất buồn ngủ, nhưng lại vẫn có thể cảm nhận có một bàn tay đang xoa nắn bộ ngực mềm mại của cô.

Dĩ nhiên, trên cái giường này chắc chắn không tồn tại người thứ ba, trong tình huống bình thường như thế này ngoại trừ Hoắc Cảnh Sâm ra thì còn ai nữa, chắc chắn chính cô sẽ không dại gì đi làm cái chuyện tự hủy hoại hình tượng của mình, nếu như nói Hoắc Cảnh Sâm giờ thói lưu manh thì cô vẫn có đầy đủ lý do để tha thứ, nhưng lời nói tiếp theo đây của Hoắc Cảnh Sâm chắc chắn mới là điểm mấu chốt khiến Niệm Thần ngay lập tức xù lông lên.

Lúc đó, nhìn theo ánh mắt của Hoắc Cảnh Sâm, Niệm Thần liếc mắt xem thường rồi dứt khoát với tay túm lấy chân rồi cuộn chặt chẽ bản thân mình từ trên xuống dưới, Hoắc Cảnh Sâm nhún nhún vai ra vẻ không sao nhưng cũng không có ý muốn từ bỏ, chỉ có điều ánh mắt lại khóa chặt trên khuôn mặt chân thật của cô, khóe môi nở một nụ cười xảo trá khiến da đầu Niệm Thần cảm thấy tê tê, nên biết rằng cũng chỉ vì một nụ cười như vậy mà thiên kim như cô rơi vào tình trạng bi thảm không thể xuống giường được.

“A, cảm giác thịt ở eo lại chuyển đến trên ngực hết rồi thì phải, anh nhớ sáu năm trước tay anh bóp bóp rõ ràng là không quá Cup-A mà?”

Khóe miệng Niệm Thần co giật, đột nhiên cảm giác đầu óc thật mệt mỏi khi nói chuyện cùng với người này, vốn chỉ muốn giống như buổi sáng là khi thức dậy sẽ cảm thấy nhẹ nhàng ấm áp nhưng có lẽ sẽ không được như thế nữa rồi, nhưng mà có phải trong đầu của cái tên lưu manh này lúc nào cũng chỉ nghĩ đến làm cái loại chuyện như thế này hay không? Niệm Thần dứt khoát nhắm hai mắt lại, quyết định đi ngủ, nhưng mà đương nhiên Hoắc Cảnh Sâm cũng không có ý định sẽ bỏ qua cho cô.

“Nếu nói như vậy thì rất có thể là, anh nghĩ coi như có một đồng thịt vốn phải nằm ngay chỗ hông này đã chuyển dời lên phía trên ngực, vậy thì chất lượng cũng phải vọt từ cúp A lên cúp C chứ, sao mà cái người này lại chỉ là cúp B thôi?”

Có trời mới biết lúc này Niệm Thần thật sự choáng váng muốn lấy gối đầu đập chết anh cho rồi, rồi hét lên căm thù anh đến tận xương tủy, bà đây phát triển lần thứ hai sau khi sinh con xong đó, tận hai lần đấy! Còn chuyện mờ bụng, chết tiệt, trên eo của cô vốn không có thịt được chưa?

Lúc này tự nhiên đôi bên mới chính thức gây gổ, nhưng bộ dáng nằm trên giường để gây gổ thì đúng là khẩu vị nặng, nhưng Niệm Thần cũng chẳng để ý nhiều thứ như vậy, lúc đó, trên mặt là một nụ cười rạng rỡ chói mắt, nơi đáy mắt bắn ra một mũi tên nào đó gọi là âm mưu, quả thật cô vẫn không tin ngày hôm nay không thể kéo người xuống nước được:

“Kinh nghiệm của Hoắc tiên sinh về phương diện này có vẻ tích lũy cũng không ít đó, cảm giác của đôi bàn tay này, chắc chắn, chỉ sợ một cái thôi thì đã biết rồi, vậy thì phải sợ qua bao nhiêu phụ nữ rồi thì mới có thể đạt tới cảm nhận thấu đáo như thế chứ? Há? Bất quá mấy năm nay chắc chơi qua cũng không ít phụ nữ chứ gì?”

Nhìn đi nhìn đi, trời sinh phụ nữ chính là một bình dấm chua, càng quan tâm thì lại càng mất lý trí cứ thích đi ăn dấm chua như thế, giống như tình huống trước mắt, vấn đề của Niệm Thần cũng chỉ là trong lúc vô tình mà thôi, nhưng trong lòng cũng cảm thấy chua xót, tóm lại người đàn ông này đã yêu qua bao nhiêu phụ nữ rồi?

Hoắc Cảnh Sâm ngậy ngậy cả người, đột nhiên trên mặt cũng thể hiện vẻ nghiêm túc, đôi mày đẹp nhú lại thành một đường cũng giống như vẻ mặt nghiêm túc, ngay lúc chuẩn bị mở miệng muốn nói gì đó, bàn tay của Niệm Thần đã kịp thời che kín bờ môi mỏng của anh:

“Đừng, hỏi vấn đề này cũng là một câu hỏi không có tác dụng, nhưng anh phải đồng ý với em nếu sau này anh bỗng dưng thấy chán ghét em, anh nhất định phải nghiêm túc nói cho em biết, để em có thể giữ lại một chút tôn nghiêm cho mình, em sẽ tự động biến mất trước mắt anh, ...”

Đáy lòng khổ sở lại được thể hiện rõ ràng trên gương mặt chỉ lớn bằng bàn tay, nhưng trên đó lại phản ánh một nỗi đau thương cực kỳ lớn, hình như đến thời điểm trước mắt này rồi mà cô vẫn không thể tin tưởng rằng người đàn ông này thật sự đã thuộc về cô, tất cả đều là của cô sao? Thật ra, chính ngay cả bản thân của cô cũng cảm thấy buồn cười, ai có thể kiểm soát được một người đàn ông như Hoắc Cảnh Sâm chứ?

Hoắc Cảnh Sâm thờ dài một hơi, thấy chân mày của cô nhíu nhíu lại thì cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng của cô, thật ra cái cau mày vừa rồi của anh cũng không liên quan gì đến cô, nhưng hình như cái vấn đề này sao lại có cảm giác tội lỗi vừa nhiều vừa nặng, cô tốt đẹp như thế, thế mà anh lại có thể chơi đùa với nhiều phụ nữ như thế, nhưng có trời mới biết, anh xúc động biết bao, từ đầu đến cuối một người phụ nữ như cô lại chỉ có một mình anh mà thôi!

Bàn tay của anh vươn ra nắm chặt lấy bàn tay của cô đang che kín đôi môi của mình, từ từ xiết chặt:

“Quả thật trước khi gặp em thì anh có rất nhiều phụ nữ, nhưng Niệm Thần à, anh đảm bảo với em, từ sau khi có em rồi thì sẽ không có một người phụ nữ nào khác nữa.”

Người phụ nữ như vậy có thể bước vào trái tim của anh, cả đời này đều không thể nào quên được.

Thật ra, chỉ có chính anh mới biết được, từ năm mà Niệm Thần xuất hiện trong đời anh thì đúng là anh không có chạm qua bất cứ người phụ nữ nào nữa, tuy anh đã suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn không hiểu ra nguyên nhân do đâu, chỉ là trong đầu thỉnh thoảng xuất hiện vẻ đẹp tươi cười của Niệm Thần, rồi bỗng nhiên cảm thấy tất cả những người phụ nữ khác đều rất buồn chán, hoàn toàn đánh mất hăng hái.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178

“Quả thật trước khi gặp em thì anh có rất nhiều phụ nữ, nhưng mà Niệm Thần à, anh có thể đảm bảo với em, từ sau khi có em rồi thì sẽ không có một người phụ nữ nào khác nữa.”

Ngay lúc này bốn mắt nhìn nhau, cô thấy rõ sự chân thành trong đáy mắt của anh, đặc biệt hơn nữa những lời này là do chính anh nói ra, câu nói kia từng chữ từng chữ thật rõ ràng, hết thấy nhiều đó cũng đủ nện mạnh mẽ vào trong lòng của cô.

Anh chỉ có thể đưa ra lời cam kết như vậy, nhưng chỉ cần như thế thôi thì cô cũng đã cảm thấy quá đủ rồi.

Chuyện xảy ra trước kia, lúc này lại nhắc lại, thật ra năm đó không ai có thể ngờ tới, lúc đó cả hai đều chiếm một vị trí quan trọng trong trái tim của người còn lại, nếu như khoảnh khắc đó anh có thể hiểu được điều đó thì rất có thể anh đã không phải lãng phí thời gian sáu năm rồi, nhưng con người nào có ai có đủ tài cán để có thể biết trước việc trong tương lai?

Ít nhất thì hai người cũng vẫn chỉ là con người bình thường dân dã sống trong thế giới rộng lớn này mà thôi.

Niệm Thần cảm nhận được sự ngọt ngào lan tràn khắp nơi trong trái tim mình, nhưng ngoài mặt cũng không thể hiện gì quá đáng, vẫn giả vờ tức giận, vẻ mặt ghét bỏ nhìn Hoắc Cảnh Sâm

“Nếu nói như vậy thì ngay cả chính bản thân của anh cũng đếm không xuể là có bao nhiêu thiếu nữ rồi chứ gì? Được, nếu vậy thì sau này em cũng sẽ không thể cho mình chịu thiệt như vậy được.”

Làm ra vẻ như có điều gì đó cần phải suy nghĩ, nhưng làm ra cái dáng vẻ ấy thì lại càng khiến cho Hoắc Cảnh Sâm nghĩ rằng cô đang nói thật, vội vội vàng vàng ngắt lời của cô, mạnh mẽ ôm chặt lấy cô, gần như là ép buộc cô phải nhìn vào đôi mắt của anh, một mặt ra lệnh:

“Em dám, bắt đầu kể từ ngày hôm nay trở đi nếu như cái người này mà nhìn chăm chăm vào một người đàn ông khác thì anh liền biến ngay người đàn ông đó!”

Đây mới đúng là Hoắc Cảnh Sâm, luôn luôn áp đặt trong mọi hoàn cảnh khiến người ta chỉ có thể suy nghĩ này nọ ở trong lòng, mạnh mẽ bắt buộc nhưng mục đích cuối cùng vẫn luôn tốt đẹp, luôn dùng cách thức thể hiện thái quá, anh có thói quen ra lệnh, đương nhiên thói quen áp bức này luôn tính tới mọi điều tốt đẹp, mà thật ra anh hoàn toàn có đầy đủ tư cách này.

“Anh thật là dọa người, đã biết rõ em chỉ nói Em chỉ nhanh miệng nói ra ngoài miệng chút mà thôi, còn anh thì sao, em vẫn nhớ dường như hiện tại lão nhân gia vẫn còn đang có một vị hôn thê đường đường chính chính, lại là con gái của ngài thị trưởng – Cố San San, đúng không?”

Không phải ý của anh muốn nói là từ nay về sau anh chỉ có một người phụ nữ duy nhất là tôi, nhưng mà lại không phải như vậy, câu cửa miệng của mọi người ở bên ngoài kia là Hoắc Cảnh Sâm danh chính ngôn thuận hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của Cố San San, trong khi cô thật sự rất buồn vì mình chỉ là tình nhân nhỏ bé giấu mặt thôi sao?

Một lời kia vừa nói ra thì Hoắc Cảnh Sâm đã biết rõ suy nghĩ của Niệm Thần không phải tức giận với anh, nhưng mà trước sau gì chuyện này cũng đã xảy ra rồi, ngược lại Hoắc Cảnh Sâm lại cảm thấy có rất nhiều chuyện anh cần phải nói rõ cho Niệm Thần biết, anh lặng yên một thời gian cũng vừa kịp giải quyết tất cả mọi chuyện trước mắt! Mặc dù không

nghĩ phải thắng hẳn một trăm phần trăm, nhưng nếu cần thiết phải giải thích thì trước hết vẫn nên giải thích một chút.

“Cũng không nhất định là như vậy, Niệm Thần, anh có tính toán của anh, huống chi anh không hi vọng em tham gia vào những chuyện như thế này.”

Rất muốn mở miệng giải thích nhưng rồi không biết vì sao lại nói thành như thế, cho nên mới trở thành một câu giải thích qua loa như vậy, nhưng ngược lại đó lại là lời nói chân thật, quả thật là anh không muốn để cho Niệm Thần bị cuốn vào những chuyện xảy ra bên trong đó, cho nên đây cũng là nguyên nhân vì sao trong khoảng thời gian này, anh cố gắng hết mọi cách ép buộc mình phải nhẫn tâm lạnh nhạt Niệm Thần. Ít nhất thì ở trước mặt người đời thì cũng không thể hiện rõ ràng mối quan hệ của hai người, như vậy sẽ bớt đi một phần nguy hiểm cho cô.

“Vậy nên, ngài còn muốn chuẩn bị xây dựng đội ngũ ba vợ bốn nàng hầu đúng không? Vậy xin phép hỏi một câu trong số người tình nhỏ bé thì em đứng hàng thứ mấy?”

Rõ ràng là Niệm Thần không được vui, cô nghĩ rằng có rất nhiều chuyện mà cô có quyền được biết, nếu không thì cô không dám khẳng định lòng mình sẽ không suy nghĩ lung tung đâu.

Suy nghĩ một chút, Hoắc Cảnh Sâm nhíu chân mày, thở dài một hơi, bất đắc dĩ đặt nụ hôn trên trán của cô, về mặt thể hiện như thể mọi chuyện không thể làm gì khác được nữa.

“Anh có thể nói mọi chuyện cho em biết, nhưng em phải bảo đảm với anh, là sau khi em nghe xong, xem như chưa từng có bất cứ chuyện gì xảy ra, cũng không được có ý định tham gia vào trong chuyện này.”

Thấy Hoắc Cảnh Sâm rút cuộc cũng chịu tiết lộ thì Niệm Thần vội vàng gật đầu đồng ý, rồi sau đó ngẩng đầu chờ đợi câu chuyện tiếp theo sau đó của anh.

“Hazz, em cũng biết đó, tình huống bây giờ rất xấu, Hoắc thị, Cố thị trưởng, cùng với Mộ thị của nhà em, ba thế lực mạnh mẽ ở thành phố này, bọn họ liên kết với nhau, mục đích là muốn tiêu diệt anh, trong khi anh thì lại cảm thấy vừa nhảm chán vừa thừa hơi, đúng ngay khi bọn họ bắt cóc Thần Viễn, lúc ấy anh mới tương kế tựu kế diễn một tuồng vui với bọn họ, nếu mà trực tiếp giết chết bọn họ thì hình như có lợi cho bọn họ quá rồi, anh chính là muốn đưa bọn họ lên đỉnh vinh quang rồi sau đó mới mạnh mẽ quăng họ xuống.”

Khi nói những lời này, bên trong giọng nói của Hoắc Cảnh Sâm mang theo một tâm trạng nặng nề khó kiềm chế nhưng không lâu sau đó thậm chí ngay khi đang nói ra những lời nhận xét này thì về mặt thể hiện ra kia đã quay trở về về mặt không gọn sóng như cũ.

Nhưng bên trong đó lại chất chứa sự đau lòng chưa xốt biết bao, kẻ thù của mình lại chính là những người thân ruột thịt của mình, cha mẹ của người thân của mình.

Mọi nơi mọi lúc những người này đều muốn dồn ép bạn vào chỗ chết, phải tàn nhẫn như thế nào mới có thể bức bách một người đi lên con đường khát máu, rồi sau đó mới được tái sinh trong lửa.

Đối với Hoắc Cảnh Sâm, đã không thể có được tình yêu, thì chỉ có thể tự tay chặt đứt mối quan hệ với bọn họ, anh không muốn gây ra tổn thương, bây giờ cũng chỉ có thể quay lại phản kích nhưng anh vẫn là người chịu tổn thương nặng nề nhất, mặc dù đó là đại nghịch bất đạo, nhưng như vậy thì đã sao, hiện nay trên thế giới này đã không còn người tốt nữa rồi.

Niệm Thần vươn tay ôm chầm qua cổ Hoắc Cảnh Sâm, thật giống như cô muốn tiếp thêm sức lực cho Hoắc Cảnh Sâm, đương nhiên cô hiểu tình cảnh của Hoắc Cảnh Sâm, cũng giống như có một lần Mai Dĩ Thanh đến gây chuyện trong phòng làm việc của Hoắc Cảnh Sâm, ngay lúc đó cô đã hiểu rõ,

con người của Hoắc Cảnh Sâm cũng không vô cớ trở nên lạnh lùng, ngay từ lúc còn nhỏ đã bị người thân cùng chung huyết thống gây thương tích máu me đầy mình, cho nên mới sinh ra cay nghiệt mãnh liệt đối với tình yêu và người yêu.

Đây cũng là nguyên nhân đầu tiên khiến cho Hoắc Cảnh Sâm quý trọng đặc biệt với hai đứa bé song sinh kia, xem thường tình thân, nhưng đến khi có được rồi thì miệng lại không thể thốt ra hai chữ từ bỏ.

“Hoắc Cảnh Sâm, đã có em ở đây rồi, em ở đây với anh Em yêu anh mà, không phải là anh còn có hai con trai của chúng ta đó sao?”

Hoắc Cảnh Sâm khẽ cười một tiếng, ngay lập tức giọng nói cũng buông bỏ bớt một phần nghiêm nghị, nụ cười xuất phát từ đáy mắt, không cần phải nói cũng biết đây là đây cưng chiều.

“cho nên Niệm Thần à, anh chỉ cần sự tin tưởng của em, ngoại trừ chính miệng của anh nói cho em biết, nếu không thì cho dù chuyện gì xảy ra đi nữa thì em cũng không được tin, mấy ngày nay dù em có nghe được chuyện gì, thấy cái gì, thì đó cũng là gặp dịp thì chơi mà thôi, em chỉ cần biết một điều này: trái tim của anh dành cho em”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179

Lúc này Niệm Thần đang ở trong một biệt thự hoàn toàn xa lạ mà ngay chính cô cũng không biết biệt thự này ở khu vực nào, đây đúng là chỗ ở của Hoắc Cảnh Sâm rồi, vì khắp nơi đều tràn ngập mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt như trên người Hoắc Cảnh Sâm, đúng là rất mệt mỏi, cũng không làm trái ý Hoắc Cảnh Sâm, đúng thật là cô cần phải nghỉ ngơi thật tốt.

Trải qua chuyện lẩn lộn mấy ngày nay, Hoắc Cảnh Sâm mời bác sĩ gia đình đến nhà, sau khi kiểm tra toàn diện, không có bệnh gì nặng, ngược lại có một đồng lớn tật xấu, cần phải bồi bổ, Hoắc Cảnh Sâm rất tin tưởng một loạt các toa thuốc kinh dị kia và làm theo không một chút nghi ngờ nào.

Thậm chí có nhiều lúc Niệm Thần còn tức giận lay sang mỗi khi trời đêm tối đen như mực, nhưng dù sao cũng phải cố gắng nín thở để nuốt xuống cục tức này, cô nghĩ ngờ người đàn ông này có phải là cô hay đang muốn trở thành cô?

Ánh mặt trời sáng rực chiếu qua ô cửa sổ sát mặt đất to lớn in bóng trên mặt đất tối đen, lúc đó, Niệm Thần đang lười biếng nằm ườn trên ghế salon, mắt nhìn tờ tạp chí thời trang Fashion Magazine số ra ngày hôm nay, hài lòng với cuộc sống như vậy, bệnh lười được người này nuôi từ trong xương cũng được phát huy, một ít vốn liếng lười biếng kia cũng đã phát huy hết mức có thể, mà hôm nay cô có thể sống yên lặng cả một ngày trong biệt thự, sau đó trời tối rồi thì một lòng chờ đợi Hoắc Cảnh Sâm trở về.

Cũng tốt, Hoắc Thần Viễn và Hoắc Tây Hàn cũng cứ như thế không xuất hiện trong cuộc sống của cô, Một tiểu thư có được người đàn ông của mình thì song song đó hình như cũng rất tự nhiên đem hai đứa con trai nhà mình quên lãng đến một xó xỉnh nào đó trong lòng rồi, ách chừng chưa đến tám trăm năm thì cũng sẽ không nhớ nhưng yêu thương hai đứa trẻ kia nữa rồi.

Nhớ đến Hoắc Cảnh Sâm, Niệm Thần của ngày hôm nay cũng không thể nói được điều gì, ngoại trừ một ít mùi vị khiến tâm hồn ngửa ngáy kia, mà ngay cả cô cũng không phát hiện ra được một khi đã vương vào yêu đương thì dù là một cô gái nhỏ bé cũng sẽ có lúc thẹn thùng chứ.

Trên khay trà bày biện một ít đồ ăn vặt, đều là những món đồ ăn mà Niệm Thần rất thích, lúc này vui đến quên trời quên đất, Niệm Thần bỏ đồ ăn trên tay xuống lại khay, cũng đã đọc xong cuốn tạp chí kia, cũng cảm thấy không có hứng thú gì nữa, suy nghĩ một chút, quyết định cầm điện thoại đi động lên, chuẩn bị tin nhắn quấy rầy Hoắc Cảnh Sâm mới được.

Mộ thị, lầu 48, phòng họp, lúc này trong phòng toàn các tình anh cấp cao, không khí căng thẳng như cũ.

Về mặt của Hoắc Cảnh Sâm lười biếng, ngồi yên trên ghế, một cái tay để lên trên mặt bàn gỗ nhẹ không theo một nhịp ổn định nào, bỗng nhiên ngược mắt nhìn, không cần nói cũng biết ánh nhìn đầy lạnh lẽo, lúc đó toàn bộ những người có mặt trong phòng đều không rét mà thấy lạnh, anh vừa nói vừa nhìn về phía Cố Minh Thâm và Hoắc Tĩnh Bắc:

“Dự này nếu là kế hoạch họp tác giữ Mộ thị và Hoắc thị, như vậy cảm thấy phương án của tôi cũng không có chỗ nào cần phải sửa lại.”

Một kế hoạch to lớn như vậy, đương nhiên Hoắc Tĩnh Bắc đại diện cho lãnh đạo cấp cao của Hoắc thị và Cố Minh Thâm đại diện cho lãnh đạo cấp cao của Mộ thị, mà còn lại Hoắc Cảnh Sâm chính là một người thiết kế triển khai dự án này, phải biết rằng nếu dự án này thành công thì lợi nhuận của hai công ty sẽ nâng lên gấp đôi.

Nhưng khó khăn lớn nhất chính là vấn đề tiền bạc, cho nên dự án này vốn là do từ phía Mộ thị phát động nhưng bởi vì thiếu hụt tài chính mới dẫn đến nguyên nhân phải đưa ra lựa chọn hợp tác với Hoắc thị. Vậy mà, trong cuộc họp lãnh đạo sáng nay, vốn cả hai bên đều cho rằng dự án này đã được thông qua rồi nhưng lại đến thời điểm này cả hai bên đều có những ý kiến phản bác lại.

Kế hoạch này của Hoắc Cảnh Sâm cũng thật liều lĩnh, lợi nhuận này cũng không phải giả, nhưng đây chính là tiền đó, vấn đề tài chính là rất cần thiết quyết định thành công, nếu bây giờ lại lấy luôn nguồn vốn lưu động của cả hai công ty nữa, lỡ may thất bại thì hậu quả không thể lường được.

Từ trước đến giờ khí thế trên người của Hoắc Cảnh Sâm đều khiến cho người khác không thể chịu đựng được. Lúc này đây, ngay khi cả phòng họp giống như hoàn toàn bị lời nói của Hoắc Cảnh Sâm làm cho run rẩy sợ hãi, trong phút chốc ngoại trừ Hoắc Tĩnh Bắc và Cố Minh Thâm, tất cả những người còn lại đều im lặng ngay lập tức.

“Hoắc Cảnh Sâm, anh cũng chỉ là người lập kế hoạch thôi, còn về chuyện có làm hay không đó lại là việc của chúng tôi.”

Cuối cùng Hoắc Tĩnh Bắc không đủ kiên nhẫn, thật ra một số chỗ trong kế hoạch cũng không chèn vào đâu được. Với thủ đoạn kinh doanh của Hoắc Cảnh Sâm, lại tự tay soạn ra kế hoạch thì có thể có chỗ nào không tốt chứ? Nhất định là kiếm được tiền rồi! Nhưng mà lúc này người ta cũng chỉ muốn hạ khí thế của Hoắc Cảnh Sâm mà thôi. Anh ta cũng đã làm cái chức Tổng quản lý nho nhỏ mà thôi, trong cả cuộc họp toàn lãnh đạo thì căn bản cũng không có chỗ cho anh ta phát biểu.

“Đúng vậy, cách làm như thế lại biến thành được ăn cả ngã về không. Hiện giờ tiền bạc là vấn đề rất lớn, cho nên tôi cảm thấy huy động đầu tư là vấn đề trọng yếu, nếu cần thiết thì chúng ta có thể kêu gọi đầu tư từ tập đoàn thứ ba.”

Cố Minh Thâm nhún vai nói ra suy nghĩ của mình:

“Quay trở lại vấn đề chính, về chi tiết của kế hoạch, Hoắc quản lý, dự án này cũng không khả thi đâu.”

Cái gọi là chi tiết, không thể nghi ngờ được đây chính là tin xương trong trứng gà, thậm chí lúc tìm không ra khuyết điểm nào thì chỉ nói vài từ cho qua chuyện, thế nhưng mà Cố Minh Thâm lại áp dụng ngay lúc này, cố gắng hết sức làm mất thể diện của Hoắc Cảnh Sâm mà thôi.

Hoắc Cảnh Sâm cũng coi như nhìn ra ý tứ của hai người kia, tâm tình vui vẻ kéo dài từ sáng sớm đến giờ, biểu diễn chương trình thiếu nhi sao? Anh từ chối tham gia vào, không phải hai người kia không chết chỉ là lúc này chưa chết mà thôi. Hôm nay người giương oai trên đầu của anh, chắc chắn có một ngày sẽ phải quỳ xuống trước mặt của anh mà cầu xin tha thứ!

Nhún nhún vai, Hoắc Cảnh Sâm đứng lên, ánh mắt anh quét qua những cấp dưới Hoắc thị mà anh thấy quen thuộc. Thật ra, đây là việc duy nhất mà Hoắc Tĩnh Bắc đã làm khiến anh thấy hài lòng, những người này là nhân tài do một tay anh dẫn dắt, Hoắc Tĩnh Bắc cũng không thay đổi nhiều người. Cầm lên dự án trước mặt vứt xuống giữa bàn họp, hai cánh tay chống lên mặt bàn, khóe môi cong lên thể hiện uy nghiêm không thể chối cãi.

“Các người hẳn là đã hiểu rõ năng lực làm việc của tôi như thế nào mà. Các người còn cảm thấy cái bản kế hoạch chi tiết của dự án này có chỗ nào cần phải sửa đổi? Tôi rất dân chủ, bây giờ lấy phương thức giờ tay biểu quyết để quyết định, nếu như nhiều người cảm thấy cần phải sửa đổi kế hoạch của tôi, vậy thì ok, tôi hoàn toàn không có ý kiến nữa.”

Trong tích tắc đó, trong phòng họp một loạt con người rơi vào tình trạng khủng hoảng khiến người ta hít thở một cách đầy khó khăn. Lãnh đạo hai tập đoàn giương mắt nhìn nhau, trong lòng cảm thấy run sợ nhớ lại uy nghiêm của Hoắc Cảnh Sâm. Thật ra, đúng là Hoắc Cảnh Sâm có cái khí phách đó, trong số những người lãnh đạo của Hoắc thị ai mà không biết rõ năng lực làm việc của anh chứ.

Qua một khoảng thời gian im lặng cũng hơi dài, lãnh đạo Hoắc thị cũng cử ra một vị đại diện. Lúc đó, đầu tiên thì người nọ cũng có phản vô cùng khó xử, nhưng khi nhìn lại chi tiết dự án thì về mặt vô cùng kiên định:

“Tất nhiên chúng tôi đều cảm thấy bản kế hoạch dự án của Hoắc tiên sinh không có vấn đề gì.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Chương 180:

Qua một khoảng thời gian im lặng cũng hơi dài, lãnh đạo Hoắc thị cũng cử ra một vị đại diện, ngay lúc đó, đầu tiên thì người nọ cũng có phản vô cùng khó xử, nhưng khi nhìn lại chi tiết dự án thì về mặt vô cùng kiên định:

“Tất nhiên chúng tôi đều cảm thấy bản thiết kế dự án của Hoắc tiên sinh không có vấn đề gì.”

Điều này đã ăn sâu vào trong lòng của mỗi người bọn họ, mặc dù lãnh đạo hiện tại của Hoắc thị đã đổi thành Hoắc Tĩnh Bắc, nhưng trong lòng bọn họ cũng vẫn tin tưởng mọi quyết định của Hoắc Cảnh Sâm vĩnh viễn không bao giờ sai, cứ như vậy mà tin tưởng thôi, [chovy-diendanlequydon] bọn họ đã đi theo Hoắc Cảnh Sâm từ rất nhiều năm cho đến bây giờ đều nhìn thấy thành tựu của Hoắc thị của hôm nay từ đâu mà có, Hoắc Cảnh Sâm vĩnh viễn có sức thuyết phục hơn so với Hoắc Tĩnh Bắc.

Nếu như nói lãnh đạo Hoắc thị bỗng nhiên phản phé thì còn có thể cho rằng đó cảm tình trong quá khứ, vậy khi lãnh đạo Mộ thị đưa ra phán quyết thì lại đem cục diện nghiêng hẳn về một bên:

“Chúng tôi cũng nhận thấy bản thiết kế chi tiết dự án này, vô cùng hoàn hảo.”

Ngay lập tức Hoắc Tĩnh Bắc và Cố Minh Thâm đều rơi vào tình cảnh khá lúng túng, mà phía bên Hoắc Cảnh Sâm đang bùng bùng khí thế thì đương nhiên về mặt lại vô cùng hòa nhã với hết thảy, Hoắc Tĩnh Bắc đứng lên, về mặt rõ ràng là cực kỳ khó coi, vỗ mạnh một cái xuống bàn, rồi sau đó tức giận gợn ngón trỏ chỉ về phía Hoắc Cảnh Sâm:

“Hoắc Cảnh Sâm, mày đừng quên rằng hiện Hoắc Tĩnh Bắc tao mới là người làm chủ của Hoắc thị!”

Thật ra, hành động này của Hoắc Tĩnh Bắc cũng coi như là đã vô cùng tức giận rồi, [chuvy-diendanlequydon] trong cuộc họp như thế này mà thể hiện sự tức giận đến không giữ thể diện cho đối phương, như vậy mới có thể giống lên một hồi chuông cảnh cáo mọi người.

Hoắc Cảnh Sâm vẫn giữ tư thế chống hai tay trên bàn như cũ, không buồn không giận mà chỉ nhìn Hoắc Tĩnh Bắc một chút rồi nhàn nhạt lên tiếng:

“Đúng vậy, tôi rất rõ ràng chuyện này, nhưng cũng thật xin lỗi, tôi cũng chẳng quan tâm.”

Ngừng một chút, đứng thẳng người lên, thở một hơi thật dài:

“Cuộc họp ngày hôm nay có lẽ cũng không cần thiết phải tiếp tục nữa, tôi cũng chỉ là một quản lý nhỏ nhỏ mà thôi, tổng giám đốc Hoắc, hình như ông không cần thiết phải nom nớp lo sợ mà cụp đuôi trước mặt tôi đâu, nếu như tôi muốn, Hoắc thị này sớm muộn gì cũng thuộc về tôi, riêng chuyện này, ông phải là người biết rõ hơn ai hết chứ!”

Anh vừa nói dứt thì cũng đã bước tới của phòng họp, cửa phòng họp trong tình trạng người mở kẻ đóng, một đồng tài liệu bị ném đập vào trên cửa, [chuvy-diendanlequydon] kèm theo đó là một tiếng rống giận thấu tim gan của Hoắc Tĩnh Bắc:

“Hoắc Cảnh Sâm, mày đừng có phách lối.”

Hoắc Cảnh Sâm vừa ra khỏi phòng họp thì chuông điện thoại trong túi vang lên rộn ràng, liếc thấy tên người gọi đến thì Hoắc Cảnh Sâm nhíu nhíu mày trong vô thức, lúc nhấn xuống phím gọi thì lại theo thói quen để điện thoại bên tai nhưng lại cách một khoảng vừa đủ để nghe.

“Thằng nhóc chết tiệt, dù cháu có chết ngay lập tức thì cũng phải trở về gặp ta! Cho cháu 30 phút, nếu cháu không về thì ta sẽ bắt người phụ nữ của cháu, cháu đừng hòng gặp lại cô ta!”

Qua điện thoại, lỗ tai của Hoắc Cảnh Sâm được nghe một trận mắng đầy tức giận, liền chuyển hướng đi về phía có thang máy, nhưng cũng không quên phải trêu ghẹo đôi câu:

“Ông nội, hiện tại cháu đang kiểm tiền mua gạo mà còn phải nhìn sắc mặt của người ta nữa, đâu phải muốn về là về đâu, [chuvy-diendanlequydon] sẽ bị trừ tiền lương đó, ông cũng biết tình trạng của cháu bây giờ mà, trên có ông nội, dưới có con nhỏ, muốn nuôi sống cả nhà cũng rất cực khổ mà.”

“Hoắc Cảnh Sâm, ta không rảnh hơi đâu mà nghe lời nói ngọt ngào của cháu, cho cháu 30 phút, lúc này ta đang ngồi trong phòng khách nhà cháu rồi.”

Niệm Thần ngồi trên ghế sa-lon, về mặt có chút xấu hổ khi nhìn thấy trước mặt mình là một ông lão nói chuyện điện thoại mà râu dựng đứng và mắt thì trợn trắng, cho nên về mặt lúng túng và cả người xóc xếch vì không kịp chuẩn bị lại hoàn toàn lọt hết vào tầm mắt của ông, trên khay trà bày ra đủ các loại đồ ăn vặt có muốn để thêm một ly trà cũng không có chỗ để, [chuvy-diendanlequydon] quý mới biết lúc này bỗng nhiên nhảy ra một ông lão, sao lại có thể trùng hợp như thế chứ, hơn nữa thân phận của người này... ông nội của Hoắc Cảnh Sâm? Sao cô lại không biết còn có một người ông như thế chứ?

Ngay lúc chột dạ kia, khi đó, trên mặt Mộ tiểu thư là nụ cười lấy lòng, đáng về vội vã đứng dậy chờ đợi ông nói chuyện.

Hoắc Lạc liền cúp điện thoại rồi đưa nó cho một người mặc vest-ton đứng phía sau, lúc này mới quan sát Niệm Thần đang ngồi đối diện với ông, cũng có thể là do thói quen muốn kiểm soát tất cả mọi sự việc phát sinh, [chuvy-diendanlequydon] khi này nhìn thấy Niệm Thần thì ngay lập tức trên khuôn mặt cũng không còn giữ lại nụ cười nào, giống như thời điểm trưởng bối hiện lãnh nhìn văn bối, nhưng từ trên người Hoắc Lạc lại hoàn toàn không tìm thấy một chút xiú bóng đáng đó.

“Vậy, cô chính là người đã sinh ra hai anh em song sinh kia sao?”

Dưới cái nhìn tựa như bao dung kia, thật sự không thể đoán được ý tứ trong câu nói kia đến tột cùng có bao nhiêu nghĩa, nhưng có một điều chắc chắn, đó là ngược lại quả thật Niệm Thần cảm thấy không rét mà run, lần đầu tiên gặp mặt, ông lão này, cũng không hiểu sao lại không thích cô chút nào.

Niệm Thần gật gật đầu, trả lời một câu rồi cũng chẳng nói thêm một câu gì, từ ánh mắt đến dáng vẻ đều rất lễ phép, cũng không cảm thấy điều này có cái gì không đúng cả, hoàn toàn là sự thật.

Bỗng Hoắc Lạc xem xét xung quanh biệt thự, ông đã quá quen thuộc với mọi thiết kế trong căn biệt thự này, nhưng vừa nghĩ đến những chuyện vừa xảy ra trong mấy ngày hôm nay thì lại nổi cơn tức giận ghê gớm:

“Vậy có thật là chỉ vì con trai của cô mà Hoắc Cảnh Sâm phải từ bỏ vị trí tổng giám đốc Hoắc thị, thậm chí còn đem chính bản thân của nó ra để bán cho tập đoàn Mộ thị? Nếu như ta đoán không lầm thì, cô chính là con gái riêng của tập đoàn Mộ thị, [chuvy-diendanlequydon] chính tại thời điểm mà cô leo lên giường của Hoắc Cảnh Sâm, tưởng không ai nhận ra mục đích của hành động vô si đó sao!”

Đôi mắt sắc bén của Niệm Thần khẽ cúi xuống, những chuyện đó cũng được coi là rất bí mật, vậy tại sao người này lại có thể biết chứ? Nhưng chỉ cần nghĩ đến người này là ông nội của Hoắc Cảnh Sâm, nếu muốn biết những chuyện như thế này thì tất nhiên sẽ có biện pháp riêng rồi.

“Đúng vậy, quả thật sáu năm trước là tôi có động cơ tiếp cận anh ấy, nhưng ngày hôm nay, chúng tôi thật sự yêu quý lẫn nhau, tôn trọng nhau, hướng chỉ, ngay từ sáu năm trước tôi đã không còn bất kỳ mối quan hệ nào với Mộ thị rồi.”

Niệm Thần cau mày, trong lòng cảm giác được nổi bất an càng lúc càng mạnh mẽ, cô cảm nhận được lúc này ông lão nói chuyện gì với cô, cũng tuyệt đối còn quan trọng hơn chuyện vừa này.

“Nhưng ngày hôm nay, quả thật cô và con trai của cô đã mang lại tổn thương cho Cảnh Sâm, vị trí của nó vốn phải là người đứng nơi đỉnh cao nhất, nhưng bây giờ thì sao, [chuvy-diendanlequydon] bởi vì mẹ con của cô mà nó lại trở nên không thêm quan tâm cũng không thêm để ý bất cứ cái gì nữa, đây là điều mà hôm nay ta không thể dễ dàng tha thứ được!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181

“Nhưng ngày hôm nay, quả thật cô và con trai của cô đã mang lại tổn thương cho Cảnh Sâm, vị trí của nó vốn phải là người đứng nơi đỉnh cao nhất, nhưng bây giờ thì sao, [chuvy-diendanlequydon] bởi vì mẹ con của cô mà nó lại trở nên không thêm quan tâm cũng không thêm để ý bất cứ cái gì nữa, đây là điều mà hiện tại ta không thể dễ dàng tha thứ cho cô được!”

Đôi tay Hoắc Lạc đặt lên trên đầu cây gậy, quả thật trên khuôn mặt không thể hiện một chút cảm xúc nào, thậm chí một chút cảm xúc tức giận khi nói chuyện qua điện thoại với Hoắc Cảnh Sâm lúc này cũng đã biến mất không dấu vết, [chuvy-diendanlequydon] nhưng trên thực tế thì sao, chính những lúc bình tĩnh như thế này mới chính là lúc cần người, mà ngay tại chỗ này, đôi mắt trong veo của Niệm Thần này giờ không thể hiện cảm xúc gì thì lúc này không hiểu sao lại phủ thêm một lớp khói mờ nhạt...

“Vậy ý ngài muốn như thế nào? Dù tôi có muốn đi chăng nữa thì Hoắc Cảnh Sâm cũng không dễ dàng cho phép bất luận kẻ nào khoa chân múa tay trên đầu trên cổ của anh ấy.”

Lời nói của Hoắc Lạc lại một lần nữa thành công khiến cho Niệm Thần tức giận xù lông, nhưng mà thật ra, không chỉ có một mình Hoắc Lạc biết tức giận, [chuvy-diendanlequydon] Niệm Thần cũng không biết sai ở chỗ nào, cứ cho rằng ông lão này cố tình kiểm chuyện với mình, [chuvy-diendanlequydon] đầu đuôi câu chuyện là như thế nào, không phải là cô đã yên lặng tránh trái đờ phải rồi sao?

Đương nhiên cô sẽ tự giác tôn trọng trường bối của Hoắc Cảnh Sâm, nhưng đó chỉ là điều kiện đầu tiên để giao tiếp, nếu như sự tôn trọng của cô lại không đổi lấy được sự tôn trọng của đối phương, như vậy thì cho dù có là trường bối, cô cũng không thể tiếp tục nhẫn nhịn chịu nhục như thế được!

Hoắc Lạc gật gù đầu ra vẻ đã hiểu, nhưng ánh mắt vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Niệm Thần, dường như hòa khí trong con người cũng có phần giảm bớt ít nhiều rồi:

“Cô hoàn toàn có thể yên tâm, ta cũng không có ý bắt cô phải rời xa Cảnh Sâm.”

Thật ra, thậm chí Niệm Thần còn tưởng tượng ra những màn kế tiếp sẽ diễn ra như các bộ phim thần tượng, đầu tiên là gặp gỡ rồi ngay lúc này sẽ dùng phương thức đặc biệt để giải quyết những chuyện như thế này, [chuvy-diendanlequydon] tình huống máu chó nhất là thổi vào bên tai cô một dây từ 6 chữ số trở lên rồi kêu cô biến mất khỏi thế giới của Hoắc Cảnh Sâm, nhưng mà thần phật ơi, cô chỉ muốn nói rằng, giá trị con người của tên yêu nghiệt Hoắc Cảnh Sâm kia đâu thể nào chỉ đáng mấy triệu bạc đơn giản như vậy được.

Nhưng ngoài dự đoán là, ngược lại lời nói của Hoắc Lạc lại khiến cô hoàn toàn khó hiểu, ngay lập tức phản ứng hơi chậm, có chút không theo kịp tiến độ của câu chuyện.

Cô im lặng chờ đợi câu nói kế tiếp của Hoắc Lạc, cô nghĩ rằng Hoắc Lạc đã đích thân đến chỗ này, như vậy nhất định không chỉ đơn giản là muốn gặp Hoắc Cảnh Sâm thôi, [chuvy-diendanlequydon] bằng chứng là đã có những lời nói phía đằng trước rồi đó, thì sẽ càng không thể nào để dàng bỏ qua cho cô như vậy được!

“Ta nghĩ là cô đã từng nhìn thấy Sở Vận Nhi rồi có đúng không?”

Im lặng một lúc, Hoắc Lạc mới mở miệng nói tiếp.

Đột nhiên lại đề cập đến người con gái này, Niệm Thần không đoán được dụng ý thật sự của Hoắc Lạc là như thế nào, nên cũng lễ phép phối hợp gật đầu xác nhận.

“Ta không nhúng tay tham gia vào chuyện tình cảm của những người trẻ tuổi các cô, Cảnh Sâm là cháu nội của ta, cho tới bây giờ, không ai có thể can thiệp vào bất cứ quyết định nào của nó được, nhưng ta chỉ muốn nhắc nhở cô, nếu cô đã quyết định muốn đi chung một con đường với Cảnh Sâm, [chuy-diendanlequydon] vậy thì các người phải hứa là cố gắng hết sức không được làm tổn thương đứa bé Vận Nhi kia.”

Niệm Thần không hiểu “cố gắng không được gây tổn thương đến Vận Nhi” là có ý gì, nhưng mà cô chỉ biết được Sở Vận Nhi có tình cảm khá sâu đậm với Hoắc Cảnh Sâm, mà giờ anh và cô lại đang ở cùng một chỗ với nhau, vậy làm sao có thể không gây tổn thương cho Sở Vận Nhi được:

“Đây là vấn đề tình cảm, tình huống trước mắt thì nhất định cô ấy sẽ bị tổn thương, trừ khi cô ấy có thể buông tha đoạn tình cảm yêu đương này với Cảnh Sâm”

Cô nói đều là sự thật, thật ra việc anh và cô ở chung một chỗ thì người bị tổn thương đầu phải chỉ có riêng một mình Sở Vận Nhi đâu? Nhưng có điều là cô không quan tâm cũng chẳng muốn quan tâm những con người đó.

Đương nhiên rồi, từ trước đến giờ Niệm Thần không phải là loại con gái ngoan ngoãn biết nghe lời, điều này cũng khiến cho Hoắc Lạc đã phải đau đầu, mà lúc này Niệm Thần lại đưa ra đáp án như vậy cho ông, [chuy-diendanlequydon] có lẽ ông vẫn còn muốn giữ bí mật kia nhưng xem ra lúc này chỉ có thể phơi bày ra cho Niệm Thần được biết, vấn đề kia đã xảy ra từ rất lâu rồi, Hoắc Lạc nhún mày, thờ dãi, mở miệng nói:

“Ta sẽ kể cho cô nghe một câu chuyện, từ khi Cảnh Sâm còn nhỏ đã gặp một chuyện suýt chút nữa phải mất mạng, nhưng nó có thể sống sót đến bây giờ, là do cái mạng của nó được cha của Vận Nhi dùng mạng của ông ấy để đổi lấy, còn về phần Vận Nhi, từ khi con bé mười lăm tuổi cũng đã hy sinh cho Cảnh Sâm, hai chân của con bé suốt đời này vẫn lưu lại di chứng, con bé rất yêu Cảnh Sâm, thậm chí ngay từ khi còn rất nhỏ thì ta đã nhìn ra được điều này rồi, nhưng trái ngang là Cảnh Sâm chỉ coi con bé như em gái mà thôi, cô thật là người may mắn, như vậy thì ít nhất cũng phải có một chút ít lòng biết ơn, [chuy-diendanlequydon] để tâm đến cảm nhận của Vận Nhi một chút, ít nhất cũng phải nhớ đến một việc là nếu không có hai cha con của Vận Nhi hy sinh tính mạng thì sẽ không có một Cảnh Sâm sống tốt như ngày hôm nay.”

Trên đoạn đường bước đến với Hoắc Cảnh Sâm, ít nhiều gì Niệm Thần cũng coi như hiểu rõ những chuyện đau lòng cùng chua xót, nhưng chỉ không ngờ giữa anh và Sở Vận Nhi còn xảy ra một câu chuyện ly kỳ như thế này nữa, nhưng thật ra thì, nếu cẩn thận nhớ lại những chuyện từ trước đến giờ thì cũng không phải không có đạo lý, Hoắc Cảnh Sâm luôn đối xử đặc biệt với Sở Vận Nhi, coi như chuyện này có thể giải thích được điều đó.

“Ta vẫn luôn cảm thấy tình cảm giữa Cảnh Sâm và Vận Nhi, nếu không phải vì sự xuất hiện của cô, có lẽ cũng sẽ thuận theo tự nhiên, một ngày nào đó thì Cảnh Sâm cũng sẽ cưới Vận Nhi, cho dù là không thích, [chuy-diendanlequydon] thì ít nhất Cảnh Sâm cũng sẽ giống như vợ chồng bình thường mà đối đãi với Vận Nhi, cũng coi như trả ơn cho hai cha con nhà con bé đó, nhưng giờ thì trong lòng trong mắt của Cảnh Sâm đều đặt hết trên người của cô, ta chỉ mong muốn khi cần thiết thì chí ít cũng không tàn nhẫn với Vận Nhi, đứa bé kia lớn lên đến giờ cũng thật khó sở...”

Ông im lặng như lắng đọng khơi gợi lại chuyện xưa, về mặt ông che giấu sự sầu não nặng nề, khi lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía Niệm Thần thì về mặt lại thay đổi bằng nét bén nhọn:

“Cảnh Sâm là cháu nội của ta, là người duy nhất trên thế giới này mà ta bảo vệ vô điều kiện, cho nên, nếu nó đã lựa chọn cô thì ta cũng không ngăn cản, ta không thảo luận sâu xa về thứ tình cảm này, nhưng hôm nay cô chắc chắn đã trở thành cái xương sườn mềm của Cảnh Sâm, [chuy-diendanlequydon] cô là một người rất thông minh, cô biết ý nghĩa những lời nói này của ta là gì, cô có thể yên tâm đi theo Cảnh Sâm, ta cũng rất tin tưởng nếu như cháu ta đã chọn cô thì chắc chắn cũng sẽ bảo vệ cô thật tốt, nhưng nếu như, nếu như có một ngày chính cô là người đem đến tổn thương cho nó, như vậy ta sẽ là người đầu tiên không tha cho cô.”

Hiện tại không thể nói rõ ràng cảm giác trong lòng là như thế nào, nhưng ngay tại thời điểm nhạy cảm này, khi người thân yêu nhất của Hoắc Cảnh Sâm lại đang cùng tranh đấu người còn ta mắt với Hoắc Cảnh Sâm, thì anh ấy vẫn còn có một ông nội như vậy, chắc chắn Hoắc Cảnh Sâm vô cùng quý trọng phần thân này, [chuy-diendanlequydon] tự nhiên Niệm Thần cũng cảm thấy không còn ghét ông lão trước mắt nữa, người này chỉ một lòng lo lắng cho cháu trai của mình, không gì hơn.

“Tôi...” Ngay lúc Niệm Thần định mở miệng muốn nói cái gì đó thì nghe tiếng thắng xe ở bên ngoài, vậy là Hoắc Cảnh Sâm đã trở về rồi, cô hít một hơi thật sâu, về mặt nghiêm túc hẳn lên, nhìn về phía Hoắc Lạc:

“Hiện tại tôi có nói cái gì thì cũng chỉ là lời nói suông mà thôi, nhưng tôi vẫn còn có thể nói điều này với ngài, tôi thật lòng yêu Hoắc Cảnh Sâm, cũng có thể nói đã đến tình trạng nếu phải rời xa anh ấy thì không thể sống nổi nữa...”

Giọng nói của cô không lớn lắm, nhưng từng chữ từng chữ rất kiên định, khi rơi vào trong tai Hoắc Lạc, [chuy-diendanlequydon] kết hợp với ánh mắt chân thành của cô lúc này, ngay lập tức khẳng định cũng đủ lấy lòng Hoắc Lạc, người phụ nữ này rất thích hợp với Hoắc Cảnh Sâm.

Tiếng nói của cô vừa dứt, nơi cửa chính có tiếng mở cửa, ngay sau đó bóng dáng Hoắc Cảnh Sâm đã xuất hiện nơi cửa chính rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182

Hoắc Cảnh Sâm đi thẳng đến ngồi xuống chỗ bên cạnh Niệm Thần, đưa tay qua ôm lấy bả vai của Niệm Thần, thực hiện một loạt động tác thân mật hết sức tự nhiên, còn diễn ra ngay trước mặt trường bối, Hoắc Cảnh Sâm hoàn toàn không có ý định giữ ý tứ, nếu như không phải Niệm Thần cười cười tránh thoát, thì Hoắc Cảnh Sâm cũng phải đòi hôn một cái trên mặt của cô cho bằng được thì mới bằng lòng bỏ qua cho cô.

Hoắc Lạc ho nhẹ một tiếng, thời điểm này vẫn có thể nhìn ra được tràn ngập ý cười nơi đáy mắt của Hoắc Cảnh Sâm, lại thờ dãi, trừng mắt với Hoắc Cảnh Sâm, sau đó mới lên tiếng:

“Tiểu tử nhà cháu giờ thì ngon rồi, đã mất công ty mà vẫn còn có tâm tình ở đây bao dưỡng phụ nữ? Đã xảy ra chuyện lớn như vậy mà còn tính toán gât ta sao, có phải đòi cánh đã trở nên cứng cáp rồi nên cũng không cần đến ông nội là ta đúng không?”

Khóe miệng Hoắc Cảnh Sâm nở một nụ cười như chuyện thường tình, liếc mắt đầy cung chiều lơi kéo Niệm Thần:

“Em vào bếp chuẩn bị một chút thức ăn đi, chắc chắn hôm nay ông nội đến là đã chuẩn bị nướng nhờ nhà chúng ta rồi.”

Câu nói này thật có mà giả cũng có, nhưng ngược lại Niệm Thần lại nghe hiểu ý trong lời nói của anh, hai ông cháu cần một không gian riêng để nói chuyện, chuyện thương trường mà thôi!

Nếu không thì, anh đã biết tài nấu nướng của Niệm Thần, Hoắc Cảnh Sâm vẫn còn kêu cô xuống bếp làm đông làm tây gì gì đó, trừ khi là anh muốn lấy mạng của ông nội anh mà thôi...

Ngược lại về khía cạnh này thì Niệm Thần lại tương đối hiểu, mà lại còn hiểu rất rõ ràng, đứng lên chào hỏi Hoắc Lạc rồi đi lên lầu, nhưng vẫn không quên trừng mắt với Hoắc Cảnh Sâm.

Hoắc Lạc dùng mắt ra hiệu với đám hộ vệ phía sau lưng, ý bảo đi ra ngoài chờ ông, ngay lập tức, bên trong một phòng khách to lớn giờ chỉ còn lại có hai ông cháu, ánh sáng chiếu lan đến chỗ ngồi trên ghế salon, tiếp theo đó, đầu Hoắc Cảnh Sâm nghiêng nghiêng nhìn về phía Hoắc Lạc, giữa hai hàng mày rậm rạp nhíu lại rồi khẽ nâng lên tạo thành một độ cong xấp lóp:

“Ông nội, nếu như ông đến vì chuyện của công ty, cháu nghĩ cháu cũng sẽ không để ông thất vọng như từ trước đến giờ, còn nếu như ông đến vì chuyện tình cảm Vận Nhi, cháu chỉ có thể nói, cháu vẫn chỉ xem cô ấy như em gái mà thôi, nếu như cả hai điều này đều không phải, vậy cháu đoán là ông đến chỉ vì Niệm Thần.”

Anh được xem là người hiểu rõ Hoắc Lạc nhất, lúc này thì anh cũng đoán ra được đại khái ý nghĩa cuộc viếng thăm này của Hoắc Lạc rồi.

Hoắc Lạc lạnh lùng “ừ” một tiếng, nhưng lại không có quá nhiều ý trách cứ gì, ngược lại thể hiện nhiều hơn một phần thương yêu, đôi mắt thể hiện yêu thương không chút che giấu nào, cũng cùng là cháu trai, đây cũng là nguyên nhân vì sao cùng là họ Hoắc, nhưng lại yêu thương Hoắc Cảnh Sâm hơn Hoắc Tĩnh Bắc:

“Thật ra cháu là đứa đặc biệt hiểu khá rõ lão già như ta, hôm nay mục đích ta tới đây cùng vì ba điều đó, điều thứ ba thì đó là chuyện tình cảm của riêng cháu, dù là Vận Nhi hay Niệm Thần, cần phải xử lý như thế nào tốt thì đó là chuyện của cháu, từ trước đến giờ cháu đã đưa quyết định gì, thì cũng không dễ dàng thay đổi được, nhưng ta là người ngoài cuộc, Cảnh Sâm à, có lẽ cháu đã thật sự động lòng với người phụ nữ này rồi.”

Dừng một chút, lúc này ánh mắt nhìn về Hoắc Cảnh Sâm đã không còn một chút ý cười nào nữa, lại nhiều hơn phần uy nghiêm từng trải qua sóng gió khi đã vào tuổi này.

“Quay lại vấn đề thứ nhất, đúng là từ trước đến giờ cháu chưa từng gây thất vọng cho ta, đối với cháu mà nói thì Hoắc thị chỉ là tâm huyết của ông nội, cháu là người có khả năng đưa nó tiến lên đỉnh cao vinh quang, nhưng mà Cảnh Sâm, ông nội chắc chắn không muốn vì như vậy lại trở thành gánh nặng của cháu, nếu đã có người không muốn chờ nữa mà muốn cười trên đầu trên cổ của cháu rồi, vậy thì cứ mặc kệ kẻ đó là người phương nào, phải diệt trừ tận gốc, còn về phần Hoắc thị, khi thật sự cần thiết thì cứ việc phá hủy nơi đó cũng không sao, ông nội tin tưởng, cháu có khả năng tạo ra một Hoắc thị hoàn toàn mới, lớn mạnh hơn, để trả lại cho ông nội.”

Ông vừa dứt lời thì nơi đáy mắt của ông cũng thể hiện rõ vẻ đau buồn phảng phất, người đã lớn tuổi rồi, đây là độ tuổi luôn rất dễ dàng mềm lòng, dù sao cũng là máu mủ ruột thịt, nhưng khi dính vào cục diện như hiện tại, quan trọng là có thể nói dứt bỏ là dứt bỏ được sao, nhưng vẫn là cực kỳ thất vọng, cũng chỉ mong muốn một điều là nếu được thì đứa kia hãy quan tâm điều đó một chút thôi thì cũng đã không có tình trạng như bây giờ.

Ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm lóe một tia kinh ngạc, những thứ này đều là những ý tưởng đã có sẵn trong đầu của anh, có thể thực hiện được hay không, quả thật lúc trước anh vẫn còn phân vân, nhưng ngay khi Hoắc Lạc nói những lời này, thì anh đủ kiên tâm để đưa ra quyết định.

Nói đi cũng phải nói lại, Hoắc Cảnh Sâm vẫn là người hiểu rõ Hoắc Lạc, vậy thì sao Hoắc Lạc lại không thể hiểu rõ Hoắc Cảnh Sâm chứ? Cho nên ngay tại thời điểm như thế này, ông mới quyết định đi tới căn biệt thự này, nói mấy câu nói đó với Hoắc Cảnh Sâm, giải quyết dứt khoát chuyện trong nhà, thì Hoắc Cảnh Sâm mới chân chính trở về lại Hoắc Cảnh Sâm.

Hoắc Cảnh Sâm muốn mở miệng, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không thể thốt ra khỏi miệng hai chữ “cám ơn” kia, trên suốt con đường anh đi từ trước đến nay, thì người ông này đã giúp đỡ anh biết bao nhiêu rồi, không thể đơn giản chỉ nói hai chữ “cám ơn” là có thể bù đắp được tất cả, đây chính là thời điểm không thể diễn tả bằng lời, anh thật sự không hiểu được ông nội đã phải hạ quyết tâm như thế nào mới có thể nói những lời đó với anh như vậy.

Một lúc im lặng, anh lặng lẽ găt đầu, rồi mới mở miệng nói chuyện:

“Vâng, cháu biết phải làm như thế nào rồi.”

Lúc Hoắc Cảnh Sâm đi vào phòng bếp, Niệm Thần lôi tất cả những thực phẩm có thể nấu nướng được từ trong tủ lạnh ra bên ngoài hết, liếc thấy Hoắc Cảnh Sâm bước vào thì cho dù cô đang bận rộn xoay chuyển nhưng vẫn không quên trừng mắt một cái với Hoắc Cảnh Sâm:

“Đều tại anh hết, bây giờ thì hay rồi, anh có chắc chắn là từ bên trong biệt thự này có thể nấu nướng món ăn cho người ăn sao?”

Hoắc Cảnh Sâm ôm từ phía sau lưng Niệm Thần, cầm đặt trên bờ vai của cô, cọt cọt nhẹ nhàng lên xuống khiến cô Niệm Thần cảm thấy ngứa ngáy, cười cười né tránh, nhưng vẫn không thể tránh khỏi lồng ngực rắn chắc của anh:

“Biết, anh biết tài nấu nướng của em là không dành cho con người rồi, nên anh đã đuổi ông nội về rồi.”

Ngược lại khi nghe anh nói nhẹ nhàng như thế, nhưng nghe vào tai Niệm Thần thì lại cho là thật, đưa tay vỗ nhẹ một cái trên mặt anh:

“Hoắc Cảnh Sâm, sao anh có thể không hiểu thảo như vậy chứ?”

Cho dù cô không biết nấu nướng, dù sao cũng có thể giữ Hoắc Lạc ở lại dùng một bữa cơm mà, không thì đi ra ngoài ăn một bữa cùng được mà.

Hoắc Cảnh Sâm cười khề một tiếng, từ trong cổ họng tràn ra giọng nói trầm ổn, ngay lập tức trong lòng cảm nhận được một sự mềm mại tràn lan, cảm các món ăn trên tay cô bỏ xuống hết, bỗng ẵm cô lên:

Niệm Thần kêu “Á” một tiếng, đến lúc tỉnh hồn lại thì Hoắc Cảnh Sâm đã ôm cô ra khỏi phòng bếp rồi, đặt cô ngồi ngay ngắn trên ghế sa-lon, thân thể của anh nghiêng về phía trước dồn toàn bộ sức nặng xuống ghế sa-lon, đặt hai tay ngay hai bên chỗ cô tựa lưng, đáy mắt hoàn toàn thể hiện vẻ cưng chiều:

“Dạ, dạ, dạ, anh không hiểu thảo, anh đáng bị trừng phạt, bữa cơm hôm nay anh sẽ nấu, được chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183

Đúng là Hoắc Cảnh Sâm nấu nướng các món ăn rất là ngon, nhưng Niệm Thần lại không hay biết gì về chuyện này, trong thời gian nửa tiếng đồng hồ, trên mặt bàn ăn cũng đã bày ra một bữa cơm đơn giản, ba món ăn mặn và một món canh.

Niệm Thần bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác tự thấy chán ghét bản thân mình, nhưng mà nghĩ đi thì cũng phải nghĩ lại, như vậy thì từ nay về sau sẽ không phải lo lắng xem phải ăn cái gì, tự nhiên lại cảm thấy tâm tình bỗng nhiên thoải mái hơn một chút, nhưng sao người đàn ông Hoắc Cảnh Sâm này lại có thể hoàn mỹ không tỳ vết thế này?

Hoắc Cảnh Sâm bới một chén cơm cho Niệm Thần, rồi lại gấp rau cho cô, xong rồi mới kéo ghế ngồi xuống đối diện với cô, Niệm Thần cũng không nói một câu cảm ơn nào, ngược lại trưng ra bộ mặt như đưa đám, cầm lên chén cơm của mình, rồi sau đó gấp những thứ mình không thích ăn như cà rốt và cần tây cắt khúc, bỏ vào trong chén của Hoắc Cảnh Sâm, hơn nữa còn làm ra bộ dạng người xấu tổ cáo trước, giọng nói rất đồng đặc:

“Khuôn mặt xinh đẹp thì có ích gì, dáng người chuẩn thì có ích gì, biết nấu cơm thì có ích gì, kiếm được nhiều tiền để làm gì, quan trọng là anh lại không biết chút xiu nào về sở thích của em, Hoắc tiên sinh, em thật quá thất vọng với anh rồi.”

Hoắc Cảnh Sâm cũng không thể hiện một chút gì gọi là tức giận, liền ăn hết những thức ăn trong chén của anh mà Niệm Thần mới vừa gấp bỏ vào:

“Em còn kén ăn hơn cả Hoắc Thần Viễn nữa.”

Một câu kết luận vừa được đưa ra, ngay lập tức Niệm Thần cảm thấy chao đảo cả người, cái gì, ý nghĩa trong câu nói kia của anh không phải là đang nói cho cô biết: cô là con gái của anh?

“Hoắc tiên sinh, anh có cảm thấy anh có thể có đứa con gái lớn bằng từng này không hả?”

Ánh mắt khiêu khích liếc chết anh, nhưng vẫn không quên ăn một miếng cơm vào trong miệng, lời nói cũng không rõ ràng mà có chút khó hiểu, nhưng phải công nhận những món ăn này cũng đầy đủ các yếu tố ẩm thực: có sắc, có hương, đủ vị.

Hoắc Cảnh Sâm chau mày rồi cười ồ một tiếng, đưa tay lấy một chút cơm còn dính nơi khóe miệng của cô, ngay sau đó lại nói ra một câu như thể câu

chuyện đó cũng chẳng có gì xa lạ:

“Đúng vậy, người ta nói con gái là người tình kiếp trước của ba, vì vậy khi còn đang sống ở đời này, anh sẽ cho em một cơ hội được trải nghiệm qua cảm giác được làm con gái của anh.”

Trong công cuộc cải vả này, nếu cùng đối chọi với người khác thì Niệm Thần luôn luôn là người chiến thắng, nhưng đằng này lại là Hoắc Cảnh Sâm, thì muôn đời chỉ có một kết quả là bị làm cho tức giận đến xù hết lông nhím lên.

Ngay lúc này đây, khi mà Hoắc Cảnh Sâm nói ra những câu mập mờ không rõ ý, dù là thật lòng nhưng cũng không thể hoài nghi rằng, đây đưa cả một đời này vẫn không đủ, vẫn còn muốn tiếp tục dây dưa trong kiếp sau, đời đời kiếp kiếp, nhưng đối với con gái mà nói, đây là cách mà anh thể hiện tình yêu cùng cung chiều dành riêng cho cô mà thôi.

Người ta nói vật hợp theo loài, ở chung lâu ngày thì cũng trở nên giống nhau, nhưng câu nói này đặt trên người Niệm Thần bên này thì chính là: gần mực thì đen.

Sau một thời gian dài sống chung với Hoắc Cảnh Sâm, lúc này câu nói kia của Hoắc Cảnh Sâm đã thốt ra rồi, trong đầu Niệm Thần bần bần hai chữ “con gái” nở thành một câu chuyện triền miên muốn chết khác, tức giận chỉ chỉ trên cổ mình như muốn vạch trần những dấu hôn như có như không kia:

“Có thể làm chuyện như thế này với con gái sao? Cái người này đúng là một tên lều lạt!”

Thật ra, khi nói đến đây thì trong lòng Niệm Thần cũng đã cảm thấy cực kỳ không công bằng rồi, cùng làm một chuyện như nhau, tại sao sau khi thức dậy thì tinh thần của cô hết sức uể oải, trong khi cái người này lại là bộ dáng tinh thần sáng khoái đầy nhiệt huyết như thế kia là sao?

Hoắc Cảnh Sâm đảo mắt qua lại nhìn vào cổ của cô, chỗ mà cô đang chỉ chỉ, ngay sau đó vẻ mặt như chợt hiểu ra, nói với cô:

“Niệm Thần, trong lúc ăn cơm, trong đầu không được suy nghĩ theo chiều hướng nhạy cảm kia.”

“.....”

Niệm Thần cúi đầu ăn cơm, quyết định không so đo với cái người da mặt dày không biết xấu hổ kia, khiến cho cô trở thành người xấu, còn anh thì hoàn toàn giống như kẻ vô tội!

Đã ăn hết một chén cơm đây, Niệm Thần thấy ăn ngon miệng nên lại lấy thêm một chén cơm nữa, Hoắc Cảnh Sâm nấu những món ăn này thật sự rất hợp khẩu vị của Niệm Thần, dù ngày thường không thích ăn thế nào đi nữa thì lúc này cũng không từ chối.

Thay đổi đề tài nói chuyện, Niệm Thần nhìn các món ăn trên bàn đã bị cô ăn hơn một nửa, hỏi một câu không liên quan:

“Hoắc Cảnh Sâm, có phải anh thường hay nấu cơm hay không? Anh không sợ những thuộc hạ kia của anh bắt gặp bộ dáng anh đang nấu cơm sao?”

Khi này mới nhớ lại lúc cô mới vừa chạy vào phòng bếp muốn quấy rầy anh, nhưng mà, không thể không công nhận, dáng vẻ của người đàn ông này khi nấu cơm cũng vẫn dịu dàng như thể đang vun vén tình cảm sâu đậm vậy, rồi sau đó từ mục đích vào nghịch phá cuối cùng biến thành bộ dạng mê trai, đứng một bên nhìn say mê, thậm chí trưng ra vẻ mặt thần tượng muốn giúp đỡ làm công việc gì đó như dọn món ăn, rửa chén,...

Thôi được, rồi sau đó cô lại cảm thấy khinh bỉ chính mình.

Hoắc Cảnh Sâm cười cười với Niệm Thần, gấp một miếng thịt bỏ vào trong miệng, đối với vấn đề Niệm Thần vừa nêu ra, cũng chỉ nói một câu đơn giản để giải thích:

“Khi anh còn du học ở nước ngoài, ngay từ đầu đã không quen món ăn bên đó, sau rồi từ từ tự mình suy nghĩ rồi tự nấu những món ăn cho mình.”

Nhắc tới những chuyện đã qua, cõi lòng Niệm Thần cảm thấy chua xót, vẫn những chuyện xưa cũ, cô khó có thể tưởng tượng nổi, trong hoàn cảnh cô độc như thế nào mới có thể thay đổi nghịch cảnh để trở thành một Hoắc Cảnh Sâm cường đại như ngày hôm nay, những thăng trầm mà một người phải trải qua sẽ luôn là động lực để sau này trở nên mạnh mẽ.

“Vậy lúc đó người kia... ông nội anh sao có thể chấp nhận cho anh sống tự lập ở nước ngoài?”

Niệm Thần nghĩ đến Hoắc Lạc, nhưng cô lại cảm thấy Hoắc Lạc không phải là người lạnh lùng vô tình, sao có thể trơ mắt nhìn Hoắc Cảnh Sâm chịu khổ.

“Đúng vậy, khi đó là ông nội muốn đào tạo anh, nói chính xác là ném anh một thân một mình xuống xã hội.” Cũng chỉ giải thích đơn giản như cũ, ngừng một chút, tựa như Hoắc Cảnh Sâm không muốn để cho Niệm Thần tiếp tục theo đuổi những câu hỏi về chuyện đó, nếu không thì một người đa sầu đa cảm như cô sẽ hoàn toàn bỏ qua ý nghĩa của bữa cơm này: “Niệm Thần à, chúng ta không nói đến những chuyện như thế này nữa, hôm nay tất cả đều là những chuyện tốt đẹp rồi mà em!”

Trong lòng Niệm Thần từng trận từng trận đau lòng, thời điểm đó cô còn ở Mộ gia, tuy những ngày tháng đó cũng không phải sống tốt gì cho cam, nhưng ít nhất, có thể sống không cần lo cái ăn cái mặc, cô làm bộ như không để ý, cười cười với Hoắc Cảnh Sâm, rồi giống như cô suy nghĩ tới điều gì đó, vẻ mặt có ý như phát hiện chuyện lạ, nhìn nhìn Hoắc Cảnh Sâm:

“Cho nên, anh nói có phải là duyên phận này có chút kỳ lạ hay không? Đúng đúng, anh biết trước trong tương lai anh sẽ sống chung với một người không biết nấu cơm, cho nên ông trời mới tạo cơ cho anh học nấu cơm! Đây chính là ông trời sắp đặt duyên phận cho anh, anh nhất định phải yêu thương quý trọng em đấy nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184

“Cho nên, anh nói xem, có phải là duyên phận này có chút kỳ lạ hay không? Chính là, anh biết trước trong tương lai anh sẽ sống chung với một người không biết nấu cơm, cho nên ông trời mới tạo cơ hội cho anh học nấu cơm! Đây chính là duyên phận mà ông trời sắp đặt cho anh, anh nhất định phải yêu thương quý trọng em đấy nhé!”

Nhìn đi, nhìn đi, có thể lý giải một lèo từ chuyện nấu cơm thành duyên phận như vậy, lúc này chỉ có thể dùng một câu để hình dung: không biết xấu hổ, nhìn Mộ Tiểu Thư không chút nào gọi là có tật giật mình, ngay cả một chút áy náy vì chính bản thân mình không biết nấu nướng cũng hoàn toàn biến mất không thấy tăm hơi.

Đã ăn uống no đủ, Hoắc Cảnh Sâm bỏ chén đĩa xuống, nghiêng nghiêng đầu nhìn Niệm Thần, cũng không nói chuyện, chờ khi Niệm Thần ăn cơm xong, cô vừa buông chén đĩa xuống, cánh tay dài duỗi ra một cái, ngay lập tức Niệm Thần đã ngồi ngay ngắn trên đùi của anh rồi.

Niệm Thần cũng không giãy giụa, lười biếng vùi đầu trên bả vai của Hoắc Cảnh Sâm, nhóp nhép nhai nhai, nuốt cho xong miếng cơm đang ăn dở trong miệng, rồi mới ngẩng đầu lên hắt hắt hàm về hộp khăn giấy bên cạnh.

Cái này được gọi là được voi đòi tiên, nhưng ngược lại Hoắc Cảnh Sâm vẫn tiếp tục cái tình tình thoải mái không như lúc bình thường, nếu là một người nào khác thì chắc chắn sẽ nhận được một trận ra trò, vậy mà đối với cái người lười biếng không muốn nhúc nhích kia lại không nói một tiếng nào, tay đưa ra, rút một tờ khăn giấy, lau miệng cho cô.

Một tay vẫn còn đang ôm eo của cô, nên đối với một loạt động tác này lại dẫn đến một trận thân mật, ngay lập tức, Niệm Thần vùi trong ngực của anh, đôi tay ôm lên cổ anh, không ngừng cười khanh khách, nhưng ngay khi cô không cười nữa thì lại dâng lên một cảm giác đau lòng:

“Hoắc Cảnh Sâm, anh nói xem chúng ta có thể sống mãi như thế này cả đời hay không?”

Lúc này thấy cô vui buồn bất chợt, ngược lại khiến cho Hoắc Cảnh Sâm dở khóc dở cười mà không biết giải thích làm sao, đưa trán mình kề sát trán của cô, bên bàn ăn, hai người cứ ngồi như vậy mà không có một chút ý tứ nào muốn rời đi.

Trên người anh, một mùi Long Tiên Hương thoang thoảng tràn vào trong mũi cô, trong thoáng chốc, giọng nói nhẹ nhàng của anh vang bên tai của cô:

“Không phải mới vừa rồi em đã nói, đây là duyên phận mà ông trời đã sắp đặt, nếu như anh làm trái với kế hoạch của ông trời, lỡ may bị thiên lôi đánh thì làm sao?”

Vốn dĩ chỉ là một câu nói muốn an ủi lòng cô, nhưng lúc này lại nói ra theo kiểu này lại khiến Niệm Thần cảm thấy lo lắng nhiều hơn, vội vàng vàng đưa tay che kín đôi môi mỏng của anh:

“Không cho phép anh nói năng lung tung, cho dù sau này có ra sao thì ước nguyện trong lòng của em vẫn luôn mong muốn điều tốt đẹp nhất sẽ đến với anh.”

Thật sự là Hoắc Cảnh Sâm thuộc tip người không am hiểu cái chuyện đi an ủi người khác, đôi tay mạnh mẽ hơn ôm sát cô vào lòng, đặt một nụ hôn trên trán cô, ánh mắt trìu mến nhìn cô, nhưng lại nhiều hơn một ý trêu đùa:

“Mọi người đều nói phụ nữ khi mang thai thường rất dễ xúc động, chẳng lẽ buổi tối hôm qua anh cố gắng như thế đã có tác dụng rồi, cho nên hôm nay em đã mang thai rồi sao?”

Niệm Thần bị anh chọc ghẹo cười cười, mắng yêu một câu: không đứng đắn, anh thật sự nghĩ rằng muốn mang thai là chuyện đơn giản như vậy thôi sao? Hai ngày nay là thời kỳ an toàn của cô, ngược lại không có gì phải lo lắng vấn đề kia.

Lại nhắc tới con cái, một người phụ nữ nào đó lúc này mới nhớ tới đã mấy ngày rồi mình chưa gặp hai đứa con trai của mình rồi, cho nên mới nói, phụ nữ ấy à, có đàn ông thì quên con trai, điều này hoàn toàn có thể dùng chính bản thân của Niệm Thần để chứng minh cho cách nói đó.

“Hoắc Cảnh Sâm, anh giấu con trai em ở chỗ nào vậy?”

Lúc này tự nhiên lại đề cập tới hai tên nhóc xấu xa kia, hai ngày nay chính Hoắc Cảnh Sâm muốn để hai thằng nhóc kia làm một vài hành động ở nhà Cố San San, anh cũng rất nghi ngờ sau này nếu như có người nào đó lỡ chọc vào hai anh nhà nó thì kết quả như thế nào nhỉ? Có thật sự rất là bí hiểm sống không bằng chết không?

E ngại Niệm Thần sẽ suy nghĩ nhiều, nên cũng sẽ không nói cho cô biết rằng hai đứa bé đang ở nhà Cổ San San, chỉ hơi hột nói một câu là hai ngày nữa sẽ đón bọn chúng về ở chung với hai người, sau lại ôm Niệm Thần để cô tự đứng trên mặt đất, chỉ chỉ các chén đĩa đĩa muống vừa ăn còn đang ở trên bàn:

“Đúng rồi, phân công công việc, em rửa chén đĩa, nếu như làm bẽ bất cứ một cái nào, buổi tối thế nào thì tự em nghĩ đi.”

Vậy đó, Hoắc Cảnh Sâm đã nhắc nhở vấn đề này từ rất lâu rồi, nhưng đặc biệt dùng hình thức sắc dụ nên chắc chắn đây chính là động lực của Mộ tiểu thư, giống như tình huống trước mắt, bày ra trước mắt là “kỹ năng rửa chén” rất đơn giản đã nhang chóng rửa xong chồng chén đĩa kia.

Thi hành theo chỉ thị của Hoắc Cảnh Sâm, Niệm Thần đã rửa xong đồng chén kia, ở dưới lầu đứng một chút, sau đó đi lên lầu hai, tiến về phía thư phòng của Hoắc Cảnh Sâm.

Thời điểm Niệm Thần đi vào, Hoắc Cảnh Sâm đang họp qua mạng internet với một người bên kia, theo như ngôn ngữ của Niệm Thần, thì nội dung cuộc trò chuyện đó rất nhập nhằng không rõ ràng, Niệm Thần ngồi yên cũng không lên tiếng.

Chỗ Niệm Thần ngồi, lại vừa đứng ngay tầm ngắm có thể thu hết vào trong mắt một gò má hoàn mỹ của Hoắc Cảnh Sâm, cũng không cảm thấy khó chịu vì phải ngồi chờ đợi lâu, tầm khoảng mười phút sau, Hoắc Cảnh Sâm liền đóng máy tính lại, nhìn nhìn Niệm Thần, có ý muốn nói cô đi lại phía anh.

“Mộ thị chắc muốn đóng cửa rồi, đã qua nhiều ngày rồi nhưng cái vị tổng giám đốc kia vẫn chỉ dành thời gian ở trong nhà?”

Niệm Thần đã nhìn qua lịch làm việc buổi chiều của Hoắc Cảnh Sâm rồi, cũng không quên chế giễu anh mấy câu.

Hoắc Cảnh Sâm vẫn tươi cười, vẫn ôm cô ngồi trên đùi của anh, vẫn tư thế đặt cằm lên trên bả vai của cô như cũ:

“Sự việc xảy ra cũng đã trôi qua hai ngày rồi, ngược lại vở hài kịch này cũng đã đến lúc nên đi đến hồi kết rồi.”

Anh vừa nói vừa mở máy tính ra, bên trong là tài liệu về một người Giáp nào đó.

Ngay lúc Niệm Thần vẫn chưa kịp tiêu hóa ý nghĩa câu vừa nói của Hoắc Cảnh Sâm, anh đã mở tài liệu Giáp đó ra, đã thu hút tầm mắt của cô.

Thay vì nói đó là hình ảnh, thì không bằng nói đây là bản đồ lắp đặt thiết bị, Hoắc Cảnh Sâm kiên nhẫn ngồi chờ cô xem, sau cùng mới mở miệng giải thích:

“Những thứ này đều là những thiết bị được thiết kế lắp đặt bên trong biệt thự đang xây ở Khai Tú Sơn, em xem một chút xem có thích hay không, nơi này về sau sẽ chính là nhà của chúng ta đó.”

Ánh nắng vàng tươi của buổi chiều, trông thật giống như một cảnh tiên trải dài trên triền núi, rồi lại nghe tiếng anh nói nhỏ nhẹ bên tai, Niệm Thần thật không dám tin tưởng những gì tai mình vừa nghe, quay đầu nhìn Hoắc Cảnh Sâm, anh vừa nói “nhà của chúng ta”, “chúng ta”.

Trong đầu chợt nhớ lại khoảng thời gian trước, quả thật có nghe được tin tức đã có một người vô danh nào đó mua lại khu đất này, nhưng mà thật không ngờ đến cái người đó lại là Hoắc Cảnh Sâm, mà khu đất đó lại được chọn để xây dựng nhà của hai người bọn họ?

“Hoắc Cảnh Sâm, anh nói chỗ đất đó là anh mua lại để xây dựng nhà của chúng ta? Nhà của anh và em?” Trong giọng nói của Niệm Thần phảng phất chút ghen ngào, hầu như là cô xúc động muốn bật khóc.

Hoắc Cảnh Sâm cười sáng khoái, cũng đáp trả một câu:

“Cũng không phải hoàn toàn là như thế...”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185

Hoắc Cảnh Sâm cười sáng khoái, cọ cọ cái cằm đang để trên đầu của cô, cũng đáp trả một câu:

“Cũng không phải hoàn toàn là như thế...”

Anh nói một câu rất sát phong cảnh, ngay lập tức khiến cho Niệm Thần bày ra dáng vẻ nhím xù lông, vùng vẫy muốn tránh khỏi lồng ngực vững chắc của anh:

“Này, Hoắc Cảnh Sâm, anh đừng quá đáng nha!”

Chẳng lẽ anh thật sự muốn sống theo kiểu ba vợ bốn nàng hầu, anh định lập hậu cung sao?

Hoắc Cảnh Sâm chỉ khẽ cười một tiếng, càng xiết chặt vòng tay hơn khiến cô không thể thực hiện được ý đồ, nụ cười nơi khóe miệng kia từ lúc bắt đầu chỉ là khẽ nhếch, rồi nhanh chóng biến thành ý cười kiêu tà ác, nhưng giọng nói của anh lại như kiểu mình vô tội, thật đáng đánh đòn:

“Niệm Niệm, em cũng không thể cứ mãi đem con của chúng ta gửi ở nhà người khác mà.”

Ngay tức khắc đầu óc Niệm Thần như nổ tung tóe không còn mảnh giáp, trên khuôn mặt trắng nõn của cô nổi bật hai gò má đã ửng hồng, chuyện này không liên quan đến ý nghĩa trong lời nói của anh, chỉ vì cách gọi của anh mà thôi.

Niệm Niệm, cô bỗng nhớ lại kích tình lúc nửa đêm triền miên bất tận trong mấy hôm nay, trên thực tế, trong lúc kích tình dâng cao mãnh liệt, anh đã gọi tên cô triu mến như vậy, nhưng nếu đổi lại là ban ngày, bỗng nhiên, đổi ngược lại như thế thì ngay chính cô cũng cảm thấy choáng váng không biết nói làm sao.

Niệm Niệm, chỉ một chữ đơn giản như thế, nhưng hình như nếu từ chính miệng anh nói ra cũng không giống với bất cứ người nào khác, có lúc khàn khàn, khi lại trầm trọng, khiến cho khắp cả người đều cảm thấy tê dại sung sướng.

Tất cả chỉ như một giấc mơ, trong thoáng chốc, từ sâu trong đáy lòng cô cảm thấy ấm áp, nhưng cũng chính vì giọng nói của anh triu mến lại khiến cho cõi lòng của cô rối như tơ vò, mặc dù từ khi đến chỗ này cái dạng thân mật nào mà chưa đụng chạm, nhưng cô vẫn không thể tin, hiện tại người đàn ông này thật sự đã cùng chung sống với cô rồi.

Cũng chỉ trong một cái nháy mắt, cô quay lại ôm chặt lấy cổ anh, chui vào lồng ngực rắn chắc của anh, trong mũi lại tràn ngập hơi thở nam tính từ trên người anh, lúc này khóe môi nhếch thành một đường cong tuyệt đẹp, cô cười khanh khách như một đứa bé vừa được cho kẹo.

Một lúc sau cô mới thôi không cười nữa, lúc đó, cô vẫn giữ nguyên hiện trạng ôm núu kéo Hoắc Cảnh Sâm, đầu cô ngẩng lên nhìn khuôn mặt yêu nghiệt của Hoắc Cảnh Sâm, trong khoảnh khắc ấy, một đôi mắt sâu sắc, một cái nhìn thâm tình giống như có một loại ma lực nào đó, tựa như dòng nước xoáy, khiến cô bị chìm đắm vào trong đó.

Nơi khóe miệng của cô, nụ cười đó vẫn chưa biến mất, giọng nói cũng trở nên ấm áp hơn:

“Hoắc Cảnh Sâm, em không phải loại phụ nữ có thể tùy tiện sống chung một chồng với người khác.”

Lúc đó, dù là Niệm Thần vẫn giả bộ thể hiện đáng vẻ: đây là chuyện rất nghiêm túc, tạo ra cảm giác như cô cực kì chịu thiệt thòi khi lên thuyền hải tặc Hoắc Cảnh Sâm.

Tâm tình Hoắc Cảnh Sâm rất vui, anh cười lớn tiếng, cánh tay lại tăng thêm chút sức, sau đó cái trán của anh lại đặt lên cái trán của cô, nơi đáy mắt sâu sắc kia vẫn tràn đầy nét cưng chiều chưa từng mất đi:

“Được, anh không ở chung với người khác, chỉ sống cùng với vợ hợp pháp của anh, cho nên chuyện này không thành vấn đề.”

Niệm Thần cười cười hôn một cái lên đôi môi mọng của anh, rồi lại nói tiếp theo lời của anh:

“Em mới không muốn gả cho anh, em cứ có cảm giác mình chịu thiệt lớn lắm khi leo lên thuyền giặc của anh.”

Ngược lại Hoắc Cảnh Sâm cũng rất mau chóng trả lời tiếp theo câu nói của cô:

“Anh cũng vậy, anh cũng chưa có nói là muốn cưới em mà, ba ngày sau anh còn phải cử hành hôn lễ cùng với Cố San San nữa chứ.”

Hoắc Cảnh Sâm nói điều này cũng là sự thật, nhưng chuyện này cũng chính là nguyên nhân khiến mấy ngày nay Niệm Thần cũng rất đau đầu, anh phải kết hôn với Cố San San, mà còn làm giống y như thật, không nhìn ra là giả, đường đường chính chính kết hôn, từ một ít ngày trước đã bắt đầu chuẩn bị nơi sẽ cử hành hôn lễ, báo chí truyền thông đều đưa tin nóng về hôn lễ này.

Niệm Thần cứ lần lữa không muốn trực tiếp hỏi anh, cũng không phải vì nguyên nhân nào khác, chỉ là cô cảm thấy nếu như đã quyết định chung sống một chỗ với anh, như vậy thì tối thiểu cô phải đặt sự tin tưởng vào Hoắc Cảnh Sâm, cho nên, Cảnh Sâm nói hôn lễ kia có liên quan đến những việc mà anh đã làm trong những ngày vừa qua, cho dù hôn lễ kia cũng chỉ là một âm mưu cũng vẫn phải làm.

Nhưng ngay lúc này lại nghe được từ chính miệng Hoắc Cảnh Sâm, Niệm Thần đã cảm thấy không bình thường chút nào, nhéo một cái vào hông của Hoắc Cảnh Sâm, về mặt nghiêng răng nghiêng lợi, giọng nói chanh chua:

“Hoắc Cảnh Sâm, nếu như anh thật muốn lấy Cố San San, bà đây sẽ hiến anh ngay đây.”

Hoắc Cảnh Sâm nghe câu nói của Niệm Thần như đang nghe một chuyện cười, khi đó, tay đưa ra nhéo yêu một cái trên mặt của cô:

“Em có chắc là em chấp nhận được không?”

Ý nghĩa khá là sâu xa nha, chuyện tình thay đổi trong chớp mắt, hình như trong cái trình độ nói chuyện này, Niệm Thần mới vừa vất vả bắt nhịp nghiêm túc lại rất nhanh chóng bị Hoắc Cảnh Sâm đánh cho tan nát.

“Nè nè nè, anh nói chuyện nghiêm túc một chút cho em!”

Lúc này quả thật Niệm Thần đã xù lông thật rồi, rốt cuộc thì người đàn ông này coi cô là cái gì chứ? Đến cuối cùng thì một chút ít niềm tin cơ bản nhất cũng không thể cho cô sao, sao anh nghĩ anh muốn làm chuyện gì thì làm, mà cô lại hoàn toàn không hay biết chút nào, thậm chí hôn lễ của anh cùng với người con gái khác, anh cũng xem như một câu nói đùa muốn nói cho cô nghe?

Ngay lập tức một sự bình tĩnh còn sót lại đã bị phá tan, cô lại không hề nghĩ rằng đây là chỗ trọng điểm mà Hoắc Cảnh Sâm còn có thể cười ha hả, đùa giỡn với cô.

“Hoắc Cảnh Sâm, anh nói rõ ràng cho em, tóm lại là anh có thật sự muốn kết hôn với Cố San San đúng hay không? Có phải anh đưa hai đứa con của em cho Cố San San của anh nuôi rồi đúng không?”

Cô giãy giụa đánh đấm một hồi nhưng dĩ nhiên cũng không thoát được lực cánh tay của Hoắc Cảnh Sâm, mà lúc đó, đôi tay của Hoắc Cảnh Sâm càng tăng thêm lực khống chế không cho cô rời khỏi mình, trong thời gian ngắn đem tay chân của Niệm Thần cố định, không cho làm loạn:

Thở dài một hơi nhẹ nhàng, từ đáy mắt đến vẻ mặt của Hoắc Cảnh Sâm trở nên nghiêm túc rõ rệt, nhìn thẳng vào đôi mắt của Niệm Thần, cũng không cho phép cô tránh né chút nào:

“Anh cho rằng em không quan tâm.”

Anh chỉ nói một câu đơn giản, nghe như rất nhẹ nhàng, nhưng cũng đủ khiến cho Niệm Thần cứng đờ cả người, anh nghĩ? Nhưng trong giọng nói kia lại mang theo sự tức giận và bị thương, bỗng nhiên Niệm Thần chỉ đành nuốt xuống những lời sắp bật thốt ra, nhìn sâu vào đôi mắt đau đớn cô đơn của anh, trong lòng cô cảm giác mọi thứ thật hỗn loạn, cô vẫn còn chưa hoàn hồn lại được.

“Niệm Thần, nếu như anh không nêu ra vấn đề này, em dự định chôn giấu ở trong lòng bao lâu, một mình đau đớn trong bao lâu?”

Anh là nghĩ như vậy sao? Thì ra tất cả những lời nói ra lúc này đều là thể hiện rõ trong lòng anh đang rất quan tâm đến cô, chỉ vì muốn để cho cô yên tâm hơn một chút, không còn gì nữa hết.

Khi Niệm Thần đã xốc lại tinh thần rồi, nhưng trong đôi mắt kia cũng vẫn có cảm giác không được tự tin, thì ra người đàn ông này đều suy nghĩ mọi thứ cho cô nhiều đến như vậy, cô ngẩng đầu lên, khi lần nữa nhìn Hoắc Cảnh Sâm thì đáy mắt đã trở về ý cười hạnh phúc:

“Vậy thì, ba ngày sau cái hôn lễ kia là vì cái gì?”

Cô muốn biết, rất muốn biết, bởi vì cho dù là nguyên nhân thế nào cũng được, vì tận sâu trong đáy lòng của cô cảm thấy rất ghen tị với chuyện kia, trước cô, có một người phụ nữ đã nắm tay của anh cùng đi vào lễ đường để cử hành hôn lễ thiêng liêng.

Lúc này anh lại cười rất tươi, chỉ nói một câu đủ trấn an hoàn toàn tinh thần nai con lạc mẹ của Niệm Thần:

“Niệm Thần, em là cô dâu duy nhất trong cuộc đời anh.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186

Cuối cùng bản chi tiết kế hoạch của Hoắc Cảnh Sâm cũng đã được phê duyệt, có sự ủng hộ của Mộ Thiên Hùng, cũng rất dễ dàng nhìn ra được Cố Minh Thâm cũng không có tiếng nói hay quyền lực gì ở Mộ Thị, thậm chí khi Mộ Thiên Hùng biết Hoắc thị có rất nhiều ý kiến đối với bản chi tiết kế hoạch dự án, quyết định ra lệnh phải điều tra rõ ràng, nếu như Hoắc thị không muốn hợp tác, Hoắc Cảnh Sâm còn có rất nhiều dự án muốn cùng hợp tác với công ty của bọn họ.

Gừng càng già càng cay, dĩ nhiên là Mộ Thiên Hùng nhìn bản thiết kế của Hoắc Cảnh Sâm thì đã cảm thấy rất hoàn mỹ rồi, lý do thì rất đơn giản, chỉ cần thành công, thì lợi nhuận thu vào tương đối lớn, cũng đủ đưa Mộ thị lên một tầng cao mới.

Mộ Thiên Hùng cũng không thêm quan tâm đến chuyện Cố Minh Thâm nói như thế nào, mặc dù Cố Minh Thâm đưa ra ý kiến phản đối, nhưng Mộ Thiên Hùng chỉ đưa ra một câu nói, nếu cậu cũng đưa một bản kế hoạch kiếm được nhiều tiền như thế cho tôi, đương nhiên tôi cũng không cần đến Hoắc Cảnh Sâm, nhưng đáng tiếc là cậu không thể.

Nói đến đây thì dù trong lòng Cố Minh Thâm có tức giận hay bất mãn thì cũng không có lý do gì để phản đối nữa, thậm chí đến khi dự án kia khởi công đến nơi rồi, thế nhưng anh ta vẫn có thể tỏ ra thờ ơ, không quan tâm, bởi vì một khi dự án này thất bại, cũng chẳng có nửa xu quan hệ nào tới anh ta.

Cuối cùng đêm hôm đó thì Hoắc thị cũng truyền ra tin tức, tất nhiên là chuyện hợp tác đã thành công rồi, nhưng dự án này rất đặc biệt, là từ ngày bắt đầu khởi công thì hai công ty phải cùng nhau thực hiện mọi chi tiết kế hoạch.

Cũng không có mấy người biết bí mật phía đằng sau này, trước đây, tại Hoắc thị cũng đã thực hiện một cuộc gió tanh mưa máu, lúc đó Hoắc Tĩnh Bắc vẫn còn giữ nguyên ý kiến phản đối chuyện thông qua bản chi tiết dự án như cũ.

Cả một đám nhân vật cấp cao tại Hoắc thị đều là tâm đắc của Hoắc Cảnh Sâm, lợi nhuận của Hoắc thị khi Hoắc Cảnh Sâm còn tại vị rất cao, đến khi đổi lại là vị tổng giám đốc trước mặt này thì lại thua rất xa khiến cho bọn họ rất thất vọng, không tới thời gian mười ngày, hiện tại e là cũng chỉ có đám người lãnh đạo bọn họ mới biết Hoắc thị đang gặp nguy hiểm mà thôi, trước mắt lại vừa vắn có dự án của Hoắc Cảnh Sâm, bọn họ đều nghĩ đây là niềm hy vọng có thể cứu thoát Hoắc thị rồi.

Chắc chắn là đồng ý rồi, cho dù là Hoắc Tĩnh Bắc phản đối thế nào thì bọn họ cũng cố sống cố chết nhất định phải đồng ý, điều này cũng đồng nghĩa là bọn họ đang liều mạng đánh cược, nếu như Hoắc Tĩnh Bắc cũng vẫn khư khư giữ ý kiến của mình thì chẳng khác nào ngay lập tức gây thù với cả ban lãnh đạo, nếu đúng như vậy, thì sau này không phải những ngày tháng ngồi chờ vị đó của anh ta cũng gặp nhiều khó khăn hơn sao?

Nhưng nguyên nhân nào lại có thể khiến cho quyết định của Hoắc Tĩnh Bắc dao động, lại còn đồng ý với ý kiến của các nhân vật đó, nguyên nhân chính là sau khi Hoắc Lạc gọi một cuộc điện thoại, là nhân tố cuối cùng thúc đẩy kế hoạch hợp tác thành công, ý tứ của Hoắc Lạc rất rõ ràng, có thể giao công ty cho Hoắc Tĩnh Bắc, nếu doanh thu hiện tại vẫn còn giảm, thì Hoắc Tĩnh Bắc đã có đầy đủ lý do khiến cho ông phải thất vọng, trong vòng nửa tháng, nếu như không thể đưa công ty trở về trạng thái vốn có của nó, cho dù hiện tại anh ta có là cái người nắm giữ quyền to lớn trong công ty thì thế nào, cuối cùng cũng chỉ có một con đường: từ chức!

Hoắc Tĩnh Bắc phải hao hết tâm tư đối sách mới có thể lấy được công ty, điều này cũng dễ hiểu, đối với cái vị trí này, hầu như là Hoắc Tĩnh Bắc phải rượt hết cả hàm răng thuyết phục, mà tình huống trước mắt, bản thiết kế chi tiết của Hoắc Cảnh Sâm cũng rất có thể đưa Hoắc thị tiến lên một bậc vinh quang!

Nhưng mà, đồng ý là một chuyện, còn về chuyện có hoàn toàn tin tưởng hay không thì lại là một chuyện khác, lúc đó, lúc này nói đến ý nghĩa thực sự trong kế hoạch của Hoắc Cảnh Sâm, Hoắc Tĩnh Bắc không thể không đưa ra nhiều suy đoán.

Đến lúc này mới đưa ra quyết định tán thành, có nghĩa dự án hợp tác cùng với Mộ thị cuối cùng cũng thành công, trước khi bắt đầu khởi công, dù là một chi tiết nhỏ nhất cũng phải đặt vào trong mắt để quan sát cho thật kỹ.

Quyết định thi hành, ngay đêm hôm đó văn kiện ký tên đồng ý bản kế hoạch giữa các nhân vật cao cấp của cả hai công ty, tiền vốn dự kiến ban đầu là mười tỷ, đồng nghĩa với chuyện ngay ngày hôm sau cả hai công ty đều phải rót tiền vào tài khoản của một bên thứ ba, đây cũng là điều kiện đầu tiên của Hoắc Tĩnh Bắc, mà cuối cùng thì lợi ích của Mộ thị cũng không bị thay đổi, cho nên tất nhiên là Mộ Thiên Hùng đồng ý vô điều kiện.

Cũng trong lúc đó, tại biệt thự của Hoắc Cảnh Sâm, trong thư phòng.

Bọn người Tả Chi Hành cũng có mặt ở đây, Hoắc Cảnh Sâm đang ngồi trước bàn làm việc, đặt điện thoại di động sát vào bên tai, dáng vẻ giống như đang nghe báo cáo từ bên kia.

Một lúc sau, khi đã cúp điện thoại rồi, khoe miệng Hoắc Cảnh Sâm đã nâng lên một độ cong rõ ràng, trưng ra một nụ cười khát máu ác độc.

“Thật sự rất ngại thò, thế nhưng bọn họ dám ký duyệt dự án này?”

Rõ ràng là anh đang cười, nhưng đến khi những lời kia vừa bật ra khỏi miệng, trong nháy mắt rõ ràng làm cho người ta không tự chủ được mà rơi vào hầm băng, cảm thấy không rét mà run.

Tả Chi Hành vỗ tay kêu ra tiếng “bốp bốp”, sau khi nghe đoạn đối thoại qua lại trong điện thoại của Hoắc Cảnh Sâm, liền đưa ra một mệnh lệnh, sau đó nói câu nhận định:

“Đương nhiên rồi! Muốn một lần ăn hết các quân cờ mà, tình huống trước mắt cũng giống như vậy, không phải cuối cùng kết quả thường thường là chết vì quá no sao.”

Mà tay anh ta vừa đưa ra một chỉ thị nho nhỏ, nội dung trên đó cũng rất đơn giản.

Kế hoạch thu tóm hết tài sản của Hoắc thị bắt đầu tiến hành ngay lập tức.

Đúng thế, trên thực tế, đối với cái loại chuyện như thế này, mọi người cũng không thực sự cảm thấy vui sướng hay thú vị gì, nhưng ngược lại có hứng thú với chuyện xảy ra ba ngày sau, ngày cử hành hôn lễ, cái vị sắp làm chú rể này chắc chắn có thể ra sân được sao? Bọn họ nhớ rõ rằng, mới vừa rồi khi còn ở dưới lầu, vị sắp làm chú rể này vẫn còn bộ dáng âu âu yếm yếm, tình chàng ý thiếp với Mộ Niệm Thần mà? Cái vị dưới kia có thật sự chấp nhận người đàn ông của mình cưới một người phụ nữ khác không?

Trời sinh con người rất yêu thích những chuyện bát quái, tầm xàm ba láp, có lẽ Vivi là một người thiếu bình tĩnh nhất trong bọn họ.

“Boss, lão ngài đây có thực sự tính toán cưới Cổ San San không? Cái vị bên ngoài đó sẽ không phản đối chứ?”

Dĩ nhiên, cái vị bên ngoài đó là ám chỉ Niệm Thần.

Hiển nhiên thì mỗi một ông chủ thành đạt thường thường sẽ không kể cho thuộc hạ nghe những chuyện đòi tư của chính mình, nếu như anh cho bọn họ biết, nguyên văn câu nói của Niệm Thần là nếu anh dám cưới Cổ San San thì sẽ đem thiên anh ngay lập tức, vậy thử hỏi sau này anh còn muốn tiếp tục lẫn lộn nữa không chứ!

Hai mắt lạnh lẽo cần quét một lượt bốn người đang ngồi trước mặt, ánh mắt nhìn thế kia, cũng lý giải mọi chuyện vô cùng đơn giản rồi, nếu ai còn dám hỏi chuyện này nữa thì sẽ bị đóng gói gửi đến châu phi, không cho phép bàn tán!

“Nếu như các người thật sự quá rảnh rồi để bàn tán này nọ, thì ngay bây giờ các người đều có thể đi nghiên cứu sự kỳ diệu của sự sống cùng với Hách Liên Thần.”

Hãy suy nghĩ về điều đó, phải làm sao mới không còn bị ánh mắt của anh một kích tức giận giết chết.

“.....” Hách Liên Thần người ta gây thù chuốc oán với ngài sao? Dầu gì người ta cũng là người đứng đầu một tổ chức đó? Dầu sao người ta cũng là bạn tốt nhất trong đám bạn xấu của ngài đúng không?

Trên thực tế, ngay giờ phút này, bọn họ vẫn còn nghi ngờ là, có phải lúc trước khi mà Hách Liên Thần đem cấp dưới của mình đến trao đổi điều kiện với Hoắc Cảnh Sâm, đây là một ví dụ tiêu cực điển hình phải không?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187

Mị Sắc, câu lạc bộ tư nhân xa hoa nhất thành phố.

Sau khi chiếc Roll-Royce dừng lại, từ hai bên cửa xe, hai người Hoắc Cảnh Sâm và Mộ Thiên Hùng bước ra ngoài.

Cuộc sống về đêm trong thành phố này vừa mới chính thức bắt đầu, lầu một của Mị Sắc là nơi mỗi năm đều diễn ra lễ hội hóa trang, rong rần lẫn lộn, cứ tùy tiện túm lấy một đứa trong số người ở đây thôi, cũng chắc chắn là liên quan đến một người có máu mặt trong thành phố này.

Khung cảnh ăn chơi hào nhoáng, nhưng trên mặt của Hoắc Cảnh Sâm và Mộ Thiên Hùng đều có vẻ rất nghiêm túc, Mộ Thiên Hùng thật sự bám theo sát sau lưng Hoắc Cảnh Sâm, tâm tư vẫn còn suy nghĩ đến vấn đề lúc sáng khi mà ông nói chuyện với Hoắc Cảnh Sâm.

Lần hợp tác này thật ra cũng không có đơn giản như trên bề ngoài như vậy đâu, thậm chí có một vấn đề rất lớn nữa là đằng khác, Mộ Thiên Hùng đang đánh cược, ông ta đang đánh cược nếu vụ này thành công sẽ là cơ hội đẩy Mộ thị lên một tầm cao mới.

Dự án mười tỷ, cả Hoắc thị và Mộ thị đều phải bỏ ra một số tiền bằng nhau, nhưng mà, đây chỉ là số tiền dự kiến theo kế hoạch mà thôi, nhưng đối với Mộ thị thì số tiền năm tỷ này cũng đã là một khó khăn rất lớn, hoặc có thể nói thật ra nếu kinh phí vượt ra khỏi con số năm tỷ này, thì các hạng mục còn chưa được thực hiện đều tùy thời dừng lại, như vậy thì đến lúc đó cho dù không bị buộc bồi thường vì phạm hợp đồng, thì với dự án hàng tỷ còn đang trong tiến trình đang dở vẫn chưa chào thị trường, thì Mộ thị cũng bị ép khổ phải bước trên con đường phá sản.

Mà nguyên nhân Mộ Thiên Hùng có thể đưa ra quyết định tán thành bản kế hoạch của Hoắc Cảnh Sâm, cũng do buổi sáng nhận điện thoại của Hoắc Cảnh Sâm, anh nói rất rõ ràng rành mạch, nếu như Mộ thị đồng ý, vậy có khó khăn về vấn đề tài chính thì anh sẽ nghĩ biện pháp xoay sở, đến lúc tối anh lại giới thiệu lão đại đứng sau lưng của “mạn” cho ông, như vậy vấn đề hợp tác thực hiện dự án này cũng sẽ không gặp bất cứ trở ngại nào.

Nhờ vào mối quan hệ với Hoắc Cảnh Sâm, “mạn” đồng ý đổ tiền vào dự án giúp Mộ thị mà không cần bất cứ trả ơn nào, sau khi xong thì Mộ thị chỉ cần hoàn trả lại nguyên xi số tiền đã mượn lúc này là được.

Đối với tổ chức “mạn” này, thì những năm gần đây, những ai đã có dính líu một chút xíu nào với giới kinh doanh thì không ai mà không biết đến “mạn”, cũng tương tự như với “linh”, họ là hai tổ chức lớn trên thế giới, hoạt động hỗ trợ lẫn nhau, dựa trên mối quan hệ tình tế nào đó để có thể duy trì vị thế sánh vai nhau cùng đứng trên một đỉnh cao quyền lực.

Vài năm trở lại đây mới bắt đầu lấn sân vào thương giới, chỉ trong thời gian ngắn đã trở thành một tập đoàn không thể xem thường được, thực lực của “mạn” như vậy thì không thể xem như không kinh nể rồi.

Chỉ có điều “mạn” cũng chưa bao giờ hợp tác với công ty trong nước nào, lúc này đây nhờ vào sự trợ giúp của Hoắc Cảnh Sâm mà Mộ thị có thể leo lên cảnh ô liu như vậy, tự nhiên Mộ Thiên Hùng ông sẽ không có lý do gì mà không đồng ý cả.

Dĩ nhiên, Mộ Thiên Hùng cũng không phải là kẻ ngu ngốc, có thể lèo lái Mộ thị đi đến tầm như ngày hôm nay, đương nhiên trong não phải có óc, không thể nào chỉ là bùn nhão lừa gạt được.

Hoắc Cảnh Sâm bị chèn ép bức bách khắp nơi mới chịu thiết thời mà đầu quân cho Mộ thị, vậy vì có gì mà anh còn giống trống khua chiêng trợ giúp cho Mộ thị nữa?

Nói ra thì cũng phải hợp lý, Hoắc Cảnh Sâm chỉ trả lời một câu đơn giản đến không thể đơn giản hơn, tất cả chỉ vì Niệm Thần.

Thái độ của Hoắc Cảnh Sâm cực kỳ chân thành đã làm cho Mộ Thiên Hùng cảm động nên không thể không tin tưởng.

Ba ngày sau sẽ cử hành hôn lễ, mà anh thì lại không thể không làm chủ rể, nhưng trong lòng của anh vẫn dành hết cho Niệm Thần, cho nên mới có thể nghĩ tới chỗ bồi thường một chút cho tình cảm của Niệm Thần, nhưng do tính tình của Niệm Thần quá cố chấp quá bướng bỉnh, kiên quyết không chấp nhận sự bồi thường, cho nên anh mới nghĩ ra hiện tại nhân lúc anh còn làm việc tại Mộ thị, sẽ cố gắng đưa Mộ thị lên một tầm cao hơn, nhưng anh có một điều kiện khá đơn giản, anh mong muốn sau chuyện lần này, Mộ Thiên Hùng có thể đón Niệm Thần về nhà, như vậy thì anh sẽ được yên lòng.

Đúng thế, Niệm Thần hoàn toàn không hay biết gì về lời giải thích này, chứ nếu không thì cô cho rằng chắc chắn trong não của Mộ Thiên Hùng nhất định chỉ toàn là bùn nhão, chỉ có như thế mới có thể tin tưởng hoàn toàn vào câu chuyện hoang đường này của Hoắc Cảnh Sâm!

Cũng vì nguyên nhân đó, nên Mộ Thiên Hùng xem như sự bồi thường này là điều hiển nhiên mà Hoắc Cảnh Sâm nên làm.

Thậm chí ông ta còn cho rằng Hoắc thị cũng phải ra tay trợ giúp cho Mộ thị, Hoắc Cảnh Sâm thiếu nợ Mộ Niệm Thần, tự nhiên Mộ thị của ông ta cũng có thể nhận thay mà.

Lâu năm, trong một phòng bao sang trọng.

Ngay khi nhân viên phục vụ mở cánh cửa phòng ra, đã nhìn thấy Hách Liên Thần đang ngồi bên trong rồi, dĩ nhiên bên cạnh đó còn có sự xuất hiện của nhân vật Tư Nhiên “đứng lúc” có mặt tại thành phố A, lúc đó vừa nhìn thấy dáng vẻ của Mộ Thiên Hùng đeo bám phía sau Hoắc Cảnh Sâm, anh ta thật sự kích động muốn bật cười, có ông trời làm chứng thật sự sống dưới gầm trời này chuyện khổ sở nhất chính là khi bạn rất muốn cười mà vẫn phải cố gắng để không bật ra, thật sự sẽ bị nội thương đó.

“Hách Liên tiên sinh.”

Lúc đó, dáng vẻ của Hoắc Cảnh Sâm cũng thể hiện hết sức tôn kính, dù chỉ trong nháy mắt nhưng nhiều đó cũng đủ thỏa mãn lòng ham muốn hư vinh của Hách Liên Thần rồi, có thể nhìn thấy cái cúi đầu này của Hoắc Cảnh Sâm, Hách Liên Thần có thể coi như sống cũng không uống kiếp này.

Mộ Thiên Hùng đi theo phía sau cũng bước lên chào hỏi, nhưng khi bàn tay vừa muốn đưa ra bắt tay xã giao với Hách Liên Thần, thì quả thật ông ta bị hù dọa không ít khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo không cảm xúc của Hách Liên Thần, nhất thời chỉ biết khép nép đi đến ghế sofa phía sau, ngồi xuống bên cạnh Hoắc Cảnh Sâm.

“Hách Liên tiên sinh, buổi sáng đã trao đổi cụ thể chi tiết dự án với ngài, vị này là người phụ trách thực hiện dự án này bên phía Mộ thị, còn nội dung chi tiết như thế nào nữa, ngược lại bây giờ có thể trao đổi thêm.”

Hoắc Cảnh Sâm vừa nói vừa huyếch Mộ Thiên Hùng đang ngồi bên cạnh, có ý nhắc nhở ông tham gia vào câu chuyện.

“Hách Liên tiên sinh, trong lần hợp tác này, lợi nhuận thu vào có thể nói là một số tiền khổng lồ, nhưng hiện tại trên tay Mộ thị vẫn còn một số dự án khác nữa, vấn đề tài chính xoay sở không kịp, nếu như được thì “mạn” có thể hợp tác với chúng tôi được không?”

Lúc đó, Hách Liên Thần đang ngồi dựa vào ghế sofa phía sau lưng, trên mặt đeo một cặp mắt kiếng to lớn đủ để che khuất gần hết gương mặt của anh ta, ngay tại giây phút này, trong không gian sang trọng này, không ai trong những người đang có mặt nơi đây có thể nhìn rõ đường nét trên khuôn mặt của anh ta, nhưng khi những lời kia của Mộ Thiên Hùng vừa nói ra khỏi miệng, quả thật từ trong cô họng của anh ta lại tuôn ra một tràng tiếng cười chế giễu:

“Hợp tác? Mộ thị vẫn còn chưa xứng.”

Ngay lúc câu nói đầu tiên của anh vừa nói ra, giống như hoàn toàn chặn đứt mọi đường lui của Mộ thị.

Trên gương mặt của Mộ Thiên Hùng hoàn toàn vẻ sững sờ, chưa từng nghĩ mình sẽ bị từ chối một cách nhanh chóng như thế, trong chốc lát không biết nên làm sao cho phải, gấp rút quay đầu lại cầu cứu nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm, trên mặt ngập tràn vẻ lo lắng, chỉ e rằng buổi thương lượng này xảy ra bất cứ vấn đề gì thì dự án hợp tác kia cũng sẽ bị hủy bỏ, nên biết rằng ngay sau khi ký kết hợp đồng với Hoắc thị, nếu đến trưa mai mà vẫn không thể gom đủ số tiền theo kế hoạch, nhưng vậy Mộ thị sẽ bị đóng cửa ngay lập tức vì phải chi trả số tiền bị phạt vi phạm hợp đồng!

“Cảnh Sâm, chuyện này.....”

Thế nhưng, ngược lại lần này không chờ Hoắc Cảnh Sâm mở lời, giọng nói lạnh lẽo của Hách Liên Thần lại vang lên khắp phòng bao sang trọng này:

“Hợp tác thì không thể rồi, nhưng nể mặt mũi của Hoắc Cảnh Sâm, tôi cũng có chút quen biết với anh ta, vấn đề tiền bạc, chúng tôi có thể hỗ trợ không điều kiện cho Mộ thị, giúp đỡ các người vượt qua cửa ải khó khăn này, ngoài ra không còn gì nữa hết.”

Anh ta vừa nói vừa dùng ánh mắt ra hiệu cho Tư Nhiên đang ngồi một bên, Tư Nhiên đón lấy ánh mắt của anh ta, một tay cầm lấy hợp đồng đẩy tới trước mặt Mộ Thiên Hùng:

“Sau khi ký vào hợp đồng này, ngay sáng sớm ngày mai, số tiền năm tỷ kia, chúng tôi sẽ chuyển vào tài khoản của Mộ thị.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 188

Anh ta vừa nói vừa dùng ánh mắt ra hiệu cho Tư Nhiên đang ngồi một bên, Tư Nhiên đón lấy ánh mắt của anh ta, một tay cầm lấy hợp đồng đẩy tới trước mặt Mộ Thiên Hùng:

“Sau khi ký vào hợp đồng này, ngay sáng sớm ngày mai, số tiền năm tỷ kia, chúng tôi sẽ chuyển vào tài khoản của Mộ thị.”

Một hợp đồng cần đủ hai chữ ký đại diện có thẩm quyền của hai bên, Hách Liên Thần đã ký trước vào một bên, còn về phần nội dung, cũng dễ dàng nhận ra Mộ Thiên Hùng không có đủ thời gian để cẩn thận xem xét kỹ nội dung trên đó, quay trở lại với thực tế, ông ta đang trong tình trạng vừa lo lắng vừa sợ hãi, lại thêm mờ mắt vì lợi ích trước mắt, chỉ sợ sơ sẩy trong một giây thôi thì Hách Liên Thần sẽ suy nghĩ lại đòi điều chỉnh một số chỗ gây bất lợi cho ông.

Ông ta chỉ nhìn thoáng qua một lượt nội dung khá đơn giản trên mấy tờ giấy đơn giản, rồi cũng không do dự nữa liền đặt bút ký tên lên bên B – đại diện Mộ thị.

Mộ Thiên Hùng cất một bản hợp đồng đã đủ chữ ký, ngay lập tức chuyển mà ông lo lắng buồn phiền kia coi như đã hoàn toàn không cần quan tâm nữa, có “mạn” hỗ trợ, vấn đề tiền bạc coi như đã được giải quyết, kể tiếp Mộ thị chỉ cần ngồi chờ tự nhiên tiền sẽ tự động bay vào túi thôi.

Có một câu thành ngữ đặt vào trên người Mộ Thiên Hùng luôn luôn đúng và vô cùng thích hợp: lòng tham không đáy, giờ phút này, nếu tại chỗ này đã cùng sắp đặt thành mối quan hệ “hợp tác”, nên hình như lá gan của Mộ Thiên Hùng cũng trở nên lớn hơn thì phải:

“Hách Liên tiên sinh, có thể mạn phép hỏi ngài quen biết như thế nào với Hoắc Cảnh Sâm vậy? Mà sao lại có thể hỗ trợ vô điều kiện cho Mộ thị.”

Ông ta càng thêm tò mò, nếu như đã có quan hệ đến thế với “mạn”, vậy vì sao hiện tại Hoắc Cảnh Sâm vẫn có thể im lặng chờ bọn họ xử lý.

Quả thật Hách Liên Thần nhìn một cái cũng không thèm nhìn Mộ Thiên Hùng, trong khoảng thời gian ngắn, tay giờ ly rượu lên, khẽ nhấp một ngụm chất lỏng màu đỏ sẫm, khi nhìn về phía Mộ Thiên Hùng, khóe môi nhếch một đường cong lạnh lẽo không cảm xúc, nhưng lại mở miệng nói chuyện với Hoắc Cảnh Sâm:

“Cảnh Sâm, xem ra anh giới thiệu một người hợp tác nhưng hình như họ không muốn hợp tác với chúng ta, từ trước đến giờ tôi rất ghét người khác hỏi chuyện không liên quan, nhưng mà cũng chẳng sao, vậy bản hợp đồng này coi như trở thành rác rưởi là được rồi.”

Cũng khá dễ để nhận ra, Hách Liên Thần đã nhìn ra ý tứ trong câu nói của Mộ Thiên Hùng, anh ta cực kỳ chán ghét hạng người có lòng tham như thế, mà anh ta cũng đã không còn kiên nhẫn ngồi chung một căn phòng với người đàn ông này rồi!

Hoắc Cảnh Sâm cũng chỉ cười cười cho qua chuyện, nhưng ngược lại có mười phần kiên nhẫn, trước hết uống cạn một ly rượu xuống bụng, sau đó mới làm ra dáng vẻ như muốn xin lỗi:

“Hách Liên tiên sinh, theo tôi thì Mộ Thiên Hùng cũng chỉ muốn quan hệ sâu sắc hơn mà không chỉ dừng lại chỗ “hợp tác” thôi, dù sao thì hiện tại mỗi một công ty cũng gấp rút muốn cùng được hợp tác với “mạn” mà, nếu như vẫn còn có chỗ nào thiếu sót, tôi dùng ly rượu này, coi như chịu phạt để nhận lỗi vâng rồi.”

Anh vừa nói xong thì cũng nhìn nhìn Mộ Thiên Hùng:

“Khi tôi còn làm Tổng giám đốc Hoắc thị thì cũng có vài lần hợp tác với “mạn”

Xem như đó là một lời giải thích, cũng làm rõ nguyên nhân tại sao lại có thể giới thiệu “mạn” đầu tư vào Mộ thị.

Ngồi một bên vừa nghe Hoắc Cảnh Sâm nói xong, Mộ Thiên Hùng còn chưa kịp mở miệng nói gì, thì phía bên kia Hách Liên Thần cũng lạnh lùng nói một câu, trong phòng ngập tràn giọng nói băng giá:

“Tôi đã nói rồi, cái chuyện hợp tác này, Mộ thị còn chưa đủ tầm!”

Cũng lại là một câu nói kia, Hách Liên Thần liền cắt đứt mọi đường lui của Mộ thị, lúc này Mộ Thiên Hùng mới giật mình, lúc câu nói của Hách Liên Thần vừa dứt, Tư Nhiên đang ngồi bên cạnh cũng chế giễu một câu:

“Lần đầu tư này, rất mong quý công ty giữ bí mật, nếu không, “mạn” có rất nhiều biện pháp chỉ trong một đêm sẽ khiến Mộ thị hoàn toàn biến mất trên thế giới này.”

Dáng vẻ của hai người này một kẻ xướng một người họa, cũng đã thành công đem không khí trong phòng bao này trong nháy mắt đánh xuống hàm băng đầu Mộ Thiên Hùng liên tục gập gập, nhưng rồi cũng vẫn không cam lòng nên:

“Hách Liên tiên sinh, ngài đã cùng hợp tác với Hoắc Cảnh Sâm, ngài cũng biết rõ năng lực của Hách Cảnh Sâm, hiện tại Hoắc Cảnh Sâm đang làm việc tại Mộ thị, không biết Hách Liên tiên sinh có thể nể mặt Hoắc Cảnh Sâm mà sau này cho Mộ thị thêm một ít cơ hội hay không? Tôi rất tin tưởng năng lực của Cảnh Sâm, chắc chắn sẽ không gây thất vọng cho quý công ty đâu.”

Mộ Thiên Hùng chính là nhìn rõ điểm này, ông ta nghĩ rằng, nếu lúc trước ‘mạn’ đã từng chấp nhận hợp tác với Hoắc thị, như vậy bây giờ Hoắc Cảnh Sâm đã là người thân của Mộ thị, đương nhiên ‘mạn’ cũng vì anh mà có thể cùng hợp tác với Mộ thị, dù sao, chuyện công việc kiếm được tiền, ai mà lại không thích?

Và cũng dễ dàng nhận ra, Hoắc Cảnh Sâm cứ như vậy công khai bị đem đi bán, thật giống như Mộ Thiên Hùng đóng gói vật phẩm xinh đẹp rồi đem bán, sau đó Mộ thị sẽ bay vút lên cảnh cao trở thành Phượng Hoàng.

Dù sao thì Hoắc Cảnh Sâm cũng tự nguyện đầu quân vào Mộ thị, với tình huống của Mộ thị như hiện nay, mặc dù có Hoắc Cảnh Sâm đang đề ra kế hoạch mở rộng ra thế giới nhưng để thực hiện được cũng cần một khoảng thời gian nữa, cuối cùng vẫn là vấn đề tài chính mới là khuyết điểm chí mạng nhất của Mộ thị!

Nếu đã nói như vậy, có Hoắc Cảnh Sâm thì đồng thời có mối quan hệ hợp tác với ‘mạn’, như vậy thì chỉ có thể nói một câu: hoàn mỹ!

Nếu đã có tiền, thì giá trị của Hoắc Cảnh Sâm mới có thể phát huy đến mức cao nhất!

Người đeo mắt kiếng to bên kia, nghe một câu nói như thế này, khóe mắt Hách Liên Thần ánh lên một tầng cười ác độc, nếu như anh ta không làm thì đây mắt của Hoắc Cảnh Sâm đã đổi màu nâu sẫm, cái này gọi là thất vọng.

Thấy không khí trao đổi hăng hái như vậy, khóe môi Hách Liên Thần nâng lên thành một nụ cười, dáng vẻ giống như đã cảm động khi nghe lời nói của Mộ Thiên Hùng:

“Sao? Mộ tiên sinh nói như vậy, ông thật có lòng tin Cảnh Sâm sẽ luôn sát cánh tại Mộ thị không bằng? Nếu như có một ngày Hoắc Cảnh Sâm rời khỏi Mộ thị, ông vẫn cho rằng Mộ thị các ông còn có giá trị không? Ông muốn kéo ‘mạn’ xuống nước sao?”

Mộ Thiên Hùng nuốt chút nữa phun ra chuyện ‘khế ước bán thân’ của Hoắc Cảnh Sâm, giờ phút này, muốn cứng rắn mở miệng nhưng đột nhiên lại bị Hoắc Cảnh Sâm chen ngang:

“Hách Liên tiên sinh nói gì vậy? Hiện tại Cảnh Sâm đang hai bàn tay trắng, mà Mộ thị lại có thể chứa chấp đã là tốt cho tôi rồi, tôi cũng hiểu được đến ơn đáp nghĩa, đương nhiên tôi phải ở lại Mộ thị rồi, chẳng phải Hách Liên tiên sinh cũng vì ngưỡng mộ tài năng của Hoắc Cảnh Sâm đó sao, nếu vậy thì trong tương lai lại cùng hợp tác với Mộ thị, ngài thấy như thế nào?”

Chắc chắn Hoắc Cảnh Sâm không phải là người sẽ chịu thua thiệt cho người khác! Cho dù đi đến tình trạng như ngày hôm nay, anh cũng có mấy biện pháp để sử dụng quân cờ Hách Liên Thần này, thật ra với tình huống phát sinh ở chỗ này, lúc này Hoắc Cảnh Sâm lại cảm thấy hối hận với cái trò vờn chuột này, sai lầm ở chỗ, anh đã ‘thỉnh’ tên ôn thần Hách Liên Thần đóng vai quân chúng!

“.....” Hách Liên Thần không nói gì, chỉ khẽ nhấp một ngụm rượu trong ly, đằng sau cặp mắt kiếng to tướng kia là đôi mắt cực kỳ xem thường ném về phía Hoắc Cảnh Sâm, cho nên anh ta mới nói Hoắc Cảnh Sâm này vốn là một con sói mất trắng, khi có chuyện xảy ra thì nhờ vả anh ta giúp đỡ, khi xong việc lại quay ra cắn ngược anh ta một phát, có lẽ Hách Liên Thần đã tập thành thói quen với những chuyện thế này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 189

“.....” Hách Liên Thần không nói gì, chỉ khẽ nhấp một ngụm rượu trong ly, đằng sau cặp mắt kiếng to tướng kia là đôi mắt cực kỳ xem thường ném về phía Hoắc Cảnh Sâm.

Nhưng anh ta vẫn giữ nguyên tư thế cũ, cũng không có thể hiện bất cứ hành động gì trước mặt Mộ Thiên Hùng, nhưng trong giọng nói lại đằng đằng hơi lạnh:

“Nếu Mộ tiên sinh đã ôm hy vọng lớn với Hoắc Cảnh Sâm như vậy, chuy-ly-đ vậy chi bằng chúng ta cùng đợi đến thời điểm Hoắc Cảnh Sâm đem tài năng của mình lãnh đạo Mộ thị vươn lên một tầm cao hơn, lúc đó hãy nói đến chuyện hợp tác với ‘mạn’, còn trước mắt, tôi chỉ có thể tặng một câu nói này cho ông, lòng tham không đáy, rắn đòi nuốt voi, có lẽ ông đã hiểu ý nghĩa của nó.”

Đĩ nhiên hiểu ý tứ đó rồi, tóm lại một câu: không hợp tác, có quý mới biết Hoắc Cảnh Sâm về rỗng rỗng rỗng gì cho Mộ thị, không biết Mộ thị còn có thể

sống được thêm mấy ngày nữa, hướng chỉ tập đoàn Mộ thị nhỏ bé như thế, nghĩ sao mà có thể lọt vào mắt xanh của anh ta.

Người ta cũng đã nói đến nước này rồi, nếu như Mộ Thiên Hùng vẫn còn dây dưa thì chẳng khác nào tự tìm mất mặt, nếu còn nói nữa không chừng lại còn chọc giận người đàn ông này, thì ngay cả số tiền vốn có cũng rất có thể không còn, đôi môi giật giật nhưng cũng không nói gì tiếp.

Lúc đó, Hách Liên Thần liếc nhìn đôi mắt của Mộ Thiên Hùng, và lại nói tiếp:

“Thôi được rồi, hợp đồng cũng đã ký xong, tôi cần không gian để ôn lại tình cảm với Cảnh Sâm, Mộ tổng, mời đi ra ngoài.”

Mời đi ra ngoài! Một câu nói không tìm thấy lỗi xã giao, nhưng mà trong giọng nói của Hách Liên Thần lại kèm theo âm điệu khinh thường, chuyv-lqd một buổi tối hôm nay kết thúc bằng một câu nói này thôi đã thành công gây khó chịu cho Mộ Thiên Hùng.

Mộ Thiên Hùng sắp xếp lại những tư liệu của mình, ông ta nhận thấy nếu vẫn còn tiếp tục ngồi nữa thì thật sự tự chuốc lấy nhục, không còn gì để nói tiếp với Hách Liên Thần nữa rồi, nên trước khi đi dặn dò mấy câu với Hoắc Cảnh Sâm, lúc này mới yên tâm rời đi.

Dặn dò đơn giản chỉ là chuyện cố gắng thuyết phục vấn đề hợp tác trong tương lai với Mộ thị, đương nhiên về sau sẽ không bạc đãi với Hoắc Cảnh Sâm, như vậy, Mộ Thiên Hùng vẫn muốn hợp tác với “mạn”, lqd mặc dù lời nói của Hách Liên Thần đã từ chối dứt khoát như thế, nhưng Mộ Thiên Hùng vẫn chưa từ bỏ ý định như cũ.

Trong ít phút sau đó, trong gian phòng bao to lớn như vậy, chỉ còn lại ba người Hoắc Cảnh Sâm, nhưng Tư Nhiên nhận điện thoại rồi sau đó cũng bước ra ngoài luôn.

Trời đất quý thân ơi, hãy tha thứ cho kẻ bất tài như anh ta đi, lá gan của anh ta rất nhỏ, lúc này làm sao còn muốn ngồi trong cái phòng đó chờ xem kịch vui của hai tên yêu nghiệt nhỏ mọn kia, lqd lẽ như bắn chìm trên trời nhưng lại chết cá dưới ao thì thật không cười nổi rồi.

Lúc mà Hoắc Cảnh Sâm uống cạn một ly rượu, thì Hách Liên Thần đang ngồi đối diện cũng đã gỡ bỏ mắt kiếng, hai người đều ngồi yên lặng, không có vẻ gì muốn nói chuyện, nhưng Hách Liên Thần lại dâng lên một dự cảm xấu, cũng biết luôn rồi, chuyv-lqd cả buổi tối hôm nay anh ta ngồi xem kịch vui, cũng đã nhận ra người đối diện không được hài lòng cho lắm, nhưng sự việc diễn ra ngay tại hiện trường thì không thể nào có chuyện đi theo kịch bản, chính là phải có sự phát sinh ngoài ý muốn thì mới hấp dẫn chứ.

Hoắc Cảnh Sâm tháo bỏ hết những trở ngại trên tay xuống, anh đã uống liền ba ly rượu mạnh vào cái bụng rỗng tuếch, nên lúc này bao tử của anh đang quặn quặn cơn đau.

Anh ngồi tựa lưng vào ghế sa-lon, đôi mắt khép hờ, nhưng khi mở miệng lại có vẻ như bất cần:

“Anh rất thích với cái tuồng vui này thì phải?”

Hách Liên Thần nhún nhún đôi vai, xem như lúc này thân thể Hoắc Cảnh Sâm đang rất khó chịu, tiện tay ném một hộp thuốc đau bao tử cho anh, anh ta đã sớm kêu người chuẩn bị rồi, hiện tại công việc Hoắc Cảnh Sâm chắc là rất bận rộn, nhất định không ăn uống đầy đủ rồi, chuyv-lqd nhưng lại không thể không uống rượu trong vở kịch này, chỉ là anh ta không ngờ rằng anh lại sống mãnh liệt trên bàn rượu như vậy.

“Người anh em, tôi đã không lấy phí biểu diễn của anh rồi, hơn nữa, anh còn kéo “mạn” của tôi xuống nước đó, cùng dính vào cái quan hệ hợp tác với Mộ thị nữa chứ, hazz, vậy trong nháy mắt có phải sẽ thua “linh” của anh một khúc rồi”

“Anh có chắc là anh chỉ hợp tác một lần với một công ty trong nước mà không phải là lấy có đó để chửi bới “linh” đấy chứ?”

Ngừng ở đây một chút, dù Hoắc Cảnh Sâm không muốn nói cũng phải nói:

“Thậm chí anh đang ngồi ở đây cũng chỉ muốn biết cái gì có thể khiến cho Hoắc Cảnh Sâm tôi sa ngã như vậy, ngay tại thời điểm anh muốn hợp tác với công ty của thiên kim tiểu thư đó, chuyv-lqd anh có thể đi nói cho cô ấy biết không được đứng về phe của Hoắc Cảnh Sâm, không phải cứ nói như vậy là được rồi sao?”

Cũng rất dễ dàng nhận ra, khuôn mặt Hoắc Cảnh Sâm ngay lập tức kéo lên màn che quyền rũ đến độ có thể nhéo ra nước, tức khắc làm cho khóe miệng của Hách Liên Thần run run, sau đó rất tự giác không hề nhắc đến cái việc làm mà mình cho là “hy sinh”:

“Vậy được rồi, chúng ta huề nhau”

Hoắc Cảnh Sâm lấy ra hai viên thuốc đau bao tử ném vào trong miệng, cười lạnh một tiếng, sau đó mới lại mở miệng nói chuyện tiếp:

“Ai nói muốn hòa nhau với anh, như vậy thì không phải quá tiện nghi cho anh hay sao, dù sao thì phải trả một cái giá thật lớn chứ”

Dáng vẻ của Hoắc Cảnh Sâm giống như anh chưa bao giờ cúi mình chào trước mặt Hách Liên Thần, cũng phải, ai bảo Hoắc Cảnh Sâm người ta làm việc thần thần bí bí, được coi như xuất quỷ nhập thần.

“.....” Hách Liên Thần ném một ánh mắt cực kỳ xem thường cho anh, một lần nữa anh ta cảm giác được, đầu mình bị kẹp cửa rồi, nên hôm nay mình mới có thể đến cái chỗ quý quái này cùng biểu diễn một màn kịch, anh ta trêu chọc vào ai vậy, lqd nếu như anh ta không đến thì hiện tại cũng không thể nói sẽ có cảm giác lạnh sống lưng, thế nhưng chọc vào tình huống trước mắt, on nghĩa giúp người cũng không được người trả ơn, ngược lại còn bị bắt phải trả giá thật lớn nữa chứ?

“Anh muốn như thế nào? Hoắc Cảnh Sâm anh đừng có được voi đòi tiên đó, ông đây đã muốn đánh một trận với anh từ lâu rồi, anh đừng ý vào mình đánh nhau hơn tôi mà cứ thế ép buộc ông đây làm những chuyện mà ông không muốn làm sao?”

Nhìn xem kia, Hách Liên Thần người ta đang phải chịu thật nhiều uất ức, chuyện đánh nhau này, lqđ theo ý của anh ta thì anh là hạng người nào chứ, làm sao có thể đánh thắng Hoắc Cảnh Sâm, nếu có thì vị đó chắc chắn cũng là một vị thần!

“À, tôi có ép buộc anh giấu diếm người phụ nữ của tôi và con trai của tôi không? Hay là cái người này đang muốn nhắc nhở tôi, hiện tại, tình cảnh của Vivi hình như đã bị bại lộ rồi, tôi có nên đem giấu cô ta đến một nơi mà cả đời của cái người này sẽ không tìm thấy không đây?”

Đúng là như thế, Hoắc Cảnh Sâm tuyệt đối là cái người tuân theo quy tắc: đánh rắn phải đánh đập đầu, cái xương sườn mềm của Hách Liên Thần ở chỗ nào? Chỉ cần đem Vivi làm mồi nhử thì ăn chắc trăm phần trăm, về điểm này mà nói, ngay từ lúc lên ba tuổi thì anh bạn Hoắc Thần Viễn cũng đã áp dụng một cách khá là nhuần nhuyễn rồi.

Ngay lập tức Hách Liên Thần nhảy dựng lên:

“Hoắc Cảnh Sâm, anh có thể không biết xấu hổ như vậy hay không? Thôi được rồi, tôi không thể không biết xấu hổ hơn anh được, anh nói đi, muốn tôi làm cái gì?”

Hách Liên Thần tức giận vì đã lâu rồi không được gặp Vivi, nên anh ta có phần bị ức chế, trên thực tế ngay lập tức anh ta cũng không thể không xuống nước, sau đó một tiếng than thở buồn bã nhưng lòng đầy tức giận, chuвы-lqđ áp chế giọng nói xuống để nghe thật nhẹ nhàng, nhưng mà trong lòng lại âm thầm chửi thề, em gái anh chứ, từ nay về sau anh ta tuyệt đối sẽ không đụng chạm đến những chuyện có liên quan đến Hoắc đại gia.

“Cũng đơn giản thôi, hai tên nhóc Hoắc Thần Viễn quấy nhiễu đến thế giới dành riêng cho hai người của tôi và người phụ nữ của tôi, qua một thời gian ngắn nữa thì anh tìm đại một lý do nào đó rồi đem bọn chúng rời khỏi thành phố A cho tôi là được!”

Giọng nói của Hoắc Cảnh Sâm lạnh lẽo, giống như không hề cảm thấy xấu hổ khi làm ra cái chuyện ghét bỏ con của mình vậy.

“..... chỉ vậy thôi sao?!” Nếu như anh ta đem hai cái tiểu Ma Vương này về từ lúc trước, liệu “mạn” của anh ta có thể tồn tại được vài ngày trên thế giới này không nữa?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190

Trên thực tế, Mộ Thiên Hùng dù có nằm mơ thế nào cũng không hề nghĩ tới, sáng sớm ngày thứ hai, thời điểm số tiền năm tỷ vừa được chuyển vào tài khoản của Mộ thị, trong vòng chưa đầy một tiếng đồng hồ, lúc đó số tiền này mới vừa bắt đầu hoàn toàn nằm gọn trong cùng tài khoản hợp tác với Hoắc thị để khởi công xây dựng dự án làng du lịch ven biển, bỗng mười mấy vị cảnh sát ập vào phòng làm việc của Tổng giám đốc Mộ thị đọc lệnh bắt Mộ Thiên Hùng với tội danh: rửa tiền phi pháp, ngay khi đó cũng niêm phong toàn bộ Mộ thị để điều tra.

Trong lúc đó, chiếc Lamborghini màu xanh ngọc của Hoắc Cảnh Sâm cũng vừa dừng dưới lầu của Mộ thị, anh đứng dưới ánh mặt trời, cả người lười biếng dựa nghiêng vào một bên chiếc xe thể thao, cặp mắt kiếng to lớn che hơn phân nửa gương mặt của anh, nhưng không thể che đi nụ cười cực kỳ nham hiểm nơi khóe môi của anh.

Dường như Mộ Thiên Hùng vẫn chưa phản ứng kịp với những gì đang xảy ra trước mắt ông, ông vừa đi vừa giãy giụa nhưng vẫn không thể nào tránh thoát được cái còng số tám đang nằm trên tay.

Các ký giả đánh hơi chạy tới, nhưng đến khi muốn phỏng vấn Mộ Thiên Hùng thì đầu ông ta lại cúi thấp không muốn đối mặt với ống kính, bị cảnh sát áp giải vào xe chuyên dụng, nhưng cũng chính vì cái bộ dáng cúi thấp đầu kia nên ông không thể nhìn thấy Hoắc Cảnh Sâm đang dựa vào xe.

Xe cảnh sát đã rời khỏi Mộ thị được một lúc rồi, nhưng các ký giả vẫn không có ý định bỏ đi, nhân viên Mộ thị có mặt tại đó lúc này cũng không thể giải thích được nguyên nhân vì sao công ty lại bị đóng cửa, trong khoảng thời gian ngắn, nơi này liên tục bàn tán không dứt.

Cố Minh Thâm có lẽ là người đầu tiên phát hiện sự có mặt của Hoắc Cảnh Sâm, đối với bản thiết kế dự án này có vấn đề, tự nhiên người đầu tiên mà Cố Minh Thâm nghi ngờ chính là Hoắc Cảnh Sâm, do Mộ Thiên Hùng quá ngu ngốc, hẳn cũng không thể nào ngờ được lần này Hoắc Cảnh Sâm ra tay lại tuyệt tình như vậy.

Thật ra, nói theo một mức độ nào đó, tận sâu trong lòng Cố Minh Thâm lại càng sợ hãi đến mức huyết áp cũng muốn tăng cao, hôm nay Hoắc Cảnh Sâm đã không còn gì, vậy anh làm thế nào để có thể chuyển năm tỷ vào tài khoản của Mộ thị được?

Dường như đến tận ngay giờ phút này, Cố Minh Thâm mới thật sự cảm thấy cái người đàn ông đang đứng nơi xa xa kia thật không đơn giản như vẻ bên ngoài, ngay tại thành phố A này, Hoắc Cảnh Sâm có thể hô mưa gọi gió chắc chắn không đơn giản chỉ dựa vào Hoắc thị.

Nếu thật sự muốn nói, thì phải nói sự tồn tại của Hoắc Cảnh Sâm mới chính xác!

Một trận rét lạnh ập vào lòng, đến tận cùng thì người đàn ông Hoắc Cảnh Sâm này còn che giấu sâu bao nhiêu nữa, vậy chuyện lần này diễn ra là ở mức độ nào?

Cố Minh Thâm bước đến gần khiến cho đám ký giả phát hiện sự xuất hiện của Hoắc Cảnh Sâm, bọn họ rất ăn ý với nhau cùng giữ một khoảng cách nhất định, nhưng cơ hồ là bao vây hai người ở giữa.

“Hoắc Cảnh Sâm, những ngày tháng anh tới Mộ thị làm việc chính là chờ ngày hôm nay?”

Cố Minh Thâm đứng cách Hoắc Cảnh Sâm chừng hai bước chân, trên khuôn mặt nhiều hơn là vẻ tò mò tìm hiểu, thật ra, dựa vào đạo hạnh của Cố Minh Thâm thì không thể nào nhìn ra được gì từ trên người Hoắc Cảnh Sâm.

Hoắc Cảnh Sâm đứng thẳng người, anh bước hai bước thành một bước, nụ cười khinh miệt trên mặt vẫn không có ý gì muốn thu lại, đôi tay vẫn để trong túi quần, ngay sau đó anh nghiêng người ghé vào sát bên lỗ tai của hân ta, trong giọng nói không hề che giấu sự coi thường:

“Anh sai lầm rồi, nếu tôi muốn thì có rất nhiều cách để chơi đùa chết một người, thậm chí bản thân không cần ra tay nữa, nhưng lần này tôi muốn các người, sống không được mà chết cũng không xong!”

Anh nói “các người”, nói vậy thì Cố Minh Thâm hân tạm thời sẽ không có chuyện gì, nhưng khi tiếng nói vừa dứt, cũng là lúc đèn flash nháy liên tục, trên mặt Cố Minh Thâm hoàn toàn là vẻ kinh ngạc:

“Có phải rất tò mò tại sao tôi lại nói cho anh biết không? Cố Minh Thâm à, những ai đã từng gây tổn thương cho Niệm Thần, tôi cũng không tính bỏ qua cho bất cứ người nào hết!”

Anh nói một câu không cho Cố Minh Thâm có cơ hội phản bác, thân hình đứng ngay lại, anh xoay người đi về phía xe của mình, nhưng thời điểm một bàn tay đang đặt nơi cửa xe thì hình như anh nhớ tới điều gì đó, anh quay đầu nhìn về phía ký giả, lúc này trên người anh không cần đề nén hơi thở mạnh mẽ, trong nháy mắt, tựa như mỗi người đều bị ảnh hưởng bởi khí lạnh kia.

Anh nhìn vào ống kính, nơi đáy mắt hiện lên một màn gió tanh mưa máu:

“Hãy đợi đây, Hoắc Cảnh Sâm tôi đã quay trở lại.”

Chiếc xe thể thao màu xanh ngọc lao vút đi, dường như những ký giả bị dọa khiếp sợ khi bắt gặp một tầng sóng ngầm mãnh liệt nơi đáy mắt của anh, đứng tại chỗ một lúc lâu nhưng vẫn chưa hoàn hồn lại.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191

Bữa tối cũng do Hoắc Cảnh Sâm phụ trách nấu ăn như cũ, lúc đó Hoắc Cảnh Sâm mặc một bộ quần áo mặc trong nhà, nhưng nhìn qua lại nhiều thêm vài phần thanh lịch, áo len màu xám tro, cổ chữ V lại làm lộ ra khuôn ngực màu mật ong rắn chắc của anh.

Nhìn xem, Mộ tiểu thư bị trúng chiêu mỹ nam kế nên tình nguyện làm trợ lý bên cạnh anh, căn bản cũng chỉ đưa những nguyên liệu khi cần thiết thôi, ví dụ như khi anh cần rốt thì cô đưa một ổ rau cải, và sau đó khi anh cần rượu để tăng thêm gia vị thì ai kia lại đưa sữa tươi,....hazzz.

Cuối cùng, khi mà Hoắc Cảnh Sâm lỡ tay rót một hộp sữa vào nồi thịt kho tàu, anh tắt bếp, nổi cáu đẩy Niệm Thần ra khỏi phòng bếp.

Đương nhiên Mộ tiểu thư không thể chịu đựng được cái thái độ ‘không chào đón người đẹp’ của anh, ngay lập tức, gai nhím xù lên, trừng mắt nhìn chăm chăm vào ly sữa mà Hoắc Cảnh Sâm đưa cho cô:

“Anh làm như vậy là có ý gì chứ? Em mệt nhọc nhưng cũng chỉ muốn giúp một lần thôi, cái người Hoắc Cảnh Sâm này là không thích ở với em phải không? Hay là cái người này muốn bỏ rơi em! Em nói anh mà làm như vậy thì là không có đạo đức, anh không thể làm như vậy, đuổi em ra khỏi phòng bếp thì làm sao em tiến bộ được!”

Đối với lời nói của Mộ tiểu thư như vậy, từ những câu nói vô cùng có đạo lý, sau đó lại quay lại giọng điệu ‘thiếu năng’ về mặt ngôn ngữ, Hoắc Cảnh Sâm cũng coi như là cao thủ trong cao thủ nên đã sớm sinh ra đề kháng được bệnh này, dùng một chút nhưng anh vẫn lấy ly sữa bỏ kia nhét vào trong tay của Niệm Thần:

“Mộ tiểu thư, anh nghĩ là người mà có thể đem rau cải trở thành cà rốt, coi sữa tươi là rượu để làm gia vị nấu ăn, thì đại khái cả đời của người này nên chặt đứt ý niệm bước vào phòng bếp đi, nói thật lòng thì, về sau anh sẽ phụ trách nấu ăn, em chỉ cần rửa chén thôi, được chưa, cứ tạm thời phân chia

như vậy đi, em hãy vì cuộc sống an toàn của mọi người, tạm thời rù lòng từ bi, ngăn vạn lần đừng để bước vào phòng bếp rồi không thể an toàn trở ra được.”

Dù Hoắc Cảnh Sâm đang nói chuyện với Niệm Thần nhưng bóng dáng cũng đã biến mất ngay cửa bếp rồi, nhưng cũng may là Hoắc Cảnh Sâm nhanh chân, nếu không thì lúc này ly sữa đang trên tay của Mộ tiêu thư kia nhất định sẽ rơi xuống trên đầu của Hoắc Cảnh Sâm rồi.

Nhưng bạn phải tin tưởng vào năng lực của Hoắc Cảnh Sâm, cho tới bây giờ anh chính là loại người có thể biến gỗ mục trở nên vật thần kỳ, buổi tối hôm đó khi Mộ tiêu thư nếm thử hương vị của món thịt kho sữa tươi thì miệng khen không hết lời, lúc đó bạn sẽ biết rõ hơn về tài nấu nướng của Hoắc Cảnh Sâm, có thể nói là quý khốc thần sâu cỡ nào chưa.

Tạm dừng tại đây, nếu như nói nồi thịt kho sữa tươi chỉ là một khúc nhạc đệm cho buổi tối hôm nay, thì như vậy, khi mà hai người đang ăn cơm thì có một vị khách không mời mà đến, ngay lập tức đem không khí đang chiến tranh lạnh giữa hai người, bỗng dưng trúng một kích rất tinh tế liền đột phá tầng băng kia.

Khi đó, Niệm Thần đang xoi mói tại sao lần nào Hoắc Cảnh Sâm nấu ăn cũng xuất hiện cái thứ cà rốt đáng ghét kia, thế là bắt đầu triển khai cuộc chiến ác liệt, nhưng thực ra cũng do người khác nuôi dưỡng ra thành cái thói quen ăn uống trên người Mộ tiêu thư, khiến cho người người căm ghét, cái thói quen ấy ngày càng phát triển lớn mạnh, cũng được, cái sự tình một người nguyện đánh một người chấp nhận, cái người Hoắc Cảnh Sâm kia muốn cung chiều người yêu, ai dám lên tiếng chứ?

Một tiếng sau, khi bữa ăn tối sắp kết thúc, tranh đấu cuối cùng cũng đi đến một quyết định, Niệm Thần sống chết không biết xấu hổ dùng quyền lợi của anh để uy hiếp anh, kết quả, về sau các món ăn trên bàn cơm sẽ không cho phép có sự xuất hiện những món ăn hay những thứ mà cô không thích ăn.

Nhưng mà, trong khoảng thời gian ngắn ngủi khi mà Hoắc Cảnh Sâm còn chưa kịp gạt đầu hay lên tiếng đồng ý, thì tiếng gõ cửa vang lên, không đúng, phải nói chính xác là vào lúc này lại vang lên âm thanh ‘đập’ cửa.

Hoắc Cảnh Sâm chau mày, để Niệm Thần dọn dẹp chén bát đĩa trên bàn đi vào phòng bếp, lúc này mới từ từ đứng dậy mở cửa.

Hoắc Tĩnh Bắc hung hăng sấn sổ tới, thậm chí, ngay khi Hoắc Cảnh Sâm vừa mới mở cửa ra, một cú đấm tập trung toàn bộ sức mạnh đập tới phía trước.

Hoắc Cảnh Sâm nghiêng đầu né tránh, với cấp bậc của Hoắc Tĩnh Bắc nhiều nhất cũng chỉ được xem là tay mơ so với sự lão luyện của Hoắc Cảnh Sâm mà thôi, giờ phút này, tránh được một đấm này dĩ nhiên cũng là một chuyện vô cùng đơn giản.

Mắt Hoắc Tĩnh Bắc nhận thấy cú đấm mới rồi của mình đánh không trúng, chỉ trong tích tắc, từ đáy lòng càng bộc phát ra con tức giận nhiều hơn, xoay người lại đánh ra lần thứ hai, đấm mắt Hoắc Cảnh Sâm giật giật, không tấn công cũng không hề tránh né nữa, nhưng ngay khi cú đấm của Hoắc Tĩnh Bắc bay gần đến khuôn mặt của anh, tay anh đưa ra nắm chặt quả đấm của hắn ta.

Thoáng chốc, từ trên người của Hoắc Cảnh Sâm tràn ra một tầng sát khí mà không hề che giấu, ngày càng nồng đậm, mà tay anh nắm lấy cùi chỏ của Hoắc Tĩnh Bắc, đánh trả lại, còn thêm vào một chút sức lực nữa nên gần như muốn phé bỏ hoàn toàn cái tay kia của Hoắc Tĩnh Bắc vậy.

“Hoắc Cảnh Sâm, hôm nay mày làm hại tao thành ra kẻ trắng tay trốn chui trốn nhủi, coi như tao có thành quý thì cũng phải kéo theo mày xuống nước!”

Hoắc Tĩnh Bắc gần như kẻ điên vậy, không thèm quan tâm đến cái tay đau đớn kia, một cái tay còn lại nắm thành quả đấm rồi lao tới phía trước.

Nhưng lại cũng chỉ là chuyện xảy ra trong vài giây đồng hồ, cánh tay Hoắc Cảnh Sâm lộn trở lại, thẳng tay lòi cổ Hoắc Tĩnh Bắc ném ra ngoài, Hoắc Cảnh Sâm cũng đi theo ra ngoài, mắt nhìn thấy Hoắc Tĩnh Bắc té nhào trên đất, cả người nhếch nhác chịu không nổi, anh xoay người đóng cửa lại, dùng tư thế bệ trên từ trên cao nhìn xuống, trong giọng nói của anh càng không hề che giấu sự khinh miệt:

“Hoắc Tĩnh Bắc, ta vẫn còn chưa suy nghĩ tính toán đến chuyện làm cho anh biến mất khỏi cái thế giới này, đừng có tiếp tục lượn lờ trước mặt ta, cũng không cần xuất hiện khiêu chiến giới hạn cuối cùng của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192

Nhưng lại cũng chỉ là chuyện xảy ra trong vài giây đồng hồ, cánh tay Hoắc Cảnh Sâm lộn trở lại, thẳng tay lòi cổ Hoắc Tĩnh Bắc ném ra ngoài, Hoắc Cảnh Sâm cũng đi theo ra ngoài, mắt nhìn thấy Hoắc Tĩnh Bắc té nhào trên đất, cả người nhếch nhác chịu không nổi, anh xoay người đóng cửa lại, dùng tư thế bệ trên từ trên cao nhìn xuống, trong giọng nói của anh càng không hề che giấu sự khinh miệt:

“Hoắc Tĩnh Bắc, ta vẫn còn chưa suy nghĩ tính toán đến chuyện làm cho anh biến mất khỏi cái thế giới này, đừng có tiếp tục lượn lờ trước mặt ta, cũng không cần xuất hiện khiêu chiến giới hạn cuối cùng của ta!”

Trong khoảng thời gian ngắn bỗng trời nổi gió mây kéo ầm ầm, dù sao thì Hoắc Tĩnh Bắc cũng có sự chuẩn bị trước khi đến đây, nên chỉ trong tích tắc, hần lạt người đứng lên, trong đáy mắt viết rất rõ ràng – mười phần tự tin.

“Hoắc Cảnh Sâm, hôm nay mây giờ trò mờ ám đậm sau lưng tao, vậy còn không bằng mây đâm một dao cho tao chết luôn đi! Tao nói cho mây biết, hôm nay tao đến đây cũng không ôm ý định còn sống ra khỏi cái chỗ này, nên đương nhiên tao cũng phải kéo theo mây cùng chết với tao!”

“Sao? Muốn bắt ta phải chôn cùng với anh sao?” Anh vẫn không nhúc nhích, chỉ đứng yên tại chỗ, trên khóe môi nở một nụ cười như không cười, đường cong đó cũng đủ khiến cho người ta có cảm giác sợ hãi rụng rời tay chân, nhưng một giây kế tiếp anh ngược mắt nhìn lên trời, sau đó búng tay một cái: “Thật ngại quá, người của anh là đồ bỏ đi cũng giống như anh, nhiệm vụ còn chưa bắt đầu mà đã nằm xuống hết rồi!”

Tiếng nói của anh vừa dứt, một đám người mặc tây trang màu đen đồng loạt xuất hiện, đây đều là đám người phái tối chung quanh khu biệt thự để bảo vệ an toàn cho Niệm Thần, mà trong tay bọn họ chính là những thuộc hạ cùng tối với Hoắc Tĩnh Bắc.

Dáng vẻ tay chân bị buộc chặt, nhìn qua cũng biết đám người đang nằm kia đã được huấn luyện một cách nghiêm chỉnh ở cùng một nơi, mà lúc này những người đó cũng không biết mình bị ngắt đi như thế nào nữa, trong khoảnh khắc này họ không còn hơi thở cứ y như người chết vậy.

Trên thực tế, ngay từ khi Hoắc Tĩnh Bắc nhìn thấy đám tay chân của mình đã bị bắt hết, lúc đó trên mặt của hắn ta như được phủ lên một lớp phấn trắng bệch, vẻ mặt của hắn trông như kiểu chết mà không mất, mặc dù đến giờ phút này rồi mà hắn vẫn còn không thể tin được tại sao mình lại thua thảm dưới tay của Hoắc Cảnh Sâm, dù sao thì một đám người này cũng là sát thủ có tiếng tăm, nhưng khi rơi vào tay Hoắc Cảnh Sâm thì lại như kẻ yếu đuối hoàn toàn không có năng lực đánh trả!

Giống như ngay đến giờ phút này rồi Hoắc Tĩnh Bắc mới chợt nhận ra một sự thật, hắn ta vĩnh viễn cũng không thể đấu lại Hoắc Cảnh Sâm, bởi vì hắn ta không phải là Hoắc Cảnh Sâm, cũng như hắn còn không biết rất nhiều chuyện, nhưng chỉ biết là người đàn ông này thật sự rất đáng sợ, cũng như giây phút này hắn thật sự không biết mình bị theo dõi.

“Hoắc Cảnh Sâm, rốt cuộc thì mây là ai?”

Hắn ghen hòng nhìn chăm chăm, rồi hắn bị hù dọa bởi một tầng ý nghĩ lướt qua trong đầu, trên thực tế, chuyện kinh người không chỉ có thân phận thần bí của Hoắc Cảnh Sâm, lại cũng có thể căn bản là trong mắt của người đàn ông này không bận tâm đến bất kỳ ai, trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng Hoắc Tĩnh Bắc suy nghĩ đến cái ý tưởng hù chết người kia, cho nên trên mặt của hắn ta cũng thể hiện ra hết, vốn ban đầu khi đến thì lòng đầy tự tin nhưng lúc này xem chừng lại hoàn toàn là màu xám xịt.

Hoắc Cảnh Sâm “hừ” lạnh một tiếng:

“Ta là người như thế nào cũng không quan trọng, điều quan trọng là, Hoắc Tĩnh Bắc, làm người thì phải tự biết thân biết phận, hôm nay là do anh làm sai trước, cho dù là ai đi nữa thì cũng phải trả giá thật lớn, ta lấy một cánh tay của anh và sẽ tha một mạng cho anh, nhưng anh phải nhớ điều này, cái mạng này của anh là do Hoắc Cảnh Sâm ta bố thí cho anh!”

Lời nói của Hoắc Cảnh Sâm có ý nghĩa gì, những người đang có mặt ở chỗ này đều có thể hiểu rất tường tận, nhưng ngược lại Hoắc Tĩnh Bắc lại diễn giải ý của anh là, ít nhất thì Hoắc Cảnh Sâm cũng không dám công khai khiêu chiến với Cố Minh Nguyên.

Nhưng trên thực tế, Hoắc Cảnh Sâm mang đến những điều kinh ngạc cho Hoắc Tĩnh Bắc, không chỉ dừng lại ở chuyện này thôi, thông thường sự thật luôn là điều bất ngờ, ngay khi Hoắc Cảnh Sâm xoay người, chỉ trong tích tắc thì mấy người áo đen đã đi về phía Hoắc Tĩnh Bắc.

Ngay lúc cửa chính vừa được mở ra, một tiếng kêu thê thảm vang vọng mãi trên bầu trời, tựa như cứ quanh quẩn khắp cả biệt thự mà không hề mất đi.

Hoắc Cảnh Sâm vừa mở cửa đã thấy Niệm Thần đang đứng sau cửa chính, đầu tiên là Niệm Thần bị giật mình, sau thì Niệm Thần sững sờ, đứng chết trân tại chỗ, trên mặt không thể hiện bất cứ cảm xúc ngày thường nào, cô có cảm giác đau thương tựa như đã nhìn thấu lòng người dễ dàng thay đổi.

Hoắc Cảnh Sâm thờ dãi một hơi, trong nháy mắt chân anh mở ra sải bước tới, anh dang hai cánh tay ôm Niệm Thần vào trong ngực mình, một tay anh vỗ vỗ nhẹ nhàng phía sau lưng của cô, trong giọng nói đều là dịu dàng, yêu thương, mới có thể che giấu được sát ý lạnh lùng kia:

“Niệm Thần, đây chính là con người thật của anh, con đường anh đi chỉ có thể là không ngừng chém giết, anh nói vậy, em hiểu không?”

Trên thực tế, cuối cùng thì trong lòng của anh cũng rất sợ mất đi, cô là người tốt đẹp, mà anh của hiện tại lại đen tối bản thủ, anh vẫn luôn rất sợ hãi, khi người duy nhất hoàn toàn chấp nhận anh, yêu thương anh, tin tưởng anh, sợ sẽ có một ngày cũng sẽ chán ghét anh, chê anh xấu xa.

Niệm Thần chui vào trong lòng anh, đôi tay không tự chủ âu yếm vuốt ve thân thể cường tráng của anh, một lúc lâu vẫn im lặng, rồi ngẩng đầu nhìn anh, tay trái của cô đặt lên vị trí trái tim của anh, ngay khi ánh mắt cô rơi vào chỗ này, trong nháy mắt đôi dòng nước mắt đã theo nhau rơi xuống:

“Cảnh Sâm, tại sao bọn họ vĩnh viễn đều cho rằng anh mới là người làm sai? Tại sao anh vẫn còn có thể kiên cường thấu hiểu lòng người như một vị thần chứ?”

Đúng vậy, tại sao chứ?

Tại sao trên thân thể của người đàn ông này luôn luôn phải mang theo đôi gánh nặng nề đến như vậy?

Tại sao thời điểm anh muốn cuộc sống ngày thường trôi qua yên bình thì lại vẫn có người tới đây khiêu khích anh?

Tại sao người thân của anh đều bỏ rơi anh, nhưng chỉ vì lợi ích của bản thân mà không tiếc lấy luôn mạng sống của anh?

Tại sao anh cũng chỉ muốn hưởng thụ một chút xíu tình thân ấm áp thôi mà cũng phải lo lắng sợ hãi?

Nhưng, nhất định anh không hề biết anh là độc nhất vô nhị trong lòng của cô.

Cô nhón chân lên, bởi vì đôi chân không mang dép đi trong nhà, cứ để chân không dẫm trên mặt thảm, cô leo lên ôm cổ của anh, một giây kế tiếp, đôi môi mềm mại in khớp vào đôi môi mỏng của anh, nụ hôn chỉ lướt lướt qua làn môi, mang theo chút yêu thương, cũng như lần đầu tiên, Niệm Thần xuất hiện với dáng vẻ nị hoặc này rồi cứ như thế tồn tại trong cuộc sống của Hoắc Cảnh Sâm.

Một lúc sau, nụ hôn ấm áp kia cuối cùng cũng kết thúc, mà đôi tay của cô vẫn trong tư thế ôm cổ anh như cũ, lúc này tầm mắt ngang nhau, trong đáy mắt của cô là một mảnh bình yên, đắm chìm trong làn nước xoáy nơi đáy mắt tăm tối kia, giọng nói nhẹ nhàng giống như lời ní non bên gối:

“Sâm, em mặc kệ anh là hạng người gì, em chỉ biết anh là chồng của em.”

Một buổi tối này vốn mang theo một loạt các hành động mạo hiểm, nhưng lúc này trên chiếc giường lớn xa hoa kia, có thân thể của đôi trẻ nào đó lại đang kết hợp chặt chẽ với nhau, mồ hôi túa ra như mưa rào, tiếng ní non mập mờ đem lại sức sống tỏa khắp căn phòng, như lá cờ non gió bay phấp phới, mà hô hấp của anh càng thêm dồn dập, thời điểm khi anh đạt tới khoái cảm cực đỉnh, khẽ gầm nhẹ một tiếng, anh phóng thích toàn bộ chính mình vào tận nơi sâu nhất trong thân thể của cô.

Hình như tầng giới hạn cuối cùng cũng bị phá vỡ, đối với những người khác, phương thức yêu thương nhau sẽ được thể hiện trên giường, nhưng sao khi đến lượt của cô cũng thể hiện trên giường, lại biến thành không tận lực sẽ không bỏ qua, thật ra mà nói, từ sớm cô đã xác định Hoắc Cảnh Sâm cũng có một mặt như đứa trẻ to xác, xem Niệm Thần như bảo bối cưng chiều nâng niu trong lòng bàn tay, chỉ hận là không thể che chở cô mọi nơi mọi lúc.

Có vui mừng, có yêu sâu đậm, Niệm Thần gói vào bên trong khuỷu tay rắn chắc của Hoắc Cảnh Sâm, một tay vòng ôm ngang hông anh, một cái tay khác vuốt ve trên mặt của anh một lúc.

Khuôn mặt tinh xảo yêu nghiệt này thật giống như ma lực thu hút mọi vật khắp nơi, ngón tay của cô mềm mại, vuốt ve thân mật trên mặt anh, thật giống như không định bỏ qua cho bất cứ tế bào nào trên khuôn mặt thần thánh của anh, thậm chí khi lướt ngang qua lông mi của anh, lúc đó cô cường ép anh, ra lệnh cho anh, bắt anh phải nhắm mắt lại.

Nhưng có trời mới biết, vào lúc này mà Niệm Thần lại phát huy cái tính trẻ con, khi rơi vào trong mắt của Hoắc Cảnh Sâm lại là mười phần cố ý trêu chọc anh, dù sao đối với phương diện nhạy cảm kia mà nói, anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường được chưa!

Đang khi Niệm Thần khua múa ma quỷ tiến quân đến hầu kết của Hoắc Cảnh Sâm, trong nháy mắt, cái nỗ lực cố gắng kiềm chế của ai đó thật giống như đã đạt tới cực điểm, thân thể anh lộn một vòng, liền đem Niệm Thần áp chế dưới thân mình, lúc này trong giọng nói khàn đục đã dày đặc mùi dục vọng:

“Mộ Niệm Thần, rốt cuộc có bao giờ em đã từng coi anh như một người đàn ông bình thường chưa?”

Đối với cái vấn đề mà anh đã từng căm hận đến tận xương tủy, có thể nói đã từ rất lâu rồi thì nó đã trôi nổi trong đầu Hoắc Cảnh Sâm, ít nhất chính anh muốn biết tại sao mỗi lần cô gái này lựa chọn trêu chọc anh, xong rồi lại cố ý không cho phép anh ăn? Hôm nay anh lại làm sao vậy nè, kìm nén ư?

Được rồi, anh thừa nhận, trong khoảng thời gian gần đây, cái tính tình kiêu ngạo coi trời bằng vung của Niệm Thần là do chính anh quá cưng chiều mới phát sinh, hơn nữa, vào lúc nào đó đó... anh thật sự vẫn rất thích nhìn thấy dáng vẻ kiêu ngạo của Niệm Thần...

Nhưng tình huống trước mắt chủ yếu vẫn nên suy tính đến vấn đề phúc lợi của anh đã, anh cho rằng yêu thương phụ nữ cũng nên tuân theo nguyên tắc, ít nhất trước mắt anh ăn chưa đã ghìen, lại thêm người kia giả ngu lựa chọn trêu chọc vào anh, rồi lại không cho anh ăn nữa, như vậy tuyệt đối phải xử dụng quy tắc “giang hồ” để xử lý thôi.

Cho nên, Hoắc Cảnh Sâm cảm thấy đây là thời điểm hoàn hảo để chỉnh chỉnh sửa sửa cái tính khí nham nhở của người khác rồi!

Có những thời điểm có thể nói phụ nữ luôn có giác quan thứ sáu, đó là bởi vì trước khi mỗi nam tiến hành bước kia, mỗi nữ nào đó cũng đã biết trước mình sắp phải đối mặt với cái gì rồi, vừa rồi rất vừa vặn là hai lần dục vô thôi cũng đủ khiến xương cốt toàn thân của cô đau nhức, có lẽ đến ngày mai còn chưa bước chân xuống giường được, nếu thật sự cứ để mặc Hoắc Cảnh Sâm làm đúng như những gì anh vừa nói, như vậy khác nào không muốn cô còn sống đến ngày mai nữa sao hả trời?

Vì vậy, một giây kế tiếp, ngay khi Hoắc Cảnh Sâm vẫn còn chưa có làm ra hành động gì tiếp, khóe miệng Niệm Thần cong lên, mắt chớp chớp với anh, sau đó đôi mắt nhẹ nhàng đặt lên một tầng hơi nước chực chờ trào ra, ngay cả giọng nói cũng dính vào một tầng mức nờ:

“Hoắc Cảnh Sâm, em đau...”

Rõ ràng cũng chỉ là một màn giả vờ uất ức, thậm chí ngay khi tiếng nói của cô vừa dứt, Hoắc Cảnh Sâm liền hốt hoảng, ngay lập tức nhảy xuống giường, cũng không thêm quan tâm đến một ít lửa tình vẫn còn đang lờn vờn trong người mình, cuống cuống muốn ôm Niệm Thần đến bệnh viện.

Cho nên mới nói, trong tình yêu thì chỉ số thông minh của đàn ông dù có cao đến đâu thì cũng tự động trả về số không, còn không phải sao, nếu như Hoắc Cảnh Sâm còn đủ lý trí, chịu đem chỉ số thông minh ra sử dụng ở trên người phụ nữ này, lúc này nhất định sẽ nhìn ra uẩn khúc được che giấu nơi

đáy mắt đầy hơi nước của người kia, nó đang dần dần hình thành một âm mưu nhỏ.

Cánh tay của cô né tránh sự ôm ấp của Hoắc Cảnh Sâm, một giây kế tiếp, đang lúc Hoắc Cảnh Sâm vẫn còn chưa có phản ứng lại, cô liền nhanh chóng kéo một bên chăn bao bọc kín mít toàn bộ cơ thể của mình, đầu nghiêng qua một bên khác, không nhìn Hoắc Cảnh Sâm lấy một cái.

“Ngủ, nếu anh còn động tay động chân với em nữa thì ngày mai em sẽ cho anh đi ngủ ở thư phòng!”

“.....”

Sau một hồi sững sờ, Hoắc Cảnh Sâm hoàn toàn cảm nín, xem đi, cô gái bé nhỏ này chính là được cưng chiều quá nên sinh ra kiêu ngạo rồi, cũng rất biết lên mặt hếch mũi! Buổi tối ngày mai tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô như thế này đâu!

Đêm trước ngày cử hành hôn lễ, dù cho mấy ngày trước đã từng xảy ra một cuộc thay máu nhưng báo chí đưa tin hôn lễ vẫn được diễn ra đúng ngày giờ, trong khoảng thời ngắn, một khi hôn lễ thế kỷ này diễn ra cũng đủ khiến không biết bao nhiêu cô gái thêm muốn đến đồ mất.

Chỉ trong thời gian hai ngày vừa qua, tại thành phố A nổi lên một cuộc biến hóa nghiêng trời lệch đất, lúc đó, hai tập đoàn lớn, chỉ trong một đêm thôi thì cả Hoắc thị và Mộ thị đều tuyên bố phá sản, trong khoảng khắc đó tất cả lòng người đều đồng loạt bàng hoàng không thôi, ánh mắt người xem đều không khỏi lần nữa tập trung vào diễn biến của hôn lễ này.

Mộ thị đã đóng cửa, thậm chí ngay cả Hoắc thị cũng đang điên loạn, như vậy thì sao hôm nay Hoắc Cảnh Sâm vẫn còn muốn kết hôn với Cố San San?

Thời điểm khi cha của Cố San San vẫn còn ngồi trên chức thị trưởng thành phố A, nếu khi đó Hoắc Cảnh Sâm kết hôn với Cố San San, dù là mấy phần thật lòng đi nữa, thì mọi người có thể nói chuyện đó là hôn nhân môn đăng hộ đối.

Nhưng bây giờ thì sao, bởi vì lúc trước cha của Cố San San bị dính vào vụ án tham ô, nên lúc đó có thể bảo vệ được tính mạng đã tính là không tồi rồi, nay chiếc ghế thị trưởng cũng đã sớm bị người khác thay thế ngồi vào rồi, như vậy thì Hoắc Cảnh Sâm sẽ có lợi ích gì nếu cưới Cố San San?

Mọi việc chuẩn bị cho hôn lễ vẫn được tiến hành trong tình trạng khí thế bùng bùng, lúc đó, tất cả mọi nơi đều được trang hoàng hoàn mỹ, trang sức hoàn toàn dùng loại cực kỳ đắt tiền, cũng nhìn ra được người thiết kế cũng phải bỏ hết cả tiền vốn vào đó.

Vậy mà khi Cố San San đi thử áo cưới cùng với Mai Di Thanh, rồi sau đó còn muốn đi chuẩn bị một số thứ nữa, thì lại gặp rắc rối với đám ký giả, có người cảm thấy Cố San San đang bị “thất sủng”, đơn giản là dùng thủ đoạn nào đó bức bách Hoắc Cảnh Sâm không thể không cử hành hôn lễ này.

Mặt khác, có người lại cảm thấy Hoắc Cảnh Sâm là thật lòng thật dạ yêu sâu sắc Cố San San, nên chuyện hôn lễ phải diễn ra là điều hoàn toàn hiển nhiên, bởi vì hiện nay ai ai cũng biết, Hoắc Cảnh Sâm đã giao hai đứa con trai song sinh cho Cố San San nuôi dưỡng, thậm chí, có vài người còn nhìn thấy Cố San San dẫn hai đứa bé đi dạo trên đường nữa.

Chỉ trong nháy mắt, cuộc sống của Cố San San cơ hồ trở thành tiêu điểm, mỗi lần cô ta ra ngoài đều có ký giả cản đường, chỉ thiếu điều chưa nhúng tay đào bới gia cảnh lúc trước của nhà cô mà thôi.

Nhưng mà dù cho bất kỳ thời điểm nào khi tiếp xúc với ký giả, cho dù gặp câu hỏi khó chịu nào đi chăng nữa, Cố San San đều trung ra nụ cười thần thần bí bí để đối phó, càng làm cho người ta to gan suy đoán không phải hai người này chuẩn bị kết hôn sao, vậy rốt cuộc họ đang diễn cái trò gì thế này?

Chẳng qua là có việc xảy ra ngoài dự liệu của mọi người, ngay cả Cố San San cũng dùng thái độ nửa che nửa khép đối với cái đề tài nóng bỏng này, nhưng ngay lúc mờ ám này thì Hoắc Cảnh Sâm cũng đưa ra câu trả lời thỏa đáng cho mọi người.

Lúc đó, Hoắc Cảnh Sâm mặc âu phục được cắt may thủ công tại Ý, ánh đèn flash chiếu vào con người đẹp như thần tiên, vậy là hôm nay Hoắc Cảnh Sâm chính thức trở thành nhân vật tôn quý nhất thành phố A, trong đêm nay anh xuất hiện trước mắt mọi người với thân phận mới: chủ tịch tập đoàn Lạc.

Trên thực tế, vốn là thời điểm Hoắc thị và Mộ thị tuyên bố phá sản, nhưng vào cái ngày Mộ thị và Hoắc thị bị đem ra bán đấu giá, lúc đó cả hai tập đoàn này đều bị mua với giá cao bởi cùng một người, vì vậy trong một đêm liền xuất hiện tập đoàn Lạc thị như hiện tại.

Lạc thị, Hoắc Cảnh Sâm lấy tên gọi của ông nội để đặt tên cho tập đoàn mới, chỉ bởi vì anh đã từng hứa sẽ trả lại một cái còn tốt hơn Hoắc thị cho ông!

Lúc đó, chiếc xe Lamborghini màu xanh ngọc của Hoắc Cảnh Sâm đang dừng bánh trước văn phòng Lạc thị, cả đám ký giả cứ như nhận được tín hiệu nào đó, đồng loạt xông lên phía trước.

Dĩ nhiên, hiện nay công ty này đã được thành lập dựa trên nền móng như thế, như vậy thành công trong tương lai dĩ nhiên cũng rất đáng giá để phỏng vấn, đương nhiên bọn họ đều tiến hành phỏng vấn đề phương diện này, nhưng trong đám người này, không biết là ai đã dẫn đầu đề cập đến chuyện hôn lễ diễn ra vào ngày mai, trong nháy mắt, cục diện liền trở nên không thể kiểm soát được nữa.

Trong tích tắc, mọi người ùn ùn hỏi tới tấp về hôn lễ ngày mai.

Từ khi mới bắt đầu tiếp nhận phỏng vấn, Hoắc Cảnh Sâm vẫn giữ thái độ im lặng, cả người bình tĩnh, nét mặt cũng chưa từng thay đổi, nhưng ngược lại lúc này, thời điểm mà mọi người đang cho rằng anh cũng sẽ im lặng không trả lời, bảo vệ bên người của anh bắt đầu di tản đám ký giả cuồng kia, mà

chính vào lúc này giọng nói của anh lại vang lên:

“Ngày mai, hôn lễ vẫn diễn ra theo kế hoạch”

Nói tới tập đoàn Lạc, không bằng nói trắng ra tạo dựng trên nền móng cũ là Hoắc thị, chỉ khác là lấy tên tuổi của Hoắc Lạc thôi.

Nhưng trên thực tế, ngay từ khi tập đoàn này chào sân trước mặt mọi người, cũng đủ khiến cho người ta thất kinh hồn vía chỉ trong nháy mắt.

Đầu tiên là trong vòng một ngày đồng thời thu mua cả hai tập đoàn lớn Hoắc thị và Mộ thị, mà hai công ty kia đầu tư một khoản tiền kếch xù để đầu tư vào một dự án nhưng vì phá sản nên phải từ bỏ, thì ngày hôm sau dự án đó đã bị tập đoàn Lạc đều nuốt hết vào.

Dĩ nhiên, nhưng những thứ này cũng không phải tin tức nóng trong những ngày vừa qua, trên thực tế, về tập đoàn Lạc, còn có những chuyện tình lâm li để cho xã hội bàn ra tán vào lắm.

Tỷ như, tập đoàn mới vừa thành lập ở thành phố A, nhưng tổng giám đốc lại là Hoắc Cảnh Sâm!

Lần này Hoắc Cảnh Sâm trở về mang theo một lực lượng không gì có thể chống đỡ nổi, trong lúc đó chỉ là có nội tình sâu xa thôi, còn có người nghe được tin tức nói tình thế hiện giờ là chuyện cực kỳ nghiêm trọng, tự hỏi Hoắc Cảnh Sâm còn có thể cưới Cố San San hay không?

Nhưng đây đều là câu hỏi: tự hỏi tự trả lời, nhưng khi nghe được chính miệng Hoắc Cảnh Sâm khẳng định, đến lúc này mới bình tĩnh xem đó như là một lời tuyên bố.

Trong một nhà hàng.

Hoắc Cảnh Sâm gần như là bận rộn đến hơn mười giờ mới xuất hiện trước mặt Cố San San, mà ngày mai là ngày cử hành hôn lễ, nhưng lúc này hai người này gặp nhau lại cứ như hai người xa lạ.

Trên thực tế, đúng là thật đáng buồn, bản thân hai người họ cũng đúng là hai người xa lạ.

Hôm nay Cố San San cũng không dễ dàng lắm mới có thể tránh thoát khỏi tầm mắt của hai anh em nhà kia, một mình đơn độc ra ngoài hẹn ăn cơm chung với Hoắc Cảnh Sâm, cô có nghe nói đến tập đoàn Lạc, lúc đó, theo như ý nghĩ của cô, trong thời gian này Hoắc Cảnh Sâm phải bận ba rất nhiều chuyện, coi như đó là lời giải thích cho việc anh chưa từng xuất hiện trước mặt cô, cũng có thể anh vội vàng xử lý chuyện của công ty, nhưng ít nhất lúc này không phải người đàn ông đó đang ngồi trước mặt cô sao?

Trên bàn, tất cả các món ăn đều dựa theo sở thích của Hoắc Cảnh Sâm, đại khái có thể nghĩ ra ý nghĩa chuyến đi này của Cố San San, thật ra Hoắc Cảnh Sâm cũng không cần vội vàng mở lời, cho dù Cố San San nói chuyện câu được câu mất, hay cô ta có cố gắng thay đổi đề tài để bắt chuyện thì cũng luôn bị về mặt mặt mũi của anh đánh cho tan nát.

Một lúc lâu sau, cuối cùng cô ta cũng không thể nhịn được nữa, lúc này khéo léo hướng vào đề tài quan trọng nhất.

“Cảnh Sâm, ngày mai hôn lễ của chúng ta, anh.....”

Hoắc Cảnh Sâm nhẹ nhàng lắc lắc chất lỏng đỏ thắm trong ly rượu, rồi sau đó khẽ nhấp một ngụm, khoe môi cười như không cười, thời điểm đôi mắt của anh nhìn về phía Cố San San rõ ràng mang theo một ánh mắt đầu độc người ta:

“San San, em đang lo lắng về cái gì vậy? Há?”

Khiếp sợ với bộ dáng lạnh nhạt của anh, ngược lại ngay lập tức khiến Cố San San bị đánh cho tan thành từng mảnh nhỏ, thật ra, sau khi khiếp sợ đi qua, Cố San San rõ ràng đã trở nên đáng vẻ khó chịu, đôi mắt khẽ rũ xuống, đôi môi nhấp nháy nhưng cũng không nói tiếp theo được gì.

Hoắc Cảnh Sâm để xuống ly rượu, toàn bộ những biểu hiện nãy giờ của Cố San San đều được thu hết vào đôi mắt của anh:

“Em chỉ cần an an ổn ổn, ngoan ngoãn nghe lời, ngày mai tại nơi đó hôn lễ không thể diễn ra như kế hoạch đã định sao? Hay là nói những ngày vừa qua em đã gây ra chuyện không tốt gì phải không?”

Tiếng nói của anh vừa ngừng, đáy mắt Cố San San xuất hiện một tia kinh ngạc, tất cả đều rơi vào đáy mắt của anh, nhưng chỉ một giây sau, anh đứng lên, ngón trỏ hơi kéo cằm của Cố San San, mà gương mặt của cô vốn đã trắng bệch do bị bệnh từ lần trước, nay lại càng thêm trắng nhợt nhạt.

Anh tiến lại khoảng giữa hai người, hơi thở của anh càng thêm mạnh mẽ, nụ cười như có như không, rõ ràng là biểu hiện che giấu:

“Cố San San, em mệt sao?”

Đã qua giờ tan sở như mọi ngày, nhưng Hoắc Cảnh Sâm vẫn chưa quay trở về, lúc này gọi điện thoại cũng bị trực tiếp khóa máy, đoán chừng có phải tối nay anh có một cuộc xã giao bất ngờ mà không thể từ chối hay không, nên mới không gọi điện thoại cho cô.

Một lúc sau, Niệm Thần cũng không thèm coi đó là việc quan trọng nữa.

Chỉ là ngay khi cô cực kỳ buồn chán, đợi cho đến khi cô mở tivi lên, thấy một màn đầy rẫy tin tức về chuyện tình kia, ngay lập tức cô có cảm giác hoa mắt muốn ngất, làm sao mà cô lại quên cho được ngày mai chính là ngày diễn ra hôn lễ của Hoắc Cảnh Sâm và Cố San San?

Cô có dự cảm đúng ngay lúc hôn lễ đang diễn ra chắc chắn sẽ không được suông sẻ, thậm chí cho dù biểu hiện bên ngoài có yên ổn thì không biết bên dưới đó cất giấu bao nhiêu gió tanh mưa máu như thế nào nữa, đó cũng không phải là chuyện cô có thể can dự vào!

Nhưng trên thực tế, mặc kệ Niệm Thần cảm thấy suy tính ở bất kỳ phương diện nào, nhưng đến khi tận mắt nhìn thấy người đàn ông của mình sắp sửa nắm tay người con gái, cùng đi về phía lễ đường, cô cũng cảm thấy ghen ghét, dù cho đó chỉ là gặp dịp thì chơi.

Hơn nữa, chủ yếu nhất là đây là lần đầu tiên Hoắc Cảnh Sâm tiến vào lễ đường nhưng lại nắm tay Cố San San?

Cô càng nghĩ lại càng thêm tức giận, lúc đó, đã là lúc gần nửa đêm rồi, Niệm Thần gọi vào máy của Hoắc Cảnh Sâm, nhưng mã số đó lại vĩnh viễn trong tình trạng “ngoài vùng phủ sóng”.

Dần dà Niệm Thần quyết định ngồi trên sofa bên ngoài phòng khách, mang ra một đồng lớn đồ ăn vặt yêu thích của cô, vừa ăn vừa xem phim thần tượng cầu huyết, một lần lại một lần ngồi chờ Hoắc Cảnh Sâm trở về, cô muốn khôi phục bản tính!

Đây là lần đầu tiên bước vào giáo đường, nhưng lại trao cơ hội này cho người phụ nữ khác, bây giờ cái tội danh này thật sự quá lớn rồi!

Sáng sớm ngày thứ hai, cuối cùng buổi hôn lễ thế kỷ này cũng kéo màn.

Để có được buổi lễ kết hôn hào hoa này thật là tốn không ít vốn liếng của Mai Dĩ Thanh, mỗi một nơi đều được trang hoàng cơ hồ là tinh xảo nhất, có thể thấy được chỗ này được dụng tâm đến dường nào, trang trí chi tiết khắp mọi nơi đều có sự suy tính hoàn hảo.

Đối với cái buổi hôn lễ này, đại khái mong đợi nhất chính là cuối cùng có thể sống cùng nhau hay không, đối với tình sử của Hoắc Cảnh Sâm cũng không câu nệ, vậy người phụ nữ này có thể ở chỗ này lấy được cam kết trọn đời của anh hay không?

Cũng rất dễ dàng nhận ra, phần lớn giới truyền thông đều coi trọng, không phải sao?

Trên quảng trường nối liền lối đi vào giáo đường, đập vào mắt là những cánh hoa màu trắng xinh đẹp, đồng thời dưới lòng bàn chân cũng là một tấm thảm mềm mại, nhưng cũng không thể phủ nhận mức độ xa hoa quá mức, vấn đề đặt ra là những cánh hoa phủ đầy trên mặt đất này chính là những thứ mà hôn lễ của gia đình bình thường không dám mơ tưởng đến.

Mà đối với những vị khách được mời đến tham dự tiệc mừng đám cưới, tùy tiện túm lại một người thôi cũng là vị gia đình giàu có, chỉ riêng với những người bảo vệ dày đặc thôi thì có thể nói ngay từ khi bắt đầu thì đám cưới này không thể nào diễn ra tốt đẹp mà không gặp sóng gió gì.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 193

Nơi cử hành hôn lễ cũng không nghiêm cấm ký giả ra vào như những hôn lễ nhà giàu bình thường khác, mà người hiếm khi xuất hiện như Hoắc Cảnh Sâm cũng đã lên tiếng là coi trọng hôn lễ này, thậm chí tại nơi diễn ra hôn lễ cũng không giới hạn số lượng ký giả tiến vào, ở một mặt nào đó mà nói, rêu rao như vậy rất hợp lòng Mai Dĩ Thanh nhưng trực giác của bà cảm thấy có một chút gì đó không được ổn cho lắm.

Nếu chỉ vốn vẹn một đêm mà Hoắc Cảnh Sâm có thể giết chết Hoắc thị và Mộ thị, vậy mà Hoắc Cảnh vẫn còn có thể ngoan ngoãn mà cưới Cố San San theo lời của bà, hành động như vậy tưởng chừng bình thường nhưng lại có chút gì đó không bình thường rồi, Mai Dĩ Thanh suy nghĩ tới lui nhưng thật sự không thể nào hiểu nổi.

Thật ra, tâm tư của Mai Dĩ Thanh vẫn luôn luôn đề phòng, nhưng trước mắt thì lại vớ được món hời, huống chi bà thật tâm rất yêu thương đứa con gái Cố San San này, cho nên, đối với cuộc hôn lễ này, bà không thể không nghĩ đến một chuyện kia.

Nói đến cũng thật buồn cười, người đàn bà Mai Dĩ Thanh này lại rất yêu thương đứa con gái của người phụ nữ khác trong gia đình của người khác, nhưng lại đối với đứa con trai do chính mình dứt ruột đẻ ra, thì lại có thể độc ác như thế!

Mối liên hệ thân thích này thật sự rất rối rắm, nhưng vấn đề chủ yếu vẫn là tình thân máu mủ ruột thịt vẫn không cách nào chối bỏ được, ngay cả khi biến thành hận cũng đặc biệt khắc sâu.

Quay trở lại với nơi diễn ra hôn lễ, những người nên đến thì toàn bộ đều đã đến đông đủ hết rồi, nhưng người cần đến thì lại ..., thậm chí thời điểm khi cô dâu đã ngồi vào bàn trang điểm rồi, mà bóng dáng của chú rể vẫn còn lẻ mề chưa xuất hiện.

Cố San San lo lắng đến nỗi sắc mặt tái nhợt, trên thực tế nếu đã đi đến giờ phút này rồi, ngay cả cô cũng không thể xác định được cái mà Hoắc Cảnh Sâm gọi là thâm tình trong những ngày vừa qua rốt cuộc là thật hay giả, cũng giống như tình huống trước mắt, nếu anh không xuất hiện trước những người đang có mặt ở đây, như vậy sau này cô ta không còn mặt mũi nào đối diện với những người này rồi.

Nhớ lại chính là một đêm kia, cũng đêm hôm đó, Hoắc Cảnh Sâm đã đưa ra một cam kết cho cô, nhưng sau đó, cô mới phát hiện ra thái độ lúc đó của Hoắc Cảnh Sâm, chỉ do vô tình mà cô nhìn thấy được sự xa cách nơi đáy mắt của anh.

Đã nhiều năm như vậy rồi, vẫn là lạnh lùng như trong quá khứ, có những thời điểm cô vẫn cho là mình và Hoắc Cảnh Sâm có thể thuận nước đẩy thuyền kết làm một đôi, lúc đó Hoắc Cảnh Sâm cũng vẫn xa lạ như bây giờ, sau đó những thay đổi liên tiếp xảy ra khiến cho suy nghĩ của cô không thể không muốn dây dưa với anh, trên thực tế, trải qua thời gian dài từ trước cho tới nay, rõ ràng là Hoắc Cảnh vẫn chưa bao giờ bỏ thí một cơ nào cho cô!

Ánh mắt của cô ta nhìn về trên khán đài, lúc này đôi anh em sinh đôi kia đang nói về cái gì đó, thật ra ngay cả con trai đang có mặt ở nơi này cũng được sinh ra từ người phụ nữ khác.

Ngoại trừ hai đứa bé đang ở chỗ này, cô mới nhận ra cô không nhận được gì khác từ Hoắc Cảnh Sâm, không, ngay cả hai đứa bé kia cũng không phải là cho cô, hoặc cũng chỉ là một mê trận, tung hỏa mù làm cho cô trở nên mê dại mà thôi.

Chỉ sợ đối với người mẹ đã sinh ra hai đứa bé kia mới thật sự là người quan trọng nhất mà thôi.

Trong khoảng thời gian ngắn, cô cứ ngây ngốc đứng tại chỗ, tự suy nghĩ cảm thấy có chút gì đó hoảng loạn, giống như cứ muốn bỏ đi cho rồi, rõ ràng Hoắc Cảnh Sâm đã gây ra một vết thương chí mạng cho bản thân cô, nhưng sao hôm nay cô lại vẫn còn dùng裳 ôm một chút hy vọng nhỏ bé cuối cùng mà nhảy vào nơi vực sâu không có cách nào quay đầu trở lại.

Tại biệt thự của Hoắc Cảnh Sâm

Lúc Hoắc Cảnh Sâm thức dậy thì Niệm Thần vẫn còn chưa tỉnh giấc, mà khi anh quay trở lại cũng mới chỉ mất thời gian hai tiếng, lúc ấy Niệm Thần đang ngủ trên ghế salon đợi anh, sau lại không biết ngủ thiếp đi lúc nào nữa.

Nhưng lúc đó, có trời chứng giám khi anh vừa chạm vào tay chân lạnh lẽo của cô, anh mới phát hiện, đời này đau lòng một người mà có thể đau tới mức độ như vậy sao, chứng tỏ trong lòng phải yêu thương thật nhiều mới đủ để gây nên nỗi đau như thế.

Ngay một khắc kia, cũng đủ khiến anh quyết định cả đời anh sẽ nắm tay bước hết con đường với người này rồi.

Giờ phút này, anh rời giường và rời đi, bước nhẹ nhàng sợ đánh thức cô, trong lúc này vẫn còn có rất nhiều chuyện mà anh cần phải xử lý, anh muốn trong tương lai khi đã được sống chung với nhau, có thể không buồn không lo, sẽ dọn một con đường tốt đẹp nhất dành cho cô, như vậy những nguy hiểm trước mắt này, anh nhất định phải giải quyết cho tốt.

Xử lý xong tất cả, ngay khi cửa phòng mở ra rồi nhanh chóng đóng lại, thì bóng dáng cao lớn của Hoắc Cảnh Sâm cũng biến mất tại nơi ấy, cũng trong lúc đó trên chiếc giường to lớn kia, đôi mắt của Niệm Thần mở ra rõ ràng như muốn nhìn rõ hết thấy.

Đôi tay của cô nắm chặt tấm mền đang đắp trên người, nhưng trong lòng lại dâng lên một hồi chua xót.

Vừa rồi cô cũng rất muốn hỏi rất nhiều câu hỏi, về buổi hôn lễ ngày hôm nay, về tất cả mọi chuyện.

Nhưng đến giờ phút này rồi, cô mới đau lòng nhận ra, Hoắc Cảnh Sâm chỉ giải thích ít lời hiềm hoi với cô, mà cô của ngày hôm qua chỉ là quá khứ trước kia, nhưng một khi mà hôn lễ vẫn chưa hoàn toàn diễn ra, thì khi đó cô vẫn chỉ có thể lựa chọn tin tưởng vô điều kiện.

Cũng bởi vì yêu, bởi vì, tương lai, cô cho rằng Hoắc Cảnh Sâm là một người xứng đáng với tình yêu của cô, cô có thể nắm tay người đó đi đến cuối cùng.

Nhưng nếu dựa vào sự tin tưởng đó của cô, cô vẫn không thể nói được lời nào chắc chắn, như vậy trong tương lai, mối quan hệ này khó có thể tiếp tục kéo dài nữa rồi.

Nghĩ đến đây khiến cô không tài nào ngủ tiếp được nữa, cô cầm điều khiển tivi lên, nhấn nút mở khóa.

Trên màn hình tivi đang truyền hình trực tiếp hiện trường nơi diễn ra hôn lễ, Cố San San đang đứng ở cửa lễ đường, lúm đồng tiền lõm xuống như hoa nở.

Ba mươi phút trôi qua, Niệm Thần đứng ngay chỗ cửa sổ sát đất to lớn trong phòng, rèm cửa sổ bay phấp phới theo từng trận gió thổi, chập chờn như lá cờ no gió, mà ánh mắt của cô dõi nhìn theo chiếc lamborghini màu xanh ngọc đang rời biệt thự, càng chạy càng xa.

Cô cố gắng kiềm nén nỗi đau trong lòng, mới có thể ngăn cản đôi chân của chính mình đuổi theo bước chân người kia.

Tại nơi diễn ra hôn lễ thế kỷ, tiếng bàn tán xôn xao đã rộ lên từ khắp nơi, Cố San San cũng chỉ biết cố gắng chịu đựng đứng yên một chỗ, trên mặt đã muốn cứng ngắt vì mãi duy trì vẻ mặt hạnh phúc với nụ cười có lúm đồng tiền xinh đẹp kia, lúc này hầu như mặc kệ là ai hỏi, thì đáp án chỉ có thể có một, cô tin tưởng anh, Hoắc Cảnh Sâm đã đồng ý như vậy, thì điều này chắc chắn sẽ là như vậy.

Nhưng đã bước đi đến giây phút này rồi, do chính cô lựa chọn con đường này, vậy cô còn có thể có tư cách gì để nói không?

Trên ghế ngồi nơi khán đài, hai anh sinh đôi Hoắc Thần Viễn đang ngồi nhàn nhã đứng đưa tới lui bắp chân của mình, mục đích chuyến đi này chính là hứng thú quan sát cuộc hôn lễ này mà thôi.

Không thể nghĩ ngờ gì nữa, cho dù là Hoắc Thần Viễn hay là Hoắc Tây Hàn, thì hai người bọn họ cũng đều có cùng một ý tưởng, đối với đám cưới này, đây căn bản chính là một cái bẫy, bất kể bên trong đó xảy ra như thế nào, kết quả cuối cùng chỉ có thể là thất bại, nhưng trong lòng cha bọn họ nghĩ như thế nào thì quả thật anh em họ đúng là không thể nào đoán được rồi.

“Chà, chà, nếu cha mà vẫn còn chưa đến thì em nghĩ sau này sẽ không còn ai thêm lấy đi San San nữa rồi.”

Hoắc Thần Viễn đứng đưa đôi chân nhỏ xíu, hay tay chống trên thành ghế, thời điểm cần quét bốn phía thì nơi đầy mắt rõ ràng đâu còn là một dáng vẻ hồn nhiên của trẻ con nữa.

Hoắc Tây Hàn còn trực tiếp hơn, nhìn một cái cũng không thèm nhìn Hoắc Thần Viễn:

“Thôi đi, ông ấy nhất định sẽ đến, nếu như ông ấy không đến thì làm sao cái đám cưới này có thể ‘được’ phá hủy chứ?”

Hoắc Thần Viễn không nói nữa, cười cười, thời điểm nhìn về phía Cố San San thì đầy mắt lại thể hiện nhiều hơn sự thương hại.

Từ lúc hai anh em sinh đôi bàn ra tán vào vài câu xong thì không nói tiếp nữa, trong không gian yên tĩnh bỗng trong nháy mắt bùng nổ những tiếng xôn xao rồi đạt tới cao trào đỉnh điểm nhất trong ngày hôm nay, sau đó lại chính là im lặng trong một khoảng thời gian khá lâu, nơi cửa giáo đường, người đứng thẳng tắp ngược chiều ánh sáng không phải là Hoắc Cảnh Sâm thì còn ai vào đây?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 194

Từ lúc hai anh em sinh đôi bàn ra tán vào vài câu thì không nói nữa, trong không gian yên tĩnh bỗng trong nháy mắt bùng nổ những tiếng xôn xao rồi đạt tới cao trào đỉnh điểm nhất trong ngày hôm nay, sau đó lại chính là sự im lặng kéo dài trong một khoảng thời gian khá lâu, nơi cửa giáo đường, người đứng thẳng tắp ngược chiều ánh sáng không phải là Hoắc Cảnh Sâm thì còn ai vào đây?

Một ít vòng sáng từ sau lưng bao phủ hết con người anh, những cùng vì đứng trong một góc độ như thế, nên lại một lần nữa khiến cho người khác không tài nào nhìn ra được thái độ của anh, trong nháy mắt, Cố San San coi như thở phào nhẹ nhõm.

Hoắc Cảnh Sâm đứng ngay lối vào giáo đường, thời điểm anh quét mắt nhìn bốn phía, khóe môi của anh rõ ràng vẽ lên nụ cười như có như không, trong nháy mắt, khi mà ánh mắt kia rơi xuống trên người Mai Di Thanh, một trận giễu cợt tràn ra trong đầy mắt không có ý gì gọi là muốn che dấu, khóe môi anh lại càng sâu hơn, rồi những ý kia nơi đầy mắt lại nhanh chóng biến mất không còn thấy gì nữa.

Hai anh em nhà Hoắc Thần Viễn xoay người lại, liếc nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm, sau đó lại quay qua bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt trao đổi với nhau dù chỉ trong vòng vài giây thôi cũng đủ cả hai biết suy nghĩ trong lòng người kia.

Thật ra, Hoắc Cảnh Sâm mỉm cười nhưng phần lớn bị ánh sáng phía sau ít nhiều che khuất, mà phần ẩn giấu kia cũng đủ làm cho người ta không rét mà run rồi, tại thời điểm này bọn họ đều có chung một ý nghĩ: liệu cái đám cưới này có khi nào bị đẩy xuống vực sâu không lối thoát hay không?

Ngay khi tiếng nhạc du dương của khúc quân hành hôn lễ vang lên, bước chân của Hoắc Cảnh Sâm mở ra, sai bước đi, lúc này cũng coi như là đưa lối cho trái tim của mọi người đang có mặt trong giáo đường này, trong nháy mắt trên khán đài cũng nhường bước cho ca khúc thiêng liêng kia, ánh mắt mọi người theo dõi chầm chầm từng bước đi của Hoắc Cảnh Sâm, thật giống như trước đây chưa từng nhìn thấy chủ rể vậy.

Từ trên người của người này rõ ràng không có một chút xúu nào đáng vẽ của người đang gặp chuyện vui mừng, nhưng ngược lại vẫn chỉ có một nụ cười kia, mặc dù thỏa mãn nhưng vẫn đủ làm cho những người đang nhìn anh ngay lập tức bị đánh vào hãm băng.

Một bước, hai bước, Cố San San cố gắng kiểm soát cảm xúc bối rối nơi đáy lòng mình, nhưng nếu như chỉ một giây vừa rồi mà Hoắc Cảnh Sâm không đi tới đây, cô chắc chắn mình sẽ bỏ qua hết mọi lễ nghi để chạy đến bên anh, nhưng thật may mắn là không xảy ra điều đó.

Trên người của anh vẫn là bộ vest đơn giản được cắt may thủ công của Italy, màu đen đơn giản kia khoác trên người của anh cũng không làm giảm đi khi thể mạnh mẽ của anh, thậm chí còn làm lộ ra một cổ vương giả làm cho người ta không thể rời mắt được, tuy rằng phía sau hết thấy vẫn là sự lạnh lùng, trên thực tế, nếu nói đến nhiều khía cạnh khác mà nói, dưới mỗi bước chân của Hoắc Cảnh Sâm dù chỉ là một bước thôi cũng đủ bắt tim của một người rồi.

Thời điểm đôi giày da màu đen dừng lại trước mặt Mục sư, ánh mắt của anh nhìn cố định trên mặt của Cố San San, khuôn mặt cười như không cười ngay lập tức bị phóng đại đến mức khó chấp nhận, mà dáng vẻ của anh khi dắt tay của Cố San San đúng là không được tự nhiên cho lắm.

Nhưng xét trên hiệu quả về thị giác của người xem thì một đôi như vậy lại là một tổ hợp đáng để xem, mặc dù lúc này Cố San San có thể nói là trong dáng vẻ hoàn mỹ nhất, nhưng đó vẫn không đủ để biến cô ta trở thành người tuyệt phối cùng với Hoắc Cảnh Sâm.

Nên nói như thế nào đây, Hoắc Cảnh Sâm là một người đàn ông sáng giá như vậy, nhất là con mắt mê hoặc người ta, đây rõ ràng là một hấp dẫn chết người, chính bản thân của anh thôi cũng đã phát sáng mười phần rồi, mà Cố San San thì sao, mặc dù có lộng lẫy đi nữa, thì ánh sáng vốn nhỏ bé mỏng manh cũng luôn dễ dàng bị che khuất dưới bề ngoài của Hoắc Cảnh Sâm.

Muốn cùng sánh vai đứng chung một chỗ với người đàn ông thâm sâu như Hoắc Cảnh Sâm, cho dù là ai cũng đều biết, người phụ nữ kia, phải hoàn toàn tự tin, mười phần quý phái, thậm chí còn phải đủ “yêu nghiệt”!

Mọi chuyện đã đi đến một bước này, chắc chắn sẽ giống như chuyện vẫn thường xảy ra, tiếp theo nữa chính là thuận nước đẩy thuyền mà thôi, tự đáy lòng của Mai Dĩ Thanh coi như là có thể buông lỏng được rồi, ít nhất thì Hoắc Cảnh Sâm cũng đã tới, chỉ cần anh tới, cộng thêm những gì bà ta đã tốn công mất sức để chuẩn bị cho đám cưới này, nên chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại.

Ngay lập tức Mục sư lên tiếng bắt đầu, trong túi của Hoắc Cảnh Sâm, điện thoại di động rung rung, thời điểm này mà anh cũng chẳng thèm coi ai ra gì, cứ nhiên đọc tin nhắn, một số hình ảnh hiện lên trên màn hình điện thoại, Niệm Thần bị người ta cột vào trên ghế, dáng vẻ xem chừng đã bị ngắt, mà kèm trên người cô chính là một số bom hẹn giờ, số lượng đủ để phá hủy hoàn toàn một căn biệt thự.

Bên dưới những tấm hình đó, chính là nội dung mà Mai Dĩ Thanh muốn nhắn nhủ đến anh, muốn Mộ Niệm Thần an toàn, chỉ có thể hoàn thành các nghi lễ trong đám cưới này.

Hoắc Cảnh Sâm bỏ điện thoại di động trở lại trong túi, khi quay đầu lại nhìn về phía khán đài, nơi mà Mai Dĩ Thanh đang ngồi, đôi mắt sắc bén như thanh kiếm lợi hại trước nay chưa từng có, đầy ý khinh thường, cùng với một trận ánh mắt khát máu đến vô cùng.

Ngay lập tức Mai Dĩ Thanh chợt thấy sững sờ, giọng nói của Mục sư vẫn cứ vang vọng khắp trong thánh đường.

“Cố San San tiểu thư, con có bằng lòng gả làm vợ cho Hoắc Cảnh Sâm tiên sinh không? Trở thành người bầu bạn cả đời của anh ấy, trung thành với anh ấy, dù cho khó nghèo hay giàu sang, sinh lão bệnh tử, không xa không rời, cả đời luôn ở bên nhau không?”

Bàn tay của cô rõ ràng đang nằm trong bàn tay lạnh lẽo của Hoắc Cảnh Sâm, nhưng lại truyền tới một dòng khí lạnh thấu xương, nhưng thật ra chỉ trong nháy mắt đó, mặc dù biết là sắp phải đối mặt với vực sâu vạn trượng, cô vẫn kiên định chọn lựa tin tưởng như cũ, nhưng cũng chưa xót không có can đảm liếc mắt nhìn lên Hoắc Cảnh Sâm.

“Con nguyện ý”

Giọng nói của cô chắc chắn, chỉ cần là người đàn ông này thôi, cô đều bằng lòng, không xa không rời, nhưng mà, cô lại không thể xác định rằng người đàn ông này cũng có thể như vậy hay không?

“Hoắc Cảnh Sâm tiên sinh, con có bằng lòng cưới Cố San San tiểu thư trở thành người vợ chính thức của mình không? Trở thành người bầu bạn cả đời với cô ấy, trung thành đối với cô ấy, dù cho là nghèo hèn hay giàu sang, sinh lão bệnh tử, không xa không rời, cả đời luôn ở bên cạnh nhau không?”

Mục sư vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm, chờ đợi câu trả lời của anh.

Chỉ biết sự chờ đợi này lại lâu hơn dự kiến, Hoắc Cảnh Sâm chỉ cười không nói, nắm chặt lấy tay của Cố San San, thật giống như chỉ muốn lập tức đẩy xa khoảng cách với cô, đôi môi mỏng của anh mím chặt lại chung một chỗ, hình như ngay lúc này đây chỉ ba chữ đơn giản thôi cũng đã thành công trở nên nặng nề và xa xỉ, vậy mà anh cũng không thêm bổ thí.

Một lần nữa đám người bên dưới lại xôn xao, một loạt những bàn tán sau lưng lại được khơi mào và họ đang âm thầm suy đoán này nọ kia, trên thực tế, ngay từ lúc này trên khán đài đã có những lời đàm tiếu khó nghe rồi, đây là một tổn thương sâu sắc đối với một người con gái.

Cố San San gần như van xin nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm, nhiệt độ trong lòng bàn tay bị lấy dính của trên người Hoắc Cảnh Sâm nèm cũng trở nên lạnh lẽo, một hơi thở lạnh buốt vượt qua sau lưng của cô, lúc này trong lòng cô đồ từng trận mồ hôi lạnh thấu tâm can, cô mới phát hiện, ngay lúc này đây thì người đàn ông này mới chân chính đem tổn thương đau đớn nhất cho cô.

Mai Dĩ Thanh gần như sắp kiểm chế không được nữa rồi, đôi bàn tay của bà ta nắm chặt tạo thành hai quả đấm, cũng đã tiết lộ rõ ràng là lúc này đáy lòng của bà đang trở nên hoảng hốt, rốt cuộc là chiêu bài cuối cùng bà vẫn không thể thành công uy hiếp được Hoắc Cảnh Sâm hay sao?

Môi mỏng khẽ động, ngay lúc anh rõ ràng muốn nói ra cái gì đó, thì cánh cửa của giáo đường đang đóng chặt phía sau lưng bỗng bị đẩy ra, và khi cửa đã được mở, một bóng người đứng yên nơi phía ngược chiều ánh sáng, đây rõ ràng là người trong hình đã bị Mai Dĩ Thanh bắt cóc: Mộ Niệm Thần.

Chương 195

Môi mòng khẽ động, rõ ràng là ngay lúc anh muốn nói ra điều gì đó, thì cánh cửa của giáo đường đang đóng chặt phía sau lưng bỗng bị đẩy ra, và khi cửa vừa được mở, tại nơi mà ánh sáng phản chiếu lại xuất hiện một bóng người, đây rõ ràng là người trong hình đã bị Mai Dĩ Thanh bắt cóc: Mộ Niệm Thần.

Từ một ngày kia, hầu như ai cũng nhận ra, cô gái đang vội vàng chạy tới kia, ngay lúc mà cô từng bước từng bước đi vào giáo đường, trên người cô mặc một chiếc áo đầm màu vàng nhạt vô cùng đơn giản, tuy không mặc một bộ trang phục lộng lẫy nhưng gương mặt của cô vẫn giống như tỏa ra một loại ánh sáng chói mắt, hầu như chỉ trong thời gian một cái nháy mắt, mọi người lại có thể cảm thấy rằng, chỉ có người phụ nữ như vậy, mới đủ xứng đôi để đồng hành đến cuối đời cùng với người đàn ông này.

“Anh ta không đồng ý?”

Khi nói ra lời nói đó, giọng nói của cô thể hiện sự tự tin mà trước nay chưa từng có, giọng nói của cô rất nhẹ nhàng nhưng đầy cảm xúc, lại có thể chớp nhoáng đi vào lòng người.

Cô vừa nói vừa sai bước nhanh đến bên anh, cho đến khi Mai Dĩ Thanh nhìn cô như nhìn thấy quỷ, đột nhiên đứng lên, trên mặt đầy vẻ hung dữ, thể hiện rõ sự tức giận tột cùng khi thấy Niệm Thần đột nhiên xuất hiện ở chỗ này:

“Kéo cô ta đi ra ngoài ngay cho tôi, tại sao người phụ nữ này lại xuất hiện ở chỗ này chứ, tại sao lúc này những người bên ngoài kia lại cho phép có người tôi quá rối đám cưới này chứ, mau cút ra ngoài!!!”

Mặc cho bà ta kêu gào thảm thiết, nhưng thật ra sự uy hiếp này cũng chẳng có tác động đến bất kỳ ai, thậm chí ngay tại lúc này, có người còn sinh ra mấy phần chán ghét đối với bà ta nữa, dưới chân Niệm Thần vẫn cứ bước kiên định như cũ, nhưng cô cũng chỉ đi tới một nửa đoạn đường thì dừng lại, song trong đôi mắt lấp lánh viết lên những ý tứ mà người khác không thể hiểu được, cô nghiêng đầu, hình như đang chờ đợi động tác kế tiếp của Hoắc Cảnh Sâm.

Dường như không có một người nào phát hiện, từ ngay lúc người phụ nữ này bất ngờ xuất hiện, nụ cười nơi khóe miệng của Hoắc Cảnh Sâm cũng đã dịu dàng hơn rất nhiều, mà thời điểm anh nhìn về phía Niệm Thần thì đáy mắt trừu ẩn luôn tràn đầy ý cười.

Nhưng mà ngược lại, người phụ nữ đang đứng bên cạnh của Hoắc Cảnh Sâm, Cố San San, rõ ràng là mới vừa rồi nụ cười lúm đồng tiền trên mặt còn đang rực rỡ như hoa nở mùa xuân, nhưng giờ phút này đã hoàn toàn lụi tàn và mất đi.

Ngay khi bước chân Niệm Thần dừng lại tại nơi kia, Hoắc Cảnh Sâm vô cùng thoải mái buông bàn tay đang nắm bàn tay của Cố San San, một giây kế tiếp, hai bàn tay của anh giang rộng ra, đáy mắt đầy ý cưng chiều nhưng lại cực kỳ châm chọc nét mặt xám xịt của Cố San San.

Mà Niệm Thần, hình như khóe miệng tràn ra tiếng cười nhỏ nhưng vang dội, nhưng lại đều truyền vào tai của mỗi một người đang có mặt tại nơi đây, hầu như là cô chạy tới, mỗi một bước chân, ánh mắt của cô chỉ cố định vào người đàn ông đang giang hai cánh tay đứng tại chỗ đó.

Chỉ mất một vài giây, Niệm Thần đã vững vàng nhào vào trong vòng tay ôm ấp của Hoắc Cảnh Sâm, tư thế ôm nhau thật chặt, làm cho nhân vật nữ chính trong đám cưới này trở nên mờ nhạt, tinh thần chán nản, bị những người có mặt tại đây trực tiếp thể hiện sự coi thường.

Nơi khán đài, những ký giả đang đứng đó bỗng chốc nháy đèn chụp liên tục ngay từ lúc Niệm Thần tiến vào giáo đường, kể cả từng nét mặt của Hoắc Cảnh Sâm, vào ngày mai thời thì những thông tin về đám cưới này cũng đủ trở thành tin tức nóng hổi để buôn chuyện say sưa cho mọi người.

Niệm Thần vừa trải qua một cuộc bắt cóc bí mật nhưng không hiểu sao lại bị người ta ném đến ngay nơi đang diễn ra hôn lễ, cô đứng ở bên ngoài giáo đường, cho đến khi cô nghe được sự do dự “đồng ý” của Hoắc Cảnh Sâm, cuối cùng quyết định đẩy cánh cửa thiêng liêng kia, mà người đưa cô tới chỗ này chính là thuộc hạ dưới tay của Hoắc Cảnh Sâm, trước khi rời đi họ chỉ nói một câu, đây là ý của ngài Hoắc, đối với đám cưới này, cô có thể tự do phá hủy là được!

Có trời mới biết, lúc đó Niệm Thần nhìn lên trời đầy vẻ coi thường, trước mặt nhiều người như vậy mà tự mình lại tự phá hủy hình tượng của chính mình, Niệm Thần không làm được.

Nhưng cũng chỉ có trời mới biết ngay tại một phút kia cô mới phát hiện ra, mặc kệ đám cưới này là giả hay là thật, cô cũng không thể khoanh tay đứng nhìn mà không làm gì, ít nhất, nếu từ trong miệng của Hoắc Cảnh Sâm nói ra ba chữ: “Tôi đồng ý”, thì như vậy chắc chắn cả cuộc đời của cô sẽ ghi hận chuyện này.

Cho nên cho tới khi đẩy cánh cửa kia ra, cô cũng vẫn chưa nghĩ ra mình có thể nói những gì, hay nên nói những gì, thật may mắn là Hoắc Cảnh Sâm phản ứng rất nhanh, như vậy đã làm cho cô cảm thấy rất hài lòng, bỏ qua sự lo lắng vô ích kia.

Cho dù có nhiều đôi mắt đang nhìn chăm chăm sau lưng của cô, nhưng thật ra, lúc này cô đang vui trong vòng tay ấm áp của Hoắc Cảnh Sâm, cô chẳng thèm suy nghĩ đến điều gì, cũng như chẳng cần quan tâm đến việc gì nữa, cô chỉ biết cô muốn có người đàn ông này, không cần gì khác nữa.

Trong nháy mắt những ký giả chen chúc nhau tới gần hai người, từ trên khán đài không ai biết những vệ sĩ áo đen bắt ngờ xuất hiện từ lúc nào, họ rất ăn ý đem cách ly những ký giả này.

Cũng trong thời điểm này, Mai Dĩ Thanh vọt tới trước mặt của Hoắc Cảnh Sâm, cánh tay hất lên muốn tát một cái lên trên mặt của Niệm Thần, nhưng Hoắc Cảnh Sâm lại nhìn rất rõ ý đồ của bà ta, cái tát đến giữa chừng liền bị Hoắc Cảnh Sâm chính xác chặn lại.

Anh buông Niệm Thần ra, đem Niệm Thần giấu ra phía sau lưng của mình, mà bàn tay đang nắm lấy cánh tay của Mai Dĩ Thanh, toàn bộ sức lực trong người như muốn kiềm chế cái gì đó, nhưng thật ra, sự im lặng kia cuối cùng cũng chính thức bùng nổ.

Về hung tợn trên mặt của Mai Dĩ Thanh cũng bị hoảng sợ, chỉ biết giương mắt nhìn anh, rõ ràng là đáng về cực kỳ hoảng sợ.

Ngần tính vạn tính, đúng là bà ta đã tính sót một con người độc ác tuyệt tình có tên Hoắc Cảnh Sâm này rồi sao?

Đôi mắt như chim ưng của anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt in dấu theo thời gian của Mai Dĩ Thanh, sự thù hận đột nhiên tràn ra tự do, mà giọng nói của anh thật thấp, nhưng lại lấn áp hết thảy những huyền ảo xung quanh:

“Dì à, bà cũng biết sợ sao?”

Mỗi một chữ đều hoàn toàn nặng nề như đá tảng rơi vào trong lỗ tai của Mai Dĩ Thanh.

Nếu như nói lúc trước trên khuôn mặt của bà ta chỉ có vẻ sợ hãi, như vậy khi Hoắc Cảnh Sâm vừa nói ra những lời kia xong, bà ta giống như sững sờ chết lặng, trong giây phút đó, nơi đây mắt đang mười phần sợ hãi thì nhanh chóng kéo thành tuyệt vọng, đứng là tuyệt vọng!

Cuối cùng thì anh ta cái gì cũng biết hết, chuyện gì cũng biết hết rồi!

“Con vừa mới gọi ta là gì?”

Tựa như nín thở một điều gì đó không xác định, nhưng trên thực tế, có không chắc chắn nhiều hơn nữa cũng chỉ là dư thừa, kết quả đã được quyết định, ai có thể gỡ vốn từ trên tay của Hoắc Cảnh Sâm chứ?

Một cảm giác bất lực vừa đè xuống, bà ta rõ ràng còn muốn thực hiện một cú giầy giữa lần cuối cùng, im lặng một chút, giống như bà ta đang chờ đợi câu trả lời của Hoắc Cảnh Sâm, giọng nói cũng tự nhiên nhỏ nhẹ nỉ non:

“Đó không phải do ta làm, chuyện năm đó không có liên quan gì đến ta, thật đó, chẳng liên quan gì đến ta hết...”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 196

Vừa vượt qua được cảm giác bất lực kia, bà ta rõ ràng còn muốn thực hiện một cú giầy giữa lần cuối cùng, rồi lại im lặng một chút, dường như bà ta không thể chờ đợi để nhận được câu trả lời của Hoắc Cảnh Sâm, tự động lên tiếng nhỏ nhẹ nói:

“Đó không phải do ta làm, chuyện năm đó không có liên quan gì đến ta, thật đó, chẳng liên quan gì đến ta hết...”

Tinh thần của bà ta rơi vào tình trạng khủng hoảng, có lẽ gần như trạng thái điên loạn, mới vừa nói năng nhỏ nhẹ bỗng điên cuồng, bà ta như một người điên muốn thoát khỏi bàn tay như gọng kiềm của Hoắc Cảnh Sâm, điên cuồng la hét ầm lên:

“Làm sao có thể, làm sao mà mày có thể biết được, mày căn bản không thể nào biết được chuyện xảy ra năm đó!”

Ngay lập tức trong ánh mắt của Hoắc Cảnh Sâm nổi lên sự hung hiểm dữ tợn, anh hít một hơi thật sâu, trong giọng nói cũng cố gắng áp chế sự mất bình tĩnh:

“Năm đó, vì muốn chiếm đoạt tài sản của ông nội, mà bà đã cấu kết cùng với Hoắc Thiên Hoa để hại chết cha mẹ của tôi, thời điểm đó bà hẳn nên biết rằng cuối cùng cũng sẽ có một ngày tôi sẽ báo cho cha mẹ tôi, thay thế cha mẹ tôi để đem đoạt lại tất cả những thứ thuộc về họ! Mai Dĩ Thanh, tại sao các người đã lấy mọi thứ của cha mẹ tôi rồi, vậy mà vẫn còn có thể sống yên vui, lại còn giống trống khua chiêng đám mừng danh nghĩa của cha mẹ tôi để đuổi cùng giết tận tôi như thế?!”

Nhớ lại chuyện năm đó, ở thành phố A này, hai người con trai của Hoắc Lạc đều xuất hiện trong các chủ đề nói chuyện của mọi người, cả hai đều tài hoa xuất chúng, đều là niềm tự hào của Hoắc Lạc, thế nhưng chuyện thật trớ trêu, người con trai nhỏ Hoắc Thiên Hoa, cũng chính là chồng của Mai Dĩ

Thanh, lại là một đứa con riêng, chiếu theo quy định của nhà họ Hoắc, con riêng thì không có tư cách thừa kế tài sản của nhà họ Hoắc.

Vì vậy sinh ra tâm bệnh, đau lòng vì bị mất một phần tài sản, khiến tâm tư Hoắc Thiên Hoa nổi lên ý muốn giết người, cũng trong một đêm, một trận lửa lớn thiêu rụi toàn bộ biệt thự nơi mà cha mẹ của Hoắc Cảnh Sâm đang ở, khi đó Hoắc Cảnh Sâm vừa tròn một tuổi, trong buổi tiệc mừng thôi nôi đó, vốn hai vợ chồng đều hơi say say, cho nên đương nhiên không thể thoát khỏi trận hỏa hoạn đó, cũng do Hoắc Lạc rất yêu quý đứa cháu trai này nên đã sớm dẫn về nhà chính của Hoắc gia.

Cho nên Hoắc Cảnh Sâm mới may mắn giữ lại được một mạng.

Trên thực tế, điều hành cả một tập đoàn to lớn như Hoắc thị, phải biết Hoắc Lạc khôn khéo đến cỡ nào, thì làm sao mà ông có thể hoàn toàn không biết ai đã gây ra chuyện đau lòng kia chứ?

Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, nhưng dù sao đứa con lại cũng là con trai của mình, khó có thể vẹn cả đôi đường, cuối cùng Hoắc Lạc đưa ra một quyết định, nếu Hoắc Thiên Hoa muốn được thừa kế tài sản của Hoắc thị, như vậy cả đời cũng không được có con của chính mình, phải xem Hoắc Cảnh Sâm như con ruột của mình.

Đương nhiên Hoắc Thiên Hoa gật đầu đồng ý, nhưng lại đáng tiếc cho Mai Dĩ Thanh, lúc ấy bà ta đã mang thai được hơn năm tháng, tuy nhiên dưới sự bức bách của Hoắc Thiên Hoa, bà ta buộc phải bỏ thai nhi năm tháng đó, trong quá trình phẫu thuật lấy thai đã xảy ra một sự cố nhỏ, nên sau này bà ta không có khả năng được làm mẹ nữa.

Một thời gian dài phải đối mặt với Hoắc Cảnh Sâm, cho đến thời điểm khi Hoắc Cảnh Sâm lớn hơn một chút, Mai Dĩ Thanh mới hiểu ra, không phải phẫu thuật kia thất bại, căn bản là Hoắc Lạc đã sử dụng một chút thủ đoạn nho nhỏ trong đó, chỉ vì muốn dành điều tốt nhất cho người cháu này thôi, nhưng như thế thì lại không công bằng với Mai Dĩ Thanh!

Từ đó về sau, bà ta liền thay đổi thái độ đối xử với Hoắc Cảnh Sâm, từ mới bắt đầu thì lạnh nhạt, rồi từ từ trở thành hận đến nghiến răng cắn lợi, chỉ vì sự tồn tại của Hoắc Cảnh Sâm, mà bà ta mới mất đi cái quyền được làm mẹ, nhưng bà ta lại chỉ có thể đè nén sự khổ sở đau đớn đó xuống tận sâu trong đáy lòng, có trời mới biết, lúc nào trong đầu của bà ta cũng nghĩ đến chuyện trước kia sao Hoắc Cảnh Sâm không bị thiêu chết chung với cha mẹ của nó trong đám lửa kia luôn đi!

Rồi sau đó, bỗng một ngày có tin tức đưa rằng: ‘Hoắc Thiên Hoa công khai con trai ngoài hôn nhân’, chuyện xảy ra thời điểm đó mới thật sự khiến cho Mai Dĩ Thanh trở nên điên loạn, bà ta đã mất đi niềm vui lớn nhất trong cuộc đời của người phụ nữ, vậy mà người đàn ông kia còn phản bội bà ta, không trách được ban đầu ông ta có thể dễ dàng buộc bà ta phải phá bỏ đứa con chung của hai người!

Cuối cùng hóa ra đứa bé kia lại lớn lên ở bên ngoài, đó là chuyện mà Mai Dĩ Thanh không ngờ tới, nếu như không phải bọn họ có lòng tham mà gây ra trận hỏa hoạn năm đó, thì cha mẹ của Hoắc Cảnh Sâm đều vẫn còn sống, như vậy thì làm sao mà bà ta có thể bị tước đoạt thiên chức làm mẹ?

Ở bên ngoài giáo đường, từ xe cảnh sát vang lên tiếng hụ còi, thần trí của Mai Dĩ Thanh chợt quay trở về với thân thể chết lặng của bà ta, bà ta gần như điên cuồng muốn trốn khỏi bàn tay của Hoắc Cảnh Sâm đang gắt gao nắm chặt cổ tay của bà ta, la lối ầm ĩ như một người điên:

“Hoắc Cảnh Sâm, mày buông tao ra, tao là mẹ mày! Mày buông tao ra ngay, mày không thể đối xử với tao như vậy được!”

Đương nhiên là lời kêu gào này là để cho người khác nghe, mối quan hệ mẹ con, như vậy mỗi một hành động hay mỗi một lời nói của Hoắc Cảnh Sâm cũng đều nói lên rằng anh là đứa con bất hiếu!

Nhưng có điều Mai Dĩ Thanh đại khái là không ngờ đến, ẩn ý trong những lời gào thét kia lại ít nhiều khiến cho người ta dờ khóc dờ cười, mẹ ruột, cái từ ngữ đó mà dính vào trên người của bà ta thì lại làm dơ bản ý nghĩa của cái từ này.

“Mẹ ruột? Bây giờ bà đang mang tội danh giết người, Mai Dĩ Thanh, chuyện cho đến nước này rồi, tất cả chuyện bà giết người năm đó, những chứng cứ có liên quan đến vợ chồng hai người đã sát hại cha mẹ ruột của tôi, tôi đều đã giao cho cục cảnh sát hết rồi, bà còn lời gì muốn nói thì để dành nói cho quan toàn nghe!”

Bên trong giọng nói của Hoắc Cảnh Sâm có thể bắn ra nước đá, anh vừa nói chuyện, dường như anh rất chán ghét cái dụng tay lúc này, trong nháy mắt hất tay bà ta ra, cả người Mai Dĩ Thanh bị mất lực chống đỡ liền ngã xuống đất, bà ta mặc kệ sự đau đớn, đang lúc muốn vùng vẫy đứng dậy liền bị khống chế bởi các hộ vệ của Hoắc Cảnh Sâm.

Những lời nói cùng hành động của Hoắc Cảnh Sâm rất nhanh chóng truyền vào tai vào mắt của mọi người, lúc này có thể nói những đại biểu của thành phố A đều có mặt tại đây, đối với con người của Mai Dĩ Thanh này, coi như trong nháy mắt bị đánh giá tới cực kỳ nhếch nhác.

Dáng vẻ lồi thối, tóc tai bù xù, thời điểm nằm dưới đất, bà ta giống như mất đi khả năng nói năng, mà cái người còn đang đứng bên cạnh Hoắc Cảnh Sâm, Cô San San thì run lấy bầy, cũng chỉ biết đứng run rẩy chứ cũng không dám bước lên ngăn cản hay lên tiếng.

Vỡ kịch vừa mới bắt đầu diễn thì hình như thời điểm hạ màn cũng đã tới, từ ngoài cửa chính của giáo đường, cảnh sát bước thẳng đến trước mặt Mai Dĩ Thanh, ngay lập tức khóa còng số tám gọn gàng trên đôi tay của bà ta, bà ta cũng không ngờ rằng náo loạn một hồi rồi đột nhiên từ trong biến cố này lại phục hồi bình thường.

Hoắc Cảnh Sâm dừng bước trước mặt Mai Dĩ Thanh, ánh mắt rơi vào trên khuôn mặt của bà ta thoáng thể hiện sự khinh thường:

“Đối với một người phụ nữ như bà, nửa đời còn lại phải đối mặt với vách tường trong nhà tù mà có phát điên thì đó cũng coi như thể thảm lớn nhất rồi,

nhưng đây cũng có thể tính là muốn chết không được không?”

Dừng một chút, anh nhìn về phía những người cảnh sát:

“Mang đi đi.”

Mai Dĩ Thanh không cam lòng, bà ta càng điên cuồng gào thét um sùm trong giáo đường, Cổ San San chết điếng đứng tại chỗ, một loạt những biến cố này ngay lập tức khiến cho cô mất hồn, trái tim đau đớn tàn nhẫn, biết trước quả thật cuối cùng cũng vô duyên với người đàn ông này, thời điểm nước mắt thi nhau rơi xuống, bên tai lại nghe được giọng nói của Hoắc Cảnh Sâm:

“Còn không đi, hay là cô muốn nữa đời sau được ở chung một phòng giam cùng với mẹ ghê của cô?”

Đây cũng coi như là đáp trả một phần tình cảm cuối cùng, tóm lại là người con gái tên Cổ San San này không có một phân lượng nào trong cuộc đời của anh, chỉ vì quá chấp mê yêu thương mà thôi, trong cuộc đời anh lại không hiếm lạ gì những người như vậy, cho nên anh không muốn đuổi cùng giết tận!

Khách mời cũng chưa ra về, những ký giả vẫn đứng xung quanh anh, thời điểm bọn họ vẫn còn đang chết lặng, trong lúc Cổ San San rời khỏi đó thế nhưng anh lại thần nhiên dặt tay Niệm Thần, tư thế mười ngón tay đan vào với nhau, tận sâu trong đáy mắt đều là yêu thương nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 197

Một hôn lễ cứ như vậy mà kết thúc, nói theo một khía cạnh nào đó thì kết thúc như vậy cũng có thể đã nằm trong suy đoán của mọi người, vậy mà, nếu lược bỏ bớt những trang trí xa hoa khiến cho người ta sợ hãi, cho dù thiếu những tin tức động trời tuyên truyền cho hôn lễ, thì ngay cả khi hôn lễ có kết cục như thế thôi thì cũng đã đủ để gây chấn động lòng người rồi.

Thời điểm Mai Dĩ Thanh bị cảnh sát mang đi, dường như những khách mời còn đang ở sảnh đường vẫn còn đang suy nghĩ rốt cuộc tại sao lại như vậy, ngay cả người làm cô dâu như Cổ San San cũng không có một chút phản kháng nào, lúc rời đi thì về mặt đầy đau thương, hình như mọi người cũng không kịp nhận ra cuối cùng thì hôn lễ này là người nào bỏ rơi người nào nữa.

Mà có lẽ chính Niệm Thần cũng cảm nhận được có một số điều không thể lý giải được, không lẽ hôn lễ này diễn ra chỉ nhằm mục đích bắt Mai Dĩ Thanh? Vậy tình huống này có thật sự cần thiết xảy ra hay không? Dù sao thì chứng cứ trước mắt đều xác thực, nên cũng không cần thiết phải đặt vào tình huống này, hoặc có thể nói để có thể khiến Mai Dĩ Thanh sa lưới mà phải chuẩn bị lâu như vậy, thật là có chút lãng phí.

Chiều theo tính tình của Hoắc Cảnh Sâm, nếu đã lần nữa lấy tư thế vương giả để quay trở về trong tầm mắt của mọi người, hình như cũng không cần phải giả vờ thỏa hiệp để thực hiện buổi hôn lễ này, thậm chí sự xuất hiện của cô chỉ càng làm rối loạn tình thế hơn thôi.

Cô có chút ngất ngây chìm đắm vào đôi mắt đầy si mê cung chiều của người đàn ông đang đứng trước mặt mình, trong phút chốc cũng chưa có dấu hiệu muốn gọi hôn về với thể xác, muốn nói rất nhiều điều gì đó, nhưng đang trong hoàn cảnh như vậy, nhất là trong hôn lễ của anh cùng với người con gái khác...nên....

Trong đám ký giả bỗng vang lên những âm thanh phồng vắn, ngay lập tức mọi người cùng nhau nhao nhao lên khiến cho nơi đó cực kỳ ồn ào, nếu như bọn họ nhớ không lầm, người phụ nữ đang đứng trước mặt của Hoắc Cảnh Sâm này, chính là người mà lúc trước bị anh bỏ rơi, nếu vậy thì hôm nay, đây có được coi như trâu về hợp phố không?

Cuối cùng thì Hoắc Cảnh Sâm cũng lựa chọn người mẹ đã sinh ra hai anh em sinh đôi kia?

“Hoắc Cảnh Sâm, anh...”

Khi đứng trước nhiều ký giả vây quanh như thế này, Niệm Thần đúng là có chút không được tự nhiên, hơn nữa lúc này âm thanh của những lời bàn ra tán vào lại lọt hết vào trong tai của cô, càng làm cho cô có cảm giác đứng ngồi không yên, lắc lắc cánh tay của Hoắc Cảnh Sâm, ánh mắt ra hiệu muốn nói với anh rằng rời khỏi đây rồi có chuyện gì thì nói tiếp.

Nhưng mà, Hoắc Cảnh Sâm giống như không nhìn thấy ám hiệu từ trong đáy mắt lo lắng của cô, khóe môi nở nụ cười hình cung nhẹ nhàng giống như sự tự tin từ lúc anh bước chân vào giáo đường này, nhưng ngay một giây kế tiếp thôi thì tư thế của anh hạ thấp xuống một chút hình thành tư thái quý một gối, ngay lập tức khiến cho tất cả những ký giả có mặt đang có mặt tại giáo đường phải hít một hơi lạnh, họ hoang mang, hình như trong cả ngày hôm nay thì tin tức chủ đề nóng hổi của ngày mai bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Mười ngón tay vẫn đan vào nhau không có dấu hiệu muốn buông ra, nhưng tiếp theo đó trên bàn tay còn lại của Hoắc Cảnh Sâm, xuất hiện một chiếc hộp tình xảo màu đỏ, bên trong là một chiếc nhẫn bạch kim đính kim cương màu hồng quý hiếm, dưới ánh sáng càng thêm chói mắt người nhìn.

Niệm Thần dường như không thể tin vào những gì mình đang nhìn thấy, một tay đưa lên che miệng đang mở ra vì quá bất ngờ, đáng vẻ của cô nhìn rất

đáng yêu, nhưng chỉ một giây sau đó thôi thì cô đã hiểu ý đồ của anh, từ trong hốc mắt chảy ra đôi dòng lệ nóng, ngay tại giờ khắc này, nếu nói không cảm động thì đúng là tự lừa mình dối người.

“Niệm Thần, ‘gả cho anh’ nhé?”

Chỉ một câu khá ngắn ngủi, thật ra, trước đó Hoắc Cảnh Sâm đã chuẩn bị rất nhiều câu chữ muốn nói với cô, nhưng khi đặt vào tình huống trước mắt rồi thì lại đột nhiên không nói được chữ nào, đối với những lời ngon tiếng ngọt vòng vèo quanh co, thì anh tin chắc rằng cũng không thực tế bằng ba chữ này.

Trong lúc bất chợt thì đôi mắt đã đầm nước, Niệm Thần nhìn thấy rất rõ ràng hai bên tai của anh xuất hiện một mảng hồng rất mất tự nhiên, người đàn ông này, lại có thể chấp nhận làm ra tình thế này chỉ vì cô, vậy thì còn có gì mà không đồng ý chứ?

Thời điểm này cô khóc nghẹn không thành tiếng, cô chỉ biết gật đầu thể hiện sự đồng ý của mình, dường như Hoắc Cảnh Sâm đã không còn kiên nhẫn để chờ đợi cô lên tiếng trả lời, chiếc nhẫn đã được đeo vào tay phải của cô rồi.

Trên thực tế là thời điểm này đang truyền hình trực tiếp đám cưới thế kỷ này, không biết có bao nhiêu người đang có mặt tại nơi đây cũng như những người đang ngồi xem trước màn hình đã chứng kiến được một màn cầu hôn rung động như vậy, cũng thế, đến giờ phút này Niệm Thần coi như đã thật sự hiểu được.

Hoắc Cảnh Sâm không phải muốn tham dự vào đám cưới này, nên chuyện Mai Dĩ Thanh bị bắt cùng lắm chỉ là cái cớ để hủy bỏ đám cưới này mà thôi, mục đích thật sự của anh chính là màn cầu hôn vừa rồi.

Anh muốn tuyên bố với toàn thế giới, người phụ nữ này mới là người trong lòng của anh, là người mà anh muốn dùng đôi bàn tay của mình để che chở cho cô, từ đầu đến cuối anh cũng chỉ chấp nhận một người phụ nữ duy nhất chính là cô gái này.

Đây cũng chính là điều mà anh quan tâm nhất, anh cũng đã từng cân nhắc rất nhiều lần, nếu mối quan hệ của anh với Niệm Thần bị công khai ra trước mặt công chúng, cũng đồng nghĩa trực tiếp đặt cô vào tình thế nguy hiểm rình rập khắp nơi, nhưng rồi dù có khó chịu đi nữa, anh xác định mình có đủ năng lực để bảo vệ thật tốt người phụ nữ này mọi lúc mọi nơi, chính là anh không kịp chờ đợi nữa rồi, muốn tuyên bố cho cả thế giới biết: đây là người phụ nữ của anh.

Anh cưng chiều người con gái này!

Thời điểm hai người ôm nhau hôn nhau, ánh đèn flash không muốn bỏ lỡ một giây nào, nhiều khi Niệm Thần nghĩ hoài mà cũng không thể nào tìm ra kết quả, tại sao người đàn ông Hoắc Cảnh Sâm này lại có khả năng quyến rũ nhiều ánh mắt thế không biết, cho dù là những siêu sao thiên vương hay thiên hậu e rằng cũng không có sức hút quá đáng như vậy.

Mà cũng do người đàn ông này, thời điểm khiêm tốn mà nói thì cũng có rất nhiều rất nhiều người rõ ràng không biết anh đang dùng thân phận lão đại của tổ chức hàng đầu thế giới ‘linh’, so sánh chênh lệch như thế, tính riêng tại thành phố A thôi, nếu đem thân phận đó ra ánh sáng thì đương nhiên cao hơn gấp mấy lần so với các ngôi sao trong làng giải trí rồi.

Hình như Hoắc Cảnh Sâm cảm nhận được sự lo lắng không yên lòng của Niệm Thần, một nụ hôn kéo dài đến khi Niệm Thần cảm giác mình sắp chết vì nghẹt thở, thì anh mới chịu buông cô ra, rồi ngay khi mọi người vẫn còn đang tập trung mọi sự chú ý vào trên người anh và cô thì anh lại tiến đến bên tai cô, một giọng nói dịu dàng trìu mến:

“Cái người không chuyên tâm này, xem ra buổi tối muốn bị trừng phạt rồi.”

‘Oanh’, trong đầu cô vang lên tiếng nổ cảnh báo, trên mặt cũng đỏ lên một mảng, bấm một cái vào ngang eo của Hoắc Cảnh Sâm, cô còn chưa kịp mở lời thì ký giả bên kia đường như vừa khám phá ra một điểm mới lạ, ngay lập tức liền ùn ùn chen lấn tới lui.

“Ngài Hoắc, xin hỏi trước đó ngài đã chuẩn bị mọi thứ tốt nhất cho hôn lễ này nhưng tại sao bây giờ lại diễn ra màn cầu hôn như thế?”

“Ngài Hoắc, xin hỏi tại sao ngài đột nhiên bỏ rơi Cố San San, lại lựa chọn Mộ tiểu thư?”

“Ngài Hoắc, xin hỏi lúc trước có tin đồn hai người đang bất hòa, tin đó có thật hay không, vậy tại sao mới vừa rồi ngài và Mộ tiểu thư lại trong tình huống trước mắt xem ra rất mặn nồng tình tứ?”

“Xin hỏi hiện tại ngài chọn Mộ tiểu thư, vậy có liên quan gì đến hai anh em sinh đôi kia không? Hay bởi vì cô ấy là mẹ của các con của ngài, cho nên ngài mới chọn cầu hôn với cô ấy?”

“Ngài Hoắc, xin hỏi vì sao Mai nữ sĩ bị bắt?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198

“Ngài Hoắc, xin hỏi trong khoảng thời gian này tình hình của Hoắc thị có những biến động mạnh thậm chí dẫn đến phá sản, chuyện này có liên quan gì đến việc ngài rời khỏi Hoắc thị hay không? Hôm nay ngài đang dẫn dắt tập đoàn Lạc còn lớn mạnh hơn thế, rõ ràng là ra đời sau Hoắc thị, nhưng giá cổ phiếu lại tăng gấp mấy lần, liệu đây có phải là một thủ đoạn PR trong kinh doanh hay không?”

Không thể nghĩ ngờ gì, chỉ trong nháy mắt, một câu hỏi vừa đưa ra lại đặt vào trên người của hai người họ, bản thân Hoắc Cảnh Sâm chính là một nhà đầu cơ lớn, không bỏ qua bất cứ một cơ hội nào có thể kiếm ra lợi nhuận, cho nên hiện tại bất cứ một động thái nào của anh cũng có thể gây ảnh hưởng lớn lao đối với thành phố A.

Nhưng sau khi câu hỏi nói thẳng ra vấn đề kia, ánh mắt của Hoắc Cảnh Sâm nhìn qua đám người kia, rõ ràng từ trong đáy mắt là những tia nhìn lạnh lẽo, mà cái người ký giả đã đưa ra câu hỏi đó thì chỉ biết ngậm miệng mà cả người vẫn thấy run rẩy, hỏi sao còn có người nào còn dám đặt câu hỏi ở cái vấn đề nhạy cảm kia chứ.

Hình như trong ngày hôm nay mọi chuyện trải qua đều khá bình an hay sao đó, cho nên bọn họ dường như quên mất con người trước kia của Hoắc Cảnh Sâm, muốn một người nào đó chết, thì người đó chắc chắn không còn thấy được mặt trời mọc vào ngày hôm sau!

Một trận ồn ào náo nhiệt hình như cũng bắt đầu có xu hướng lắng xuống, Hoắc Cảnh Sâm mở miệng nói trước, tất cả ký giả cũng ý thức được điều gì đó nên cũng ăn ý cùng im lặng, trong lễ đường rất lớn bỗng chốc liền yên tĩnh, tất cả đều chờ đợi câu nói nào đó của Hoắc Cảnh Sâm.

Nhưng, một giây kế tiếp, anh càng nắm chặt lấy tay của Niệm Thần, trên bàn tay kia có một chiếc nhẫn kim cương màu hồng mà anh vừa mới đeo cho cô, thật ra ngay tại một khắc kia khi chiếc nhẫn kim cương này phô bày trước ống kính cũng đủ trở thành nỗi ghen tị cho hầu hết những người phụ nữ ở thành phố A rồi!

Anh nghiêng đầu nhìn Niệm Thần, nơi khóe mắt là ý cười hiếm thấy, cho dù đang đứng trước ống kia, thì nụ cười đó cũng chưa từng có ý muốn che giấu:

“Hoắc Cảnh Sâm tôi chính là muốn kết hôn với người con gái này, cả đời này sẽ không bao giờ có lần thứ hai.”

Tiếng nói vừa dứt, chỉ một ánh mắt của anh thôi thì cũng đủ khiến cho những người hộ vệ kia hiểu được ý tứ của anh, ký giả cũng phối hợp nhường ra một lối đi, mà anh thì dắt tay Niệm Thần, trước mắt mọi người, anh dẫn cô rời khỏi chỗ này.

Về phần trên khán đài lễ, không biết từ lúc nào thì hai anh em nhà Hoắc Thần Viễn đã sớm biến mất không thấy tăm hơi.

Nhưng trên thực tế nguyên cả một ngày hôm nay, Hoắc Cảnh Sâm mang đến những bất ngờ cho Niệm Thần, nhưng không chỉ dừng lại ở một niềm vui đơn giản như vậy thôi, tuy sự vui mừng lớn kia đã xảy ra, nhưng Niệm Thần vẫn có cảm giác đó không phải sự thật.

Chiếc xe màu xanh ngọc Lamborghini bon bon chạy trên đường lớn, lúc đó, những tia nắng khúc xạ chiếu vào chiếc nhẫn kim cương màu hồng phấn trên tay của cô, tia sáng phát ra rất chói mắt khiến khóe môi cô nở nụ cười nhẹ nhàng.

Những món trang sức hay châu báu quý hiếm, những năm gần đây cô thấy không ít, thậm chí là sở hữu cũng không ít, nhưng viên kim cương màu hồng phấn này thì ngược lại, thật sự khiến cho người ta chìm đắm vào trong đó.

Nhưng dù sao cô cũng vẫn là một người phụ nữ, cũng chỉ là muốn có người thương mình, yêu mình, tâm đầu ý hợp, nhưng chiếc nhẫn này cũng không thể thay thế những ý nghĩa như vậy được.

Nhìn qua kính chiếu hậu, Hoắc Cảnh Sâm thấy nụ cười trên khuôn mặt tuyệt mỹ lớn chỉ bằng bàn tay của Niệm Thần, không khí yên tĩnh tuyệt đối, anh hiểu biết khá rõ ràng tính tình của Niệm Thần, cho dù trong lòng rất vui mừng nhưng vẫn rất “kiểu cách” không bao giờ thể hiện ra bên ngoài.

Chắc chắn là không sai, nhưng mà đối với một màn trước mắt, khóe miệng Hoắc Cảnh Sâm cũng không nhịn được nở một nụ cười đầy yêu thương, không cách nào che giấu được, thôi thì cũng đành chịu, anh yêu thương người con gái này nên dĩ nhiên anh sẽ vô điều kiện bao dung cô.

Trong khoảnh khắc đó, cho đến khi niềm vui thích đã dần lắng xuống, Mộ tiểu thư rất biết lúc nào nên thể hiện sự kiêu ngạo của mình:

“Ah, cái người Hoắc Cảnh Sâm này thiếu tiền đến vậy sao? Một năm trước con trai của em đã cho em một chiếc nhẫn trên đó có một viên kim cương nặng chừng 2 ca-ra đó! Còn cái người này, chắc chắn, không trách được này giờ em đều không nhìn thấy các con, em đoán chừng chúng nó cũng không nhìn nổi người cha keo kiệt của mình rồi!”

Cho nên mới nói, phụ nữ là động vật nghĩ một đằng nói một nẻo, nếu không thì sao cái người Mộ tiểu thư kia một mặt vừa nói một mặt khác lại đem tay giấu vào trong túi là có ý gì chứ?

“.....”

Lúc đó Hoắc Cảnh Sâm chỉ biết cầm nín liếc mắt nhìn Niệm Thần còn đang giấu tay vào túi như bảo vệ bảo bối nào đó, quyết định im lặng không lên tiếng.

Nhưng mà, sự thật đã chứng minh từ rất lâu rồi, Mộ tiểu thư đều không phải là loại người dễ dàng nói chuyện như thế, lúc này nghĩ đến con trai nhà mình mới sợ nhớ đến hình như mình quá dễ dàng xúc động nên có lẽ đã trúng bùa mê thuốc lú nên mới bán mình cho Hoắc Cảnh Sâm, trầm trọng hơn là vẫn chưa được sự đồng ý của đứa con trai nhà mình.

Trời ơi, đây là mắc một sai lầm nghiêm trọng rồi, phải biết rằng từ trước đến giờ, con trai của cô đều là người làm chủ gia đình mà!

“Hoắc Cảnh Sâm, hôm nay em bị mắc bẫy của anh rồi, anh thử nói xem, em chưa bàn bạc một chút nào với con trai của em, vậy mà đã tùy tiện tìm một người cha cho nó rồi, lỡ nếu như con trai nhà em không thích anh, như vậy chẳng khác nào em tự làm khó chính mình rồi? Ah...”

Giờ phút này, khi Mộ tiểu thư nói mà mặt không đỏ tim không đập nhanh, cứ thế nói ra một đoạn văn trời chảy, cô đang chống tay trên cửa sổ xe hơi, khuôn mặt nhìn say đắm gò má hoàn mỹ của Hoắc Cảnh Sâm, điều kiện đầu tiên mới chính là thật tùy tiện không phép tắc mà không phải chân thành nói lời tâm sự?

Đã tiếp xúc nhiều nên đã nhìn rõ bản chất của ai đó, Hoắc Cảnh Sâm tự nhiên cũng không phải là người ngòai không, đương nhiên Hoắc Cảnh Sâm sẽ không có ý định dễ dàng bỏ qua cho màn kiêu ngạo vừa rồi của Mộ tiểu thư, coi con trai quan trọng hơn so với anh là có ý gì chứ? Nói trắng là nếu không có anh thì làm sao mà có được hai cái thằng nhãi kia?

“Mộ tiểu thư, lần sau nếu muốn thể hiện tình yêu thì cũng không cần phải làm như vậy, giả dối.”

Cho nên kinh nghiệm truyền lại từ người đi trước: nắng là yêu, quả thật lúc này Mộ tiểu thư đúng là gượng ép, nhưng thật ra càng thêm nhìn rõ nội tâm sâu sắc của người khác: tình yêu.

Được rồi, đây mới chính xác là lời nói của tình yêu!

Nếu như có người dám làm như thế để biểu đạt tình yêu thì đương nhiên biết được đây giống y hệt như một lời nói dối!

“.....”

Sau một phút bất ngờ qua đi, nhưng Niệm Thần lại cảm thấy dường như mình chưa chiếm được một chút tiện nghi nào từ trên người của Hoắc Cảnh Sâm thì phải, ngược lại cái người này thì sao, quan hệ của hai người đã đi đến tận bước này rồi, vậy tại sao anh vẫn không thể để cho cô chiếm một chút ưu thế là sao?

“Hoắc Cảnh Sâm, về sau những chuyện trọng đại trong nhà sẽ do em làm chủ, điều thứ nhất: vợ luôn luôn đúng, điều thứ hai: cho dù vợ sai thì anh cũng phải tham khảo thêm điều thứ nhất, nếu như dám làm trái với sở thích của em, em liền đưa anh đến một vùng hẻo lánh xa xôi, cho người ta làm con trâu nuôi từ bé!”

Thời điểm miệng cô vừa nói ra những lời nói này xong, thật ra thì Mộ tiểu thư thật sự rất là nhớ đứa con trai nhà mình, nếu không thì sao lại nói những lời thường nói với đứa con còn nhỏ, lại có đạo lý nào đi áp dụng lên trên người đàn ông trưởng thành rồi chứ?

Mà trên thực tế, nói ra những lời buột miệng kia, đại khái là Mộ tiểu thư vẫn chưa có ý thức được sự im lặng này giờ của Hoắc Cảnh Sâm đang chuyển hóa thành hành động tăng nhanh tốc độ chạy xe, tốc độ càng ngày càng gia tăng, rõ ràng mang theo một ý tứ như không kịp chờ đợi nữa rồi.

Được rồi, nói thế nào nhỉ, người xưa thường nói: hình thức trừng phạt tệ hại nhất chỉ có thể chuyển biến thành trừng phạt trên giường, đây là lựa chọn tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 199

Ngày hôm sau, cũng chẳng có gì là bất ngờ hết, khi mà trang bìa của hầu hết mọi tờ báo thương mại hoặc báo điện ảnh, thậm chí là báo lá cải, đều đưa tin tức về mọi chuyện xảy ra trong hôn lễ của ngày hôm qua.

Chỉ trong nháy mắt thôi, thời điểm khi ba chữ ‘Hoắc Cảnh Sâm’ xuất hiện ở đâu thì theo sau luôn là ba chữ ‘Mộ Niệm Thần’, thật giống như tất cả đều thừa nhận chuyện này vậy, việc hai người đó ở chung một chỗ đã thành công tạo nên một truyền kỳ mới.

Nhớ lại các câu hỏi truy tìm nguồn gốc tin tức trong tất cả các tờ báo kia, đám cưới nửa chừng đã qua đi, mọi chuyện tình dù trước dù sau khi hai người quen biết nhau đều được phôi bày hết một lượt, cứ như thể có một chuyên gia chuyên đi sưu tầm tin tức riêng của hai người vậy, giọng văn trong bài viết rất trôi chảy, miêu tả rất chi tiết từng ly từng tí về quá trình “chung đường” của hai người họ.

Nhưng dù thế nào đi nữa thì những người đó có nghĩ đến nát óc cũng không thể nào ngờ được, hai người bọn họ có sự khởi đầu cũng không phải chỉ là duyên phận ngẫu nhiên mà ông trời sắp đặt, công lao lớn nhất là do lòng tham không đáy của Mộ Thiên Hùng mà thôi.

Nhớ lại còn có hai anh em sinh đôi rất mê người kia, hai người con trai của Hoắc Cảnh Sâm, huống chi còn là đôi trẻ thông minh như thế, đương nhiên hai đứa trẻ kia cũng sẽ được lên trang tin tức rồi.

Nhưng bọn họ có suy nghĩ như thế nào thì cũng không thể nào nghĩ ra được, nếu không phải ban đầu Niệm Thần buồn nôn mà phun hết viên thuốc tránh thai kia ra, liệu làm sao có thể có được hai anh em mạnh khỏe thông minh đẹp trai của nhà Hoắc Cảnh Sâm chứ.

Thôi được rồi, thật ra, từ lúc xảy ra chuyện đó cho đến bây giờ, ngay cả bản thân của Hoắc Cảnh Sâm cũng không thể nghĩ thông suốt, rõ ràng là chính mắt anh đã nhìn thấy Niệm Thần uống xong viên thuốc tránh thai kia rồi, thì làm sao lại có thể xuất hiện được hai vật nhỏ kia? Không những một mà lại còn là hai nữa!

Đây chính là vấn đề khá nhạy cảm với Hoắc Cảnh Sâm, lúc đó sao họ lại lén lút lút lút đưa một đứa con gái còn nhỏ tuổi cho anh cơ chứ.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người ở thành phố A này đều biết đến người phụ nữ tên Mộ Niệm Thần, đặc biệt trong mắt những người phụ nữ khác, cô ta chỉ có mấy phần sắc đẹp, vậy mà lại có thể nắm bắt được Hoắc Cảnh Sâm, dù thế nào đi nữa thì cũng không tránh khỏi sử dụng thủ đoạn nào đó, hơn nữa còn có mấy phần nham hiểm nữa, bọn họ tuyệt đối không bao giờ tin tưởng một tiểu bạch thủ ngây thơ thuần khiết mà có thể khiến cho Hoắc Cảnh Sâm yêu chiều không buông tay, lại còn công khai thừa nhận mối quan hệ giữa hai người trước mặt nhiều người như thế.

Đối với cái tin tức đưa lên này, thời điểm Niệm Thần nhìn thấy thì cũng chỉ cười cười cho qua, nếu dám dùng cảm đối mặt với tình yêu mà phải sử dụng những thủ đoạn vật vờ như thế, có khi thật sự cần thiết thì cũng phải sử dụng mà thôi, nhưng trên thực tế nếu đã đến nước phải sử dụng đến hình thức nhục nhã không dấu vết này, thì cũng đã chạm đến ranh giới cuối cùng rồi, vậy nên tất nhiên tình yêu thâm thiết gì đó cũng không thể nắm tay nhau lâu dài được đâu.

Ban đêm, Hoắc Cảnh Sâm vừa mới kết thúc ‘trò chuyện’ cùng với Niệm Thần, khoe môi càng nở nụ cười sâu hơn, liền bước đến thư phòng, nhưng bất ngờ có một vị khách không mời mà đến.

Thay vì nói vị khách này đến không đúng lúc, thì có thể nói, người này cũng được coi như một trong hai nhân vật chính trong hôn lễ của ngày hôm qua.

Đúng vậy, đó là Cố San San, chỉ trong một đêm thôi mà cô xuống sắc không ít, cả người trông tái nhợt lộ ra vẻ bệnh tật, tóc tai rối bù, ngay cả cặp mắt kính trên gương mặt chỉ lớn bằng bàn tay cũng làm cho khuôn mặt nhìn có vẻ khác thường rất nhiều.

Hoắc Cảnh Sâm ngừng công việc đang xử lý đang dở, thời điểm liếc mắt nhìn sang cô ta, thì đáy mắt rõ ràng mang theo tia không đành lòng:

“Xem ra, dù cho cô có tỏ ra bình tĩnh thì trong lòng cũng không thể nào yên tĩnh được.”

Đúng là Cố San San đã cực kỳ suy yếu, trên thực tế, ngay cả đơn giản chỉ đứng ở nơi này, đứng trước mặt người đàn ông này thôi, thì cô đều đã dùng hết tất cả sức lực của bản thân mình, mà hiện tại cũng chỉ có Hoắc Cảnh Sâm là người cuối cùng mà cô có thể cầu cứu giúp cô thoát khỏi bẽ bối kia.

“Cảnh Sâm, em cầu xin anh hãy cứu em, thật lòng cầu xin anh mà...”

Hai tay cô chống xuống mặt bàn làm việc, cô vừa nói chuyện với Hoắc Cảnh Sâm, nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp đã tràn đầy nước mắt, đôi mắt của Hoắc Cảnh Sâm thu vào tất cả vẻ suy yếu mệt mỏi của cô, nhưng rơi vào đáy mắt của anh lại cực kỳ chán ghét.

Hình như đã đến nước này, trên mặt của Hoắc Cảnh Sâm cũng không nhìn được nữa mà thể hiện ra ý vị chán ghét:

“Tôi cho là tôi bỏ qua cho cô đã coi như đại ân xá rồi chứ, về phần giúp cô sao, Cố San San, tôi nghĩ rằng cuộc sống bình bình thường thường an ổn sống qua ngày đối với cô mà nói thì cũng không phải việc khó gì, đúng không?”

Về chuyện muốn nhận sự giúp đỡ mà cầu tình với anh, anh vẫn không hề nghĩ đến.

Cái khuôn mặt kia đã viết lên toàn bộ sự tuyệt tình không thương tiếc, đã hoàn toàn đánh mất hy vọng trong mắt của Cố San San, nơi đáy mắt của cô hằn lên sự thất vọng nặng nề, những chuyện xảy ra trong đám cưới kia cũng coi như là thể hiện lớn nhất cho cái ý nghĩ này của cô rồi, phải rời khỏi nơi này là chuyện đương nhiên thôi, còn về phần những chuyện khác nữa, cô chỉ muốn để cho tâm hồn của mình được an bình hơn một chút mà thôi.

Một bàn tay vô thức níu lấy cánh tay của Hoắc Cảnh Sâm, ý chừng như chuyện gấp gấp tới nơi rồi, và như không thể chờ đợi được nữa nên cô bật thốt lên vội vàng:

“Hoắc Cảnh Sâm, anh phải giúp em, à không, không, không phải giúp cho em..... là cho Mộ Niệm Thần, Mộ Niệm Thần..... cô ấy đang gặp nguy hiểm.....”

“Đoàng...”

Giọng nói của Cố San San lập tức im bật, một phát súng vang vọng trong đêm, đạn bắn xuyên qua cửa sổ thủy tinh to lớn nằm sát đất, sau đó trực tiếp bay vút ngay vị trí huyết thái dương của Cố San San, cho tới khi cô ngã xuống, trên khuôn mặt của cô vẫn còn là dáng vẻ bất ngờ.

Hoắc Cảnh Sâm phản ứng theo bản năng là che giấu bản thân, rồi sau đó là một tràng tiếng súng bắn càn quét, đợi cho đến khi tiếng súng cuối cùng vang lên rồi khoảng không lại trở nên yên tĩnh, từ bên ngoài phòng làm việc, những người hộ vệ mới tiến vào, thấy bên trong là một cảnh tượng bừa bãi, cùng với một người đã chết là Cố San San đang đang nằm trên mặt đất, hô lên một tiếng rồi cùng chạy ra ngoài.

Tay Hoắc Cảnh Sâm đưa đặt tại khoảng không ngay giữa mũi của Cố San San, không còn hơi thở.

Đối với một người lạnh lùng mạnh mẽ như anh, mà thật ra, đến tận lúc này anh cũng chẳng thêm quan tâm đến cái chết của Cố San San, mà là một câu nói cuối cùng trước khi cô ta chết.

Niệm Thần đang gặp nguy hiểm, rốt cuộc là nguy hiểm gì chứ, tại sao những người đó buộc Cố San San mang theo bí mật đó mà hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này.

Rốt cuộc là Cố San San đã biết được những gì, mà lại rước phải họa sát thân này?

Suy nghĩ trong chốc lát, ánh mắt của Hoắc Cảnh Sâm vô tình lướt qua nắm tay đang nắm chặt của Cố San San, hình như từ lúc mới bước vào thì tay phải của cô ta vẫn đều nắm lại thì phải.

Gỡ bàn tay đang nắm chặt của cô ta ra, bất ngờ đập vào mắt chính là một tờ giấy gấp đôi, hình như Cố San San đã có một ý thức là mình không còn sống được lâu nữa rồi, cũng giả như từ lúc bắt đầu khi mà Cố San San nhặt được tờ giấy này thì mạng sống của cô đã rơi vào canh bạc, nhưng rõ ràng cô biết kết cục của chính mình chỉ có một con đường: chết.

Lúc này, trong lòng anh không thể phân biệt rõ có bao nhiêu cảm xúc phức tạp lẫn lộn, thật ra, trước mắt người phụ nữ này chết đi, trong lòng anh cũng có gọi lên một chút sự thương cảm, bởi vì trong cuộc chiến này, Cố San San chính là người vô tội nhất lại bị cuốn vào trong vòng chiến, rõ ràng là cô không đạt được một chút tư lợi gì, mà hiện tại thậm chí cô còn phải mất thêm chính mạng sống của mình.

Mà trong tờ giấy kia, một nét bút viết vội không rõ ràng lại chỉ có ba chữ: Sở Vận Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 200

Cảnh sát thành lập tổ chuyên án điều tra sự kiện nổ súng xảy ra tại tập đoàn Lạc, cùng với nguyên nhân cái chết của Cố San San.

Cũng may là mọi tin tức đều được phong tỏa từ ban lãnh đạo tối cao, mà tập đoàn Lạc cũng vừa mới bắt đầu hoạt động nên cũng không bị ảnh hưởng quá nhiều với những sự kiện đó.

Mấy ngày vừa qua đã xảy ra quá nhiều chuyện, cộng thêm với cái chết của Cố San San, nên Hoắc Cảnh Sâm quyết định lựa chọn sử dụng thể lực hắc đạo để dàn xếp ổn thỏa chuyện này.

Bởi vậy, cảnh sát có muốn điều tra thì cũng chỉ là tiến hành điều tra ngầm mà thôi, nhưng Hoắc Cảnh Sâm cũng đều biết hết, những cảnh sát kia cũng chẳng thể nào tìm ra được nguyên nhân gì, dù sao theo như anh nghĩ thì cuối cùng vụ này cũng chỉ có thể đưa vào hồ sơ lưu trữ mà không giải quyết được gì.

Nhưng rồi, mặt biển tĩnh lặng cũng chỉ trôi qua được thời gian hai ngày ngắn ngủi, lúc đó Hoắc Cảnh Sâm một lần nữa được mời đến cục cảnh sát, nguyên nhân rất đơn giản, sở cảnh sát nhận được một lá thư nặc danh.

Trên lá thư nặc danh kia ghi rõ ràng rành mạch tất cả chi tiết những cuộc giao dịch mờ ám với xã hội đen trong những năm vừa qua, khi mà Hoắc Cảnh Sâm vẫn còn ngồi trên ghế tổng giám đốc Hoắc thị.

Vốn là những người trong giới kinh doanh buôn bán thì không phân biệt được trắng hay đen, huống chi đây còn là Hoắc Cảnh Sâm, trong lòng mọi người đều biết rõ ràng những chuyện kia, nhưng đương nhiên mọi người chưa bao giờ muốn phá tan điểm giới hạn đó, chỉ là trong thư tố cáo này, Hoắc Cảnh Sâm âm thầm giao dịch với những người đứng đầu các tổ chức xã hội đen khét tiếng trên thế giới, cho nên, bản án này đã không còn đơn thuần là vụ kiện cáo buôn bán đơn giản như vậy nữa rồi.

Ai cũng muốn phá án lập công, thậm chí có không ít người muốn dựa vào chuyện này để một bước được thăng quan tiến chức, trong khoảng thời gian ngắn thời, Hoắc Cảnh Sâm bỗng trở thành đối tượng quan trọng để điều tra.

Nhắc đến vụ án của Hoắc Cảnh Sâm thì lại càng thêm phức tạp, đây chính là một tổ chức hoạt động hàng đầu, thay vì nói là tra hỏi, chẳng bằng nói hiện tại bọn họ cũng không biết thân phận thật sự của Hoắc Cảnh Sâm đâu, bọn họ nghĩ muốn moi được một chút tin tức có liên quan đến vụ án kia từ trong miệng của Hoắc Cảnh Sâm, định dùng một ít cái tin rác kia để phá một vụ án đang không có một đầu mối nào.

Về phần Cố San San, vào thời điểm này thì cái chết của cô ta ngược lại trực tiếp bị cho vào quên lãng luôn, hoặc nói theo một mức độ nào đó thì nguyên nhân gây ra cái chết của cô ta cộng thêm nội dung trong lá thư tố nặc danh kia, kết luận Cố San San chết là do bị trả thù, nhưng chỉ khác ở chỗ Cố San San biến thành người chết thay cho Hoắc Cảnh Sâm mà thôi.

Mà về phía Hoắc Cảnh Sâm, dường như anh vẫn cao quý sang trọng cho dù đang ‘sống an bình’ trong sở cảnh sát, mặc dù đối với Hoắc Cảnh Sâm,

bình an đi ra ngoài thì cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng Hoắc Cảnh Sâm tự có suy tính của Hoắc Cảnh Sâm, thả dây câu dài mới bắt được con cá lớn, anh muốn biết rốt cuộc là thần thánh phương nào lại dám giở trò sau lưng anh, trong địa bàn của anh mà có ai dám giở những thủ đoạn ngáng chân anh, cho tới bây giờ thì chưa có ai sống thọ cả.

Nhưng trên thực tế, nếu như năng lực của anh đã đạt đến trình độ cao như vậy, đương nhiên Hoắc Cảnh Sâm cũng sẽ không bị đối xử nhếch nhác như những nghi phạm khác, cho dù là sở cảnh sát thì sao, lại có mấy cảnh sát dám lớn tiếng nói chuyện cùng với Hoắc Cảnh Sâm cơ chứ?

Bên kia, mọi người lo lắng cho Hoắc Cảnh Sâm nhưng trước khi đi Hoắc Cảnh Sâm đã ra lệnh nên Niệm Thần cũng không thể không ngồi yên trong nhà chờ tin tức của anh, nhưng nếu khi vừa bắt đầu thì cô hoàn toàn bình tĩnh tin tưởng vào năng lực của Hoắc Cảnh Sâm, nhưng trước mắt thì sao, cũng đã hai – ba ngày trôi qua rồi, Hoắc Cảnh Sâm cũng không có bất cứ tin tức gì, cho nên cô đúng là không thể không sốt ruột mà.

Chỉ mới ngắn ngủi mấy ngày mà cả căn biệt thự bỗng nhiên vắng vẻ hơn nhiều, còn về tin tức của hai anh em nhà Hoắc Tây Hàn, có quý mới biết từ sau cái ngày đám cưới dở dang đó thì hai đứa nó lại trôi dạt đến nơi nào rồi.

Cũng trong lúc này, từ đáy lòng Niệm Thần đều có chút suy nghĩ rối loạn, vẫn còn chưa lấy lại được bình tĩnh, biệt thự bên này bỗng xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Cho nên mới nói, người tốt không đến, người đến thì không tốt, thật ra theo một khía cạnh nào đó thì Niệm Thần có cảm giác từ lúc cô gặp gỡ cái con người này thì hình như chưa có một chuyện nào tốt cả.

Niệm Thần ra mở cửa, thấy Lục Hựu Hi đang đứng bên ngoài, nhất thời chỉ có một ý nghĩ đóng ngay cánh cửa lại cho xong, nhưng ngược lại mắt và tay của Lục Hựu Hi rất nhanh nhẹn, ngay khi Niệm Thần đóng cửa lại thì trong nháy mắt lách người đi vào bên trong biệt thự.

Cho tới bây giờ thì Lục Hựu Hi không phải loại người xem mình như là người ngoài xa lạ, giống như tình huống trước mắt, sau khi đi được vào bên trong rồi, lại càng thêm tùy tiện ngồi vào trên ghế-lon cứ như ở nhà mình, khiến cho Niệm Thần tức điên người căm rắng nghiêng lợi, cái dáng vẻ của hắn như thể đang chờ người đến phục vụ mình:

“À, cứ pha một ly cà phê cho gia trước đã.”

Lại là cái dáng vẻ kèm theo giọng điệu kia là thật muốn ăn đòn, khiến cho Niệm Thần đi rót một ly cà phê rồi kích động muốn bỏ thêm thuốc chuột vào đó, nhưng lại cố gắng kiềm chế sự bốc đồng của mình, tự nhủ với lòng là nếu làm như vậy thì chỉ làm dơ bản ghế sa-lon của nhà mình mà thôi, không đáng, lúc này Niệm Thần mới ‘tâm bình khí hòa’ ngồi xuống ghế sa-lon đối diện:

“Nếu anh đến là muốn tìm Hoắc Cảnh Sâm, thật xin lỗi, lúc này anh ấy không có ở đây.”

Trong giọng nói của cô tràn đầy chán ghét, không che giấu ý nghĩ hy vọng người trước mắt mau mau biến đi.

Lục Hựu Hi cũng chẳng thêm để ý, nhún nhún vai, khóe môi nâng lên một nụ cười lạnh lùng, và dáng vẻ lại mang theo một chút nham hiểm:

“Không sao, tôi đến tìm cô.”

Nhưng trên thực tế ngay trong giây phút này, nhìn cái vẻ mặt chế giễu kia rõ ràng chính là muốn đến tìm Niệm Thần, ngay một giây kế tiếp, nơi đáy mắt giễu cợt lại đổi thành một tia nhìn mập mờ, cực kỳ âm thầm.

“Nói đi cũng phải nói lại, chúng ta cũng được coi như cực kỳ có duyên đó.”

Niệm Thần nhìn trời kêu đất rồi ánh mắt cực kỳ coi thường, rồi lại ngay sau đó làm ra vẻ như đang giật mình, cứ như thể việc Lục Hựu Hi đến tìm cô là chuyện mà trời đất không tha vậy, một tay đưa lên che miệng bày ra dáng vẻ không mấy tin tưởng đối với lời nói của Lục Hựu Hi:

“Không phải là anh thích đàn ông sao?”

Cho nên nếu nói theo tư duy logic của Niệm Thần, nếu đã thích đàn ông rồi, đương nhiên đến đây cũng chỉ có thể đi tìm đàn ông mới đúng chứ!

“.....”

Nhưng Lục Hựu Hi là ai, tuyệt đối không phải là cái loại ba láp tầm thường dễ dàng bị đánh bại chỉ bởi vài ba lời thiếu não của Mộ tiểu thư đâu, nếu nói về công phu khuê môi múa mép, hẳn tự nhận mình sẽ không bại dưới tay Mộ tiểu thư, vì vậy Lục Hựu Hi cũng gạt đầu ra vẻ đồng ý với cách nói vừa rồi của Niệm Thần, nhưng ngay sau đó lại thốt ra một lời, khiến cho Niệm Thần bỏ qua hình tượng rất phối hợp mà làm ra một động tác ngã xuống đất:

“Đúng vậy, tôi thích đàn ông, nhưng khi làm tình trên giường vẫn thích tìm phụ nữ hơn!”

Những lời nói như vậy mà cũng có thể nói ra được cũng đủ cho thấy yêu nghiệt cỡ nào, giờ phút này dáng vẻ của Lục Hựu Hi vô cùng nhàn hạ, thật ra bạn cũng không thể không nghi ngờ, nghĩ xem thể lực sau lưng của người này phải mạnh như thể nào mới không bị hề hấn gì chứ!

Chương 201: CHƯƠNG 201

“Đúng vậy, tôi thích đàn ông, nhưng khi làm tình trên giường vẫn thích tìm phụ nữ hơn!”

Những lời nói như vậy mà cũng có thể nói ra được cũng đủ cho thấy yêu nghiệt cỡ nào, giờ phút này đáng vẻ của Lục Hựu Hi vô cùng nhàn hạ, thật ra bạn cũng không thể không nghĩ ngờ, nghĩ xem thể lực sau lưng của người này phải mạnh như thế nào mới không bị hề hấn gì chứ!

Da đầu Niệm Thần cảm thấy tê dại, cho nên mới nói: người vô vi sẽ có người vô sỉ hơn, rốt cuộc lần đầu tiên trong cuộc đời của cô phát hiện ra bản thân mình sao toàn gặp được người ở cấp độ quái vật cao thế này? Hoắc Cảnh Sâm còn chưa thu phục được, tại sao lại quá giang thêm một tên yêu nghiệt như vậy?

Lại nói tiếp, đây mới chân chính là một người thân thể không đi đôi với tinh thần, trong lòng thì thích đàn ông, nhưng khi lên giường lại đam mê thân xác phụ nữ? Có phải hay không đây trời, thật là không biết xấu hổ?!

Một tia lý trí cuối cùng báo động cho cô biết: lúc này cô phải thật bình tĩnh nếu không thì sẽ rất nguy hiểm, cuối cùng cô lựa chọn duy trì nụ cười cứng nhắc của mình, Niệm Thần nhỏ nhẹ buông một câu hướng dẫn:

“Xin vui lòng ra cửa, quẹo phải, sau đó quẹo trái, rồi đi thẳng, sẽ gặp được nhưng bông hoa nở về đêm, ở nơi đó, anh sẽ tìm được người phụ nữ cho mình!”

Cười khẽ một tiếng, nụ cười kia giống như phát ra từ cổ họng, sau đó lại đưa ngón trỏ ra, nhẹ nhàng vung vẩy qua lại, trên khuôn mặt tinh tế của người đàn ông này rõ ràng trung ra vẻ quyền rũ quyền rũ:

“Chắc chắn, dùng tiền thì có thể mua được những ‘quý cô’ trong hộp đêm, nhưng chất lượng mê người thì đương nhiên sẽ kém xa so với người phụ nữ của Hoắc Cảnh Sâm rồi!”

Im lặng một chút, ánh mắt của hắn nhìn chăm chú vào khuôn mặt xinh đẹp của Niệm Thần, ánh mắt đó thu vào tất cả vẻ mặt muôn màu của Niệm Thần, dù là vừa ý hay khó chịu, khi mà miệng hắn mở ra một lần nữa, nhưng rõ ràng lại tỏ vẻ coi thường:

“Tôi cũng đã nói rồi, lần trước, Hoắc Cảnh Sâm coi như đã cướp được cô từ trên giường của tôi, cô thử nói xem, nếu như đêm đó anh ta đến trễ một chút nữa thôi, có phải tình huống ngày hôm nay cũng sẽ không giống như thế này rồi không?”

“.....”

Khóe miệng Niệm Thần co co giật giật, được rồi, lúc đó cô cũng đã nghe Hoắc Cảnh Sâm nói qua về chuyện này rồi, hơn nữa cũng vì chuyện đó mà cô cũng đã nhận được ‘thù đoạn trừng phạt’ của Hoắc Cảnh Sâm rồi, vì một chuyện lần ấy mà khiến cô giận sôi người, nhưng chủ yếu lúc đó vẫn là ‘nói chuyện’ cùng với Hoắc Cảnh Sâm, nếu đổi lại làm với một người đàn ông hoàn toàn xa lạ, chính là kẻ đang sờ sờ trước mắt này, hình như thấy thế nào cũng không ổn, cắt..cắt...

Tự nhiên lại nhắc đến chuyện này, từ đáy lòng Niệm Thần cảm thấy hình như có điều gì không ổn cho lắm, bất giác càng tăng thêm sự đề phòng, lúc này lại sinh ra chút bất an, chân mày tự nhiên nhíu lại:

“Ngài Lục, hôm nay anh đến đây thật ra là có mục đích gì?”

Có quỷ mới tin tưởng người đàn ông xấu xa này chỉ vì muốn giễu cợt đùa đùa mấy câu mà phải mò đến nơi này.

Trong nháy mắt, ngón trỏ của Lục Hựu Hi đang giờ lên liền thay đổi phương hướng, thời điểm chỉ đến trên người mình thì khóe miệng kéo lên nụ cười như có như không:

“Tôi sao?”

Không phải bạn không cảm nhận được phản ứng của Lục Hựu Hi dường như rất chậm so với tiến độ nói chuyện không? Giống như tình huống trước mắt, cứ như đang rơi vào vòng xoáy vậy, trong một cái không gian không lớn không nhỏ này, sao còn có thể xuất hiện thêm một Lục Hựu Hi thứ hai sao?

Mắt Niệm Thần trợn ngược lên không đồng ý với hắn, nhưng vẫn phối hợp gật gật đầu, thêm một câu thể hiện sự cực kỳ chán ghét:

“Đúng, chính là anh đó!”

Lục Hựu Hi gật đầu một cái như chợt bừng tỉnh hiểu ra, cứ như thể anh ta mới lạc vào cõi thần tiên vừa mới quay trở về trần gian vậy:

“Cứ coi như tôi đến là để xem xem cô có thể hiểu được bao nhiêu về con người của Hoắc Cảnh Sâm.”

Thật ra, cứ như rơi vào vòng xoáy vậy, lúc này mới nói rõ mục đích khi đến đây, như vậy mục đích của Lục Hựu Hi đến đây vẫn là vì Hoắc Cảnh Sâm, nhưng lại không biết chính xác rốt cuộc là vì cái gì của Hoắc Cảnh Sâm mà thôi.

Lúc đó, Niệm Thần cho là, Lục Hựu Hi thích đàn ông, mà Hoắc Cảnh Sâm lại là người đàn ông yêu nghiệt như thế, cho nên cũng chẳng có gì bất ngờ nếu như anh ta coi trọng Hoắc Cảnh Sâm.

Nhưng hình như cô đã quên mất một điều, theo một ý nào đó mà nói, trong ánh mắt của Lục Hựu Hi vẫn ánh lên một tia hận thù dù mờ nhạt mỗi khi nhắc đến Hoắc Cảnh Sâm.

Nhưng nếu cứ nuôi cái hận thù nhàn nhạt kia lớn đến nỗi trở thành mối thâm thù khiến người ta cắn răng nghiền lợi mỗi khi nhắc đến, thì cũng chính là khi Lục Hựu Hi bốc hỏa đến không còn có thể làm chủ cảm xúc của chính mình nữa, mà một khi đã bùng nổ rồi, thì nụ cười trên mặt của hắn cũng đến lúc biến mất.

Bộ dáng nham hiểm đáng sợ, ngược lại thật đáng tiếc là Niệm Thần xem ra cũng không nhận ra được điều gì, dù thế nào đi nữa thì cũng không thể che lấp sự yêu nghiệt của khuôn mặt kia, đối với người đàn ông trước mắt này, cuối cùng thì cũng không bằng một người kia trong lòng của cô.

“Tôi hiểu bao nhiêu về Hoắc Cảnh Sâm thì có liên quan gì đến anh chứ?”

Nhưng khi lời kia vừa thốt ra, dường như Niệm Thần phát hiện ra được một điều gì đó, cũng không thèm để ý đến vẻ mặt của Lục Hựu Hi có phát điên hay không, trong lòng của cô vô cùng chắc chắn chính là người đàn ông này thật sự rất thích đàn ông.

“Mẹ nó chứ! Đừng nói với tôi là anh có ý dòm ngó đến người đàn ông của tôi đó?”

Cũng không thể không nói, khi Mộ tiểu thư nói câu “người đàn ông của tôi” thì tương đối có tính cách, trong nháy mắt lại làm cho người ta có cảm giác: cô bao nuôi Hoắc Cảnh Sâm.

Lúc này đến phiên đôi mắt của Lục Hựu Hi trợn trừng lên, cộng thêm chuyện lúc trước, ngay lập tức bỗng nổi điên lên, rốt cuộc là trong đầu người phụ nữ này chứa được những thứ gì vậy trời? Anh ta thật sự rất nghi ngờ lúc trước nói cho cô biết mình thích đàn ông là muốn giúp mình hay thật ra đang hại mình rồi sao.

“Em gái cô chứ, cô đừng có đánh trống lảng sang chuyện khác với tôi, tôi hỏi cô hiểu được bao nhiêu về con người của Hoắc Cảnh Sâm, cô chỉ cần trả lời vấn đề của tôi là được rồi!”

Theo một mức độ nào mà nói, chịu thua, Lục Hựu Hi găm thét lên một hồi cũng coi như khiến cho Niệm Thần sững sốt một chút.

Trong khoảng thời gian ngắn, sau khi Niệm Thần bớt sững sờ, hình như có chút không hiểu ra tình huống trước mắt, này này đây là đang định diễn thế loại kịch nào chứ?

“Vậy anh định hỏi ‘hiểu rõ’ là về phương diện nào?”

Niệm Thần nhút nhát hỏi lại một câu, vẫn là về mặt trừng mắt nhìn đối phương, nhưng mà được rồi, thật ra trong lúc này, trong đầu óc của một người phụ nữ nào đó, có một số thứ đang chạy loạn, cho nên tất cả đều được thể hiện qua ánh mắt kia, chính là một trăm phần trăm bi ối.

Cho nên mới nói, làm một hủ nữ có thâm niên, nếu có ai đó dám nói cô là người không hiểu sự đời, con trai của cô chắc chắn sẽ thua đủ gấp với người đó.

Trong nháy mắt Lục Hựu Hi coi như đã cảm thấy chính mình không thể nào nói chuyện thông suốt cùng với người phụ nữ này, hít một hơi thật sâu, có trời chứng giám, nếu như cô không phải là phụ nữ, lúc này nhất định anh ta đã sớm ra tay ném cô ra ngoài rồi.

“Thôi bỏ đi, trong đầu óc của cô toàn là những thứ không trong sáng không à, nhưng cô nhất định phải biết, ngày mai báo chí sẽ đưa tin được truyền ra từ cục cảnh sát: Hoắc Cảnh Sâm là lão đại của tổ chức xã hội đen lớn nhất ‘lĩnh’, như vậy thì Niệm Thần à, tôi nghĩ cô là một người thông minh, lúc này nên lựa chọn hợp tác cùng với tôi, thì Hoắc Cảnh Sâm mới thể bình an vô sự từ trong đó đi ra!”

Trên thực tế, khi nghe được những lời nói này, về mặt của Niệm Thần tự nhiên khôi phục lại dáng vẻ nghiêm túc, cô không ngốc, đương nhiên biết là Lục Hựu Hi không phải đang nói đùa, nhưng lúc này ngược lại cô thật sự không hiểu nổi rốt cuộc thì người đàn ông này là hạng người nào, là kẻ thù hay là bạn, cô cũng không thể chắc chắn điều đó.

“Vậy nên, Lục Hựu Hi, tôi có thể lý giải rằng bức thư nặc danh được gửi đến sở cảnh sát không phải phải có liên quan đến anh chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 202

“Vậy nên, Lục Hựu Hi, tôi có thể lý giải rằng bức thư nặc danh được gửi đến sở cảnh sát phải chăng là có liên quan đến anh?”

Nếu không phải, cô thật sự không nghĩ ra được nguyên nhân nào có thể khiến cho hắn ta đột nhiên xuất hiện trong căn biệt thự này? Hơn nữa còn vừa khớp với tình huống lúc này khi mà Hoắc Cảnh Sâm đang bị bắt.

Mà chỉ riêng quan hệ giữa Hoắc Cảnh Sâm và ‘linh’ thì có bao nhiêu người biết được chứ, vậy mà Lục Hựu Hi lại có thể chắc chắn khẳng định phát biểu, không thể không thừa nhận: con người của Lục Hựu Hi quả thật không đơn giản.

Nhớ lại lá thư nặc danh kia sao lại có thể xuất hiện tại cục cảnh sát được, Hoắc Cảnh Sâm là người làm việc rất cẩn thận, có mấy ai có thể biết thế lực đằng sau của Hoắc Cảnh Sâm? Mà Lục Hựu Hi này, sớm không đến muộn không nói, tại sao ngay bây giờ lại cố tình nói ra trước mặt của cô.

Cô không thể không hoài nghi được, nói cho cùng thì chắc chắn Lục Hựu Hi thật sự có liên quan rất lớn đến chuyện xảy ra lần này.

Trên mặt của Lục Hựu Hi lại lần nữa được thay thế bằng nụ cười ngoài cười trong không cười, mà phản ứng của Niệm Thần lại nằm ngoài dự đoán của hắn, thật không thể không công nhận là người phụ nữ này cũng không chỉ có mỗi sắc đẹp mà thôi.

Người phụ nữ mà Hoắc Cảnh Sâm coi trọng đúng là không giống người thường!

Nhưng dù sao thì cuối cùng cũng vẫn chỉ là một con đàn bà, hắn cũng kinh thường!

“Ồ, vậy sao cô lại không cảm thấy Cố San San bị mưu sát ngay trong phòng làm việc của Hoắc Cảnh Sâm cũng là kế hoạch của tôi?”

Niệm Thần coi như là bàng hoàng kinh sợ, không thể không nói, nếu đúng là như vậy, Lục Hựu Hi trong tưởng tượng của cô còn rất đơn giản, kém rất xa so với cái người thực tế đang ngồi trước mặt cô, nhưng nếu như tất cả mọi chuyện đang xảy ra này đều diễn ra theo kế hoạch của người đàn ông này, như vậy rốt cuộc là người đàn ông này rất đáng sợ? Vậy thì hiện tại Hoắc Cảnh Sâm đang gặp nguy hiểm đến mức nào chứ?

Hoặc là cũng có thể coi như lần này Hoắc Cảnh Sâm đã gặp được đối thủ đáng gờm rồi!

Chỉ một thoáng bất ngờ, Niệm Thần nhanh chóng ứng phó bằng nụ cười xã giao, như thể vừa rồi mới vừa giật mình hoàn toàn không có quan hệ gì với cô vậy, trong nháy mắt, đầu cô nghiêng sang một bên, trên mặt tràn đầy kiêu ngạo khiến người nhìn không thấu.

“Như vậy, cảm phiền Lục tiên sinh có thể nói cho tôi biết chuyện này là do chính anh gây ra sao?”

Chỉ là trò chơi theo quy tắc ngầm mà thôi, cô đi theo Hoắc Cảnh Sâm lâu như vậy rồi, nhìn nhận vấn đề cũng không thua kém bao nhiêu đâu.

Thở dài một hơi, đột nhiên Lục Hựu Hi đứng lên, rõ ràng là không thêm quan tâm ý tứ trên vẻ mặt của Niệm Thần lúc này mà, hắn chỉ biết rằng kết quả của một phen thăm dò này, người phụ nữ này đúng là điểm yếu của Hoắc Cảnh Sâm, ngoài ra thì cái xương sườn mềm này lại cũng rất quan tâm đến Hoắc Cảnh Sâm.

Trong canh bạc này, bọn họ bắt buộc phải chiến thắng!

“Nếu như cô không muốn thấy ngày mai mối quan hệ giữa Hoắc Cảnh Sâm và tổ chức ‘linh’ lại biến thành nội dung trong một lá thư nặc danh được gửi thẳng đến cục cảnh sát, như vậy thì Niệm Thần này, ngay bây giờ cô phải tránh né tai mắt của những kẻ bảo vệ cô đang ở ngoài kia, rồi đi theo tôi.”

Niệm Thần có chút không hiểu nhìn lại Lục Hựu Hi, cô hỏi theo bản năng:

“Đi đâu?”

Cái người Lục Hựu Hi này đã bị cô liệt vào danh sách những phần tử nguy hiểm rồi, trong suy nghĩ của cô thì cho dù mục đích là gì, thì cái người đàn ông này chắc chắn sẽ chẳng làm ra chuyện gì giúp ích cho Hoắc Cảnh Sâm hết!

Lục Hựu Hi đã bước ra gần đến cửa, thậm chí chỉ một bước chân nữa thôi thì hắn ta hoàn toàn bước qua khỏi cánh cửa lạnh lẽo kia, nhưng dường như Niệm Thần căn bản là không tiếp thu được câu nói của hắn ta thì phải:

“Tôi sẽ không bao giờ nói lần thứ hai, quyền lựa chọn đang nằm trên tay của cô, Mộ Niệm Thần, cô quyết định sự sống chết của Hoắc Cảnh Sâm, cô buộc phải lựa chọn thôi!”

Trên thực tế có do dự lâu hơn nữa cũng không cần thiết, dù sao thì ngay khi tiếng nói của Lục Hựu Hi vừa dứt thì Niệm Thần cũng đã đứng bật dậy, bước nhanh đuổi theo.

Mặc dù cô không biết nguyên nhân mà Lục Hựu Hi đến nơi ở của cô rồi nói những điều này, hay cũng như hắn giữ vai trò gì trong mọi chuyện đang xảy ra, cô cũng không biết quyết định của mình có thể giúp được gì cho Hoắc Cảnh Sâm hay không nữa.

Nhưng cô mặc kệ, cho dù là một chút xui hy vọng nhỏ nhoi, cô đều sẽ không bỏ qua, ít nhất thì lúc này cô đang muốn biết thân phận thật sự của Lục Hựu Hi là gì.

Cô chỉ muốn, tận dụng năng lực của chính mình để giúp đỡ một chút cho Hoắc Cảnh Sâm.

Thời điểm này, cô không thể nghĩ ra được biện pháp khả quan nào, cho dù đối với cục cảnh sát thì chuyện này cứ cho là chuyện lớn thì sẽ là lớn, mà cho là chuyện nhỏ thì bỏ qua, nhưng nếu không xử lý khôn khéo, đây có thể nói chính là cực kỳ nguy hiểm đối với Hoắc Cảnh Sâm.

Cũng không giống như Lục Hựu Hi, khi Niệm Thần vừa ra đến cửa thì có người ngăn cản, mà những người đó, chính là vâng theo mệnh lệnh của Hoắc Cảnh Sâm, Niệm Thần không được rời xa bọn họ dù là nửa bước.

Lúc đó, Niệm Thần nhìn theo bóng lưng đã khuất vào trong xe của Lục Hựu Hi, trong lòng cũng trở nên nóng nảy hơn.

“Tôi chỉ muốn đi thăm Cảnh Sâm thôi, không xảy ra chuyện gì đâu, cho dù có xảy ra chuyện gì thì tôi cũng tự mình gánh vác.”

Những người vệ sĩ mặc veston đen cũng không chịu nhường bước, Hoắc Cảnh Sâm đã ra lệnh, cho dù lúc này Niệm Thần đã là người mà Hoắc Cảnh Sâm nhận định, nhưng cũng chỉ có thể, vấn đề vẫn còn nằm ở chỗ, bọn họ chỉ phục tùng duy nhất một người mà thôi, đó là Hoắc Cảnh Sâm.

Niệm Thần hít sâu một hơi, mắt nhìn thấy chiếc xe kia có ý muốn rời đi, lúc đó, cô gấp muốn chết, chân mày nhíu chặt lại, chợt lóe một cách đã từng sử dụng, nhưng cô không biết lúc này còn có thể có hiệu quả hay không nữa.

Một giây kế tiếp, ngay khi mọi người còn chưa kịp phản ứng gì, từ trong túi xách cá nhân của cô, cô rút ra một khẩu súng, chĩa họng súng ngay bên mảng tang của mình, nơi đây nhất thể hiện rõ ràng ý định muốn ăn thua đủ:

“Tôi tự hỏi, nếu như bây giờ tôi chết trước mặt các người, liệu Hoắc Cảnh Sâm có thể sẽ bỏ qua cho các người hay không?”

Thật sự là cô đã không còn lại bao nhiêu thời gian nữa rồi, nhưng dù sao thì vẫn còn chưa đến mức trong lòng rối loạn thành một mớ lộn xộn:

“Các người phải biết rõ tình cảnh hiện tại của Hoắc Cảnh Sâm hơn tất cả những ai khác chứ, các người cũng biết Hoắc Cảnh Sâm đối xử như thế nào với tôi rồi chứ, người đàn ông kia, rất có thể là hắn ta đã biết một ít chuyện gì đó, nhưng nếu các người không muốn ngày mai có tin tức tiết lộ thân phận thật sự của Hoắc Cảnh Sâm, vậy hiện tại tôi buộc phải đi cùng với hắn!”

Tất cả những người này đều là cận vệ của Hoắc Cảnh Sâm, cũng đã gây người một thời gian khá dài trong ‘linh’ rồi, đương nhiên biết rất rõ thân phận của Hoắc Cảnh Sâm, vậy nên bọn họ biết rất rõ rằng một khi chuyện này bại lộ ra ngoài thì sẽ gây ra hậu quả như thế nào.

“Cho dù là như vậy, thì một khi cô đi ra ngoài biết đâu cũng chỉ gây thêm phiền toái cho ngài Hoắc mà thôi.”

Hộ vệ nói toạc ra một câu như thế, cứ phân tích theo những chuyện đã xảy ra, hành động của Niệm Thần cũng khá là kỳ quái, nhưng bọn họ lại biết rất rõ năng lực của Hoắc Cảnh Sâm, cũng còn chưa đến nỗi cần sự bảo vệ của một người phụ nữ.

Chân mày của Niệm Thần càng thêm nhíu chặt với nhau, những người này còn khó giải quyết hơn trong tưởng tượng của cô!

“Nói như thế, anh ấy không cần phải bảo vệ tôi, bản thân tôi có khả năng tự bảo vệ mình, tôi hy vọng những khi cần thiết thì có thể sánh vai đứng bên cạnh của Hoắc Cảnh Sâm, mà không phải như bây giờ là không làm gì hết, tôi chỉ muốn giúp một chút tôi!”

Ngưng một chút, quả thật là lời nói có thể tự bảo vệ mình cũng chẳng thể nào khiến cho người ta tin tưởng, dưới sự nôn nóng, cô mở miệng lần nữa:

“Có thể các người vẫn còn chưa biết, tôi còn có một thân phận khác, đệ nhất sát thủ của ‘mạn’, Mạt Ly!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203

Ngưng một chút, quả thật là lời hứa hẹn là có thể tự bảo vệ mình cũng chẳng thể nào khiến cho người ta tin tưởng, dưới sự nôn nóng, cô mở miệng lần nữa:

“Có thể các người vẫn còn chưa biết, tôi còn có một thân phận khác, đệ nhất sát thủ của ‘mạn’, Mạt Ly!”

Nhắc đến cái biệt danh đệ nhất sát thủ này còn có sức thuyết phục hơn so với bất cứ lời nào, còn có thể làm cho người ta khâm phục hơn vì sát thủ có thể tự bảo vệ bản thân mình, huống chi, đây còn là sát thủ Mạt Ly!

Hai người vệ sĩ bốn mắt nhìn nhau, nhưng cũng do thân phận khá nhạy cảm của người đàn ông kia, lại vào tình huống này, nên bọn họ cũng không có lý do nào thả người, và cũng chẳng có nhiều thời gian để suy tính.

Do dự trong chốc lát, Niệm Thần nhanh chóng thoát khỏi sự khống chế, chạy nhanh về phía chiếc xe kia.

Mà hai hộ vệ cùng liếc mắt nhìn nhau rồi đi theo phía sau cô, một người chăm chú dõi theo, một người còn lại lấy điện thoại ra, bấm một dãy số lạnh lẽo.

Niệm Thần mới vừa ngồi vững vàng vào chỗ, chiếc xe liền phóng đi mất, cứ như liều mạng đua xe tốc độ, cũng may tay lái của Lục Hựu Hi cũng rất lẹa nên mới có thể khống chế tốt.

“Rốt cuộc là chúng ta đang đi đâu?”

Trong khoảng thời gian ngắn, Niệm Thần nhìn thấy cảnh vật bên ngoài càng lúc càng lạ lẫm, có thể là đã hướng ra khỏi vùng ngoại ô thành phố rồi, mà trên thực tế, căn bản lúc này thì cô không thể nào dự đoán được mục đích của Lục Hựu Hi là muốn làm gì.

“Lục Hựu Hi, anh chạy chậm một chút, tôi thật sự là bị say xe rồi.”

Niệm Thần vừa nói là sự thật, chân thật nhất là về mặt lúc này của cô, tái nhợt.

Một phen ầm ĩ này cũng chỉ đổi lấy một cái nghiêng đầu liếc mắt của Lục Hựu Hi, hần lạnh nhạt nhìn cô, nhưng sau đó thì tốc độ cũng chẳng giảm đi chút nào, như thể đang ngồi diêm tĩnh chơi cờ vậy, một lúc sau, tiếng nói của Lục Hựu Hi vang lên đầy vẻ giễu cợt:

“Vậy sao, đệ nhất sát thủ Mạt Ly mà cũng chỉ tầm thường như thế này thôi sao? Chỉ mỗi tốc độ chạy xe thôi mà cũng đã làm cho cô biến thành cái dạng này rồi, tôi thật sự rất hoài nghi, chuyện kể tiếp mà tôi muốn chỉ cho cô thấy, có phải sẽ trực tiếp một kích hạ gục cô hay không nữa?”

Lời nói nửa đùa nửa thật, vậy nhưng, khi truyền đến tai của Niệm Thần nghe ra thế nào thì đó cũng không phải một lời nói đùa, chân mày cô nhíu chặt lại, cố gắng đè xuống cảm giác muốn nôn, nhưng sắc mặt của cô vẫn trắng bệch như cũ:

“Vậy nên, Lục Hựu Hi, tóm lại hôm nay anh đến là vì ai hả, và anh muốn ám chỉ điều gì cho tôi?”

Im lặng một chút, bất chợt môi của cô nở một nụ cười như có như không:

“Nếu như tôi đoán không sai, mục đích chính của anh, chắc là muốn tôi chủ động rời khỏi Hoắc Cảnh Sâm.”

Cũng chẳng khó khăn khi đoán được điều này, cũng giống như khi vừa mới bắt đầu thì người đàn ông này cứ úp úp mở mở, hoặc vô ý hay cố tình đều ra vẻ khiêu khích ranh giới cuối cùng của Hoắc Cảnh Sâm, cũng không biết đây là lần thứ mấy rồi, chỉ cần là người có mắt thì đều có thể nhìn ra được cái trò trẻ con này, nhưng Niệm Thần vẫn không hiểu nguyên nhân nào khiến hắn ta lại làm như thế?

Tình yêu đam mê? Không giống nha!

Mặc dù từ lúc đầu tiên thì người này đã nói là mình thích đàn ông, nhưng Niệm Thần suy đoán, thay vì nói hắn ta thích đàn ông, không bằng nói người này rất căm hận phụ nữ, trong mắt của hắn ta thì bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều là tâm địa rắn rết.

Lục Hựu Hi “hừ” lạnh một tiếng, ngay khi Niệm Thần cho rằng hắn sẽ không nói tiếp nữa, thì đầu hắn lại nghiêng qua liếc Niệm Thần:

“Hoắc Cảnh Sâm chưa từng nói với cô, đôi khi thông minh quá ngược lại sẽ chết càng nhanh sao?”

Tiếng nói vừa dứt, một lần nữa xe thể thao lại tăng tốc, đã đạt đến tốc độ tối đa rồi, Niệm Thần càng cố gắng chịu đựng cái loại tốc độ cực kỳ đáng ghét này, cổ họng rỗng nhện xuống những thứ đang nhộn nhạo đang chực chiến, những sợi tóc bay loạn trong gió, tấp vào trên mặt của cô gây nên từng trận đau rất:

“Lục Hựu Hi, cái người điên này, rốt cuộc là anh muốn làm cái gì hả?”

Mỗi lần mở miệng ra đều nhận được từng trận gió thốc vào, cho tới khi nói xong một câu thì cũng mất rất nhiều hơi sức rồi.

“Ồ, đoán thử chút coi, cô còn biết những chuyện gì nữa? Nếu cô nói ra được một điều gì đó, thì có lẽ tôi còn có thể nói rõ ràng cho cô biết trước khi chết.”

Thời điểm nghiêng đầu, vẻ mặt của Lục Hựu Hi đã gần như vặn vẹo biến dạng rồi, sau một phút hung dữ khác thường trôi qua, lại khôi phục về bình tĩnh, Niệm Thần nằm bò trên cửa sổ xe, không kiềm chế được nữa mà ói ra.

Sau một trận ói hoành tráng long trời lở đất đi qua, trong bao tử đã không còn một cái gì rồi, Niệm Thần mới mệt mỏi dựa vào trên ghế xe, lúc đó, ngay cả mắt của cô cũng không mở nổi:

“Lục Hựu Hi, tôi mặc kệ anh chuẩn bị cái gì đó cho tôi, nhưng tôi lại có thể rõ ràng nói cho anh biết, nếu anh vẫn không giảm tốc độ lái xe xuống, tôi có thể bảo đảm với anh một điều là tôi chắc chắn sẽ chết trên chiếc xe của anh!”

“Ha...ha...”

Giống như Lục Hựu Hi vừa nghe được một câu chuyện khá là hài hước, nên hắn ta cười thành tiếng, nhưng dường như tiếng cười kia lại tràn ra từ cổ họng, một giây kế tiếp, cho đến khi tinh thần của Niệm Thần xóc lại một chút, vừa vặn nghe được tiếng nói của hắn ta:

“Nói như vậy, cô cũng không cảm thấy hứng thú đối với quá khứ của Hoắc Cảnh Sâm rồi? Hoặc có thể nói cô không biết cũng chẳng có quan hệ gì, dù sao cô gặp đáng về anh ta của trước kia cũng giống như anh ta của hiện tại đúng không?”

Suốt cả đoạn đường đi Niệm Thần đã hoàn toàn chán ghét những lời nói tương tự như vậy, thêm vào giờ phút này cả người mệt mỏi, thật ra, đã rơi vào trạng thái mất hứng, cũng làm biếng từ chối, cô chẳng còn chút sức lực nào, đôi khi cũng tuân theo số mệnh, cô cũng không tin mình sẽ chết ở cái nơi này, thay vì hiện tại tồn sức tranh luận, chẳng bằng giữ lại chút sức lực ít ỏi mà chờ xem cái tên điên khùng dở hơi này muốn làm cái gì thì hay hơn!

“Tùy anh muốn nói thế nào cũng được, anh muốn nghĩ sao thì cứ tin tưởng như vậy là được rồi.”

Đầu cô cố gắng muốn nhìn rõ phong cảnh bên ngoài cửa sổ, nhưng càng cố dùng sức thì đầu óc lại càng trở nên mụ mẫm.

Nhìn thấy Niệm Thần có ý muốn quay lại đáng về muốn yên tĩnh, thật sự rất bất mãn, Lục Hựu Hi chau mày, lần nữa mở miệng:

“Vậy thì có thể nói cho cô biết một đạo lý khó tin nhé, cô không tò mò về con cái của Hoắc Cảnh Sâm sao, tò mò muốn biết ngoại trừ hai đứa con trai sinh đôi của cô ra thì ở bên ngoài liệu có còn thêm một đứa bé nào khác hay không?”

Trên thực tế muốn lôi kéo sự chú ý của Niệm Thần, cũng chỉ cần dùng một câu nói này là đủ rồi, đối với hai anh em sinh đôi kia, ai cũng đều biết hai đứa nó đều là bảo bối dù là trong lòng của Hoắc Cảnh Sâm hay là Niệm Thần, không có gì có thể so sánh được, nhưng cho đến bây giờ đó cũng chỉ mới là đứa bé duy nhất của Hoắc Cảnh Sâm mà thôi.

“Ha... ha..., có rất nhiều phụ nữ đã leo lên giường của Hoắc Cảnh Sâm, cứ như cá diếc sang sông, mù quáng trong dục vọng, cô cho rằng chỉ mình cô có thể mang thai đứa con của hắn sao? Cô có chắc rằng trong tương lai hai đứa con sinh đôi của cô sẽ trở thành người thừa kế duy nhất của hắn không? Hay nói cô thật sự tin tưởng người đàn ông như Hoắc Cảnh Sâm sẽ thật lòng thật dạ đối với một mình cô thôi sao? Không tệ, quả thật là cô có thể làm điên đảo tâm hồn đàn ông, nhưng Mộ Niệm Thần à, hình như cô đã quên mất một điều rất quan trọng, người đàn ông đó chính là Hoắc Cảnh Sâm!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204

“Ha... ha..., có rất nhiều phụ nữ đã từng leo lên giường của Hoắc Cảnh Sâm, cứ như cá diếc sang sông, mù quáng trong dục vọng, cô cho rằng dễ dàng được mang thai đứa con của hắn sao? Cô có chắc rằng trong tương lai hai đứa con sinh đôi của cô sẽ trở thành người thừa kế duy nhất của hắn không? Hay là nói, cô thật sự tin tưởng người đàn ông như Hoắc Cảnh Sâm sẽ thật lòng thật dạ với một mình cô thôi sao? Không tệ, quả thật là cô có thể làm điên đảo tâm hồn đàn ông, nhưng Mộ Niệm Thần à, hình như cô đã quên mất một điều rất quan trọng, hay căn bản là không có ai nhắc nhở cô, người đàn ông đó chính là Hoắc Cảnh Sâm!”

Ngay khi tiếng nói của hắn ta vừa dứt, hai mắt Niệm Thần đang nhắm ngay lập tức mở ra, mọi chuyện dường như rõ ràng trong suốt, lại vừa kịp nhìn thấy đáng về hả hê của Lục Hựu Hi, nói cho cùng thì tự cô đang tự huỷ hoại mình sao? Mặc dù này giờ chỉ là coi thường, cho dù là lúc nào đó có ai đó nhắc tới thì cũng sẽ bị cho là cố ý chia rẽ, nhưng thật sự cô cũng không đến nỗi nhàn tản không có việc gì làm mà phải cố sống cố chết nói cho người khác biết, Hoắc Cảnh Sâm yêu cô, thật sự là yêu một mình cô mà thôi.

Nhưng nghĩ lại, người đàn ông kia, hình như anh chưa từng nói ra bất cứ chữ “yêu” nào với cô.

Nhưng sự lạnh lẽo nơi ngón giữa kia lại như có như không nhắc nhở những cảm xúc trong cô, và cũng ngay lập tức tăng thêm sức mạnh cho cô:

“Anh ấy đã cầu hôn với tôi..... còn ở trước mặt nhiều người như vậy, tôi bỏ qua tất cả những chuyện đã xảy ra trong quá khứ của anh, nhưng tương lai của Hoắc Cảnh Sâm này chính là của tôi, cho nên anh phải biết điều này, cho dù anh có nói bất cứ điều gì, gây chia rẽ cũng không là gì cả, cũng chẳng thể thay đổi được cái gì hết.”

Hai vai của Lục Hựu Hi cũng chỉ nhẹ nhẹ nhún một cái, ánh mắt di chuyển đến chiếc nhẫn kim cương nơi ngón tay giữa của cô, nhưng chỉ một giây thôi rồi cũng dời mắt tới chỗ khác:

“Phụ nữ ấy mà, đại đa số đều giống nhau, chính là cái dạng chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Hắn vừa nói chuyện, một tay của hắn nhấn xuống một nút trên xe, cái mui xe lập tức được đóng lại, ngay tiếp theo, một trận tiếng xé gió điên cuồng, chiếc xe đột ngột thắng gấp một cách đáng sợ, thân thể Niệm Thần chỉ cảm thấy ấm lên rất nhiều, nhưng cô chưa kịp lấy lại tinh thần, đã nghe thấy tiếng nói của Lục Hựu Hi, lại khiến cho đáy lòng của cô rơi vào hầm băng lạnh lẽo:

“Nói như thế thì, cô cho rằng, hiện tại Hoắc Cảnh Sâm thật sự đang ở trong cục cảnh sát sao? Nhưng cô có từng nghĩ đến hay không, một người như vậy thì làm sao có thể chấp nhận chịu rơi vào thế bị động? Vậy thì tôi có thể tiết lộ một chút cho cô, vào giờ phút này thì người trong lòng của cô có khả năng đang ở bên cạnh Sở Vận Nhi đơn thuần đáng yêu của anh ta rồi, nói không chừng thì lúc này trong cơ thể của người phụ nữ dịu dàng đó đang mang đứa bé thứ ba của Hoắc Cảnh Sâm rồi.”

Nơi đáy mắt của Lục Hựu Hi thu hết vào vẻ mặt sững sờ, thất vọng cùng bất lực của cô, nhưng ngược lại cô rất muốn cảm ơn người trước mặt này vì đã dừng xe lại.

“Sao có thể xảy ra điều đó được? Anh ấy đối xử với Sở Vận Nhi, người người đều có thể biết, không có cái gì liên quan đến tình yêu nam nữ?”

Chỉ riêng điều này thôi, cô cũng nên hiểu ra từ sớm mới đúng chứ, nhưng lại vừa nhắc đến đứa bé, cô cũng không thể không bị kinh ngạc được, có tình cảm hay không có tình cảm thì có quan trọng gì, thực tế, một chút gì đó có thể hoàn toàn thực hiện mà không liên quan đến tình cảm, thời điểm cô mang thai hai đứa bé kia thì giữa hai người cũng có thể nói là không có một chút xiu tình cảm nào hết, nhưng từ trong quá khứ, tình cảm của Hoắc Cảnh Sâm dành cho Sở Vận Nhi là gì, cô hoàn toàn không biết!

“Nhắc với anh điều này, nếu như Hoắc Cảnh Sâm không có ở cục cảnh sát, anh ấy chắc chắn không thể không tới tìm tôi, Sở Vận Nhi chỉ là người có ân tình với anh mà thôi.”

Từ trước đến giờ cô thấy nhiều nên cũng có thể hiểu một chút, đối với Hoắc Cảnh Sâm, giữa cô và Sở Vận Nhi thì bên nào nặng bên nào nhẹ, cô đều có thể phân biệt được, huống chi, tình cảm anh em thì mãi mãi chỉ có thể là anh em, cho dù là ân tình có lớn lao như trời biển thì cũng không có cách nào chuyển sang tình yêu nam nữ được.

“Ồ, cho nên mới nói, cô là người phụ nữ đầu tiên có thể hấp dẫn được tôi.”

Lúc đó, một câu này của Lục Hựu Hi không rõ ý tứ gì, nhưng lại khiến cho cặp mắt của Niệm Thần bị kích động đến tròn trắng lên, cái này có thể xem như chứng minh sức quyến rũ của cô hay không?

Thời điểm đang nói chuyện nghiêm túc mà sao người đàn ông này lại không nghiêm chỉnh chút nào, bị ỉn thật.

“Thành thật xin lỗi, tôi không muốn quyến rũ, người đồng tính luyến ái.”

Niệm Thần dựa vào cửa sổ trên xe, trông mắt khẽ nhắm lại, ý định không muốn tiếp tục tám nhảm cùng người này nữa.

“Cô tin tưởng rằng Hoắc Cảnh Sâm dành tình yêu của đời mình cho cô sao? Đứng trên phương diện cá nhân tôi nghĩ, vết thương mà tình yêu gây ra sẽ là vết thương sâu nhất, tôi chỉ có thể nói, điều mà hần ta quan tâm nhất chính là huyết thống, còn về phần cô, ai mà biết đó có phải là tình yêu hay không?”

“Lại nói tiếp, từ khi cô vừa mới bắt đầu đi ra khỏi biệt thự, cô lại đi chung với tôi, những người vệ sĩ kia chắc chắn đã báo tin tức này đến tai của Hoắc Cảnh Sâm rồi, không phải là cô vẫn luôn tin tưởng Hoắc Cảnh Sâm vẫn còn đang ngồi trong cục cảnh sát đó sao? Được thôi, chúng ta đánh cược một phen đi, cái mạng này của tôi sẽ làm tiền cược với cô, tôi sẽ dùng chính tốc độ như thế này để chạy về phía trước, còn hai mươi phút nữa sẽ chạy đến bờ biển, nếu như trước lúc đó mà Hoắc Cảnh Sâm vẫn chưa xuất hiện, như vậy thì cả hai chúng ta cùng chết, còn nếu như hần ta đã tới đó, vậy thì thật may mắn, coi như cô thắng, hần ta thật sự rất quan tâm đến cô.”

Khi đó, lời nói của Lục Hựu Hi cũng vẫn là nhẹ nhàng, rất thoải mái, không bị gò bó, nhưng trên thực tế, Niệm Thần lại hiểu, cách làm này của Lục Hựu Hi thật sự đã gây khó khăn cho cô, thật ra đối với Niệm Thần mà nói, Hoắc Cảnh Sâm có đến hay không thì cũng chứng thực được một điều là tất cả mọi người đều là lừa gạt.

Hoắc Cảnh Sâm, vậy là rõ ràng hai ngày vừa qua Hoắc Cảnh Sâm chắc chắn bình an vô sự, nhưng lại không liên lạc với cô, điều này nói lên cái gì, có phải là cũng giống như lời nói của Lục Hựu Hi, có lẽ giờ này anh ấy đang ở bên cạnh Sở Vận Nhi.

Nếu như Hoắc Cảnh Sâm không đến, như vậy thì Lục Hựu Hi đã nói dối, căn bản Hoắc Cảnh Sâm vẫn đang gặp chuyện, nhưng dựa vào bản lĩnh của Hoắc Cảnh Sâm thì không thể nào có chuyện không ra được cục cảnh sát.

Còn có dụng ý gì đó thì Niệm Thần hoàn toàn không biết, cô vẫn không nhìn thấu người đàn ông trước mặt này, cũng giống như cô chưa từng hiểu rõ về con người của Hoắc Cảnh Sâm vậy.

Vì xe chạy với tốc độ rất nhanh, khiến trái tim của cô đang treo lơ lửng, nhưng không có cảm giác khó chịu, mà ngược lại khiến cho cô cảm thấy bình tĩnh lạ thường, từ trước đến giờ chưa bao giờ cô lại khó mở miệng như thế, thật ra nơi khóe mắt của cô đang cảm thấy rất đau vì bị khô rát, nhưng lúc đó nét mặt vẫn không thay đổi, nhưng lông mi của cô lại chớp chớp tỏ ý khó chịu.

“Lục Hựu Hi, nếu như anh ấy không đến, vậy ít nhất trước khi tôi chết, anh cũng phải nói rõ vì sao tôi chết chứ, tóm lại là tại sao chứ, bất kể lúc nào hay ở đâu, anh đều nhắm vào tôi, đừng có nói với tôi là không có nguyên nhân nào đó!”

Từ trước đến giờ, quan hệ giữa hai người chưa từng có xích mích chỗ nào, mặc dù chỉ do tình cờ mà quen biết đối phương, nhưng hiện tại cô phát hiện ra, người đàn ông này cũng rất xảo quyệt, sau này cô mới vô tình phát hiện ra sự tình cờ quen biết kia, cũng rất có thể đã nằm trong âm mưu của người đàn ông này cũng nên.

Như vật rớt cuộc là tại sao, cô rất muốn biết, cho dù có chết thì cũng phải chết cho rõ ràng.

“Mộ Niệm Thần, còn mười phút nữa, cô đoán xem ngày mai báo chí sẽ đưa tin như thế nào? Chết vì tình? Hay là vợ chưa cưới của Hoắc Cảnh Sâm hồng hạnh xuất tường?”

Lúc này, nơi khóe miệng của hần nở nụ cười thật khiến người ta chói mắt, nhưng thái độ yên lặng và bình tĩnh của hần lại giống như không liên quan đến

việc đang phải đối mặt cái chết vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205

“Mộ Niệm Thần, còn mười phút nữa, cô đoán xem ngày mai báo chí sẽ đưa tin như thế nào? Chết vì tình? Hay là vợ chưa cưới của Hoắc Cảnh Sâm hồng hạnh xuất tường?”

Lúc này, nơi khoe miệng của Lục Hựu Hi nở nụ cười thật khiến người ta chói mắt, nhưng thái độ yên lặng và bình tĩnh của hắn lại giống như không liên quan đến việc đang phải đối mặt cái chết vậy.

Xe vẫn chạy với tốc độ không giảm, cả người Niệm Thần dựa vào cửa sổ xe, cô cẩn thận quan sát phong cảnh bên đường nhằm xác định hướng đi, mới phát hiện căn bản là hắn ta không nói dối, thật sự là con đường hướng ra bờ biển.

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua, chẳng mấy chốc mà lỗ mũi của Niệm Thần đã ngửi được mùi vị tanh nồng của gió biển, bất chợt đầu cô ngẩng lên, nhìn xuyên qua kiếng cửa sổ xe, cô thấy một màu xanh bao la của biển, dù cho bên ngoài đang tràn ngập ánh nắng rực rỡ, nhưng đáy lòng của cô vẫn là một mảnh băng lạnh lẽo.

Căn bản là người đàn ông này bị biến thái rồi, phía trước chỉ có một con đường dẫn đến cái chết, nhưng hắn ta vẫn cứ tỏ ra bình tĩnh và ung dung như vậy, gần như điên cuồng khẳng định bước đi trên con đường vậy, nhưng Hoắc Cảnh Sâm thì đang ở nơi nào chứ?

“Cô thật muốn biết nguyên nhân tại sao chứ gì?” Lúc nói ra những lời này thì vẻ mặt của hắn ta vẫn tràn đầy tự tin như cũ, ngón tay gõ gõ theo một nhịp nào đó vào tay lái xe.

Rồi đầu Niệm Thần cũng nghiêng nghiêng nhìn hắn, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Vậy mà ngay sau đó, một tiếng thắng xe vang dội vọng đến chân trời, lồng ngực của Niệm Thần lại dâng lên cảm giác buồn nôn, nhưng cũng rất cố gắng đè xuống, một cánh tay tuyệt vọng níu lấy vật áo đang trước của hắn ta:

“Anh nói cho tôi biết, rốt cuộc là tại vì sao? Tại sao tôi lại phải gánh chịu hết lần này đến lần khác của những trò đùa này, tôi cũng chỉ vì yêu Hoắc Cảnh Sâm, chỉ muốn sống yên ổn qua ngày với anh ấy thôi mà, nhưng đến cuối cùng thì vì sao anh không chịu buông tha cho tôi chứ?”

Cô đã chịu hết nỗi người đàn ông này rồi, tại sao lại lấy mạng sống của cô ra để làm trò tiêu khiển chứ?

“Cô muốn biết nguyên nhân chứ gì, tại sao cô không đi hỏi người đàn ông kia đi, hắn cũng biết đó, còn bây giờ, xuống xe!”

Lúc này Niệm Thần mới chú ý, tiếng thắng xe vừa này không chỉ của riêng một mình chiếc xe của Lục Hựu Hi không, tiếng khác nữa là xe của Hoắc Cảnh Sâm, và hiện tại anh đang đứng trước đầu xe của mình, mà cách chưa tới ba mét phía sau anh lại chính là mặt biển xanh thẳm, nếu như không phải có sự xuất hiện đột ngột của Hoắc Cảnh Sâm, cô chắc chắn đã lao vào mặt biển yên bình kia rồi.

Chiếc Lamborghini màu xanh ngọc vẫn đứng yên một chỗ không hề có ý nhường đường, đáng tiếc là Niệm Thần không biết từ nào mà anh đã xuất hiện ở chỗ này, nhưng cũng chỉ thoáng qua một chút dao động, giống như vừa đi dạo một vòng qua quý môn quan vậy, cho nên có một cảm xúc nào đó mãi khắc vào trong lòng cô, mối quan hệ giữa cô và Hoắc Cảnh Sâm, cho dù đã sống cùng với nhau, nhưng rốt cuộc thì điều gì mới có thể khiến cái người này bất chấp cả mạng sống của mình như thế.

Khi đã yêu một người nào đó, cũng bất chấp có rất nhiều người ngăn trở, cô rất muốn biết, hai người bọn cô yêu nhau thì có phải là lỗi lầm lớn đến nỗi chuyện trời đất không tha được không.

Trong xe, cô sững sờ, vẫn ngồi bất động, không có ý định bước xuống xe, nhưng trong chớp mắt thì nước mắt lại rào quanh tròng, giờ mới hiểu rõ, lòng cô cảm thấy an tâm chỉ vì sự xuất hiện bất ngờ của người đàn ông tên Hoắc Cảnh Sâm này.

Giọng của cô đã khàn, cô cũng chẳng còn dư lại bao nhiêu hơi sức, gào thét thế nào cũng không thốt nên lời, nhưng trong lòng lại không cảm thấy vui vẻ, cô chỉ muốn một câu trả lời kia, một lời giải thích cho tất cả.

“Lục Hựu Hi, anh hãy nói cho tôi biết, yêu một người thì có lỗi gì chứ, tại sao lại khiến nhiều người không thể buông tha cho chúng tôi, chuyện tình cảm giữa chúng tôi có làm hại đến ai không, hay là đi ngược lại luân thường đạo lý của con người?”

Nhưng dường như Lục Hựu Hi cứ như vừa đánh mất đi tất cả sự kiên nhẫn trong đời, cho dù mới vừa chạy xe vượt qua nhiều km như thế, mà đáy mắt của hắn ta cũng chưa từng xuất hiện những băn khoăn như vậy, nước mắt của Niệm Thần giống như vỡ òa, ngay lập tức gọi lên buồn phiền khó chịu trong lòng của hắn.

Cả người Lục Hựu Hi nghiêng qua, cõi dây an toàn trên người cô ra một cách rất bạo lực, rồi sau đó rất nhịp nhàng bước xuống xe, đi vòng qua đầu xe, đi tới bên tay lái phụ, mở cửa xe, lúi Niệm Thần ra ngoài.

Có lẽ bị ảnh hưởng bởi tốc độ điên cuồng khi chạy xe vừa nãy, cũng có thể do những xao động trong lòng, mà chân cô bỗng mềm nhũn, cả người mất thăng bằng ngã nhào xuống đất, toàn thân đau nhức, đáng vẻ vô cùng nhếch nhác, giống như cô vừa mất đi tất cả chỗ dựa, nhưng cô vẫn không muốn nhận thua, cũng không muốn thỏa hiệp điều gì.

“Cô rất muốn đáp án đúng không? Vậy thì cứ chờ một chút, xem hôm nay người đàn ông kia có còn mạng trở về để nói cho cô biết hay không?”

Đáng vẻ của Lục Hựu Hi nói năng nghiêm túc nhưng lại mang thêm một phần chủ ý, trên thực tế, rốt cuộc là hắn ta muốn làm gì thì ít nhiều gì Niệm Thần cũng có thể sơ đoán được, sau đó hắn ta cố mở cửa xe lần nữa, ngồi vào sau tay lái, cần bản là không kịp cho Niệm Thần kịp ý thức được điều gì.

Phía dưới chân cô là những hạt cát mềm nhũn, trong nháy mắt lại khiến cho người ta muốn hăm sâu vào đó, mà thậm chí cô cũng chẳng có hơi sức để đứng lên nữa.

Đáng vẻ điên cuồng của Lục Hựu Hi không ngừng nhảy múa trước mắt của cô, nhưng tiếp theo chỉ trong chớp mắt, xe đã được khởi động, thông qua kiếng cửa sổ xe, Niệm Thần nhìn thấy vẻ khó chịu, sự bướng bỉnh trên vẻ mặt của Lục Hựu Hi, cô mới ý thức sâu sắc rằng hắn ta đang muốn làm cái gì.

Nhưng tất cả đã quá trễ rồi.

Xe của Lục Hựu Hi chạy với tốc độ điên cuồng như cũ, tăng lên mức tối đa, tiếp theo là tiếng va chạm chói tai, nhất thời Niệm Thần còn chưa kịp hoàn hồn, xe Lục Hựu Hi đã điên cuồng đụng vào chiếc Lamborghini màu xanh ngọc, khiến nó tiến thẳng vào nước biển mênh mông, trong nháy mắt hai chiếc ô tô xa xỉ biến mất trong màu xanh hy vọng kia.

Trong đầu cô liên tưởng ra vô số giả thuyết, những âm thanh hỗn loạn thì nhau kéo tới, cảm xúc như vỡ òa tràn bờ, nhưng rồi sau đó lại ùn ùn truyền đến một tin tức quan trọng.

Lúc này, Hoắc Cảnh Sâm không rõ sống chết.

Nhưng thời điểm này, cái cảm giác vô lực kia vẫn cứ dai dẳng dính vào trên người cô, cô cũng không biết lúc đó mình đã điên cuồng như thế nào, vì cô bất ngờ đứng lên, bước chân bước đi nhanh chậm dài ngắn hỗn loạn không giống nhau, nhưng đều mạnh mẽ chạy về hướng biển.

Giờ khắc này đây, trong đầu của cô toàn là hình ảnh Hoắc Cảnh Sâm đang bị mắc kẹt trong nước biển, cô chỉ biết rằng, cô không muốn mất đi Hoắc Cảnh Sâm, cô chỉ biết dù là cơ hội có là một phần ngàn đi nữa, cô cũng muốn tìm được Hoắc Cảnh Sâm, trong sinh mạng của cô không thể thiếu người đàn ông kia được.

“Hoắc Cảnh SâmHoắc Cảnh Sâm”

Khóe miệng của cô nỉ non gọi tên anh, nhưng tận sâu trong đáy lòng lại hoàn toàn là sợ hãi, nhưng vẫn không có một lời nào đáp lại, vừa bắt đầu thì gào to, rồi sau đó vì khàn giọng nên biến thành thều thào, sẽ không chết, Hoắc Cảnh Sâm sao có thể dễ dàng biến mất trên cái thế giới này được? Làm sao có thể chứ, nhất định là anh ấy còn sống, đúng rồi, đây chắc chắn chỉ là một trò đùa mà thôi, ngay cả Lục Hựu Hi cũng vậy, chỉ là một âm mưu mà thôi, muốn trên ghẹo cô thôi phải không?

Nhưng đến cùng thì điều đó đúng hay không đúng? Cô không thể xác định được nữa rồi, những con sóng nối tiếp nhau vỗ bờ một cách bình yên, nhưng lại không có một chút biến động nào, vậy cũng có thể nói không có chuyện gì xảy ra với Hoắc Cảnh Sâm rồi.

“Hoắc Cảnh Sâm anh mau lên đây, bước lên đây cho em!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206

“Hoắc Cảnh Sâm anh mau lên đây, đi lên đây! Anh là tên lừa gạt, anh đi ra cho em, nói rõ mọi chuyện cho em!”

Khi đó, tiếng khóc gào thét đến mất cả giọng, nhưng vẫn kêu lên như một cách thể hiện những ức chế trong lòng, cô cũng không biết giọng nói của mình bị khàn khàn từ lúc nào nữa, bước chân mỗi lúc càng thêm hỗn loạn, cũng không biết từ lúc nào lại bắt đầu bước vào nước biển, dưới chân bước mỗi lúc lại càng sâu thêm, rồi vô tình bước hụt một cái, cả người chìm vào nước biển, một cảm giác lạnh lẽo vây quanh thân thể của cô, nhưng cảm xúc trong lòng lại cực kỳ đau lòng.

May mắn là cô biết bơi, nếu không thì hiện tại chắc cô đã bị nước biển cuốn đi theo dòng chảy rồi, nhưng trên thực tế, cô cũng không biết được sức lực nhỏ bé trong cơ thể của cô có thể cố gắng được thêm bao lâu nữa, ngay lúc này lại bị một ít nước biển tanh mặn tràn ngập vào khoang miệng.

Thời điểm này cô chẳng thể kêu lên được một tiếng nào, cô cố gắng vùng vẫy trong nước biển, nhưng vẫn không tìm được gì, căn bản là chung quanh cũng chẳng có ai có thể cứu cô, mà cô đang muốn tìm người cũng giống như bỗng nhiên mất tích mà chẳng hề có tin tức gì.

Mắt cũng chẳng còn muốn mở ra nữa, nước biển hòa lẫn với nước mắt, nhưng trên thực tế, cô chưa bao giờ có cảm giác là mình lại có thể yếu đuối như thế này.

Cô cảm giác mình sắp ngất đi, thời điểm trời đất như tối sầm trước mắt, cô rõ ràng cảm nhận được những đau xót đang tràn vào trong mắt, rất đau đớn, và nước mắt vẫn tràn ra như cũ.

Càng lúc hô hấp càng thêm khó khăn, cổ họng của cô giống như có ai đó kẹp chặt vậy, cảm giác rất khó chịu, như càng tiến gần hơn đến cái chết, nhưng rất bất ngờ là, cô giống như đang bắt được cái bè gỗ, cô cảm giác có một lực rất mạnh kéo cô ra khỏi mặt biển bằng phẳng kia.

Nhưng người kia là ai, cô không biết và cũng chẳng muốn biết, thân thể cô co rút lại thành dáng vẻ nhỏ bé yếu đuối, chân tay co quắp lại, nhưng lồng ngực ấm áp này là của ai, rõ ràng xung quanh chỉ có sự lạnh lẽo của nước biển, nhưng sự ấm áp đó lại sưởi ấm trái tim cô.

Ý thức của cô dần dần hỗn loạn, cứ như vậy trong nháy mắt, từ nơi phía cuối chân trời màu trắng kia, cô như nhìn thấy gò má hoàn mỹ của Hoắc Cảnh Sâm vẫn đẹp như ngày nào, nhưng lại ở rất xa và cô không thể với tới.

--- -----

Lần này bệnh tình của Niệm Thần kéo tới không hề báo trước bất kỳ một dấu hiệu nào, đợi đến thời điểm khi Hoắc Cảnh Sâm đưa cô đến bệnh viện, cô sốt cao bốn mươi độ, cả người co giật, nhưng trong miệng vẫn không ngớt thì thầm gọi tên của anh, một lần lại một lần như thế, khiến anh gần như phát điên lên.

Bác sĩ và y tá đứng đầy trong phòng, đứng trước giường bệnh của Niệm Thần, toàn thân run rẩy chẩn bệnh cho cô, nhưng Hoắc Cảnh Sâm cũng không chịu ra ngoài, anh ngồi đó, áp suất quanh người giảm xuống rõ rệt, trên người anh còn nguyên quần áo dính nước biển, càng gây áp lực cho mọi người đang có mặt trong phòng.

Mà trên thực tế, lúc vừa vớt cô lên từ dưới biển, ngay tại bờ biển thì Hoắc Cảnh Sâm đã kịp thời thực hiện các thao tác cấp cứu cơ bản nhất rồi, nhưng sau đó, các bác sĩ lại kiểm tra một lần nữa, và xác định Niệm Thần chỉ bị sốt cao mà thôi, nhưng sốt cao mà không có dấu hiệu hạ sốt lại là một vấn đề khá nghiêm trọng.

Tuy trong phòng đã mở điều hòa nhiệt độ ở mức độ ấm nhất, nhưng cả người Niệm Thần vẫn run run như cũ, bởi vì thân thể của cô không ngừng co giật, nên khi y tá chích mũi thuốc lần đầu lại không chính xác, đến khi ánh mắt sắc bén của Hoắc Cảnh Sâm quét tới cô y tá kia, liền khiến cho tay của cô ta run run, ngay lập tức giao lại công việc dở dang cho một cô y tá khác.

Đổi lại một cô y tá khác chích thuốc, một tay nắm lấy cánh tay của Niệm Thần, trong khoảng thời gian ngắn liền cũng rơi vào tình thế khó xử, vốn tay nghề cũng rất thuần thục, nhưng lúc này lại không biết làm sao khi mà toàn thân của Hoắc Cảnh Sâm tràn ra một tầng khí lạnh đầy uy hiếp.

Chích vào, nếu lần chích này không được, thì chắc chắn ánh mắt kia của Hoắc Cảnh Sâm rất có thể giết chết người!

Nếu không chích, vậy thì cái tăng áp suất thấp xung quanh cô ta được tính là cái gì?

Dáng vẻ của cô y tá này rơi vào tình huống lúng túng, cô ta thật sự muốn khóc ròng.

Vivi đang ngồi một bên, nhìn thấy tình huống trước mắt cũng thật sự cảm thấy khóc không được mà cười cũng chẳng xong, đem quần áo khô đưa tới trước mặt của Hoắc Cảnh Sâm, lời ngon tiếng ngọt thuyết phục anh, lúc đó Hoắc Cảnh Sâm mới chịu cầm quần áo khô đi vào phòng vệ sinh, để thay quần áo.

Hoắc Cảnh Sâm vừa đi, cô y tá kia mới thở phào nhẹ nhõm, cô ta nhanh chóng thực hiện động tác khử trùng và chuẩn xác chích xuống mũi thuốc này, lần này lại khiến cho Vivi có cảm giác người vừa này là cố tình chích lệch ra ngoài.

Hoắc Cảnh Sâm đã thay quần áo khô và đi ra khỏi phòng vệ sinh, trong phòng bệnh chỉ còn một mình Niệm Thần đang nằm yên tĩnh trên giường bệnh, sắc mặt vẫn còn ửng hồng.

Trên người cô đắp tới hai cái chăn, mặc dù sắc mặt của cô hồng hào do bị sốt, nhưng cả người vẫn rất sợ lạnh như cũ, cô co cụm người lại như vậy cô mới có thể an tâm.

Hoắc Cảnh Sâm ngồi một lúc bên giường bệnh, cho đến khi hơi thở của Niệm Thần đã hoàn toàn bình thường trở lại, thời điểm hô hấp đã không còn lo lắng nữa, anh nghiêng người, đặt một nụ hôn lên trên trán của cô, trong nháy mắt đó, từ đáy lòng của anh cũng không thể nói chính xác cảm xúc lúc này là gì.

Thật ra, trong tình huống đối mặt với binh đoàn tử thần vừa rồi, có trời đất làm chứng, chỉ trong vòng có hai ba giờ ngắn ngủi thôi, nội tâm của anh đã phải trải qua đau khổ đến dường nào.

Cái tên Lục Hựu Hi đáng chết!

Mặc dù anh vẫn biết rõ đây chính là cái hố bẫy rập của hắn ta, nhưng anh vẫn không một chút do dự mà nhảy vào, chỉ bởi vì anh không thể nào từ bỏ,

thật sự anh không bỏ được người phụ nữ trước mắt này.

Thời điểm khi anh vừa nhận được tin tức của thuộc hạ, báo rằng Niệm Thần đã đi ra ngoài cùng với Lục Hựu Hi, Hoắc Cảnh Sâm không chần chừ lái xe lao ra ngoài đuổi theo, suốt dọc đường đi, trong đầu anh suy tính ra rất nhiều khả năng, nhưng hoàn toàn không nghĩ đến lần này Lục Hựu Hi lại điên cuồng và quyết liệt đến như thế.

Ngay khi chuyện vừa mới bắt đầu xảy ra, anh cũng cảm thấy tức giận Niệm Thần vì cô không hiểu biết những mảnh khoe lừa gạt này, còn cảm thấy Niệm Thần đang phá hư kế hoạch của anh, mãi cho đến khi cản trước đầu xe của Lục Hựu Hi, anh mãi không chịu xuống xe, nhưng chính vì ngồi trong xe nên mới kiềm chế xuống một chút tức giận, nhưng lúc đó sự tức giận đã đạt đến mức báo động rồi.

Thừa nhận đi, những kế hoạch kia đã được giăng lưới rất tỉ mỉ nhưng cũng bị phá sản hết rồi, sự tức giận lên đến cùng cực, anh vẫn luôn biết rõ khả năng của Niệm Thần, bản thân anh lo lắng cho cô nên đã lo trước phòng sau rồi, nhưng chuyện kia vẫn xảy ra, cho tới lúc này thì kế hoạch đã đi trật hướng rồi, một ít lừa gạt bị đề xuống, thay vào đó là cảm giác lo lắng.

Mất nhìn thấy cô yếu đuối, ngã ngồi trên bờ biển, trong lòng dâng lên cảm xúc chua xót, nhưng không chờ anh bước xuống xe, Lục Hựu Hi lại liều mạng lái xe đâm về phía anh, như thể quyết không chừa đường sống nào cho anh vậy.

Trận đụng xe đó, đúng là anh không kịp trở tay, cho tới khi bị rơi vào trong nước, bởi vì thiết bị xe nặng nề, nên đã nhanh chóng chìm xuống biển, mà trên người của anh vẫn còn cài dây đai an toàn, nó đỡ cho anh không bị văng ra, ngay lúc anh giãy giụa muốn thoát khỏi xe, bất chợt trong tâm trí của anh nghĩ đến người lúc này còn ngồi trên bờ biển, Niệm Thần chắc là đang rất sợ hãi.

Trời mới biết, chỉ trong nháy mắt thôi thì cảm giác trong lòng anh như trời đất sụp đổ, khi đó anh như bị một vật gì đó bóp nghẹt khí quản, lồng ngực của anh phập phồng gấp gấp, lúc đó anh mới nhận ra, ở trong lòng anh, người phụ nữ kia chiếm một vị trí quan trọng đến như thế.

Sợ mất đi cô, cái này có phải gọi là lo được lo mất hay không, anh mới biết cũng có một ngày cái cảm giác đau lòng này lại có thể rơi xuống trên người anh.

Muốn tránh cũng không được, vậy nếu đây là ông trời tác thành mối nhân duyên này, anh không thể phản đối được, chỉ có thể chấp nhận cô, bảo vệ cô, anh coi bỏ dây nịt an toàn, khi vừa trôi lên mặt biển, anh mới phát hiện, đại dương mênh mông, mà anh trôi dạt khá xa so với bờ biển.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 207

Sợ mất đi cô, cái này có phải gọi là lo được lo mất hay không, anh mới biết cũng có một ngày cái cảm giác đau lòng này lại có thể rơi xuống trên người anh.

Muốn tránh cũng không được, vậy nếu đây là ông trời tác thành mối nhân duyên này, anh không thể phản đối được, chỉ có thể chấp nhận cô, bảo vệ cô, anh coi bỏ dây nịt an toàn, khi vừa trôi lên mặt biển, anh mới phát hiện, xung quanh là đại dương mênh mông, anh trôi dạt khá xa so với bờ biển.

Đến khi anh bơi gần tới bờ biển, từ xa đã nhìn thấy Niệm Thần đang giãy giụa ngụp lặn trong nước biển, hình như càng ngày càng tiến sâu vào lòng biển, rõ ràng là đã chơi với một thời gian khá lâu rồi, nên dáng vẻ kia hình như sắp bị ngạt.

Lúc đó tim anh như muốn vỡ vụn, ngay một khắc kia, cũng chỉ xảy ra chớp nhoáng, anh dùng hết sức còn lại trong cơ thể, lao thật nhanh về phía Niệm Thần.

Nhưng nước biển dập dềnh lên xuống, khiến cho tốc độ bơi của anh bị chậm hẳn, khi bơi đến bên cạnh cô, cả người Niệm Thần đang thoi thóp, chỉ còn sót lại một hơi thở mỏng manh.

Kéo cô cùng bơi lên bờ, Hoắc Cảnh Sâm nhanh chóng làm một số sơ cấp cứu căn bản, anh đã được học từ nhỏ những phương pháp tự cứu lấy mình trong mọi tình huống, kể cả tình huống tồi tệ nhất, cho nên lúc này nên sử dụng biện pháp cấp cứu nào là tốt nhất, anh đương nhiên rất thành thạo.

Đến khi Niệm Thần phun ra một ngụm nước kia, cả người đang chỉ còn một hơi thở nay đã tỉnh táo hơn một chút, ngay lúc đó, xe của mấy người Vivi chạy tới.

Hoắc Cảnh Sâm ôm Niệm Thần lên một chiếc xe trong số đó, dùng tốc độ tối đa chạy như bão tố ập tới vậy.

Đại khái là Vivi cùng với mấy người cấp dưới của Hoắc Cảnh Sâm đã nhìn thấy thời điểm nhếch nhác nhất của anh, toàn thân ướt sũng, sợi tóc dính loạn trên mặt, nhưng anh lại chỉ chú ý tới tình trạng mạnh khỏe của cô gái trong lòng mình.

--- -----

Vừa mới trải qua tình huống đối mặt với tử thần, ngay lúc này dù lỗ mũi vẫn đang hít thở không khí trong lành, anh vẫn đều cảm thấy vô cùng trân quý, Hoắc Cảnh Sâm vuốt ve chiếc nhẫn kim cương ở ngón tay giữa của Niệm Thần.

Nhưng thời điểm này anh vẫn còn đang suy nghĩ đến một số chuyện, mày nhíu lại, nhét tay cô vào trong chăn, rồi sau đó cẩn thận đặt cô nằm ổn định lại trên giường, lúc này anh mới đứng dậy, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Bên ngoài phòng bệnh, mấy người ViVi cũng đang ở đây, khi đó, nét mặt của Hoắc Cảnh Sâm là một tầng băng mỏng, ngay lập tức khiến cho mấy người đang ngồi đó, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, rồi cũng không dám lên tiếng nói gì, theo kinh nghiệm của bọn họ, lúc này nên biết điều ngậm miệng lại, nếu không tuyệt đối sẽ trở thành vật khai đao của anh.

“Vậy kế hoạch lần này của chúng ta, đã hoàn toàn bị rối loạn bởi cái tên Lục Hựu Hi kia sao?”

Hoắc Cảnh Sâm tùy ý ngồi xuống cái ghế dựa bên cạnh bàn, đáng vẻ lười biếng, bởi vì tóc bị ngâm trong nước biển, dù lúc này đã không còn ẩm ướt như lúc này, nhưng cũng vẫn còn một chút xơ xác, anh đốt một điếu thuốc, đến khi khói thuốc tràn ngập quanh anh, giọng nói của anh mới khàn khàn vang lên.

“Theo lý thuyết thì đúng là như vậy.”

Vai của Tả Chi Nhất nhún nhún, người tựa vào trên tường, do ngồi khuất một bên đèn, nên một gò má của anh ta chìm trong bóng tối, càng nhìn càng thấy sự trầm ổn hơn mấy phần so với trong quá khứ.

Trên thực tế, dù cho có cẩn thận cách mấy thì cũng có sự sơ sót, bọn họ đã tính sai một chuyện, Lục Hựu Hi đột nhiên xuất hiện chính là muốn bắt Niệm Thần.

Theo lý thuyết thì chuyện lần này thất bại là do Lục Hựu Hi, nhưng trong lòng mọi người ít nhiều đều hiểu rõ, Hoắc Cảnh Sâm buông tha cho kế hoạch lần này, là bởi vì Niệm Thần đang gặp nguy hiểm!

Vốn dĩ dựa vào cái chết của Cố San San, Hoắc Cảnh Sâm liền tương kế tựu kế bước vào cục cảnh sát, thậm chí bản thân bị chỉ điểm một số tình huống tồi tệ, lúc đó anh cũng không bước ra, vì tất cả đều nằm trong kế hoạch của bọn họ.

Trong kế hoạch, nhất định phải tung ra tất cả mọi chuyện như thế, cho nên mấy ngày nay bọn họ đều đang đợi bắt người kia, Hồng Thương.

Nhưng ngay tại bước cuối cùng này, chính là lúc Hồng Thương buộc phải xuất hiện, Lục Hựu Hi lại đánh đổ hết thảy!

“Cũng không phải hoàn toàn không thu được lợi gì, ít nhất thì chúng ta biết Lục Hựu Hi có quan hệ với Hồng Thương, hoặc hẳn ta biết nơi ở hiện nay của Hồng Thương, dùng thân phận gì đề qua mặt mọi người!”

Lục Phi Ly đứng một bên, hai bàn tay đặt trong túi quần, đã im lặng một lúc lâu, giờ mới lên tiếng, Lục Hựu Hi đã có hành động cụ thể, đương nhiên không sợ sẽ không tìm được đầu mối.

Hoắc Cảnh Sâm vẫn dựa vào ghế, xung quanh anh đã tràn ngập khói thuốc, trong đôi mắt giống như không nhìn cụ thể vào chỗ nào vậy, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Lại im lặng, Mạc Tĩnh Đông do dự một chút rồi cũng mở miệng, có lời muốn nói từ lâu, nếu lúc này còn không lên tiếng thì sợ sau này chắc chắn khó tìm cơ hội để nhắc lại.

“Cảnh Sâm, tôi biết lời này không nên nói, nhưng kỳ thật, anh và tôi đều hiểu rõ, về người phụ nữ Mộ Niệm Thần này của anh, tạm thời không thích hợp theo bên người của anh, anh đã động tình rồi, anh không thể phủ nhận điều này được, đây là tội kỵ với bọn người chúng ta.”

Một câu đã vạch trần sự thật, thật ra từ rất lâu rồi, Mạc Tĩnh Đông luôn là người gánh vác trách nhiệm này, nhưng tất cả mọi người ở đây đều đang hít hơi lạnh, Mạc Tĩnh Đông vẫn im lặng nhìn Hoắc Cảnh Sâm, rồi lại nói tiếp:

“Chẳng bằng cứ đưa cô ta đi đâu đó, đợi đến khi tất cả mọi chuyện đều êm đẹp, lúc đó lại đón cô ta trở về, Cảnh Sâm, anh hiểu rõ hơn tất cả mọi người, làm như vậy thì tốt cho tất cả chúng ta.”

Tiếng nói của hắn vừa dứt, khi đó, Hoắc Cảnh Sâm cũng vừa hút xong một điếu thuốc, trong nháy mắt một cú ném mạnh, cái tàn còn dư chút đốm màu cam cam đáp vòng cung hoàn mỹ vào thùng rác, anh đứng dậy, thờ dài, nhưng lại dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía Mạc Tĩnh Đông:

“Tĩnh Đông, đó cũng không phải là phương pháp tốt nhất, anh có thể không biết rõ, bởi vì cô ấy là Mộ Niệm Thần.”

Bởi vì là Mộ Niệm Thần, anh cũng thật sự rất sợ thời gian đưa cô rời khỏi xa anh, cô vẫn có thể sống rất tốt, thậm chí còn có thể quên mất anh, đây cũng là điều mà anh không tự tin nhất.

Nhưng trên thực tế, đối với tình yêu, khoảng cách không thể đo lường được có yêu hay không yêu, chỉ có thể xác định khi kéo xa khoảng cách ra, có lúc sẽ thật sự hối hận vì sao lại ngu ngốc dùng phương pháp này để kiểm tra tình cảm của đối phương.

Nếu đã yêu, phải lựa chọn tin tưởng nhau, ít nhất, Hoắc Cảnh Sâm biết tâm ý của Niệm Thần, cô muốn mọi chuyện hay mọi thời điểm đều có thể sánh vai cùng anh, như vậy thì anh cũng không cần phải giấu giếm nữa.

Ít nhất là có đưa Niệm Thần đi hay không, thì anh cũng sẽ tôn trọng ý nguyện của Niệm Thần, nếu như cô đồng ý tránh xa tình huống dơ bẩn trước mắt, tạm thời đến nơi an toàn mà rời xa anh, anh đương nhiên chấp nhận đưa cô đi, khiến cho cô phải lâm vào tình trạng nguy hiểm, anh cũng không chấp nhận được.

Nhưng đó là Mộ Niệm Thần, anh biết nếu đưa cô đi, sẽ chỉ càng đẩy cô càng xa khỏi người mình, cô sẽ đi thật xa, càng ngày càng xa, theo thời gian sẽ quên anh.

Mộ Niệm Thần, vĩnh viễn đều muốn được kẻ vai chiến đấu với anh, dù khó khăn, ít nhất thì hai người cũng tranh thủ được ở bên nhau.

Một người bị đẩy ra ngoài, sẽ càng khó chịu hơn so với người ta tình nguyện chết.

Gặp phải tình huống này, nếu là anh, anh cũng không thể buông bỏ được, không thể chấp nhận bị gạt ra.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 208

“Tình Đông, đó cũng không phải là phương pháp tốt nhất, anh cũng không phải không biết, bởi vì cô ấy là Mộ Niệm Thần.”

Anh vừa nói chuyện vừa dời bước chân đi, bước chân cứng rắn gấp gấp, mới chỉ rời khỏi trong thời gian hút một điều thuốc, anh đã lo lắng không biết Niệm Thần đã hạ sốt chưa, anh dừng bước trước cửa phòng bệnh:

“Phi Ly, trong khoảng thời gian này, chú theo dõi chặt chẽ Lục Hựu Hi, cho dù ở bất cứ phương diện nào, không được bỏ sót một chút xíu manh mối nào.”

“Chi Nhất, chú đi một chuyến đến Luân Đôn, hiện tại Tây Hàn và Thần Viễn đều đang ở bên đó, phòng ngừa những người đó xuống tay với hai anh em chúng nó.”

“Tình Đông, chú sắp xếp xuống dưới, tất cả kế hoạch tạm ngừng một thời gian, nếu người kia đã không chịu xuất hiện thì thôi, chúng ta không tự chủ trương làm những chuyện công kích, chúng ta đều biết hiện tại Hồng Thương đang tính toán chuyện gì, cho dù là thực hiện phương pháp tát một cái rồi sau đó cho một viên kẹo, cứ coi như là tôi không thích đi, đột nhiên hiện tại chỉ muốn bình an sống qua ngày thôi.”

Nhưng thực tế đã chứng minh, tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong lúc yên bình đó, chỉ có thể giải thích là dùng phương pháp hữu hiệu nhất là lấy tĩnh chế động, bọn họ đang ở ngoài sáng, đợi đến khi làm rõ ràng tất cả mọi chuyện đã xảy ra do cái kẻ trong bóng tối kia rồi, lúc đó bọn họ mới có thể công kích một lần nữa, nếu không thì tất cả đều đổ sông đổ biển.

“Vivi, tung tin đồn ra ngoài, một tháng sau, tôi sẽ kết hôn cùng với Niệm Thần, cô sắp xếp mọi chuyện cho hôn lễ, cứ làm phô trương lên, càng long trọng càng tốt, không cần khiêm tốn.”

Anh nói chuyện với bọn họ, bọn họ còn chưa kịp có phản ứng gì, cửa phòng bệnh mở ra và đóng lại nhanh chóng, chớp mắt đó anh đã biến mất sau cánh cửa kia.

Trong hành lang xa hoa của bệnh viện, bốn người đứng đó nhìn nhau một lúc, Tà Chi Nhất là người đầu tiên la lối om sòm:

“Mẹ nó, tại sao lại kêu ông đi chăm sóc hai tên tiểu tử tông kia?”

Vivi ném một ánh mắt chế giễu về phía anh:

“Chẳng lẽ anh không biết dạo gần đây đột nhiên xuất hiện một con nhóc ranh ba tuổi đang đeo bám Tây Hàn sao? Về phần Thần Viễn, xử lý cũng tương đối đơn giản, anh đem theo con gái yêu của nhà anh, nhất định sẽ kiểm chế được nó, ai mà chẳng biết thằng nhóc Thần Viễn kia treo cổ bên gốc cây của con gái nhà các người, ờ ha, nếu nói như vậy thì, anh thật sự sẽ trở thành thông gia với lão đại rồi đúng không?”

Vivi chỉ nói một câu thôi đã có thể giải quyết chuyện tình của hai ông trời con này, nhưng thật ra, những lời nói đó cũng chính là sự thật, bọn họ cũng có thể đưa những người khác đến để chăm sóc hai anh em đó, nhưng đối với tình huống trước mắt thì tuyệt đối không được để xảy ra tình huống hỗn loạn nào nữa.

Hết cách rồi, hai ngày nay trong cái thế giới của hai anh em này đã xảy ra quá nhiều chuyện, thật sự đã đủ rồi beng rồi.

Tiếng nói của Vivi vừa ngừng, rồi lại nhìn về phía Mạc Tĩnh Đông, bộ dáng thật giống như thể rèn sắt không thành thép, rồi lại do tính tình của cô mà không thể không nói một câu, nếu vậy thì cô thật sự sợ rằng, nếu thật sự lần sau lại bởi vì chuyện tình liên quan đến Mộ Niệm Thần, Hoắc Cảnh Sâm sẽ trực tiếp động tay động chân với Mạc Tĩnh Đông mất thôi.

“Tôi nói anh đó, anh không thể bình tĩnh hơn một chút nữa sao, cái người này vô sấu vô cảm là do chính bản thân của anh không tin tưởng vào tình yêu thôi, còn lão đại người ta thì không thể như vậy, người yêu như thịt trên đầu trái tim đó thì nói một tiếng bỏ là có thể bỏ ngay sao, anh vẫn còn không hiểu tính tình của lão đại sao, anh ấy là loại người gặp nguy hiểm thì vì giữ mình mà ngay lập tức bỏ rơi người phụ nữ của mình sao? Đương nhiên điều đó là không phải, ngược lại mà nói, lão đại thích được sống chung với nguy hiểm, tính tình của anh ấy là như vậy, gian khổ và bình yên, anh vĩnh viễn đừng bao giờ hy vọng anh ấy sẽ lựa chọn sự bình yên, cá và tay gấu sao, anh ấy chắc chắn có thể nắm được cả hai.”

Mà trên thực tế, khi Vivi nói ra hai câu với hai người, trong hành lang ấy, có hai đấng mày râu cùng đồng thời nhảy dựng lên, nhưng đang ở trong bệnh viện nên không tiện bộc phát, trong khoảng thời gian ngắn, cả hai đều muốn đem Vivi ra ngoài, rồi tìm một chỗ kín đáo nào đó để xả được lửa giận trong lòng, nhưng điện thoại của Vivi lại vang lên.

Chỉ cần nghe tiếng chuông điện thoại thì liền có thể đoán được người gọi điện thoại tới là ai rồi, hơn nữa, trong hai ngày vừa qua, những cuộc điện thoại như thế này cứ gọi là thường xuyên.

Được rồi, lúc đó, Vivi xoay người, làm ra một tư thế xin lỗi để nghe điện thoại, không thể không nói, ba người đàn ông sáu mắt nhìn nhau, đồng thời cùng làm ra động tác phui phui da gà nổi trên người xuống, rất ăn ý với nhau, giống như là được tập luyện rất nhiều lần trước đó rồi.

“Cái gì, cái con chó nhỏ BOA kia của Hoắc Thần Viễn lại làm to bụng ‘con trai’ nhà chúng ta sao? Mẹ nó chứ, cái con chó kia cũng cùng một kiểu không đứng đắn giống y như chủ nhân của nó?”

“.....” Mới vừa rồi là ai vừa nói dễ dàng đối phó với anh em nhà đó vậy ta?

Chuyện này hay rồi, mà trong miệng Vivi vừa nhắc tới ‘con trai’, thật ra cô có nuôi một con chó màu trắng, thuộc loại chó nhỏ chihuahua, còn về chuyện tại sao mà cô lại gọi nó là ‘con trai’, vậy thì cũng chỉ có một mình Hách Liên Thần biết được nguyên nhân tại sao mà thôi.

Nhưng đối với cái bào thai đó mà nói, có quý mới biết giống chó Mục Dương truyền thuyết kia đặt tình trùng vào giống Chihuahua nhỏ bé, sau này chó con sẽ chui ra ngoài bằng cách nào đây hả trời?

Khi đó, Vivi có nói một câu: “Nói với Hoắc Thần Viễn, trước khi bà đây trở lại đó, nếu như nó vẫn ngoan cố không chịu cuốn gói đi cùng với con chó kia của nó, bà chắc chắn sẽ làm thịt con Cỗ Mục kia vì dám làm mất trinh ‘con trai’ chúng ta!” Lúc kết thúc cuộc đối thoại, trên hành lang rộng lớn, ba người đàn ông một lần nữa sáu mắt nhìn nhau, biết ngay mà, bất cứ chuyện gì mà xảy ra với cái con chó kia, cho tới bây giờ thì Vivi luôn luôn đánh mất lý trí của mình, bọn họ thật sự có thể tha thứ được thì luôn luôn không chấp.

“Mẹ nó chứ, cái thằng khỉ ranh Hoắc Thần Viễn này không học theo thằng anh của nó, không tán tỉnh được con gái người ta, sao lại dám liều lĩnh để cái con chó xúi quẩy kia lưu manh ở chỗ này chứ? Chẳng lẽ nó cũng cùng một đức hạnh giống lão cha của nó? Mẹ nó, cứ cái đả này thì nếu tương lai nó trưởng thành rồi, tôi cũng chẳng lấy làm lạ, đây thuộc vấn đề gen di truyền, hạng người thế nào sẽ sinh ra đứa con thế ấy, nuôi chó cũng dạng như thế cả thôi!”

Đây coi như là cô nàng đã tức điên lên rồi, ba đấng mày râu còn lại thì tương đối bình tĩnh hơn, tha thứ cho giây phút điên loạn này của Vivi, mà thôi, cho dù là ai thì khi nghe tin con mình bị người ta chơi đùa cũng sẽ có thái độ như vậy, hơn nữa còn bị mang bầu nữa...

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như Hoắc Cảnh Sâm nghe được những câu lý luận lúc này của Vivi, có thể ngay lập tức tóm cả nhà cô ta – bao gồm ‘đứa con trai đang mang thai’ của cô ta, đưa đến Châu Phi không đây nữa?

Cho nên về sau câu nói này đã trở thành lời tiên tri, bạn không thể tin đúng không?

Cũng giống như nhiều năm sau đó, lúc đó ‘con trai’ Vivi đã về châu trời rồi, sau đó để lại một đội quân con đàn cháu đống, khi đó Vivi hay tin: trước khi Hoắc Thần Viễn cưới vợ đã có hai đứa con gái sinh đôi, cô lập tức phun hết ra ngoài nước trái cây vừa uống vào miệng, rồi sau đó om sòm phân bua, khẳng định lại những lời đã nói trong bệnh viện lúc đó.

Amen, trời đất chứng giám, lúc đó cô ta thật sự chi thuận miệng nói ra thôi, không có ý gì khác, quý mới biết vì sao đàn ông nhà họ Hoắc đều như thế, ặc, mãnh liệt!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 209

Đợt này Niệm Thần bị sốt khá cao, nên hơi thở có chút khó khăn, lại càng gấp gáp khó chịu, lúc đó, cả người cô cũng bị dày vò giống như tất cả nước trong cơ thể đều chảy đi đâu hết vậy, đôi môi vốn màu đỏ hồng xinh đẹp nhưng giờ phút này lại trắng bệch nứt nẻ, làn da thiếu nước hiện lên những mạch máu màu hồng, trừ những điểm đó ra, cả người cô thật giống như không có một chút hơi thở nào của con người.

Khi đó, Hoắc Cảnh Sâm đang ngồi bên giường, cặp mắt sắc bén hiện đầy vẻ yêu thương, cẩn thận thay khăn lông chườm hạ sốt cho cô, sau đó lại lấy

miếng bông gòn đã thấm một chút nước, nhẹ nhàng chậm nhẹ từng chút một lên đôi môi khô nứt của cô.

Bấy giờ đã là nửa đêm, trong bóng tối, tình hình bên trong phòng bệnh, dường như yên tĩnh một cách đáng sợ, lúc này hô hấp của hai người cũng có vẻ bình ổn một cách không bình thường.

Nhưng trên thực tế chính là trong màn đêm như vậy, Niệm Thần ngủ không sâu, nhưng lại chìm vào tận cùng của cơn ác mộng, từng trận từng trận tuyệt vọng cứ thi nhau kéo tới cuốn lấy cô, mà cô cứ ngâm trong nước biển, không thể động đậy được.

Nước biển tanh mặn kia như lưới nhện bao phủ hết cả người cô, khiến cô không thể làm gì được, thời điểm đó, nước biển này rõ ràng như chịu sự điều khiển của một thế lực nào đó, khi hai mắt cô cố gắng mở ra, cô rõ ràng nhìn thấy Hoắc Cảnh Sâm đang đứng ở một chỗ không xa với cô, nhưng cũng đứng trong nước biển, dáng vẻ cũng giống như nhau.

Rõ ràng là đang rất gần, gần đến nỗi chỉ cần vươn tay là có thể chạm vào nhau, nhưng đáy mắt của Hoắc Cảnh Sâm nhìn vô định vào một chỗ nào đó, nhưng rõ ràng là không để ý gì đến cô, mà miệng cô muốn hé ra để nói gì đó, thì nước biển tanh nồng lại tràn vào hết khoang miệng, khiến cô không thể nói ra bất cứ một câu chữ nào.

Một giây kế tiếp, cả người của Hoắc Cảnh Sâm giống như có một linh cảm nào đó, phục hồi lại tinh thần, nhưng cũng không nhìn một cái nào về phía Niệm Thần, ngay sau đó bơi về phía bờ biển cách đó không xa.

Mà trong khi đó, trong lồng ngực của cô, không khí đang ngày càng ít ỏi, cổ của cô thật sự rất đau, cảm giác giống như đang bị ai đó bóp nghẹt, nhưng lúc đó cô chỉ có một cảm giác đau thương vì trong đầu của cô hoàn toàn là hình ảnh Hoắc Cảnh Sâm đang rời bỏ cô.

Đợi đến khi vô tình cúi đầu xuống, mới nhìn thấy những đốt ngón tay trắng bệch đang chặn ngang vào cần cổ của cô, chỉ biết giương mắt thất thần nhìn rõ hết mọi thứ.

Nhưng rốt cuộc đó có phải hiện thực hay chỉ là trong một giấc mộng, tại sao cô bị mất kiểm soát mà lại đi thất cổ của mình, một sự tuyệt vọng kinh khủng bùng nổ trong đầu của cô, nhưng ngay lập tức cảm giác đó bị thay thế bởi cảm giác khó thở, cô liều mạng hít thở, nhưng chung quanh cô toàn là nước biển và cũng chỉ có nước biển, cô muốn giãy giụa, vùng vẫy thoát khỏi nơi đáng sợ, nhưng rõ ràng chính đôi tay của cô đang trụ vững trên cổ của cô.....

Hầu như Hoắc Cảnh Sâm phát hiện sự khác thường của Niệm Thần, khi đó, anh nằm nghiêng trên giường, anh ôm lấy thân thể yêu thương vào trong ngực của mình, mà thân thể của Niệm Thần bỗng nhiên cứng ngắc, nên anh là người đầu tiên có thể cảm nhận được.

Nhưng cũng chỉ trong vài giây phút ngắn ngủi đó, còn không cho anh thời gian để phản ứng, đôi bàn tay tái nhợt của Niệm Thần lại từ từ dời đi chuyển, từ dưới lên trên, rồi sau đó dừng lại tại nơi chính cổ của cô, sức lực bỗng nhiên tăng vọt, bởi vì động tác này của cô rất mạnh mẽ, giật đứt kim tiêm truyền dịch trên cánh tay kia của cô, lúc đó, trên mu bàn tay xuất hiện một vết máu rất ghê sợ, nhưng dường như cô cũng không có cảm giác gì.

Đột nhiên trong đầu của Hoắc Cảnh Sâm thoáng nhớ lại tình huống đã gặp trước đó, cũng giống như hiện tại, một lần nữa tái hiện trước mắt anh, mà anh vừa thoáng một phút hoảng hồn, liền trấn định lại, dùng tới mười phần sức lực, thậm chí trên mu bàn tay còn xuất hiện vài vết cào xước do móng tay của Niệm Thần, lúc này mới bắt giữ được đôi tay đang muốn thân thiết với cổ của cô.

Ngay lập tức, cả người Niệm Thần giống như lấy lại được sự tự do, khi đó hai mắt của cô vẫn nhắm nghiền nhưng hơi thở lại hết sức gấp gáp.

Hoắc Cảnh Sâm có chút sợ hãi nắm chặt hai bàn tay của Niệm Thần, lúc đó trong đầu óc của anh chỉ có một ý nghĩ chính là, thật may mắn vì lúc này anh đang ở bên cạnh của cô, nếu không thì anh thật sự không chấp nhận nỗi hậu quả đó.

Thế nhưng, một trận ầm ĩ không hề nhỏ vừa đi qua, trên mặt Niệm Thần cũng vui đi một chút sắc hồng, Hoắc Cảnh Sâm nghiêng người, dùng trán của mình đặt trên trán của Niệm Thần, mới phát hiện, cô đã hạ sốt.

Hoắc Cảnh Sâm cũng cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, vừa định giờ tay lên chuẩn bị bấm chuông gọi y tá tới phòng bệnh, để xử lý vết thương trên mu bàn tay của Niệm Thần, bỗng nhiên bên tai nghe thấy tiếng nức nở nhỏ nhỏ của Niệm Thần, còn mang theo một chút tủi thân, ngay lập tức, sự mềm mại trực tiếp đánh thẳng vào đáy lòng của Hoắc Cảnh Sâm, len lỏi đến tận nơi không thể chạm vào kia.

Nhưng dáng vẻ của Niệm Thần cũng chưa có dấu hiệu tỉnh, nhưng lại giống như cô đang khó chịu với những hành động vừa rồi của Hoắc Cảnh Sâm, lúc đó, trên mặt là vẻ uất ức, thân thể thì co rúm lại, ngay cả trong giấc mơ cũng như mang theo ý lên án, tiếng khóc vừa ngừng, nước mắt tèm lem ngang dọc trên khuôn mặt, khiến cho Hoắc Cảnh Sâm bỗng dưng cảm thấy có chút dờ khóc dờ cười.

Anh mới phát hiện ra anh đã không thể từ bỏ được cô nữa rồi, hình như những lúc đau lòng tới cùng cực thì mới nhớ ra, cuối cùng thì cũng có một số chuyện, anh không thể kiểm soát được đấy, không phải sao.

Khóe môi khẽ nhếch lên, ngay cả đáy mắt cũng chứa chan mùi vị hạnh phúc không rõ ràng, trong bóng đêm huyền bí, tiếng khóc kia có vẻ đặc biệt phá tan sự tĩnh lặng hoang vu cô độc, đôi môi mỏng hoàn mỹ của anh ghé sát vào bên tai của cô, anh cũng không phát hiện ra nụ cười thật tâm toát ra từ trong giọng nói của anh:

“Niệm Thần, anh phải làm thế nào đây, anh phát hiện ra anh đã không thể kiểm soát được mà yêu em mất rồi.”

Giống như là kỳ tích, ngay khi tiếng nói của anh vừa dứt, cô gái nhỏ bé trong ngực anh như được tiêm một liều thuốc an thần cực mạnh, ngay lập tức gương mặt đỏ như trời sáng sau cơn mưa, tốc độ thay đổi nhanh chóng khiến cho Hoắc Cảnh Sâm hoài nghi cái trận bệnh này có phải là giả vờ hay

không nữa.

Một lúc sau, Niệm Thần đã an ổn nằm yên trong ngực của Hoắc Cảnh Sâm, Hoắc Cảnh Sâm mới tin chắc Niệm Thần thật sự bị bệnh, không phải giả vờ, còn về phần tại sao lại có đột phát như mới vừa rồi, anh vẫn phải đợi đến khi Niệm Thần tỉnh lại mới có thể biết được, ặc, được được, có lẽ ngay cả khi Niệm Thần tỉnh lại cũng vẫn có thể không tìm ra được câu trả lời.

Khi đó, tình huống bên trong rất ầm ập, tình nùng mặt ý, nhưng sắc thái của tình huống bên ngoài lại cực kỳ nhạt nhẽo, dường như đó trở thành dấu hiệu báo trước một điểm nào đó, thế giới hai người của Hoắc Cảnh Sâm và Mộ Niệm Thần thật sự có sự biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Mà trên thực tế, nếu như yêu nhau một cách chân chính, những lúc quan trọng tuyệt đối không nên dễ dàng xuất ra khỏi miệng, mà dựa theo tính cách của Hoắc Cảnh Sâm, cả đời này chỉ nói ra ba lần “anh yêu em” với duy nhất Mộ Niệm Thần mà thôi.

Một thời gian khá lâu sau đó, khi lần thứ hai khi một mỗ nữ nào đó nghe được ba chữ này, liền mặt dày mày dạn đòi sống đòi chết ép buộc Hoắc Cảnh Sâm nói nữa, liền bắt đầu bức bối tức giận vì không nghe được lần thứ ba, tuy ngoài mặt vẫn còn tỏ ra tủi thân nhưng cũng chẳng có biện pháp nào bắt ép được người kia.

Nhưng thật ra thì, cả đời này của cô nhất định là không biết được, có một đêm như vậy, khi đó, lúc mà cô còn đang co rúc trong lòng anh, trong một khoảnh khắc kia, giọng nói êm ái như tiếng nhạc cổ điển của anh vang lên, thật đẹp và cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210

Cũng trong lúc đó, tại Luân Đôn – nước Anh, trời còn tờ mờ sáng, không khí trong trang viên tản mát hương thơm đặc trưng của hoa hồng, bên ngoài, ánh mặt trời đang lấp ló thoát khỏi chân trời.

Người bạn nhỏ Tây Hàn có cảm giác bị ai đó đang chọc ghẹo trên người mình, khiến cho cu cậu phát bực mà tỉnh giấc.

Khi trời gần sáng cậu mới vừa ngủ, lại gặp phải tình huống trước mắt, đương nhiên sắc mặt của cậu sẽ không thể tốt rồi.

Cậu dụi dụi đôi mắt còn đang nhấp nhem, chờ đến khi cậu thấy rõ ràng cái người đang cười trên người của cậu thì tự nhiên cậu lại thấy cực kỳ xem thường.

“Nhan Noãn Noãn, đến khi nào thì em mới có thể dùng tư thế đi đứng đoàng hoàng ngay thẳng xuất hiện trong tầm mắt của anh?”

Mẹ nó chứ! Mới sáng sớm đã làm ra cái tư thế không sáng sủa như vậy là có ý gì chứ?

Ở cái chỗ này, cậu thật sự càng ngày càng không thể quản lý sự bình tĩnh được nữa rồi, có trời mới biết, cho đến tận thời điểm hiện tại thì cũng chỉ có một mình cậu mới gây rối loạn đội ngũ ở cái chỗ này thôi, lần này thì xong rồi, vậy mà cậu lại có thể thua dưới tay một con nhãi ranh mới ba tuổi!

Trên thực tế, từ trước đến giờ Tây Hàn chưa bao giờ nghĩ đến Nhan Lương Tĩnh luôn như nước với lửa với Tư Nhiên, mọi nơi mọi lúc đều có thể nhìn thấy cảnh hai người: một người nham nhở, một người bị chọc ghẹo đến phát cáu, thế nhưng lại trong lúc thần không biết quỷ không hay có thể chế tạo ra một con nhóc ba tuổi như thế này.

Hơn nữa sự việc đó đã bị bại lộ, số là trong khi Tư Nhiên đang chọc ghẹo một người phụ nữ nào đó lại bị một đứa bé xấu xa chen ngang gây rối, đang muốn phát điên nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu của cô bé, nhưng con nhóc đó lại sống chết nói không có một chút liên quan nào đến hắn, hắn đương nhiên là không tin rồi.

Còn về chuyện đứa nhóc là con với người nào, hắn chỉ nhìn một cái thì đã nhận ra được, căn bản đây chính là phiên bản thu nhỏ của sự kết hợp giữa hai người hắn và Nhan Lương Tĩnh.

Lúc ấy, lòng hắn trăm điều ngôn ngữ bay theo gió, cho nên mới nói, chẳng lẽ cả đời này của hắn đều đã định sẵn là phải thua trên tay Nhan Lương Tĩnh sao?

Được rồi, cô gái như Nhan Lương Tĩnh bình thường nhìn qua rất mạnh mẽ, nhưng khi sự việc bị bại lộ, bản thân nhận thấy đã che giấu con gái ba năm rồi, cũng đã bị phát hiện, trong khoảng thời gian ngắn, lần đầu tiên bộc phát tính tình dằn vặt, ngay khi Tư Nhiên còn chưa có đuôi giết đến nơi, đã quyết định chọn con đường thu xếp đồ đạc bỏ trốn.

Được rồi, thật ra thì những chuyện này cũng chẳng có liên quan gì đến người bạn nhỏ Tây Hàn.

Nhưng mấu chốt ở ngay chỗ đó, Lương Tĩnh nhất định là cảm thấy không ổn khi vừa phải chạy trốn mà còn phải vác theo con gái, rất dễ bị bại lộ, vì vậy ngay khi ánh mắt vừa quét qua người Tây Hàn thì không một chút do dự liền đem con gái giao vào tay cậu.

Đôi mắt Tây Hàn nhìn chăm chăm vào cái con nhóc ba tuổi đang ngồi bên cạnh mình, cả người toàn bộ là bóng dáng hại nước hại dân của Lương Tĩnh nhưng cũng mềm mại đáng yêu, lại cộng thêm một ít nước mắt đang chuẩn bị tuôn trào, bộ dáng như thể rất sợ hãi mà không nói nên lời, lần đầu tiên trong đời Tây Hàn sinh ra một cảm giác nào đó có tên là đau lòng.

Nhưng ngàn đau vạn đau cũng chỉ dừng lại ở chỗ đau lòng! Không nhắc thì thôi, mỗi lần nhắc tới chuyện này thì Tây Hàn đều cảm thấy hiện tại hai mẹ con nhà này tính kế gài bẫy mình rồi.

Ngay cả mẹ ruột cũng ghét bỏ con gái nhỏ, cho nên thời điểm tìm đường chạy trốn mới không có xách theo!

Quý mới biết, lúc trước khi đi, Lương Tĩnh có nói một câu kia: “Tây Hàn, cô cảm thấy không tiện khi đem theo Noãn Noãn”, vậy rốt cuộc là không quan tâm hay còn vì cái gì nữa?

Mà ngay tại thời điểm đó đã bị gọi lên một ít đau lòng, liền thúc đẩy người bạn nhỏ Tây Hàn mới chỉ năm tuổi kéo một cô gái nhỏ có chút lớn hơn so với lứa tuổi lên ba, đặt bé ngồi lên đùi mình, dịu dàng an ủi một lúc.

Được rồi, cậu đương nhiên là không có phát hiện ra, lúc đó Noãn Noãn ba tuổi, trong ánh mắt vốn đang là khiếp sợ ngay lập tức biến chuyển thành ánh mắt giảo hoạt lém lỉnh, cho nên mới nói, mẹ cô bé rất có nghĩa khí, biết cô có tình cảm với Tây Hàn, liền quyết định ném cô cho Tây Hàn đây mà.

Sau một lúc nhẹ nhàng dỗ dành, suy nghĩ của Tây Hàn là muốn nói chuyện với Hoắc Thần Viễn, chắc là không có vấn đề gì nếu cả hai cùng nhau chăm sóc cho một con nhóc ranh ba tuổi đầu nhí.

Vì vậy, lúc Hoắc Thần Viễn từ bên ngoài vừa bước vào bên trong, cậu thật sự muốn trao đổi một chút về vấn đề chăm sóc cho Noãn Noãn trong tương lai, nhưng mà không đợi cho miệng cậu kịp mở lời, người bạn nhỏ Nhan Noãn Noãn đã nhanh tay lẹ mắt, hơn nữa lại còn dùng bộ dáng nước mắt lưng trong chực rơi xuống như lúc này, kéo kéo tay áo của Tây Hàn, ngay lập tức giọng nói trong trẻo vang lên trong phòng khách, truyền vào lỗ tai của hai em nhà kia:

“Tây Hàn ca ca, Noãn Noãn rất yêu quý anh, sau này anh cưới Noãn Noãn có được không?”

Trong khoảng thời gian ngắn, Hoắc Thần Viễn đang kiểm chế con BOA đang làm loạn.

Mà cánh tay của Tây Hàn đang ôm Noãn Noãn, cũng trở nên cứng ngắc, đã lo lắng suy tính cho tương lai sau này rồi sao.

Con nít bây giờ cũng tiếp xúc thân mật sớm như vậy sao?

Ngay lập tức, Tây Hàn có một loại tâm tình kích động muốn ném con nhóc đang ngồi trên người mình ra bên ngoài!

Có lẽ là đoán được vì sao không nhận được câu trả lời, khóe miệng Noãn Noãn khẽ vênh lên, một giây kế tiếp liền khóc nức nở, đáng vẻ hai bàn tay che mắt vẫn ngồi trên đùi của cậu như cũ, khiến cho người ta cực kỳ yêu thích, thật giống như trong nháy mắt có một cảm giác cả thế giới đều vứt bỏ nó vậy.

Cho nên mới nói, Noãn Noãn đã ăn sạch sành sanh Tây Hàn rồi, sau một trận tiếng khóc này, thế nhưng cậu vẫn không thể nào tìm được một chút ác độc đẩy ra Noãn Noãn, nhưng cũng không biết làm cách nào mới có thể từ chối Noãn Noãn, thôi đành chịu, trong một phút nóng vội, liền gạt đầu một cái, đồng ý, dù sao cũng chỉ là lời nói của một đứa bé, không có mấy ai lại cho là thật cả.

Chính xác là không có mấy ai coi trọng chuyện đó, nhưng mấu chốt ở chỗ là Noãn Noãn tưởng thật mới chết.

Kết quả là ở một giây kế tiếp, ngay lập tức tiếng khóc liền dừng lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đã tràn đầy nụ cười yêu thương, vừa cười khanh khách vừa nhào vào trong ngực Tây Hàn, cái miệng chúm chím mở ra lần nữa, mà phát ngôn này gây kinh ngạc khiến người ta không chết không được mà:

“Ông xã nhỏ Tây Hàn, sau này anh chính là người của em.”

Được rồi, nhưng thật ra thì trong cái phòng khách này, ngay từ đầu trừ bỏ Tây Hàn thì vẫn còn một người đàn ông thứ hai nữa, người bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn rất khó chịu vì bị mọi người lơ như người vô hình quá lâu, lúc đó, cậu chàng quyết định đặc biệt trưng ra nụ cười vui mừng, nói một câu có ý vị rất sâu xa nha:

“Anh trai, chị dâu, chúc hai người trăm năm hòa hợp.”

Sau đó, liền kéo lỗ tai BOA, lôi nó đi ra ngoài, cái gọi là phi lễ chó nhìn đó, ai, anh trai đã trưởng thành rồi, ngay cả bà xã tương lai cũng đã tự tìm tới cửa rồi, thật sự là khiến cho người ta phải xem lại lòng mình rồi.

Cho nên mới nói, sinh con thì phải sinh giống như anh em nhà cậu vậy, mới có người tự dưng đưa đến tận cửa vậy, đúng không?

Khóe miệng Tây Hàn co giật liên tục, dựa cả người vào trên ghế salon, có chút dở khóc dở cười, được rồi, tạm thời cứ cho là như thế đi, dù sao cũng chỉ là một đứa bé mà thôi, chỉ là trong nhất thời có cảm giác mới mẻ thôi, chắc chắn chẳng kéo dài được bao lâu đâu.

Nhưng mà lúc đó nhất định là Tây Hàn không ngờ đến, chỉ là hai ba ngày sau thì cậu đã phải hối hận vì giờ phút này đưa ra quyết định như thế, cái người Nhan Noãn Noãn này tuyệt đối không phải là một đứa bé bình thường, mà cô bé không bình thường đó lại náo loạn đến mức cao nhất, hơn nữa bản

thân cô bé còn có cả một đồng lý luận vô si đến đường nào, chắc chắn sẽ ‘không có ai’ nhấn tâm trách cứ cô được! Ấc, những người trong ‘không có ai’ tuyệt đối không bao gồm Hoắc Tây Hàn của ba ngày sau!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211

Nhưng mà lúc đó nhất định là Tây Hàn không ngờ đến, chỉ là hai ba ngày sau thì cậu đã phải hối hận vì giờ phút này đưa ra quyết định như thế, cái cô bé Nhan Noãn Noãn này tuyệt đối không phải là một đứa trẻ bình thường, mà cô bé không bình thường đó lại náo loạn đến mức cao nhất, hơn nữa bản thân cô bé còn có cả một đồng lý luận vô si đến đường nào, chắc chắn sẽ ‘không có ai’ nhấn tâm trách cứ lỗi lầm của cô được!

Ấc, những người trong ‘không có ai’ tuyệt đối không bao gồm Hoắc Tây Hàn của ba ngày sau!

Mà thật ra cũng chỉ trong vòng 3 ngày, Tây Hàn rút cuộc cũng biết được có mẹ dạng gì sẽ sinh ra đứa con như thế ấy, đây là một chân lý luôn luôn đúng đã có từ ngàn đời.

Mà Nhan Noãn Noãn, một đứa bé xinh đẹp như bông hoa vậy, những gen tốt của Lương Tĩnh lại hoàn toàn không được di truyền qua, ngược lại những tính tình ương ngạnh mạnh mẽ lại được di truyền một trăm phần trăm mới chết.

Kết quả khá là dễ đoán, Tây Hàn trừng mắt bậm môi đem tất cả những gì không tốt trên người cô nhóc đó đổ lỗi hoàn toàn trên người Tư Nhiên, nguyên nhân vĩnh viễn là: người bình thường thì chắc chắn không thể sinh ra một đứa bé bất thường như vậy.

Về phần tình huống trước mắt, một cái tư thế nằm cưỡi lên trên người của Tây Hàn như vậy, vui lòng tuyệt đối không được suy đoán không lành mạnh, nếu như chính mắt bạn nhìn thấy người bạn nhỏ Nhan Noãn Noãn làm cách nào để lật ổ khóa, rồi quang minh chính đại bước vào phòng tắm khi mà Tây Hàn đang tắm, rồi tiếp lại đưa ra những lời treu ghẹo cậu, bạn sẽ cảm thấy như thế nào, chắc chắn bạn sẽ cảm thấy tình huống trước mắt cũng chỉ là bình thường đến không thể bình thường hơn, thậm chí còn bình thường hơn so với nước lọc ấy chứ.

“Nhan Noãn Noãn, đến bao giờ em mới có thể tự mình đường đường chính chính xuất hiện trước mặt anh hả?”

Được rồi, lúc này Tây Hàn có nói gì cũng chỉ là vô dụng, đối mặt với một cô nhóc kỳ cục như Nhan Noãn Noãn, hơi sức của cậu thật sự cũng chẳng còn bao nhiêu để phát điên.

Trên nét mặt ba tuổi của Nhan Noãn Noãn vĩnh viễn treo một nụ cười vui vẻ, được rồi, nếu như không quan tâm đến bản chất ác ma của cô nhóc, về bên ngoài thật sự trông rất đáng yêu như một thiên sứ nhỏ.

Lúc đó, một nụ cười đáng yêu phóng to đến mức to nhất trong tầm mắt của Tây Hàn, ngay giây phút Tây Hàn còn đang sững sờ chưa kịp có bất cứ phản ứng gì, đôi môi đầy nước miếng của Nhan Noãn Noãn đã chu lên.

“Nhé...”

Một phát nhắm ngay đích là đôi môi đỏ mọng của Tây Hàn.

“.....”

Vậy là sáng sớm tinh mơ, một đứa bé xấu xa dám giờ thói lưu manh đùa giỡn cậu?

Lúc này, tựa như khá hài lòng với hành vi ăn trộm đậu hũ thành công của mình, dĩ nhiên, Nhan Noãn Noãn còn là một bạn nhỏ tương đối thức thời.

Trước khi Tây Hàn phát điên lôi kéo thân thể nhỏ bé phía trên mình xuống dưới, cô bé liền ngo ngoáy cái thân mình nhỏ bé, từ từ dôi từ trên người Tây Hàn nằm xuống bên cạnh trên giường ngủ, dĩ nhiên, cả quá trình đều diễn ra trong vòng vài giây, mà hai cánh tay mập mạp của con nhóc kia còn rất bá đạo, vẫn ôm chặt lấy cổ Tây Hàn, không có ý định muốn thu về.

Tây Hàn cố gắng kiềm nén lửa giận đang ào ào dâng lên trong lồng ngực của cậu, trên thực tế, cậu đã chuẩn bị khá tốt tư thế giờ Noãn Noãn lên, rồi ném con nhóc này ra ngoài cửa sổ rồi, quả thật cũng đang muốn đứng lên làm động tác đó, nhưng mà chỉ một giây kế tiếp, thật ra cũng chỉ cần thời gian một giây thôi, Nhan Noãn Noãn đã thành công áp chế lửa giận của Tây Hàn.

Cô bé chỉ cần xoay xoay cái thân thể nhỏ bé, rồi sau đó tìm một tư thế thật thoải mái nơi lồng ngực nho nhỏ của Tây Hàn, cả người dính lên, rồi sau đó nữa dùng cái giọng nói êm dịu mang theo chút lười biếng nói:

“Ông xã nhỏ Tây Hàn ah, Noãn Noãn biết cả một đêm anh không có ngủ, cho nên sẽ ngủ cùng anh một lúc, nhưng cũng chỉ có thể một lúc thôi, ngày

hôm qua anh đã đồng ý hôm nay đi tìm mẹ em với em rồi.”

Giỏi, cho nên mới nói, Noãn Noãn mới chính là một tiểu ác ma, mỗi lần đều dùng một chiêu như vậy liền có thể ăn sạch sẽ con người Tây Hàn rồi, ngày nào cũng ‘đi tìm mẹ’ là câu của miệng của cô bé, nhưng có trời mới biết, cô bé tuyệt đối không muốn tìm đến nhà mẹ chút nào, ngày ngày đều được sống chung với anh Tây Hàn như thế này mới là tốt nhất.

Tây Hàn quả thật bó tay liền tỏ ra cực kỳ coi thường cô nhóc, đôi môi nhấp mở nhưng cuối cùng lại chẳng nói được câu nào, cho đến khi tiếng hít thở đều đặn của Nhan Noãn Noãn khẽ truyền đến tai cậu, cậu mới nhắm mắt tiếp tục giấc ngủ vừa bị phá.

Được rồi, đã từ rất lâu rồi, hai anh em nhà này chính là một đôi phối hợp rất ăn ý, giống như tình huống trước mắt, thời điểm một tên bị trêu ghẹo, tên còn lại sẽ đòi lại công bằng ví như trêu ghẹo lại người khác.

Hiển nhiên, Hoắc Tây Hàn đã trở thành cái kẻ bị trêu ghẹo ong bướm, đương nhiên Hoắc Thần Viễn sẽ đảm đương trách nhiệm đùa giỡn người khác, nhưng đến phút cuối cùng lại bị lật thuyền trong mương, câu nói này được khắc họa chân thật nhất trên người của Hoắc Thần Viễn.

Mà đối tượng để Hoắc Thần Viễn đùa giỡn lại chính là con gái nuôi của nhà Tả Chi Nhất, Đồng Thiên Hi. (mem nào biết cái tên này dịch không đúng, vui lòng cho tớ cái chính xác nhé.)

Đồng Thiên Hi, mười hai tuổi, khuôn mặt vào tuổi này cũng đã hình thành đầy đủ nét đẹp trưởng thành khiến người người kinh ngạc, những ký ức trước năm mười tuổi lại hoàn toàn trống rỗng, thời điểm đó đánh dấu nhân tố bí ẩn nhất khiến cô trở nên hướng nội.

Tả Chi Nhất huấn luyện nên một thân bản lĩnh của cô bé, cô trở nên đủ mạnh mẽ đến nỗi không một ai có thể tiếp cận ở khoảng cách gần với cô được, còn về phần làm thế nào mà Hoắc Thần Viễn có thể tới gần mỹ nhân nhỏ cao hơn cậu một cái đầu, đến nay vẫn còn là một điều bí ẩn.

Được rồi, bạn cứ cho là sức quyến rũ của tiểu thiếu gia Hoắc Thần Viễn rất lớn đi.

Mà tóm lại Đồng Thiên Hi sao có thể hấp dẫn được tầm mắt của Hoắc Thần Viễn, lý do rất đơn giản, đơn giản đến tột cùng, xinh đẹp, khuôn mặt của Đồng Thiên Hi đúng thật là rất xinh đẹp, nên mới có thể mê hoặc được cậu bé.

Dĩ nhiên, nếu chỉ có xinh đẹp thôi thì nhất định thời gian sẽ cho đáp án chân thật nhất, mà điều có thể khiến cho người bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn hứng thú mười phần đó chính là một thân bản lĩnh của tiểu cô nương Đồng Thiên Hi.

Cái tính kiêu ngạo của Hoắc Thần Viễn một trăm phần trăm có từ trong xương cốt, cho đến mấy lần gần đây, lần nào cũng bị đánh cho chạy trốn chết, ngược lại điều đó lại khơi dậy ý chí chiến đấu của cậu bé, thay vì nói là yêu thích, chẳng bằng nói đối với cậu bé Hoắc Thần Viễn, Đồng Thiên Hi hấp dẫn cậu bé là do cô bé có bản lĩnh chiến thắng cậu.

Thời điểm Tả Chi Nhất không có ở nơi này, Hoắc Thần Viễn cùng con chó BOA của cậu cơ hồ coi mình là nam chủ nhân của cả khu biệt thự cao cấp này rồi, còn về phần nữ chủ nhân, dĩ nhiên là người lúc này đang ngồi đối diện với cậu, sắc mặt không thay đổi, miệng không có ý định mở ra nói chuyện, Đồng Thiên Hi.

Đồng Thiên Hi cũng đã mười hai tuổi, tư tưởng cũng coi như đủ trưởng thành, về chuyện Hoắc Thần Viễn cứ dây dưa mãi thế này, đại khái cô bé cho là: chẳng qua chỉ là cảm giác nhất thời của một đứa bé thích chơi trò tình cảm, hai ngày nữa là có thể quên hết thôi.

Chỉ là đã qua một ngày, lại qua thêm hai ngày, rồi nửa tháng trôi qua, hầu như ngày nào Hoắc Thần Viễn cũng đều tới trình diện, thậm chí có vài phần ý muốn dời qua ở luôn bên này, Đồng Thiên Hi chính là không chịu được nữa muốn đuổi người đi.

Trong nhận thức của cô bé, nơi này là nhà của cô và Tả Chi Nhất, bất cứ ai còn lại cũng không thể thay thế vị trí nào.

Hoắc Thần Viễn chống cằm, buồn rầu nhẹ nhàng vuốt ve lông trên người BOA, trong lúc nhất thời trông mười phần là bộ dáng uất ức của nàng dâu nhỏ, khóe môi cong lên, lần tỏ tình thứ chín mươi chín ‘lại’ bắt đầu.....

Dĩ nhiên, những lời tỏ tình nào cũng đã thử qua rồi, hôm nay gặp mặt nhau chỉ nói một câu đơn giản như sau:

“Thiên nhi, tại sao em vẫn không thể đi theo anh? Làm người phụ nữ trong nhà của gia chính là việc tương đối vinh quang, cái con nhóc Nhan Noãn Noãn kia muốn được như vậy mà anh còn không cho nữa mà!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212

“Thiên nhi, tại sao em vẫn không thể đi theo anh? Làm người phụ nữ trong nhà của gia chính là việc tương đối vinh quang, cái con nhóc Nhan Noãn Noãn kia muốn được như vậy mà anh còn không cho nữa đó!”

Thiên nhi, chỉ một mình Hoắc Thần Viễn mới được gọi như thế mà thôi, cộng thêm giọng nói nũng nịu quá mức của Hoắc Thần Viễn nữa, gọi thân mật như thế cũng coi như bên trong đó có một chút mờ ám rồi.

Được rồi, trên thực tế, lúc đó Hoắc Thần Viễn cộng thêm con chó BOA của nhà cậu nữa, thực sự đã trở thành con ác mộng của Đồng Thiên Hi, sau một vài giây phút cảm thấy bất lực, Đồng Thiên Hi trở nên kích động nghiêm nhiên muốn bỏ của chạy lấy người, thậm chí gần đây cô đã có ý nghĩ muốn dọn ra khỏi nhà, nhất định phải trốn thoát khỏi tên tiểu ác ma này, nếu không thì tâm lý của cô sẽ bị ảnh hưởng đến quá trình phát triển mắt!

Không chỉ vì đối với chuyện thân thể của mình đã trở mẫn như người trưởng thành, hơn nữa còn vì nguyện vọng trong ngày sinh nhật vào những năm gần đây, năm nào cũng thế, chỉ bởi vì có như vậy, cô mới có thể đủ tư cách đứng bên cạnh người đàn ông đó.

Còn về phần cái thằng nhãi ranh năm tuổi này, đúng, Đồng Thiên Hi mười hai tuổi, nghiêm nhiên đem Hoắc Thần Viễn năm tuổi xếp đứng đầu trong cái đám nhãi ranh.

Vì vậy, những khi đối mặt với Hoắc Thần Viễn, vẻ đẹp lạnh lùng của Đồng Thiên Hi trực tiếp trở thành tảng băng ngàn năm, dù làm thế nào cũng không tan chảy được.

Từ trước đến giờ, Đồng Thiên Hi luôn luôn nhìn nhận bản chất một vấn đề hết sức thông minh, vô cùng khách quan, cũng giống như vậy, chỉ nhìn Hoắc Thần Viễn mới năm tuổi, cô vô cùng khẳng định, cho dù cô của mười năm hay hai mươi năm sau, đối tượng thích hợp với cô cũng tuyệt đối không phải là Hoắc Thần Viễn, mà cậu bé cũng chỉ là sự ham thích nhất thời, hoặc giả như không chấp nhận thất bại dưới tay cô, cũng như cự tuyệt sự từ chối của cô mà thôi.

Tính tình của Hoắc Thần Viễn, là cái dạng bất cần đời, nhưng cô không biết lúc nào mới là thật lòng của cậu, có điều, cô chắc chắn là rất khó.

Đồng Thiên Hi liếc mắt cực kỳ xem thường, hơn nữa bây giờ còn đem cả tính nết nhõng nhẽo áp dụng đến trên người của cô, giờ tay ném con gấu Hoắc Thần Viễn sang một bên:

“Hoắc Thần Viễn, cậu cứ lái nhãi mấy lời nhảm chán như vậy, không bằng cậu với cái con BOA nhà cậu đi du lịch mấy nước châu Âu đi, ở bên kia có tiểu Hắc rất thích náo nhiệt, rất phù hợp với mắt thẩm mỹ thô thiển của cậu!”

Đồng Thiên Hi dùng từ ngữ ‘thô thiển’ để hình dung tính tình của Hoắc Thần Viễn, điều này cũng không phải không có đạo lý, ấn tượng ngay từ lần gặp mặt đầu tiên, bởi vì cô cực kỳ chán ghét con chó mục dương kia mới đánh nó một cái, lúc đó Hoắc Thần Viễn đi ra vừa vặn nhìn thấy một màn này, bất bình thường ở chỗ là cậu cũng không kiểm tra xem có vết thương nào trên người con BOA hay không, mà lại thốt ra lời nói khiến người ta không thể ngửa vì kinh ngạc thì cũng chết vì bất ngờ:

“Mẹ nó, tiểu gia coi trọng sự thô bạo của cô!”

Được rồi, vốn là Đồng Thiên Hi dĩ nhiên không quan tâm một chút nào đối với cảm nhận của người khác đánh giá như thế nào về cô, nhưng một tên nhóc năm tuổi Hoắc Thần Viễn nói câu nói kia thì vừa lúc mọi người đang có mặt ở đó đều nghe được, mà tóm lại suy luận của lực lượng quần chúng xem diễn chính là, Tà Chi Nhất nhà cô cực kỳ thô bạo!

Mọi vấn đề liên quan đến ba chữ ‘Tà Chi Nhất’ chính là ranh giới cuối cùng của Đồng Thiên Hi, cho nên kể từ khi chuyện đó xảy ra, đến hôm nay cô vẫn còn ghi thù, mà sau đó cho dù Hoắc Thần Viễn làm ra bất cứ chuyện gì, trong mắt của cô đều được gán với hai chữ.

Thô bạo!

Tính tình thô bạo, tư tưởng thô bạo, mắt thẩm mỹ thô bạo.....

Dĩ nhiên Hoắc Thần Viễn mạnh mẽ như vậy cũng hoàn toàn do da mặt của cậu đã dày đến một trình độ: mặt dày mày dạn rồi, cậu hoàn toàn không để vào mắt cái loại trình độ vu oan của Đồng Thiên Hi.

Tay cậu ôm cổ con BOA, một ít nước mắt đã lăn chả quanh tròng, chỉ chực rơi xuống, bộ dáng giống như cô dẫu nhỏ đang chịu oan ức, khiến đôi mắt của Đồng Thiên Hi hoàn toàn tròn trắng lên.

“Vậy em thích cái bộ dáng yếu đuối địu dằng hiện tại của anh phải không?”

“.....” Rốt cuộc thì cậu có điểm nào yếu đuối chứ?

Rất dễ nhận thấy, tỏ ra yếu đuối trước mặt Đồng Thiên Hi, trong lòng Hoắc Thần Viễn liền có cảm giác thành công lớn lao, nên người bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn càng thêm kiêu ngạo.

Cho nên ngay sau đó Hoắc Thần Viễn bắt đầu không an phận, ôm leo lên cổ của Đồng Thiên Hi, cố gắng áp dụng phương thức mà Nhan Noãn Noãn đùa giỡn với anh trai mình để thực hiện ý đồ đùa giỡn một phen với Đồng Thiên Hi, nhưng một thể kia đặc biệt đầy nước miếng, ặc, thôi được rồi, trước

khi rơi xuống một nụ hôn thâm tình, Đồng Thiên Hi có một giây sững sờ.

Trong lúc cô chuẩn bị phát tác cơn nóng giận, đem cái tên phiền toái này ném ra ngoài cửa sổ, như một kỳ tích xảy ra, thân thể của Hoắc Thần Viễn tự nhiên bay lên không trung, rồi sau đó rơi vào tầm mắt chính là sắc mặt đen thui của Tà Chi Nhất.

Đồng Thiên Hi sững sờ không nói nên lời, nhưng cũng chỉ do dự trong chốc lát, một tay của Tà Chi Nhất nhắc lên Hoắc Thần Viễn, cái tay còn lại nâng con BOA, từ cửa chính một người một chó cứ thế bị ném ra ngoài.

Cửa chính mở ra rồi lại nhanh chóng khép lại, thân thể nhỏ nhỏ của Hoắc Thần Viễn cũng biến mất nhanh chóng ở nơi đó.

Sắc mặt Tà Chi Nhất che giấu sự khác thường, khi đó nhìn về phía Đồng Thiên Hi đang ngồi trên ghế sa lon, một tư thế không sợ hãi, cố gắng đè xuống lửa giận đang phun trào, trên thực tế, ngay cả chính bản thân của hắn cũng hoàn toàn không biết mình tức giận như thế vì chuyện gì chứ.

“Đồng Thiên Hi, con thật sự không ngoan rồi, tại sao hôm nay lại không đến trường học?”

Nhưng trên thực tế, hắn cũng không thể giải thích được, thời điểm chính mắt hắn thấy tiểu tử Hoắc Thần Viễn kia muốn hôn Đồng Thiên Hi, tại sao liền nổi giận, thời điểm bước đến cửa ra vào chỉ có thể che giấu sắc mặt khác thường, dời mục đích lên chuyện khác.

Mà lúc này, sự tức giận của Tà Chi Nhất vừa vãn cũng là sự thỏa mãn nhỏ nhoi trong lòng Đồng Thiên Hi, ngay lập tức tự đáy lòng cũng cảm thấy vui mừng, đây có thể hiểu chính là hắn đang...đang quan tâm cô!

Đồng Thiên Hi vĩnh viễn dùng vẻ mặt lạnh lùng để đối mặt với người ngoài, nhưng trước mặt Tà Chi Nhất lúc nào cũng đều là nụ cười ấm áp, điển đào chúng sinh, cô không quan tâm đến miệng lưỡi thế gian, chỉ đem tất cả những gì tốt nhất của chính mình phô bày trước mắt người đàn ông này.

“Vậy có thể hiểu đây là người quan tâm hay không?”

Một câu trả lời không rõ ràng, trên thực tế, hoàn toàn không ăn nhập gì tới câu hỏi của Tà Chi Nhất, nhưng sau khi lời này vừa nói ra khỏi miệng của Đồng Thiên Hi, Tà Chi Nhất lại càng thêm nóng nảy, một cước đạp lên cái ghế bên cạnh, tựa như trực tiếp trút giận:

“Ta đã nói rồi, chúng ta chỉ có thể là quan hệ cha nuôi và con gái nuôi mà thôi!”

Đúng vậy, Đồng Thiên Hi mười hai tuổi, từ chối lời tỏ tình lãng mạn của tiểu ác ma Hoắc Thần Viễn, đã đặt chân vào giai đoạn hoàn chinh giấc mộng thời thiếu nữ: yêu, thậm chí cũng đã xác định đối tượng duy nhất của cuộc đời mình, Tà Chi Nhất, chính bản thân cô cũng không hiểu tại sao tâm tư của mình lại đặt trên người của người đàn ông này!

Lúc đó, Tà Chi Nhất vừa nói vừa xoay người bước về hướng lên trên lầu, trên suốt đoạn đường đi này, bất cứ chỗ nào hắn đi qua, đồ đạc đều bị đạp đổ, phá hư, đá bể, ném tan tành, nhưng trên thực tế, rơi vào mắt của Đồng Thiên Hi, cái bãi chiến trường hỗn loạn trước mắt lại trở thành thật sự rất chăm chọc.

Một ngày nào đó, có phải trái tim của cô cũng sẽ bị hắn đập bể, giống như những thứ bình hoa bình thường kia phải không?

Cô biết là không có kết quả! Nhưng cô cũng không thể khống chế sự u mê của mình, cũng vẫn dành tình yêu cho người đó.....

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 213

Cô biết là không có kết quả! Nhưng cô cũng không thể khống chế trái tim của mình, vẫn dành tình yêu cho người đó.....

Trên lầu hai, ngay tại khúc quanh vào phòng ngủ chính, một cánh tay của Tà Chi Nhất vừa đặt lên tay cầm của cánh cửa phòng, một đôi cánh tay ôm chặt lấy thân thể của anh, một lực rất lớn, giống như cố gắng cuối cùng bất chấp tất cả, như người trong trạng thái tuyệt vọng.

“Cho đến bây giờ, tôi cũng chưa một lần đồng ý làm con gái nuôi của người, quá khứ không, hiện tại không, tương lai cũng không!”

Đúng rồi, chưa bao giờ, nhưng chuyện đó lại cứ áp đặt thành như vậy!

Nhưng tóm lại là do tuổi còn nhỏ, thời điểm không biết làm sao để cứu vãn chuyện như thế này, liền chỉ có thể chọn lựa ôm để níu kéo, dùng hết sức lực của bản thân, dường như muốn đem hơi thở tuyệt vọng bên lửa vào trong thân thể của anh vậy.

Nhưng làm như vậy thì có ích gì chứ? Cho đến hiện tại, cô cũng không thể cảm hóa được một người như vậy.

Một phút nóng nảy của Tà Chi Nhất cũng qua đi, trong nháy mắt chỉ còn lại hơi thở bình thường, nhưng một giây kế tiếp cảm giác vô lực lại càng xông

lên mảnh liệt hơn.

Lúc này, không có gì có thể so sánh được với cảm giác lực bất tòng tâm, ngoại trừ mối quan hệ cha nuôi con gái nuôi như bên ngoài, giữa bọn họ căn bản cũng không nên có phát sinh quá nhiều ràng buộc, mà nhiệm vụ của anh đơn giản chỉ là chu cấp đầy đủ về mặt vật chất cho cô mà thôi.

Nhưng nếu như anh sớm biết mối quan hệ giữa hai người sẽ biến thành mối quan hệ mập mờ không rõ ràng như hiện tại, thì bắt đầu từ sáng sớm hôm nay, anh sẽ không xuất hiện trong tầm mắt của cô rồi.

Một lúc sau, anh thở dài một hơi, dường như làm cho cả người hoàn toàn bình tâm trở lại, tay anh kéo ra đôi tay đang ôm eo mình của cô, xoay người, ánh mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp tuyệt mỹ, giọng nói vang lên, cuộc đối thoại này đương nhiên trở thành trường bối nói chuyện với văn bối, nghiêm túc nói về màn kia:

“Nếu chiếu theo đề nghị của cô, vậy cô nghĩ chúng ta sẽ chung sống với nhau dựa trên mối quan hệ như thế nào?”

Từ năm mười bảy tuổi, Tả Chi Nhất đã hoàn toàn trở mã, cao gần một mét chín, hiện tại Đồng Thiên Hi cũng chỉ cao một mét sáu, khi đứng bên cạnh anh cũng chỉ có thể cao tới ngực anh mà thôi.

Lúc đó, trong ánh mắt của Đồng Thiên Hi chứa đựng làn sương mỏng trong suốt, cô cố gắng kiềm nén không để chúng rơi xuống, thời điểm ngẩng đầu nhìn về phía Tả Chi Nhất, nơi đáy mắt, tình yêu say đắm từ từ chuyển biến thành nỗi đau tuyệt vọng:

“Em thật sự rất... rất yêu anh...anh cũng biết rõ mà...nhưng vì lý do gì, tại sao lại không thể chấp nhận em?”

Tại sao vậy chứ? Cô mong muốn nhìn thấy ý nào đó trên khuôn mặt của Tả Chi Nhất, nhưng sự im lặng của anh đã đánh tan hy vọng của cô, cô chìm vào tuyệt vọng.

Trời mới biết, hầu như không có ai đang mười hai tuổi lại như Đồng Thiên Hi, cô hy vọng mình lớn lên thật nhanh, không thể đứng một bên chờ đợi anh, vì bên cạnh Tả Chi Nhất luôn luôn xuất hiện những cô gái muôn hình vạn trạng, lúc nào cũng có thể nhào vào như hổ rình mồi.

Cũng không thể không nói, Tả Chi Nhất chưa bao giờ trách phạt những tiểu xảo nhỏ nhỏ này, nhưng sau đó sẽ lặng lẽ chuyển đến nơi khác, đến nơi mà cô không biết, thậm chí có thể trong một thời gian dài, anh sẽ không quay trở về ngôi nhà này.

Đồng Thiên Hi mười hai tuổi, thời điểm cơ thể sẽ phát triển thành thiếu nữ, bắt đầu từ bộ ngực đã nhô ra, cũng cỡ bằng bánh bao lớn rồi, không hiểu sao nhưng cô cảm thấy vui với điều này, mà cô lại được ông trời ưu ái, sinh ra đã có gương mặt tuyệt đẹp, cô luôn luôn suy nghĩ, chỉ cần cô lớn lên, chỉ cần lớn lên là được rồi.

Cô chắc chắn sẽ đánh bại những người phụ nữ kia, chắc chắn là như vậy!

Nhưng mới mười hai tuổi, cuối cùng thì cũng phải chờ thời gian mới lớn lên được, như vậy thì còn phải chờ đợi thêm bao lâu nữa mới có thể đứng bên cạnh Tả Chi Nhất, khi đó sẽ chứng minh cho người khác biết: cô chính là người phụ nữ của anh, cũng không liên quan gì đến mối quan hệ bệnh hoạn cha nuôi con gái nuôi gì gì đó.

Vào thời điểm đó, Đồng Thiên Hi lớn lên ở nước ngoài, trong cuốn nhật ký của cô, chỉ có duy nhất một trang thứ nhất, nét chữ tiếng trung không xinh đẹp, cũng không đủ mạnh mẽ:

Quân sinh ta chưa sinh, ta sinh quân đã già.

Đợi cho đến khi cô đã trưởng thành về mặt hình thức, lúc đó, Tả Chi Nhất có thể đã yêu một người phụ nữ khác hay không?

Thế giới này có bao nhiêu là dạng phụ nữ, mà anh không nghĩ đến sẽ chấp nhận tình yêu của cô.

Tầm mắt của anh rơi vào gương mặt xinh đẹp của Đồng Thiên Hi, anh chưa từng phủ nhận vẻ đẹp của cô gái mười hai tuổi đang đứng trước mặt mình, phải nói là cực kỳ xinh đẹp, thậm chí công nhận vẻ đẹp này lúc nào cũng khiến cho lòng người rung động, phải đắm chìm vào đó, khiến cho anh thỉnh thoảng cũng rơi vào cảm giác rung động lòng người đó, nhưng sau khi những giây phút đó qua đi, anh lại hốt hoảng, và anh lại càng không thể quên được cảm giác tội lỗi nơi đáy lòng mình.

Anh không dám tưởng tượng, một ngày đó cô biết được sự thật vì sao anh muốn bao bọc cô, khi đó cô sẽ tuyệt vọng như thế nào.

Cho nên, nếu hiện tại là tình yêu, anh thà độc ác cắt đứt khi còn chưa hãm sâu vào đó.

“Đồng Thiên Hi, cô nói cô yêu tôi phải không?”

Có phải không? Anh vẫn vô lực như cũ, ngay cả ngôn ngữ cũng hiện lên vài phần yếu đuối, trong thời gian vừa qua, đây là lần đầu tiên anh đề cập đến vấn đề này.

Anh đã trốn tránh quá lâu rồi!

Cô gạt đầu một cái, không do dự chút nào, thừa nhận tình yêu của mình!

Cô đã tự hỏi lòng mình hàng trăm hàng ngàn lần cùng một câu hỏi như vậy rồi, nhưng mỗi lần đều nhận được cùng một đáp án!

Khóe môi Tả Chi Nhất run run, đôi tay của anh đặt trên hai bả vai của Đồng Thiện Hi, ánh mắt sắc bén nhìn về mặt còn chưa hiểu chuyện gì của Thiện Hi, nhưng giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ:

“Nếu đã như vậy, hiện tại cô nên tìm lại trí nhớ trước năm mười tuổi, chờ cho đến lúc đó, cô hãy nói cho tôi biết, cô có yêu hay không, nếu như khi đó cô vẫn còn yêu, tự nhiên tôi sẽ chấp nhận để cô sống bên cạnh tôi.”

Trên thực tế, khi nói ra những lời này, dường như anh đã đắn đo suy tính kỹ càng mới đưa ra quyết định này, tất nhiên tâm lý đã chuẩn bị phần nào rồi, cuối cùng cũng có một ngày cô sẽ biết được sự thật và sẽ rời xa anh.

Đoạn ký ức kia, máu tanh đến nỗi mỗi giây mỗi phút lòng anh đều nặng trĩu cảm giác tội lỗi không thể tha thứ.

Mà cô thì đương nhiên chẳng nhớ được gì rồi.

Hầu như không có khả năng tìm lại được trí nhớ đó!

Nhưng với một cô bé mười hai tuổi như Đồng Thiện Hi, có lẽ xem câu nói này như kim chỉ nam duy nhất để hai người có thể đi chung một con đường với nhau, giờ phút này nhận định đó đã bắt đầu này mằm mọc rồi.

“Được, em chỉ cần khôi phục được đoạn ký ức kia, anh sẽ chấp nhận tình yêu của em.”

Lúc đó, giọng điệu nói chuyện của Đồng Thiện Hi đã thoát khỏi vẻ non nớt của những đứa bé đồng trang lứa, mặc dù nội tâm hướng nội, nhưng cũng không thể phủ nhận, đi theo sau lưng Tả Chi Nhất, những điều cô học được chắc chắn không còn phù hợp với đứa bé cùng tuổi của cô.

Cô thậm chí có thể không quan tâm khi nào thì mình có thể khôi phục trí nhớ kia, nhưng dường như cô hiểu rõ một điều, trong đoạn trí nhớ đó, những điều xảy ra chắc chắn có liên quan đến lời giao hẹn giữa cô và Tả Chi Nhất, anh không thể chối bỏ điều đó.

Mà cô lại càng mong đợi đến thời điểm đó, cuối cùng thì mình đã không phải khổ sở nữa.

Cuộc trò chuyện này đan xen giữa màu trắng và những mảng xám bi ẩn, dường như đã chạm vào một giới hạn nào đó, đến khi Tả Chi Nhất nói xong một câu này:

“Tốt nhất cô không cần phải khôi phục đoạn trí nhớ kia, vì nó có thể sẽ khiến cô đau đến không thiết sống nữa”.

Anh nói xong thì đi vào thư phòng, bỏ lại cô đứng yên tại chỗ, nước mắt tràn ra như mưa.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 214

Trên thế giới này có một loại người, khí thể trời sinh rất ư là mạnh mẽ, khuôn mặt không biến sắc nhưng lại có thể ảnh hưởng đến nhất cử nhất động của bạn, người đàn ông như vậy, nếu đã yêu, kết cục của cuộc đời này nhất định là trầm luân, không thể tiếp tục yêu bất kỳ một người đàn ông nào khác trên thế gian này nữa.

Cô yêu anh, cũng bắt đầu từ hận thù.

Dưới ánh đèn flash, cô tô trét thật nhiều son phấn, là nữ thần trong lòng tất cả những người đàn ông.

Trước mặt người nhà, cô bình tĩnh khéo léo, nhưng vĩnh viễn không thoát khỏi tai tiếng đứa trẻ hư hỏng.

Bảy tuổi, tự tay châm đuốc thiêu chết người anh cùng cha khác mẹ lớn hơn tám tuổi so với cô.

Mười hai tuổi, một cú đạp hạ cái thai trong bụng mẹ ghê.

Mười tám tuổi, hại chết người chị sinh đôi của mình.

.....

Đã mười ba năm, cô không tài nào chấm dứt được con ác mộng đó, chỉ là không ngờ có một ngày con ác mộng đó cũng phủ xuống trên người cô, lừa

lớn hùng hực, cũng đốt đi một thân kiều ngạo của cô:

“Hoắc Thiên Hạ, đây chính là trả thù cho người anh trai đã bị cô thiêu chết.”

Trong giọng nói chất chứa đầy vẻ khinh miệt chế giễu của người tanh cuộc.

Thường gặp những ác mộng như thế, từ ba tháng trước, cô còn gặp được đủ loại đả kích không thể chịu đựng nổi nữa kia.

Anh trai? Cô thấp giọng nỉ non, lại không biết có một ngày ba chữ Hoắc Dư Tước sẽ biến thành tín ngưỡng trong lòng của cô, ngay cả chính bản thân cô cũng chỉ có thể ngưỡng mộ.

--- -----

Sau mười ba năm lại có thể gặp mặt, anh là vị cứu tinh của cả gia tộc Hoắc thị, mà cô lại trở thành thiên kim của gia tộc bị người đời quên lãng.

“Thiên Hạ, đây chính là trả giá cho việc mày thiêu chết anh trai của mày.”

Lại vẫn là câu nói này, nhưng khác là người trích lần này đổi thành cha cô.

Cô nghiêng đầu, trước mắt cô là người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai hào hao phong nhã, nhưng rồi đột nhiên như nhớ đến một cái gì đó, từ trong bao thuốc lá, cô rút ra một điếu, châm lửa, đốt thuốc:

“À, đó là lẽ ra mắt, để tránh tên khốn đó trở thành tai tiếng con riêng nhà giàu nào đó.”

Mặt mũi Hoắc Lạc trắng bệch, nghe nói từ sau hôm đó, Hoắc Thiên Hạ – thiên kim Hoắc thị, lại có thêm một biệt danh mới, sát thủ máu lạnh, nghe nói từ sau hôm đó trong giới nhà giàu lại điên cuồng thịnh hành cái khoản ‘máu lạnh’ này, dĩ nhiên tất cả đều là ‘nghe nói’.

Hoắc Thiên Hạ nhớ rõ, khi cha của cô hát rượu đỏ vào người cô, đã có một người đàn ông đã hoàn toàn hứng chịu thay cô, một thân ướt rượu nhưng vẫn không thấy chút nào nhếch nhác, trong giọng nói không có một tia vô lễ:

“Em ấy là con gái mà người đã nuôi dưỡng suốt hai mươi năm qua, còn tôi chỉ là một người xa lạ mới chỉ vài lần gặp mặt người, không đáng giá như vậy đâu.”

Dưới ánh đèn sân khấu, cô có thể là một tiểu yêu tinh xinh đẹp đến chói mắt, cũng chỉ có anh mới dung túng yêu thương người phụ nữ nhỏ bé này.

Cô là một đứa bé rất cần được yêu thương của người, trong mắt của anh, cô cũng chỉ như một đứa trẻ, nhưng lại có vài phần không biết được rằng, một ngày nào đó tiểu mỹ nhân lại dành trái tim cho anh, yêu quá mức sâu đậm, cô là cái túi nặng nề bám trên lưng của anh, khiến anh không gượng dậy nổi.

Vào một đêm, cô đứng bên bờ sông:

“Hoắc Dư Tước, em không muốn anh làm anh trai của em, nhưng lại biết mình không đủ tư cách muốn một người đàn ông như anh.”

Mà anh vẫn tỉnh táo như cũ, muốn cùng chiến đấu với cô:

“Vậy chúng ta cùng chết có được không?”

Được không? Anh biết rõ, cho dù lấy tính mạng của chính cô thì cô cũng không cho phép một chút tổn thương nào đụng đến anh.

Anh không sợ chết, nhưng đáng sợ chính là sợ nhìn thấy em tuyệt vọng vì nhìn thấu cái thế giới này rồi mới muốn cùng chết với anh [Hoắc Dư Tước].

++++++

“Anh, chúng ta cứ sống cả đời như vậy có được không, anh sẽ không lấy ai ngoài em.”

Cô đã từng khao khát như vậy, nhưng chỉ hai ngày sau lại tự tay đẩy anh cho người phụ nữ khác.

“Anh, anh phải hạnh phúc, nhất định phải sống hạnh phúc.”

Cô đương nhiên sẽ không vắng mặt trong ngày hôn lễ của anh, nhưng, cuối cùng lại là người phụ nữ khác sẽ đi đến cuối đời cùng với anh.

Hôm đó trời phù tuyết trắng xóa, cũng chính như thương cảm cho kết thúc sinh mạng của cô, trên quảng trường, tân lang tân nương xứng đôi hạnh phúc, và khóe miệng của cô mỉm cười.

Đêm hôm ấy, nhà chính của họ Hoắc nổi lửa khắp nơi, nghiêm trọng nhất chính là phòng của con gái lớn họ Hoắc, trong một đêm, một cô gái đang nói cười tự nhiên hóa thành một phiến tro bụi.

Vui vẻ hạnh phúc thoáng qua, tất cả đều đổ lỗi cho lý trí, anh đứng một mình trước mộ bia.

“Thiên Hạ, đây có phải là sự giải thoát của em phải không?”

Anh đã nhìn thấy hàng triệu người, giống như tóc em, giống như mắt em, nhưng cuối cùng đều không phải khuôn mặt của em. [Hoắc Dư Tước]

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 215

Ngày hôm sau, lúc trời gần tối, Niệm Thần mới tỉnh dậy, khi đó, ánh chiều tà chiếu xuống một mảng màu cam trên bức tường trắng, trong thoáng chốc, sắc màu đó lại mang đến cho người ta một cảm giác bồn chồn, vụn vặt thật xa lạ.

Khẽ co giãn thân người đã cứng ngắc, mới nhận ra một cánh tay đang đặt ngang hông của mình, mà giờ phút này, cả người của cô đang nằm trên giường, trong tư thế vùi trong ngực của Hoắc Cảnh Sâm.

Mà những động tác này của cô cũng không nhẹ nhàng, ngay lập tức đã đánh thức Hoắc Cảnh Sâm.

Lúc đó, phản ứng đầu tiên của Hoắc Cảnh Sâm chính là đưa tay đặt trên trán của cô, xem thử đã hạ sốt chưa, sau khi xác định nhiệt độ của cô đã trở lại bình thường, anh mới hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm.

“Còn chỗ nào cảm thấy không thoải mái hay khó chịu nữa không?”

Vì vừa mới tỉnh giấc nên trong giọng nói của anh có chút khàn khàn, do vừa mới trải qua trận sốt vừa rồi, nên đôi mắt của Niệm Thần lại thêm mệt mỏi, yếu đuối, cả người cô đều xanh xao.

Niệm Thần chỉ sững sờ một chút, lúc này mới phản ứng kịp câu nói kia của Hoắc Cảnh Sâm là đang hỏi cô, khẽ lắc đầu một cái, trong đầu lại nhớ tới một số hình ảnh trước khi chìm vào hôn mê, khắp nơi toàn là nước biển, đến tận bây giờ, khi đang nằm trên giường rồi, cô vẫn còn cảm nhận được cái cảm giác trôi lơ lửng đó.

Không trách được khi cô tỉnh dậy lại có cảm giác như mình vừa trải qua mấy đời rồi vậy.

Đôi tay của cô càng thêm dùng sức, ôm chặt lấy thân thể cường tráng của Hoắc Cảnh Sâm, rúc sâu vào trong lồng ngực ấm áp của anh, lúc này trong lỗ mũi của cô toàn là hơi thở chỉ thuộc về anh, trời mới biết ngay lúc này đây, cái cảm giác này...thật tốt.

Trên thực tế, hình ảnh như thế cũng chỉ duy trì chỉ trong chốc lát, nghĩ lại những hình ảnh nhìn thấy trước khi chìm vào hôn mê, cô có rất nhiều câu hỏi thật rất muốn hỏi Hoắc Cảnh Sâm.

Đến tận cùng thì mối quan hệ giữa anh và Sở Vận Nhi là như thế nào? Rồi đứa bé trong bụng của Sở Vận Nhi rốt cuộc là của người nào? Anh có từng bị giam trong cục cảnh sát? Cuối cùng thì lời nói của Lục Hựu Hi là thật hay là giả?

Nhưng cũng chỉ xảy ra trong nháy mắt, đang khi hơi thở đặc trưng chỉ thuộc của riêng anh tràn đầy trong mũi của cô, cô mới nhận ra rằng: tất cả đều không còn quan trọng nữa, quan trọng chính là cô lựa chọn tin tưởng hoàn toàn vào anh.

Nhưng chuyện rõ ràng đã xảy ra, hoàn toàn không có khả năng trực tiếp bị lãng quên, giống như giờ phút này, khi Niệm Thần lựa chọn quên đi những chuyện này, nhưng với Hoắc Cảnh Sâm sẽ không như vậy.

Sinh mệnh của Niệm Thần là thứ trân quý nhất của anh, mà đến tận bây giờ, từ đáy lòng của anh cũng vẫn còn nguyên cảm giác sợ hãi khi đó, không cách nào tan đi được.

Anh không thể tưởng tượng được, nếu cô gặp phải chuyện nguy hiểm gì đó, cái thế giới này sẽ bị biến thành cái dạng gì nữa!

“Niệm Thần, sau này tốt nhất cách xa cái gã Lục Hựu Hi này nhé!”

Phải cách xa, bởi vì mỗi lần đụng phải người đàn ông kia, chắc chắn luôn luôn sẽ xảy ra chuyện chẳng tốt lành gì, cũng giống như lần này vậy, cũng may lúc đó anh kịp thời chạy tới nơi.

Niệm Thần tiếp tục vùi trong ngực anh, nhưng không thốt ra một chữ nào để trả lời, không nói đồng ý cũng chẳng nói sẽ không, một lúc sau, đầu đột nhiên ngẩng lên:

“Vậy thì, anh có nguyện ý nói tất cả mọi chuyện với em hay không?”

Cô có thể dành sự tin tưởng một trăm phần trăm cho anh, bởi vì cô yêu anh, nhưng cũng bởi vì yêu, nên khi có chuyện xảy ra, cũng sẽ ghen tỵ, và cũng sẽ nghi ngờ, mà anh luôn kiểm soát rất tốt bất kể việc gì, nhưng chủ yếu vẫn là tại sao không thể nắm tay cô, cả hai cùng nhau đối mặt?

Ngay lập tức trong ánh mắt của Hoắc Cảnh Sâm có một chút sững sờ, nhưng chỉ một cái chớp mắt liền biến mất, nhanh đến nỗi Niệm Thần cũng không kịp nhận ra, nhưng, một giây tiếp theo anh liền nở nụ cười tươi sáng, tay anh xoa xoa nhẹ nhàng những nếp gấp trên trán của cô, trong giọng nói tràn ý cười:

“Bé ngọc, nào có chuyện gì đâu, em chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng cho tốt thân thể của chính mình, chờ làm cô dâu của anh là được.”

Niệm Thần rơi vào sự ấm áp yêu thương sâu đậm kia, tuy là vui nhưng nơi đáy lòng vẫn là một mảnh hốt hoảng, vẫn là cảm giác.....đau lòng, đến cuối cùng thì anh cũng vẫn không chịu nói rõ ràng mọi chuyện với cô sao?

Nhắm mắt lại, đầu cô gật gật, một lần nữa vùi vào trong ngực của anh, đột nhiên không còn hứng thú muốn nói chuyện nữa.

Cũng không biết ở đâu ra mà cô vẫn còn cảm giác buồn ngủ, mà giờ khắc này chân chân thực thực, khi nằm rúc vào trong ngực anh, còn chưa đến mười phút đã bị cơn buồn ngủ đột kích, một lần nữa người cô đắm luyến về thế cò cù với Lão Chu.

--- -----

Bởi vì mùi thức ăn thơm ngát đã một lần nữa kéo cô ra khỏi giấc ngủ, lúc này trời đã rạng sáng, trong cả phòng bệnh to lớn như thế này mà chỉ có một chiếc đèn bàn thì ánh sáng đó có thể nói là nhỏ nhoi đến đáng thương.

Mà giờ phút này trong phòng bệnh, ngẩng đầu nhìn quanh, thấy không phải là Hoắc Cảnh Sâm như lần trước tỉnh lại, mà đổi lại thành phụ tá của anh, cô đã từng vài lần gặp người này, Vivi.

Vivi thấy cô vừa tỉnh lại, chờ cho đến khi cô hơi thích ứng được với ánh sáng trong phòng, sau đó mới mở một bóng đèn huỳnh quang với ánh sáng mạnh hơn ở một công tắc khác trong phòng bệnh.

Thời tiết bên ngoài đã bắt đầu vào mùa đông rồi, bên trong phòng, tuy đã mở điều hòa nhiệt độ nhưng vẫn cảm nhận được vài phần lạnh giá, Vivi cảm áo khoác bên cạnh mặc thêm cho Niệm Thần:

“Có đói bụng không? Boss chuẩn bị bữa tối rồi, vẫn còn nóng hổi, cô có muốn ăn trước một chút hay không?”

Cứ qua một lúc thì bữa ăn tối lại được hâm nóng một lần, mục đích chính là để bất cứ khi nào Niệm Thần tỉnh lại cũng có thể có đồ ăn nóng, nếu không thì với thời tiết như vậy thức ăn không bị lạnh mới là chuyện lạ.

Dĩ nhiên, Vivi ghen ghét trừng mắt khi nhìn thấy Hoắc Cảnh Sâm quan tâm chăm sóc tỉ mỉ như vậy, sự nhu tình ấm áp của Boss nhà mình quả nhiên chỉ dành riêng cho người phụ nữ này, nhưng giờ phút này, ngay trước mặt Niệm Thần, Vivi cũng không có vạch trần chuyện gì cả.

Đầu Niệm Thần gật một cái, Vivi cũng đã đưa bữa ăn tối tới bên cạnh.

Tất cả thức ăn đều là món yêu thích của cô, điểm này thì không thể nghi ngờ, Niệm Thần im lặng có chút suy tư, ăn những thức ăn trong chén, trong suốt quá trình cũng chẳng hề nói một câu.

Dường như nhận thấy tâm trạng không vui vẻ của Niệm Thần, Vivi cũng chỉ cho rằng vì tỉnh lại không được gặp Hoắc Cảnh Sâm nên cô mới có chút không được vui.

“Chuyện đó, công ty đã xảy ra một chút chuyện nên Boss anh ấy trở về xử lý, ngay lập tức sẽ trở về đây thôi.”

Niệm Thần nghe được giọng nói, cô có chút thần thờ liền ngẩng đầu lên, nhận thấy trong lời nói của Vivi có chút ý tứ ngượng ngùng giải thích, mới phát hiện ra vừa rồi do mình mãi chìm vào suy nghĩ những chuyện trong đầu, nên nhất thời quên mất, trong cái không gian to đùng này còn tồn tại người thứ hai.

Cô tiêu diệt gọn hết hai phần ba mâm thức ăn, trong bao tử đã có một cảm giác đủ no, mới cười cười giả là:

“À, xin lỗi, vừa rồi do tôi mãi suy nghĩ một vài chuyện, không phải là có ý không vui.”

Vivi có thể đi theo một thời gian lâu như vậy bên cạnh Hoắc Cảnh Sâm, đương nhiên cô có những chỗ hơn người, giống như trước mắt, cô cũng thật sự thích Niệm Thần, nên tự nhiên cũng chẳng cần phải giả bộ khách sáo:

“Được rồi, hiện tại cô thật sự không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì, Boss đã chuẩn bị hôn lễ thể kỷ khiến nhiều người đố mắt rồi đó, hơn nữa, cô chỉ cần ngủ ngon ăn no đợi đến lúc đó làm một cô dâu vui vẻ hạnh phúc là ok.”

Dừng một chút, nụ cười hơi di dỏm ném cho Niệm Thần:

“Nói cho cô biết một bí mật, cái tính tham muốn sở hữu của Boss chúng ta đặc biệt mạnh mẽ, tôi đoán hiện tại anh ấy chắc chắn sẽ muốn nuôi cô thành một cái bánh bao trắng trẻo tròn tròn, như vậy thì người khác cũng sẽ không tranh đoạt với anh ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 216

Trời sinh Mộ tiểu thư thuộc tuýp người dễ dàng làm quen, chỉ mới hơn một tiếng đồng hồ thôi mà đã nhanh chóng tìm được đề tài nói chuyện với Vivi rồi.

Phụ nữ ấy mà, khi ở chung một chỗ với nhau đơn giản chỉ tám những chuyện trên trời dưới đất, chuyện nhà đi bầy cô tám gì gì đó, rồi khi hết chuyện thì chủ đề tiếp theo sẽ là chuyện...nhà.

Kết quả là, một Hoắc Cảnh Sâm cộng thêm một Hách Liên Thần nhanh chóng trở thành vật hy sinh Giáp và vật hy sinh Ất...

Nội dung nói chuyện cũng lần lượt thứ tự hẫng hoi, khi vừa bắt đầu thì rất ư là trong sáng, như to nhỏ chuyện so sánh về bề ngoài xem ai đẹp trai hơn, sau đó biến tướng thành...so sánh xem công phu trên giường của người nào lợi hại hơn người nào.

Những lúc bình thường thì đầu óc của Mộ tiểu thư đã không nghiêm chỉnh nên những chuyện này còn chưa được tính là gì, ngược lại Vivi thì khác, giờ phút này vì muốn an ủi Mộ tiểu thư, không biết làm thế nào để tâm tình của Mộ tiểu thư được vui vẻ, nên cô tự làm khó mình bằng cách hy sinh to lớn chính phúc lợi của mình.

Nhưng cũng đến giờ phút quan trọng, khi Mộ tiểu thư đặt một câu hỏi như thế này: “Cô có cảm thấy hai người bọn họ đã từng có một chân với nhau không?” Thời điểm này, tâm tình của Vivi hoàn toàn bay xa hàng ngàn cây số, phiêu lãng lên đến tầng trời nào rồi sau đó lặn mất tiêu.

Dĩ nhiên, lúc này quan trọng không còn là phản ứng sưng sờ khó coi của Vivi, mà là lúc này đột nhiên cánh cửa phòng bệnh bị đá văng ra.

Trong nháy mắt Mộ tiểu thư cho là sát thần Hoắc Cảnh Sâm tới đòi mạng, mà cô cũng quan tâm đến một vấn đề chủ yếu là Hoắc Cảnh Sâm bộc phát thú tính.

Vì vậy, sau một hồi đấu tranh tư tưởng, Mộ tiểu thư quyết định kéo chăn chuẩn bị đóng gói chính mình lại.

Nhưng mới làm một số động tác bắt đầu, chờ cho đến khi cô nhìn thấy rõ ràng người bên ngoài vừa xuất hiện thì không nhịn được nữa tuôn ra một câu chửi bậy:

“Em gái cô đẩy Lương Tĩnh! Làm phiền lần sau không dùng phương thức đột biến xinh đẹp như vậy để xuất hiện trước mặt tôi? Đạo gần đây trái tim của tôi thật sự không được tốt lắm!”

Vì muốn phối hợp với nội dung câu nói của mình, Mộ tiểu thư thậm chí còn làm ra động tác ôm lấy vị trí trái tim rồi bày ra vẻ mặt yếu đuối.

Lương Tĩnh cũng coi như là có biết Vivi, gật đầu một cái coi như là chào hỏi nhau, đóng cửa phòng bệnh lại, không một chút khách sáo ngồi trên ghế salon, ném một ánh mắt cực kỳ xem thường, rồi sau đó lấy cái gối ôm ném vào bên người Niệm Thần:

“Tiểu Molly, lần sau khi gặp chị có hăng hái cũng đừng có thể hiện rõ ra ngoài như vậy nhé.”

Lương Tĩnh nhẹ nhàng phun ra một câu nói như vậy, hai chân bắt chéo nhau, tay chống đầu tựa vào trên ghế salon, lúc này Niệm Thần mới phát hiện ra cả người của cô ấy đều thể hiện vẻ mặt không bình thường chút nào.

Dưới ánh đèn, dáng vẻ khề nhăm mắt kia lại sinh ra một chút cảm giác cuộc sống an bình.

Vẻ đẹp của Lương Tĩnh, cảm giác đây là một vẻ đẹp huyền bí, cảm giác của Niệm Thần khi hình dung về vẻ đẹp đó là: phong trần hòa quyện với ưu nhã, nhưng vẫn cao quý.

Cô liễu lĩnh, không hề che giấu chính mình, cũng không hoàn toàn xuất hiện lộ liễu trước mặt bàn dân thiên hạ, giống như một người phụ nữ có nhiều kinh nghiệm trải đời vậy, nhưng tuyệt đối là một người phụ nữ cao quý nhất ưu nhã nhất trong những người đó.

Mặc dù thật sự đặt mình vào trong sương gió cuộc đời nhưng cũng đủ để người ta sinh ra mấy phần cảm giác không đành lòng.

Niệm Thần chụp được cái gối, lúc này Vivi cũng nhìn ra vẻ mặt của Lương Tĩnh, rót một ly nước đưa tới cho cô.

Mà một tiếng “tiểu Molly” của Lương Tĩnh đã đánh ta một chút xú thông cảm cuối cùng của Niệm Thần:

“Con mẹ nó! Tình cảm của cô cùng với Tư Nhiên thân thiết đến mức mặc chung một cái quần rồi hả?”

Trời mới biết, cô căm thù đến tận xương tủy cái ngoại hiệu “tiểu Molly” này bao nhiêu đâu?

Đêm đã khuya, lúc này, trong phòng bệnh, ba người phụ nữ mờ ám đang ở thế giằng co.

Lương Tinh uống một lèo cặn ly nước, quay sang Vivi, ý muốn nhờ cô rót thêm một ly nước nữa:

“Mẹ nó, đừng nhắc tới gã dê tiện kia, bây giờ bà đây bị hán truy đuổi phải chạy trốn khắp nơi, còn phải nhờ đến con trai của cô nuôi giùm con gái nữa kia.”

Đây cũng xem như là chuyện lý thú rồi, không phải Tư Nhiên vẫn ở trong trạng thái xử nam luôn luôn hận không thể kịp thời trốn tránh Lương Tinh đó sao? Chẳng lẽ bị thiên lôi gõ trúng, lập tức khai thông đường lớn rồi hả?

“Hán thật sự là đang truy đuổi theo cô sau?”

Niệm Thần có chút không tin nên hỏi một câu như vậy, cô rất lo lắng sợ là tâm tư của Lương Tinh bị rơi vào cái gì gọi là chứng vọng tưởng đó rồi.

Lương Tinh lần nữa bày ra vẻ cực kỳ xem thường, trên mặt nở một nụ cười như có như không khiến tóc gáy Niệm Thần dựng hết cả lên:

“Tôi còn tưởng là cô sẽ chuyện tôi sinh một đứa con gái nữa cơ đấy.”

Hơn nữa, con gái của cô thân không biết quý không hay thế nào mà ngay lần gặp mặt đầu tiên đã chết tâm với con trai của Niệm Thần rồi.

Đôi mắt Niệm Thần nháy nháy hai cái, về mặt vô tội nhìn Vivi:

“Không phải đã là phụ nữ thì đều có thể sinh con sao?”

Dừng một chút, dường như cô đột nhiên đã hiểu ra một cái gì đó, thời điểm đó liền ghen hống nhìn trần trời, tay vịn vãi đưa lên che miệng mình lại:

“Cho nên cô thụ thai đứa nhỏ kia là của Tư Nhiên, cho nên việc cô sinh con gái, tôi lại không hề hay biết gì chuyện trọng đại như thế? Mẹ nó! Cô còn không biết xấu hổ đem cật con gái của cô cho con trai của tôi? Lỡ như dạy hư con trai của tôi thì sao?”

“.....” Vivi chỉ im lặng, thật lòng cô rất muốn nói: Một tiểu thư, hai thằng con trai kia của ngài còn có thể hư thêm nữa sao?

“.....phụt.....” Một ngụm nước còn đang ngậm trong miệng Lương Tinh dứt khoát phun hết ra ngoài, cô bối rối với cách dùng từ của Niệm Thần, trong cái miệng nhỏ của Một tiểu thư lại vô cùng cường đại hai chữ “thụ thai”...

“A a a a, kêu con gái của cô cách xa con trai của tôi ra, tôi mới có hai mươi ba tuổi, nếu như bắt buộc phải trở thành bà nội, tôi sẽ chết không nhắm mắt đâu!”

Một tiểu thư kêu lên như gặp phải quỷ không bằng, sau đó phát ngôn một câu khiến cho người ta càng thêm kinh ngạc, không chết người thì không chịu được mà!

“.....” Khóe miệng Vivi liên tục co giật, mẹ nó! Đây mới chính là suy nghĩ nên có của một người mẹ sao trời?

“.....” Lương Tinh có cảm giác máu tràn lên não, muốn học máu mà.

Một tiểu thư, cô thật sự có chút không được bình thường mà.

Nửa tiếng trôi qua, đến khi Một tiểu thư hiểu rõ một cách tường tận chân tướng sự việc, ngay lập tức xuất hiện cảnh mặt tròn trũng miệng há rộng, cho nên mới nói quả nhiên hai người bọn họ mới quen biết vài năm thôi mà đã trở thành đôi chị em thân thiết, ra là đều gặp chuyện giống nhau.

Ngay tại nơi thế ngoại nhiều cạm bẫy, năm đó Lương Tinh thân không biết quý không hay sinh ra con gái rồi im hơi lặng tiếng cho đến tận bây giờ, nếu đã nói là chị em tốt thì sao Một tiểu thư lại không hề phát hiện một chút xú mạnh mối liên quan nào:

“Cho nên, Lương Tinh là cô cố ý đúng không, dựa vào bản lĩnh của Tư Nhiên sao lại không tra được đứa con gái đã bị thất lạc nhiều năm chứ?”

“.....”

Khóe miệng của Lương Tinh lại được một trận co giật:

“Vậy cô cho rằng những nhân vật trong tổ chức ‘mạn’ cũng thuộc dạng ăn cơm chùa giống như cô sao?”

Khóe miệng của Lương Tinh lại được một trận co giật:

“Vậy cô cho rằng những nhân vật trong tổ chức ‘mạn’ cũng thuộc dạng ăn cơm chùa giống như cô sao?”

Được rồi, ta chỉ có thể nói như thế này: đã nhiều năm rồi mà sao Lương Tinh vẫn không tin Một tiểu thư thật sự có thể hiểu rõ sự thật này, giống như giờ phút này, khi vừa nói ra những lời này, ngay lập tức Một tiểu thư liền phát huy tính kiêu ngạo:

“Thôi đi, vậy cũng phải xem tôi có chấp nhận sự bao nuôi của người đó hay không nữa.”

Cho nên mới nói, đây chính là Mộ tiểu thư đang tự hào con trai nhà mình nguyện ý bao nuôi mình, trong khi Lương Tinh còn không có com nhão mà ăn nữa đó?

Mẹ nó! Đạo này, không thể không nói, đúng là thói đòi bạc bẽo mà, ngay cả Mộ tiểu thư cũng bắt đầu có chấp cường rồi.

Ngoài ra còn một Hoắc Cảnh Sâm nữa, một người luôn luôn bình tĩnh lạnh lùng coi thường thế sự nhưng có thể nhiều năm sau lại bởi vì sự ngông cuồng của Mộ tiểu thư mà rất có thể ăn trứng và rau thối của những người ngoài đường cũng nên.

Phản ứng trước sau như một, Mộ tiểu thư đại khái từ nhỏ đến lớn có một sứ mạng rất thiêng liêng, đó chính là ăn com chùa.

“Nói một lời thôi, hiện tại cũng chỉ có người đàn ông của cô mới có bản lĩnh che giấu tôi thôi, cô cũng không phải không biết bản lĩnh của Tư Nhiên cũng không bình thường, muốn truy tìm chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, niệm tình chị em nhiều năm của chúng ta, lúc này mà còn không giúp tôi thì đừng trách tôi mất?”

Lời nói của Lương Tinh vừa thốt ra, Niệm Tinh lại càng rối rắm, có phải đây là Lương Tinh luôn làm cái đuôi theo phía sau Tư Nhiên cả ngày lẫn đêm đó sao? Sao mà bây giờ lại sống những ngày trốn chui trốn nhủi để tránh Tư Nhiên đây? Mẹ nó! Chuyện cười này không long trời lở đất như vậy chứ.

“Tôi thật sự không hiểu nổi, nếu như cô thích Tư Nhiên, tại sao không về nhà hắn, rồi cùng sống an ổn qua ngày với nhau, đều đã có con rồi, còn làm ầm ĩ chuyện gây khó khăn chi vậy?”

Dù sao thì trước đó cũng có đứa bé rồi nên mọi chuyện sẽ khác, Mộ tiểu thư tập mãi cùng thành thói quen rồi, chứ lại không ah, không phải cô ấy cũng nghịch thiên như vậy sao?

Lương Tinh cau mày, thờ dài một cái, lại không biết nên giải thích như thế nào, nhưng lúc này trong lòng lại có suy nghĩ:

“Cô không hiểu đâu, quan hệ giữa tôi cùng Tư Nhiên không giống như quan hệ giữa cô và Hoắc Cảnh Sâm, mặc dù cả hai đứa bé đều là ngoài ý muốn, nhưng tôi cũng đã qua lại nhiều năm với Tư Nhiên rồi, nếu thật có thể ở chung một chỗ thì đã sớm về với nhau rồi, vấn đề là, cũng đã nhiều năm như vậy, căn bản là Tư Nhiên cũng không hề nghĩ chứ đừng nói là muốn ở chung với tôi.”

Dừng một chút, lại cảm thấy chính mình càng cố gắng giải thích là càng nói càng hồ đồ, tay vung một cái, coi như chấm dứt vấn đề này:

“Dù sao cũng là chuyện trước đây rồi, hiện tại tôi không có chỗ nương thân, cô cứ coi như là làm một việc thiện tích đức là được rồi, dù sao bản lĩnh của người đàn ông nhà cô cũng lớn như vậy mà.”

Đầu của Niệm Thần gật một cái, liếc thấy Hoắc Cảnh Sâm đang từ bên ngoài đi vào theo bản năng trả lời một câu:

“Không có việc phải lo, cho dù hắn ta có tìm tới được thì sao chứ, cũng chắc chắn đánh không lại cô.”

Hoắc Cảnh Sâm đặc biệt bước đi nhẹ nhàng, tựa như sợ bản thân làm phiền giấc ngủ của Niệm Thần, nhưng khi cửa phòng bệnh vừa mở ra, thấy một cảnh thật là náo nhiệt nha, chân mày theo bản năng cau cau lại, rồi sau đó đến ngồi xuống bên cạnh Niệm Thần, giọng nói kèm theo mấy phần trách cứ:

“Sao lại không ngủ thêm một chút nữa? Thân thể của em vẫn chưa hoàn toàn khỏe lại đó.”

Thấy Hoắc Cảnh Sâm đi vào, Vivi ngược lại rất biết điều nhanh chóng kéo Lương Tinh lên, nói một câu: “Trước hết cứ đến ở nhà của tôi đi rồi tính tiếp.” Sau đó hai người liền kéo nhau rời đi.

Phòng bệnh to lớn như vậy, trong nháy mắt trở nên yên tĩnh, trả lại không gian ấm áp cho hai người, Niệm Thần vén một góc chăn lên, ý muốn Hoắc Cảnh Sâm cùng ngồi vào.

Thời tiết của tháng mười hai đó, hơn nửa lúc này đã là nửa đêm rồi, lúc Hoắc Cảnh Sâm đi vào hình như còn mang theo hơi thở lạnh lẽo của không khí bên ngoài.

Niệm Thần rất tự nhiên vui trong ngực của Hoắc Cảnh Sâm, ngộ ngộ tìm một tư thế thoải mái:

“Anh xem anh đi, anh vừa đi vào thôi thì hù dọa người ta chạy mất tiêu rồi đó.”

Rõ ràng đây là một câu trách móc, nhưng do một người nào đó nói ra, tuy nhiên giọng điệu lại nhẹ nhàng, nghe thế nào cũng là ý tứ hờn yêu.

Cầm của Hoắc Cảnh Sâm đặt trên đỉnh đầu của Niệm Thần, lúc này nụ cười thật lòng vang lên một tiếng, đôi tay đã tén xong các mép chăn, phía bên dưới chăn, đôi tay thoải mái đặt bên hông của Niệm Thần:

“Vậy nếu như mà anh không đến thì hiện tại em dự định sẽ trò chuyện cả đêm với bọn họ sao? Tóm lại là em có một chút tự giác nào của người vừa bệnh dậy không hả?”

Giọng nói của Hoắc Cảnh Sâm cứ y như người cha đang dạy dỗ con gái vậy, rõ ràng nghiêm túc, nhưng cũng chỉ vì muốn tốt cho cô mà thôi.

Vừa nói chuyện, cánh tay ôm ngang hông Niệm Thần càng siết chặt thêm một chút, xoa xoa nhẹ nhàng điểm massager trên eo của cô, coi như trừng

phạt.

Một ít động tác xoa nhẹ khiến Niệm Thần bật cười khanh khách, không ngừng lại được, đồng muốn giãy giụa nhưng lại không thể trốn tránh khỏi cánh tay của anh:

“Hoắc Cảnh Sâm, sao anh có thể khi dễ người bệnh như thế được.”

Trong âm thanh của cô còn mang theo nụ cười không dứt, vốn là có chuyện khiến cô phải lo lắng trong nháy mắt đó thật sự đã hoàn toàn biến mất.

Nhưng, một giây kế tiếp, lời nói tiếp theo của Hoắc Cảnh Sâm vừa thốt ra cũng ngay lập tức khiến thân thể của cô hoàn toàn cứng đờ.

Lúc đó, giọng nói của anh truyền từ đỉnh đầu của cô, trong đó tràn ngập âm khàn khàn mất tự nhiên, tuy trên tay không làm chuyện xấu, chỉ ôm cố định một chỗ bên hông của cô:

“Nếu nói khi dễ thì anh nghĩ không chỉ có như vậy thôi đâu, nhưng Niệm Thần ơi, em xác định hiện tại em có thể chịu được sao?”

Có dùng đến đầu ngón chân để suy nghĩ thì cũng biết ý tứ trong lời nói của Hoắc Cảnh Sâm là cái gì, trong đầu lập tức hiện lên một đoạn phim ngắn mập mờ, sắc mặt của Niệm Thần bỗng đỏ ửng lên, tên lưu manh này, vì sao mọi lúc mọi nơi đều nhớ chuyện này vậy?

“Hoắc Cảnh Sâm, tại sao anh không thể nghiêm chỉnh một chút?!” Một mỗ nữ nào đó trực tiếp phát điên.

“Em chắc chắn anh như thế này là không đứng đắn rồi sao?” Giọng nói tràn ngập uy hiếp, ý tứ trong lời nói của người khác quá không được trong sáng rồi, nếu như chỉ thế này mà đã kêu là không đứng đắn, vậy anh có thể sẽ không nghiêm chỉnh một chút nữa sao!

“.....” khòe miệng Niệm Thần giật giật, được rồi, lúc này cô tuyệt đối phải thể hiện phong độ không theo so đo với bọn lưu manh làm gì:

“Được rồi, được rồi, thật ra người không đứng đắn là em, thời thời khắc khắc lão nhân gia ngài luôn luôn nghiêm chỉnh không giống thường nhân được chưa.”

Khòe môi Hoắc Cảnh Sâm vẽ lên đường cong không phúc hậu, một lần nữa cười như không cười khiến Niệm Thần có một loại kích động muốn giơ chân đạp anh xuống giường! Mới vừa rồi ai “mời” tên lưu manh này lên giường của cô vậy a a a!

“Vậy Niệm Thần hy vọng vì phu có thể học hỏi sự không nghiêm chỉnh ở Niệm Thần, rồi sau đó cũng không nghiêm chỉnh một chút, có phải vậy không?”

“.....”

Niệm Thần hít sâu một hơi, tuy cố gắng kiềm chế lắm rồi nhưng vẫn bị chọc cho phát điên lên, thân thể lộn một vòng, xuất hiện tư thế cười trên người của Hoắc Cảnh Sâm, lúc đó, hai tay níu chặt lấy cổ áo của Hoắc Cảnh Sâm:

“Điên mất, anh cái tên lưu manh này! Hiện tại bà đây sẽ đem anh giải quyết tại chỗ luôn cho rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 217

Niệm Thần hít sâu một hơi, tuy cố gắng kiềm chế lắm rồi nhưng vẫn bị chọc cho phát điên lên, thân thể lộn một vòng, xuất hiện tư thế cười trên người của Hoắc Cảnh Sâm, lúc đó, hai tay càng thêm níu chặt lấy cổ áo của Hoắc Cảnh Sâm:

“Điên mất, anh cái tên lưu manh này! Hiện tại bà đây sẽ đem anh giải quyết tại chỗ luôn cho rồi!”

Mà trên thực tế, cái gọi là sấm thì lớn nhưng hạt mưa lại nhỏ chính là ám chỉ cho lời nói ‘giải quyết tại chỗ’, có sự giới hạn, chỉ xảy ra một vài động tác nhào lộn thôi, khi mà cả người cô nằm đè trên người Hoắc Cảnh Sâm, trong ánh mắt của anh, cô nhìn được sự nham hiểm chết người, khiến mặt đỏ tím đập loạn rồi, tâm hồn phiêu lãng theo gió luôn rồi.

Mẹ nó, nếu cô thật sự giải quyết tại chỗ cho anh, cái này mới đúng là hợp với tâm ý của anh chứ gì?!

Mà lúc đó, Mộ tiểu thư dựa vào mình được cưng chiều nên cho dù mình có chịu uất ức thì cũng không thể để cho Hoắc Cảnh Sâm được lợi, dù sao bây giờ mình cũng là bệnh nhân, cô càng chắc chắn Hoắc Cảnh Sâm sẽ cần bản không cách nào đụng vào cô.

Kết quả là, một giây kế tiếp, Mộ tiểu thư lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, ôm cổ anh, cố gắng ngo ngoáy tìm một tư thế thoải mái để xả vào lòng anh, nhưng vẫn tuân theo ý định ban đầu là không làm thêm hành động nào nữa.

Ặc, được rồi, biểu hiện của Mộ tiểu thư lúc này dùng tình chế động, lúc này cô cố tình gây rối loạn lòng địch khi đặt nửa người dưới của mình cạ tới cạ lui vào hạ thân dưới của người nào đó, cứ trêu chọc một hồi như có như không như vậy, rồi sau đó về mặt lại bày ra sự yếu đuối.

“Hôm nay tình trạng thân thể của bản cung không cho phép, tạm thời bỏ qua cho người.”

Cư nhiên bộ dáng ra vẻ rất ư là hài lòng nhưng một lần nữa khiến người ta phải nghiêng rằng nói tốt, nhưng biết làm sao được chứ, người ta là được người khác cung chiều mà.

Hoắc Cảnh Sâm ngược lại rất khác thường vì anh cũng không tiến thêm một bước nào nữa, nếu đặt trong tình huống bình thường thì tuyệt đối không bình thường chút nào, khi đó Hoắc Cảnh Sâm kiềm nén tình lực tình tráng đang sôi sùng sục, về mặt của anh vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ kéo cái chân đắp lên trên người cô, rồi sau đó tiếp tục im lặng.

Đĩ nhiên, Mộ tiểu thư bắt đúng một chút tâm tư của Hoắc Cảnh Sâm là sẽ không đùa giỡn với thân thể của cô.

Nhưng cô lại quên mất bản chất con người của Hoắc Cảnh Sâm, cho tới bây giờ có một câu nói luôn luôn đúng.

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn!

Cho nên, hiện tại trong lòng của Hoắc Cảnh Sâm đã ghim cái ‘thù’ này rồi, đợi cho đến khi cơ thể của cô hoàn toàn bình phục, sau đó tự nhiên sẽ ‘màn’ cô không có khả năng bước xuống giường, dù chỉ là một ngày.

Nhưng do ban ngày ngủ hơi nhiều, nên lúc này Mộ tiểu thư cũng không có chút gì gọi là buồn ngủ, vừa rồi gây mất trật tự xong, dĩ nhiên cũng chẳng phải an bình đâu.

Sau khi tìm tư thế thoải mái vui trong ngực Hoắc Cảnh Sâm, liền chuyển thành tư thế cầm đặt trên ngực của anh, giọng nói có chút lười biếng, nhưng như vậy lại thêm vài phần quyến rũ của mỹ nhân:

“Hoắc Cảnh Sâm, anh chắc chắn là thật lòng muốn kết hôn với em sao?”

Hơn hai tiếng đồng hồ tám bát quái của với bọn người Vivi, cho nên cô ngược lại càng thêm mong chờ đối với hôn nhân rồi.

Từ nhỏ đã không được hưởng sự ấm áp của gia đình, cho nên giờ phút này khi cô đang có cơ hội thì cô càng thêm khao khát đạt được, đó là gia đình của cô và Hoắc Cảnh Sâm, chỉ mới nghĩ đến thôi thì hình như toàn thân đã cảm nhận được sự ấm áp rồi.

Hoắc Cảnh Sâm cười khê, một nụ hôn rơi xuống trên trán của cô, nụ cười này nhân nhạ nhưng về mặt lại mang theo ý trêu chọc:

“Cho nên cái người này là chờ không được nữa rồi nên muốn gả gấp ư?”

Đầu Niệm Thần thành thật gật một cái, mặt không hề khó chịu, nhưng thời điểm bạn bỏ qua hết mọi chuyện thì sẽ xem nhẹ vấn đề này thôi, lúc đó sự chú ý của Mộ tiểu thư nhất định đã chuyển đến vấn đề khác đi:

“Gả cũng được thôi, nhưng xin hỏi ngài Hoắc, lão nhân gia ngài định đặt sinh lễ như thế nào đây?”

Lập gia đình, có thể! Nhưng trước đó tuyệt đối phải cân nhắc cẩn thận phúc lợi của mình đã.

Lúc ấy tựa như ma đưa lối quỷ dẫn đường hay sao ấy, ánh mắt Mộ tiểu thư rơi vào khuôn mặt yêu nghiệt khiến thần hồn của người ta điên đảo của Hoắc Cảnh Sâm, ánh đèn màu vàng chiếu sáng khắp phòng, một phản ánh sáng nhẹ nhàng phủ xuống những sợi tóc đang rơi loạn trên trán của anh, cho dù nhìn như thế nào cũng khiến cho người ta không kiềm chế nổi muốn được phạm tội mà.

Một giây kế tiếp, Mộ tiểu thư phát ra vài tiếng cười giống như một kẻ lưu manh, đột nhiên bắt chặt cổ tay của anh, rồi di chuyển đến trên mặt của anh, dường như có ý khiêu khích nên nắm hai bên má của anh:

“Nói mau nói mau, nếu không thì em liền dẫn con đi, muốn bắt được em sao, mỗi năm cũng phải lượn vào vòng quanh trái đất chứ chẳng chơi đâu.”

Tâm tình Hoắc Cảnh Sâm rất tốt nên ngầm cho phép Mộ tiểu thư làm xằng làm bậy như vậy, đến khi mở miệng nói thì hình như vẫn còn treo nụ cười vui vẻ:

“Tốt như vậy còn không vừa ý sao?”

Một câu hỏi không đầu không đuôi, hai cái tay của Niệm Thần vẫn đặt trên mặt anh như cũ, không chút kiêng kỵ nào.

“Cái gì với cái gì, làm sao Hoắc Cảnh Sâm anh lại có thể keo kiệt như vậy, kêu anh đưa sinh lễ thì anh cũng không thể quyết định được gì hết sao?”

Về mặt của Hoắc Cảnh Sâm vẫn như cũ, đáy mắt cũng tràn ngập sự cung chiều:

“Anh nhớ là anh chu cấp phúc lợi độc nhất vô nhị cho em rồi mà!”

“Anh thử nói một chút về cái mà anh cho là độc nhất vô nhị coi?” Là đưa núi vàng núi bạc hay cấp mỏ kim cương cho cô sao?

Hạ thân của Hoắc Cảnh Sâm cử động một chút vì sắp tê cứng rồi, lúc này một cái tay đang vòng ngang hông của Niệm Thần cũng buông xuống, rồi sau đó bắt lại cái tay kia của Niệm Thần đang làm chuyện xấu trên mặt của anh.

Bàn tay to của anh ôm trọn bàn tay nhỏ bé của cô, vuốt ve một lúc trên mặt của anh:

“Ài, mỗi ngày một cái liếc mắt cũng có thể nhìn thấy trai đẹp, nếu quá khích thì có thể đùa giỡn một chút, mắt hứng thì anh sẽ trêu chọc một chút chắc chắn sẽ vui lại ngay, khi nào thấy nhàm chán thì có thể phát huy bản chất hủ nữ của em, nếu trong tay em có Hoắc Cảnh Sâm, bảo đảm em sẽ chẳng còn hứng thú gì với những người đàn ông khác, cũng không lo bị đối tượng khác trông cậy si cái gì đó, được nhiều thứ như vậy, đôi mắt khắp thể gian này ngại trừ em ra, còn có ai có thể được đãi ngộ như vậy hả?”

Quả thật là đủ độc đáo! Đủ độc nhất vô nhị!

Đáy lòng của Niệm Thần cảm thấy rất có đạo lý!

Cũng cảm thụ một cách rất ư là sâu sắc một chuyện, cho nên mới nói, sự giàu có của người này đều được tích góp từ sự keo kiệt sao? Có người nào như vậy không? Lấy chính mình ra rồi không cần đưa sánh lẽ sao?

Nhưng dạng này có được tính là dùng lời ngon tiếng ngọt để dụ dỗ không, những lời ngon tiếng ngọt đó lại rất hữu dụng khi dừng lại trong lỗ tai của Mộ tiểu thư, không có có tiền thì không có tiền, dù sao toàn thân cao thấp đều là của cô, còn sợ không đào được núi vàng núi bạc mỏ kim cương từ trên người của anh nữa sao?

Sau một hồi thảo luận cũng nhau, Mộ tiểu thư đã đưa ra quyết định như sau:

“Nếu anh cũng đã nói như vậy, nếu em không nhận thì lại giống như có chút không phải phép, người đã là của em, từ mai trở đi sau lưng sẽ không được đâm chọc dòm ngó vật sở hữu riêng của Niệm Thần, người nào vi phạm giết không tha!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218

Trên căn bản, mới chỉ nằm viện đến ngày thứ hai thôi, mắt Niệm Thần liếc thành một đường rồi làm ầm ĩ lên đòi phải được xuất viện, lúc đó, Hoắc Cảnh Sâm bị làm phiền đến khi không chịu được nữa, đành nhờ bác sĩ tiến hành kiểm tra tổng quát toàn thân, sau khi xác định không có gì bất thường, cuối cùng mới gật đầu đồng ý.

Bên này mọi người vừa mới bước ra khỏi cửa bệnh viện, điện thoại của Hoắc Cảnh Sâm liền đổ chuông, công ty xảy ra một số chuyện, chân mày Hoắc Cảnh Sâm chau lại, trả lời một vài ý, rồi nói đưa Niệm Thần về nhà trước, rồi mới quay lại công ty.

Vốn là thân thể Niệm Thần đã không còn chuyện gì nữa rồi, nhưng Hoắc Cảnh Sâm cũng vẫn lo lắng nên nhìn vào cũng có chút hơi quá, Niệm Thần khuyên Hoắc Cảnh Sâm nên đến công ty trước, cô sẽ tự bắt taxi trở về cũng không thành vấn đề.

Hai người cứ đẩy qua đẩy lại, không ai chịu đồng ý đi trước, Niệm Thần liền nổi giận, dứt khoát cùng ngồi vào trong xe:

“Em sẽ đến công ty cùng với anh.”

Chuyện đã đến lúc này nên căn bản cũng không người nào phải thỏa hiệp cái gì nữa, Hoắc Cảnh Sâm nhìn thấy sự kiên quyết trong thái độ của Niệm Thần, thở dài một cái, rồi cũng bước lên xe.

--- -----

Ý nghĩa đúng như lời nói lúc này, lần đầu tiên Hoắc Cảnh Sâm đến công ty cùng với một cô gái, hơn nữa, trước sau gì thì trước mặt khá nhiều người, chính miệng vàng lời ngọc của Hoắc Cảnh Sâm cũng đã tự mình thừa nhận thân phận của cô gái này.

Dĩ nhiên, những điều đó cũng chưa phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là một kẻ yêu nghiệt như Hoắc Cảnh Sâm, trên mặt luôn luôn gán một núi băng trăm năm ý nghĩa người lạ đứng đến, người quen chớ gần.

Cho nên, cái nụ cười như có như không nơi khóe môi không biết đã khiến đầu óc người ta mê loạn là có ý gì chứ?

Chẳng lẽ người này không có một chút tự giác nào về việc mình đã trở thành hoa đã có chủ rồi sao?

Trong lòng Niệm Thần đang coi thường không thành tiếng nhìn rõ mồn một những nơi Hoắc Cảnh Sâm đi qua, quyết định níu chặt lấy cánh tay của Hoắc Cảnh Sâm, cho nên mới nói, thời điểm tốt như vậy cần phải mạnh mẽ tuyên bố quyền sở hữu mới được!

Được rồi, thật ra, trong lòng Niệm Thần cũng biết khoa trương như thế cũng không phải hay ho gì, cũng chẳng chứng minh được gì, chỉ là muốn thấy cái dáng vẻ tan nát cõi lòng của cái đám nữ nhân viên kia mà thôi, choáng nha, nhất định là những người đó nhưng nhớ Hoắc Cảnh Sâm từ rất lâu rồi thì phải!

Mà Hoắc Cảnh Sâm cũng không phản ứng gì, không thể nghi ngờ đây chính là ngầm cho phép những hành động vênh vác của Niệm Thần, dù thế nào đi nữa thì anh cũng rất yêu thương chiều chuộng cô, muốn làm thế nào cũng được.

Tầng 88, phòng làm việc của Tổng giám đốc, từ lúc bước ra khỏi thang máy, Niệm Thần đều theo sát phía sau Hoắc Cảnh Sâm, mà đứng chờ bên kia chính là một đàn thư ký của Hoắc Cảnh Sâm, nhưng toàn là mỹ nữ mới chết, mỗi một người đều trải qua khóa huấn luyện nghiêm chỉnh, ngược lại cũng chẳng phản ứng hay có biểu hiện gì với Niệm Thần, nên làm gì thì làm cái đó, cứ như vậy đi theo phía sau Hoắc Cảnh Sâm, mãi cho đến khi Hoắc Cảnh Sâm bước vào phòng làm việc của Tổng giám đốc, cũng trong nháy mắt đó quá trình báo cáo cũng đến hồi kết thúc.

Được rồi, mặc dù nói là từ lâu Niệm Thần đã biết đến cái trình độ biến thái của những kẻ đứng bên cạnh Hoắc Cảnh Sâm, nhưng lần này lại trực tiếp trải qua nên vẫn không nhịn được mà phải chất lưỡi hít hà, mẹ nó! Có cần phải chính xác cứng nhắc giống người máy hay không vậy?

Niệm Thần tự giác ngồi một chỗ trên ghế salon, không tới mấy phút sau, theo sự phân phó của Hoắc Cảnh Sâm, từ bên ngoài có người đưa tới một ly sữa nóng cho Niệm Thần.

“Chút nữa anh phải mở một cuộc họp quan trọng, nếu em có cần gì thì cứ nói với những người bên ngoài để họ đi làm là được rồi, bên trong phòng làm việc có một phòng nghỉ, nếu em muốn nghỉ ngơi thì cứ đi vào đó, còn nếu nhàm chán nữa thì có thể vào mạng chơi bằng máy của anh.”

Trước khi đi đến phòng họp, Hoắc Cảnh Sâm dặn dò trước sau vài lời như thế với Niệm Thần, thế này thế kia, cứ như thể Niệm Thần là trẻ lên ba, hoàn toàn không có khả năng tự chăm sóc cho bản thân vậy.

Niệm Thần thờ dài, cầm ly sữa nóng uống một hớp, vẻ mặt vênh lên, giọng nói có ba phần oán trách, nhưng có tới bảy phần kiêu ngạo:

“Hoắc Cảnh Sâm, sao giờ em mới phát hiện ra nhìn anh thế mà cũng có lúc dài dòng như mấy bà thím vậy hả.”

Bởi vì Niệm Thần vừa mới uống một ngụm sữa, cho nên xung quanh đôi môi còn dính lại một chút bọt màu trắng.

Con mắt Hoắc Cảnh Sâm tối sầm lại, hầu kết trên cổ phập phồng lên xuống, nghiêng người liền hôn lên môi vẫn còn đang lấm nhảm của Niệm Thần, lại liếm quanh viền môi, một hành động mập mờ nhẹ nhàng xảy ra, trong khi đầu lưỡi đang nhảy múa, đôi má Niệm Thần bỗng chốc đỏ ửng lên, đợi đến khi cô tỉnh hồn lại, Hoắc Cảnh Sâm đã mang đi hết lớp sữa dính lại trên đôi môi của cô rồi.

Niệm Thần bất chợt sững người, một cá nhân nào đó đã phát diện chạm tới cực hạn, nhưng trước đó Hoắc Cảnh Sâm coi như là may mắn, cửa phòng làm việc mở ra rồi nhanh chóng khép lại, trong chớp nhoáng đó cả người anh đã biến mất khỏi phòng làm việc rồi.

Đến tận thời điểm cơm trưa thì cuộc họp của Hoắc Cảnh Sâm cuối cùng mới kết thúc, lúc đó, Niệm Thần đang nằm vùi trên ghế salon, ôm máy vi tính của anh, tất cả tinh thần đều tập trung chat chit cái gì đó với người bên kia máy vi tính.

Nghe được tiếng mở cửa, Niệm Thần vốn đang ôm máy vi tính, ngược lên nhìn thấy trước mặt là Hoắc Cảnh Sâm, giống như là phát hiện ra cái gì đó tựa như vùng đất bí ẩn mới, lại rất thích thú giống như gặp chuyện gì tự hào chưa từng có vậy:

“Hoắc Cảnh Sâm, anh mau đến đây xem, con dâu tương lai của anh này, em đây có được coi như con dâu chào hỏi bà bà rồi sao?”

Phía đầu bên kia máy vi tính, trên màn ảnh chính là người bạn nhỏ Nhan Noãn Noãn ba tuổi, quý mới biết làm thế nào mà cô bé lại có thể liên lạc được với Mộ tiểu thư, cũng chỉ có quý mới biết cô bé đã lấy lòng của Mộ tiểu thư như thế nào.

Hoắc Cảnh Sâm cũng không biết nói gì khi nhìn thấy dáng vẻ ngây thơ trong sáng nhưng cũng đã hoàn toàn có được nét xinh đẹp trưởng thành của Nhan Noãn Noãn, còn chưa kịp phản ứng gì, từ đầu bên kia, Nhan Noãn Noãn liền giống như phát hiện ra vùng đất mới:

“Woa, chào chú, người rất mạnh mẽ lại đẹp trai nữa, còn đẹp trai hơn so với ông xã nhỏ Tây Hàn nhà chúng cháu nữa đó.”

Cho nên mới nói, đây có được tính cách lấy lòng trong truyền thuyết không, nịnh hót đó?

Một cô nhóc non choẹt chắc chắn thực hiện như thế vì nghĩ điều đó rất khả quan.

“... ..” Niệm Thần chỉ biết câm nín, nếu là Tây Hàn ném cái con nhóc ranh này đến đây để tranh giành ông xã với mình thì làm thế nào?

“... ..” Hoắc Cảnh Sâm cũng chỉ biết im lặng, anh đang suy nghĩ xem vì sao con nít sống trong thời buổi bây giờ lại tiếp xúc sớm với nhân sinh quan vậy, nhưng mà, cũng không hổ là con trai của anh, ánh mắt nhìn người không tệ.

“Chú ơi, vừa nhìn liền biết chú chính là chồng của dì Niệm Thần rồi, woa, tuyệt phối à nha.”

Nhan Noãn Noãn tiếp tục sự nghiệp lắc lư theo làn gió....

Trong nháy mắt, thái độ của Niệm Thần từ sững sờ vì một màn khen ngợi trước, nhanh chóng biến chuyển đặc biệt thành nụ cười đặc biệt híp mắt,

hazzz...

Lúc đó, Mộ tiểu thư chắc chắn bụng bảo dạ một câu, lời nói của một đứa bé mới đúng là sự thật.

Nhưng nhất định là cô không biết người bạn nhỏ Nhan Noãn Noãn thật sự rất tinh quái, tinh trên một phương diện nào đó còn vượt xa hàng vạn dặm hơn so với hai đứa con trai của cô.

Trong phòng làm việc, hai đầu người quay mặt nhìn nhau, lúc đó họ chỉ biết tiếp tục im lặng, được rồi, trời mới biết, choáng nha, trong lòng hai người đều vui mừng không thành tiếng, được, bọn họ tuyệt đối đồng ý người con dâu này rồi.

Nhưng mà Nhan Noãn Noãn còn đang vui mừng khoái chí cũng không có khả năng tiếp tục được thêm bao lâu nữa, ngay khi tiếng nói của cô bé vừa dứt, từ trong màn hình, cô nhìn thấy từ phía xa xa sau lưng cô, Hoắc Tây Hàn đang tiến lại gần cô bé, vẻ mặt hết sức lạnh lùng, giống như hận không thể kéo ra ngoài đánh chết cho xong!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 219

Nhưng mà Nhan Noãn Noãn còn đang vui mừng khoái chí cũng không có khả năng tiếp tục được thêm bao lâu nữa, ngay khi tiếng nói của cô bé vừa dứt, từ trong màn hình, cô nhìn thấy từ phía xa xa sau lưng cô, Hoắc Tây Hàn đang tiến lại gần cô bé, vẻ mặt hết sức lạnh lùng, giống như hận không thể kéo ra ngoài đánh chết cho xong!

Mà Nhan Noãn Noãn cũng đang làm ra vẻ rất vô tội đáng yêu như cũ, thể hiện gương mặt hoa si với cái người có khuôn mặt yêu nghiệt ở bên phía bên máy vi tính – Hoắc Cảnh Sâm.

Tình cảm sâu đậm của con người luôn luôn được bồi dưỡng từ những điều nhỏ nhất, giống như trước mắt, bạn không thể không thừa nhận, người bạn nhỏ Nhan Noãn Noãn bắt đầu ái mộ tình cảm sâu đậm nên chuyển từ tai qua con mắt rồi sau đó suy một ra tới ba luôn...

Trên thực tế, chắc chắn đây chính là mê muội đạt cảnh giới cao nhất, thời điểm ngắm trai đẹp thì mọi tình huống diễn ra xung quanh mình đều có thể hoàn toàn bỏ qua hết, giống như trước mắt, khi mà cổ áo của Nhan Noãn Noãn bị người ta xách lên từ phía sau, đến khi bay lên không trung rồi mà về mặt của cô bé vẫn không biết đầu đuôi là như thế nào.

Nét mặt của Tây Hàn ghét bỏ cái thân thể nhỏ nhỏ này, cũng giống như đang giờ một cái túi rác bỏ đi, rồi đi đến trước máy vi tính, thậm chí sau đó còn không cho Nhan Noãn Noãn ngồi bất kỳ chỗ nào trong này nữa, Tây Hàn ném cả người của cô bé ra ngoài luôn.

Thời điểm cửa phòng đóng lại, Nhan Noãn Noãn vẫn còn ngồi trước cửa, hai mắt nháy nháy ra chiều không hiểu nguyên do tại sao, có chuyện gì mà phải đóng chặt cửa phòng lại chứ, được rồi, cô bé có thể lý giải rằng ông chồng nhỏ Tây Hàn mới vừa rồi hành động như vậy là vì ghen sao?

Lúc đó, Nhan Noãn Noãn tiếp tục ngồi ở ngoài cửa, vừa vẽ vòng tròn vừa tiếp tục mộng tưởng đến dáng vẻ hai cha con nhà kia.

Bên trong cánh cửa phòng, có dùng đến cái nút áo để suy nghĩ thì Tây Hàn cũng biết cái con nhóc Nhan Noãn Noãn kia đã dùng những tư duy giáo dục cao thâm như thế nào để lấy lòng Niệm Thần, cái người nổi danh ưa thích náo nhiệt nhất trong năm, nếu không thì sao giờ phút này bị người khác gọi là bà bà mà cái vẻ mặt kia của mẹ mình mang cái ý gì chứ?

Tây Hàn chỉ lên tiếng chào hỏi đơn giản cùng với Hoắc Cảnh Sâm, sau đó liền liếc qua chỗ mẹ mình, không che giấu sự chế giễu chút nào:

“Mẹ, người thu hồi ngay cái vẻ mặt háo hức mơ hồ kia ngay đi, con trai của mẹ mới lên năm tuổi thôi, ngoài ra, xin người đừng để một con nhóc ba tuổi lừa đảo dạy những tư tưởng hư hỏng đó!”

Dáng vẻ Tây Hàn khá nghiêm túc, càng làm cho Niệm Thần càng thêm chút không đứng đắn, nói như vậy thì chắc chắn có chuyện gì đó đã xảy ra nên cậu bé càng giải thích thì càng đại biểu cho có chuyện gì đó giấu giếm bọn họ.

Nhưng mà vài câu nói ác độc của Tây Hàn là có ý tứ gì? Cái gì gọi là Nhan Noãn Noãn dạy hư Niệm Thần hả? Thật lòng mà nói, người phụ nữ như Mộ tiểu thư vậy, cho dù có hư thật thì cũng chắc chắn cũng là do trời sinh ra đã thế.

Niệm Thần tương đối phối hợp nên đầu gật một cái, nhưng nụ cười nơi đáy mắt lại ánh lên tia nhộn nhạo khác thường, nếu đã xảy ra rồi thì cũng không nhất thiết phải ngăn cản làm gì, đúng không, cho nên sau đó biến thành ngả vào trong ngực của Hoắc Cảnh Sâm bộc phát thành tiếng cười to:

“Được, được, con trai, mẹ tuyệt đối có thể hiểu được tâm tình hiện tại của con, mẹ hiểu là sự giáo dục ở nhà trẻ là có sự giới hạn, trong môi trường giáo dục, những chuyện như yêu sớm thì tương đối phản đối, nhưng mà, mẹ là một người rất cởi mở, tình cảm là phải vun đắp từ thuở nhỏ, nếu không sau khi rời khỏi nhà trẻ rồi thì tình yêu đó cũng đã lặn mất rồi, nếu đã gặp gỡ được ý trung nhân tâm đầu ý hợp, thì dứt khoát tiếp nhận vào hậu cung! Cha mẹ toàn lực ủng hộ con!”

Một tiểu thư căn bản là muốn giải quyết vụ này hưng phấn đến mức không thể kiềm chế được cảm xúc, sau khi cười to một trận, lại dùng vẻ mặt phớt lờ tất cả nghiêm túc khác thường để bắt đầu lên lớp giáo dục cho người bạn nhỏ Tây Hàn đang ở đầu bên kia máy vi tính.

“... ..” Khóe miệng Hoắc Cảnh Sâm được dịp co quắp lại, cho nên anh đưa ra quyết định: về sau nếu lại sinh ra một cô con gái nhỏ, tuyệt đối không thể giao sự giáo dục cho Niệm Thần, nếu không thì sớm muộn gì cũng có một ngày trốn nhà đi theo người ta thôi.

“... ..” Tây Hàn im lặng, nếu như lúc này dùng bút để diễn tả lại về mặt của cậu, bạn sẽ thấy rõ ràng ba vạch màu đen xuất hiện trên trán của cậu, mẹ, rốt cuộc là người không nhận thấy vừa rồi cha đang chê bai mẹ hay sao?

Thật lòng Tây Hàn cố gắng chịu đựng thêm một chút, quyết định im lặng hết sức có thể, không so đo với người phụ nữ điên hơn bình thường này, cánh tay run run vươn ra chuẩn bị tắt màn hình.

Nhưng mà ngay lúc đó, không biết từ góc xó xỉnh nào lại thỉnh thoảng xuất hiện một Hoắc Thần Viễn cùng với con chó BOA đại diện cho Hoắc Thần Viễn, cả hai chạy đến trước camera, quả nhiên Tây Hàn bị đẩy ra, dựa theo cái tính cách mồm mép loạn xạ của thằng nhóc Hoắc Thần Viễn kia, chỉ cần trong thời gian một cái nháy mắt, Tây Hàn liền biết rõ tình cảnh hiện tại của mình.

Được rồi, thay vì cứ ở lại chỗ này bị lời nói của Hoắc Thần Viễn nói cho ngoài khét trong sống, cậu tình nguyện đi ra ngoài kia, đối mặt với con nhãi tửu ác ma Nhan Noãn Noãn, dù sao tâm tính cũng chẳng phải một mồi.

Nhưng ngay lúc bàn tay của Tây Hàn mới vừa chạm đến nắm cửa, bên tai liền nghe thấy âm thanh hả hê trong lời nói của Hoắc Thần Viễn, mẹ nó, cố ý nói to nói nhỏ là có ý gì? Vì sao còn để cho cậu nghe được chứ?!

“Cha mẹ không biết đâu, con nói chuyện này cho hai người, cả ngày hôm qua con nghiên cứu suốt cả đêm, đã nhiều ngày nay anh trai và chị dâu đã chung giường chung gối rồi, nụ hôn đầu của anh ấy cũng đáng hiển cho chị dâu luôn, đúng, chính là như vậy đó, hừ, không cho phép nói cho anh trai nghe.”

Rất dễ dàng nhận ra, Hoắc Thần Viễn trong trắng nên vẫn còn chưa hiểu ý nghĩa của cái gọi là cùng giường chung gối là có ý gì.

“... ..” Tây Hàn dứt khoát hít sâu một hơi, đúng thật là cố ý mà, hiện tại cậu bé muốn gửi đi một thông điệp cho toàn thế giới: tối ngày hôm qua, Hoắc Thần Viễn đã dám khi ngủ!

Tây Hàn quyết định mở cửa phòng, nhưng ngay khi cửa phòng làm việc vừa mở ra, cậu phát hiện đợi chờ cậu chính là một cô nhóc ba tuổi Nhan Noãn Noãn, một tay đang ngậm trong miệng, một cái tay khác đang vẽ vòng tròn trên mặt đất, miệng còn đang lẩm bẩm cái gì đó, nhưng khi nghe được tiếng mở cửa, đôi mắt vô tội nhìn về phía cậu, trong nháy mắt đó, cậu thật sự cảm thấy cái thế giới này loạn hết rồi.

Tại sao đi đến chỗ nào cũng không thể thoát khỏi hai cái tên ác ma này vậy hả?

“Ông xã nhỏ Tây Hàn, anh cũng đẹp trai giống hệt như cha của anh vậy đó.”

Được rồi, thật ra lúc này trong lời nói của Nhan Noãn Noãn cũng đầy vẻ tự hào, mấu chốt chính là trong cái đầu nhỏ nhỏ của cô bé đã có hình thành một tư tưởng ăn sâu bén rễ rồi, lòng cô bé tương đối tự hào, Hoắc Cảnh Sâm là cha của Tây Hàn, mà Tây Hàn là ông xã nhỏ của cô bé...

“... ..”

Bên phía bên kia màn hình, lúc đó, lời nói của Hoắc Thần Viễn vừa ra khỏi miệng, Niệm Thần trực tiếp bật cười, Hoắc Cảnh Sâm thì ngược lại, anh hít một hơi như đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, một vài điểm sáng lóe lên, sống lưng Hoắc Thần Viễn run lên:

“Hoắc Thần Viễn, con chắc là có nhiều thời gian để tìm hiểu rồi đi buôn chuyện của người khác đúng không, vậy trước hết, con nên giải thích một chút với cha của con về chuyện tối hôm qua con ngủ vẫn còn dám dám là tại làm sao?”

“... ..” Hai con mắt của Hoắc Thần Viễn nháy qua nháy lại liên tục, ngón trỏ đang linh hoạt bỗng chuyển lên về mặt cũng rất ‘linh hoạt’, nhưng rốt cuộc người nào đã rêu rao chuyện xấu hổ kia đi vậy? Rõ ràng là sáng sớm hôm nay sau khi thức dậy, cậu đã ném vào sọt rác tất cả đồng ga giường kia rồi mà.

Con người lại đảo thêm một vòng, Hoắc Thần Viễn quyết định tố cáo với Niệm Thần:

“Mẹ, sao cha càng ngày càng hung dữ vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 220

Trên căn bản, mặc dù Hoắc Cảnh Sâm không có hai đứa con trai ở bên cạnh nhưng tại nơi làm việc có Niệm Thần ở cùng anh cũng không thấy nhàm chán.

Lướt qua người bạn nhỏ Tây Hàn đang tỏ ra buồn bực, không muốn nói chuyện. Nhan Noãn Noãn lại đang nghĩ biện pháp để xông tới nói thêm vài câu với Niệm Thần. Với Hoắc Thần Viễn, chỉ cần không có Hoắc Cảnh Sâm ở đây thì thiên hạ này chính là của cậu bé, bao nhiêu chiêu trò đùa giỡn đều muốn bày ra cả.

Ặc, được rồi, thời gian một ngày trên mây vì tính cũng đủ cho đầu Mộ tiểu thư nảy sinh khái niệm về ba tiểu ác ma này rồi.

Hoắc Tây Hàn là loại khó chịu, tuyệt đối khó chịu. Không phải nộ hôn đầu cũng đã trao hết cho người ta rồi sao? Bây giờ còn tỏ ra vụn vặt, nhăn nhó gì chứ?

Nhan Noãn Noãn, thật không hổ là chuyên gia đánh giá ngầm. Mẹ nó, nhìn bề ngoài là nhỏ nhất trong đám nhi đồng này, vậy mà đã biết đánh giá diện mạo của người khác rồi, sau này lớn lên, chắc chắn... sẽ làm tổn thương bao nhiêu người đàn ông tự ti đây?

Về phần Hoắc Thần Viễn, chính là kết hợp cả trong sáng lẫn mờ ám, nhưng chẳng phải có câu nói “Đàn ông không hư, phụ nữ không yêu” sao?

Ừm, tổng kết lại mà nói, lúc này cô thật sự lo lắng những lúc ba tiểu ác ma này ở cùng một chỗ chắc chắn xảy ra một trận trời long đất lở, kêu khóc ầm ĩ đây.

Được rồi, trên thực tế, ngay lúc này Mộ tiểu thư sẽ không ngờ đến, tại thời điểm cô đang lo lắng chuyện của ba nhóc kia thì không bao lâu sau chuyện long trời lở đất lại xảy ra với chính cô.

Rời khỏi bãi đậu xe công ty, Hoắc Cảnh Sâm lái xe về nhà, trên đường về còn ghé vào một siêu thị, chủ yếu là vì Niệm Thần đột nhiên nói muốn Hoắc Cảnh Sâm nấu ăn.

Tiết trời tháng mười hai, trời tối thật nhanh, khi hai người rời siêu thị trời đã tối hẳn, Niệm Thần khoác trên người áo khoác dài của Hoắc Cảnh Sâm mà vẫn thấy rất lạnh, mắt thấy người nào đó mặc phong phanh vẫn không cảm thấy gì, cô lại bắt đầu thấy bất công!

Cho nên nói sự khác biệt giữa nam nữ có khi làm tức chết người, đây chính là đang thể hiện điều đó sao?

Trên đường về, Niệm Thần chống đầu dựa vào cửa kính xe, về mặt đùa giỡn nhìn về mặt nghiêng hoàn mỹ của Hoắc Cảnh Sâm, câu được câu không trò chuyện, thỉnh thoảng lại trêu chọc vài câu, Hoắc Cảnh Sâm cũng đáp lại một cách máy móc.

Ặc, đây có tính là Hoắc Cảnh Sâm hiểu rất rõ về Mộ tiểu thư không nhỉ?

Hoắc Cảnh Sâm dừng xe trước biệt thự, Niệm Thần kéo chặt áo, chuẩn bị lấy tốc độ nhanh nhất để vọt vào nhà, chính là, khi cửa xe mở ra, cô không có bước nhanh mà cả người đều dừng lại.

Mà Hoắc Cảnh Sâm sau khi dừng xe, vừa nhìn tình huống trước mặt thoáng chốc ngớ ra, tay nắm chặt những túi đồ mới mua.

Theo bản năng liền nhìn sang Niệm Thần muốn giải thích một chút, khoe môi hơi khẽ động, rốt cục cũng không nói gì cả.

Có những chuyện, càng giải thích sẽ càng loạn, giống như tình huống trước mắt vậy.

Trong tiết trời lạnh lẽo, dưới ánh đèn đường mờ nhạt, Sở Vận Nhi co rút thân hình mỏng manh đứng trước cửa biệt thự của Hoắc Cảnh Sâm, mà ** cô ta còn đang lộ ra.

Lúc Sở Vận Nhi nhìn thấy Niệm Thần, khuôn mặt liền đỏ ra, giống như chưa kịp phản ứng, tại sao đứng chờ Hoắc Cảnh Sâm mà lại gặp cả Niệm Thần chứ.

Đôi môi tím bầm vì lạnh hơi run rẩy, ánh mắt nhìn xuống, cúi đầu không nói lời nào.

Nghe tiếng bước chân Hoắc Cảnh Sâm đang đi tới, cô ngẩng đầu nhìn Hoắc Cảnh Sâm, về mặt điểm đạm đáng yêu thật khiến người ta yêu thương, thế mà Hoắc Cảnh Sâm lại đang nhìn Niệm Thần.

Một loạt hình ảnh này cứ như đang diễn hài kịch, tâm trạng vui vẻ cả ngày hôm nay của Niệm Thần liền biến mất trong phút chốc. Trên thực tế, có nhiều việc, chân tướng sự thật như thế nào tạm thời không nói đến, nhưng nên đối mặt thì vẫn phải đối mặt.

Thật lâu sau, Hoắc Cảnh Sâm khẽ nhíu mày, tiến lên nắm chặt bàn tay nhỏ bé lạnh băng của Niệm Thần, sau đó dắt cô lướt qua người Sở Vận Nhi:

“Vận Nhi, có việc gì vào nhà nói sau, bên ngoài rất lạnh.”

Hoắc Cảnh Sâm cũng thật nhẫn tâm. Giống như trước mắt, đáng ra phải thương hại thì anh lại lựa chọn giải quyết dứt khoát. Nếu như đã không cho được Sở Vận Nhi tình cảm thì ngay từ đầu một tia hy vọng cũng không cho.

Cho nên, anh lựa chọn nắm tay Niệm Thần thật chặt, giờ phút này cũng không thềm nhìn bộ dạng lả chã chực khóc của cô ta, cứ thế lướt qua người, bỏ lại một câu nói lạnh băng như tiết trời hôm nay vậy.

Trong phòng khách, máy sưởi ấm chạy hết công suất, lúc này Niệm Thần làm tổ trên ghế sofa mới có cảm giác sống lại. Sở Vận Nhi vẫn giữ bộ dạng co rúm người, đôi mắt trong suốt ngập nước cup xuống, nhìn chăm chăm vào bàn trà, hai tay thật cẩn thận đặt trên bụng, bộ dáng này làm cho Niệm Thần thấy chói mắt vô cùng.

Hoắc Cảnh Sâm đi vào, mang cho mỗi người một ly sữa, sau đó bước đến sofa ngồi cạnh Niệm Thần, thật tự nhiên cầm lấy hai tay lạnh băng của Niệm Thần, một bộ không xem ai đó ra gì. Niệm Thần chú ý thấy một tia oán hận chợt lóe lên trong mắt Sở Vận Nhi.

Ánh mắt như chim ưng dần nheo lại, dừng trên mặt Sở Vận Nhi, giọng nói không tự chủ ẩn ẩn mang theo trách cứ:

“Vận Nhi, tôi nhớ tôi đã nói qua, trước khi đưa bé ra đời, cô không được phép ra khỏi tòa biệt thự.”

Thoáng dừng lại một chút, giọng nói lại vang lên:

“Tôi còn nhớ rõ, cô đã nói nếu đứa bé này trở thành phiền phức cho tôi, cô sẽ mang nó cùng ra nước ngoài?”

Ý tứ của anh rất rõ ràng, thật hiển nhiên đứa bé này cùng Sở Vận Nhi đang mang đến phiền phức cho anh. Anh càng đau lòng hơn khi lúc này Niệm Thần đang mang về mặt sừng sờ. Chết tiệt, đứa bé kia thật khiến người ta tưởng tượng lung tung.

Lời vừa dứt, Sở Vận Nhi giật mình ngẩng đầu, trong thoáng chốc cả người đều co rụt, ánh mắt chậm rãi dâng lên sợ sệt, chứng tỏ những lời nói của Hoắc Cảnh Sâm khiến cô ta bị đã kích.

Dường như nghĩ tới điều gì, về mặt Sở Vận Nhi khẩn trương quay sang nhìn Niệm Thần từ nãy giờ vẫn ngồi im không lên tiếng, vội vàng giải thích:

“Niệm Thần, đứa bé này cùng anh Hoắc không có quan hệ gì, tôi chỉ là, chính là,..... Gần đây hay gặp ác mộng nên nghĩ đến tìm anh Hoắc.”

Nhưng trên thực tế, một phen hảo tâm giải thích này rơi vào mắt Niệm Thần lại thành giấu đầu hờ đuôi, đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 221

Niệm Thần cảm thấy buồn cười, nhưng đồng thời cô cũng xác định được một việc. Ít nhất cô có thể khẳng định Lục Hựu Hi đã lừa cô, những ngày này Hoắc Cảnh Sâm không có ở cùng với Sở Vận Nhi.

Niệm Thần câu môi cười cười, đáng về lười biếng làm tổ trên ghế sofa mang theo vài phần đắc ý. Trên đỉnh đầu, chiếc đèn thủy tinh lớn chiếu ánh sáng xuống, thoát nhìn qua cả người cô toát lên vẻ ung dung, đẹp đẽ, quý phái, quả thật là đối lập với Sở Vận Nhi một thân chật vật kia.

“Ừm, cô không cần phải giải thích với tôi những chuyện này. Tôi biết đứa bé này không liên quan đến Cảnh Sâm”

Một tiểu thư luôn như thế, có bản lĩnh xoay chuyển mọi tình thế, giống như trước mắt, Sở Vận Nhi có khiếu khích, bày ra bộ dạng vô tội hoặc như thể nào đi nữa, tóm lại, Một tiểu thư gặp chuyện không rối loạn, chỉ nói mấy câu ngắn gọn, cũng đủ nói lên cô đã nhìn thấu cái bấy này của cô ta.

Chẳng phải khi viết phim truyền hình cũng có những tình tiết như vậy? Thế nhưng mọi người cũng không phải là trẻ con, ai cũng hiểu rõ lúc này không phải đang diễn loại kịch thần tượng với tình tiết cầu huyết mà chính là đang thể hiện sự đồ kị rõ ràng của cô ta.

Mặc dù, lúc đầu khi Một tiểu thư thấy cô ta đột nhiên xuất hiện cũng có vài phần kinh ngạc.

Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, cô còn chưa đánh mất lý trí đâu.

Chẳng qua, vừa nghe được những lời này Hoắc Cảnh Sâm âm thầm thở dài nhẹ nhõm, vừa vận Niệm Thần liền khinh thường trừng mắt liếc anh một cái. Lúc này, anh cảm nhận thật sâu sắc cái gọi là lời nói và hành động của phụ nữ luôn không đồng nhất, cô chắc chắn sẽ tính sổ với anh sau.

Mất thấy Niệm Thần không rơi vào bẫy, Sở Vận Nhi bực bội bĩu môi cũng không nói thêm gì nữa. Nhưng chỉ được một lúc lại nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm

“Anh Hoắc à, có thể cho Vận Nhi ở cùng hai người được không? Vận Nhi cam đoan sẽ không đem phiền phức đến cho hai người, chỉ cần cho tôi một căn phòng là đủ rồi.”

Lời vừa thốt ra, chính là chỉ rõ, đây mới là mục đích cuối cùng của việc Sở Vận Nhi đến đây lần này.

Đã đứng trong tiết trời rét lạnh, nhiệt độ thấp thật lâu như vậy, giờ là lúc cô ta sử dụng thủ đoạn khổ nhục kế này, chỉ ít Sở Vận Nhi hiểu rõ, Hoắc Cảnh Sâm đối với cô ta ít nhiều vẫn còn đồng cảm đi.

Trong vô thức, Niệm Thần nhớ tới trước đây khá lâu đã gặp Hoắc Lạc Khắc một lần, quả thật Hoắc Cảnh Sâm nợ Sở Vận Nhi.

Hoắc Cảnh Sâm nhú mặt dậy, ánh mắt thâm sâu nhìn Sở Vận Nhi:

“Vụ Vương và những người khác không chăm sóc cô tốt sao? Họ không đưa cô đi bác sĩ khám sao?”

Thực ra, Hoắc Cảnh Sâm đã cho người trông nom Sở Vận Nhi, nếu cô ta thật sự không khỏe thì chẳng cần cô ta phải đích thân đến nói, những người anh sắp xếp bên cạnh cô ta đều là người chuyên nghiệp cả.

Trong thoáng chốc, Sở Vận Nhi nước mắt tràn mi, con ngươi thoáng hiện tia sợ hãi, dường như nghĩ đến chuyện gì thật đáng sợ, bàn tay để trước bụng vô thức nắm chặt lại, khóc không thành tiếng. Qua một lúc, rốt cục cũng nghẹn ngào mở miệng:

“Đã rất lâu rồi.... Trong giấc mơ, chuyện tôi không muốn nhớ, cứ một lần lại một lần mơ thấy người đó cưỡng ép tôi... Anh Hoắc.... Xin anh, cầu xin anh đừng đuổi tôi đi được không? Một mình tôi thực sự... thực sự rất sợ hãi... Nhưng mà... nhưng mà ngoài anh ra, tôi thật không biết kể chuyện này với ai...”

Cô ta cúi đầu nức nở, nước mắt rơi xuống quần áo thấm ướt một mảng lớn. Chẳng qua là ý tứ trong lời nói kia làm cho Niệm Thần có chút mơ hồ.

Hoắc Cảnh Sâm sâu kín thờ dài một hơi. Quả thật, tình cảnh lúc này của Sở Vận Nhi cũng có liên quan rất lớn với anh. Chỉ là, trách nhiệm thì trách nhiệm, đồng cảm thì đồng cảm nhưng trên nguyên tắc, chuyện nào ra chuyện đó.

“Vận Nhi, tôi nghĩ lúc trước chúng ta đã nói chuyện với nhau rất rõ ràng rồi.”

Về mặt của anh vẫn luôn thờ ơ, trên mặt chưa từng xuất hiện biểu cảm khác. Thế nên, khi Niệm Thần nghiêng đầu nhìn anh, cô vẫn không nhìn ra Hoắc Cảnh Sâm đang nghĩ gì.

Khi anh vừa dứt lời, Sở Vận Nhi khóc càng thêm thảm hơn:

“Anh Hoắc... Vì sao chỉ một yêu cầu nhỏ này anh cũng không đồng ý? Đứa nhỏ trong bụng tôi đã hơn sáu tháng, chỉ cần bốn tháng... Bốn tháng là đủ rồi, anh cho tôi ở đây đi. Sau khi sinh đứa nhỏ tôi liền chuyển ra ngoài được không... Tôi thực sự rất sợ, nếu đứa nhỏ này xảy ra chuyện gì... Có khả năng.... Có khả năng tôi sẽ không thể làm mẹ được nữa.”

Niệm Thần cảm thấy như đang lạc vào sương mù, liên ngồi dậy. Cô thật muốn hỏi Hoắc Cảnh Sâm và Sở Vận Nhi bên kia đang nói những đoạn chuyện này, chuyện họ là sao? Cô càng nghe lại càng chẳng hiểu gì cả.

Chính là, dù không hiểu Sở Vận Nhi nói gì nhưng mấy câu nói đứt quãng kia lọt vào tai cô lại để lại chút xúc động. Cô cũng đã làm mẹ, đứa nhỏ trong bụng đối với người mẹ có bao nhiêu quan trọng, hơn ai hết cô hiểu rõ nhất. Bất giác ánh mắt cô rơi xuống bụng Sở Vận Nhi.

Mặc dù bình thường cô cũng không ưa gì cái cô Sở Vận Nhi này, nhưng đáy lòng không tự chủ sinh ra chút cảm thông.

Trời sinh phụ nữ đều có bản năng của người mẹ, cho dù là ai cũng sẽ dễ dàng bị kích phát.

Mà Sở Vận Nhi trong lời nói từng chữ từng chữ đều như gõ vào tâm Hoắc Cảnh Sâm. Cô ta khẽ nghiêng đầu liếc mắt một cái xem biểu hiện của Niệm Thần, mặc dù vẫn trầm mặc không nói nhưng trong đáy mắt lại mang theo một tia đắc ý rõ rệt.

Không có khả năng không lay chuyển được. Tình cảnh của Sở Vận Nhi đối với Hoắc Cảnh Sâm mà nói, chính là một điều ngoài ý muốn trong đời anh. Tựa như, nó đã ăn sâu bén rễ vào đời anh, không thể nào dứt khỏi cô ta được.

Thế nhưng, Hoắc Cảnh Sâm cũng chỉ bị dao động một chút chứ không phải hoàn toàn bị lung lay. Với anh, Niệm Thần luôn là người quan trọng nhất, những thứ khác không thể so sánh. Dù là bất cứ chuyện gì, anh vẫn muốn để Niệm Thần lựa chọn và anh tôn trọng sự lựa chọn đó.

Niệm Thần theo bản năng nhú mặt. Đây đây, đây là lần đầu tiên cô xem Hoắc Cảnh Sâm diễn kịch, bây giờ đến đoạn kịch tính nhất thì anh lại ném chuyện này sang cho cô giải quyết là sao chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Niệm Thần theo bản năng nhủ mảy. Này này, đây là lần đầu tiên cô xem Hoắc Cảnh diễn kịch, bây giờ đến đoạn kịch tính nhất thì anh lại ném chuyện này sang cho cô giải quyết là sao chứ?

Hoắc Cảnh sầm đem chuyện này ném cho cô là có ý nghĩ riêng của anh thế nhưng Niệm Thần lại suy nghĩ theo một ý nghĩ khác. Cô cho rằng, bất luận trong quá khứ họ có mối quan hệ gì, hoặc ai nợ ai cũng được, không bằng ngay lúc này liền triệt để giải quyết hết những khúc mắc đó cho xong đi.

Bất kể, trong lời nói của Hoắc Lạc Khắc có chứa thâm ý gì nhưng ông cũng nói đúng một phần. Ngày đó, nếu không phải Sở Vận Nhi không cầu danh lợi thì tuyệt đối sẽ không có Hoắc Cảnh Sầm tỏa sáng của ngày hôm nay.

Từ đầu đến cuối ánh mắt Niệm Thần vẫn dừng trên cái bụng đang nhô lên của Sở Vận Nhi, vệt nước mắt vẫn còn lưu lại trên áo kia làm cho cô nghĩ đến điều gì đó, sau cô nhẹ đứng lên.

Có lẽ cô nghĩ đến những ngày trước, thời điểm cô mang thai cũng bơ vơ không nơi nương tựa.

Chỉ là một chỗ dựa, cứ cho cô ta một chỗ dựa đi, cũng chẳng sao. Mặc dù cô không phải là thiện nam tín nữ gì nhưng cô cũng không phải là loại lấy oán trả ơn người ta.

Niệm Thần đang mãi đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không hề hay biết ánh mắt Hoắc Cảnh Sầm luôn dõi theo nét mặt cô. Thấy được sự do dự của Niệm Thần, Hoắc Cảnh Sầm liền suy ra thành một ý nghĩ khác.

Trên thực tế, đúng là anh đã khiến Niệm Thần khó xử. Lúc này, nơi đáy mắt anh dâng lên một tia đau lòng, lại nhìn về phía Sở Vận Nhi, tia đau lòng trong mắt rất nhanh liền chuyển thành lạnh nhạt:

“Vận Nhi, trước mắt tôi sẽ cho người chuẩn bị cho cô một chỗ ở thích hợp để cô dưỡng thai.”

Sở Vận Nhi giật mình vội ngẩng đầu. Cô ta thật không hiểu, vì có gì Hoắc Cảnh Sầm lại cự tuyệt hết thảy mọi chuyện chứ.

Mà cô càng không hiểu được, Hoắc Cảnh Sầm thế mà chỉ nghe theo lời Niệm Thần.

Rốt cuộc Niệm Thần đối với anh ta là quan trọng đến mức nào?

“Anh Hoắc”

Mỗi cô ta khê mở, còn muốn nói thêm điều gì thì đã bị Hoắc Cảnh Sầm ngắt lời:

“Được rồi! Tôi sẽ gọi điện kêu người đến đón cô. Nếu buổi tối cô thấy sợ hãi thì hãy bảo vú Vương ngủ cùng cô. Hết thảy mọi chuyện đều có cách giải quyết cả.”

Vừa nói chuyện Hoắc Cảnh Sầm vừa lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi người đến đón Sở Vận Nhi về.

“Còn nữa, cô đã muốn giữ đứa nhỏ này thật tốt thì không nên làm việc tùy tiện theo cảm tính như vậy. Nếu thật muốn tốt cho đứa nhỏ thì cô không nên đứng ngoài trời trong thời tiết rét lạnh như thế này.”

Quả thật, theo lời Hoắc Cảnh Sầm nói, anh đã nhìn thấu mục đích Sở Vận Nhi đến đây tới nay.

Hoắc Cảnh Sầm bấm phím gọi, đầu dây bên kia liền có người bắt máy, Hoắc Cảnh sầm còn chưa kịp nói câu nào, điện thoại liền bị Niệm Thần chộp lấy bấm phím kết thúc.

“Thôi bỏ đi. Cô ấy muốn ở lại thì cứ để cô ấy ở cùng chúng ta đi. Tóm lại, hãy nghĩ cho đứa nhỏ.”

Vừa nói Niệm Thần vừa nhét điện thoại vào tay Hoắc Cảnh Sầm, sau đó đi về phía Sở Vận Nhi:

“Tôi giúp cô chuẩn bị phòng, có thai rất cực khổ, thời tiết rất lạnh, cô nên sớm lên giường nghỉ ngơi cho khỏe.”

Trước chuyển biến đột ngột này, trong phòng khách trừ Niệm Thần ra còn lại hai người đều mang một bộ dạng kinh ngạc không thôi.

Sở Vận Nhi vẫn còn sững sờ trước sự chuyển biến bất ngờ này, mà Hoắc Cảnh Sầm rõ ràng không hiểu được tại sao Niệm thần lại đưa ra quyết định này.

“Niệm Thần?”

Anh cho rằng, mặc dù Niệm Thần đáp ứng Sở Vận Nhi nhưng chính là nghĩ một đằng nói một nẻo, mà anh thật không muốn Niệm Thần thấy khó chịu.

Niệm Thần thở ra một hơi, nhìn Sở Vận Nhi:

“Cô lên lầu trước đi, một lát tôi sẽ lên tìm cô sau.”

Niệm Thần toát lên phong thái của nữ chủ nhân, thực tế vì nghĩ cho Hoắc Cảnh Sầm nên cô đã nhượng bộ lắm rồi.

Sở Vận Nhi vẫn ngốc lảng tại chỗ, hiển nhiên những lời này của Niệm Thần làm cô ta phải phân vân. Cô ta ngẩng đầu nhìn Hoắc Cảnh Sâm, giống như đang chờ Hoắc Cảnh Sâm cho phép, như vậy cô ta mới dám tin rằng mình được ở lại.

Niệm Thần hiểu rõ ý tứ của Sở Vận Nhi, quay đầu nhìn Hoắc Cảnh Sâm, khóe môi cong cong lên:

“Cảnh Sâm, bất kể là vì cái gì, dù sao lúc này nên suy nghĩ cho đứa nhỏ. Lúc em mang thai cũng rất khổ cực, cảm giác bơ vơ, không nơi nương tựa em rất hiểu.”

Đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, quả thật cô đã động lòng thương hại với Sở Vận Nhi.

Lại càng không thể không nói đến, người trước mặt này từng có ơn với Hoắc Cảnh Sâm, mà cô thật không muốn Hoắc Cảnh Sâm phải mang ơn nghĩa này trên lưng suốt cả đời.

Hoắc Cảnh Sâm vì cô đã làm không biết bao nhiêu chuyện. Thế nên cô cũng muốn giúp Hoắc Cảnh Sâm giải quyết chuyện trước mắt này.

Hoắc Cảnh Sâm ngưng mi, trong lòng dâng lên chút cảm xúc không rõ ràng. Những lời nói của Niệm Thần khiến anh thấy nhói đau, thực tế mà nói anh nợ Niệm Thần nhiều lắm.

Gật gật đầu, nhìn Sở Vận Nhi:

“Cô lên lầu trước đi. Muốn ở lại thì cứ ở lại.”

Anh nghĩ cứ cho Sở Vận Nhi ở lại, nếu Niệm Thần không vui anh sẽ mang cô chuyển ra ngoài ở.

Chuyện gì nên đổi mặt thì đổi mặt nhưng không phải chỉ có một cách giải quyết duy nhất đâu.

Giống như nhận được một ân điển lớn, vừa nghe Hoắc Cảnh Sâm nói xong, Sở Vận Nhi liền đứng lên, đưa tay đỡ lấy bụng rồi thật cẩn thận đi lên lầu.

Trong phòng khách chỉ còn lại Niệm Thần và Hoắc Cảnh Sâm.

Hoắc Cảnh Sâm đưa tay ôm Niệm Thần vào lòng, trong giọng nói mang theo chút mệt mỏi:

“Niệm Thần, em đâu cần ủy khuất bản thân mình như thế.”

Anh ôm Niệm Thần từ phía sau, cầm tay lên vai cô, Niệm Thần quay người lại, ôm chặt thắt lưng anh, khẽ thở dài một hơi nhẹ nhõm:

“Cảnh Sâm, ông nội đã từng nói với em về chuyện của anh và Sở Vận Nhi. Em nghĩ cô ấy đã từng có ơn với anh, em cũng không muốn anh khó xử, chỉ là thêm một người ở cùng chúng ta thôi, có cái gì mà ủy khuất với không ủy khuất chứ. Em không muốn nói nhiều nữa, em chỉ muốn giúp anh một số chuyện trong khả năng của mình thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 223

“Cảnh Sâm, ông nội đã từng nói với em về chuyện của anh và Sở Vận Nhi. Em nghĩ cô ấy đã từng có ơn với anh, em cũng không muốn anh khó xử, chỉ là thêm một người ở cùng chúng ta thôi, có cái gì mà ủy khuất với không ủy khuất chứ. Em không muốn nói nhiều nữa, em chỉ muốn giúp anh một số chuyện trong khả năng của mình thôi.”

Cô kể lại chi tiết. Không hiểu vì sao, trong lòng cô luôn ần ần một sự bất an.

Hoắc Cảnh Sâm khẽ thở dài, đặt lên trán cô một nụ hôn:

“Niệm Thần, mặc dù ở cùng nhà nhưng em đừng quá thân thiết với Sở Vận Nhi. Cô ta đã không còn là Sở Vận Nhi đơn thuần như trước đây nữa đâu.”

Sở Vận Nhi xem như chính thức được ở lại biệt thự.

Thời gian hai tháng thoáng cái đã trôi qua, mặc dù ở cùng một nhà nhưng cơ hội để hai người gặp mặt không nhiều vì Hoắc Cảnh Sâm kiên quyết muốn Niệm Thần đến công ty làm cùng anh.

Trước đây, khi Niệm Thần giữ chức vụ này, cô làm khá tốt, huống chi bây giờ còn có Hoắc Cảnh sâm che chở, công việc đến tay Niệm Thần vừa ít lại vừa đơn giản.

Trong hai tháng này, Niệm Thần cảm thấy Hoắc Cảnh Sâm luôn cẩn thận, cố ý tránh cho cô và Sở Vận Nhi đụng mặt, mà những người chăm sóc Sở Vận Nhi cũng đã đến biệt thự ở.

Mà Hoắc Cảnh sâm từ sớm đã mang cô ra ngoài, đến tối khi trở về biệt thự thì mọi người cũng đã đi ngủ.

Được rồi, trong hai tháng này nếu có chuyện để người ta lo lắng thì chỉ là chuyện Hoắc Lạc Khắc bị bệnh phải nhập viện thôi.

Về phần hôn lễ đã định trước là một tháng sau nhưng vì chuyện này Niệm Thần chủ động lùi lại một chút.

Hai người cũng không thể mang bộ dáng mặt ủ mày chau lên lễ đường hôn lễ đi.

Hôn lễ liền lùi lại hai tháng, thân thể Hoắc Lạc Khắc cũng dần hồi phục, khỏe mạnh. Trên cơ bản, hôn lễ chuẩn bị cho một tháng sau cũng đã hoàn tất, mọi thứ cần chuẩn bị cũng đã chuẩn bị xong.

Thật ra, đối với Niệm Thần mà nói, từ khi Hoắc Cảnh Sâm đưa cô đến Cục dân chính làm giấy đăng ký kết hôn thì quan hệ hai người đã được xác định là vợ chồng rồi, Hoắc Cảnh sâm có muốn trốn cũng không được.

Cuộc sống thật ngọt ngào, Hoắc Cảnh Sâm cảm thấy xoay quanh anh bây giờ là sự ấm áp do người phụ nữ nhỏ bé này mang lại. Cô chính là sinh mệnh bên trong anh, nếu thiếu mất thì anh sẽ thật trống rỗng.

Chủ nhật, hai người làm tổ trong văn phòng tổng giám đốc, Niệm Thần đem sơ pha chuyển đến cửa sổ sát sàn nhà. Lúc này, ánh nắng ập ập rọi vào, Niệm Thần nằm phơi nắng cảm thấy thể xác và tinh thần thoải mái không ít đâu.

Bây giờ đã là tháng hai, thời tiết như trước vẫn rất lạnh, mà Niệm Thần vừa khéo lại đặt biệt sợ lạnh, vì thế cô liền làm tổ trong lòng Hoắc Cảnh Sâm nằm phơi nắng. Cũng chẳng quản anh nghĩ thế nào, chỉ cần cô thấy thoải mái là được.

Nhưng mà, Hoắc Cảnh Sâm cũng không để Niệm Thần một mình thoải mái, đúng lúc Niệm Thần không biết sống chết trên chộc, sau cùng bị Hoắc Cảnh Sâm đặt dưới thân nhẹ giày vò.

Gần đây, câu nói cửa miệng của Hoắc Cảnh Sâm với Niệm Thần là “sinh cho anh một đứa con gái nha.”

Kỳ thật, do người bạn nhỏ Nhan Noãn Noãn thường hay quấy nhiễu, càng ngày Hoắc Cảnh Sâm càng thấy, sinh con gái mới là đúng lý hợp tình. Có con trai chỉ toàn gây phiền toái, có con gái chính là để mình cưng chiều.

Nhưng mà, Mộ tiểu thư ngoài sợ lạnh thì chuyện sợ nhất chính là sợ đau. Đã trải qua một lần sinh con, cô không muốn trải nghiệm lần thứ hai đâu.

Vì thế mỗi lần Hoắc Cảnh Sâm đề cập đến chuyện này, Mộ tiểu thư liền tròn trắng mắt “anh muốn thì đi tìm người khác mà sinh”. Thực tế trong đầu cô lại nghĩ: Anh mà dám tìm người khác sinh đứa nhỏ, em không để anh yêu đâu.

Được rồi, mỗi khi Mộ tiểu thư vừa nói vậy xong, Hoắc Cảnh Sâm liền nổi giận: Người này lại dám tùy tiện ném anh cho người khác, thật không thể tha thứ!

Kế tiếp, chính là một hồi vận động thể lực trừng phạt, mãi cho đến khi ai đó hết sức xin tha mới thôi. Mộ tiểu thư không tình nguyện nói “Được rồi, cứ thuận theo tự nhiên đi.”

Chính là, một cái thuận theo tự nhiên này liền thành có thật. Một ngày kia, Mộ tiểu thư phát hiện nguyệt sự đã hai tháng không xuất hiện, mắt tròn trắng, liếc bụng mình liền khóc nháo đi tìm Hoắc Cảnh Sâm.

Hoắc Cảnh Sâm thật không biết xấu hổ, mừng như điên ôm chặt lấy Niệm Thần, chẳng có tí xíu nào là muốn an ủi ai kia. Câu hỏi đầu tiên anh mở miệng là “con trai hay con gái hả em?”

Thế mới nói, Hoắc Cảnh Sâm muốn có con gái, muốn đến điên luôn rồi!

Hừm, nếu không phải đang bị Hoắc Cảnh Sâm giữ chặt, Mộ tiểu thư thật muốn bỏ nhà đi ngay.

Niệm Thần thở hổn hển, đá cho ai kia một cái “Buông tay, còn ôm chặt như vậy làm tổn thương con gái anh thì biết làm sao hả?”

Hoắc Cảnh Sâm thức thời buông Mộ tiểu thư xuống nhưng lại nắm lấy cánh tay cô, bộ dạng lấy lòng:

“Em yên tâm. Về sau có con gái rồi thì anh vẫn cưng chiều em nhất mà.”

Những lời này vừa nghe là biết để dụ dỗ rồi, nhưng trong lòng Mộ tiểu thư vẫn thấy rất ngọt ngào. Được rồi, mỗi lần đứng trước Hoắc Cảnh Sâm, Mộ tiểu thư luôn không giữ được lập trường mà.

Lúc này, Mộ tiểu thư đang cầm ly sữa, nằm phơi nắng, thoáng nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm đang chăm chú làm việc, cảm giác thật là hài lòng. Đối với Niệm Thần cuộc sống như vậy đã đủ viên mãn rồi.

Bởi vì Niệm Thần mang thai, mặc dù là chủ nhật Hoắc Cảnh Sâm vẫn đến công ty làm việc. Nguyên nhân là vì Hoắc Cảnh Sâm từng nói, sau hôn lễ muốn nghỉ ngơi một thời gian dài. Chuyện này lại đợi đến khi Mộ tiểu thư sinh đứa nhỏ mới nói sau.

Cho nên trước mắt mới có một màn ai kia bận rộn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 224

Ánh sáng mặt trời bên ngoài cũng vừa phải, vài tia sáng ấm áp chiếu lên người cô, hơn nữa hệ thống sưởi trong phòng cũng rất tốt thế nên ngồi một lúc lâu Niệm Thần cảm thấy trên người có một tầng mồ hôi mỏng.

Hoắc Cảnh Sâm cúi đầu, ngón tay thon dài xinh đẹp không ngừng bay lượn trên bàn phím laptop, được rồi, trên thực tế, ngay cả những thứ như máy vi tính bạn Hoắc cũng tuyệt đối cấm bạn thai phụ nào đó chạm vào.

Ặc, tất cả lý do anh đưa ra đều không biết xấu hổ là vì tốt cho con, nhưng cho dù tốt cho con cũng cần làm quá thế sao?

Lúc cô sinh hai thằng nhóc kia cũng không làm quá thế này, không phải cũng mẹ tròn con vuông hay sao? Hơn nữa còn rất có giá trên thị trường đó.

Vì sao khi mang thai lần này cô lại biến thành động vật quý hiếm cần bảo vệ thế này?

Được rồi, thật ra điều khiến Mộ tiểu thư khó chịu nhất chính là bạn nam nào đó, từ ngày cô có thai anh áp dụng biện pháp l/q/d một mớ lý lẽ vớ vẩn, ngay cả khi cô tắm anh cũng cẩn thận đi theo với một lý do cực kì ba chiều là sợ cô bị té ngã.

Được thôi, khả năng này cũng có thể xảy ra, cô chấp nhận, nhưng mấu chốt là mỗi lần đi theo như thế người nào đó lại giờ trò lưu manh.

Lưu manh thì lưu manh đi, từ trước tới giờ bạn Hoắc vốn đã lưu manh rồi, nhưng hôm nay đã rơi vào thế cục chỉ nhìn được không ăn được rồi mà bạn nam nào đó vẫn không chịu buông tha cho cô.

Đúng rồi, hiện tại thân thể của Niệm Thần đã mảnh mai lắm rồi, tình trạng nôn nghén cực kì nghiêm trọng, nhưng mỗi lần ói ra mà nhìn thấy đồ ăn ngon lại nhịn không được mà thèm ăn, cho nên mới nói Niệm Thần không chỉ tự tra tấn chính mình mà còn tra tấn luôn Hoắc Cảnh Sâm.

Hôm nay trong biệt thự đã có hai người phụ nữ có thai, cơ bản thì mọi thứ cần chuẩn bị đã được chuẩn bị đủ, người làm đầu là người có kinh nghiệm trong chuyện này, nhưng thật ra sự chuẩn bị ấy chủ yếu là vì Niệm Thần nên về phía Sở Vận Nhi cũng có chút cô độc.

Bữa tối họ toàn dùng cơm trong nhà hàng mà Hoắc Cảnh Sâm chọn lựa, khó có được rảnh ngày chủ nhật, Niệm Thần ngủ nguyên cả một ngày nên chiều lại cực kì có tinh thần, thế nên cơm chiều xong, bạn nữ nào đó lại âm thầm đi coi phim mới chiếu về nhà nghỉ ngơi.

Trời đã rạng sáng, xe đậu ngay bên ngoài biệt thự, xung quanh yên lặng cực kì, Niệm Thần đưa bộ mặt buồn ngủ ngồi tựa vào trên xe.

Hoắc Cảnh Sâm xuống xe, đi vòng qua tính ôm Niệm Thần xuống, chỉ là cửa xe vừa mở ra bạn nữ ngồi trong xe giống như bị làm cho tỉnh ngủ, xoa nhẹ hai mắt không cho bạn Hoắc ôm, sửa lại quần áo trên người nghiêm chỉnh một tí, sau đó kéo tay bạn Hoắc đi vào bên trong.

Lối vào biệt thự, Niệm Thần mang dép lê vào, vừa tính nhấc chân đi vào trong thì thân thể lại bị kéo vào trong lòng của Hoắc Cảnh Sâm, giây tiếp theo, đôi môi áp áp của anh đè lên môi cô.

Một nụ hôn rất sâu giống như muốn xả hết mọi bất mãn của ngày hôm nay ra ngoài.

Khi nụ hôn kia chấm dứt, đầu của Hoắc Cảnh Sâm chôn vào cổ của cô, một tay của anh ôm hông cô, một tay thì xoa bụng, giọng nói có chút oán niệm, "Ừm, bao giờ thì nhóc con này mới ra ngoài đây? Con nhóc này muốn tra tấn cha nó tới khi nào đây?"

Tính khí trẻ con của Hoắc Cảnh Sâm khiến Niệm Thần dở khóc dở cười, vừa thở vừa cười khanh khách, nâng tay ôm cổ anh, thổi hơi bên tai anh giống như đang nói chuyện xấu, "A, đây không phải là nhóc con anh vẫn ngày nhớ đêm mong đó sao? Sao vậy? Sao hôm nay lại ghét bỏ rồi?"

"Ừ, anh ghét rồi, Niệm Thần, sau khi sinh nhóc con này xong chúng ta đừng sinh nữa."

Niệm Thần không ngờ người đàn ông này lại trả lời như thế, lại lần nữa cảm thấy dở khóc dở cười, trừng phạt cắn vành tai của anh một cái.

Bạn Hoắc hoàn toàn mặc kệ hành động của bạn nữ nào đó, vốn hàng ngày anh đã nhẫn nhịn rất vất vả rồi, thế mà người phụ nữ này còn rất thích đùa dai.

"Này, em xác định là muốn đốt lửa tiếp sao?"

Lời uy hiếp kia vừa thoát ra khỏi miệng, Hoắc Cảnh Sâm lập tức ôm lấy bạn nữ nào đó, chân dưới không ngừng bước về hướng phòng ngủ.

Niệm Thần hô lên một tiếng, đại khái là Mộ tiểu thư nghĩ bạn Hoắc chỉ nói đùa thôi, dù sao anh cũng không thể chạm vào cô trong thời gian này, không thể làm gì cô được, nghĩ thế nên đầu cô chôn ở cô anh mà người khanh khách không ngừng.

"A...."

Một tiếng tét kinh hãi đánh vỡ không khí hạnh phúc của hai người, bước chân của Hoắc Cảnh Sâm dừng lại một chút, mày không tự giác nhíu lại, nhưng ngay sau đó anh lại tiếp tục đi về phòng.

"Đó là tiếng của Vận Nhi?"

Trong giọng nói của Niệm Thần có chút không xác định, âm thanh kia có vẻ khàn khàn, giống như lâu rồi chưa mở miệng.

Hoắc Cảnh Sâm không nói gì, chân dừng trước cửa phòng ngủ.

"Không còn sớm nữa, em đi nghỉ trước đi, anh đi xem thử."

Vừa nói Hoắc Cảnh Sâm vừa thả Niệm Thần xuống, mở cửa phòng ra cho cô bước vào.

Trên thực tế ngay khi tiếng thét kia vừa kết thúc thì lập tức lại có tiếng thứ hai thứ ba cất lên, sau đó lại vang lên tiếng khóc thê thảm của phụ nữ.

Niệm Thần nghe thấy thế thì hốt hoảng trong lòng, dừng một chút, ngay khi Hoắc Cảnh Sâm muốn đóng cửa rồi đi thì Niệm Thần nâng tay níu tay anh lại, sau đó đi theo, "Chờ em, hai ta cùng đi đi, đi xem thử cô ta thế nào rồi."

Nguyên quá trình tay của Niệm Thần luôn để trên bụng.

Hoắc Cảnh Sâm nhìn bộ dạng của Niệm Thần, hai mày nhíu chặt dần giãn ra, không chút cự tuyệt đôi bàn tay đang níu chặt anh, khóe môi không tự giác nhếch lên nụ cười an ủi, sau đó cùng cô đi tới phòng của Sở Vận Nhi.

Đèn trong phòng của Sở Vận Nhi rất sáng, trên giường cực kì hỗn loạn, tờ roi nửa rải rác trên giường, nửa rơi rớt dưới sàn nhà, tóc dài của Sở Vận Nhi giờ phút này cực kì hỗn loạn, trên người chỉ mặc một cái áo ngủ mỏng manh, cả người bối rối ôm đầu cuộn lại phía góc tường.

Gió đêm thổi qua, màn cửa bay phất phơ, trong phòng lạnh lẽo giống như không có chút hơi người.

Bây giờ Niệm Thần mới nhớ ra hôm nay chỉ có một mình Sở Vận Nhi trong biệt thự, người làm hết việc nên không ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225

Gió đêm di động, lay động rèm cửa sổ, căn phòng này rét lạnh giống như không có chút hơi người.

Sở Vận Nhi thu người lại, trên người chỉ mặc một cái váy ngủ mỏng manh, tóc dài hỗn loạn, cả người run rẩy co ro ở góc tường mà nước nỏ, không rõ là đang níu non cái gì.

"Vì sao lại đối xử với tôi như vậy..... Vì sao lại không giống nhau, tôi không được... Vì sao, vì sao không phải tôi..."

Lời ní non kia rơi vào tai của Niệm Thần, cô theo bản năng nhìn quanh bốn phía, cô có cảm giác đầu đó quanh đây có một hơi thở vừa quen thuộc vừa xa lạ, nhưng bởi vì con gió đêm mà trở nên mỏng manh không thể nắm lấy.

Đại khái là tiếng bước chân của Hoắc Cảnh Sâm kinh động tới Sở Vận Nhi, thân thể co rúm của cô ta giật giật, khi ngẩng đầu lên trong mắt cô ta rõ ràng xẹt qua một tia sáng, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của Hoắc Cảnh Sâm thì đôi mắt lại ảm đạm.

Cô ta cắn chặt môi, tiếng ní non trong miệng bởi vì sự có mặt của Hoắc Cảnh Sâm mà dừng lại.

Niệm Thần không có ý tiến lên, đôi mắt dừng lại trên mặt của Sở Vận Nhi, muốn giải thích rõ ràng cái về đặc ý kia.

Hoắc Cảnh Sâm nhíu mày ngồi xổm người xuống, lúc đó ánh mắt dừng ở khuôn mặt đang lần lượt biến đổi của Sở Vận Nhi, đáy mắt của cô ta lóe lên tia đắc ý khó nắm bắt, nhưng nghĩ tới chuyện gì đó, lập tức anh lấy hộp khăn giấy trên bàn lau nước mắt cho cô ta.

"Vận Nhi ngoan, nói cho anh biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?"

Trên thực tế, hôm nay Sở Vận Nhi vốn nên ở nhà bạn một đêm, thế nên người hầu trong nhà mới được nghỉ, chỉ là không ngờ cô ta lại trở về vào lúc này.

Âm thanh nức nở của Sở Vận Nhi nhỏ dần đi, giật mình nhìn Hoắc Cảnh Sâm đột nhiên xuất hiện trước mắt, giây tiếp theo mắt của cô ta lại bắt đầu mờ hồ, đáy mắt xuất hiện một tia do dự khi nhìn về phía Niệm Thần.

"Anh Hoắc, Vận Nhi thật sợ hãi... có thể... có thể cho Niệm Thần ngủ với em một đêm không?"

Càng nghe cô ta nói, mày của Hoắc Cảnh Sâm càng nhíu lại, nhưng lại không thể cự tuyệt.

"Vận Nhi, hai người đều là phụ nữ có thai, nếu em không dám ngủ một mình thì anh sẽ gọi điện gọi vú Vương tới với em."

Hoắc Cảnh Sâm trả lời rất kiên quyết, không lưu lại đường sống nào.

Bả vai của Sở Vận Nhi run lên, cúi đầu không nói nữa, độ ẩm dần hạ xuống, cả người cô ta càng lúc càng run.

Trận giằng co này giống như không ai chịu nhường ai, mà Sở Vận Nhi giống như không hề quan tâm Hoắc Cảnh Sâm có đồng ý hay không, cô ta chỉ sợ hãi tình cảnh một mình trong phòng.

Thật lâu sau, Hoắc Cảnh Sâm thở dài một tiếng, ôm Sở Vận Nhi từ trên mặt đất lên, diện d, a, n le. quy. don giây tiếp theo Niệm Thần cũng cảm quần áo bao cô ta lại.

Mãi tới khi an trí cô ta trên giường, Niệm Thần kéo xong góc chăn cho Sở Vận Nhi mới nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm.

"Anh về phòng trước đi, em ngủ cùng cô ấy một đêm cũng không sao đâu, khoảng cách cũng không xa lắm, có chuyện gì thì em sẽ gọi anh."

Trên thực tế, khi đề cập chuyện như vậy trước mặt Niệm Thần, Hoắc Cảnh Sâm cũng đã chuẩn bị đồng ý.

Còn những chuyện trước kia rốt cục là ai sai bây giờ không còn quan trọng nữa, đạo lý đồng bệnh tương liên tuy thật bình thường nhưng cũng đủ thông dụng.

Điều Niệm Thần lo lắng đầu tiên luôn là đứa nhỏ trong bụng của Sở Vận Nhi, mấy ngày nay cũng có thể xem như cô có biết chút ít về đứa trẻ này, chung quy thì Sở Vận Nhi vẫn rất yêu con của mình, nếu không vì sao cô ấy lại đón nhận đứa trẻ có nguồn gốc dơ bẩn như thế chứ?

Có một lần Hoắc Cảnh Sâm đã vô ý nhắc tới người làm Sở Vận Nhi có con chính là Hoắc Tĩnh Bắc, về phần nguyên nhân có lẽ là do muốn trả thù Hoắc Cảnh Sâm nên mới làm ra thủ đoạn như thế.

Còn Sở Vận Nhi, ngay từ đầu khi gặp chuyện như thế cô ấy thậm chí còn không có dũng khí nói ra, chỉ một mình nhận lấy tất cả, mãi tới khi phát hiện sự tồn tại của đứa nhỏ này thì cũng đã quá muộn màng.

Bác sĩ có nói, nếu mất đi đứa trẻ này thì có lẽ cả đời này Sở Vận Nhi sẽ không còn cơ hội làm mẹ nữa.

Cả đời không thể làm mẹ được nữa, đây là một chuyện tàn nhẫn thế nào với một người phụ nữ chứ!

Hoắc Cảnh Sâm thở dài một hơi, biết quyết định của Niệm Thần không thể thay đổi được:

"Em hãy khuyên nhủ cô ấy thật tốt, có chuyện gì thì kêu lên, anh nhất định sẽ nghe thấy."

Niệm Thần gật gật đầu, trong lòng lại thấy Hoắc Cảnh Sâm hết nói cái này lại nói tới cái kia quả là rất dông dài, đẩy Hoắc Cảnh Sâm ra khỏi cửa sau đó ngồi xuống bên giường của Sở Vận Nhi.

Thấy cô ta lại thu người lại như cũ còn có chút run rẩy, Niệm Thần nhíu mày mở hệ thống sưởi trong phòng lên, nghĩ nghĩ một chút sau đó cởi áo ngoài chui vào trong chăn.

Thân thể của Sở Vận Nhi giống như một khối băng, thế nên Niệm Thần không cần thận trọng phải liên cảm thấy cả người phát lạnh.

Dưới ánh đèn màu vàng ấm áp, toàn bộ căn phòng chìm trong một màu yên tĩnh, một hồi trầm mặc giống như một con ốc xoáy thời quét qua.

Sau khi suy nghĩ thật lâu, Niệm Thần vẫn thấy Sở Vận Nhi giữ cô lại là có mục đích, nhưng mục đích gì thì nàng cũng không rõ:

"Vận Nhi, có chuyện gì muốn nói sao, bây giờ Cảnh Sâm đã đi rồi, có chuyện gì thì cô nói đi tôi sẽ nghe."

Hoặc là nói cô đang rất tò mò, vì sao hôm nay Sở Vận Nhi lại khác thường như thế?

"Hôm nay vì cái gì cô lại khác thường như thế? Hay là vì ai?"

Cô vẫn cảm thấy trước khi bọn họ trở về trong phòng có tồn tại người thứ hai.

Mà sự tồn tại của người đó chính là nguyên nhân khiến Sở Vận Nhi kì quái như thế này.

Sở Vận Nhi cũng đột nhiên xoay người đối diện với Niệm Thần, đôi mắt nhìn cô rõ ràng mang theo một tia đắc ý, sau khi bị nhìn một hồi, Niệm Thần đột nhiên có cảm giác bị cô ta nhìn tới nổi da gà đầy người.

"Không có gì, trên cơ bản cô cũng không biết vì sao có đứa bé này, tôi chỉ mơ chút ác mộng thôi, vừa lúc trong biệt thự không có người nên tôi chỉ sợ hãi một chút, bây giờ thì tốt rồi, ngủ đi."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 226

Con buồn ngủ ập đến nhưng Niệm thần thật không muốn ngủ. Trên thực tế, mấy ngày nay cô thường mơ thấy ác mộng nhưng vì không muốn Hoắc Cảnh Sâm lo lắng nên cô không nói ra, chỉ giấu trong lòng thôi.

Cảm giác hít thở không thông, như có gì đó đè nặng trên ngực khiến Niệm Thần mở to mắt, tỉnh dậy.

Chiếu vào mắt vẫn là màu vàng ấm áp của ngọn đèn treo tường, Niệm Thần có chút hoảng loạn, bởi vì cô chưa phản ứng kịp việc không có Hoắc Cảnh Sâm ngủ chung.

Mà bên cạnh, Sở Vận Nhi đang mở to mắt, con ngươi không nhúc nhích nhìn trừng trừng vào Niệm Thần, vẻ mặt cô ta không có chút cảm xúc nào.

Niệm Thần khẽ hô lên một tiếng. Mẹ ơi, giữa đêm gặp ác mộng, vừa tỉnh dậy lại có một đôi mắt nhìn mình chăm chăm, cho dù là ai thì cũng phải kinh hãi, sơn gai ốc cả.

Mồ hôi lạnh toát ra, Niệm Thần hít thở sâu, cổ bình ổn trái tim đang nhảy loạn vì bị kinh sợ của mình.

"Vận Nhi à, hơn nửa đêm rồi sao cô còn chưa ngủ? Cô vẫn còn sợ sao?"

Giờ phút này, Niệm Thần cho rằng những biểu hiện không bình thường của Sở Vận Nhi là do ác mộng làm cô ta bị khủng hoảng.

Thế nhưng, Sở Vận Nhi cũng không thèm trả lời vấn đề của Niệm Thần, ánh mắt lạnh như băng, khẽ nhú mày, nháy mắt lại toát ra vẻ cố chấp hỏi:

"Cô mơ thấy ác mộng bao lâu rồi?"

Niệm Thần chột cứng người, đúng là cô gặp ác mộng thật nhưng tại sao Sở Vận Nhi lại hỏi sang chuyện này? Cô thật không hiểu được.

Mặc dù Sở Vận Nhi đã thấy cô gặp ác mộng nhưng làm sao cô ta có thể khẳng định đây không phải lần đầu Niệm Thần gặp ác mộng?

"Làm sao cô biết?"

Sở Vận Nhi có vẻ không hài lòng với câu trả lời của Niệm Thần, giọng nói cao lên vài phần:

"Tôi hỏi cô, rốt cuộc cô mơ thấy ác mộng bao lâu rồi?"

Khẽ giật mình, Niệm Thần theo bản năng trả lời:

"Cũng khá lâu rồi."

Quả thật, đã bao nhiêu lâu cô cũng không nhớ rõ nữa, chỉ biết là mỗi lần đều khiến cô khó thở, phải bừng tỉnh dậy.

"Anh Hoắc có biết không?"

Sở Vận Nhi đôi mắt tài, vẫn mang vẻ cố chấp khó hiểu.

Niệm Thần gật đầu rồi lại lắc đầu.

“Có thể biết hoặc có thể không. Tôi chưa nói với anh ấy.”

Sở dĩ Niệm Thần nghĩ rằng Hoắc Cảnh Sâm biết vì có một ngày kia, cô vô tình phát hiện Hoắc Cảnh Sâm bí mật liên hệ với một vài bác sĩ tâm lý.

Sở Vận Nhi nhắm mắt một lúc, lại mở ra, dường như đang lo lắng chuyện gì đó, giọng nói mang theo ba phần khổ sở bảy phần oán hận:

“Vì sao bọn họ lại muốn cô trở nên như vậy? Cô như thế sao có thể sống cùng anh Hoắc cả đời được?”

Niệm Thần nghe Sở Vận Nhi nói xong, cảm giác như lọt vào biển sương mù, cái gì với cái gì? Một chữ cô cũng nghe không hiểu.

Thế nhưng, giờ phút này về mặt Sở Vận Nhi rất nghiêm túc, tuyệt đối không giống đang diễn trò, mà chính Sở Vận Nhi cũng không ý thức được sự ghê rợn của bản thân.

Bên trong chuyện này dường như còn có cái gì rất quan trọng mà Niệm Thần không biết.

Niệm Thần chỉ có thể bắt được một điểm duy nhất trong lời nói của Sở Vận Nhi:

“Vận Nhi, cô nói “bọn họ” là ai vậy? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, cô cứ nói rõ ra đi.”

Sở Vận Nhi khẽ cười châm chọc, từ vẻ khổ sở dần chuyển thành cứng rắn, ngay cả cô ta cũng không hẳn là hiểu rõ hết mọi chuyện.

“Cô muốn biết thật sao?”

Niệm Thần không chút do dự gật gật đầu:

“Tôi thật sự muốn biết. Cho nên nếu cô biết bất cứ chuyện gì, cho dù là “chuyện tốt” của Cảnh Sâm xin cô cứ nói ra.”

“Cho dù sau khi cô biết mọi chuyện, cuộc sống hạnh phúc của cô sẽ sụp đổ, kể cả tư cách ở cạnh anh Hoắc cô cũng không còn hoặc thậm chí ngay cả đứa nhỏ cô đang mang trong bụng cũng không thể giữ... Như vậy, cô còn nguyện ý muốn biết hay không?”

Đây chắc chắn không phải là chiêu trò của Sở Vận Nhi, về mặt cô ta thật nghiêm túc, điều này khiến Niệm Thần lưu tâm.

Cuộc sống hạnh phúc sẽ tan vỡ, Niệm Thần phải gánh chịu chuyện này nếu muốn biết?

Niệm Thần nhẹ áp tay lên cái bụng bằng phẳng của mình, nếu hậu quả thật nghiêm trọng như vậy, Niệm Thần không thể không do dự.

“Cô đang do dự? Tôi có thể hiểu được cảm giác của cô. Như vậy đi, chiều ngày mai, tôi đợi cô ở nhà, nếu cô muốn biết thì đến tìm tôi, nếu cô không muốn biết... xem như này giờ tôi chưa từng nói gì với cô đi. Nhưng mà, Mộ Niệm Thần, tôi cho cô biết, những người đó lòng dạ khó lường, cô không đủ khả năng đối phó với họ đâu.”

“Còn nữa, chuyện tôi nói với cô này giờ, không cần để anh Hoắc biết. Tôi bảo đảm, sau khi biết chuyện chính cô cũng không muốn để anh Hoắc biết đâu. Chỉ là, tôi phải phòng ngừa trước thôi.”

“Thật ra, tôi cũng không muốn gây tổn thương tình cảm giữa cô và anh Hoắc. Thế nhưng, người đó đã nói, trừ phi tôi không muốn giữ lại con của mình, nếu không tôi phải đóng vai ác thôi. Người đó muốn anh Hoắc về sau phải chịu đau khổ, chẳng qua tôi chỉ đem những đau khổ đó ném sang người cô thôi.”

“Niệm Thần à, cô cũng đừng trách tôi ích kỷ. Tôi đối với anh Hoắc không hề có tình ý gì, tôi giúp anh ấy cũng không vì điều gì cả, so với bất kỳ ai tôi thật hy vọng anh ấy luôn được tốt đẹp. Cho nên, cô tuyệt đối sẽ không thể cùng anh ấy bên nhau trọn đời được đâu.”

Đang nói chuyện, Sở Vận Nhi chợt ngừng lại, khẽ xoay chuyển thân thể rồi nằm cách Niệm Thần một khoảng, cũng không nói thêm câu nào nữa.

Niệm Thần liền tròn mắt, há mồm. Dường như nghĩ ra điều gì trong lời nói của Sở Vận Nhi bèn ngồi dậy.

Đêm cô tịch, Niệm Thần không buồn ngủ chút nào, hai tay khẽ đặt lên bụng, cô thở dài, cảm thấy bản thân như đang đứng trước vực thẳm sâu không thấy đáy.

Sai một bước chính là ngã vào vực sâu vạn trượng!

Lại nghĩ đến Hoắc Cảnh Sâm, nếu quả thật đúng theo lời Sở Vận Nhi nói thì... Cô cảm thấy bản thân thật bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 227

Sáng sớm ngày hôm sau, Niệm Thần mang một bộ dáng uể oải, tinh thần lơ đãng ngồi tại bàn ăn. Hoắc Cảnh Sâm thấy thế khẽ nhíu mày, thân thể cô bây giờ quả thật dễ làm người ta thấy lo lắng.

Đã gần một tiếng đồng hồ mà Niệm Thần chỉ mới dùng được một nửa bữa sáng, ly sữa trong tay đã nguội lạnh, Hoắc Cảnh Sâm bỏ đồ đang cầm trên tay xuống, nghiêng người về phía Niệm Thần.

“Nói cho anh biết, rốt cuộc em bị làm sao vậy?”

Vừa nói anh vừa lấy ly sữa đã nguội lạnh khỏi tay Niệm Thần.

Niệm Thần từ trong suy nghĩ trở về hiện thực, khẽ giật mình, ngược nhìn Hoắc Cảnh Sâm.

“Sao anh còn chưa đến công ty? Hôm nay em buồn ngủ quá, không theo anh đến công ty đâu.”

Hoắc Cảnh Sâm buông cái chén trên tay xuống, hai tay khoát lên vai Niệm Thần, vẻ mặt nghiêm túc:

“Niệm Thần, em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh, rốt cuộc là em bị làm sao? Có phải tối qua Sở Vận Nhi nói gì với em hay không?”

Trừ bỏ nguyên nhân này ra, anh thật không nghĩ ra được nguyên nhân khác. Từ sau khi ngủ cùng Sở Vận Nhi xong Niệm Thần liền có điểm khác thường.

Lần này đổi lại tới Niệm Thần nhíu mày, im lặng một lúc liền gỡ bỏ tay Hoắc Cảnh Sâm, mang theo chút bực bội bước lên lầu.

“Em không sao hết, rất bình thường. Em chỉ buồn ngủ thôi, anh đến công ty đi, em ở nhà không có việc gì đâu.”

Niệm Thần bước thật nhanh, giống như đang muốn trốn tránh Hoắc Cảnh Sâm vậy. Lúc Hoắc Cảnh Sâm đuổi được cô thì cô đã đứng trước cửa phòng ngủ, Hoắc Cảnh Sâm vòng tay ôm lấy eo cô, áp cô đứng sát tường, lúc này Niệm Thần mới mới chịu dừng lại.

“Niệm Thần, nói cho anh biết em làm sao vậy?”

Trong giọng nói của Hoắc Cảnh Sâm đã ẩn ẩn chút bực bội.

Lúc này, Sở Vận Nhi đứng trước cửa phòng của mình, góc độ vừa vặn để Niệm Thần có thể nhìn rõ cô ta. Hít sâu một hơi, Niệm Thần vòng tay chòang lên cổ Hoắc Cảnh Sâm, câu môi cười cười, sau nhẹ nhàng vùi vào cổ anh:

“Em không sao thật mà. Có lẽ là do tối qua ngủ không ngon giấc nên thân thể không khỏe. Em chỉ cần ngủ thêm một lúc là sẽ khỏe thôi. Hôm nay ở công ty có cuộc họp định kỳ, anh không nên đến muộn. Nếu anh lo lắng cho em thì chờ khi họp xong lại trở về chăm sóc em là được rồi.”

Niệm Thần như vậy mới giống như ngày thường, nhưng Hoắc Cảnh Sâm vẫn nửa tin nửa ngờ trước lời nói của cô. Anh đứng thẳng người, ánh mắt chăm chú nhìn thẳng Niệm Thần, giống như muốn xác nhận xem lời Niệm Thần nói là thật hay giả.

Lúc này, Niệm Thần đã trở lại bình thường, vẻ mặt vô tội cùng với cặp mắt mông lung buồn ngủ thật khiến người khác tin tưởng cô khó chịu là do thiếu ngủ.

“Bởi vậy mới nói, phụ nữ đang mang thai tâm trạng rất thất thường. Anh đó, không được tức giận với em nha.”

Vừa nói Niệm Thần vừa nheo nheo hai má của Hoắc Cảnh Sâm, vẻ mặt như làm nũng.

Hoắc Cảnh Sâm thờ dài, giọng nói mang theo chút bất đắc dĩ:

“Ừ, anh làm sao dám giận em chứ.”

Nói rồi liền buông Niệm Thần ra, đỡ lấy cánh tay, dìu cô vào phòng ngủ.

Đội Niệm Thần nằm xuống giường, Hoắc Cảnh Sâm lại bắt đầu căn dặn này nọ, cho đến khi thấy Niệm Thần đã nhắm mắt, hít thở đều đều anh mới nghiêng người đặt lên trán cô một nụ hôn, nhẹ tay nhẹ chân ra khỏi phòng.

Đúng lúc Hoắc Cảnh Sâm đang đổi giày chuẩn bị rời nhà thì lại bị Sở Vận Nhi gọi lại.

Sở Vận Nhi đỡ bụng bầu đi xuống lầu, đứng cách Hoắc Cảnh Sâm vài ba bước, khẽ nghiêng đầu, bộ dạng này thuần khiết như thuở trước đây.

“Anh Hoắc, anh thật sự rất yêu Niệm Thần phải không?”

Phải không? Đây cũng là câu hỏi anh đã tự hỏi mình nhiều lần. Ban đầu đáp án rất mơ hồ, càng về sau anh càng chắc chắn. Lúc nào trong đầu anh cũng

hiện lên ánh mắt, nụ cười, điệu bộ, còn có, bên tai dường như luôn nghe được giọng nói của Niệm Thần, những điều ấy khiến cho nụ cười của anh thêm phần ôn hòa hơn.

Anh gật gật đầu, không chút do dự trả lời:

“Đúng vậy, tôi rất yêu cô ấy.”

Sở Vận Nhi cuối đầu, giấu đi tia sáng vừa lóe lên trong mắt, dường như nghĩ đến chuyện gì lại hỏi:

“Nếu như có một ngày anh phát hiện ra cô ấy không thể cùng anh sống trọn đời thì anh sẽ thế nào?”

Mặc dù Hoắc Cảnh Sâm không hiểu vì sao Sở Vận Nhi lại hỏi như vậy nhưng anh vẫn rất thành thật trả lời, vấn đề này anh cũng chưa từng nói với ai, hôm nay Sở Vận Nhi đề cập đến anh mới nói:

“Nếu thật có chuyện như thế xảy ra thì trên thế giới này sẽ không còn bất cứ chuyện gì có thể khiến tôi vui vẻ nữa, thật sống không bằng chết. Sau đó, tôi sẽ tự hỏi mình vì sao ngay cả người phụ nữ mà mình yêu thương mình cũng không giữ được, tiếp đó tôi sẽ tự trừng phạt chính mình.”

Sở Vận Nhi thật không ngờ người đàn ông lạnh lùng như Hoắc cảnh sâm lại có thể nói ra những câu như vậy. Chính tình yêu đã khiến con người ta thay đổi, Hoắc Cảnh Sâm như thế, bản thân cô (DD-LQD-Vũ) ta cũng thế và người kia cũng như vậy. Theo bản năng, Sở Vận Nhi liền ôm lấy cái bụng to lớn của mình.

Trong nháy mắt, cô ta quyết định lật bài:

“Anh Hoắc, nếu như có một ngày anh phát hiện cô ấy không yêu anh thì sao?”

Cô ấy không yêu anh thì sao?

Vấn đề này liền khiến Hoắc Cảnh Sâm chau mày, khó chịu đứng lên, ánh mắt trầm xuống:

“Nếu vậy ... Tôi cũng không biết bản thân mình có làm ra loại chuyện điên rồ gì không nữa.”

Vấn đề này anh cũng không biết rõ.

Trả lời xong, anh cũng hết kiên nhẫn:

“Vận Nhi, nghỉ ngơi cho tốt đi. Dù sao cô cũng sắp tới ngày sinh rồi đó.”

Tuy đã trả lời Sở Vận Nhi nhưng Hoắc Cảnh Sâm vẫn cảm thấy rất phiền chán. Hôm nay Sở Vận Nhi hỏi thật nhiều câu kỳ quái.

Cửa biệt thự khép lại, bóng dáng Hoắc Cảnh Sâm đã khuất khỏi tầm mắt của Sở Vận Nhi.

Như nghĩ tới điều gì, Sở Vận Nhi liền lẩm nhẩm hai từ: lạnh lùng và điên cuồng.

Giọng nói hờ hững, không nghe ra cảm xúc gì. Điên cuồng sao? Vậy thì hãy điên cuồng đi.

Dường như, một âm mưu nào đó đang dần dần lộ ra.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228

Khi Niệm Thần đi tới phòng của Sở Vận Nhi, cô ta đang ngồi bệt trên mặt đất, thân thể tựa vào ghế sa lon bên cạnh.

Lúc đó ánh mặt trời xuyên qua lớp kính cửa sổ mà chiếu vào trong phòng, nhưng Niệm Thần vẫn cảm thấy lạnh lẽo đến buồn nôn, rèm cửa bay phất phơ trong gió, trong phòng vẫn không mở máy sưởi.

Niệm Thần kéo chặt quần áo trên người, đi tới bên ghế sofa ngồi xuống.

Sở Vận Nhi cũng chỉ giương mắt nhìn cô khi cô vừa mới bước vào nhưng lại nhanh chóng hạ mi xuống, sau đó lại chăm chú nhìn vào li sữa tươi vẫn còn mang chút độ ẩm ở trên tay.

Niệm Thần dùng một tay vuốt bụng, giống như lúc này chỉ có đứa con đang nằm trong bụng cô mới có thể truyền cho cô chút sức mạnh:

“Lời mà đêm qua cô muốn nói là gì? Tôi muốn biết tất cả mọi chuyện không sót thứ gì, muốn biết tất cả.”

Niệm Thần nói một câu phá vỡ không khí yên lặng trong phòng.

Cô vừa dứt lời, Sở Vận Nhi đã nghiêng đầu nhìn về phía cô:

“Cho dù muốn cô phải vứt bỏ con mình và rời khỏi anh Hoắc sao?”

Niệm Thần hít sâu một hơi, chân mày chau lại theo bản năng, ngay cả cái tay đang vuốt ve bụng mình cũng không tự giác nắm chặt:

“Tôi chưa hề chuẩn bị bất cứ chuyện gì, tôi chỉ muốn biết rốt cục có chuyện gì xảy ra, tôi chỉ muốn biết chân tướng của mọi chuyện, không có gì khác.”

Trên thực tế, cô chỉ quan tâm một câu “cô không thể đi tới cuối đời với anh Hoắc” của Sở Vận Nhi, cô muốn biết tại sao cô lại không thể?!

Sở Vận Nhi quay đầu lại, uống một hớp sữa trong ly, ánh mặt trời chiếu vào trên người cô ta có chút chói mắt khiến cô phải nheo mắt nhìn:

“Không chuẩn bị cũng không sao, tôi tin là sau khi cô nghe xong thì sẽ hiểu ý của tôi.”

Dừng lại một chút, cô ta lại tiếp tục mở miệng:

“Trước hết hãy nghe tôi kể một chuyện cũ đã.”

Niệm Thần cũng không nói gì, an tĩnh ngồi bên cạnh, cô cho là lúc này không nên nói điều gì dư thừa.

Sở Vận Nhi cũng không có ý kiến gì, buông cái chén trên tay xuống, để ánh mắt không chút tiêu cự hướng về cửa sổ, sau đó nói những gì cô ta muốn nói.

“Chắc cô cũng biết tình huống trong nhà anh Hoắc, trên cơ bản thì tính cách của anh ấy bây giờ cũng là do gia đình mà ra, nhưng tài năng của anh ấy thì không ai có thể phủ nhận, chỉ cần ra nước ngoài du học mấy năm đã có thể xây dựng một tổ chức lớn mạnh như “Linh”, nhưng thật ra khi mới bắt đầu, bên cạnh anh Hoắc ngoài Hách Liên Thần ra thì vẫn còn một người nữa, chính là Hồng Thương, có thể nói lúc đó Hồng Thương đã giúp anh Hoắc rất nhiều chuyện.”

“Nhưng nếu không kể tới tình cảm anh em kia, trên đời này không có bữa cơm nào miễn phí, tình cảm của Hồng Thương dành cho anh Hoắc từ trước tới nay không chỉ đơn thuần là tình anh em, trên thực tế mà nói, anh Hoắc không hề phát giác ra Hồng Thương là một kẻ đồng tính luyến ái, mục đích của hắn ta đi theo anh Hoắc cũng chỉ là vì yêu anh ấy mà thôi.”

“Hồng Thương chính là một tên biến thái chính hiệu, mới đầu khi biết chuyện, anh Hoắc mặc dù cảm thấy kì quái nhưng vì quý trọng người anh em kẻ vai sát cánh với mình bao năm nên cũng không nói gì, vốn nghĩ đơn giản là giữ chút khoảng cách là xong.”

“Chỉ là sau khi đâm xuyên tầng quan hệ xong, Hồng Thương dường như không muốn cho anh Hoắc đường lui, vì thế cái ham muốn chiếm hữu bệnh hoạn trong con người anh ta được bộc phát triệt để, bất cứ người phụ nữ nào có quan hệ với anh Hoắc đều phải chết, hơn nữa còn chết rất thảm.”

“Sau này, quan hệ giữa hai người họ hoàn toàn bị phá vỡ vì tôi, khi đó tôi xem chút còn chết trên tay của Hồng Thương, năm đó vì vì một tay của Hồng Thương mà “Linh” cũng lao đao, anh em bên cạnh anh Hoắc cũng chết một nửa, đây cũng là nguyên nhân tại sao anh Hoắc lại hận Hồng Thương như thế.”

Sau khi nói xong tất cả, đáy mắt của Sở Vận Nhi trầm xuống, trên thực tế, người hận kẻ đó đâu chỉ có Hoắc Cảnh Sâm, sao cô lại không hận chứ?

“Chuyện này có liên quan gì tới chuyện mà tôi muốn biết?”

Niệm Thần nghe cô ta kể chuyện cũ, không phải là không có cảm xúc gì chỉ là không hiểu lý do cô ta kể ra.

“Ha ha.”

Sở Vận Nhi cười khò một tiếng, trầm mặc một lần nữa bị phá vỡ:

“Sao cô có thể ngây thơ như thế, cô cho rằng ngay cả một người anh Hoắc xem là em gái Hồng Thương cũng không tha thì một người anh Hoắc đặt lên đầu quả tim như cô, kẻ biến thái đó có thể bỏ qua sao?”

Niệm Thần kinh ngạc một chút, sau khi sững sờ lại cảm thấy chuyện có chút hoang đường, cho dù có không buông ta thì người kia có thể làm gì được cô?

“Nhưng hình như cũng không mấy liên quan tới tôi.”

Mọi người đã không còn là con nít, tất nhiên Niệm Thần sẽ không vì mấy câu của Sở Vận Nhi mà muốn quyết định điều gì.

Sở Vận Nhi gạt đầu một cái, trong mắt lóe lên tia thương hại:

“Có một số chuyện tôi đã quên nói với cô, vào buổi tối hai tháng trước chính là lần đầu tôi nhìn thấy cô.”

Sao lại như thế được?! Niệm Thần càng cảm thấy khó tin, rõ ràng Sở Vận Nhi đã xuất hiện rất lâu trong sinh mệnh của cô mà.

Khỏe môi Niệm Thần run rẩy như muốn nói gì đó, Sở Vận Nhi lại tiếp tục nói:

“Đừng cảm thấy kinh ngạc, tôi chỉ có thể nói là do cô chưa hiểu hết chỗ đáng sợ của Hồng Thương.”

“Ý cô là sao?”

“Hồng Thương có một người em trai là thiên tài y học, trình độ nghiên cứu về người máy cũng không tầm thường, bây giờ Hồng Thương đã không còn như xưa nữa, ngoại trừ việc mang thai thì dường như hắn đã biến thành một người phụ nữ rồi, hơn nữa còn là một người phụ nữ có tướng mạo giống y như tôi.”

Biểu cảm trọn mắt há mồm của Niệm Thần rơi vào trong mắt của Sở Vận Nhi lại biến thành bi ai, nhưng trên thực tế, trước khi bị nhốt vài ngày cô mới hiểu chuyện này, nhưng lúc đó cô đã mang trong mình đứa bé này.

Tình yêu của cô, thế giới của cô, tất cả của cô đã bị tên đàn ông biến thái kia hủy sạch.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 229

Thời điểm Sở Vận Nhi biết những chuyện này cô ta còn sợ hãi hơn cả Niệm Thần. Chẳng qua, trong bụng cô ta đã có đứa nhỏ, cô ta không thể không thỏa hiệp, vì muốn giữ lại đứa nhỏ cô ta đành phải trở thành con rối thôi.

“Niệm Thần, cô đừng trách tôi nhân tâm, tôi thật không còn lựa chọn nào khác.”

Sở Vận Nhi cảm thấy thật ảm đạm. Trên thực tế, cô ta không hiểu vì sao bản thân mình lại bị cuốn vào những chuyện này, đã trao cho người kia cả thể xác lẫn tình cảm, đổi lại chính cô ta lại lâm vào tình cảnh sống không bằng chết này.

“Vậy còn chuyện cô nói tôi không thể sống bên Cảnh Sâm trọn đời là có ý gì?”

Niệm Thần vốn rất nhạy bén, cô có một dự cảm rất mãnh liệt chuyện mấu chốt mà Sở Vận Nhi muốn nói là chuyện này, những chuyện này nọ cô ta nói này giờ chẳng qua là làm nèn thôi.

“Cô có còn nhớ rất lâu trước đây khi cô cùng ‘Sở Vận Nhi’ kia đi dạo phố không? Sau đó cô bị Cố San San đánh ngất xỉu, kỳ thật đó cũng là âm mưu của Hồng Thương, hắn nhờ em trai của mình cấy vào đầu cô một máy nghe lén nhỏ.”

“Máy nghe lén này thật ra rất đáng sợ. Sau khi cấy vào cơ thể sẽ cùng cơ thể dung nhập, cô sẽ không cảm thấy có gì bất thường cả, vẫn rất khỏe mạnh. Hồng Thương sẽ làm chủ mọi thứ, thông máy máy tính, hắn tùy lúc sẽ khống chế cái máy đó, chiếc máy đó có chứa một loại virus, khi hắn nhấn nút kích hoạt, virus đó sẽ bắt đầu lan tràn trong não cô.”

“Có lẽ cô không biết, việc cô thường gặp ác mộng hoặc có đôi khi không kiểm soát được chính mình chính là những phản ứng ban đầu mà virus gây ra. Đến một lúc nào đó, khi virus đã hoàn toàn khống chế não cô, cũng chính là lúc cô chết, tính ra cũng chỉ còn khoảng hai năm nữa thôi.”

Thân thể Niệm Thần liên run lên, một trận buồn nôn, rét lạnh từ trong tâm can tràn ra. Thật ra Niệm Thần cũng không hoàn toàn tin vào chuyện này, chuyện này nói sao cũng có vẻ không hợp lý cho lắm.

Tuy rằng trên thế giới cũng có nhiều chuyện vượt xa sức tưởng tượng của con người, mà ngẫu nhiên cô lại thường xuyên gặp ác mộng, có đôi khi lại không thể khống chế suy nghĩ của mình, thật giống như những lời Sở Vận Nhi nói vậy.

Không đợi Niệm Thần kịp hồi phục bởi những đả kích này, Sở Vận Nhi đã mở miệng:

“Cho nên, đứa nhỏ cô mang trong bụng cũng đã sớm mang theo bệnh trạng, quả thật không nên giữ lại. Về phần anh Hoắc, cô cũng biết anh ấy yêu cô nhiều như thế nào, cô thật muốn nhìn anh ấy sống tiếp những ngày còn lại trong cô độc sao?”

Thật ra, Sở Vận Nhi rất muốn đem những lời Hoắc Cảnh Sâm đã nói sáng nay kể lại cho Niệm Thần, chẳng qua cô ta cũng không đành lòng nói ra.

“Niệm Thần, thay vì để anh Hoắc phải tận mắt nhìn cô chết, chi bằng bây giờ cô liền rời đi đi.”

Vừa nói, Sở Vận Nhi vừa lấy hai tay che mắt, nước mắt theo kẽ tay rơi xuống. Cô ta cảm thấy bản thân mình rất tàn nhẫn khi nói ra những lời này nhưng cũng chẳng thể làm khác hơn, khi đã rơi vào lưới tình, phải chịu thật nhiều đau khổ, giống như chuyện của cô ta và người kia vậy.

Suy bụng ta ra bụng người, giờ phút này cô ta có thể hiểu được cảm giác của Niệm Thần.

So với Sở Vận Nhi một thân nước mắt như mưa thì Niệm Thần lại tương đối bình tĩnh, trừ bỏ một chút run rẩy ở hai bàn tay đang nắm chặt kia, còn lại trông cô thật bình tĩnh.

Chuyện lừa mình dối người như vậy sao cô có thể làm được. Cô cho rằng ít ra cô và anh vẫn còn hai năm thời gian để cứu vãn mọi chuyện. Hai người đã trải qua rất nhiều chuyện mới có thể đến được với nhau, mất rất nhiều thời gian mới có thể cùng nhau có cuộc sống ấm áp, vì sao lại nhanh chóng tan vỡ như vậy.

Cuộc sống vui vẻ, ngọt ngào như ở trên mây, bỗng chốc lại rơi xuống, có bao nhiêu là đau khổ đây?

“Vì sao tôi phải tin những lời cô nói, chẳng qua cũng chỉ là lời nói từ một phía. Cho dù bản thân tôi thật sự gặp ác mộng hoặc không kiểm soát được chính mình thật đi nữa thì cũng không thể chứng minh những lời cô nói là sự thật.”

Bà vai Sở Vận Nhi run rẩy một trận.

“Không phải cô biết Lục Hựu Hi sao?”

“Chuyện đó thì có thể nói lên điều gì?”

Lý do này cũng quá vớ vẩn đi.

“Vậy cô có biết đứa nhỏ trong bụng tôi chính là con của Lục Hựu Hi không? Cô có biết, căn bản không phải là Lục Hựu Hi ngẫu nhiên xuất hiện mà là do Hồng Thương an bài. Những năm gần đây hắn vẫn luôn yêu Hồng Thương kia, những gì cần nói tôi đã nói rõ hết với cô rồi, cô nên rời đi thôi.”

“Cô có thể lựa chọn ở lại, sau khi sinh đứa nhỏ tôi lại trở về chỗ của Hồng Thương, sau hai năm nữa bất kể là cô có thật sự xảy ra chuyện hay không thì tôi tin chắc Hồng Thương cũng sẽ không để anh Hoắc và cô được ở bên nhau đâu.”

Hồng Thương oán hận nhất là chuyện Hoắc Cảnh Sâm và Niệm Thần đến với nhau, chắc chắn hắn sẽ lợi dụng phần tình cảm này làm cho cả hai phải đau khổ.

Trong tình yêu, không có gì tàn nhẫn hơn đối với người còn sống bằng việc trải qua sinh ly tử biệt với người mình yêu cho nên Hồng Thương liền lợi dụng điểm ấy, khiến cho Niệm Thần biết được bản thân sắp chết, cô sẽ tự mình rời đi sau đó biến mất vĩnh viễn.

“Niệm Thần, kỳ thật, rất nhiều chuyện khi nó phát sinh thì đã là chuyện định sẵn rồi, chúng ta cũng không thể thay đổi được. Về phần anh Hoắc, vì anh ấy, tôi tin cô biết phải lựa chọn thế nào, phải không?”

Mặc dù biết là tàn nhẫn với Niệm Thần nhưng chung quy Sở Vận Nhi vẫn nghiêng về Hoắc Cảnh Sâm. Đoạn trò chuyện sáng này đã đủ để cô ta hiểu rõ, khi Hoắc Cảnh Sâm trở nên điên cuồng sẽ làm ra chuyện gì không ai biết được nhưng thì bại cục trước mắt không thể xoay chuyển được là điều chắc chắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 230

Mặc dù rất tàn nhẫn nhưng Sở Vận Nhi vẫn lựa chọn đứng về phía Hoắc Cảnh Sâm, cuộc nói chuyện sáng hôm nay ít nhiều cho cô ta biết rằng khi Hoắc Cảnh Sâm điên cuồng thì càng có thể xoay chuyển kết quả của bại cục này, không còn gì khác.

Trong đầu của Niệm Thần bây giờ toàn là lời của Sở Vận Nhi, dường như bây giờ cô đã mất đi năng lực suy nghĩ, hai tay cô đặt lên bụng, lần đầu tiên sinh mệnh ở nơi này kêu gào đòi quyền lợi, rõ ràng một giây trước ánh nắng vẫn còn rất tươi sáng, nhưng một giây sau đó, thế giới của cô đã đóng băng.

Cô sẽ không thể nào biết được giây kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, bởi vì lòng người rất khó lường.

Sở Vận Nhi cũng không nói gì thêm, vì không mở hệ thống sưởi nên căn phòng càng trở nên lạnh lẽo.

Một cơn gió lạnh kia phải chăng làm rét cả trái tim của hai con người đang ngồi trong phòng.

Đột nhiên Niệm Thần nghĩ tới chuyện gì đó, trong phút chốc, ngay cả dép lê cô cũng không mang, lập tức chạy khỏi phòng Sở Vận Nhi.

Thư phòng.

Niệm Thần đứng trước bàn làm việc, vội vàng tìm kiếm cái gì đó, sau đó móc ra tập văn kiện mấy ngày trước của Hoắc Cảnh Sâm, cô nhớ là trong đó có một số nội dung anh không cho cô xem, mà khi đó cô cũng không để trong lòng.

Văn kiện bị đặt ở phía đáy chót của tầng hồ sơ, Niệm Thần rút ra, lật xem từng tờ một, từng chữ trên văn kiện kia giống như đang thôi miên cô.

Chính xác là chi tiết từng sinh hoạt của cô vào tuần trước, một lần bị giải độc đã tạo thành áp lực rất lớn, nhất là áp lực tinh thần, khiến mấy ngày nay cũng có chút không bình thường, nhưng một khi anh đã làm tới mức này thì mọi chuyện nhất định đã rất nghiêm trọng.

Thất thần ngồi trên ghế, mở máy tính mà bình thường Hoắc Cảnh Sâm dùng để làm việc, cái máy tính này dường như Niệm Thần chưa từng chạm qua lần nào.

Bây giờ mở ra, mặt mã là ngày sinh nhật của cô, bên trong có rất nhiều văn kiện mang tên cô, cô mở từng cái một ra mới phát hiện bên trong toàn là tình trạng hằng ngày của cô trong thời gian này, không sót bất cứ ngày nào, ngay cả bộ dạng cô ngủ mơ cũng có.

Cô không hề biết chút gì về chuyện này cả.

Cô run rẩy cuộn mình trên ghế, mãi tới khi bụng có chút đau đớn, nước mắt cô mới nhịn không được mà tuông rơi, rốt cục thì cô đã làm nên tội gì mà cuộc đời này lại chịu nhiều đau khổ như vậy.

Nhưng cô yêu Hoắc Cảnh Sâm và người đàn ông này cũng yêu cô.

Cô không rời rời khỏi anh, hận không thể bên nhau mỗi giây mỗi phút, sao lại có thể nhẫn tâm tự mình bước ra khỏi cuộc đời của anh được chứ? Có phải nếu làm thế sau này họ sẽ không gặp nhau nữa?

Nhưng nếu không đi, cô không thể tưởng tới cái viễn cảnh bản thân không còn hơi thở mà nằm đó, kết cục đó cũng thật tàn nhẫn với anh.

Bây giờ có phải là một con ác mộng, chỉ cần tỉnh lại thì mọi chuyện sẽ bình thường?

Niệm Thần ngậy người ngồi trên ghế, một buổi sáng không đủ để cô tiêu hóa hết mọi chuyện, chỉ là thể lực nào đó đang tồn tại kia không cho phép cô xem nhẹ.

Hạ mi, tầm mắt dừng ở bụng của mình, nơi này vẫn còn đang bảo bọc đứa con của bọn họ, nhưng con còn chưa sinh ra mà hai người đã phải đối mặt với sinh lý tử biệt, xem ra cô và đứa trẻ này có duyên nhưng không có phận.

“Bảo bối, cha thực sự rất mong con tới thế giới này, chỉ là người đó sao lại tàn nhẫn thế chứ?”

“Bảo bối, là mẹ vô dụng... sao mẹ có thể yêu cha con như thế chứ, nhưng con đừng sợ, sẽ không lâu nữa đâu, mẹ sẽ đi cùng con.”

“.....”

Cô tự lẩm bầm một mình, tự mình đắm chìm bên trong thế giới bi thương, cô không thể nắm bắt được một tia sáng sáng suốt chọt lóe lên trong đầu, những suy nghĩ hỗn độn này dường như khiến tầm mắt cô dần mờ hồ, cơ thể nhịn không được mà run rẩy.

Nhưng bởi vì cô cảm giác đầu óc mình vẫn còn chút tỉnh táo, cô mới phát hiện ra bị ai đang dần tràn ngập khắp cơ thể, thì ra đây không phải là mộng, đây chính là một gánh nặng mà cô cần giải quyết.

Bên trong lồng ngực là một thế giới đang bị thổi quét, cô biết bây giờ không phải lúc để khóc, có khóc cũng vô ích thôi.

Trên thực tế vào lúc con người ta tuyệt vọng nhất, trong lồng ngực sẽ không ngừng trào ra thứ gọi là oán hận cực độ.

Oán hận lòng người khó lường, vì sao chỉ vì ích kỉ của cá nhân mà không từ thủ đoạn.

Oán hận bản thân vì sao không thể yêu ít đi một chút.

Oán hận Hoắc Cảnh Sâm vì sao lại xuất hiện trong cuộc đời của cô khiến cho cô yêu tới như vậy.

Hai năm, cô chỉ còn có hai năm, nhưng số ngày có thể đứng bên cạnh anh là bao nhiêu thì cô không hề biết.

Thay vì thương tâm cô nên trân trọng mỗi một giây một phút cuối cùng này.

Chỉ vì yêu rất nhiều nên cô hiểu được chuyện sinh lý tử biệt này có bao nhiêu nhẫn tâm với Hoắc Cảnh Sâm.

Một lúc lâu sau bên dưới nhà truyền tới tiếng phanh xe, Niệm Thần bối rối sửa sang lại phòng làm việc, cô nhất định không thể để anh biết được gì, nhất định.

Sau khi lau khô nước mắt, không có cách nào cho mắt mình khôi phục như ban đầu, lúc đó cô vội vàng đi ra khỏi phòng, đi thẳng về phòng ngủ.

Nằm trên giường, chui vào trong chăn, nhắm mắt lại, vừa mới chuẩn bị xong tất cả thì cửa phòng lại được mở ra lần nữa.

Hoắc Cảnh Sâm không có ý bước nhẹ lại, tiếng bước chân của anh vào tới lỗ tai cô lại thành không đành lòng, bên ngoài chăn, Niệm Thần làm như thể đang ngủ say, nhưng bên trong chăn, hai tay của cô đã không tự giác nắm chặt run lẩy bẩy.

Bước chân của Hoắc Cảnh Sâm dừng ở trước cửa sổ, biên độ ở trên giường khiến Niệm Thần nhìn không được mà trở mình, khi lật người, cô cảm nhận rõ ràng nhưng giọt nước mắt mà mình đang kìm nén để nó không rơi ra ngoài.

Bàn tay che ở khuôn mặt nhỏ nhắn đang vui bên trong chăn, lau đi một giọt nước mắt trong suốt chảy ra từ khóe mắt, khóe môi của Hoắc Cảnh Sâm không từ giác nhếch lên, dờ khóc dờ cười chỉnh lại tư thế ngủ cho cô, lại thay cô chỉnh lại chăn, hôn một cái lên trán cô rồi mới chịu ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 231

Dường như chỉ trong nháy mắt, cuộc sống của Niệm Thần liền xảy ra biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Liên tục hai tuần lễ này, buổi tối Niệm Thần gần như không thể nào ngủ được. Vì thế cô đành giả bộ, vẻ mặt như là đang ngủ thật say, đến khi bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đặn của Hoắc Cảnh Sâm, cô liền mở to mắt.

Trong hai tuần lễ này, cô có thể cảm nhận được sinh mệnh của đứa nhỏ trong bụng đang yếu dần, thế nhưng biểu hiện của cô lại tương đối bình tĩnh. Bây giờ cô rất trân trọng những giây phút còn bên anh, chỉ hai tuần lễ nữa thôi, mọi thứ liền khác, lúc đó Lục Hựu Hi sẽ nhúng tay vào chuyện này.

Cô bình tĩnh tiếp nhận mọi chuyện nhưng không một ai biết được nơi đáy tim cô đã rạn nứt ra một lỗ hổng không thể nào bù lại được.

Bản thân cô rất đau, cô lại nghĩ đến Hoắc Cảnh Sâm đau như thế nào khi cô rời đi. Được rồi, so với sinh lý từ biệt thì chuyện cô không yêu anh vẫn còn dễ chịu hơn một chút.

Hai tuần lễ này, lúc nào cô cũng cố giữ cho bản thân thật tỉnh táo, tự ép mình phải uống thứ nước canh bỏ đường kia, nếu không chỉ cần hai tuần lễ này cũng đủ biến cô thành bộ dáng gầy yếu rồi.

Bất quá, biểu hiện của Niệm Thần trong hai tuần lễ này cũng đủ để Hoắc Cảnh Sâm đoán ra manh mối. Một lần kia, nửa đêm anh tỉnh dậy liền thấy Niệm Thần mở to mắt, biểu cảm xa xăm, lạc lõng, Niệm Thần không kịp phản ứng, cũng may Niệm Thần đã nghĩ sẵn cách giải quyết từ trước, phòng trường hợp như thế này xảy ra.

Lúc đó, Niệm Thần liền ôm chặt cổ Hoắc Cảnh Sâm, giọng nói mang theo nghẹn ngào, nức nở:

“Cảnh Sâm, em ... em gặp ác mộng...”

Đây đúng là ác mộng, hơn nữa ác mộng này cô mãi mãi cũng không tỉnh dậy được.

Ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm chợt lóe lên, theo bản năng nhú mày, khóe môi hơi động, rốt cuộc vẫn không nói gì, anh choàng tay ra phía sau lưng cô, nhẹ nhàng vỗ về. Tối đó, Niệm Thần nằm trong vòng tay ấm áp của Hoắc Cảnh Sâm, gương mặt chôn sâu vào cổ anh, tham lam hít ngửi mùi hương chỉ thuộc về anh. Một đêm này, cô ngủ thật yên bình.

Chính vào buổi tối đó, Niệm Thần cảm nhận được khoảng cách của cô và Hoắc Cảnh Sâm đang dần bị kéo giãn ra.

Chạng vạng tối ngày hôm sau, Niệm Thần gọi điện cho Lục Hựu Hi, sau đó cô cắt đuôi những người được Hoắc Cảnh Sâm sắp xếp đi theo phía sau cô, một mình tới chỗ hẹn.

Nhà hàng, bữa cơm đã kết thúc, trên thực tế nhà hàng đã sắp đóng cửa, thế nhưng Niệm Thần không có ý định ra về.

Hoàn toàn trầm mặc, hoặc nói cách khác, từ lúc bắt đầu bữa cơm Niệm Thần đã trầm mặc, ngay cả một câu chào hỏi cũng không có.

Lục Hựu Hi nhú mày, uống cạn chất lỏng màu đỏ trong ly, mắt hết kiên nhẫn liền lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc này:

“Mộ Niệm Thần, rốt cuộc cô gọi tôi ra đây làm gì?”

Trong góc phòng, ánh đèn sáng choang chiếu lên người Niệm Thần, cô ngẩng đầu tươi cười xinh đẹp, chẳng qua trong giọng nói lại mang theo chút suy

yếu:

“Như thế nào? Chỉ mới như vậy đã không nhận được? Là các người đem tôi trở thành như vậy. Nếu anh không còn kiên nhẫn, hay là anh cứu sống tôi, dù sao tôi cũng sắp chết rồi.”

Từ ngày đó đến nay, đây là lần đầu Niệm Thần đề cập đến chuyện này. Khi mới biết chuyện, cô thật hy vọng có thể được sống.

Chính là được sống, chỉ vậy thôi.

Thế nhưng, đó chỉ là hy vọng xa vời, làm sao có thể được chứ?

Nơi đáy mắt của cô đã nhuộm màu ảm đạm. Trên thực tế, đã nhiều ngày nay Niệm Thần đều không ngon giấc, mỗi ngày rời giường cô phải chườm nước đá lên mắt, có như thế mới không để Hoắc Cảnh Sâm phát hiện ra điểm bất thường.

Lục Hựu Hi ném khăn ăn lên bàn, trầm ngâm nhìn đôi mắt cô:

“Bao lâu rồi cô không ngủ ngon một giấc? Không lẽ cô muốn ép bản thân mình chết sớm hay sao?”

Niệm Thần vẫn tươi cười như cũ, chỉ có Lục Hựu Hi đang ngồi đối diện mới có thể thấy được chua xót trong đáy mắt cô.

“Có gì khác sao? Dù sao tôi cũng sống không được bao lâu, có gì là khác nhau đâu.”

Lục Hựu Hi mắng thầm một tiếng, ngay lúc Niệm Thần run rẩy, đưa tay muốn nắm lấy khăn trải bàn thì anh ta đứng lên, nắm lấy tay cô, sau đó vịn vào eo cô, tư thế thật thân mật ôm cô đứng dậy đi ra ngoài.

Hai người rời khỏi nhà hàng, xe nhanh chóng lao đi vun vút, lúc này Niệm Thần đưa tay ôm mặt, bả vai vô thức run rẩy.

Trên thực tế, Niệm Thần đã chuyển điện thoại sang chế độ im lặng, đúng như cô dự đoán, trên màn hình điện thoại có hơn một trăm cuộc gọi nhờ từ Hoắc Cảnh Sâm, giờ phút này, nhất định Hoắc Cảnh Sâm đang tìm cô đến điên rồi, dè xuống phía khóa máy, màn hình một mảnh tối đen, Niệm Thần tựa vào ghế xe, im lặng nhắm hai mắt lại.

“Lục Hựu Hi, tại sao? Tại sao các người lại có thể nhẫn tâm như thế?”

Lục Hựu Hi trần mặc không nói gì. Trên thực tế, chuyện này phát sinh ngoài dự liệu của anh ta, chuyện cô bị nhiễm virus anh ta cũng không biết, chẳng qua, tới lúc biết được cũng chỉ có thể tiếp tục làm theo kế hoạch của Hồng Thương mà thôi.

Khi biết chuyện anh ta đã chết lặng, chính xác là lặng người đi. Chỉ là, chuyện cũng đã rồi, có nhẫn tâm hay không đành lòng thì cũng thế thôi.

Nghiêng đầu, khẽ liếc mắt về phía thân thể Niệm Thần đang run rẩy, thật lâu sau, âm thanh nấc nghẹn tiêu tán trong gió đêm, rốt cuộc Niệm Thần cũng ngừng khóc.

“Cô còn khóc nữa sẽ khiến Hoắc Cảnh Sâm sinh nghi đấy.”

Phải rồi, bây giờ đối với Niệm Thần, trừ bỏ Hoắc Cảnh Sâm ra cô cái gì cũng đều không cần, chẳng qua cứ giả bộ mãi cũng không được, sức khỏe đang dần cạn kiệt, bản thân cô đã muốn chống đỡ không nổi nữa rồi.

Thế nhưng cô biết làm sao bây giờ? Hiện thời cô đã không còn là Niệm Thần trong sáng, đơn thuần nữa. Nếu cô còn có thể sống thì mới dám nghĩ đến mang lại hạnh phúc cho anh, chẳng qua, hạnh phúc đó không thể nào do cô mang lại.

Niệm Thần co người trên ghế, gió đêm thổi phát qua mang theo lạnh lẽo khắp thân thể, cô đặt một tay lên bụng:

“Bọn người các người, sớm muộn cũng có ngày gặp báo ứng, nhất định là như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232

Lục Hựu Hi dừng xe trước biệt thự của Hoắc Cảnh Sâm, xuyên qua kính Niệm Thần có thể thấy rõ chiếc xe phía sau là chiếc Lamborghini màu xanh ngọc của Hoắc Cảnh Sâm.

Niệm Thần cầm đồ của mình xuống xe, trước khi xuống còn đi xuống nhà ăn lấy một chai rượu màu hổ phách ra, mở chai rượu nhỏ lên quần áo vài giọt, xong việc cô mới mở cửa xuống xe.

Vừa bước xuống xe, bộ mặt của cô lập tức thay đổi thành bộ mặt cười cợt xinh đẹp, nằm lên trên kính xe, đôi môi mềm mại vì gió lạnh mà đỏ bừng:

“Ngủ ngon.”

Đang tính đóng cửa xe lại, cô tay lại bị ai đó nắm chặt, bởi vì lực đạo kia, thân thể tràn ngập mùi rượu của Niệm Thần lập tức nhào vào khuôn ngực rắn chắc của người phía sau.

Giây tiếp theo, xe của Lục Hựu Hi cũng đi mất.

Niệm Thần ngẩng đầu lên nhìn về mặt kim nén của Hoắc Cảnh Sâm, không tiếng động bảo trì bộ mặt cười cợt của mình, chỉ là đáy mắt xẹt qua một tia không kiên nhẫn.

“Ha ha, thật trùng hợp, anh cũng vừa về sao?”

Giấy khỏi cánh tay cứng rắn của Hoắc Cảnh Sâm, ngáp một cái, quay người tinh bước vào biệt thự.

Điều bộ thoải mái của Niệm Thần hoàn toàn không thêm để ý tới bộ mặt sắp bùng nổ của Hoắc Cảnh Sâm.

Thật trùng hợp?! Cô còn dám nói nữa sao? Người phụ nữ này có tim không thể? Hôm nay còn dám ra ngoài lêu lổng với một người đàn ông khác tới giờ này mới về? Hơn nữa còn đầy mùi rượu, rốt cục thì cô có chịu suy nghĩ cho đứa con trong bụng không thể?!

Hoắc Cảnh Sâm không nhúc nhích, nổi bực tức vì tìm cô cả buổi tối cũng không áp được con tức vì chuyện này, hắn đang giận điên lên, cực kì tức giận bộ dạng vô tâm của người phụ nữ kia!

Khi tay của Niệm Thần đặt lên tay nắm của tính mở cửa vào nhà thì tay cô lại bị kim lại lần nữa, ngay khi cửa lớn của biệt thự mở ra, cô la lên một tiếng, thân thể bị Hoắc Cảnh Sâm ôm ngang.

“Anh buông ra! Hoắc Cảnh Sâm anh muốn làm gì? Anh buông em ra, buông ra!”

Niệm Thần cũng bắt đầu nóng nảy, giấy không ra cô liền dùng đủ mọi trò đánh đấm cào cấu nhưng anh vẫn không hề có ý buông lỏng, tiếng la thất thanh của Niệm Thần giờ phút này cũng đủ để đánh thức đám người hầu vốn đang say ngủ.

Chỉ là khi họ thấy người đang làm ồn kia là Hoắc Cảnh Sâm và Niệm Thần thì quả thật không ai dám đi ra nói gì.

Bình thường Hoắc Cảnh Sâm tốt với Niệm Thần ra sao ai cũng không dám phủ nhận, nhưng bây giờ toàn thân anh lại không ngừng tản ra khí lạnh, còn bọn họ thì cũng biết ít nhiều nguyên nhân.

Khi tan tầm, Hoắc Cảnh Sâm về nhà nhưng không thấy Niệm Thần thì anh dường như phát điên, chỉ là bây giờ tìm được người rồi lại như thế thì bọn họ rất không hiểu được.

Sau khi khóa cửa phòng ngủ lại, Niệm Thần bị Hoắc Cảnh Sâm không chút khách khí ném mạnh lên giường, thân thể cô loạn choạng một chút mới ngồi vững, chỉ là không chờ cô kịp ổn định, Hoắc Cảnh Sâm đã đè người tới.

Điên cuồng!

Điên cuồng trước nay chưa từng có, một đống phát tiết lửa giận khiến Niệm Thần chịu không nổi, trên thực tế, khi ấy Hoắc Cảnh Sâm hoàn toàn không còn nhớ tới chuyện cô đang mang thai, một lần lại một lần, giống như anh không hề biết thỏa mãn.

Niệm Thần cắn chặt môi, mãi tới khi cánh môi hồng nhuận kia rướm máu, còn cô bởi vì cắn quá mạnh nên máu tươi tràn ra, nhiễm đỏ cả đôi môi tái nhợt, cô phản kháng không được, chỉ có thể dùng phương thức này để bảo trì yên lặng.

Cô thức sự muốn tới phát khóc, muốn nhào trong lồng ngực anh, nói cho anh biết tất cả mọi chuyện, chỉ là... ai sẽ gánh lấy hậu quả đây?

Hoắc Cảnh Sâm điên cuồng tới hai mắt đỏ bừng, trong đầu tràn ngập hình ảnh Niệm Thần xuống khỏi xe của Lục Hựu Hi, trên môi là nụ cười xinh đẹp, nhưng điều anh không thể thừa nhận là Niệm Thần lại vô tâm như thế, lại không nề mặt anh, ngay trước mắt anh lại giáng một phát trí mạng như thế.

Mãi tới khi Niệm Thần hai mắt đỏ hoe, nước mắt nhịn không được mà rơi giàn giụa, Hoắc Cảnh Sâm mới phục hồi tinh thần, thấp giọng rủa một tiếng, có chút chật vật vọt vào nhà vệ sinh.

Niệm Thần dùng đôi tay run rẩy kéo chăn bao chặt người lại, thân thể mềm yếu run rẩy kịch liệt, bên dưới truyền tới một cơn đau đớn khiến cô không thể xem nhẹ, nhưng cô vẫn quật cường đứng dậy, xuống giường đi ra khỏi phòng.

Nhưng ai có thể nói cho cô biết, rốt cục thì cô đã đi làm bước nào để nhận lấy tình huống như bây giờ?

Rốt cục thì vì sao cả hai lại đau khổ như thế?

Chỉ đi tới phòng khách thôi nhưng Niệm Thần (dien d@n) dường như phải dùng toàn bộ sức lực của mình, tìm quần áo đơn giản mặc vào, sau đó chui

vào bên trong ổ chăn, đem bản thân ngăn cách (le;qu;y;d@n) khỏi cái không khí xa lạ trong phòng.

Dù sao trước sau gì cũng phải thích ứng, dù sao cô cũng phải rời khỏi nơi này, cho nên bây giờ cô cũng nên thích ứng với cuộc sống không có anh rồi.

Niệm Thần cô rút cơ thể lại, quanh thân tản ra không khí rét lạnh, những đau đớn ở thân dưới càng lúc càng phóng đại.

Khi Hoắc Cảnh Sâm mặc áo choàng tắm bước ra ngoài, trong phòng ngủ vẫn còn vưon lại hơi thở kiểu diêm chưa tan hết, nhưng thân thể vốn nên nằm ở trên giường lại không thấy đâu nữa, thay vào đó là những mảnh quần áo bị xé rách nằm rải rác khắp nơi.

Trong lòng anh bắt đầu khẩn trương theo bản năng, không không chế nổi mà lao ra khỏi phòng, chỉ là vừa đi tới phòng khách sát vách, nhìn thấy ngọn đèn màu vàng trong phòng kia anh mới thở phào một cái.

Hoắc Cảnh Sâm nghiêng người tựa vào vách tường, mắt ngưng đọng nhìn ánh đèn màu vàng, trong lòng hoảng hốt như thể đã xa nhau vài thế kỉ, rõ ràng hồi sáng vẫn còn rất ngọt ngào, nhưng sao còn chưa tới một ngày mà quan hệ của bọn họ đã như thế này rồi?

Anh đứng trước cửa phòng khách, dường như không còn chút sức lực, cả một đêm nay, dù là trong hay ngoài cánh cửa, không ai ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 233

Sáng sớm hôm sau, Niệm Thần cố ý chờ qua giờ Hoắc Cảnh Sâm đi làm rồi mới rời khỏi phòng. Thế nhưng, vừa xuống lầu liền phát hiện trong phòng khách, Hoắc Cảnh Sâm đang tựa người trên ghế sofa, nhìn thấy Niệm Thần, ánh mắt chợt lóe lên lại cụp xuống, trở lại biểu tình băng lãnh.

Anh vỗ vỗ lên sofa:

“Lại đây, chúng ta cùng nói chuyện.”

Niệm Thần cố chịu đựng cảm giác đau đớn khi cả hai tổn thương lẫn nhau, theo lời Hoắc Cảnh Sâm, khoan thai đi tới nhưng lại không ngồi cạnh Hoắc Cảnh Sâm.

Không đợi Niệm Thần mở miệng, Hoắc Cảnh Sâm đã lên tiếng:

“Hôn lễ sẽ tiến hành trước ba ngày, em không có ý kiến gì chứ?”

Rõ ràng là câu hỏi nhưng giờ phút này lời nói của Hoắc Cảnh Sâm lại không cho phép Niệm Thần thương lượng.

Niệm Thần gạt mình ngẩng đầu, biểu tình kinh ngạc của cô rơi vào mắt Hoắc Cảnh Sâm lại mang đến sự trào phúng:

“Thu hồi những ý nghĩ lộn xộn của em lại đi.”

Vừa nói Hoắc Cảnh Sâm vừa ném một tập báo đến, lực ném rất mạnh khiến tay Niệm Thần có chút đau.

“Còn nữa, dẹp bỏ hết những mối quan hệ không rõ ràng xung quanh em ngay đi, tôi không cần biết giữa em và Lục Hựu Hi có mối quan hệ gì nhưng một khi em đã lựa chọn trở thành người đàn bà của tôi thì hãy dẹp ngay những suy nghĩ khôn ngoan đi. Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng tôi cảnh cáo em, nếu còn có lần sau thì chúng ta sẽ không nói chuyện đơn giản như vậy đâu.”

Trên cơ bản, Niệm Thần không cần nhìn cũng biết tờ báo đó viết chuyện gì mà lại khiến Hoắc Cảnh Sâm nổi giận. Bắn vào sức tưởng tượng cùng thêm bớt này nọ của báo chí cũng đủ biến cảnh tượng tối qua giữa cô và Lục Hựu Hi thành đề tài nóng gì rồi.

Niệm Thần lật giờ tập báo, biểu cảm trên mặt thật giống với tối qua, một bộ tươi cười quyến rũ, chăm chú nhìn vào ảnh chụp trên báo, cô còn hướng về phía Hoắc Cảnh Sâm thành thật nhận xét:

“A, hình như em béo lên rồi, nhìn thật không xứng đôi.”

Biểu tình của cô lúc này giống như cô tình nhân nhỏ đang oán trách, chẳng qua, nhân vật nam chính trên mặt báo lúc này lại không muốn giáp mặt Hoắc Cảnh Sâm đâu.

Cô được Hoắc Cảnh Sâm đặt lên đầu quả tim, hiển nhiên nếu cô muốn làm Hoắc Cảnh Sâm tức giận là chuyện rất dễ dàng. Chính là, câu nói kia kết hợp cùng biểu tình này của cô đã thành công khiến Hoắc Cảnh Sâm tăng thêm lửa giận.

Trên thực tế, Hoắc Cảnh Sâm đứng suốt đêm trước cửa phòng khách, anh nghĩ có lẽ bản thân đã hiểu lầm cô, có lẽ hai người chỉ đơn thuần là bạn bè

cùng tụ tập, cũng không quá đáng giống những gì anh nghĩ, lúc đó là do anh quá tức giận nên mới đối xử với cô như vậy.

Sau khi đã nguôi ngoai cơn giận, anh nghĩ sáng nay sẽ bình tĩnh cùng cô nói chuyện thật thành thật, chẳng qua những nội dung và hình ảnh trên tạp báo kia là thật, không phải bịa đặt, anh chợt cảm thấy việc mình tự kiểm điểm như vậy có bao nhiêu buồn cười.

Nguyên nhân là gì anh không muốn biết, nhưng anh rất rõ một chuyện, anh sẽ không buông tay cô, chắc chắn là không!

Cho dù cô không yêu anh thì anh cũng nhất định giữ lại thân xác, buộc cô mãi mãi ở cạnh anh!

Hoắc Cảnh Sâm vung tay làm bộ ấm trà rơi xuống đất vỡ nát, lúc này cơn thịnh nộ của anh đã không còn khống chế được, vì người đàn bà này, anh quả thật giận điên lên rồi.

“Mộ Niệm Thần, rốt cuộc cô có tim không hả?”

Cô rốt cuộc có tim hay không đây? Niệm Thần cười khổ trong lòng, được rồi, mặc dù Hoắc Cảnh Sâm không vui nhưng ít ra bây giờ anh vẫn sống tốt không phải sao? Chẳng qua là cô buồn bực không vui một chút.

Chuyện Hoắc Cảnh Sâm tức giận quát to dường như không tạo được uy hiếp với Niệm Thần, cô cười nhạt, ánh mắt nhìn thẳng vào hai mắt đang tràn đầy lửa giận của Hoắc Cảnh Sâm:

“Thế nào? Lại muốn giống tôi qua sao? Cũng đúng, dù sao ngay từ đầu tôi cũng chỉ là đối tượng để anh phát tiết dục hòa mà thôi.”

Bởi vì bụng ản ản đau nên vẻ mặt cô lúc này có chút tái nhợt, biểu tình không hề sợ hãi kèm theo chàm chọc kia của cô thật sự khiến Hoắc Cảnh Sâm búng nổ rồi.

Cô ấy lại có thể nói như vậy! Cô ấy lại còn nghĩ như thế!

Hoắc Cảnh Sâm trào phúng cười hai tiếng, chửi thề một câu liền đứng thẳng dậy, từ trên cao nhìn xuống:

“Mộ Niệm Thần, nếu thật sự như lời cô nói thì ngay cả tư cách làm ấm giường cho tôi cô cũng không có đâu.”

Dù sao đều điên rồi, vậy hãy cùng nhau điên cuồng đi. Nếu so sự bạc tình, anh tuyệt đối không thua kém đâu.

Sau khi bỏ lại câu nói đó, bóng dáng Hoắc Cảnh Sâm cũng biến mất khỏi cửa, nụ cười nhạt trên mặt Niệm Thần liền cứng lại, một trận bi thương lan tràn trong mắt, thế nhưng ngay cả khí lực để khóc cô cũng không còn...

Trên cơ bản, việc gây tổn thương cho người mình yêu là chuyện đau khổ đến nhường nào!

Thôi thì cứ như vậy đi, như vậy cũng tốt.

Kéo suy nghĩ về thực tại, Niệm Thần giật mình nhớ lại, lúc này Hoắc Cảnh Sâm đã nói hôn lễ của hai người sẽ tiến hành trước ba ngày, như vậy thời gian cả hai ở bên nhau cũng sẽ ít đi ba ngày.

Ba ngày, sau ba ngày nữa, ai cũng đều không vui.

Một trận đau đớn lan tràn mãnh liệt, trên trán cô đã rịn ra một tầng mồ hôi lạnh, lúc này cô biết bản thân đã không không thể lừa mình dối người được nữa, đứa bé này đã không giữ được, chẳng qua cô còn muốn cùng nó nói lời từ biệt một chút.

Trước cửa biệt thự, từ lúc nào lại nhô ra thêm một vệ sĩ, Niệm Thần có chút đau đầu nhìn người trước mặt đang ngăn cô lại, giọng nói máy móc truyền vào tai cô:

“Ông Hoắc đã căn dặn, trừ khi được ông ấy cho phép, nếu không, cho dù Mộ tiểu thư có kẻ dao vào cổ thì tôi cũng không thể để cô ra ngoài, ông Hoắc còn nói, Mộ tiểu thư là người coi trọng sinh mạng.”

Coi trọng sinh mạng, Niệm Thần vô lực nhắm mắt từng câu chữ kia, cô thật sự không muốn chết, nhưng làm thế nào đây, không phải cô muốn là được.

Niệm Thần ôm lấy bụng ngồi chồm hổm xuống.

Sắc mặt cô trắng bệch, giọng nói vô lực không kèm chế được run run:

“Đưa tôi đến bệnh viện. Bụng tôi đau quá.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234

Chuyện trong bệnh viện mấy hôm nay đã được Lục Hựu Hi xử lí gọn gàng, trên cơ bản thì tình huống của Niệm Thần đã được các bác sĩ nắm rõ.

Bác sĩ hôm nay cũng coi như là người của Lục Hựu Hi, bởi vì người đàn ông mặc đồ tây này không quen mắt chút nào, anh ta vừa mang Niệm Thần vào bệnh viện đã lập tức gọi điện cho Hoắc Cảnh Sâm.

Niệm Thần cảm giác bản thân đang chìm vào trong một giấc mộng dài, trong giấc mơ, một cô bé xinh đẹp đang yêu không ngừng vẫy tay cười với cô, chỉ là sợi dây liên kết giữa hai người đột nhiên biến thành một vệt tối thật lớn, sau đó biến mất.

Tiếng cười trong trẻo kia rõ ràng còn quanh quẩn bên tai, nhưng khi cô mở mắt ra lại âm giác được có cái gì đó đang thoát khỏi cơ thể mình, bác sĩ chỉ dặn dò vào câu sau đó đi ra ngoài.

Một mạng sống cứ như thế đã biến thành một bãi máu loãng sao?

Cô đưa tay vuốt ve bụng, hiện tại không phải lúc để đau khổ.

Chuyện cần phải đối phó trước mắt vẫn còn rất nhiều, ví dụ như Hoắc Cảnh Sâm.

Đã lâu như thế rồi, chắc anh cũng đã nhận được tin tức mà tới bệnh viện rồi, anh ấy để ý tới đứa bé này như thế mà.

Nước mắt vốn đã được đè nén nay khi nghĩ tới khuôn mặt giận dữ khi sáng của Hoắc Cảnh Sâm mà không kìm nén được.

Cô thật sự không thể tưởng được bộ dạng của anh sẽ đau lòng ra sao, cô cũng không muốn anh biến thành như thế.

Cho nên bây giờ anh có hận cô tới đâu thì cứ việc hận đi.

... ..

Nhưng kì lạ là mãi tới khi Niệm Thần được chuyển vào phòng bệnh vẫn không thấy Hoắc Cảnh Sâm đâu.

Lúc đó, khi Niệm Thần nhìn không được hỏi thăm thì người gác ngoài cửa mới nhấn lại lời của Hoắc Cảnh Sâm:

“Ý của Hoắc tiên sinh là nếu đứa nhỏ không có việc gì thì Mộ tiểu thư hãy tự chăm sóc bản thân, còn về chuyện khác, ba ngày sau trực tiếp tới lễ đường là được.”

Đứa nhỏ không có chuyện gì? Niệm Thần giật mình (Le:Quy:D@n) nuốt nước mắt, không có việc gì sao? Đương nhiên là không có gì rồi, bởi vì nó đã không còn tồn tại nữa.

Chỉ là Hoắc Cảnh Sâm không biết, anh không biết, mà cô cũng không dám nói.

Ngày hôm sau Niệm Thần mới biết được, đêm qua Sở Vận Nhi cũng tới bệnh viện này sinh một đứa con gái.

Thì ra tất cả mọi chuyện đều là để chuẩn bị cho một hồi li biệt bí tráng sao?

... ..

Ngay sát ngày tổ chức hôn lễ, Sở Vận Nhi ôm con gái tới thăm Niệm Thần.

Lúc đó Niệm Thần nhìn nụ cười hạnh phúc trên mặt cô ta, trong lòng cô tự nhiên dâng lên một nỗi buồn khó tả.

Cô mới vừa mất đi đứa con của mình!

Nếu không như thế thì mấy tháng nữa cô đã có thể hạnh phúc ôm con của mình nằm trong ngực của Hoắc Cảnh Sâm, cùng anh chia sẻ hạnh phúc.

Nhưng trong khi cô ngẩng người, Sở Vận Nhi đã ôm con mình nhờ y tá ôm đi.

Niệm Thần thất thần nhìn y tá ôm đứa trẻ ra ngoài, từ đầu tới giờ Niệm Thần chưa từng ra khỏi lớp cửa ra ngoài mòng manh kia.

“Mấy hôm nay cô có gặp Cảnh Sâm không?”

Khi bắt lực, cô chỉ có thể thu người lại, cúi đầu dè dặt danh dự hỏi Sở Vận Nhi tình hình của Hoắc Cảnh Sâm, đúng rồi, bây giờ cô có thể đề cập với ai về chuyện của anh nữa chứ?

Cô nghĩ tới chuyện mấy hôm nay anh chưa một lần tới thăm, ít nhất là từ khi Sở Vận Nhi sinh con thì Hoắc Cảnh Sâm cũng phải tới bệnh viện một lần chứ, hoặc là nếu may mắn thì có thể anh còn đứng từ xa nhìn cô cũng không chừng.

Cô phát hiện ra tình yêu không biết tự bao giờ đã thấm vào trong xương tủy, không thể tự thoát ra được, nhưng bây giờ cô cũng chỉ có thể giống tên biếng thái kia âm thầm nghe ngóng từng chuyện nhỏ nhất của anh.

Thật lâu sau cũng không nghe thấy câu trả lời từ Sở Vận Nhi, Niệm Thần ngẩng đầu lên, bây giờ cô mới thấy chỗ kì lạ của cô ta, đôi mắt có chút màu lục kia không phải là thứ mà Sở Vận Nhi có.

Thân thể của cô co rụt lại theo bản năng, giây tiếp theo, toàn bộ hận ý của cô được ngưng tụ trong đôi mắt, người này chính là kẻ đã hại cô tới bước này, Hồng Thương!

Chính là hắn! Chính là hắn! Vậy Sở Vận Nhi thực sự đã đi đâu rồi? Hoắc Cảnh Sâm có cảm nhận được không? Người này có thể gây hại gì cho anh không?

A, nghĩ tới nghĩ lui, điều cô quan tâm nhất từ trước tới nay chính là anh.

Hít sâu một hơi, Niệm Thần cố gắng làm cho mình bình tĩnh, chỉ là bình tĩnh chưa lấy được mà điên cuồng đã trào dâng trong lòng, vội vàng trấn an bản thân, cô mới mở miệng:

“Rốt cục anh tới đây với mục đích gì? Anh có biết rằng cho dù tôi có đi thì Hoắc Cảnh Sâm cũng không bao giờ thích một tên biến thái như anh! Không, ngay cả biến thái anh cũng không bằng, anh chỉ yêu bản thân thôi! Cho dù có thay đổi giới tính thì Cảnh Sâm cũng sẽ ghét anh thôi!”

“Ha ha.”

Cười khê một tiếng, giọng nói giống Sở Vận Nhi như đúc, Niệm Thần không khỏi cảm thấy líu lười.

“Cô thật là đáng yêu, nhưng biết làm sao bây giờ? Bất kể Hoắc Cảnh Sâm đối với tôi thế nào thì tôi cũng là người có tư cách đứng bên cạnh anh ấy nhất, còn cô, cũng chỉ là một kẻ đáng thương ngay cả sinh mạng của mình cũng không thể nắm giữ thôi.”

Khi nói chuyện hắn ta kẻ sát vào Niệm Thần, môi dưng bên tai cô, tiếp tục nói:

“Cô cho là một người đàn ông như Hoắc Cảnh Sâm thì có thể nhớ tới một người phụ nữ bao lâu? Huống chi còn là một người phụ nữ hắn cực kì hận? Tôi rất thương thức thái độ đầu tranh quên mình của cô, nhưng mà lần sau nhớ chọn người để yêu nha, a, đúng rồi, đó là khi cô có cơ hội cho lần sau! Còn phía Cảnh Sâm, ha ha, cô yên tâm, tôi tất nhiên sẽ đối xử rất tốt với cặp song sinh của cô.”

Niệm Thần đẩy hắn ra, nhưng lại giống như đụng phải cái gì rất ghê tởm, cô gục đầu xuống giường, nôn thốc nôn tháo.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 235

Cả ngày nay cô chưa bỏ cái gì vào bụng, lúc này cô chỉ có thể nằm vật xuống mà nôn khan.

Khi nhìn Hồng Thương một lần nữa, Niệm Thần đã không còn chút sức lực nào.

Cô cười thê lương, nhưng vẫn ngạo nghễ giống như cô mới là người chiến thắng:

“Anh cho là mượn gương mặt của người xưa nay Hoắc Cảnh Sâm không hề liếc mắt lấy một cái như Sở Vận Nhi thì anh ấy sẽ chú ý tới anh sao? Người anh ấy yêu chính là tôi, điểm này không thể phủ nhận được, hay là anh muốn đi phẫu thuật thay đổi gương mặt lần nữa? À quên, bây giờ Cảnh Sâm đã hận tôi rồi, cho dù anh có làm thế thân thì anh ấy cũng sẽ không cho anh cái liếc mắt nào đâu, tôi thật sự rất thương hại anh, cả đời này anh sẽ phải sống dưới thân phận của kẻ khác, nghĩ lại một chút đi, anh không thấy bị ai sao?”

Có thể lời của Niệm Thần đã đụng trúng chỗ đau của Hồng Thương, hắn ta tức giận tới mức cả người run lên, nâng tay bóp cổ của Niệm Thần.

Niệm Thần không hề để ý, khinh bỉ trong đáy mắt dần biến thành hận ý ngập trời, đúng rồi, cô hận, cô chưa từng hận một người nào như thế.

“Có bản lĩnh thì bóp chết tôi luôn đi, dù sao tôi cũng chẳng sống được bao lâu. Chỉ là anh nghĩ đi, sau khi tôi chết đi thì Cảnh Sâm sẽ thế nào nhỉ?!”

Khuôn mặt cô lúc này thật dữ tợn, bị người ta bóp cổ nhưng không hề có ý giãy dụa.

Cô đã không hề quan tâm tới chuyện sống chết nữa rồi, chỉ là hai năm hoặc là (dien d@n le.quy.d@n) ngắn hơn một chút mà thôi, cô không giãy dụa, cũng không hề có ý muốn giãy dụa.

Hoặc là cô biết chắc Hồng Thương đã bày ra một âm mưu lớn như thế thì không thể nào giết chết cô lúc này được.

Cái hấn ta muốn là cô phải biến mất khỏi mắt của Hoắc Cảnh Sâm vĩnh viễn, phải diệt trừ tận gốc mọi hậu hoạn, hấn thì rảnh tay, còn cô thì sau hai năm nữa sẽ biến mất khỏi thế giới này vĩnh viễn.

Nhưng tuyệt đối sẽ không giết cô theo cách này.

Mục đích của Hồng Thương là muốn Hoắc Cảnh Sâm hận cô, cả đời không muốn thấy cô nữa, cứ như thế, cô đau lòng, Hoắc Cảnh Sâm cũng không khá hơn.

Lừa gạt của Hồng Thương tới nhanh nhưng đi cũng nhanh, hấn ta buông cô của Niệm Thần ra, nụ cười trên môi của hấn càng âm trầm

“Cô đúng là rất dũng cảm rất tự tin, chỉ là cô không còn thời gian nữa rồi, mặc kệ sau này thế nào, tôi mới chính là người chiến thắng sau cùng, còn cô, ha ha, bắt (dien d#n) kể sau này tôi có ra sao thì ít nhất cô cũng không thấy được, tôi coi cô như người cuối cùng để phát tiết, nhưng mà phải làm sao bây giờ, trước (le,qu,y,d@n) giờ chưa có ai vượt qua hai năm với cái bệnh độc kia trong người cả!”

Nói xong lời này, hấn ta chậm rãi đứng lên, nhìn ở góc độ nào thì ánh mắt hấn nhìn cô cũng tràn ngập khinh miệt, coi cô như người chết, hấn nghiêm nhiên coi mình là người thắng.

Niệm Thần thật sự rất giận, nhưng trên mặt lại tràn ngập ý cười, cô cúi đầu chơi đùa với ngón tay của mình, đồng thời trên mặt cũng bày ra thần sắc khinh miệt:

“Ha ha, anh đúng là đáng thương, cho dù anh dùng thân phận của người khác sống bên cạnh Cảnh Sâm thì thế nào? Cho dù hai năm sau tôi có chết đi thì ít nhất tôi cũng từng có được tình yêu của anh ấy, còn anh thì sao? Ngay cả tư cách để yêu cũng không có! Tình yêu của Hoắc Cảnh Sâm đều đã dành cho tôi cả rồi, vậy anh còn muốn gì nữa? Anh có biệt càng hận thì trong lòng càng yêu không?”

Hồng Thương không giận mà cười:

“Vậy cô mang cái tình yêu vĩ đại đó xuống mồ luôn đi, chỉ là một người đàn bà đáng hận mà thôi, tôi có thể khiến cô chết đi thì tất nhiên không thể quên việc khiến Cảnh Sâm quên cô.”

“Vậy anh đang nhắc nhở tôi rời khỏi Hoắc Cảnh Sâm là việc làm ngu ngốc sao? Cho nên tôi nên nói cho Cảnh Sâm tất cả, dù cho hai năm nữa tôi chết đi thì Cảnh Sâm cho dù thương tâm vẫn nhớ về tôi, còn anh thì vĩnh viễn không thể bằng một người chết, chắc anh muốn vậy nhỉ, a, không, nếu Cảnh Sâm biết chuyện này thì anh chắc sẽ chết trước tôi chứ.”

Mấy chuyện đầu vô mồm này từ trước tới giờ cô chưa từng bại trận.

Bước chân vốn muốn đi ra khỏi phòng của Hồng Thương vì mấy câu nói của Niệm Thần mà dừng lại, lúc đó, đứng nghịch sáng, hấn 'chắc chắc' hai tiếng quay đầu lại, bộ mặt vẫn cao cao tại thượng như người thắng cuộc:

“Cô nữ nhìn thấy bộ dạng thương tâm của Hoắc Cảnh Sâm sao?”

Vừa nói xong, cửa phòng bệnh lại mở ra, Hồng Thương đã hoàn toàn biến khỏi phòng bệnh.

Nữ sao? Niệm Thần ngây người nghĩ về một câu đơn giản như thế, lúc đó, nụ cười trên môi của cô đã hoàn toàn cứng lại.

Luyến tiếc, cho dù ngày mai có xa nhau cô cũng không nỡ thấy anh đau đớn.

Cho dù đây là cách ngu ngốc nhất nhưng nếu thật sự hai người sẽ sinh ly tử biệt, cô không muốn nhìn thấy anh đau đớn.

Niệm Thần thất thần ngồi trên giường bệnh, lúc đó anh tuyệt vọng như thế, phẫn nộ như thế, đã bao nhiêu ngày cô không gặp anh rồi? Mới vài ngày thôi mà đã nhớ như thế, cô không thể tưởng được hai năm dài đằng đẵng mình sẽ ra sao.

Nghĩ sao cũng thấy nếu cô có thể yêu ít đi một chút, yêu ít một chút để phấn đấu vì mình, yêu ít một chút để không chú ý nhiều tới suy nghĩ của Hoắc Cảnh Sâm như vậy, yêu ít đi một chút thì cô có thể ích kỉ bất chấp tất cả ở lại bên anh..

Chỉ là hết cách rồi, đã yêu rồi, phấn đấu quên mình vì người mình yêu, rốt cuộc không thể yêu ít hơn được, không thể thu hồi tình yêu của mình.

Cô giật mình nhìn cửa sổ đang mở lớn kia, gió đêm thổi vào khiến màn bị bay lên không trung thành một độ cong tuyệt đẹp, còn cô khi nhận ra mình không biết tự lúc nào đã nước mắt giàn dụa thì cũng biết rằng bản thân không còn chỗ dựa nữa rồi.

Khi Hoắc Cảnh Sâm tiến vào phòng bệnh, trên người của Niệm Thần chỉ mặc một cái áo bệnh nhân mỏng manh đứng trước cửa sổ đang mở rộng, thân thể mềm yếu không có điểm tựa, lòng anh chợt căng thẳng, không chế cảm xúc muốn chạy tới ôm chặt bóng lưng gầy yếu kia.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236: Chương 236 + 237

Niệm Thần sợ lạnh như thế, vậy mà bây giờ trong phòng bệnh không hề bật hệ thống sưởi, cô lại đứng trước cửa sổ như mất đi linh hồn, ngay cả khi anh tới gần cũng không hề phát hiện, chết tiệt! Rốt cục mấy người đó chăm sóc cô kiểu gì thế này!

“Rốt cục thì em có chút tự giác của một người sắp làm mẹ không hả?!”

Cho dù không để ý tới sức khỏe của mình thì ít nhất cũng phải chú ý tới đứa con trong bụng chứ!

Niệm Thần nghe được giọng nói kia thì cũng hồi hồn lại, thao bản năng cô đặt tay lên bụng của mình, chỉ là biện độ bằng phẳng dị thường kia khiến cô xác nhận ý tưởng vỡ vụn của mình.

Không còn, con đã không còn nữa rồi!

Chỉ là bây giờ cô không có dũng khí nói chuyện này với người mà cô tin tưởng nhất.

Dù sao thì sau hôn lễ của hai người, cái gì nên chấm dứt sẽ chấm dứt, dù sao ngày mai bão táp sẽ đến, mọi hi vọng sau này chỉ là xa vời, cô muốn quý trọng từng giây từng phút trước cơn bão này.

Nhiệt độ thấp của mùa đông khiến cô lạnh tới mức máu cũng muốn đông cứng, chỉ là nhiều ngày như vậy mới gặp được anh, lòng cô lại xuất hiện ám áp kì diệu.

Thời gian hai người có thể đụng chạm nhau đã không còn nhiều nữa.

Cô hạ mi, giấu đi đôi mắt trong suốt, trầm mặc không nói gì, cô sợ khi mở miệng ra anh sẽ nghe thấy tiếng nức nở của mình.

Khi cô nhích chân muốn đi tới bên giường nằm, chân vừa mới nhấc lên, tay đã bị túm lại.

Giọng nói của Hoắc Cảnh Sâm có chút khàn, mấy ngày hôm nay anh phiền muộn bất an, tình huống không hề tốt chút nào:

“Niệm Thần, mặc dù không thể trở thành một cặp vợ chồng tốt, nhưng vì con của chúng ta, anh và em hãy làm một cặp cha mẹ tốt được không?”

Được không? Lần đầu tiên cô nghe được câu nói tràn ngập ý khẩn cầu từ trong miệng của anh, với nhưng khi thế này, anh nên cao cao tại thượng mới phải, vì sao hai người lại biến thành thế này?

Trong nháy mắt, cô rốt cục không thể không chế được chất lỏng trong mắt mình, nước mắt chảy ra, vai cô cũng run nhẹ nhẹ.

Chỉ là mọi chuyện đã tới mức này rồi, phải làm thế nào thì hai người mới thoải mái chút ít đây?

Cô không thể bởi vì ám áp nhất thời này mà khiến anh đau đớn cả đời được.

Trong lòng giãy dụa mãnh liệt, trong tình thế khó xử này cô mới phát hiện ra, cho dù cô lựa chọn thế nào thì đều có thương tổn, không phải là cô thì cũng là anh.

Vậy thì sau buổi tối hôm nay, chỉ một buổi tối này thôi, cho dù điên cuồng, cho dù trầm luân, phấn đấu vì chính mình, chỉ một buổi tối này là đủ rồi, ít nhất để sau này cô nhớ lại những quãng thời gian tốt đẹp nhất khi ở bên cạnh anh.

Trên thực tế, ngay khi cái lá chắn ngoan cố trong lòng cô bắt đầu bị phá hỏng thì cô đã nhào vào lòng anh rồi, hương vị ám áp mà lâu rồi cô không được ôm lấy, hương vị mà ngay cả ngủ cô cũng mơ thấy.

Chỉ mới vài ngày không thấy thôi mà cô đã nhớ như thế.

Cô co rút người lại trong vòm ngực rắn chắc của anh, cánh tay ôm thắt lưng tinh tráng, giọng nói có chút nức nở còn mang theo lửa giận đang được kìm nén:

“Hoắc Cảnh Sâm, mới có vài ngày không gặp mà sao người anh chỉ còn xương với xương không thể này, bộ người hầu trong nhà không chăm sóc anh sao?”

Lúc đó, ánh mắt của Hoắc Cảnh Sâm lại nhìn về nơi vừa rồi Niệm Thần vừa đứng, thấy hết những cảnh bên ngoài, (Die:n d@n l.e.q.u.y.d.#.n) mặt trời ngả về tây, trong phòng bệnh nhuộm một màu tịch dương, thẳm trầm, dị thường thâm thiết.

Trước ngực đã ướt một mảng lớn, thờ dài một hơi thật sâu, mặc kệ nó, không cần biết vì nguyên nhân gì, chỉ cần cô còn ở bên cạnh anh là được rồi! Chỉ cần cô còn ở đây, anh mới có thể giống một người bình thường.

Tình yêu có thể khiến con người ta trở nên hèn mọn, nhưng cho dù có hèn mọn tới đâu cũng không thể ngăn được bước người yêu rời đi, nhưng Hoắc

Cảnh Sâm hoàn toàn không hiểu được Niệm Thần đau lòng bao nhiêu, quyết tâm bao nhiêu khi quyết định ra đi, quyết định rời khỏi người đàn ông mang tới ảm áp cả đời cho cô.

Đóng cửa sổ lại, Hoắc Cảnh Sâm ôm lấy Niệm Thần đặt lên giường, sau đó đứng dậy đi mở hệ thống sưởi trong phòng.

Hai người nằm trên giường, Niệm Thần vui đầu vào vòng tay tràn đầy hơi thở của anh, không khỏi bắt đầu tức giận, nâng tay sờ sờ thắt lưng của anh:

“Ài, sao lâu như thế anh mới tới thăm em? Sao lại nhỏ mọn thế chứ? Không phải chỉ là chuyện nhỏ thôi sao?”

Thực ra có muốn nói là: Này, anh có biết không, anh có biết là ngày nào em cũng nhớ anh không.

Hoắc Cảnh Sâm cười cười, không trả lời vấn đề của cô, sao lại không đến chứ, chỉ là đứng trước phòng bệnh của cô thật lâu, thật lâu nhưng lại không chịu bước vào, anh thường suy nghĩ, có phải khi đạt được quá dễ dàng sẽ khiến con người ta không biết quý trọng?

Dần dà, mãi khi anh ngồi ngoài phòng bệnh một ngày một đêm mới phát hiện ra mình đã dùng quá nhiều thời gian để chờ đợi, không phải giận dữ gì nhưng anh lại luôn nghĩ tới chuyện ngày hôm đó, từ đầu tới cuối anh chưa hề hỏi cô bất cứ cái gì, rốt cục là chuyện gì đã xảy ra.

Nếu sợ mất đi như thế thì sao không tiến tới khi sắp mất đi?

Thật sự thì mãi tới khi bước vào phòng, mãi tới khi ôm cô vào lòng anh mới cảm nhận được thì ra chỉ một cái ôm đơn giản cũng là một chuyện tốt đẹp tới như thế, đúng vậy, là tốt đẹp, khi không có cô bên cạnh, tâm thần của anh mất tinh táo tới mức anh không còn nhận ra mình nữa.

“Vậy em có nhớ anh không?”

Có nhớ không, có nhớ anh giống như anh nhớ em hay không, có nhớ anh hơn cả anh nhớ em mấy hôm nay không? Nếu có, cho dù chỉ một chút thôi, cũng đủ khiến anh mừng tới điên dại.

Chương 237

“Vậy em có nhớ anh không?”

Có nhớ hay không? Bên trong giọng nói của Hoắc Cảnh Sâm mang theo một chút không xác định, có thể hay không nhớ đến anh?

Trên thực tế, Hoắc Cảnh Sâm chưa từng nghĩ tới, có một ngày chính mình cũng sẽ sợ hãi khi phải chờ đợi để biết được tâm tư của người khác như vậy.

Trong lòng Niệm Thần tê rần, cô không có dũng khí ngẩng đầu nhìn anh dù chỉ một cái liếc mắt, bị thương tràn ngập trái tim, thế nhưng ngoài mặt Niệm Thần không biểu hiện gì, chỉ lặng yên trầm mặc mà thôi.

Cô sợ, rất sợ, bây giờ nhất thời tham luyến niềm vui, sau này lại phải chịu nhiều đau khổ hơn nữa, cô cũng không muốn về sau một mình Hoắc Cảnh Sâm phải chịu nhiều đau khổ như vậy.

Lúc này nhìn dáng vẻ dè dặt cùng giọng điệu khản nài của Hoắc Cảnh Sâm làm cho cô không tự chủ đỏ hốc mắt. Từ trước đến nay cô không nghĩ đến tuyến lệ của mình lại phát triển tốt như vậy, không kìm nén được, khẽ nghẹn ngào đáp lại anh.

Làm sao cô có thể không nhớ chứ? Mỗi phút mỗi giây cô đều nghĩ về anh, ngay cả trong giấc mơ cũng có bóng dáng anh nhưng biết làm sao được, giấc mơ của cô đều đã trở thành ác mộng, mỗi khi tỉnh lại đều là nước mắt đầy mặt.

Vẫn chưa chia ly nhưng cảm giác cũng không sai biệt lắm, từ nay về sau cô đều phải chịu loại thống khổ này sao? Về sau một cô làm sao chống chọi loại đau đớn này để sống qua ngày đây?

Sáu năm trước, cô có thai, lúc đó chưa có tình cảm, ra đi không hề vương bận. Sáu năm sau, mang theo các con trở lại, cho tới bây giờ số mệnh lại quanh co trắc trở, cô chỉ có thể mang theo đau khổ một mình lẻ loi sống tiếp hai năm còn lại, chỉ còn hai năm, cô phải đi nơi heo lánh nào để ngắc ngoải cho đến chết đây?

Từng tế bào trong đầu cô đều khắc sâu bóng dáng anh, yêu anh đến tận cùng nhưng lại không thể không chia lìa nhau.

Ngay lúc này đây, còn đang tựa vào ngực anh, mà trong lòng vẫn luôn nghĩ về anh, mặc dù khóc nhưng cô vẫn không thể nói cho anh biết rõ sự thật, cô thật không muốn làm anh tổn thương, yêu như vậy thật quá tâm thương. Có lúc cô lại nghĩ, nếu anh không phải là một người xuất sắc thì sẽ tốt hơn?

Chỉ cần người này không phải Hoắc Cảnh Sâm thì nhất định cô sẽ không yêu nhiều như vậy, yêu đến tận xương tủy.

Thế nhưng, nếu không phải là Hoắc Cảnh Sâm, đời này cô làm sao sẽ yêu một người đàn ông?

Tưởng tượng không được, có lẽ đời này cô chỉ có thể gặp gỡ và yêu một người là Hoắc Cảnh Sâm mà thôi, nước mắt theo suy nghĩ chảy càng lợi hại.

Hoắc Cảnh Sâm sợ nhất là nước mắt của Niệm Thần, lúc này chân tay anh luống cuống, chỉ biết vỗ nhẹ vào lưng cô giúp cô thuận khí, muốn nói cái gì đó, môi khẽ động rồi cuộc cũng không nói gì.

Anh thở dài một hơi, cánh tay đang vỗ lưng cô chợt đổi hướng, hơi dùng sức một chút cả người Niệm Thần đã ngồi lên đùi anh. Niệm Thần thay đổi về mặt mấy lần, không thể tránh né cô liền lấy tay che mặt mình, nước mắt xuyên qua kẽ tay chảy ra ngoài tí tách từng giọt.

Hoắc Cảnh Sâm dở khóc dở cười, kéo tay Niệm Thần xuống, ngay lúc cô muốn giãy dụa, anh khẽ dịu dàng hôn cô, một cổ mùi hương thuộc về Hoắc Cảnh Sâm tràn vào mũi cô.

anh nhẹ nhàng tỉnh té hôn lên khóe mắt cô, rót cuộc nước mắt có dấu hiệu muốn ngừng lại, chính là câu nói tiếp theo của Hoắc Cảnh Sâm lại làm cho nước mắt tiếp tục tràn mi.

“Ừm, em đang nghĩ muốn cho con chúng ta ngày mai sẽ tham gia hôn lễ sao? Nhưng mà Niệm Thần à, sau khi hôn lễ qua đi anh sẽ không để em có cơ hội được khóc nữa đâu.”

Đúng vậy, đời này nước mắt chỉ rơi một ngày này thì tốt rồi, có thể gả cho Hoắc Cảnh Sâm là điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời. Sống cùng một người đàn ông như Hoắc Cảnh Sâm thì sẽ không bao giờ bị tổn thương.

Nhưng mà, cô đã sớm không còn cơ hội đó rồi, phải không?

Ngày mai qua đi, ba chữ Hoắc Cảnh Sâm cũng chỉ có thể tồn tại trong trí nhớ của cô, không hơn.

Hoắc Cảnh Sâm có chút thất bại nhìn nước mắt Niệm Thần cứ rơi từng giọt, trên thực tế, anh cũng không biết làm sao để cô ngừng khóc.

Một ý nghĩ vừa lóe lên, khóe miệng Hoắc Cảnh Sâm cong lên đầy tà khí, hơi thở ái muội tràn ngập, anh khẽ sát vào tai cô thì thầm:

“Nếu em còn tiếp tục khóc, anh cũng không ngại cùng em động phòng ngay tối nay đâu.”

Cứ như đang diễn kịch, tiếng khóc của Niệm Thần ngưng bật, khẽ hít hai cái, bả vai ngừng run, sau đó tất cả các động tác đều đình chỉ lại, hai mắt cô đắm lệ mờ mịt nhìn người đàn ông trước mặt, khẽ chớp mắt hai cái cho nước mắt trong hốc mắt cũng rơi xuống hết, thế giới lại trở nên an tĩnh rồi.

Sau đó cô nhìn thấy ánh mắt trên choker đầy tà khí của Hoắc Cảnh Sâm, hiển nhiên anh đã sớm dự liệu rằng cô sẽ như vậy.

Trong thoáng chốc, mây đen trong lòng Niệm Thần đều tiêu tán đi, trời quang mây tạnh, trở lại như trước, anh vẫn là } Hoắc Cảnh Sâm của cô, bọn họ giống như tất cả những cặp vợ chồng nhỏ trên thế gian này, trải qua cay đắng ngọt bùi rồi cuộc có thể đạt thành ý nguyện, không hơn.

Nhưng tất cả điều đó đều trở thành xa xỉ, thôi thì một lần xa xỉ vô độ đi, mà cô tự nhiên cũng sẽ không keo kiệt, lưu lại cho anh một hồi ức vui vẻ.

Lúc này trông cô thật nhếch nhác, lại giống như muốn bộc phát, cô nhào lên, hai tay kéo giãn hai má của Hoắc Cảnh Sâm, lấy móng vuốt lưu manh trên choker:

“Ngoan, trước cười với bản tiểu thư một cái, nếu thấy vừa lòng bản tiểu thư mới cho động phòng nha.”

Được rồi Mộ tiểu thư đã muốn thành tinh rồi, nói một câu kinh thế hãi tục như vậy mà mặt cũng không đỏ, tim không đập một chút nào, quả thật là bản lĩnh nha.

Gần mực người đen chính là như vậy đi. Sặc, được rồi, trước kia Mộ tiểu thư cũng không phải là người thuần khiết đi.

Hoắc Cảnh Sâm cũng rất phối hợp, cong môi cười, mang theo ám áp đến tận tâm can, cảm thấy thật thỏa mãn. Lúc này Mộ tiểu thư lại bắt đầu có chút tâm lý háo sắc nha.

Cho nên nói, nếu là một lần cuối cùng xa xỉ vô độ, như vậy hãy để cho thể xác và tinh thần đều thỏa mãn đi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 238

Hiển nhiên nụ cười của Hoắc Cảnh Sâm lúc này không được Mộ tiểu thư coi là câu trả lời hài lòng, chân mày cô nhíu chặt lại tỏ vẻ ghét bỏ:

“Sao mà toàn thân ngài y như bộ xương vậy? Muốn làm chuyện xấu với nữ sinh sao, nhưng anh không biết rằng nữ sinh bây giờ đều không thích bộ xương à, ừm, bọn họ thích là thật đầy đặn, đúng vậy, dù sao cũng không giống như anh đâu.”

Niệm Thần dài dòng một lúc, cuối cùng đưa mình vào một cái vòng lẩn quẩn, vì vậy, đến cuối cùng chính cô cũng không biết mình muốn nói gì nữa.

Hoắc Cảnh Sâm cũng không tức giận, hình như cư xử như thế này mới là phương thức trực tiếp nhất giữa bọn họ, hay chính là phương thức bình thường

nhất, Mộ Niệm Thần nên tràn đầy sức sống như vậy, thỉnh thoảng lại thay đổi uốn éo một chút.

“Ha ha.”

Lúc này, cổ họng Hoắc Cảnh Sâm phát ra tiếng cười yếu ớt, đầu lông mày giãn ra, hơi cong lên, đến giờ Niệm Thần mới chú ý hôm nay Hoắc Cảnh Sâm mặc trang phục rất thoải mái, áo khoác vừa dày vừa nặng đã bị anh cởi ra lúc vào phòng, áo len cổ chữ V bên trong làm lộ ra xương quai xanh quyến rũ.

Đồ hấp dẫn người phạm tội đáng chết, đồ đàn ông nham hiểm đáng chết!

Niệm Thần cắn vào xương quai xanh của anh, muốn dùng lực nhưng lại không nổi, tức giận muốn thoát khỏi cái ôm của anh.

“Là lão già 28 tuổi rồi mà còn mặc quần áo như bọn nhóc 18 tuổi, anh có dám nói không phải anh đang đi dụ dỗ nữ sinh không hả?”

Nhưng mà dù lời nói của Mộ tiểu thư mang theo ý mỉa mai thì Hoắc Cảnh Sâm mặc trang phục này giống như người mẫu vừa đi từ sàn diễn xuống, chẳng hề giống ý tứ lời nói chút nào.

Về phần dụ dỗ nữ sinh, chẳng qua là do người nào đó làm kiêu, chẳng lẽ Hoắc Cảnh Sâm lại muốn loại phụ nữ không biết chủ động sao, làm sao mà có việc dụ dỗ kia được?

Hơn nữa, Hoắc Cảnh Sâm người ta rõ ràng đáng người đạt chuẩn, cho dù có khoác lên mình quần áo rẻ tiền thì người ta vẫn là yêu nghiệt mười phần mà?!

Cho nên Mộ tiểu thư ngại không hiểu điều này, vẫn giả mồm cái lão sao?

Hoắc Cảnh Sâm tăng thêm lực ở tay, không để cô tránh thoát:

“Lại nói linh tinh gì vậy? Đã có em ở đây ngăn chặn rồi, anh làm gì còn tâm tư mà suy nghĩ tới ai khác nữa đây?”

Hoắc Cảnh Sâm nói thầm thêm vài câu nữa, cảm giác như mình biến thành người khác vậy, thật ra thì chẳng có gì bàn cãi, việc Niệm Thần trêu chọc anh cũng chẳng có gì đáng nói.

Thở dài một hơi, cúi đầu gục xuống vai Niệm Thần, cảm giác tốt đẹp càng lúc càng lan rộng, hiện tại, dường như cảm giác thỏa mãn đã xâm nhập vào tận xương tủy.

Hoắc Cảnh Sâm cười khê hai tiếng, nói thực, anh thấy hai người giống như học sinh trung học yêu đương lần đầu vậy, dù chỉ ở cạnh nhau thôi cũng đã thấy vô cùng tuyệt vời.

“Thế có dụ dỗ được em không? Niệm Niệm, có hay không?”

Thời điểm Hoắc Cảnh Sâm gọi hai tiếng “Niệm Niệm”, thực sự, luôn luôn khiến lòng cô lay động, hiện tại sự ầm ập trong lòng suýt nữa khiến cô xúc động muốn khóc.

Cô nở nụ cười, né tránh hơi thở ầm ập của Hoắc Cảnh Sâm, cảm giác hơi ngứa, khiến lòng cô dịu lại:

“Sâm thôi tha, anh có cần tự kỉ thế không? Cô nương ta đây đã từng trải qua vô số mỹ nam thiên hạ rồi, anh cùng lắm cũng chỉ là một trong số đó thôi, biết không?”

Hừm, những lời này tuyệt đối không hề dối trá, đối với một Boss vừa háo sắc vừa là hủ nữ mà nói, thế giới mỹ nam là không có giới hạn, không có đẹp trai nhất, chỉ có đẹp trai hơn, tất cả những điều này Mộ tiểu thư luôn tự răn dạy mình, và chúng cũng là lý tưởng cả đời cô luôn theo đuổi.

Ngay lúc vừa ngừng nói, dạ dày của người phụ nữ nào đó rất không lịch sự kêu gào, dường như có ý tỏ cáo. Cả ngày không ăn chút gì, lúc này không đói bụng mới là lạ, nhưng việc này, dù sao cũng vô cùng sát phong cảnh.

Niệm Thần cười gượng hai tiếng, định nói với người nào đó, dù tự kỉ cũng phải có giới hạn, lúc này trời đất bao la, bị đói thì dạ dày luôn là lớn nhất!

Hừm, cho nên:

“Này, chồng ơi, chúng ta ăn gì đi.”

Xung hô phát ra từ miệng Niệm Thần, tự nhiên đến mức không thể tự nhiên hơn được nữa, lần đầu tiên, nhưng liệu sau buổi tối hôm nay có còn cơ hội như thế này không?

Mùi chua xót, Niệm Thần vui trong ngực anh, lúc này khoang mũi cô tràn ngập hơi thở của anh mới có thể khiến cô kiềm chế sự tuyệt vọng trong lòng.

Lúc này Hoắc Cảnh Sâm vừa ngạc nhiên vừa buồn cười, Niệm Thần luôn luôn làm chuyện xấu xong mới thấy xấu hổ, trong lòng anh ầm ập, nhưng dường như có gì đó không đúng?

Lần đầu tiên được gọi như thế, anh mới phát hiện, hai tiếng (lão công = chồng) từ miệng cô phát ra dường như chính là sự thừa nhận tốt nhất cho quan hệ

của hai người họ lúc này.

Đã có lần vào lúc vui vẻ, anh dùng hết vốn liếng để được nghe cô gọi như thế, nhưng cô lại lấy lý do chưa cử hành hôn lễ, nếu kêu thì sẽ không thể đổi ý, anh thật sự không tức giận, cô tất nhiên có lý do của mình.

Nhưng hôm nay, xưng hô mang ý nghĩa cả đời này được cô nói ra, trong lòng anh vừa ấm áp, lại vừa có sự sợ hãi trước nay chưa từng có

Đúng rồi, sợ hãi, không biết nó từ đâu tới, nhưng nó thực sự tồn tại.

Anh nhìn thẳng Niệm Thần, nhìn thẳng vào đôi mắt không chút tạp chất của cô, vội vàng mở miệng giống như đang xác nhận chuyện gì đó:

“Ừm, gọi thêm vài tiếng nữa cho anh nghe, xong rồi chúng ta đi ăn cơm.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 239

Niệm Thần dở khóc dở cười vì màn khăn trương này của anh, cô cười không ngừng, dù nói thế nào cũng không chịu gọi lại.

Cuối cùng trận đấu khẩu này đương nhiên là Hoắc Cảnh Sâm chiến thắng, Niệm Thần đang vui vẻ cũng muốn khiến Hoắc Cảnh Sâm vui vẻ một chút.

Sau khi cười đùa một lúc thì hai người mới dắt tay nhau ra khỏi phòng bệnh.

Họ ăn cơm tối ở một nhà hàng vô cùng đặc biệt, hôm nay vừa đúng là ngày nhà hàng kỷ niệm khai trương, họ tổ chức với chủ đề tình nhân.

Việc nhà hàng kín người tới mức hết chỗ ngồi cũng không làm hai người họ quan tâm. Vui mình ở một góc sofa, cả bàn đầy đồ ăn, Niệm Thần mỗi món đều ăn rất nhiều mới chịu dừng lại.

Ánh đèn trần màu vàng nhạt mờ, lúc này, Niệm Thần ngồi gọn trong lòng Hoắc Cảnh Sâm, chỉ vào một món ăn ra lệnh, miệng mở ra chờ Hoắc Cảnh Sâm gật.

Hoắc Cảnh Sâm vui vẻ gấp đồ ăn cho cô, sau đó còn cúi đầu hôn lên khóe môi còn vương nước canh của cô.

Cảm giác trong lòng không chỉ là ấm áp mà còn là vô cùng thỏa mãn.

Thực sự, một đôi kim đồng ngọc nữ hòa hợp như vậy dù dưới ngọn đèn ảm đạm vẫn khiến người khác chú ý, nhưng hai người cũng không cần, dù sao khi hai người họ ở chung một chỗ thì không bao giờ thiếu loại khí chất này.

Trái lại Niệm Thần lại rất thích cảm giác này, không sao hết, thích thì cứ nhìn, để cho toàn bộ thế giới biết người đàn ông này là của cô.

Một bữa cơm khoảng hơn hai giờ mới kết thúc.

Đã hơn mười giờ tối nhưng đường xe Hoắc Cảnh Sâm đi sau ngã tư này không phải là đường về bệnh viện.

Niệm Thần ngoại trừ tò mò cũng không hỏi gì, dù sao thì tối nay tất cả giao cho Hoắc Cảnh Sâm quyết định là được.

Chẳng qua khi xe dừng ở cửa hàng áo cưới nổi tiếng nhất thành phố, đọc Niệm Thần ngây ngẩn cả người, giống như là đã hiểu ra cái gì, nhưng dù sao cô vẫn sợ hãi khi phải đối mặt với chuyện này.

Mặc dù được phủ thêm một lớp lụa trắng, bọn họ cuối cùng không vẫn không thể ở bên nhau mãi mãi.

Cửa hàng áo cưới lớn lúc này có chút vắng vẻ, hoặc có thể nói Hoắc Cảnh Sâm đã chuẩn bị xong hết từ trước đó, người bên trong thấy Hoắc Cảnh Sâm dẫn Niệm Thần đến thì chủ động tiếp đón, sau đó giống như đã sớm chuẩn bị tốt, dẫn bọn họ đi về phía hành lang tới thang máy.

Tầng cao nhất của cửa hàng tổng cộng có hai phòng, đều dành cho khách VIP.

Nhân viên phục vụ dẫn hai người dừng trước cửa phòng VIP 01, giấy lát sau cánh cửa được mở ra từ bên trong, đập vào mắt là sáu nhân viên đứng thành hai hàng chờ đợi.

Đèn thủy tinh phát ra ánh sáng trắng trang nhã, cùng với sự quý phái và xa xỉ, mà dưới ánh đèn, áo cưới lấp lánh được treo ở chính giữa, đẹp đến vô cùng và cũng không kém phần sang trọng, xa hoa, cầu kỳ.

Một lớp ren ruộm rả vây quanh phần eo, lớp ren trên thân áo lại mang hơi thở cổ điển, còn những viên kim cương ở chân váy được ánh đèn khúc xạ tỏa ra ánh sáng rực rỡ khiến người ta yêu thích.

Giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ được đặt ở đó, vô cùng rực rỡ, Niệm Thần nghi ngờ bất cứ ai mặc bộ áo cưới như thế này cũng bị lu mờ bởi ánh sáng phát ra.

Sắc trắng mơ mộng có lẽ chính là như thế, nắm tay người đàn ông mình yêu thương, chính anh đã chuẩn bị trang phục cho cô, sau đó sẽ không chùn bước cùng anh tiến tới hôn nhân hạnh phúc.

Thực ra, ba ngày trước lúc bộ áo cưới này được đưa tới thành phố A lại vào đúng lúc hai người phát sinh mâu thuẫn, vì vậy cứ dây dưa mãi cho đến giờ phút này.

Niệm Thần có chút ngẩn ngơ, bị sáu nhân viên mang vào trong phòng thay quần áo, trước khi đi cô xoay người lại nhìn về phía Hoắc Cảnh Sâm, anh đã ngồi trên ghế sofa, khóe môi cười nhẹ, một lần nhưng đủ để khiến Niệm Thần muốn nhanh chóng mặc xong áo cưới rồi danh chính ngôn thuận đứng cạnh anh.

Nhưng, lần đầu tiên Niệm Thần hiểu được việc mặc thứ này không hề đơn giản, khi sáu người giúp cô mặc xong áo cưới thì đã là nửa tiếng sau.

Trong lúc thay đồ, một nhân viên phục vụ tìm đề tài nói chuyện, khi nhắc tới bộ váy cưới này vẻ mặt rất hâm mộ.

Bộ váy này được đặt tên là “Bình yên”, với mong muốn đôi phương luôn bình yên, chỉ là mong muốn đơn giản như thế thôi.

Quả thật rất bình yên, lúc Niệm Thần mặc xong áo cưới đi ra khỏi phòng thay quần áo thì Hoắc Cảnh Sâm đã khoác lên mình bộ âu phục trắng.

Cũng không giống trong tưởng tượng Niệm Thần lắm, không đến nỗi bị hào quang của bộ áo cưới che lấp, cả người cô phát ra ánh sáng rất phù hợp với trang phục, hỗ trợ lẫn nhau, phong thái của cô lúc này vô cùng yên bình.

Hai người đứng chung một chỗ càng khiến những nhân viên vốn đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp cũng phải sửng sốt, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên, đến tận khi Hoắc Cảnh Sâm ho nhẹ một tiếng họ mới đi ra ngoài.

Căn phòng lớn như thế chỉ còn lại hai người, lúc này, Hoắc Cảnh Sâm khóe môi mỉm cười dặt tay Niệm Thần, hai người trước một tấm kính khổng lồ.

Góc độ hoàn mỹ tới mức không thể hoàn mỹ hơn, trước gương, Niệm Thần sững sờ nhìn hình ảnh hai người cực kỳ xứng đôi bên trong, thật sự rất hoàn mỹ, hèn chi rất nhiều phụ nữ trên đời đều mong đợi khoảnh khắc như thế này.

Mặc áo cưới xinh đẹp được người trong lòng ôm ấp.

Mà giờ khắc này, cô sao có thể cảm thấy không hạnh phúc được? Còn gì nữa không? Không đâu, rất tuyệt vời, rất thỏa mãn, như thế là được rồi.

Tiếng cười của Hoắc Cảnh Sâm truyền vào tai Niệm Thần, anh ôm cô từ phía sau, lúc này, ánh mắt anh dừng lại ở hình ảnh hai người ôm nhau trong gương, giọng nói nhẹ nhàng cất lên:

"Niệm Niệm, có xứng đôi không?"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 240

Xứng đôi không ư? Thật sự rất xứng đôi nha! Hai người trong gương đâu chỉ xứng đôi đâu? Thực sự chính là trời đất tạo nên.

Niệm Thần nhìn hai người đang tựa đầu vào nhau trong gương, đôi mắt lập tức đắm lệ, lúc này, niềm vui ít ỏi vừa đi qua thì nỗi đau to lớn lại kéo đến.

Anh ôm chặt cô từ phía sau, hai tay đặt trên eo cô, trong ánh mắt đầu một nháy kia mong đợi ánh mắt từ từ lạnh nhạt ra:

"A, thật sự rất xứng đôi."

Nhưng:

"Niệm Thần, em có yêu anh không?"

Yêu? Yêu anh giống như anh yêu cô.

Niệm Thần dường như không giải thích được, Hoắc Cảnh Sâm thế này hình như có gì đó khác bình thường, nhưng lúc này đôi mắt cô đang nhắm, bị ánh đèn trên đỉnh đầu làm lóa mắt, nên không thể nhìn rõ về mặt Hoắc Cảnh Sâm lúc này.

Cô gạt đầu một cái, nước mắt nóng bỏng rơi trên mu bàn tay Hoắc Cảnh Sâm.

Yêu, rất yêu, yêu đến mức sẵn sàng đổi cả thế giới để khiến anh quên mất cô.

Nhưng phải làm thế nào mới có thể nói ra những lời này đây, làm thế nào đây? Phải chăng cả đời này cũng không có cơ hội nói ra? Cuối cùng thì tia hi vọng cũng bị dập tắt, không có, cô chỉ gạt đầu, gạt đầu rất bình thường, lại giống như đã dùng tất cả sức lực.

"Ha ha."

Trong giọng nói cô đơn của anh ẩn chứa ý tự chế giễu, đôi tay trên eo cô dần rời xuống, sau đó dừng ở bụng cô, ba tháng, nơi này không có chút dấu hiệu gì cả, nơi thai nghén đứa con của bọn họ lại bằng phẳng như thế.

"Niệm Niệm, sao tình yêu của em lại rớt đến thế? Rớt đến mức cả sinh mệnh nhỏ bé như vậy cũng giết chết? Em xem, chúng ta xứng đôi như vậy, nhưng sao em lại có thể tàn nhẫn đến thế?"

Lần đầu tiên, giọng Hoắc Cảnh Sâm ẩn chứa sự ghen ngào, giống như đang tưởng nhớ, thế nhưng, tư thế cầm đặt trên vai cô vẫn thân thiết như cũ.

Phút chốc, Niệm Thần cảm giác máu trong người mình chảy ngược, cả người lạnh toát, lúc này cô mới ý thức được, trong nháy mắt thế giới của cô đã xảy ra một chuyện kinh thiên động địa, anh biết rồi, anh biết hết rồi, nhưng anh biết khi nào, tại sao lại đùa giỡn cô lâu như vậy?

"Niệm Niệm, rốt cục anh kinh khủng như thế nào? Kinh khủng tới mức em không chịu được phải trêu đùa anh như thế sao?"

Trong lúc nói, bàn tay anh ở bụng cô vô tình siết mạnh, anh hi vọng tin tức anh có được là giả, hi vọng đứa bé còn mạnh khỏe, nhưng không có gì cả, bụng cô bằng phẳng, không hề có dấu hiệu mang thai nào.

"Không phải vậy."

Niệm Thần không hề chuẩn bị trước, thật sự không phải như thế, nhưng cô có thể nói gì đây, có thể giải thích gì đây, có thể nói cho anh biết thật ra khi đứa bé ở trong bụng cô đã bị bệnh rồi, hay nói cho anh, tính mạng của cô không còn bao lâu nữa, hay nói cho anh hôn lễ ngày mai, cô sẽ tặng cho anh trò cười lớn chưa từng có.

Nhưng cô chỉ có thể tái xanh lập lại ba chữ kia, đôi môi run rẩy dù thế nào cũng không thể phát ra lời.

Không thể nói được, nói ra thì sau này đâu còn ý nghĩa gì, nói ra thì bao ngày tháng đầu tranh vừa qua sẽ trở thành vô ích.

Nhưng anh yêu, em yêu anh như vậy đây, yêu đến mức đồng ý đánh đổi cả thế giới để khiến anh không yêu em, như thế thì em có thể không kiêng kị gì mà đứng xung quanh anh, cho dù chết, cũng có thể yên lặng chết ở thế giới của anh.

Nhưng anh yêu em, giống như em yêu anh, em sao có thể nhẫn tâm để sau này anh phải tiếc nuối chứ.

"Không phải vậy."

Cơ thể cô run rẩy, căm ghét bản thân mình phải lặp lại như thế

"Không phải vậy? Không phải cái gì, không phải em phá hủy đứa bé này, không phải em cùng tên khốn Lục Hựu Hi dây dưa, không phải em đang tính hôn lễ ngày mai sẽ chạy trốn, sau đó để mình anh phải gánh chịu chuyện xấu hổ như thế?"

Vừa nói anh vừa buông cô ra, lui về sau hai bước, Niệm Thần không chống đỡ nổi, ngã ngồi trên sàn.

"Ha ha."

Anh nghiêng người gấp eo, hai ngón tay nâng cằm cô lên sau đó tăng sức lực giữ chặt:

"Mộ Niệm Thần, chẳng lẽ em còn chưa biết năng lực của anh, em thật sự cho rằng anh sẽ thả em đi? Em đã đưa anh đến địa ngục rồi, Niệm Niệm, sao anh có thể cam lòng cho em một mình đi tới thiên đường đây?"

Lời nói của anh toát ra sự điên cuồng chưa từng có, nhưng giọng nói lại vô cùng lạnh nhạt bình tĩnh, khiến khiến Niệm Thần trong thoáng chốc cảm thấy đây chính là Hoắc Cảnh Sâm dịu dàng, nhưng không phải, lúc đây mắt anh hiện lên sự đau xót cô mới biết quyết định của mình sai lầm như thế nào.

Thực sự rất sai lầm rồi, Mộ Niệm Thần, mày đã thật sự sai lầm rồi.

Khi mày không muốn tổn thương anh thì mày lại mang đến cho anh nỗi đau lớn nhất, đến cả cơ hội trở thành Niệm Thần của anh cũng đã mất rồi.

"Hoắc Cảnh Sâm, anh hãy nghe em nói, thật không phải là như anh nghĩ, thật sự không phải như vậy."

Gồng như vừa bắt được ý muốn thanh minh trong đầu, khi cô liều mạng muốn giải thích thì lại không biết nói từ đâu, a, đúng rồi, thực ra, Hoắc Cảnh Sâm cũng không định cho cô cơ hội.

"Đủ rồi! Niệm Niệm, em đã không thích sống như thế này, vậy chúng ta đổi cách sống khác, đổi sang cách mà cả hai ta đều tuyệt vọng."

Vừa dứt lời, Hoắc Cảnh Sâm vô cùng dứt khoát cởi áo vest trắng trên người vứt xuống đất, tiếng cửa phòng bị đóng mạnh vang lên, mặc tiếng khóc của Niệm Thần có đau xót đến đâu anh cũng không quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 241

Đổi sang cách mà cả hai đều tuyệt vọng, Niệm Thần ngẩn ngơ lặp lại câu nói, thực ra lúc Hoắc Cảnh Sâm nói ra câu nói ấy trong lòng anh đau khổ đến mức nào?

Đau lòng đến độ nào mới hạ quyết tâm được như thế? Cô phải làm thế nào mới có thể khiến nỗi đau trong anh giảm bớt đây?

Lão đảo đứng lên, lúc này cô muốn đuổi theo nhưng vì quá vội vàng mà vấp vào tà váy quá dài của mình, ngã xuống, cô cảm giác dường như cả cơ thể không còn chút sức lực nào.

Nước mắt rơi xuống, cô ôm chặt váy cưới trên người, nếu như lúc bắt đầu biết chuyện sẽ như thế này thì có phải tốt hơn không?

Nhưng tới bây giờ, cô không biết liệu gương vỡ có thể lành hay không, Hoắc Cảnh Sâm, người đàn ông trong lòng cô, hôm nay lại là người bị cô tôn thương sâu sắc nhất.

...

Thực ra năng lực của Hoắc Cảnh Sâm đến đâu Niệm Thần vẫn biết, nhưng cô không ngờ có ngày nó lại được sử dụng trên người cô.

Từ rạng sáng của hôn lễ ngày hôm sau Niệm Thần đã cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Sự căng thẳng này một mặt là do cô nghĩ liệu kế hoạch ban đầu có thể thực hiện hay không, dù sao lúc mọi chuyện xảy ra thì cô đã mất khả năng liên lạc với bên ngoài.

Mặt khác, hôn lễ đầu tiên trong đời, dù có thể thành công có hay không, nhưng là lần đầu tiên thì trong lòng cô dâu luôn có sự căng thẳng.

Nửa tiếng sau, lúc này Niệm Thần đã được trang điểm vô cùng xinh đẹp, cả đêm không ngủ, vẽ tiều tụy trên khuôn mặt đã được lớp trang điểm che giấu, có thể nói khi trong lòng rối loạn thì cô càng giống một cô dâu thực sự.

Bên ngoài cửa hàng áo cưới, đoàn xe lớn vô cùng xa hoa đã đợi từ lâu, khiến cho người khác cực kì ghen tị, mặt khác, lại có phần khiến người ta phải lưu luyến, làm gì có cô dâu nào đi trực tiếp từ cửa hàng váy cưới đến nơi tổ chức hôn lễ?

Lúc này, trước mắt Niệm Thần là những người đàn ông mặc âu phục, có vẻ đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, tạo thành một vòng bảo vệ xung quanh Niệm Thần, Niệm Thần càng cảm thấy áp lực, dường như không thể thở nổi, đến hô hấp cũng phải thật cẩn thận.

Nhưng khi chiếc xe Lincoln tiến vào gần cửa chính thì cảm giác áp lực kia mới lên tới đỉnh điểm.

Niệm Thần thấp thỏm ngồi trên xe, mới phát hiện ra Hoắc Cảnh Sâm tự lái xe.

Đoàn xe chậm rãi khởi hành, bầu không khí lạnh toát trong xe phát ra từ người Hoắc Cảnh Sâm, lúc này, Niệm Thần nuốt một ngụm, theo bản năng đưa tay muốn mở cửa xuống xe, hoàn toàn không hề suy nghĩ, hoàn toàn là bản năng, nhưng trong nháy mắt đã kích thích Hoắc Cảnh Sâm giận dữ.

"Mộ Niệm Thần, em ngồi yên đó cho anh."

Một câu gào thét trong nháy mắt đủ để cơ thể Niệm Thần co rúm lại rồi sau đó mơ mơ hồ hồ ngồi yên tại chỗ không dám nhúc nhích.

Em gái, gã này chắc chắn ăn phải thuốc nổ rồi!

(“Em gái”: một kiểu chửi thề của TQ)

Có chắc bầu không khí này là họ đang đi tới hôn lễ chứ không phải đám tang?!

Xe đi được nửa đường, trong lúc buồn ngủ Niệm Thần cảm thấy xe đột ngột chuyển hướng, ở giữa ngã tư đường, một chiếc Lincoln rời khỏi đội xe, sau đó một xe khác giống hệt xe vừa rời bỏ sung vào.

Trán Niệm Thần đụng vào cửa sổ xe, rất đau, trùng mắt hướng đi của xe bọn họ, gió lùa từ cửa sổ xe vào, khung cảnh càng lúc càng lạ lẫm.

"Hoắc Cảnh Sâm, chúng ta đang đi đâu vậy?"

Không phải có hôn lễ sao, cô nhớ nhà thờ nơi tổ chức hôn lễ hôm nay phải đi đường vừa rồi mới đúng.

Sau câu nói là bầu không khí im lặng, Niệm Thần bĩu môi, đây cũng là chuyện trong dự liệu, chỉ không ngờ, hồi lâu sau, Niệm Thần tưởng Hoắc Cảnh Sâm sẽ không nói chuyện cả đoạn đường này, Hoắc Cảnh Sâm lại nghiêng đầu lạnh lùng liếc nhìn cô:

"Thế nào? Anh phá hỏng kế hoạch của em làm cho em lo lắng hả?"

Nói xong anh quay đầu lại, câu nói vô cùng lạnh lùng, Niệm Thần theo bản năng lạnh run, khi cô muốn nói thì Hoắc Cảnh Sâm đã hoàn toàn không ý muốn nói chuyện.

Kế hoạch ban đầu là Lục Hựu Hi cướp cô từ xe cưới đang tới lễ đường, sau đó nhờ người khác đưa giấy báo nạo thai và đơn li hôn đã kí tới nhà thờ cho Hoắc Cảnh Sâm, sau đó là câu chuyện cô dâu không chịu nổi phải bỏ trốn, những đả kích này đến lúc ấy có lẽ là đủ để Hoắc Cảnh Sâm hận cô tận xương rồi.

Nhưng mà, ha ha, thì ra kế hoạch bọn họ đã chuẩn bị từ lâu, là bí mật không thể lộ ra, anh đã sớm biết, hơn nữa còn có kế hoạch đối phó hoàn chỉnh.

Đúng rồi, có lẽ anh đã đúng, cô hoàn toàn không hiểu rõ về năng lực của anh, hay có thể nói Hoắc Cảnh Sâm khác xa nhiều so với tưởng tượng của cô.

Vậy thì bí mật cuối cùng thì sao, anh có biết về bệnh của cô? Biết tính mạng của cô còn lại không lâu không?

Không biết đâu, nếu đã biết..., anh nhất định có thể hiểu rõ tất cả những hành động của cô lúc này đều do cô có nỗi khổ tâm.

Trong lúc suy nghĩ, Niệm Thần giạt mình nghiêng đầu nhìn một bên mặt Hoắc Cảnh Sâm, trong thời gian ngắn, thực sự có cảm giác không biết mở miệng như thế nào, cứ vậy đi, thuyền đến cầu tự nhiên thẳng.

"Két..."

Sau một hồi phanh xe dồn dập, Niệm Thần mới phát hiện trước mắt là vùng ngoại ô, nhưng khi tới đây thì rốt cuộc Hoắc Cảnh Sâm muốn dẫn cô đi đâu đây.

Niệm Thần lưỡng lự một lúc, nhưng bên cạnh Hoắc Cảnh Sâm với khuôn mặt lạnh lẽo kia, dù có nhiều thắc mắc, lúc này Niệm Thần cũng cảm thấy đây không phải lúc để hỏi.

Nhưng sự lưỡng lự cũng không quá dài, ngay lập tức Hoắc Cảnh Sâm mở cửa xe đi xuống, Niệm Thần còn chưa kịp hiểu những thay đổi này, cửa xe bên cạnh bị mở ra, sau đó Hoắc Cảnh Sâm vươn tay, dùng sức kéo chặt tay Niệm Thần.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 242

Niệm Thần kêu lên một tiếng, nhưng sức lực trên cổ tay cô như đang muốn bóp nát tay cô, bất chấp tất cả, cô đành phải xuống xe.

Khi trước tầm mắt là nơi trống trải, Niệm Thần mới phát hiện mấy cách Hoắc Cảnh Sâm mấy bước có một chiếc Lamborghini xanh ngọc đã đỗ ở chỗ đó từ lâu.

Trong thời gian ngắn Niệm Thần hoàn toàn không thích ứng được với những thay đổi này, khi mà cô chưa hiểu Hoắc Cảnh Sâm muốn làm gì, Hoắc Cảnh Sâm đã nghiêng người ghé vào tai cô, hơi thở ấm áp, giọng nói âm u, cũng vô cùng mê hoặc lòng người:

"Niệm Niệm thân yêu, em là của anh, đời này chỉ có thể là của anh thôi, về phần mấy trò xiếc ngây thơ của mấy người, hôm nay một cái cũng không thực hiện được, cả đời này, bắt đầu từ hôm nay, em đừng mơ tưởng sẽ rời khỏi anh nửa bước!"

Cùng lúc, đoàn xe xa hoa theo kế hoạch ban đầu đi về phía nhà thờ, người đi đường không thể không cảm thán rốt cuộc hôn lễ lớn như thế này sẽ quy tụ bao nhiêu nhân vật quyền lực.

Rất nhiều lời khen ngợi, đa số mọi người đều cảm thấy được Hoắc Cảnh Sâm yêu chính là như thế, yêu một cô gái, không những khoa trương, mà nhất định còn phải cho cô ấy những điều tốt nhất.

Thế nhưng, xe hoa đang đi về phía trước, vốn đang đi vững vàng trên đường, mà lúc này, ở phương hướng đối diện, một đoàn xe khác dường như đang cố ý quấy rối.

Hàng loạt tiếng phanh gấp, trong khoảng thời gian ngắn vang vọng cả bầu trời.

Đoàn xe này là do Lục Hựu Hi dẫn đầu, khi xe ngừng lại, một đám người mặc âu phục đen trắng sau anh chạy tới chiếc xe Lincoln ở trung tâm.

Mà người của Hoắc Cảnh Sâm lại không hề phản kháng một cách kì lạ, đến khi Lục Hựu Hi mở cửa xe thì bên trong chỉ có tài xế, đầu còn bóng dáng Niệm Thần.

Khẽ nghiêng rửa một tiếng, Lục Hựu Hi suy nghĩ một lúc mới phát hiện ra mình đã bị Hoắc Cảnh Sâm lừa gạt.

Ngay lập tức, dường như vừa nghĩ ra điều gì đó, Lục Hựu Hi vội vàng lên xe, vừa định đi tới nhà thờ để tìm hiểu tình hình thì điện thoại trong túi vang lên.

Dãy số xa lạ, Lục Hựu Hi theo bản năng cau mày, ấn phím call, đầu tiên là âm thanh trẻ sơ sinh khóc nỉ non vô cùng đáng thương, sau đó là giọng Hoắc Cảnh Sâm âm u cất lên:

"Lục Hựu Hi, màn trình diễn này của mấy người không tệ đâu, tôi chỉ cho anh 30 phút, nếu không thì con gái anh sẽ bị ném từ tầng mười sáu xuống."

Vừa dứt lời, bên kia đã cúp điện thoại.

“Bang”

Lục Hựu Hi đập vào tay lái! Đáng chết, đáng chết! Hắn vậy mà biết rất nhiều! Hắn thế mà đã biết tất cả.

Thực ra, ban đầu anh vốn không có chút tình cảm nào với đứa bé kia, khi mà nó vẫn còn trong bụng Sở Vận Nhi thì anh luôn lạnh lùng không hề quan tâm.

Tuy nhiên lúc trước khi đi tới bệnh viện tìm Hồng Thương vô tình nhìn thấy đứa bé đó, lúc ấy, con nhóc đang ngủ say đột nhiên tỉnh lại, sau đó cô bé nhìn anh miệng phun bong bóng rồi cười không ngừng.

Trời mới biết, trong nháy mắt đó anh không thể nào rời mắt, sau đó anh hiểu ra một chuyện, đứa bé kia anh thích, không thể nào không quan tâm tới nó.

Xe quay đầu, sau một giây xe lại tăng tốc độ đi tới bệnh viện.

Kế hoạch đáng chết, đáng chết, anh chỉ biết lúc này anh chỉ cần con gái của mình.

Mà thật ra thì trong kế hoạch ban đầu, sau khi cho Hoắc Cảnh Sâm một nhát trí mạng, đợi đến khi Hoắc Cảnh Sâm không thể chịu đựng nổi, không có cô dâu mới, chính là lúc Hồng Thương ra sân.

Trong quan niệm của Hồng Thương, người đàn ông Hoắc Cảnh Sâm này rất có năng lực, nhưng hắn (Hoắc Cảnh Sâm) cũng muốn giữ sĩ diện, hoặc có thể nói bất kỳ người đàn ông nào, hơn nữa còn là một người đàn ông thành công, lại càng luôn luôn quan tâm tới thể diện và địa vị của mình.

Mà Hoắc Cảnh Sâm nếu không có cô dâu, bị một người phụ nữ vứt bỏ thì sẽ trở thành việc vô cùng mất mặt.

Sau đó chính là kế hoạch của Hồng Thương.

Mộ Niệm Thần biến mất, không có cô dâu thì ít nhất Hoắc Cảnh Sâm có thể tiếp nhận hắn (Hồng Thương).

Mặc dù chỉ là một hôn lễ giả dối, hắn vẫn không muốn dừng lại.

Cho nên theo kế hoạch đúng thời gian Hồng Thương lái xe từ bệnh viện tới lễ đường, mà trên người hắn chính là bộ váy cưới giống của Niệm Thần như đúc.

Nhà thờ của thành phố, lúc này được trang trí vô cùng long lẫy tráng lệ bởi đây là đám cưới của Hoắc Cảnh Sâm, ngay từ ba tháng trước hôn lễ đã được chuẩn bị.

Lúc này, lễ đường vô cùng náo nhiệt, trên quảng trường để còn đặt ảnh chụp cô dâu chú rể dựa sát vào nhau.

Không thể nghi ngờ, Hồng Thương vừa đến đã bị nhìn chăm chú, nhân vật chính của hôn lễ là ai mọi người trong lòng quá là rõ ràng, bộ dáng đại chúng của Niệm Thần đã không còn xa lạ, mà người phụ nữ trước mắt này rất dễ nhận ra, chắc, là tới phá hoại rồi.

Hồng Thương dĩ nhiên không để ý nhiều như vậy, cửa mở hiện ra khuôn mặt giống Sở Vận Nhi như đúc, được trang điểm tinh xảo, trên môi luôn nở nụ cười tao nhã.

Tất nhiên, hấn mới là nhân vật nữ chính của hôn lễ hôm nay!

Tiếng bàn luận dần ảm ỉ thêm, mà thời gian cử hành hôn lễ đã đến, nhưng điều kỳ quái là lúc này họ vẫn không nhìn thấy chú rể và cô dâu đáng ra đã phải xuất hiện.

Dĩ nhiên, điều này, hiện tại Hồng Thương cũng không phát hiện ra, hấn đương nhiên không lo lắng gì, kế hoạch vốn rất hoàn mỹ, nếu có xuất hiện tình huống bất ngờ, người hấn mang tới cũng đủ đề đối phó.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 243

Thực sự, Hồng Thương là kẻ điên vì tình, còn có sự điên cuồng giống Hoắc Cảnh Sâm, mấy năm nay có thể đi theo Hoắc Cảnh Sâm tạo ra một thế lực lớn, thực sự thì năng lực không thể kém chút nào đâu.

Về phần sau này quan hệ rạn nứt, Hồng Thương rời “Linh” sau đó tạo ra một khoảng trời riêng cho mình không phải là điều vô lý, chẳng qua mấy năm gần đây mai danh ẩn tích, thậm chí đổi giới tính sau đó lại có âm mưu khổng lồ, bất chấp mọi giá nhốt em trai của mình lại, chính là bởi không muốn ai biết mình đã biến thành bộ dạng gì.

Nhưng không sao, bất kể lấy thân phận của ai, bất kể cuộc sống vất vả thế nào, cho tới thời điểm giải quyết vấn đề, hấn mới chú ý đến Sở Vận Nhi chính là thân phận duy nhất có thể sống vai cùng Hoắc Cảnh Sâm.

Như vậy, khổ sở gì cũng sẽ đến hồi kết.

Cái hấn muốn là sự thay thế mà thần không biết quỷ không hay, hoàn toàn, tạo cho mình một thân phận hoàn toàn khác.

Trời mới biết rất lâu trước đây, khi hấn bày tỏ tình cảm của mình nhưng lại nhận được sự né tránh của Hoắc Cảnh Sâm, lúc ấy, hấn rất hi vọng mình không phải chính mình, thế thôi, ít nhất hấn cũng có cơ hội ở bên Hoắc Cảnh Sâm.

Nhưng quan hệ bạn bè chưa đủ, người đàn ông như Hoắc Cảnh Sâm, hấn yêu, muốn hoàn toàn đoạt lấy, sau nhiều lần bị tư tưởng chiếm hữu bệnh hoạn hành hạ thì hấn phát hiện bệnh của hấn đã rất nguy kịch rồi.

Mù quáng, sau khi đã dứt khoát phá bỏ quan hệ, tất cả mọi chuyện liền trở nên điên cuồng, nhưng, điên cuồng thì cứ điên cuồng đi, hấn sắp bị hành hạ đến phát điên rồi, cho tới bây giờ, mỗi bước đều không có đường lui, mới phát hiện, ha ha, tất cả điên cuồng đều đáng giá.

Dù sao cũng phải có người điên cuồng, cũng như phải có người chịu đựng sự điên cuồng này, mà hấn, vào thời khắc này, hấn nghĩ tới thứ có được sau sự điên cuồng này, Hoắc Cảnh Sâm.

Vừa suy nghĩ tốc độ bước đi càng nhanh hơn, xuyên qua quảng trường tuyết mịn, người chờ đợi hấn bên trong chính là người hấn luôn nhưng nhớ, đã bao lâu không thể quang minh chính đại ngắm nhìn rồi nhỉ?

Ban đầu để Sở Vận Nhi thật sống bên cạnh Hoắc Cảnh Sâm bởi vì Hoắc Cảnh Sâm đã nghi ngờ, hơn nữa vào đúng thời điểm Sở Vận Nhi mang thai, kế hoạch hoàn mỹ của hấn phải tiến thêm một bước.

Hai anh em sinh đôi kia bắt buộc phải chết, hấn không thể dễ dàng tha thứ cho những đứa bé ngu ngốc bên cạnh Hoắc Cảnh Sâm là do người phụ nữ hấn (Hoắc Cảnh Sâm) yêu sinh ra, cho nên, nếu muốn có con, mà hấn lại không thể sinh con, như vậy thì dùng con của Sở Vận Nhi thay thế cũng được.

Thật ra thì, nói đến bệnh hoạn, tính cách vận vẹo của Hồng Thương đã tới mức độ, không thể tha thứ cho bất cứ người nào có quan hệ thân thiết Hoắc Cảnh Sâm, quan hệ máu mủ, chính là loại quan hệ thân thiết hơn hấn, nên tuyệt đối không được tồn tại!

Cửa lễ đường đóng chặt như đang ẩn chứa bầu không khí kì quái, Hồng Thương dừng lại ở cửa lễ đường, khóe môi nhếch lên, tạo nên nụ cười chế giễu, sau hôm nay, dù có như thế nào, đám người bọn họ sẽ luôn giữ vững thái độ kiên định này.

Khách mời lưỡng lự tập trung tại cửa lễ đường, đã đến thời gian bắt đầu hôn lễ, hơn nữa bộ dạng Hồng Thương mặc váy cưới đứng ở đây, càng làm không khí kì lạ tăng lên, có lẽ chẳng ai có thể hiểu được.

Hôn lễ này sẽ kết thúc ra sao, trong nháy mắt chính là điều khiến lòng tò mò của mọi người lên đến cực điểm.

Cửa lễ đường từ từ được mở ra, lúc này, bóng tối nơi đây dần dần dung nhập với ánh sáng, Hồng Thương đứng ở cửa chính, phản xạ ánh sáng khiến cả

người hân toát ra ánh sáng mờ ảo, che lấp bộ dạng kiêu căng.

Phải rồi, bóng tối này khiến hân có cảm giác phải cân nhắc, giống như đang có một âm mưu nào đó, trên cả âm mưu của hân, vô cùng mù mịt, trong thời gian ngắn bao phủ khắp nơi.

Trong nháy mắt tấm màn che của lễ đường được kéo ra, lúc này, ánh sáng yếu ớt xuyên qua thủy tinh chiếu tới, sau ánh sáng đó, “Sở Vận Nhi” thấy người ở bên kia thảm đỏ chính là nhân vật nam chính của hôn lễ hôm nay, Hoắc Cảnh Sâm.

Trong một giây, Hồng Thương dường như không thể chờ đợi được, nhanh chóng bước vào lễ đường.

“Bịch”, trong nháy mắt, sau khi Hồng Thương đi vào, khi chân vừa mới nhấc lên, thời điểm này, âm thanh âm ỉ bên ngoài bị cản lại, dường như kế hoạch của hôn lễ thể ki đã qua loa kết thúc trước mắt mọi người.

Hồng Thương sững sờ một lúc sau đó lại bước tiếp, dường như âm thanh vừa rồi là khởi đầu của một âm mưu, mà bên trong bầu không khí có chút quen thuộc này làm hân quên mất phải suy nghĩ.

Hiện giờ, trong nháy mắt bầu không khí lạnh lan tràn, âm thanh hí kịch trong lễ đường vang lên, mà hân đã không còn kịp xoay người lại.

Cùng lúc đó, đầu kia của thảm đỏ, bóng dáng to lớn kia quay đầu lại, chỉ là một gò má, Hồng Thương cũng đã chết lặng dừng lại.

Cuộc hôn lễ này đâu phải không có cô dâu, ngay cả chú rể trước mắt cũng chỉ là một thể thân thôi.

Lúc đó, cơ thể Lục Phi Ly quay 180 độ, giọng nói toát ra sự tàn nhẫn chưa từng có:

"Hồng Thương, màn kịch này, hoan nghênh anh phân đấu hết mình."

Vừa nói, Lục Phi Ly nâng tay phải lên, một âm thanh vang lên, lúc này, mỗi vách tường bốn phía buông xuống một màn hình vô cùng lớn, mỗi màn hình là một nội dung khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 244

“Hồng Thương, chúng tôi chờ mong cái chết của anh từ rất lâu rồi.”

Dáng vẻ thư sinh ngày thường của Lục Phi Ly hoàn toàn không còn tồn tại, giờ phút này, vô cùng lạnh lẽo, hoàn toàn âm u, thực sự, khi mà trong một đêm rất nhiều anh em đồng cảm bị kẻ nam không ra nam nữ không ra nữ này hại, đâu chỉ có hận?

Qua nhiều năm như vậy, đối chọi nhiều năm như vậy, đầu tư rất nhiều sức người sức của, hôm nay nhất định phải khiến cho hân sống không bằng chết!

Trong kế hoạch, hôm nay Hồng Thương tiến vào nhà thờ này rồi thì đừng mơ tưởng gì nữa!

Lúc này ở màn hình trên bốn vách tường, bên phải là cảnh tượng từng người Hồng Thương mang đến bị người của “Linh” bắt sống, một người cũng không thoát, giống hệt như trong dự liệu của bọn họ.

Bên trái là màn cướp xe hoa của Lục Hựu Hi, đang gọi điện thoại với vẻ mặt kinh ngạc, cùng với bộ dáng khần trương lao tới bệnh viện, khiến người khác cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, vốn dĩ còn một ván bài chưa lật, hôm nay lại nghiễm nhiên bị Hoắc Cảnh Sâm khống chế lại.

Sợ rằng đợi đến khi Lục Hựu Hi giải quyết xong chuyện, tất cả đều đã quá muộn.

Hồng Thương theo bản năng cau mày, lớp trang điểm tinh xảo trên mặt giờ này bị sự giận dữ bao phủ, nhưng khi ánh mắt dừng lại ở màn hình chính giữa, vẫn không thể rời mắt như trước, sau một thời gian cứng đờ người, ánh mắt hoàn toàn bị hấp dẫn.

Ngay chính giữa màn hình, lúc này hai chân Hoắc Cảnh Sâm bắt chéo, ngồi chính giữa ghế sofa, vẻ lười biếng như đã sớm đoán ra mọi chuyện, điều thuốc lá trên tay phát ra ánh sáng da cam mập mờ.

Vòng khói bay ra, nhìn dáng vẻ Hoắc Cảnh Sâm, trong nháy mắt cũng khiến Hồng Thương điên cuồng:

“Hồng Thương, mày có thích cách gấp mặt như thế này không? Dù sao thời gian sống của mày cũng chẳng còn nhiều lắm, hay chúng ta cùng quan sát hôn lễ thực sự diễn ra, như thế nào?”

Như thế nào? Giọng nói tà mị xen lẫn chút quyền rũ của anh lan ra khắp nhà thờ, không đợi Hồng Thương có phản ứng thì màn hình đã chuyển cảnh,

gương mặt của Hoắc Cảnh Sâm biến mất trên màn hình, thay vào đó là vùng duyên hải, và hôn lễ lãng mạn, xa xỉ bên bờ biển.

Bãi biển tư nhân “LR. Q”.

Nơi này vốn là nơi tập trung 3% chi phí của giới thượng lưu, lúc này lại vô cùng long trọng, mỗi chi tiết đều thể hiện sự xa xỉ, vô cùng lộng lẫy, lãng mạn và cũng không kém phần cao quý, thảm đỏ mềm mại được trải dài, người đứng dọc hai bên, lúc này, họ đang đợi cô dâu chú rể tới, khi đó hôn lễ có thể bắt đầu.

Bên kia thảm đỏ, lúc này Niệm Thần được Hoắc Cảnh Sâm ôm vào lòng, trên mặt cô lộ rõ vẻ kinh ngạc, khi nhìn thấy cảnh này thì càng kinh ngạc hơn nữa.

Cô chưa bao giờ hoảng hốt như lúc này, đôi mắt cô nhanh chóng bị hơi nước bao phủ, khi bị anh ôm vào ngực, ngẩng đầu lên, cô chỉ có thể nhìn thấy cảm của anh:

“Hoắc Cảnh Sâm, chúng ta không thể làm như vậy...”

Cô bị anh ôm chặt trong ngực, giãy dụa không thoát, giống như con thú nhỏ bị giam cầm, thực ra, nếu thấy được cái chớp mắt yếu đuối của cô, có thể thấy đấu tranh trong lòng đâu chỉ đau lòng một chút.

“Không cho khóc.”

Hoắc Cảnh Sâm quát nhẹ, sau đó mạnh mẽ lau đi giọt nước mắt sắp rơi ra khỏi mắt cô:

“Không thể làm như vậy, vậy em nói cho anh phải như thế nào? Mẹ Niệm Thần, em tự tiện quấy rầy thế giới của anh, đợi đến anh yêu em thì em lại cố ý chà đạp, Hoắc Cảnh Sâm anh cuối cùng không thể chịu nổi, không chịu nổi đến mức hôn lễ cũng phải thúc ép như thế này.”

Một tay anh vẫn đặt trên khoeo mắt cô, khi Niệm Thần ngẩng đầu hậu lên lập tức bắt gặp ánh mắt đầy tình cảm, sâu sắc vô cùng, Hoắc Cảnh Sâm là như thế, nhưng vẫn không che giấu được sự đau đớn.

Khoeo môi Niệm Thần run rẩy, theo bản năng muốn khóc nhưng vừa bị Hoắc Cảnh Sâm cảnh cáo nên không thể không kiềm chế những giọt nước mắt sắp rơi.

Anh không chịu nổi sao, anh là một trong số ít những điều cô bận tâm trên đời, nhưng mỗi lần nghĩ đến điều này cô lại không đành lòng.

Cô vẫn không đành lòng để cho một người đàn ông yêu cô như thế phải nhận thêm đau khổ.

“Niệm Niệm, anh sẽ không cho em bất cứ cơ hội trốn tránh nào, là em ép anh, toàn bộ thế giới của anh đã tặng cho em rồi, cái gì có thể cho anh đều đã cho em, nhưng Niệm Niệm, em đã khinh thường nó, vậy thì cùng nhau phá hủy đi, nhưng em đừng mơ tưởng, đừng mơ tưởng đến việc bỏ anh một mình.”

Nói xong, anh hạ cánh tay đang đặt trên khoeo mắt cô xuống, vô cùng dịu dàng, thay cô chỉnh sửa váy cưới vì sự hỗn loạn vừa rồi mà có chút xộc xệch.

Thì thầm bên tai, nhưng thực ra trong mắt mọi người lại là hình ảnh vô cùng thân mật của bọn họ.

Xứng đôi, yêu nhau, thực sự, người tham gia hôn lễ này vô cùng vinh hạnh.

Bỏ qua sự thương cảm thấp thoáng, đây đúng là hôn lễ vô cùng tốt đẹp khiến người ta hâm mộ vô cùng.

Lúc đó, giữa sự sững sờ, khúc nhạc hôn lễ đã được cất lên, từ ban nhạc trình diễn vô cùng hoành tráng cũng có thể suy ra sự hoàn mỹ của hôn lễ này.

“Niệm Niệm, không được từ chối, nếu không con trai của em sẽ cảm thấy chúng có một bà mẹ không biết chịu trách nhiệm.”

Sau câu nói này, Niệm Thần theo bản năng nhìn theo ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm, cách đó không xa, giữa những hoa đồng, cô nhanh chóng nhận ra dáng vẻ quen thuộc của hai đứa con sinh đôi của mình.

Ặc, được rồi, bà mẹ không chịu trách nhiệm nào đó dường như bây giờ mới nhận ra hình như mình đã lạnh nhạt với hai đứa con trai nhà mình khá lâu rồi...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 245

Hoắc Thần Viễn nắm tay một cô bé xa lạ đang nở nụ cười âm u, mà Hoắc Tây Hàn, à, đúng rồi, đang cầm tay bạn hoa si Nhan Noãn Noãn một cách bất thường, bạn liệu có tin được rằng sắc mặt cậu có tốt không...

Niệm Thần bị Hoắc Cảnh Sâm cầm tay khoắc chặt vào cánh tay anh, ngạc nhiên nhìn anh đến khi hiểu mục đích Hoắc Cảnh Sâm làm như vậy, cho dù cô không muốn tiếp tục tiến hành hôn lễ này, nhưng khi hai đứa con trai ở trước mắt, cô không thể là một bà mẹ vô trách nhiệm.

Bước chân dường như có chút mơ hồ, mấy bước đã tới thâm đồ, lúc này Niệm Thần bị Hoắc Cảnh Sâm dắt đi, mà Hoắc Thần Viễn càng táo bạo huyết sáo một hơi dài, ừm, cho nên có thể nói ba mẹ mình không phải rất xứng đôi sao.

Vậy nên ba mẹ bạn chuyện tốt nên không còn quan tâm tới hai anh em cậu rồi.

Ặc, quý mới biết cấu tạo đầu Hoắc Thần Viễn là như thế nào, quý mới biết cậu đưa ra những ý tưởng quái lạ ấy từ đâu.

Bạn chả nhẽ không bằng một đứa trẻ sáu tuổi đã nghĩ tới kết hôn, bạn khiến một đám người hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi không hề quan tâm tới việc kết hôn thì bạn nên bắt chước Khuất Nguyên nhảy sông tự tử đi.

Niệm Thần sững sờ chốc lát, còn chưa kịp thích nghi với những thay đổi này, chân vẫn tiếp tục bước, xung quanh dần xuất hiện bong bóng xà phòng, thỉnh thoảng có đèn flash lóe lên, trong nháy mắt, sự đẹp đẽ này cũng đủ để người ta hiểu Hoắc Cảnh Sâm đã chuẩn bị hôn lễ tỉ mỉ thế nào.

Rõ ràng rất tinh tế, nhưng giờ phút này Niệm Thần cảm giác chân mình đang bước trên hư không, cánh tay khoắc vào tay Hoắc Cảnh Sâm không tự chủ gia tăng lực, nếu có chút nói lỏng, cũng là do cảnh tượng tuyệt vời trước mắt gây ra.

Như vậy, cứ như vậy đi, coi như hôn lễ này là cánh cửa mở lòng cuối cùng, dù sao hôn lễ này đã sớm không thể thay đổi điều gì.

Vậy thì không từ chối nữa, theo sát bước chân của anh, dù tận thế có đến thì cũng đâu có sao?

Mắt Hoắc Cảnh Sâm nhìn thẳng phía trước, không chú ý cơ thể Niệm Thần đang dần bình thường trở lại, sự cứng ngắc lúc trước đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó giờ phút này cô đang cố gắng nở nụ cười ngọt ngào.

Rõ ràng đoạn đường không dài, lúc này lại giống như vượt qua ngàn núi vạn sông, hiện giờ, khi chân hai người cùng dừng lại, trước mắt họ là cha xứ đang chuẩn bị đọc lời tuyên thệ.

Âm nhạc ngưng lại, Hoắc Cảnh Sâm đổi sang cầm tay cô, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Hình như đến giờ phút này, Niệm Thần mới rút cuộc cảm thấy trong cuộc tình này, ban đầu phải cố gắng hết mình là cô, nhưng Hoắc Cảnh Sâm dường như phải trả giá hơn cô rất nhiều, chỉ một ánh mắt nhìn thẳng, tất cả mọi người đều cảm thấy Hoắc Cảnh Sâm trời sinh vô cùng cao quý, chưa bao giờ cần đến ánh mắt đồng cảm của bất cứ ai.

Thế nhưng, đáng tiếc Niệm Thần lại cảm thấy, người như Hoắc Cảnh Sâm lại vô cùng yếu ớt, giống như hôn lễ này, đã được chuẩn bị hết sức, được trùng sinh hay không cũng chẳng quan trọng, cái anh muốn chỉ là khi lựa nổi lên thì có thể được ôm lấy nhau.

Trong giây lát khi cô vô cùng cảm động, cha xứ mở cuốn sách trên tay, âm thanh lan tỏa khắp hội trường:

“Ngài Hoắc Cảnh Sâm, con có đồng ý cưới cô Mộ Niệm Thần làm vợ, theo lời Kinh Thánh dạy dỗ sẽ ở bên cô, cùng cô tạo thành một thể, yêu cô, an ủi cô, tôn trọng cô, bảo vệ cô, giống như yêu chính bản thân mình, dù cô bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo khổ, vẫn thủy chung không rời xa, cho tới tận cùng thế giới?”

Mỗi một chữ là cam kết chân thật, mỗi một câu đều thành tâm tin tưởng, có đồng ý hay không, đáng tiếc Niệm Thần lại cảm thấy giờ phút này tình huống hơn nên hợp với câu, có đồng ý cùng nhau trầm luân hay không.

“Con đồng ý.”

Giọng nói của Hoắc Cảnh Sâm vừa có sức hút vừa xen lẫn âm thanh của sóng biển, không có cảm giác làm màu, mà vô cùng chân thật, vừa nói anh vừa nghiêng đầu liếc nhìn cô, nhưng rất nhanh đã quay đầu lại, bàn tay nắm chặt không muốn buông.

“Cô Mộ Niệm Thần, con có đồng ý gả cho ngài Hoắc Cảnh Sâm, theo lời Kinh Thánh dạy dỗ sẽ ở bên anh, cùng anh tạo thành một thể, yêu anh, an ủi anh, tôn trọng anh, bảo vệ anh, giống như yêu chính bản thân mình, dù anh bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo khổ, vẫn thủy chung không rời xa, cho tới tận cùng thế giới?”

Âm thanh cha xứ vang lên, trong nháy mắt sự do dự của Niệm Thần rơi vào mắt mọi người, thực sự, cũng trong phút chốc Hoắc Cảnh Sâm nắm tay cô chặt hơn, nháy mắt đó trong lòng không phải không hề sợ hãi, nhưng lại nhận được đáng vẻ do dự mím chặt môi của Niệm Thần.

Con đồng ý, 1100 lần đồng ý, lúc đó, đáy lòng Niệm Thần reo hò, nhưng đôi môi run rẩy cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Hít sâu một hơi, tiếng bàn luận ồn ào truyền vào trong tai, ít nhất, cô không thể hủy diệt danh dự của Hoắc Cảnh Sâm trong trường hợp này.

“Con.”

“Cô ấy đồng ý!”

Gần như đồng thời, giọng nói Hoắc Cảnh Sâm áp đảo cô, mạnh mẽ tuyên bố, tiếng bàn luận ngưng lại, nhưng trong nháy mắt sau gió êm biển lặng lại là một màn bão tố khác lớn hơn, bộ dạng Hoắc Cảnh Sâm giống hệt như đang ép hôn!

Niệm Thần ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn Hoắc Cảnh Sâm, nhưng cũng trong thời gian ngắn ấy, Niệm Thần mới nhận thấy được sự sợ hãi vô cùng lớn trong lòng Hoắc Cảnh Sâm.

Hít sâu một hơi, mạnh mẽ cầm tay Hoắc Cảnh Sâm, trong nháy mắt khi Hoắc Cảnh Sâm sững sờ, Niệm Thần đã nghiêng người ôm chầm lấy cổ Hoắc Cảnh Sâm, nhón chân lên, giãy kè tiếp, đôi môi mềm mại che kín môi anh.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246

Đôi môi mềm mại bởi vì vừa bị gió biển thổi qua nên mang theo hương vị lạnh lẽo, nhưng trong sự lạnh lẽo ấy lại thoang thoảng hương thơm, Niệm Thần vô cùng nghiêm túc, hiện tại cô đang từ từ phác họa đôi môi mỏng hoàn mỹ của Hoắc Cảnh Sâm, hai mắt nhắm chặt hơi run rẩy, cái ôm thân mật này có thể làm họ cảm giác được sự tê dại từ lòng mi đối phương.

Thế nhưng, việc lấy lòng này không hề được đáp lại, thân thể Niệm Thần cứng đờ, khi đôi mắt run rẩy mở ra, hình ảnh đáy mắt Hoắc Cảnh lạnh nhạt không hề có độ ấm đập vào mắt cô.

Cánh tay ôm cổ anh cứng ngắt, lúc này, khi sắp buông anh ra, ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm sâu thẳm, vào thời điểm Niệm Thần sững sờ, một nụ hôn rơi xuống.

Lúc đầu chỉ là cái hôn nhạt nhẽo, sau đó mang thêm hương vị cuồng dục, lúc này, Hoắc Cảnh Sâm giống như muốn Niệm Thần hòa vào làm một với anh, một hồi trời đất đảo lộn, đến khi Niệm Thần sắp không thở nổi thì nụ hôn mới dừng lại.

Nhưng, rời đôi môi Niệm Thần, cánh tay Hoắc Cảnh Sâm cũng không buông ra, khoảng cách gần trong gang tấc, giống hệt một nụ hôn, như một màn kịch thu hút ánh mắt mọi người.

Hoắc Cảnh Sâm không hề cảm thấy trường hợp như thế này cần có giới hạn, khoảng cách gần trong gang tấc, hơi thở đan xen, cảm nhận vô cùng rõ ràng, gương mặt Niệm Thần đỏ rực, làn mi buông xuống, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Niệm Niệm, luôn luôn là em trêu chọc anh trước.”

Anh vừa dứt lời, cơ thể Niệm Thần lại cứng đờ, khi hai mắt vừa mở ra, Hoắc Cảnh Sâm đã không còn giữ nguyên tư thế cũ, cánh tay đang ôm eo cô buông ra, đứng lại chỗ cũ.

Luôn luôn là em trêu chọc anh trước, câu nói vô cùng thờ ơ, nhưng ánh mắt cô đơn rơi vào mắt Niệm Thần khiến cô vô cùng đau lòng.

Luôn luôn là cô trêu chọc anh trước, nhưng người buông tay trước lại là cô. . .

Sau đó là màn trao đổi nhìn, trừ vờ kịch trước đó, về sau mọi việc xem như đều tiến hành đúng như dự tính.

Hôn lễ kết thúc, nụ cười trên mặt Niệm Thần đã cứng ngắt, lúc này, khách mời rời đi, Hoắc Cảnh Sâm kéo tay Niệm Thần đi tới chiếc trực thăng cách đó không xa, nhưng bởi chiếc váy của Niệm Thần quá dài, khiến dáng đi của cô nghiêng ngả.

Dừng bước, Hoắc Cảnh Sâm xoay người lại, sau đó trong tiếng kêu kinh ngạc Niệm Thần, cả người cô bay lên không, theo bản năng cô đưa tay ôm cổ Hoắc Cảnh Sâm, hiện giờ, hình ảnh Niệm Thần trong bộ váy cưới trắng được Hoắc Cảnh Sâm ôm vào lòng vô cùng đẹp đẽ động lòng người, đèn flash nhanh chóng lóe lên liên tục.

Đúng là yêu nhau, ít nhất Hoắc Cảnh Sâm cực kì yêu cô gái kia.

Hôn lễ này, lúc tuyên thệ có chút không khí ép buộc, dường như từ đầu tới cuối ngay cả một câu “Con đồng ý” Niệm Thần cũng không nói, không cần cô nói, Hoắc Cảnh Sâm đã nói hộ, thế nhưng cô dâu lại chủ động hôn, làm mọi người không còn nghi ngờ.

Có lẽ là yêu đi, Hoắc Cảnh Sâm nghĩ, trong lòng vô cùng đau đớn, nếu như hôn lễ này không phải do anh ép buộc, đương nhiên là yêu rồi.

Niệm Thần bị mang vào máy bay trực thăng, đến khi máy bay cất cánh cũng không được gặp lại Hoắc Cảnh Sâm, khi máy bay lên cao, trong lòng cô càng thêm lo lắng.

Điểm đến là nơi nào cô cũng không rõ, mấy người bảo vệ nói với nhau mấy câu, quý mới biết đó là ngôn ngữ gì, đối với Niệm Thần thì nó giống hệt như Thiên Thư, dần dần Niệm Thần cũng bỏ qua, dựa vào ghế, từ từ ngủ.

Thành phố A, nơi vốn là lễ đường tổ chức hôn lễ, lúc này, Hồng Thương nhìn hôn lễ kết thúc, sau sự tức giận là nỗi tuyệt vọng vô cùng.

“A ...”

Âm thanh gào thét kia lan ra toàn bộ không gian, theo sau là hàng loạt tiếng vang, vô cùng đáng sợ.

Ngay sau đó, hấn nhanh chóng lấy súng ra, nhưng không phải để tự vệ.

“Pằng pằng pằng...”

Tiếng súng vang lên, xuyên qua hình ảnh trên màn hình vô cùng chính xác, tất cả đều là tim của Niệm Thần, Hồng Thương giống như kẻ điên, giết người đồ cả mắt, nhẫn nại lâu như vậy rốt cục là vì điều gì?!

Thực sự khi người nào đó phát điên thì giống với việc đã thua hơn nửa, dường như mọi sự chú ý của hấn giờ đây đều hướng vào màn hình.

Đến khi Lục Phi Ly nhấn mảy giờ súng hướng vào tay hấn, hấn đã không muốn phản kháng nữa.

Cũng là ba tiếng súng vang lên, Lục Phi Ly bắn vô cùng chuẩn, phát súng đầu tiên nhắm vào tay cầm súng của Hồng Thương, còn phát súng thứ hai và ba đều nhắm vào hai chân của hấn.

Thật ra thì xử lý Hồng Thương cũng không khó khăn, chỉ khó ở chỗ Hồng Thương có bản lĩnh che giấu bản thân vô cùng tốt, thậm chí trước mắt, nếu không phải tận mắt nhìn, sẽ không ai tin tưởng một đáng mảy râu thân cao 1m80 lại trở thành một người phụ nữ chỉ cao 1m60.

“Hồng Thương, mảy tính đi tính lại, đáng đời cho mảy lại biến thái mà đi thích gã biến thái Hoắc Cảnh Sâm”

Được rồi, đều là biến thái, nhưng Hoắc Cảnh Sâm không đến nỗi vụn vẹo như Hồng Thương, Lục Phi Ly vô cùng khinh thường, anh thật lòng cảm thấy người đàn ông này thích ai không thích, lại cố tình thích một người đàn ông, thích người đàn ông thì cũng chẳng sao, nhưng hấn sao lại đi thích một gã đàn ông như Hoắc Cảnh Sâm vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 247

Hồng Thương nằm liệt trên mặt đất, lễ đường tràn ngập mùi máu tanh, nơi lễ đường đẹp đẽ bị nhuộm sắc đỏ, nhưng sau khi sự tuyệt vọng trong mắt Hồng Thương biến mất, nó chuyển thành điên cuồng, thành sự khát máu độc ác.

“Ha ha ha ...”

Tiếng cười hung hăng vang lên, Hồng Thương không còn quan tâm tới tình trạng của bản thân lúc này nữa, bọn chúng sẽ phải hối hận, nhất định sẽ hối hận, dù hôm nay hấn có biến mất khỏi thế giới này cũng chẳng còn gì phải hối tiếc, dù sao việc nên làm cũng đã làm, chỉ có điều thời gian quá ngắn mà thôi, cuối cùng cũng sẽ có một ngày Hoắc Cảnh Sâm sẽ phải chứng kiến cảnh người phụ nữ hấn (Hoắc Cảnh Sâm) yêu nhất chết trước mặt mình.

Hấn (Hồng Thương) chẳng có gì để sợ cả, dù sao đến lúc đó cũng có người đến với hấn.

Lục Phi Ly cau mày, khi vừa chuẩn bị nói tiếp thì từ cửa lễ đường phát ra âm thanh rất nhỏ, ánh sáng từ từ chiếu vào, Hoắc Cảnh Sâm đứng ngược sáng ở ngay cửa lễ đường.

Hơi lạnh từ cơ thể được mang vào phòng, Hoắc Cảnh Sâm bước thật nhanh về phía Lục Phi Ly:

“Phi Ly, cậu ra ngoài trước đi.”

Giọng nói không có chút điểm nhấn, cả thân thể của anh lúc này không hề giống bộ dạng của người vừa là chú rể.

Lục Phi Ly nhú mảy, dừng lại hai giây nhưng không nói gì, nghe lời Hoắc Cảnh Sâm ra khỏi lễ đường.

Lễ đường vô cùng lớn lúc này chỉ còn lại hai người Hoắc Cảnh Sâm và Hồng Thương, Hoắc Cảnh Sâm tìm một vị trí gần rồi ngồi xuống, đốt một điếu thuốc, khói thuốc lan tỏa, thấm vào không khí nơi đây khiến mùi máu tươi dần nhạt đi.

Hoắc Cảnh Sâm nheo mắt, ánh sáng màu cam giữa hai ngón tay càng tăng thêm vẻ kì quái.

Hồng Thương bởi vì mất quá nhiều máu, khuôn mặt hung dữ lộ vẻ tái nhợt, lúc này, khi được gặp lại được Hoắc Cảnh Sâm thì có vẻ dịu lại, nhưng chỉ trong nháy mắt, nỗ lực muốn đứng dậy hoàn toàn thất bại, Lục Phi Ly bắn hán mấy phát khiến hán không còn sức để đứng lên.

“Nói đi, ần nấp lâu như vậy, có nhớ bản thân phải chết như thế nào không?”

Hoắc Cảnh Sâm lười biếng ngồi trên ghế, giọng nói có chút khàn khàn, vô cùng mê hoặc, nhưng cũng lộ rõ sự lạnh lẽo.

Bên trong sự bình tĩnh kia, chắc chắn là một con cuồng phong khủng khiếp!

Đúng vậy, điên cuồng, Hoắc Cảnh Sâm giận dữ, vô cùng giận dữ, đi cùng sự giận dữ luôn luôn là tuyệt giao.

Thực sự, Hoắc Cảnh Sâm đã nghi ngờ, từ khi biết em trai Hồng Thương là cao thủ của ngành y thì anh đã nghi ngờ, thậm chí còn cảm thấy Sở Vận Nhi không bình thường vào lúc lấy lòng anh, đến khi anh xác định được Hồng Thương đã biến thành Sở Vận Nhi, nói không ngạc nhiên thì đúng là lừa gạt trẻ con.

Nhưng, cũng vào lúc đó, khi kế hoạch hoàn mỹ của anh chuẩn bị được thực hiện thì lại có tin Sở Vận Nhi mang thai, khi đó Sở Vận Nhi là thật không phải giả, bởi vì thay đổi giới tính, Hồng Thương không thể có con được!

Cho nên mới có việc Hoắc Cảnh Sâm lại cảnh cáo Niệm Thần cách xa Sở Vận Nhi.

Nhưng thật ra thì dù có vạch trần ra, bọn họ không thể coi thường sự thật là Hồng Thương sẽ che giấu mình mà không tranh giành gì, cho nên vẫn không nói chuyện này ra, bỏ qua tất cả thậm chí còn có cho người 24 giờ theo dõi tất cả mọi hành động của Sở Vận Nhi.

Cho nên sau này khi nào Hồng Thương xuất hiện bọn họ đều biết rõ, cho nên mới có thể nắm được mọi hành động điên cuồng của Hồng Thương.

Hoắc Cảnh Sâm đúng là cái gì cũng biết, rất rõ ràng, ít nhất anh biết mọi chuyện nhiều hơn cả tưởng tượng của Hồng Thương.

Hồng Thương cũng không nói gì, nhìn chằm chằm Hoắc Cảnh Sâm, không hiểu được vẻ mặt hán, cũng nhìn ra được lúc này hán đang suy nghĩ gì, thực sự, dù có nghĩ đến điều gì, thì hán cũng không bao giờ nghĩ đến một chuyện, chạy trốn.

Hán vô cùng hiểu Hoắc Cảnh Sâm, nếu biết mình đã rơi vào cái bẫy của Hoắc Cảnh Sâm, hán đã biết hôm nay mình vốn không có khả năng chạy trốn rồi.

Nhưng nếu muốn xuống địa ngục, vậy thì cùng nhau xuống.

Điếu thuốc trên tay Hoắc Cảnh Sâm đã cháy hết, lúc này tất cả kiên nhẫn đã hết, Hoắc Cảnh Sâm đứng lên, bước nhanh tới vị trí cách Hồng Thương không tới hai bước chân, khễ khom người, khinh miệt nhìn xuống:

“Hồng Thương, từ khi mày quyết định đối đầu với tao, mày đã chỉ còn một con đường chết.”

Anh nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt, hình dáng của Sở Vận Nhi, nhưng hôm nay lại khiến anh cực kì ghê tởm.

Tuy nhiên, dường như Hồng Thương vẫn không cam lòng:

“Tại sao, tại sao em không được? Nếu như anh yêu phụ nữ, vậy ít nhất em đã làm nhiều việc vì anh như thế thì anh cũng nên cho em một đáp án chứ.”

Dù có vì điều gì, lúc này bộ dạng bối rối của Hồng Thương giống như không còn quan tâm tới sống chết.

“Ha ha.”

Hoắc Cảnh Sâm tựa như vừa nghe được một câu chuyện cười, lúc này, sau khi ngừng nụ cười nhạt nhẽo, anh càng thêm khinh bỉ:

“Vấn đề đó sau khi chết mày có thể đi hỏi chúa Jesus xem sao.”

Khi còn là anh em, anh thực sự coi Hồng Thương là người anh em tốt nhất, nhưng khi tình anh em biến chất, thậm chí Hồng Thương trở nên bệnh hoạn, thì tình anh em kia cũng đã biến chất theo.

Về phần hán đi phẫu thuật thành phụ nữ, nói cho cùng, đối với Hoắc Cảnh Sâm, sẽ chỉ cảm thấy buồn nôn thôi!

Đôi mắt Hồng Thương nhanh chóng đại ra, hiện giờ, sự tuyệt vọng tột độ đang lan tràn.

Câu chuyện nực cười nhất trên đời này là, khi bạn vì một người làm những chuyện ngu ngốc vượt ngoài sức tưởng tượng sau đó lại phát hiện ra người ấy

chẳng buồn đưa mắt nhìn bạn.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 248

Nếu như nói Hồng Thương có cảm giác gì với câu nói này, thì chính là hận, hận hắn không thể chết đi, mỗi giây phút đều là cảm giác đó.

“Nhưng mà Hoắc Cảnh Sâm, em nói cho anh biết em không chiếm được anh, vậy thì sẽ có ngày anh đánh mất người phụ nữ mà anh yêu thương nhất, hai năm, à, không, không tới hai năm, Hoắc Cảnh Sâm, bây giờ anh nên phát điên đi, vì sinh mạng của người phụ nữ anh yêu nhất kia chỉ còn chưa đầy hai năm thôi!”

Là điên đi, hai người đều điên rồi, nhưng Hồng Thương không chỉ điên cuồng mà còn có chút kiêu ngạo, hắn rất tự tin, trước đó đã chuẩn bị tốt mọi chuyện, cho dù là Hoắc Cảnh Sâm, mặc dù lúc này hắn sẽ phải chết, hắn cũng sắp xếp xong xuôi rồi, dù cái chết này đã trong dự tính, nhưng hắn tin hai năm sau Hoắc Cảnh Sâm có thể còn đau khổ hơn hắn.

Cũng có thể chưa đến hai năm Hoắc Cảnh Sâm đã đau khổ đến mức không muốn sống rồi!

Hoắc Cảnh Sâm ngạc nhiên một chút, nhưng sau sự ngạc nhiên chỉ là im lặng, trong sự im lặng đó, mắt anh nhìn vào khuôn mặt Hồng Thương, sát khí tỏa ra bốn phía, một giây sau đôi môi anh tà ác nhếch lên:

“Hồng Thương, tao đột nhiên quyết định để cho mày sống thêm hai năm nữa.”

Vừa nói anh vừa ngồi xuống, nghiêng người về phía trước, môi mỏng dừng lại trên bả vai hắn, nhẹ giọng nói nhỏ mấy câu, vài giây sau, đã đủ để khiến Hồng Thương vô cùng sung sướng.

Anh đứng lên, một tay đặt trong túi quần, bộ dạng vô cùng gian tà, nụ cười ở khóe môi càng lúc càng sâu thêm, càng lúc càng chói mắt

“Hồng Thương, tao cảm thấy trước khi đối đầu cần phải quan sát năng lực của đối phương thật kỹ, mày cho rằng tao còn là Hoắc Cảnh Sâm dễ bị tìm ra nhược điểm như trước sao? !”

Nói đúng ra, Hoắc Cảnh Sâm hôm nay, dù hôm nay hắn tìm được nhược điểm của anh thì có sao, năng lực của anh tới đâu chứ?

Hồng Thương có lẽ rất ngạo mạn, nhưng đối thủ của hắn lúc này càng có tư cách để ngạo mạn hơn hắn.

Hoắc Cảnh Sâm đá văng khẩu súng bên cạnh Hồng Thương, nhưng vẫn không nhìn Hồng Thương một lần.

“Hoắc Cảnh Sâm, anh sẽ phải hối hận, anh nhất định sẽ hối hận!”

Sau khi sững sờ trong chốc lát thì Hồng Thương bắt đầu gào thét, lúc này, những tiếng gào thét kia chỉ làm Hoắc Cảnh Sâm cảm thấy buồn cười.

Hối hận? Anh không bao giờ làm việc khiến mình phải hối hận cả!

“Hoắc Cảnh Sâm, anh không thể đối xử với em như thế! Không thể!”

Âm thanh gào thét của Hồng Thương nhỏ dần, Hoắc Cảnh Sâm dừng bước trước cửa lễ đường:

“Từ lúc mày rơi vào tay tao thì việc đối xử với mày như thế nào là do tao quyết định.”

Khi cửa lễ đường đóng lại, bóng dáng của Hoắc Cảnh Sâm đã biến mất trong tầm mắt của Hồng Thương.

Bên ngoài lễ đường, tất cả mọi người đều đang đợi Hoắc Cảnh Sâm ra lệnh.

Sự tàn bạo trong mắt anh nhanh chóng đạt đến đỉnh điểm, anh nhìn về phía Lục Phi Ly rồi nói:

“Cắt đứt tứ chi của hắn, thích làm phụ nữ cũng được thôi, đưa đến khu làng chơi đi, trong vòng hai năm không được làm hắn chết, còn lại muốn làm gì thì làm.”

“...”

Lục Phi Ly nghe xong thì sững sờ cả nửa ngày, sau một hồi lâu mới gật đầu như bị táo bón.

Em gái! Có cần biến thái như vậy không! Chuyện này xem ra giao cho người khác làm thì phù hợp hơn đó.

Lúc Niệm Thần tỉnh lại, âm thanh sóng biển truyền tới tai, lúc này, nếu như bên dưới cơ thể cô không phải là đệm giường mềm mại, không chừng cô sẽ cảm thấy hiện giờ mình đang nằm trên bờ biển ấy.

Ngay cả hơi gió biển mặn chát cũng theo không khí truyền vào khí quản.

Cô ngồi dậy mới phát hiện ra căn phòng này vô cùng xa lạ.

Dần nhớ lại cảnh tượng hôn lễ, trước khi thiếp đi chắc chắn là cô vẫn còn trên máy bay, nhưng không ngờ cô có thể ngủ say như vậy, ngay cả bị đưa tới căn phòng này như thế nào cô cũng không rõ.

Thử kêu khẽ một tiếng, cô nghĩ căn phòng này không thể chỉ có một mình cô, nhưng rất lâu sau khi mà không có ai đáp lại cô mới thực sự khủng hoảng.

Ngay cả giấy cũng chưa đi, cô đã vội xuống giường.

Biệt thự ba tầng, rõ ràng vị trí của cô bây giờ là phòng ngủ tầng ba, sau khi tìm kiếm khắp nơi cô mới xác định rằng căn biệt thự lớn này chỉ có một mình cô.

Nhưng đây chắc chắn không phải điều kinh khủng nhất, kinh khủng nhất là đến cô phát hiện cửa chính có thể mở ra một cách dễ dàng, sau khi đi ra ngoài, sự vui mừng còn chưa kịp kéo dài, cô đã phát hiện ra mình đang ở trên một hòn đảo vô cùng lạ lẫm.

Mà trên hòn đảo nhỏ có vẻ giống một hòn đảo tư nhân này lại không thể tìm ra người thứ hai!

Hoắc Cảnh Sâm rốt cuộc muốn làm gì, tại sao lại đưa cô đến nơi này?

Trốn cũng không thể, mặc dù trong biệt thự có thiết bị truyền tin, nhưng đến khi cầm lên cô mới phát hiện ra thực sự không thể thu được tín hiệu gì.

Trong mùa này ánh sáng mặt trời đã mang theo hơi ấm, nhưng gió biển vẫn ẩn chứa hơi lạnh, mà vấy cười trên người Niệm Thần đã thay đổi, lúc này chỉ là một bộ áo ngủ mỏng manh, cô sững sờ ngã ngối trên bờ biển, trong thời gian ngắn thực sự không biết làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 249

Biển rộng lớn, khung cảnh trước mắt tràn ngập sương mù, bằng mắt thường thì không thể biết rõ bản thân đang ở nơi nào.

Cô ôm chân ngồi bên bờ cát, thật sự cũng không cảm thấy sợ, cô biết người đưa cô tới đây là người của Hoắc Cảnh Sâm, mặc dù trước mắt quan hệ của hai người rất căng thẳng, nhưng cảm nhận từ đáy lòng thì có một điều sẽ không thay đổi, Hoắc Cảnh Sâm sẽ không tổn thương cô.

Nhưng cô vẫn sợ hoàn cảnh cô độc của mình lúc này, tính mạng của cô còn lại không nhiều lắm, cô không biết mình còn có thể thấy Hoắc Cảnh Sâm không, tuy nhiên rất rõ ràng, sau khi hôn lễ kết thúc, cô đã quyết định ở bên cạnh Hoắc Cảnh Sâm.

Không quan tâm hai năm sau sẽ ra sao, ít nhất cô muốn quý trọng thời gian trước mắt.

Màn đêm buông xuống, Niệm Thần ngồi trên bờ biển như đã mất tất cả giác quan, lúc này, khi âm thanh trực thăng truyền vào tai thì cô run rẩy ngẩng đầu lên, nhưng giây lát sau, cô chau mày, sau đó đứng dậy, xoay người đi về phía biệt thự.

Khóa trái cửa chính từ bên trong, theo tầm mắt có thể nhìn thấy cửa sổ đều đã bị khóa trong, sau đó đi lên phòng ngủ chính trên tầng ba, khóa trái từng cửa sổ của phòng, kéo màn lại, cô đứng yên một chỗ, nhìn xuyên qua khe hở ra khung cảnh được trăng chiếu rọi bên ngoài.

Như cô đoán, khi máy bay hạ cánh, Hoắc Cảnh Sâm vẫn còn mặc bộ Âu phục trắng từ lễ cưới, một tay dứt túi quần, sau khi hạ cánh, trực thăng lượn vài vòng rồi biến mất khỏi bãi biển.

Dưới bóng đêm, bởi vì quá cao nên Niệm Thần không nhìn rõ về mặt Hoắc Cảnh Sâm, nhưng không biết tại sao, cô cứ có cảm giác khóe môi Hoắc Cảnh Sâm đang nở nụ cười mờ ám như có như không.

Đúng như dự liệu của Niệm Thần, Hoắc Cảnh Sâm bước tới cửa chính, có ý mở cửa ra nhưng cuối cùng lại không bước vào.

Hồi lâu, Hoắc Cảnh Sâm bước lui về phía sau, rời khỏi cửa chính của biệt thự, đến khi tới vị trí có thể nhìn thẳng Niệm Thần mới dừng lại.

Hơi ngẩng đầu, lúc này Niệm Thần có thể thấy rõ ** xương quai xanh của anh, cái dáng vẻ kia rõ ràng là không quan tâm tới cô, rồi lại bởi một loạt động tác chậm rãi của Hoắc Cảnh Sâm, trong giây lát Niệm Thần cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Em gái, câu nói kia nói như thế nào nhỉ, mắt sáng như đuốc, giờ phút này nó chính là dùng để miêu tả Hoắc Cảnh Sâm.

Mà Niệm Thần, bạn nói cô ấy chột dạ cũng đúng, ủy mị cũng không sai, tự gây nghiệt, rồi lại đột nhiên cảm thấy bộ dạng Hoắc Cảnh Sâm đứng dưới gió lạnh đầy cô đơn.

Mẹ nó! Niệm Thần tự cảm thấy khinh bỉ chính mình, đưa tay véo hông mình một cái, lúc này tuyệt đối không thể thương hại, nếu hôm nay để Hoắc Cảnh Sâm vào đây chắc chắn sẽ có tranh chấp.

Thái độ của Hoắc Cảnh Sâm hôm nay, nói thật cô cảm thấy mình không thể chịu nổi.

Cô không rõ Hoắc Cảnh Sâm rốt cuộc biết những gì, cũng không rõ Hoắc Cảnh Sâm tính toán những ngày kế tiếp ra sao, dù có là kết quả gì thì hiện giờ cô cũng không thể thừa nhận.

Ngẩn ngơ một lúc, suy nghĩ lộn xộn, đến khi phục hồi tinh thần, khi cô nhìn ra ngoài, Hoắc Cảnh Sâm đáng ra phải đứng đó giờ đã biến mất, mà lúc này âm thanh gió biển gào thét truyền tới, điềm báo sắp có mưa bão lớn, ngay cả sóng biển cũng vô cùng lớn.

Chuyện tình thay đổi trong nháy mắt, sau khi Niệm Thần lấy lại ý thức thì hốt hoảng chạy ra phía cửa chính, vị trí Hoắc Cảnh Sâm vừa đứng lúc này đọng lại đầy nước biển.

“Àm...”

Tiếng nổ vang còn chưa hoàn toàn kết thúc, tay Niệm Thần run rẩy đặt lên tay nắm cửa chính, thét lên một tiếng muốn trở lại phòng, cô rất sợ sấm sét.

Đúng rồi, Mộ tiểu thư không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ sấm sét mà thôi.

Nhưng lúc này ý thức của cô quá mạnh mẽ, Hoắc Cảnh Sâm vẫn còn ở bên ngoài, là do sự tùy hứng của cô nên anh mới gặp nguy hiểm.

Mở cánh cửa đã bị khóa trái ra, sau đó vô cùng liều mạng xông ra, thậm chí ngay cả giấy Niệm Thần cũng không nhớ đi vào, chân không giẫm trên bờ cát, vô cùng dũng cảm chạy tới nơi bị sóng biển đánh vào.

“Hoắc Cảnh Sâm...”

Hai tay chạm thành loa, do thời gian dài không nói gì, lúc này giọng cô có chút khàn khàn, sấm sét vang dội, âm thanh của cô xen kẽ với tiếng gió rít gào.

Sự sợ hãi cuốn sạch lý trí cô, cô chỉ biết cô không thấy Hoắc Cảnh Sâm đâu cả, do sự tùy hứng của cô nên anh mới gặp nguy hiểm.

Chân trần chạy trên cát, bộ dạng loạn choạng, nhiều lần cô suýt ngã trên bờ cát.

Nhưng sóng biển đang lớn dần, mà cô không hề chú ý mình cách nguy hiểm ngày càng gần, sóng biển sắp nhấn chìm giọng nói, thậm chí cả cơ thể cô, một lực mạnh mẽ đặt lên cánh tay cô, sau đó trước khi hoàn toàn đánh mất ý thức thì cô cảm nhận được hơi thở quen thuộc trong nước biển mặn chát.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 250

Niệm Thần đã có một giấc mộng dài, trong giấc mộng, thời tiết ấm áp như mùa xuân, giữa khung cảnh hoa nở rộ, cô nằm trong vòng tay ấm áp, ngửi hơi thở quen thuộc của người đó, đang trong cơn mê man, vô ý thức nên mặc cho mình hăm sâu.

Ánh sáng mặt trời rải lên cơ thể hai người đang quấn quít trên giường, không khí tràn ngập hơi thở mờ ám, cơ thể mạnh mẽ của người đàn ông đè lên cơ thể của người phụ nữ, mang theo vẻ quên đi tất cả, trong thời gian ngắn, Niệm Thần từng sờ sờ đồ mặt.

Rõ ràng vẫn là giấc mộng, tuy nhiên nó tốt đẹp đến mức không muốn tỉnh lại.

Không kiềm chế được đưa tay ôm cổ anh, sau đó đưa lên đôi môi mềm mại đỏ mọng, trong tích tắc, cảm giác chân thực kia khiến người ta không thể tin được đây chỉ là mơ.

Trong nháy mắt khung cảnh thay đổi, trước mắt là kí ức về sự lạnh lẽo nước biển mặn chát, mà cô giống như bị điện, dù nước biển bao phủ nhưng không hề muốn quay lại, cô đang sợ điều gì, cảm giác trống rỗng bao phủ khắp nơi.

Cô phát hiện, cô rất muốn Hoắc Cảnh Sâm, sợ hãi sẽ mất Hoắc Cảnh Sâm, và không thể rời bỏ Hoắc Cảnh Sâm.

Thế giới của cô, dù là giấc mộng hay thực tế thì cũng đã bị Hoắc Cảnh Sâm lấp đầy, nhưng tại sao, rốt cuộc đã lỡ bước sai lầm, cảnh tượng ảm áp này chỉ có thể xuất hiện trong mơ thôi.

Nhưng không cam lòng cũng đâu có ý nghĩa, lúc này nếu muốn nói cũng không biết lấy thân phận gì để nói, rõ ràng là chồng hợp pháp của cô, tuy nhiên thật đáng buồn, cô hề có cảm giác an toàn khi làm vợ.

Trên môi đau nhói, khoang miệng tràn ngập vị máu tanh.

Đợi chút, đang mơ sao có thể cảm giác được mình đang bị thương?!

Lập tức mở to mắt, ánh mắt dừng lại ở khuôn mặt tuấn tú đang rất gần, lúc này tất cả sự ngạc nhiên đã bị anh nuốt vào.

Từng chút một, vô cùng ngọt ngào, hơi thở đặc biệt của anh tràn tới, cánh tay Niệm Thần ôm chặt cổ anh, lúc này cô mới biết tất cả những điều vừa rồi thực sự tồn tại.

Tất nhiên, không chỉ nụ hôn này làm Niệm Thần đỏ mặt, phải nói là kinh hoàng, cô vừa phát hiện ra cảm giác trống rỗng đến từ đâu, hiện giờ, cơ thể mạnh mẽ của Hoắc Cảnh Sâm đang đè trên người cô, cả hai người đều không mặc gì.

Và nơi tiếp xúc, lúc này, cô rõ ràng đang bị anh lấp đầy.

Thấy Niệm Thần tỉnh lại, động tác của Hoắc Cảnh Sâm càng mạnh dạn, hiện giờ, khi Niệm Thần gần như không thở nổi anh mới buông cô ra, môi mòng khe chạm vào vành tai nhạy cảm của cô rồi dừng lại.

“Niệm Niệm, hôn lễ kết thúc, đương nhiên là phải động phòng hoa chúc.”

Dáng vẻ chắc chắn, không hề có ý cùng cô thương lượng, lúc này, không đợi Niệm Thần phản ứng lại, anh đã không kiên nhẫn mà tiếp tục cử động.

“A...”

Niệm Thần không kiềm chế được rên rỉ, việc này càng khiến Niệm Thần cảm thấy xấu hổ, tiếng rên của cô giống như là động lực lớn nhất của Hoắc Cảnh Sâm, đến khi Niệm Thần nhận ra được điều này thời điểm, cô khẽ ngẩng lên, sau đó cắn vào vai anh.

Hoắc Cảnh Sâm cũng không ngăn cản, nhẹ nhàng hôn lên ngực cô, dĩ nhiên, anh tuyệt đối không phải loại người khiến mình chịu thiệt, hiện tại, cái cắn mạnh không khống chế được lực của Niệm Thần phải đòi lấy một hơi gặm cắn không có điểm dừng của anh trên ngực cô.

Không giống với những lần yêu vô cùng kiên nhẫn trước đây, giờ phút này Hoắc Cảnh Sâm vô cùng thô bạo, dường như đã hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, có vẻ như không thể khiến Niệm Thần không xuống giường được sẽ không bỏ qua.

Cũng coi như là nén giận, bị người phụ nữ này đùa giỡn không lí do, đáng chết, làm chuyện gì cũng không chịu bàn bạc với anh, dễ dàng bỏ đứa bé của bọn họ như vậy, mà cũng thật may khi cô đã bỏ đứa bé đó...

Niệm Thần sắp khóc, không, dường như đã khóc, đôi mắt trong suốt ngập nước, nhưng cũng vẫn mạnh mẽ cắn bả vai Hoắc Cảnh Sâm, mặc kệ động tác Hoắc Cảnh Sâm, cô vẫn tức giận không chịu đáp lại.

Được rồi, quả thật rất ngây thơ, nhưng mà người trong cuộc không cảm thấy như vậy cũng là chuyện thường tình.

Hoắc Cảnh Sâm dừng lại tất cả động tác, khoe môi cong lên, cười như không cười, Niệm Thần kêu lên một tiếng, Hoắc Cảnh Sâm ôm eo cô, cử động một chút, đã tạo ra tư thế nữ trên nam dưới cực kì không hài hòa khiến người ta đỏ mặt.

Nụ cười mờ ám đến tận cùng, hiện giờ, khi Niệm Thần đang sửng sốt, Hoắc Cảnh Sâm đã đỡ hông của cô, cùng cô vận động.

Sâu hơn nữa, lần này Niệm Thần thậm chí muốn im lặng cũng không nổi, nhưng vô cùng đáng giận, Mộ tiểu thư tuyệt đối không phải loại người để cho người ta điều khiển, sau khi xù lông, cô liền vươn tay tới cổ Hoắc Cảnh Sâm, không dùng mười phần sức lực nhưng giọng nói là mười phần đe dọa.

“Mẹ nó! Anh cái đồ tinh trùng lên não, sáng sớm thế này mà anh không sợ tưng dục quá độ hả?! Hoắc Cảnh Sâm anh buông em ra, hôm nay bà đây liều mạng với anh!”

Lời nói này, rất không phù hợp với dáng vẻ Mộ tiểu thư có vài phần bi tráng, anh dừng hi sinh lúc này, à, có thể nói nói, thực sự cô đang bị hành hạ đến mức không còn sức lực, lúc này mà không bi tráng thì thật vô lý!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 251

Trong đầu Mộ tiểu thư chắc chắn không hề có cụm từ “cúi đầu nhận sai”, cho dù sự thật là cô làm sai, cô cũng sẽ hùng hồn nói với bạn rằng cô làm sai là do thiên thời địa lợi nhân hòa, là chuyện đương nhiên.

Giống như trước mắt, thời điểm có thể kiêu ngạo, Mộ tiểu thư tất nhiên không thể không hung hăng xả giận, hơn nữa lại đang đối mặt với người cùng chiều cô mọi lúc mọi nơi như Hoắc Cảnh Sâm.

Mà vừa dứt lời thì cô cũng ngăn người ra, mẹ nó! Nhất định là do sống cùng tên lưu manh này quá lâu, đến nỗi cô cũng trở nên thô lỗ, nên mới nói mấy lời vừa rồi? Liệu mạng, vừa rồi quá liều mạng.

Rõ ràng tình huống của cô lúc này rất phù hợp với câu nói: người là dao thót ta là cá thịt!

Trong lúc còn chưa tỉnh ngủ không biết cô đã bị tên cầm thú này hành hạ bao nhiêu lần rồi, nếu không thì sao lúc này cô lại có cảm giác eo của mình sắp gãy đôi?!

Nụ cười nơi khóe môi Hoắc Cảnh Sâm càng hiện rõ, lúc này, sau khi thay đổi tư thế, anh vẫn không hề có ý hạ thấp bản thân, dù thế nào thì anh vẫn là người kiểm soát tình hình này:

“A? Anh rất mong chờ hôm nay Niệm Niệm sẽ liều mạng với anh như thế nào.”

Vừa nói xong, anh buông cánh tay vốn đang được đặt trên eo cô để cô không bị ngã ra, tư thế này rõ ràng là vô cùng nguy hiểm, come on, cầu cũng không được, bộ dạng muốn làm gì thì nhanh thực hiện đi!

“Lưu manh!”

Cơ thể Niệm Thần không còn chút sức lực nào, hiện tại vì Hoắc Cảnh Sâm đột nhiên buông tay, theo bản năng cả người cô gục xuống lồng ngực rắn chắc của Hoắc Cảnh Sâm, sau đó trong lòng không thể không nguyên rủa mấy câu, mẹ nó, người đàn ông cao to, suốt ngày khoe khoang sự lãng lợ là có ý gì? Tập luyện cơ bắp rắn chắc như thế này là muốn người khác khó chịu đến chết hả?!

Nhưng cũng bởi tư thế quá sát, lúc này, ở nơi tiếp xúc thân dưới của người nào đó càng xâm nhập mạnh mẽ, khiến Niệm Thần trở tay không kịp, theo bản năng rên rĩ.

Nhưng sau câu nói kế tiếp của Hoắc Cảnh Sâm, quả thật Niệm Thần đã lập tức hóa đá sau đó bị gió thổi bay.

“Ồ, cô bé này nói hay nhỉ, nếu như anh không lưu manh thì liệu hôm nay em có hai đứa con sinh đôi hiếu động đáng yêu để sai bảo không?”

Cũng không phải lời nói của Hoắc Cảnh Sâm không đúng, bởi vì người ta nói sự thật, Mộ tiểu thư cũng không thể không biết xấu hổ mà nói rằng anh nói rất đúng, nhưng nói thế nào nhỉ, Hoắc Cảnh Sâm, sao người thâm trầm như ngài lại học được điệu bộ kiêu ngạo mà đáng yêu của Hoắc Thần Viễn vậy?!

Niệm Thần bắt đầu cảm thấy vô cùng khinh thường, hiện giờ, điều cô căm thù đến tận xương là mình không tài giỏi bằng người ta, cho nên phải nói thể lực nam nữ cách nhau rất xa, cô từ hôm nay bắt đầu rèn luyện thân thể thật tốt, ngày nào đó sẽ ép khô người này đến mức không thể xuống giường!

À, được rồi, lúc này nhất định Niệm Thần đang tưởng tượng về điều vô cùng tốt đẹp, đến mức không kiềm chế được mà nói ra suy nghĩ của mình, đặc biệt là câu nói một ngày nào đó bà đây sẽ ép khô anh đến mức anh không xuống giường được, dường như đã chạm tới dây thần kinh nhạy cảm của Hoắc Cảnh Sâm.

Kết quả là, hiện tại, Mộ tiểu thư có lẽ không nghĩ tới việc câu nói muốn luyện tập sức khỏe của mình bị Hoắc Cảnh Sâm không biết xấu hổ hiểu thành, à, tập luyện, ở trên giường, nói đúng ra, từ xưa tới nay vận động trên giường là loại vận động tốn sức nhất!

“A a a ... Hoắc Cảnh Sâm, anh thật không biết xấu hổ, da mặt của anh sao lại dày như thế hả?!”

Vừa nói cô vừa không quên ghi nhớ hình ảnh lấu cá của anh.

Nhưng vừa dứt lời, cảm thấy những lời này đã bị đánh bại bởi Hoắc Cảnh Sâm chết cũng không biết xấu hổ, hiện giờ, hai tay Niệm Thần kéo hai má của Hoắc Cảnh Sâm, sau đó càng mạnh mẽ vùng lên:

“A, ngày nào đó bà đây sẽ thắng anh trở thành vua, còn anh thì sẽ bị ép khô đó!”

Bạn xem, nếu nói Mộ tiểu thư không phải người tỏa ra ánh sáng rực rỡ như mặt trời, không chừng ngay cả bạn nhỏ Hoắc Tây Hàn cũng không bao giờ đồng ý với lời nói như vậy.

“E hèm, cho nên bây giờ anh tặng em cơ hội đó.”

Hoắc Cảnh Sâm vô cùng điềm đạm, dáng vẻ này giống như đang nói về một chuyện vô cùng đứng đắn.

Nhưng cái nháy mắt trong chớp nhoáng đủ để làm đầy mắt Hoắc Cảnh Sâm sâu thêm, đột nhiên lại mắt hứng thú trên chốc, lúc nhún mày lại, cũng lười cử động, vẫn dáng vẻ cũ, thân ở phía dưới, nhưng người ung dung như Hoắc Cảnh Sâm, cho dù là thời điểm này, nói cho cùng vẫn vô cùng khí phách.

“Niệm Niệm, em nói cho anh biết, cái ngày nào đó của em là bao lâu nữa?”

Anh vẫn cảm thấy, dù xuất phát từ tâm tình gì, khi có ý rồi đi, Niệm Thần vẫn không tin tưởng anh, gặp chuyện rõ ràng có thể cùng nhau giải quyết, nhưng nếu không phải do anh mạnh mẽ ép buộc, có phải mọi chuyện sẽ trở thành bi kịch không?!

Như vậy, trước đó tình yêu của Niệm Thần sâu sắc như thế nào? Cuối cùng thì có thể duy trì bao lâu?!

Những thứ này đều là chuyện mà hôm nay Hoắc Cảnh Sâm muốn biết nhất nhưng nghĩ mãi không ra, bao gồm việc đưa cô đến hòn đảo tư nhân này cả ngày, anh chỉ suy nghĩ về vấn đề này, nhưng cuối cùng trong lòng vẫn cứ lo lắng, không thể đọc ác làm tới cùng, vẫn không nỡ để cô một mình ở trên đảo.

Trong thời gian ngắn dường như Niệm Thần rất khó tiếp nhận sự thay đổi này, một giây trước hai người rõ ràng vẫn đang cười đùa, nhưng một giây sau Hoắc Cảnh Sâm lại vô cùng nghiêm túc, thậm chí không khí xung quanh anh đã nhanh chóng trở về giống như tối hôm qua.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 252

“Niệm Niệm, em nói cho anh biết, cái ngày nào đó của em là bao lâu nữa?”

Ánh mắt Hoắc Cảnh Sâm vô cùng trầm tĩnh, Niệm Thần cũng nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh, trong thời gian ngắn cô không rõ Hoắc Cảnh Sâm rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì, cũng càng không biết lúc này mình có thể nói gì.

Khóe môi cong lên, Niệm Thần dứt khoát nhắm hai mắt lại, anh có thể hỏi em cũng có thể giữ im lặng, thực ra nếu không phải biết mình đuối lý thì Mộ tiểu thư rất có thể sẽ nặn ra hai giọt nước mắt tỏ vẻ uất ức.

Cũng rất là uất ức, sáng sớm thì bị tên lưu manh nào đó dùng phương pháp biến thái đánh thức, đến khi vừa nói được mấy câu thì lại trở nên nghiêm túc, hàng loạt thay đổi này, không nói đến trí thông minh của Mộ tiểu thư vốn không đủ dùng, đối lại có kẻ nào theo kịp những thay đổi này chứ?

Nhưng hôm nay Hoắc Cảnh Sâm hoàn toàn không phải đang đùa giỡn, bộ dạng trốn tránh của Niệm Thần đã chạm tới dây thần kinh nào đó của Hoắc Cảnh Sâm, thực sự bây giờ có giả bộ đáng thương hay bày trò đùa cợt thì Hoắc Cảnh Sâm cũng không định bỏ qua cho Niệm Thần.

Xoay người, Niệm Thần bị anh đè xuống dưới, trán anh đè chặt trán cô:

“Mộ Niệm Thần, hỏi em lần cuối cùng, em có muốn ở bên anh mãi mãi hay không?”

Nếu như đáp án của cô là từ chối, anh sẽ đi ngay, vậy thì cả đời này vĩnh viễn không gặp nhau nữa!

Nói Hoắc Cảnh Sâm dứt khoát cũng được, hoặc cũng có thể nói là thời gian qua thái độ trốn tránh của Niệm Thần đã ép buộc anh không thể không dứt khoát.

Giọng rít gào đáng sợ của Hoắc Cảnh Sâm làm Niệm Thần theo bản năng run rẩy mở hai mắt ra, đôi mắt trong suốt đã thành công được phủ bởi một làn sương mỏng, cũng nhìn bộ dạng Hoắc Cảnh Sâm trong giây lát đã quên những gì cần phải nói.

Những giọt nước mắt của cô nhanh chóng làm Hoắc Cảnh Sâm trầm xuống, rất tốt! Hẳn là tới lúc này cô vẫn chưa có quyết định!

“Mộ Niệm Thần, em là người phụ nữ ngu ngốc!”

Khẽ nguyên rủa một tiếng, Hoắc Cảnh Sâm kiên quyết đứng dậy, sau đó không hề lưỡng lự mặc quần áo vào, không tới một phút anh đã mặc xong, lúc này, anh cũng không buồn nhìn Niệm Thần lần nữa, nhanh chóng đi về phía cửa phòng.

Niệm Thần cũng sợ, bị khí thế của Hoắc Cảnh Sâm đánh bại, chút kiên trì trong lòng đã tan rã, không hiểu sao cô lại có cảm giác, nếu lúc này không giữ Hoắc Cảnh Sâm ở lại, thì bọn họ sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Nghĩ đến khả năng này, khi nước mắt rơi không ngừng thì Niệm Thần mới phát hiện ra mình không thể chịu nổi chuyện này.

Âm thanh cửa mở đã tại vang bên tai, hiện giờ, Niệm Thần không còn do dự nữa rồi, vội vàng bước xuống, loạng choạng chạy về phía Hoắc Cảnh Sâm

Bên kia khi Hoắc Cảnh Sâm đang chuẩn bị mở cửa thì nghe thấy âm thanh bước xuống giường, khỏe mỗi không tự chủ mờ ám cong lên, trong giây lát khi còn chưa cảm nhận rõ sự căng thẳng truyền tới từ lưng, cánh tay Niệm Thần đã vội vàng ôm lấy anh.

Cho nên mới nói Mộ tiểu thư trời sinh là kiểu người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, à không phải, khi nói chuyện nhẹ nhàng thì cô hồ hững, đến khi người ta sắp bỏ đi, cô mới lo lắng, phải đặt mình ở thế dưới, cô mới chịu nhận thua.

Nhưng đây chắc chắn không phải là lỗi của Mộ tiểu thư, muốn trách thì trách Hoắc Cảnh Sâm sử dụng chiêu này do đã quá hiểu rõ Mộ tiểu thư.

Niệm Thần ghé sát vào lưng anh, không nói gì, nước mắt tuôn rơi làm ướt đầm lưng áo sơ mi của anh, hai người đều im lặng, Hoắc Cảnh Sâm vẫn giữ bộ dạng bình tĩnh, lần này nhất định phải bắt cô nàng này thừa nhận sai lầm và hứa không tái phạm mới được!

Tiếng khóc dần nhỏ đi, cô nàng nào đó thấy Hoắc Cảnh Sâm không có ý định nói gì với cô thì vô cùng căng thẳng, nghẹn ngào một lúc rồi dần ngừng lại.

“Hoắc Cảnh Sâm...”

Giọng nữ dịu dàng, có ý dò xét, sau khi phá vỡ sự im lặng nhưng không thấy Hoắc Cảnh Sâm đáp lại thì có chút lúng túng, do dự không biết có nên nói tiếp không.

“Chồng... anh không nên tức giận”

Phải nói rằng Mộ tiểu thư chết vẫn không biết xấu hổ khi làm như thế này, gọi Hoắc Cảnh Sâm một tiếng chồng coi như đã đủ.

Nhưng mà, Hoắc Cảnh Sâm vẫn im lặng, lạnh lùng mặc kệ cô nói gì cũng không trả lời, ừm, lúc này phải giữ lập trường, chờ cô nàng này thừa nhận sai lầm rồi sau còn nhiều cơ hội được gọi bằng chồng mà! Lần này đâu đáng kể?!

Không được đáp lại, nên người phụ nữ nào đó đã biết sợ hãi, lúc cất giọng lần nữa thì âm thanh đã vô cùng nghẹn ngào:

“Em cũng không phải không muốn ở bên anh mãi mãi, anh cũng không phải không biết em rồi bỏ anh là không thể sống nổi, nhưng... nhưng mà, Hoắc Cảnh Sâm, tại sao anh muốn chúng ta như thế này, mỗi ngày trôi qua em đều suy nghĩ tại sao sau chúng ta không hề dễ dàng ở bên nhau rồi lại xảy ra mâu thuẫn lớn như vậy, đáng đời em, không phải em không tin anh, nhưng có chuyện em sợ sau khi nói ra... em sợ hai năm sau không có em anh sẽ đau lòng muốn chết...”

Không phải vì không tin tưởng, cũng không phải vì yêu không đủ, mà sợ anh yêu cô quá sâu đậm, cho nên mới nghĩ tới việc rời đi, dù sao cách xa hai năm cũng tốt hơn là sinh ly tử biệt, nhưng tại sao lại hoàn toàn ngược lại, có lẽ là do số mệnh trêu đùa người ta quá mức.

“Hoắc Cảnh Sâm, rất xin lỗi, bây giờ em muốn thẳng thắn nói với anh chuyện lâu nay em vẫn giấu diếm, ta sắp chết, chỉ còn hai năm, em không muốn hai năm sau anh phải đau khổ nên mới nghĩ ra phương pháp xử lý ngu ngốc này, Hoắc Cảnh Sâm, thực sự xin lỗi... Anh có tha thứ cho em không?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 253

Hoắc Cảnh Sâm thờ dài một hơi, thực sự, dù trong lòng anh biết rõ chuyện này, nhưng lúc này khi nghe Niệm Thần vừa khóc vừa nói ra nỗi buồn bao lâu nay, anh cảm thấy cô không thể bỏ gánh nặng của mình xuống được.

A, nói cho cùng vẫn là bởi yêu quá nhiều.

Một người phụ nữ yêu anh như vậy, trùng hợp anh cũng yêu cô, sao có thể buông tay đây?

Nhưng thực ra thời gian qua đâu chỉ có mình Niệm Thần lo lắng? Sự không tin tưởng và tính cách trốn tránh như đà điểu của cô chính là điều khiến khiến anh nhức đầu nhất, nhưng khi bắt buộc cô phải thừa nhận căn bệnh của mình thì anh lại thấy lòng mình đau nhói, mâu thuẫn chết tiệt!

Nhưng sau thời điểm mù mịt thì bầu trời nên trong trẻo lại chứ?

Khi yêu mà luôn thừa nhận và đối mặt với mọi chuyện, vậy thì tất cả mọi vấn đề sẽ trở thành không vấn đề gì.

Lúc đó mắt Hoắc Cảnh Sâm lóe lên, khi anh quay người lại thì tiếng thờ dài truyền vào tai Niệm Thần, anh nghiêng người ôm lấy cơ thể cô, cảm đặt trên vai cô, ánh mắt lạnh lẽo, đáng chết, trời lạnh như thế này cô lại xuống giường mà không mặc gì!

Ặc, có phải Hoắc Cảnh Sâm nhắm trọng điểm rồi không?!

Ôm chặt lấy eo cô, anh che dấu biểu cảm khuôn mặt khiến Niệm Thần cho rằng mình lại làm sai chuyện gì, người đàn ông tính tình thất thường này, thời điểm dịu dàng này cô đã nói hết mọi chuyện, anh lại không thể cho cô sắc mặt tốt một chút? Suy nghĩ xong Niệm Thần cảm thấy thật thất bại!

Em gái, người đàn ông này bị cung chiều nên càng ngày càng kiêu ngạo rồi!

Dĩ nhiên khi Niệm Thần ở trạng thái sắp sửa xù lông sau thất bại vừa rồi, chưa kịp bùng nổ thì đã bị Hoắc Cảnh Sâm mạnh mẽ nhét vào trong chăn, người phụ nữ nào đó mới phát hiện ra người nào đó như vậy là do cô..., không, mặt đỏ lên.

Mẹ nó! Mẹ Niệm Thần mày có thể cẩn thận một chút không, cơ thể còn đang trần truồng đã nhào xuống là sao?

Cho nên nói tên lưu manh Hoắc Cảnh Sâm này có thể nhịn không đề cô xuống quả thật là kì tích! Lúc này Mẹ tiểu thư tự an ủi mình như thế.

Nhìn thấy thần thái Mẹ tiểu thư, rất dễ thấy sắc mặt Mẹ tiểu thư đỏ hồng lên mà bạn muốn coi thường suy nghĩ của cô thì tương đối khó!

Mắt Hoắc Cảnh Sâm càng lúc càng u ám, sau đó nghiêng người, môi mỏng mang theo ý trêu chọc lau súng cướp cò nhẹ lướt qua mặt cô, rồi dừng ở vành tai nhạy cảm của cô:

“Niệm Niệm, đừng tưởng tượng trong đầu em lại để chúng ta tiếp tục, hiện tại em nghe anh nói trước đã.”

Phút chốc đầu Niệm Thần nổ tung, mẹ nó! Tên lưu manh này thì có bao giờ bỏ được bản tính lưu manh chứ?! Khoảnh khắc tình cảm như vậy, giọng nói dịu dàng, nhưng tại sao lời nói ra lại không hề kiêng kị gì như thế?!

Niệm Thần kêu lên một tiếng, chưa kịp phản kháng, Hoắc Cảnh Sâm đã nhanh chóng chui vào chăn, hơn nữa đôi tay đặt ở hông Niệm Thần dùng sức, đặt Niệm Thần ngồi trên đùi anh, đưa tay chỉnh chăn thật tốt, mới yên lặng lại.

Hình như đang suy nghĩ xem phải mở miệng như thế nào để khiến bản thân không xấu hổ, trời mới biết nét mặt và giọng nói như thế này không phù hợp với anh, muốn anh biểu đạt gì đó thì anh thả đánh gục, lấy hành động nói rõ tất cả còn hơn!

Nhưng, nói như thế nào đây, tình huống lúc này, nếu không dịu dàng một chút, à, Mẹ tiểu thư chắc chắn sẽ không hài lòng, nếu hạ gục, thì cũng phải đợi khi Mẹ tiểu thư ý loạn tình mê mới thích hợp.

Ặc, nên mới nói khi yêu người ta đều ngu ngốc đi, nhất là nhân vật nham hiểm như Hoắc Cảnh Sâm, giờ phút này đã nghiễm nhiên quên mất một chuyện, việc hạ gục mới là việc anh nên thực hiện, chứ bây giờ không phải lúc suy xét đến tâm tình Mẹ tiểu thư...

Nhưng khi Hoắc Cảnh Sâm còn đang suy nghĩ nên mở miệng như thế nào Mẹ tiểu thư cũng đã bắt đầu không chịu ngồi yên, bị ôm như vậy, toàn bộ cơ thể đều là cơ bắp rắn chắc, không thoải mái mềm mại như đệm giường, nên Mẹ tiểu thư tự hỏi làm thế nào để Hoắc Cảnh Sâm thả cô xuống, ít nhất cũng có thể xử lý con buồn ngủ một chút.

Hoắc Cảnh Sâm nhanh chóng ngăn chặn hành vi không ngồi yên của Mẹ tiểu thư, chỉ cần một câu nói đầy bản lĩnh Mẹ tiểu thư đã vô cùng yên tĩnh, phải nói là không thể không yên tĩnh.

“Niệm Niệm, có thể nói lúc này em đang gấp gáp muốn làm vận động trên giường sao?”

Vừa cất lời thì không khí không còn căng thẳng nữa, ngược lại Hoắc Cảnh Sâm cũng cảm thấy không khó mở miệng nữa, kiểu gì cũng bị cô nhóc này cười nhạo, cũng chẳng phải chuyện gì lớn.

Thờ dài, rốt cuộc anh cũng nói những lời từ đáy lòng:

“Cho nên nói, những thứ không giải thích được trước kia cũng là do nguyên nhân không còn sống lâu nữa?”

Lựa chọn lời đầu tiên như vậy, ít nhất Hoắc Cảnh Sâm là cảm thấy, anh thật sự đã suy nghĩ nhiều quá.

Tự biết mình đuối lý, Mẹ tiểu thư cắn răng, gật đầu, thừa nhận chuyện này thì cũng chẳng có gì không tốt, dù sao ít nhiều gì khi từ bỏ đứa bé cô đã cảm thấy Hoắc Cảnh Sâm không thể không nhận ra điều gì.

Nhưng đôi mắt sáng như đuốc của Hoắc Cảnh Sâm khiến cô vô cùng áp lực, cắn răng giải thích mấy câu:

“Tình huống đó xảy ra còn biết làm thế nào nữa, ít nhất, cũng bởi em quá yêu anh thôi.”

Ừm, thật tốt, ra đòn sát thủ, Hoắc Cảnh Sâm tức giận đến đâu cũng sẽ không trừng trị cô quá đáng đâu!

“Niệm Niệm, em đang muốn nói với anh rằng nếu ngày nào đó anh không còn sống được bao lâu nữa, nhất định trước đó phải gây tổn thương để rồi bỏ em hả?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 254: Chương 254.1

Một tiểu thư có mưu kế của Một tiểu thư, Hoắc Cảnh Sâm tất nhiên cũng có chiến lược của Hoắc Cảnh Sâm, thực ra nhiều khi bạn không thể không thừa nhận, đối với Một tiểu thư, Hoắc Cảnh Sâm là loại người cực kì mạnh mẽ, đến mức không thể coi thường.

So sánh về độ đen tối, Một tiểu thư chỉ có thể thua.

“Niệm Thần, do anh không cho em cảm giác an toàn hay vì lí do gì, chúng ta đã cưới, đã đăng kí kết hôn, nhưng anh rất buồn bực, em lại không hề tin tưởng anh... Anh cho rằng khi gặp chuyện gì thì em sẽ nói với anh trước tiên, nhưng anh mới phát hiện ra, Niệm Niệm, có thể anh chưa cố gắng hết sức, nên khi gặp chuyện thì phản ứng đầu tiên của em là trốn tránh.”

“Niệm Niệm, em có nghĩ tới điều này, chúng ta không biết hai năm sau sẽ như thế nào, nhưng trong vòng hai năm, hoặc có thể nói hiện giờ em rời bỏ anh..., anh sẽ không sống nổi. Em tin lời nói của Hồng Thương, gọi là làm điều tốt cho anh, nhưng trước đó em có suy nghĩ về việc anh thực sự muốn gì không?”

“Nếu như tới giờ em vẫn cảm thấy rời bỏ anh là phương pháp tốt nhất, vậy thì anh nói cho em biết anh cảm hận thái độ tự cho mình là đúng của em, cũng cảm hận bản thân mình không cho em cảm giác an toàn. Nếu em sợ hai năm sau sẽ chết, nếu em thực sự vì điều này mà bỏ rơi anh, vậy anh cho em biết, sau khi em đi anh sẽ chết trước mặt em, như thế đã làm em yên tâm ở bên anh chưa? Há?”

Lời vừa dứt, Niệm Thần không khỏi líu lürf, cô rút cuộc biết vì sao tên này ở trên thương trường lại thành công như vậy. Nếu anh tham gia giới văn học thanh xuân, tuyệt đối là đồ thám nửa bầu trời (nổi tiếng).

Nhưng giọng nói buồn bã này khiến Niệm Thần vô cùng vui vẻ, không vì lí do nào khác, cũng chỉ do câu nói chết trước mặt em khiến cô vô cùng run sợ, thì ra, cô tự cho mình thông minh, suy nghĩ nhiều như thế nhưng thực ra lại không hề hiểu anh, cô cũng không biết anh yêu cô không kém cô yêu anh chút nào.

Con giận này là do cô tạo ra, tất nhiên cô phải đập tắt nó hoàn toàn, nếu không, cô cảm thấy nhất định Hoắc Cảnh Sâm sau này sẽ không bao giờ tha cho cô.

Nhưng khi nghĩ tới hai chữ sau này, cô lại vô cùng đau lòng, sau này là bao lâu cô không quan tâm, chẳng qua khi nghĩ tới việc hai năm sau sẽ phải rời bỏ Hoắc Cảnh Sâm, cô đã không rõ cảm giác trong lòng mình là gì.

Mất tính toán một chút, cô xoay người lại ôm cổ Hoắc Cảnh Sâm, nước mắt tuôn rơi, nức nở nói:

“Hoắc Cảnh Sâm, anh chỉ còn hai năm thôi, làm thế nào đây? Bây giờ phải làm gì đây?”

Hoắc Cảnh Sâm đau đầu, anh có nên cảm thấy may mắn hay đau khổ về việc Niệm Thần là động vật đơn bào đây? Anh sẽ không làm gì vì biết hai năm sau cô sẽ chết sao?

Rất dễ thấy, đây là chuyện không thể xảy ra! Giống như lúc trước Hoắc Cảnh Sâm biết rõ việc cô muốn đi phá thai nhưng không ngăn cản, giống như đến bây giờ người phụ nữ nào đó vẫn không hề biết vì sao đứa bé của mình có thể dễ dàng bị phá bỏ như vậy.

Có một điều không thể không nói, Hoắc Cảnh Sâm vốn đã biết rõ virus trong cơ thể Niệm Thần từ lâu, sớm hơn cả lúc Niệm Thần biết, thậm chí khi cô thường xuyên gặp ác mộng Hoắc Cảnh Sâm đã phát hiện ra, khéo léo kiểm tra để Niệm Thần không nghi ngờ gì, khi đó Hoắc Cảnh Sâm đã biết rõ âm mưu của Hồng Thương.

Mà từ trước tới giờ anh không phải kiểu người dễ bị khống chế, huống chi chỉ là một kẻ như Hồng Thương.

Nhưng nói cho cùng Hoắc Cảnh Sâm vẫn cực kì sợ hãi nước mắt của Một tiểu thư, phụ nữ vốn được cấu tạo từ nước, điều này Hoắc Cảnh Sâm hiểu rất rõ, đây chính là phương pháp hành hạ anh rồi, anh không hề muốn nhìn thấy nước mắt của cô.

Việc đưa trẻ xuất hiện là thuận theo tự nhiên hoặc cũng có thể nói là bất ngờ, nhưng với Hoắc Cảnh Sâm thì lại là có ý sắp đặt, thực ra mục đích của anh rất quan trọng. Đưa trẻ không ngừng trưởng thành trong bụng mẹ, hút virus trong cơ thể cô, gần giống như một vật dẫn, nên đến khi đứa bé biến mất thì virus trong cơ thể cô đã biến mất hoàn toàn.

Nhưng rất dễ thấy được Hoắc tiên sinh không hề có ý nói ra điều này, coi như đây là sự trừng phạt dành cho cái người phụ nữ hay trốn tránh kia, nói tóm lại, trước mắt thì việc tạo ra một cô con gái nữa là quan trọng nhất.

Nên Hoắc Cảnh Sâm tỏ vẻ nghiêm túc, đáng vẻ rất an ủi, thậm chí ngay cả giọng nói cũng dịu dàng khác thường, đưa tay vỗ lưng cô, giọng nói có vài phần bất đắc dĩ:

“Cho nên phải nói bây giờ em không nên nghĩ tới việc hai năm nữa anh sẽ đau lòng như thế nào, mà là trong hai năm tới, em nên cố gắng để anh vui vẻ mới đúng.”

Nói đến vui vẻ, rất dễ thấy, Mộ tiểu thư nhanh chóng tự hiểu phương pháp làm cho Hoắc Cảnh Sâm vui vẻ là gì, kết quả là sáng sớm đã bị đánh thức, mãi đến gần tối Mộ tiểu thư vẫn không thể ngủ yên.

Đĩ nhiên, việc sinh con gái thì cứ thuận theo tự nhiên là tốt rồi, nếu cô sớm có thai, lợi ích của anh sẽ nhanh chóng giảm từ 50% trở lên...

Tất nhiên Mộ tiểu thư rất chú ý đến câu nói đầy thương cảm kia của Hoắc Cảnh Sâm, dù một mối vô cùng nhưng cô vẫn không có nửa câu trách móc, thậm chí chuyện ở trên không có nhiều kinh nghiệm kia cũng do Hoắc Cảnh Sâm dạy dỗ.

Người đàn ông nào đó vô cùng hài lòng với biểu hiện của Mộ tiểu thư, kết quả là anh nhanh chóng quyết định giấu kỹ chuyện này.

Nhưng trước sự sốt ruột của Hoắc Cảnh Sâm thì người phụ nữ này không hề có biểu hiện gì, Mộ tiểu thư tất nhiên không hề mong muốn sẽ có một sinh mệnh mới, âm ảnh phá bỏ đứa bé kia vẫn còn, thậm chí cô còn nhớ Hồng Thương đã nói, virus trong cơ thể cô sẽ ảnh hưởng xấu tới đứa bé, hay nói cách khác cơ thể nhiễm virus của cô không phù hợp để mang thai.

Vì vậy mới nói chuyện gì cũng có lợi và hại, giống như chuyện bị Hoắc Cảnh Sâm giấu diếm, đúng là mang tới rất nhiều lợi ích, nhưng không thể trông chờ vào việc người phụ nữ này sẽ sốt ruột hay chào đón được.

À, vào lúc Hoắc Cảnh Sâm rất nỗ lực “cày cấy” nhưng không được ủng hộ, nói đúng ra là hơn một năm sau Niệm Thần không hề có dấu hiệu mang thai, Hoắc Cảnh Sâm còn cho rằng nòng nọc nhỏ của mình có vấn đề, thậm chí còn tương đối mặt dày tiến hành một loạt kiểm tra, cuối cùng đến khi biết được rằng hai người đều không có vấn đề gì, rất thích hợp để mang thai thì Hoắc Cảnh Sâm cực kì buồn bực.

Cô con gái này có phải vì còn ghi thù lần trước bị bỏ rơi nên mới chậm chậm không chịu đến sao?!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 255: Chương 254.2

Nhưng khi luôn luôn sống chung cùng nhau, bất kì một bí mật nào cũng không được phép tồn tại, bạn càng che giấu thì nó càng dễ lộ ra, huống chi Hoắc Cảnh Sâm vẫn vô cùng nghiêm túc tìm nguyên nhân khiến Niệm Thần không thể mang thai.

Vì vậy sau một lần hoan ái, Niệm Thần đợi đến khi Hoắc Cảnh Sâm đã ngủ thiếp đi thì mới cẩn thận xuống giường vào nhà vệ sinh. Thực ra Hoắc Cảnh Sâm không ngủ được, nên động tác rất nhỏ của Niệm Thần đã bị phát hiện, anh đi theo thì phát hiện Niệm Thần với vành mắt đỏ rực đang uống thuốc tránh thai.

Cuối cùng thì nguyên nhân không thể mang thai đã bị phát hiện.

Hoắc Cảnh Sâm nhanh chóng nín thở, cũng không định bỏ đi, đến khi Niệm Thần nhìn vào tấm gương lớn thấy hình ảnh Hoắc Cảnh Sâm đang im lặng đứng dựa vào cửa, thân thể cô run lên, lọ thuốc trên tay cô lập tức rơi xuống đất.

Hoắc Cảnh Sâm cũng không biết nguyên nhân thực sự mà Niệm Thần quyết định phá bỏ đứa bé kia, cho tới thời điểm thấy cảnh tượng này, anh lập tức gán tội suốt thời gian qua Niệm Thần không hề tin tưởng anh, nếu không sẽ không có chuyện nửa đêm cô lên lút uống thuốc tránh thai.

Như vậy, sau mỗi lần hoan ái, cô đều làm chuyện này? Chết tiệt, rốt cuộc cô có biết loại thuốc này có hại với cơ thể như thế nào không?!

Chuyện tức giận chỉ xảy ra trong nháy mắt:

“Mộ Niệm Thần, rốt cuộc em có trái tim không hả?!”

Vừa dứt lời, khi mà Niệm Thần còn chưa kịp phản ứng lại, anh đã nhanh chóng ra khỏi phòng. Khi âm thanh cửa phòng bị Hoắc Cảnh Sâm đóng lại vang lên, Niệm Thần rất tỉnh táo nhặt lọ thuốc trên đất lên, ngơ ngẩn một lúc, vẫn không kiểm chế được nước mắt tràn mi.

Cô cũng muốn có một đứa bé nữa, để một năm sau khi cô đã chết thì sẽ có người bên cạnh anh, Hoắc Tây Hân và Hoắc Thần Viễn dù sao cũng là bé trai, không thể khéo léo như con gái. Nhưng cô cũng biết rõ, cơ thể mình không thích hợp mang thai, dù có con thì kết quả cuối cùng vẫn là bị kịch.

Nhưng mấy ngày hôm nay, không phải cô không phát hiện ra mong muốn của Hoắc Cảnh Sâm, nhưng cô không nhẫn tâm nói ra chuyện đó, cuối cùng cô chọn phương pháp này, coi như cô không thể mang thai, nhưng đến khi bị phát hiện cô mới biết cô đã tổn thương Hoắc Cảnh Sâm rồi.

Thân thể co lại trên sàn, lọ thuốc trên tay không được cầm chặt, lúc này cơ thể cô run rẩy nên những viên thuốc dần rơi ra ngoài.

Đến khi đứng dậy, vì không để ý dưới chân mình nên xảy ra một loạt bi kịch, trượt chân, cả người ngã sấp xuống đất. Có thể nói đây là người xui xẻo tới mức uống nước cũng có thể mắc vào răng.

Từ từ bò dậy, vốn muốn ra ngoài đuổi theo anh, nhưng dù sao Hoắc Cảnh Sâm không phải là đứa trẻ, nói thẳng ra là bình nứt không sợ bể, dù thế nào thì bọn họ chỉ còn thời gian không đầy một năm, cô vẫn không tin Hoắc Cảnh Sâm sẽ lãng phí thời gian này để tranh cãi với cô.

Vì vậy, nghĩ đến đây, Mộ tiểu thư từ từ lết cơ thể đã bị Hoắc Cảnh Sâm giày vò tới mức kiệt sức lên giường, mặc kệ, ngủ một giấc rồi tỉnh tiếp, lúc này cô thật sự không có sức để suy nghĩ nhiều chuyện nữa.

Nói tới Hoắc Cảnh Sâm vừa bỏ đi, thực ra khi vừa bước ra khỏi phòng anh đã hối hận, không nên lỗ mồm như thế, ít nhất phải hỏi trước, không chừng thực ra cô có nguyên nhân gì đó khó nói, kết quả là Hoắc Cảnh Sâm bước thật chậm, vênh tai nghe động tĩnh bên trong.

Nhưng thời gian trôi qua, đến khi Hoắc Cảnh Sâm ngồi trên sofa tới mức vô cùng buồn ngủ thì anh mới phát hiện cửa phòng ngủ đã đóng lại!

Em được đẩy Mộ Niệm Thần, được chiều chuộng chút là tư tưởng lệch lạc ngay, anh tức giận như vậy mà không hề đuổi theo, vẫn cố tình đi ngủ sao?!

Kết quả, trong cơn tức giận, Hoắc Cảnh Sâm đã đập hỏng cửa phòng, cửa chính biệt thự dưới sức lực quá lớn nên có chút lung lay, nếu không phải chất lượng bảo đảm, thì không cần nghi ngờ hôm nay cánh cửa đã bị Hoắc Cảnh Sâm đập nát...

A, được rồi, việc này, ngài Hoắc Cảnh Sâm sao lại không có lập trường như vậy, khi tức giận thì vô cùng ngang ngược.

Nhưng đã nói rồi, anh vẫn không thể trách Mộ tiểu thư không đuổi theo anh, nói cho cùng tính bướng bỉnh này của Mộ tiểu thư là do người nào tạo ra chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 256: Chương 255.1: Kết thúc

Rạng sáng ngày hôm sau, Niệm Thần bị một cơn nhóc hành hạ nên tỉnh dậy. Lúc này, sau cơn đau trên má, cô cảm giác có ai đó đang không hề nể nang mà bẹo má cô.

Thực ra hiện giờ nếu Niệm Thần tỉnh táo chậm hơn một chút thì cô nhất định đã ném “cái vật nhỏ bé” cản trở giấc ngủ của cô ra ngoài rồi.

Đến khi mở mắt, Niệm Thần mất 30 giây để người ra. Cho dù là ai, khi vừa mới tỉnh dậy mà thấy trước mặt mình là một cô nhóc xinh đẹp đang vui vẻ chảy nước miếng xuống gối của mình, thậm chí còn hành hung tóc của mình, chắc hẳn phản ứng đầu tiên sẽ là hét chói tai.

Còn về việc cô bé này ở đâu ra thì tất nhiên phải hỏi Hoắc Cảnh Sâm rồi.

Hôm qua anh chỉ vô tình đi dạo hộp đêm sau đó chẳng hiểu sao lại đưa cô nhóc này về nhà.

Cái gì? Có phải con của Hoắc Cảnh Sâm không vậy? A, bạn quá ngây thơ đó. Chắc bạn quên mất quá trình hình thành con người rồi, nếu đêm qua Hoắc Cảnh Sâm bất cẩn để lại thứ gì thì cũng chỉ có thể là phôi thai chưa thành hình thôi.

Dĩ nhiên, hiện giờ nếu Hoắc Cảnh Sâm muốn ra ngoài “hành động” thì cũng không có yếu tố thiên thời – địa lợi – nhân hòa, chưa nói tới việc sau khi vật lộn với Niệm Thần thì chẳng có ai trong số vô vàn người phụ nữ muốn hình muốn về bên ngoài có thể lọt vào mắt Hoắc Cảnh Sâm.

Lúc ấy Hoắc Cảnh Sâm vừa từ toilet đi ra, đến khi trở lại chỗ ngồi, trên sofa đã xuất hiện một bé con, đang ôm trong tay cái vật được gọi là vịt con, nước miếng chảy ròng ròng, nhìn Hoắc Cảnh Sâm.

À, được rồi, nhìn anh, bạn nhỏ Lục Diễm Diễm thật sự không chỉ biết chảy nước miếng đối với trai xinh gái đẹp...

Nhưng một lúc sau sau, bạn nhỏ có tính cách khiến người khác yêu mến đã khiến người ta nảy sinh ham muốn chiều chuộng, chưa nói tới việc trong thời gian ngắn đã đầu độc Hoắc Cảnh Sâm, lại còn khiến Hoắc Cảnh Sâm nổi lên “tâm tư xấu xa”.

Vừa đúng lúc ai đó trong nhà cái đó không chịu sinh con gái khiến anh buồn bực, vừa thấy cô bé này liên lập tức đưa đi, mặc kệ là con cái nhà ai, trước tiên cứ mang về nhà chơi một thời gian để kích thích Mộ tiểu thư cũng tốt chứ sao.

Kết quả, Lục Diễm Diễm từ việc đi trên đường, cũng chỉ đi tiểu trên chiếc xe Lamborghini vô cùng sang trọng của Hoắc Cảnh Sâm, sau khi phun ra N ngậm nước miếng thì cô bé rất ngoan ngoãn theo Hoắc Cảnh Sâm về nhà.

Nhưng bạn cũng không nên đánh giá cao sự kiên nhẫn của một đứa trẻ, sau khi im lặng, do đã nhận ra khung cảnh xa lạ hoặc điều gì đó, tóm lại sau khi vào cửa thì bạn nhỏ Lục Diễm Diễm trở nên ngang bướng, gào khóc rất to khiến Hoắc Cảnh Sâm muốn lập tức ném cô bé ra ngoài cửa sổ.

Nhưng dù gì Hoắc Cảnh Sâm cũng là người từng trải, Hoắc Thần Viễn cũng đã được anh nuôi nấng bao năm, ít nhất anh cũng có vài thủ đoạn dụ dỗ trẻ

nhỏ. Sau khi cạn kiệt sức lực vì đỡ cô nhóc này thôi khóc, Hoắc Cảnh Sâm sau một đêm thức trắng đã vô cùng buồn ngủ.

Đến khi Lục Diễm Diễm vô cùng ngoan ngoãn thì Hoắc Cảnh Sâm lại bất chấp tất cả, ném cô nhóc vào phòng ngủ chính, sau đó xuống phòng khách ngủ.

Đứa bé có đôi mắt trong sáng, tràn đầy vẻ ngây thơ chưa trải sự đời, lúc này, chỉ một cái liếc mắt, đủ thấy Mộ tiểu thư sẽ thích cô bé này.

Nhưng mà đúng rồi, thích là một chuyện, nhưng khuôn mặt cô nhóc khiến Niệm Thần nhớ đầu lại là một chuyện khác.

Khuôn mặt cực kì xinh đẹp là không sai, cũng vô cùng mềm mại làm người ta yêu thích, nhưng tại sao Niệm Thần lại nhìn thấy bộ dạng của Lục Hựu Hi trong sự xinh đẹp ấy?!

“A... ma... phù...”

Lúc này, Niệm Thần đang ngơ ngẩn, bạn nhỏ Lục Diễm Diễm giống như đã cảm thấy điều gì, phát âm ra hai âm tiết nghe giống như tiếng mẹ, sau đó phun ra một ngụm nước miếng.

Niệm Thần nhìn cô nhóc trước mắt mà ngẩn ngơ, mẹ nó, mẹ cũng gọi loạn sao? Nếu người khác mà thấy rồi tưởng đây là con của cô thì cô có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi sao?

Khi Niệm Thần ngồi dậy rồi ngồi cách xa bạn nhỏ Lục Diễm Diễm, dường như đã khiến cô nhóc vô cùng tức giận, lúc này, cánh tay mũm mĩm hướng tới phía Niệm Thần.

Nhếch miệng cười, nước miếng lại rơi xuống:

“A... ma... ôm...”

Sau hai lần khua tay, vì trọng tâm không vững, cô nhóc ngã xuống giường lớn. Thực sự, ngã như vậy chẳng có vấn đề gì, máu chốt ở đây là việc đây chỉ là một đứa trẻ.

Đợi đến khi Niệm Thần ý thức được đây là đứa trẻ nhỏ hơn và nhõng nhẽo hơn Hoắc Thần Viễn rất nhiều, bạn nhỏ Lục Diễm Diễm đã nằm trên giường khóc xé ruột xé gan rồi.

Hiện giờ phản ứng đầu tiên của Niệm Thần là muốn nhào tới lấy cái chăn che cô nhóc này để bé không khóc nữa, nhưng nghĩ lại thì mọi người đều có trách nhiệm yêu thương đóa hoa của Tổ quốc, hơn nữa nếu đây là con của Lục Hựu Hi, cô sao có thể làm thế, quý mới biết người đàn ông nham hiểm đó có lập tức xốc nóc nhà của cô lên hay không?!

Đưa ánh mắt khinh thường về phía bầu trời, cô chuẩn bị đưa tay bế bạn nhỏ Lục Diễm Diễm lên.

Nhưng khi đôi tay còn chưa kịp chạm tới bạn nhỏ Lục Diễm Diễm, cửa phòng đã bị mở ra rất mạnh, sau đó Hoắc Cảnh Sâm trong bộ dạng tóc tai lộn xộn, vô cùng tức giận xông tới.

“Mộ Niệm Thần, tại sao em lại khiến cho con gái anh khóc hả?”

Dáng vẻ đau lòng kia, không thể không nói, lúc này bộ dạng Hoắc Cảnh Sâm rất giống một người cha, a, không, bộ dạng này của Hoắc Cảnh Sâm còn hơn cả một người cha, phải nói anh diễn kịch rất tốt, không phải chỉ muốn kích thích Mộ tiểu thư sao, cần đến mức độ này sao?!

Trời mới biết Mộ tiểu thư thật sự đã bị cụm từ “con gái anh” của Hoắc Cảnh Sâm nổ tung, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên, giật mình che miệng, cùng Hoắc Cảnh Sâm diễn kịch:

“Hoắc Cảnh Sâm, anh cùng Lục Hựu Hi tạo ra một cô nhóc sao?!”

Lời thoại này, chắc chắn, điều đầu tiên mà bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn sẽ không đồng ý là không có trình độ gì cả.

Thường xuyên tiếp xúc, cô nhóc này là do tình cảm của Hoắc Cảnh Sâm và Lục Hựu Hi tạo nên?!

Khóc miệng Hoắc Cảnh Sâm run lên, theo bản năng liếc nhìn cô nhóc xinh xắn trắng trẻo đã ngừng khóc trong lòng, đang nín chặt cổ áo anh chảy nước miếng, mẹ nó, đúng là tối qua không để ý tới điều này. Bạn nhỏ vô tội nào đó nhanh chóng bị coi như củ khoai nóng bỏng tay, bị người khác rất không vui về ném vào ngực Niệm Thần, ngưng diễn kịch, ngồi ở mép giường, bộ dạng không thể tin nổi, khề nguyên rửa một tiếng:

“Mẹ nó! Tại sao tối qua ông đây lại không phát hiện ra đây là con gái Lục Hựu Hi chứ ?!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 257: Chương: 255.2

Thấy bộ dạng Hoắc Cảnh Sâm đau khổ như ăn phải ruồi, cô liền cảm thấy vui vẻ, nhìn đứa bé trong ngực nháy mắt, nói tóm lại, một “cô gái lớn” như Niệm Thần không thể kháng cự lại một cô nhóc xinh đẹp được.

Điều này giống như một người phụ nữ dù tuổi có lớn thì trong thâm tâm cô vẫn tồn tại một chút tính cách thiếu nữ, chỉ là ít hay nhiều thôi.

Hôn vào mặt cô nhóc một cái, người phụ nữ nào đó quyết định không chú ý tới Hoắc Cảnh Sâm đang buồn rầu, xuống giường, vừa lăm bắm vừa vỗ nhẹ lưng cô nhóc:

“Bé ngoan, chúng ta không khóc nhé..., a mà dẫn con đi kiếm đồ ăn.”

Lúc trước Hoắc Cảnh sâm đang buồn bực thì tới giờ phút này lại vô cùng vui mừng, ít nhất Mộ tiểu thư cũng không ghét đứa bé, không chừng ở cùng đứa bé xinh xắn trắng trẻo kia vài ngày, lợi dụng sự luyến tiếc của người phụ nữ nào đó, không chừng Mộ tiểu thư sẽ đồng ý sinh một đứa con gái...

Nhưng điều này cũng không sai, việc cô nhóc này là con gái Lục Hựu Hi thật khiến ai đó cảm thấy khó chịu, nên mới nói đã làm việc không tốt, hôm qua có lẽ anh đã bị lừa gạt.

Không chừng Lục Hựu Hi không biết xấu hổ muốn theo đuổi Vận Nhi rồi trải qua thế giới hai người, sau đó bởi vì bị nhóc con này cản trở nên đã nghĩ ra mưu kế xấu xa này...

Lúc này, Hoắc Cảnh Sâm càng nghĩ thì càng thấy có điều bất hợp lý, càng cảm thấy xấu hổ, lấy tay vò loạn tóc, cảm điện thoại lên.

Một lúc lâu bên kia mới bắt máy, quý mới biết Lục Hựu Hi đã lừa gạt Sở Vận Nhi tới nơi mà cắt chim cũng không có nào đó, Hoắc Cảnh Sâm nghe loáng thoáng có tiếng sói tru, mẹ nó! Khẩu vị tên này nặng thật:

“Tên khốn Lục Hựu Hi, tôi cho anh nhiều nhất là ba ngày, anh mau đưa con gái anh về, nếu không vào lúc đại gia đây không vui không chừng sẽ xách con gái anh ném ra ngoài đấy.”

“...”

Nói thật, dù thế nào thì Niệm Thần sao có thể không thích một đứa con gái của mình và Hoắc Cảnh Sâm, nhất là hai ngày nay ở cùng bạn nhỏ Diễm Diễm thì suy nghĩ này càng lúc càng mãnh liệt.

Nhưng nghĩ là một việc, hành động lại là chuyện khác, tình trạng cơ thể không cho phép, đứa con sinh ra sẽ phải chịu đau đớn, điều này ai cũng biết.

Nhưng ba ngày sau vợ chồng Lục Hựu Hi không hề vì câu nói của Hoắc Cảnh Sâm mà xuất hiện tại thành phố A, ngược lại khi bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn kéo vali nhỏ bé xinh xắn trở về, về phần Hoắc Tây Hàn, lúc này bạn mà hỏi thì cậu nhóc sẽ nói cho bạn một câu, quý mới biết anh trai chết tiệt kia đi tán gái mà không dẫn theo cậu.

Nói đến việc này Hoắc Thần Viễn lập tức buồn bực, tại sao đường tình của anh trai thuận lợi như vậy, đến cậu thì không thuận gì cả. Lúc này Hoắc Cảnh Sâm rất không muốn nhìn thấy bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn trở lại làm người thứ tư quấy rối thế giới hai người của bọn họ, trợn mắt lên hỏi

“Bây giờ con quay lại làm gì hả?”

Hiện tại, bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn vốn vô cùng kiêu ngạo lại thờ dãi:

“Ài, chữa vết thương tình cảm...”

Vừa dứt lời, ở phòng trong, Niệm Thần đang ôm bạn nhỏ Lục Diễm Diễm suýt nữa thì không giữ được mà ném cô bé ra ngoài.

Mẹ nó! Trả lời sâu sắc quá mà!

Nhưng đau buồn chỉ trong thời gian ngắn, bạn nhỏ Hoắc Thần Viễn nhanh chóng bị ảnh hưởng bởi sức hấp dẫn của Lục Diễm Diễm

“Oa, hiệu suất làm việc của ba mẹ thật đáng khen ngợi, chuyện em gái được sinh ra đáng mừng như vậy, vậy mà không nói cho chúng con biết, nếu không có phải con trở về sẽ có quà cho em không?”

Đáng vẻ khách sáo của Hoắc Thần Viễn khiến Hoắc Cảnh Sâm muốn quát roi, nếu cảm thấy đây là em gái mình, thì cái bộ dạng say mê kia là gì vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 258: Chương 255.3

Nhưng nghĩ lại con trai trở về lúc này cũng tốt, ít nhất cũng có thêm người trông coi Lục Diễm Diễm, trời mới biết sau khi con bé đến đây thì đã bao ngày anh không được tiếp xúc với giường trong phòng ngủ chính rồi, muốn bao nhiêu bực tức thì có bấy nhiêu, nhưng lại không thể không giữ cô nhóc này lại.

Kết quả, trong vài giây Hoắc Cảnh Sâm đã làm tốt công tác chuẩn bị, nghĩ tới việc sau bữa cơm tối sẽ dẫn con trai vào phòng làm việc tiến hành cuộc nói chuyện thân mật.

Cơm tối tất nhiên được kết thúc trong ánh mắt đăm đăm của Hoắc Thần Viễn dành cho bạn nhỏ Diễm Diễm, lúc này, Niệm Thần không thể không cảm thán một câu, thật đúng là cha nào con nấy!

Niệm Thần luôn luôn chú ý đến Lục Diễm Diễm, sau bữa cơm tối lập tức ôm cô nhóc về hướng phòng ngủ chính, để lại hai cha con liếc mắt nhìn nhau, Hoắc Thần Viễn đột nhiên cảm thấy cực kì không thích mệ đẻ của mình.

Cuộc nói chuyện trong phòng làm việc đã tới lúc phát huy tác dụng, quý mới biết lúc đó Hoắc Cảnh Sâm đã nói với Hoắc Thần Viễn những gì, ngày hôm sau Hoắc Thần Viễn vô cùng nghiêm túc chuẩn bị một vali thật lớn cùng ba mình rồi rời đi.

Dĩ nhiên, lúc đó Hoắc Thần Viễn không hề biết trong vali có gì bất thường, đến khi phát hiện ra, chỉ có thể trách phương pháp gây án của Hoắc Cảnh Sâm thật cao siêu, Hoắc Thần Viễn vừa mới đi, sau đó khi phát hiện trong vali là Lục Diễm Diễm đang ngủ vô cùng say thì cậu theo bản năng muốn về nhà tìm ba xem ba có ý gì?

Nhưng đến khi Hoắc Thần Viễn phát hiện người đã đi, nhà thì trống thì cậu mới biết ba đã đào cho cậu một cái hố thật to, mà cậu còn vô cùng ngu ngốc nhảy xuống, hơn nữa tất cả cũng chỉ do cậu say mê Lục Diễm Diễm...

Lại nói Hoắc Cảnh Sâm sau khi đưa con mình đi, phản ứng đầu tiên chính là chạy thẳng tới phòng ngủ chính, dĩ nhiên vui mừng như vậy không chỉ do đã tiễn cô nhóc kia mà còn do Hoắc Cảnh Sâm rất không biết xấu hổ mà cho thuốc ngủ không có hại cho sức khỏe vào ly sữa của hai người.

Cho nên mới có thể hành động trong im lặng như vậy...

Về sau Mộ tiểu thư đã mang thai như thế nào, à, nói chính xác thì Hoắc Cảnh Sâm đã mặt dày đổi thuốc tránh thai của Mộ tiểu thư thành thuốc tăng tốc độ mang thai.

Cái gọi là thuận theo tự nhiên một lần nữa, lúc đó, khi Niệm Thần phát hiện kì kinh nguyệt kéo dài thì đứa bé trong bụng đã ba tháng từ lâu, nhưng khi bác sĩ kiểm tra thấy tất cả đều bình thường, em bé khỏe mạnh tới mức không thể khỏe hơn được nữa thì Niệm Thần cũng không suy nghĩ đấu tranh gì nữa, cứ đánh một trận đi, có lẽ trong thời gian cuối cùng của cuộc đời có thể tặng cho Hoắc Cảnh Sâm một đứa bé nữa.

Nhưng nghĩ như vậy thì không sai, một người sắp chết gần tới ngày chết thân thể càng ngày càng tốt, hơn nữa mỗi ngày còn bị Hoắc Cảnh Sâm bồi dưỡng cho không ít thuốc bổ làm cơ thể khỏe mạnh vô cùng, vấn đề chính là sắc mặt luôn hồng hào, Mộ tiểu thư lại không phải người ngu, không nhìn ra chút vấn đề gì trong chuyện này thì có lẽ trong não chỉ toàn hồ đồ thôi.

Hơn nữa bộ dạng vui vẻ hàng ngày của Hoắc Cảnh Sâm cũng khiến người ta vô cùng nghi ngờ...

Vì vậy Mộ tiểu thư sau một hồi suy đi tính lại, lên đi kiểm tra lọ thuốc tránh thai, đợi đến khi biết đó là thuốc tăng tốc độ mang thai, lúc đầu Mộ tiểu thư rất ngạc nhiên, nhưng sau khi ngạc nhiên thì vô cùng bình tĩnh.

Dĩ nhiên nếu nói Mộ tiểu thư bình tĩnh thì chính là việc liên tục thay đổi các biện pháp hành hạ Hoắc Cảnh Sâm, cái gì nhi, thân thể đột nhiên không thoải mái này, rồi đột nhiên không thờ nổi này?

Tóm lại mỗi lần Hoắc Cảnh Sâm đều bị hành hạ tới sống dở chết dở, trong lòng thầm nghĩ sau khi sinh sẽ khiến Mộ tiểu thư mấy ngày không xuống giường được, nếu không cũng có lỗi với bản thân đã nửa chết nửa sống hai ngày nay!

Kết quả là sau bao ngày trông đợi công chúa nhỏ họ Hoắc đã được sinh ra, Hoắc Cảnh Sâm vô cùng vui mừng, ngược lại lực chú ý vào Niệm Thần dù có hay không cũng đều bị rối loạn.

Mộ tiểu thư đã sớm lập kế hoạch bỏ trốn, thời gian đã trôi qua hơn hai năm rồi, nếu cô còn tin mình trong cơ thể mình có virus thì mới là kì quái.

A, được rồi, một ngày nào đó sau khi Hoắc Cảnh Sâm đi làm rồi trở về, anh phát hiện trong phòng đầu chỉ có công chúa nhỏ ngủ say sưa thì trong đầu cũng chỉ nghĩ Niệm Thần có việc nên ra ngoài, đến khi không gọi được điện thoại thì Hoắc Cảnh Sâm mới bắt đầu lo lắng.

Nhưng đợi đến khi Hoắc Cảnh Sâm vô tình thấy lá thư người phụ nữ nào đó để lại thì khóe miệng run run, mới ý thức mình đã lâu không dạy dỗ đúng cách, quá cưng chiều rồi, nuôi gan quá to rồi.

Trên tờ giấy A4 trắng là dòng chữ rồng bay phượng múa đầy ý khinh thường của Mộ tiểu thư.

“Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần cố gắng nhiều hơn nữa!”

Được rồi, tạm thời cứ để Mộ tiểu thư đắc ý đi, dù sao trốn tới trốn lui, người phụ nữ nào đó cũng không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay của Hoắc Cảnh Sâm...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Lật Bàn: Con Là Mẹ Trộm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.